

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوهنی ٲیمتیاز: شهوکت شیخ یهزدین

سهرنووسیار: بهدران شههمهه حبیب

ناوونیشان:

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، شهقامی گولان، ههولیر

دۆن کیشۆت

بهرگی یهکههه

دۆن كيشۆت

بەرگی يەكەم

نووسینی:

سیرفانتیس

وهرگیرانی:

ئەحمەد قازی

ناوی كتیپ: دۆن كیشۆت - بەرگی يەكەم

نووسینی: سیرفانتیس

وهرگیرانی: ئەحمەد قازی

بلاوگراوەی ئاراس - ژماره: ۶۹۹

هەلەگری: فەرهاد ئەكبەری

دەرھینانی هونەری ناووە: ئاراس ئەكرەم

بەرگ: مریەم مۆتەقییان

چاپی يەكەم، هەولیر ۲۰۰۸

لە بەرپۆهەرایەتی گشتیی كتیبخانە گشتییەكان ژماره ۱۶۷ ی سالی ۲۰۰۸ ی دراوەتی

ئەم سەفەراندەدا ھاۋرپى باۋكى بوو. ھەرگىز رېتى دەھىچ قوتابخانەيەك نەكەوت و ۋەك ماكسىم گۆركى مەكتەب و زانكۆيەكى بېجگە لە گۆرپانى كۆمەلگا نەدیت.

لاۋىكى بەجەرگ و دەست بەشمشېر بوو، لە سەفەر و گەپان ماندوو نەدەبوو. لە تەمەنى ۲۲ سالىدا رۆيشتە ئىتالىا و لە قشووئىكدا خزمەتى كرد. كاتىك بىست و پىنج سالانە بوو (۱۵۷۱) لە شەرىكى دەريايىدا بەشدارىي كرد و لە چەند جى برىندار بوو و دوو سال دواتر رەگەل دەستەيەك كەوت كە خەرىكى كەشف و دۆزىنەۋەى دەريايى بوون. ماۋەيەك لە ژىر دەستى دۆن ژوانى ئۆتريشىدا خزمەتى دەكرد، بەلام سالى ۱۵۷۵ كاتى گەپانەۋەى بۆ ئىسپانىا لە لايەن عەرەبانەۋە بەدىل گىرا و لە ئەلجەزىرە كەوتە زىندان و بەغولامى برديان. پاش سالىك بەردەيى ويستى بۆى دەرباز بى، بەلام سەرنەكەوت. دووبارە بەدىل گىرا و تووشى زەحمەت و زەجر و كۆپرەۋەرييەكى زۆر ھات. دايك و باۋكى چەند كىسەيان زىر ناردە ئەلجەزىرە كە بۆ ئازادكردنى بەشى نەكرد. پاش ھەۋلادان بۆ دەربازبوونىكى بى ئاكامى تر، برديانە لاي ھەسەن پاشاى واليى ئەلجەزىرە. پاشا سىرئانتىسى لە خاۋەنەكەى كرىيەۋە. ماۋەيەك دواتر سىرئانتىسى دىل و بەردە نامەيەكى بۆ ۋەزىرى كاروبارى دەرۋەى ئىسپانىا نووسى و پلاننىكى بۆ گرتنى ئەلجەزىرە پىشنيار كرد كە گوپى پى نەدرا. سەرەنجام بەتىكۆشان و تەقالاي دايك و باۋك و يارمەتى بازگانانى مەسىحى دانىشتوۋى ئەلجەزىرە، تۆقى بەردەگى و دىلى لە ئەستۆى سىرئانتىس ھەلگىرا و رۆيشتە پورتەقال، سالى ۱۵۸۱ كارىكيان پى ئەسپارد كە بچىتە «ئۆران». پاش جىبەجىكردنى ئەم كارە لە شەرىكەنى «ئازرووس» دا بەشدارىي كرد. ھىندىك دواتر دەگەل كچىك زەماۋەندى كرد. بەلام ئەم زەماۋەندەش نەيتوانى ژيانى ئالۆز و تىكھالۆى ئەو مەۋقە نەحەجمىۋە جىگىر بكا.

لەو رۆژاندەدا، سىرئانتىس لىبرا كە قەلەمى خۆى تاقى كاتەۋە و لە رىگەى نووسىنەۋە بژىۋى خۆى داپىن بكا. تا سالى ۱۵۸۷ چەند شانۆنامەى نووسىن كە خۆى زۆرى پى باش بوون. بەلام لە راستىدا كەلك و بايەخىكى ئەوتۆيان نەبوو. (سىرئانتىس لە لاي خۆى پىنى ۋابوو كە بەھرىيەكى عەسكەرى گەۋرەشى ھەيە و تەنانتە بەھرى عەسكەرىي خۆى لە تواناي نووسىنەكەى بەزۆرتەر دەزانى و پى دەخورى، شىئەرىشى دادەنا، بەلام بەۋاتەى «لۇپ دۆۋىگا» شانۆنامەنووسى بەناۋبانگى سەردەمى سىرئانتىس «لە سەرانسەرى ئىسپانىادا، خودا ھىچ شاعىرىكى لە سىرئانتىس ناشاعىرتەر خەلق نەكردوۋە». سالى ۱۵۸۴ رۆماننىكى بەناۋى «گالاتيا» نووسى كە نىۋبانگى دەركرد. لەمەر ئەو كىتەبەگوتويوانە كە: «ھەرچەند رەۋانپىژىي پەخشانى سەدەكانى ناۋىنى بەخۆۋە گرتوۋە، ساختەيى و

پىشەكى

رەنگە تا ئىستا ھىچ كىتەبىك بەبارستاي «دۆن كيشۆت» لە لايەن گەلانى جۆراۋجۆرۋە پىشۋازى لى نەكرابى. زۆر كىتەب ھەن كە تەنيا تايەتن بەگەل و نەتەۋەيەك و ناگەنە ئەۋبەرى سنوورى ۋلاتىكى تايەت؛ زۆرى تىش ھەن كە لە نىۋگەلانى لاۋەكىدا خوينەريان ھەيە، بەلام تەنيا لە نىۋرۋوناكبيران يا چىن و توپىكى بەرچاۋدا لايەنگىيان لى دەكرى. بەلام «دۆن كيشۆت» ھەموو دىۋار و پەرىننىكى جوگرافىيى و رەگەزى و كۆمەلەيەتى و چىنايەتى تىك شكاندوۋە و ناۋى خۆى تىكەلۆى مەۋقايەتى و دىنا كروۋە. تۆ سەرنج بەدە كە ئەم رۆمانە لە دەسپىكى سەدەى ھەقىدەھەمەۋە تا ئىستا زۆرتەر لە ھەزار جار بەزۆرتەر لە سى زىانى جۆراۋجۆر تەرجەمە كراۋە و تەنيا لە يەكەيتى سۆقىتەدا لە ۱۹۱۷ بەدوۋە پەنجا جار و ھەر جار لە ۹۰۰/۰۰۰ بەرگدا و بەچارە زىان ۋەرگىردراۋتەۋە و لە چاپ دراۋتەۋە. تا ئىستا ئەو داستانە دەۋلەمەند و خەفەتريۋىنە، چەناى چەن شانۆنامە، و كورتەنامەى لى نامادەكراۋە و زۆر جاران دە قالبى ئۆپىرا و بالىت و فىلمى سىنەمايىدا نىشان دراۋە، و ئىستاش كە ئىستايە، لەسەر ئەۋەشرا كە لە ماۋەى چەند سەدەى رابردوۋدا سەلىقەى ئەدەبى زۆر، ئالوگۆرى بەخۆۋە دىتوۋە؛ دۆن كيشۆت پى خوينەرتىن كىتەبى ئەم جىھانەيە. ئەلبەت پىۋىستە بزانىن كە دۆن كيشۆت لە بارى تىكنىكى داستانووسىيەۋە ھىندەش لەسەر نىيە و نووسەرەكەشى ۋا نىيە بىژىن كە ھىچ ھەلەيەكى نەكردوۋە. لەسەر ئەۋەشرا باۋەكو دۆن كيشۆت كارىكى بى عەيب و ئىرادى ھونەرى نىيە، بەلام بەۋ ھالەش لە رىزى بەزرتىن و بەنرخترىنى داستانە گەۋرەكانى جىھاندا راۋەستاۋە. رەخنەگىر كە دەلى: «ھىندىك ئاسەۋارى ھونەرى ئەۋەندە بەپەلى كەمال گەپشتوون كە لە سنوورى مەۋقانى تى دەكشىن بەلام دۆن كيشۆت ئەۋەندە مەۋقانىيە كە لە كەمال دور دەكەۋىتەۋە. با بزانىن كە ئافرىنەرى «دۆن كيشۆت» ئەو كەسەى كە ماۋەى سەدان سالە زەين و شعورى ئىسنانەكان بۆ لاي خۆى رادەكشى، كىيە و چۆن ژياۋە.

مىگىل دۆ سىرئانتىس سائاۋىدرا Miyuel de cervantes savedra (۱۶۱۶ - ۱۵۴۷) لە شارى ئالكالا Alkala لە ۋلاتى ئىسپانىا چاۋى بەسەر رۋوناكى جىھاندا كىردوۋە. باۋكى پىشكىكى گەرۆك بوو كە لە شارىكەۋە بۆ شارىكى تر دەچوو. مىگىلى ساۋا لە زۆرەيى

گريوگۆلتيكى تيدا ههيه كه پيئاليسمي دهوله‌مهند و درهوشاوه‌ی سیرفانتيس دهخنکيني (Encyclopedia Britanica). «سیرفانتيس كه خويشي ناگای لهوه هه‌بوو، له‌مه‌ر کتیبه‌که‌یوه ده‌یگوت: «شتیک هه‌لدبه‌زینیتته‌وه به‌لام به‌ئاکامی ناگه‌ینه‌ی.»»

سیرفانتيس كه بۆی روون بووبوووه، ناتوانی له به‌ره‌که‌تی قه‌له‌می خۆی نان بخوا، پویشته شاری «سیویل» تا کاریک بدۆزیتته‌وه (۱۵۸۷). شوغلیکی كه بۆیان دیاری کرد، پیراگه‌یشتن به‌کاروباری خۆراک و خوارباری یه‌کیک له ناوچه‌کان بوو، به‌لام ئەو کاره‌ی به‌دل نه‌بوو. پاش ماوه‌یه‌ک نامه‌یه‌کی بۆ پاشا نووسی و تکای لێ کرد کاریک له موسته‌عمه‌ره‌کانی ئیسپانیا له ئەمریکا پێ بسپێرێ. له جوابدا بۆیان نووسییه‌وه كه: «وا باشته‌ره کاریک له نزیکي خاکی وه‌ته‌ن بۆ خۆی ره‌چاو بکا.» بیکاری و ده‌ستکورتی به‌جاریکی ژيانی ئەو هه‌ژاره سه‌رگه‌ردانه‌یان په‌ریشان کردبوو. له ده‌وریه‌ری سالی ۱۵۹۰دا ئەوه‌نده نه‌دار و ده‌سته‌نگ بوو كه پوولی کرپینی کراسیکی نه‌بوو و ناچار بۆ کرپینی ئەو کراسه پوولی قه‌رز کرد.

پاش ئەم ده‌ورانه، سیرفانتيس له‌به‌ر ناچاری رووری ده‌هه‌ریمی ئەده‌بیات کرده‌وه و ده‌گه‌ل بلاوکه‌روه‌یه‌ک په‌یمانی به‌ست كه شه‌ش شانۆنامه‌ی بۆ بنووسی و بۆ هه‌ر کام ۵۰ دۆکا وه‌رگرتی، به‌و مه‌رجه هه‌ر کام له‌وانه به‌پروای بلاوه‌که‌روه‌ی» له باشته‌رین شانۆنامه‌کانی ئیسپانیا بن كه تا تيس‌تا نووسراون.» به‌لام سیرفانتيس له‌و کاره‌شدا سه‌رکه‌وتنیکی وه‌ده‌ست نه‌هینا. سیرفانتيسی له هه‌موو جی راوناو دووباره هاته‌وه «سیویل» و ئەمجار بوو به‌کاربه‌ده‌ستی کۆ کردنه‌وه‌ی مالیات. به‌لام سالی ۱۵۹۷ به‌هۆی خافل بوون و ناشاره‌زایی له کاره‌که‌یدا، له سندووقدا که‌می هینا و پاش لیپرسینه‌وه له سه‌رکاریان وه‌ده‌رنا و زۆرتر له جاران ده‌ زه‌لکاوی فه‌قیری و نه‌داریدا ده‌گیر كه‌وت. هینتا به‌باشی روون نه‌کراوه‌ته‌وه كه سیرفانتيس سێ سالی پاش له‌سه‌ر کار لاچوونی چۆن گوزهراندوو و چۆن ژیاوه. هیندیک ده‌لێن ده‌ زیندان كه‌وت و تا سالی ۱۶۰۰ له‌وئ ماوه‌ته‌وه. كه‌واپو به‌شیک له شاکاره‌که‌ی خۆی ده‌بی ده‌ زیندانا نووسیی.

«به‌شی یه‌که‌می دۆن کيشۆت یه‌که‌م جار سالی ۱۶۰۵ چاپ کرا. هه‌ر له سه‌ره‌تاوه له ئیسپانیا و پورته‌قالدا پيشوازی بی وینه‌ی لێ کرا. «ئه‌نسیکلوپیدیای بریتانیا» نووسیویه‌تی: «خۆشه‌ویستی کوتوپری دۆن کيشۆت زۆرتر له جۆرباجۆری رووداوه‌کانی ده‌وله‌مندی و زۆری کۆمیدی و گالته‌جارییه‌کانی و شایه‌ له‌ تازیانه و زه‌برانه‌وه بی كه له‌و کتیبه‌دا له جه‌سته‌ی هاوچاخ و هاوزه‌مه‌نه ده‌سه‌لانداری و به‌رچاو و ماقووله‌کانی راکتیشاوه؛ غه‌می شاراوه و بیده‌نگ و هه‌رای ئەو، مرۆفایه‌تی گوره‌ی ئەو، و ره‌خنه‌یه‌کی

کاریگه‌ر كه له‌ودا له ژيان کراوه، هه‌مووی كه‌وته به‌ر سه‌رنجی هه‌شامه‌تی خه‌لك و خوينه‌ران.»

به‌شی دووه‌می دۆن کيشۆت ده‌ سال دواتر یانی سالی ۱۶۱۵ بلاو بووه‌وه. (پيش ئەو نووسه‌ریکی تر یا به‌ئەزمی سوود وه‌رگرتنی خۆی یا له‌سه‌ر ئەم پروایه كه سیرفانتيس پیر بووه و ناتوانی به‌شی دووم بنووسی کتیبیکی كه ده راستیدا داستانی دۆن کيشۆتی ته‌واو ده‌کرد، بلاو کردبووه‌وه.) له به‌شی دووه‌مدا، ته‌نز و گالته‌ی سیرفانتيس پوخته‌تر و ناسکتره، شێوه‌ی نووسینه‌که‌ی گه‌شه‌ی زۆرتری کردوو، كه‌سایه‌تییه‌ پله دووه‌کانی له به‌شی دووه‌مدا جوانتر له به‌شی یه‌که‌م وینا کراون. یه‌که‌م به‌شی «دۆن کيشۆت سالی ۱۶۱۲ به‌ئینگلیسی و ۱۶۱۴ به‌فه‌رانسی وه‌رگه‌راوته‌وه. سیرفانتيس گه‌یشته ته‌شقی ئاسمانی نیویه‌ده‌روه‌یی، به‌لام ئەم ناوبانگه بۆ ئەو نه‌بوو به‌نان و ئاو و هه‌ر وه‌ک جاران «سه‌ربازی فه‌قیر» به‌پیری و نه‌داری رایده‌بوارد.

«دۆن کيشۆت» ره‌خنه‌یه‌کی گالته‌ئامیز و ته‌نزاییه له بیه‌هووه‌یی و له‌کارکه‌وتوویی دابی پالنه‌وانی كه له ده‌وری سیرفانتيسدا به‌ره‌وه‌ه‌لدیری نه‌مان ده‌چوو. له‌و سه‌ره‌ده‌مه‌دا ئیسپانیا ئیمپراتورییه‌کی گه‌وره و به‌هیز و ده‌وله‌مه‌ند بوو. چینی ده‌سه‌لاتدار له ئەشرف و نه‌جیب زاده‌کان پیک هاتبوو. به‌لام بازگان و سه‌وداگه‌ران كه له به‌ره‌که‌تی بازرگانی ده‌گه‌ل موسته‌عمه‌ره‌کاندا سه‌روه‌ت و سامانیکی زۆریان وه‌سه‌ریه‌ک نابوو رۆژ له رۆژ زیاتر کاروباری کۆمه‌لگایان به‌ده‌سته‌وه ده‌گرت و بازنه‌ی ده‌سه‌لات و لایه‌نگری خۆیان له ناو جه‌ماوه‌وردا په‌ره پێ ده‌دا. کۆمه‌لگا له سه‌ر ته‌وه‌ری سه‌روه‌ت و سامانی بازرگانه‌کان هه‌لده‌سوورا و ده‌سه‌لات و هیزی نه‌جیب زاده‌کان و شیوالیه‌کان كه یه‌کیان به‌پالپشتی عه‌سل و نه‌سه‌ب و ره‌سه‌نایه‌تییه‌وه خۆی راگرتبوو و ئەوی تریش به‌زۆری شانوباهۆی خۆی ده‌خوپی، رۆژبه‌رۆژ کزتر و له‌رزۆکتر ده‌بوو و له کۆمه‌لگادا جیگه‌ی ته‌نگتر و به‌رته‌سکتر ده‌بووه‌وه. سیرفانتيس هونه‌رمه‌ندی مه‌زن نه‌یده‌توانی ئەم ئالوگۆره‌ی ناو کۆمه‌لگا بخاته پشتگۆی و ئاوری لێ نه‌داته‌وه. ئەو كه عومریکی ده‌ نامرادی و ده‌سته‌نگی و په‌ریشانیدا رابواردبوو، هه‌رگیز نه‌که‌وته دنیا‌ی ره‌شی ناھومی‌دی و ره‌شبینی و کتیبیکی نووسی كه چهند سه‌ده‌یه ئاده‌مییه‌کانی لێو به‌خه‌نده و دل زیندوو راگرتوو. ئەویش وه‌ک بیته‌هۆفین، ده‌زیر باری قورسترین مه‌راره‌ت و مه‌ینه‌تیدا سروودی شادمانی چریوه و له ناخی غه‌م و په‌ژاره‌دا شادیی په‌روه‌رده کردوو. ئیستا كه سیرفانتيسمان ناسی وا باشه ده‌گه‌ل «دۆن کيشۆت» یه‌ش كه ئافه‌ریده‌ی قه‌له‌می ئەوه ئاشنا بین.

دۆن کيشۆتی نه‌جیب زاده له ده‌ورانتیکدا كه شیوالیه‌گه‌ری (عه‌یاری و پالنه‌وانی

سەدەكانى ناوين) باوى نەماوە دەيهوئى بەزمى پالەوانى وەرئى بخا . ئەو دەيهوئى خەياللات و غايىلەى دەروونى خوئى، كە بەهۆى خوئىندەوهى شەو و رۆژى داستانە پالەوانىيەكان لە زەين و شعوریدا هێلانەيان کردووە، جلوپەرگى راستى و بوونيان دەبەر بگا و زیندوويان كاتەوه . باوێكو تواناى ئەوهى نىيە، مېشېك لە خوئى دەر بگا، زرى دەبەرەكا، كلاًوخوود لە سەر دەنى، نيزە بەدەست و شمشير لە كەمەر سوارى ئەسپىكى لە خوئى بى هيزتر دەبى و بۆ ئەنجامى كارى پالەوانى بەدواى رووداوى يا كارەساتى گەرەدا روو دە چۆل و سەحرا دەكا . بەلام واقيع و راستەقىنە لە كوئى و خەياللات و خەونووچكەكانى ئەو لە كوئى! دۆن كيشۆت كەسپىكى بى نامانچ نىيە و ئارمان و فكرى بەرزى هەيه، بەلام چون راستى و راستەقىنەكان دەگەلى يار نين و ژيان دەگەل ئەنديشەكانى ئەو جۆر دەرنايه، ناچار دەگەل راستەقىنە بەرەنگار دەبېتەوه . شەرى تەن بەتەنى ئەو دەگەل ئاشە بايىيەكان زیندوووترين نموونەى بەگژدا چوونى سەرەرپۆيانەى ئەو دەگەل جيلووى واقيعى و عەينى ژيان .

خەيالپلأو، خەيال ھەلەسەستن بووئە خۆراكى رۆژانەى دۆن كيشۆت . كاروانسەراى كەلاوھ و ويران بوو بەقەلاى تۆكمە و

ئاوھدان دادەنى، رېيبوارانى بى تاوان دەكاتە كاروانى جادووگەرەن، ژنانى قەرەواش و رووسپى داوين پيس بەشازادە خانم و شازن دەزانى و ئاشە بايىيەكان وەك لۆزەندر و ديوى ئەفسانەىيى دىنپتە بەر چاو، ماسىيى قانگدراو بەقزل ئالا تى دەگا و بارەبار و كارەكارى بەرخ و مەر لە گوئى ئەودا وەك حيلە و كۆرژنى ئەسپان و دەنگى شەپپوور و تەپل و ھەوھەوى سواران دەنگ دەداتەوه . سەرپېچى وە يا بى تواناى لە تىگەيشتەنى راستەقىنەكان دەبېتە هۆى ئەو كە دۆن كيشۆت تواناى بەراوردكارى و ھەلسەنگاندن و ناسينەوهى «واقيع»ەكان لە دەست بەدا و دەگەل هيز و ھۆكار و دياردەى وا رووبەرەو بېتەوه كە دەيان جار زۆرتر لەو بەهيزترن و سەرەنجام تووشى شكست و شەرمەزارى و تىھەلەدان و سووكايەتى بېتەوه، بەلام هېچ كام لەوانە بەئاکامى بى تواناى و بىھيزى خوئى دانانى و دەيانباتەوه سەر ھۆكارى ترى وەك تەليسم و سىحر و جادوو .

دۆن كيشۆت لە دژايەتى كردنى سەرئەنەى خوئى دەگەل راستەقىنەكان دەگاتە جىگايەك كە ئەزمونە تالەكانى رۆژانە لە جياتى ئەوهى وەخۆى بىنپتەوه و لە خەوى بىھودەى خەيال و پرۆپوچ رزگای بگا، زۆرتر دەبېتە هۆى سەرليشيووى و لەخۆبايى بوون و خۆ بەزلىتر زانين و لەم رووھو، سات بەسات زۆرتر لە ھەلدېرى دەرناكى تىداچوون و نەمان نزىك دەبېتەوه . ھەر جارە كە زەبرى كارىترى وئى دەكەوئى و شەويلكە و چەنەگى تىك دەشكىن قسەى زەلامتر دەبن و خوئى با دەكا وەك نە باى پىداھاتبى و نە باران . ھەر ئەو بەخۆ

نازين و لە بار نەكەوتنەوهيه كە خوئىنەر وەپىكەنەين دەخا و جارى وايە لە وانەيه لەبەر پىكەنەين ژان بگا . ئەگەر ئاوا نەبووايه حالەتى غەمەينەر و بەزەبزىوى ئەم پالەوان پەمۆيه و موسىبەت و رووداوھ گيان ھەژينەكانى كە بەسەرى دەھات، ھەرگيز ئىجازەى بەدلرەقترين خوئىنەرانىش نەدەدا كە بزەيهكيان بىتى .

بەلام لاىەنى ريشقەن و پىكەنەين ھىنەرى دۆن كيشۆت دەبى بەچاوپىكى تر بىنين :

دۆن كيشۆت مروئىكى شەريف و مروئىدۆست و خوئى نىتە و ئارمانى مروئىدۆستانەى ھەيه : دەيهوئى سەملېكراوان و مەزلوومان لە ژير بارى ستەم بىنپتە دەر و يار و ياوهرى مەينەتكيشان بى . ئەدى چۆنە كە مروئىكى ئاوا ھەميشە دەبېتە هۆى پىكەنەينى ھەموو كەس و بى وچان گالته و جەفەنگ لە كارەكانىدا سەر ھەلدەدەن؟ رازى ئەم چمكە لەوھدايه كە دۆن كيشۆت بەجىگەى ئەو بۆ لاىەنى ستەم و زۆرى رىگآچارەى كردەكى و راستەقىنە بدۆزىتەوه و لە ھەلومەرجى لە بارى كۆمەلايهتى كەلك وەرەگرئى، تى دەكوئى كە ئەم باروئوخ و دەرئەتەنە دەمپىشكى ناساى خوئىدا پىك بىنى و دەعالمى وەھم و خەيالدا پەرورەدىان بگا، بەجىيى ئەوهى بۆ دەكارەيتانى ئارمانە بەرەزەكانى خوئى سەرئەج بەداتە واقيعى دەرووبەر، سەرئەتەنە و ملھورائە دژى ئەوان رادەوھستى . وەكەسپىك دەچى كە دەيهوئى بەلىقەوماسپىكى پشت دىوارىك يارمەتى بەلام رىگەى كارەكە نازانى و خوئى بەدىوارەكەدا دەدا و سەر و گوئىلاكى خوئى تىك دەشكىنى . لەم رووھو ئىمە باوھكو ئارمانى ئەو بۆ يارمەتيدانى لىقەوماسپىكى ستايش دەكەين، دىسانيش ناتوانين پىش بەپىكەنەين و رىشقەنى خوئمان بگرين . بلىنسكى ئەم سەرنجەى زۆر جوان باس كەردوھ، : «لاىەنى رىشقەنى كەسايەتپى دۆن كيشۆت لە دژايەتى فكرە ھەلېژاردەكانى ئەو دەگەل پىداويستى و نيازەكانى زەمانەيه . لەوھدايه كە ئەم فكرانە ناتوانن ببنە كەردە و بپژينە ناو قواغى عەمەل.... ھەر كەسپىك خوئى كەمپىك دۆن كيشۆتە، بەلام لە ھەمووان زۆرتر ئەوانە دۆن كيشۆت كە ھىزى خەيالخوئىنيان زۆرترە . ئەوانە بەگيان و دل خەلكيان خوئى دەوئى، دلان نەجىب و شەريفە و تەناتە ئىرادەشيان بەھيزە و عەقل و تىگەيشتنيان بەرزە، بەلام لە زرنكى و كاراىي بەكردوھ بى بەشن .

بەلام سانكو پانزا، چەك ھەلگر و مەيتەرى دۆن كيشۆت، بەھەموو ساويلكەيى و گوئرايەلى خوئىيەوه، چون گىرۆدەى خەيالپلأو و مالىخولياى ئەربابى خوئى نىيە، راستەقىنە ھەست پى دەكا و ھەرگيز حاشاى لى ناك . ئەو بەپىچەوانەى دۆن كيشۆت، كە ئەگەر تا سنوورى مەرگ كوتەككارى كرابى وەرپووى خوئى ناھىنى و بەخۆى حالى دەكا كە هېچ كوئى ناھىشى و عەلمى نەگەيوھت، ھەموو شتىك ھەر ئەو جۆرەى كە ھەيه بەبى خۆ

فریودان، قبول ده‌کا و هه‌ستی پی ده‌کا. له راستیدا هاوړتییه‌تی سانکۆ پانزا ده‌گه‌ل دۆن کیشۆت نامرازیکه بۆ ئه‌وه‌ی که خاله‌ کزه‌کانی دۆن کیشۆت باشتتر و رووتتر ببیندین.

ئوه‌ش با له‌بیر نه‌که‌هین که که‌سایه‌تی دۆن کیشۆت و سانکۆ زۆر وئ ده‌چی له‌ لایه‌ن زۆر که‌سه‌وه‌ نه‌ناسرابی و زۆر وئ ده‌چی تیکۆشابن به‌پیی مه‌یل و نیه‌تی خۆیان که‌سایه‌تی ئه‌وه‌ دووکه‌سه‌ به‌پێچه‌وانه‌ بناسین، بۆ نمونه‌ وێژنه‌ناسیکی رۆژاوی گوتوویه‌ که: «دۆن کیشۆت نومایشت و لاسا کردنه‌وه‌یه‌کی مه‌سخه‌ریه‌ له‌ که‌ریه‌تییه‌کانی مرۆفانی... چون ئیمه‌ که‌ریه‌تییه‌کانی خۆمان ده‌ قالمی دۆن کیشۆتدا، ده‌دۆزینه‌وه‌ و نه‌زانی و بی‌خه‌به‌ری و بی‌ناوشیاری خۆمان ده‌قالمی سانکۆ پانزادا ده‌بینین و پیکه‌نین ده‌مانگرئ...»

دۆن کیشۆت نه‌ ته‌نیا نوێنه‌ری «بی‌عه‌قلییه‌ ئینسانیه‌کان» نییه‌ به‌لکو ئه‌وه‌ خۆشی مرۆفاتیکی بی‌عه‌قل و ئه‌حمه‌ق نییه‌. کام مرۆفی عه‌قل سووکه‌ ئه‌م ئارمان و ئامانجه‌ مرۆفدۆستانه‌ به‌رز و بی‌وینانه‌ ده‌خویدا کۆ بکاته‌وه‌ و گیان و سه‌ر و مالی خۆی بۆ به‌خت بکا؟ تۆرگینه‌ف ده‌نوسی: «بۆ خۆ ژیان و له‌غه‌می خۆدا بوون، شتیکه‌ که‌ دۆن کیشۆت به‌شه‌رمی ده‌زانی، ئه‌گه‌ر بتوانین ئه‌وه‌ بیژین، ئه‌وه‌ هه‌میشه‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ی خۆی و بۆ دیتران ده‌ژیا. بۆ بریانی خۆی ده‌ژی و بۆ به‌ره‌نگاری ده‌گه‌ل ئه‌وه‌ هیزانه‌ی که‌ دوزمنی ئاده‌میزادن ده‌ژی.» وه‌ لۆرد بایرون له‌مه‌ر رۆمانی سیرفانتیسی به‌دروستی نووسیویه‌تی که: «دۆن کیشۆت له‌ هه‌موو رۆمانیک غه‌م هه‌ژینتره‌. وه‌ به‌تایبه‌تی بۆیه‌ غه‌م هه‌ژینه‌ چونکو ده‌بیته‌ هۆی پیکه‌نینمان. پاله‌وانی ئه‌وه‌ داستانه‌ پیاویکی دروستکاره‌ و هه‌موو کات لایه‌نگری حه‌ق و عه‌داله‌ته‌. ته‌نیا ئامانجی ئه‌وه‌، به‌ره‌نگار بوونه‌وه‌ی زالمانه‌...» هه‌روه‌ها سانکۆش ئه‌وه‌نده‌ی نیشان ده‌دا ئه‌حمه‌ق و ساویلکه‌ نییه‌ و ئه‌وه‌ جوهری ئۆرونبۆرگ نووسیویه‌تی: «زرنگی و چه‌شنیک فه‌لسه‌فه‌ی کرده‌یی تاییه‌ت به‌خۆی هه‌یه‌. وه‌فاداری ئه‌وه‌ به‌رانبه‌ر به‌دۆن کیشۆت نیشان ده‌دا که‌ ئارمانه‌کانی ئه‌م یه‌که‌ بۆ ئه‌وه‌ پیاوه‌ دیته‌تیه‌ش خۆشه‌ویست و بایه‌خدارن.»

گرۆیه‌کی تری ره‌خنه‌گرانی هه‌ن که «دۆن کیشۆت» به‌ئه‌فسانه‌یه‌کی خه‌یالی ده‌زانن که‌ هیچ لایه‌نیکی هاوبه‌شی ده‌ لایه‌نه‌ راستینه‌کانی ژياندا نییه‌ و له‌ ریتالیسم دوور که‌وتووه‌ته‌وه‌، ئایا به‌راستی لایه‌نی ریتالیسم له‌و کتیه‌دا هیچ نایه‌نه‌ به‌رچاوه‌؟ له‌ وانه‌یه‌ بگوترئ که‌ دۆن کیشۆت کاریکاتۆری نه‌جیب زاده‌کان و پاله‌وانانی سه‌ده‌کانی ناوینی ئیسپانیایه‌ و که‌وابوو وینه‌کانی خه‌یالی و باوه‌ر پی نه‌کراون و ناتوانن لایه‌نی ریتالیستیان هه‌بی. به‌لام مه‌گه‌ر «گرانه‌»ی بالزاک، بیجگه‌ له‌ کاریکاتۆری پیاویکی خه‌سیس شتیکی تر؟ به‌و حاله‌شه‌وه‌، بالزاک به‌یارمه‌تی ئه‌م مباله‌غه‌ و پێوه‌نانه‌ توانیویه‌تی هه‌موو

تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی چینیکی کۆمه‌لایه‌تی ده‌ وجوودی «گرانه‌»ی پیردا کۆ بکاته‌وه‌ و خه‌سیسی و ده‌ستقووچاوی و قرنیسی و په‌ستی، زیندووتر و زه‌قتر له‌وه‌ی ده‌ حوجره‌ و دووکان و ده‌ککه‌ و مه‌غازه‌ و خه‌یابان و ده‌ روخساری تاکه‌تاکه‌ی خه‌سیساندا ده‌ببندرئ نیشان بدا و بینه‌خشیئ. سیرفانتیسی ژێ هه‌ر ئه‌وه‌ کاره‌ی کردووه‌، ئه‌وه‌ له‌ وجوودی دۆن کیشۆتدا دارووخانی نیزامی پاله‌وانی و تیداچوونی داموده‌زگای نه‌جیب زاده‌یی به‌هه‌موو لایه‌نه‌ رشفه‌ن و غه‌مه‌ینه‌ره‌کانیه‌وه‌ زیندوو و جه‌سته‌دار، نیشان ده‌دا.

دۆن کیشۆت نوێنه‌ری چینیکی داته‌پاوه‌ که‌ هیز و شه‌وه‌کی خۆی دۆراندووه‌ و به‌ره‌و زه‌وال ده‌چئ، به‌لام ناتوانئ ئه‌م زه‌واله‌ باوه‌ر بکا یا وه‌رووی خۆی بیئ. هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ دۆن کیشۆت، نه‌جیب زاده‌ی فه‌له‌کزه‌ده‌ و داماو، شمشیر ده‌به‌ستئ، زری ده‌به‌ر ده‌کا و سواری ئه‌سپی «ره‌سه‌ن» ده‌بی و له‌ جه‌نگه‌ی ده‌سته‌نگی و نه‌داریدا مه‌یته‌ر و چه‌که‌ه‌لگر راده‌گرئ و بیروبه‌ویدا ده‌چئ و شه‌ر ده‌فرۆشئ.

کورتی ببری نه‌وه‌، سیرفانتیسی تراژیدیای زۆر غه‌م هه‌ژینی ئینسانیکی شیت و زه‌لیل و داماو ده‌گه‌ل کومیدی زۆر رشفه‌نی که‌سانیک که‌ له‌ کۆمه‌لگادا جیگایه‌کیان بۆ نه‌ماوه‌ته‌وه‌ زۆر وه‌ستایانه‌ تیکه‌ل ده‌کا و شاکاریکی خولقاندووه‌ که‌ زه‌ق کردنه‌وه‌ و به‌جه‌سته‌ کردنی (تجسم) ژيانی ده‌ردناک و به‌زه‌بزیوی که‌سانیکه‌ که‌ شه‌رافه‌ت و دروستیان هه‌یه‌ و خاوه‌نی فکر و ئارمانی به‌رز، به‌لام سه‌ریان لی شیواوه‌ و نازانن بۆ وه‌دیه‌نانی ئارمانه‌کانیان به‌ چ ریتگایه‌کدا برۆن. لیره‌وه‌یه‌ که‌ دۆن کیشۆت، له‌ هه‌موو خانه‌ و کاشانه‌یه‌کدا جیی خۆی کردووه‌ته‌وه‌. دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل ئیمه‌ بیگانه‌ نییه‌ و ده‌نیو ئیمه‌دایه‌.

وه‌رگێراویکی که‌ ئه‌وه‌تا ده‌ده‌ست خوێنه‌ردایه‌ بیگومان ره‌وانترین و جوانترین وه‌رگێراویکه‌ که‌ تا ئیستا به‌ده‌ست خوێنه‌ری فارسی زبان گه‌یشتووه‌. به‌ریز محه‌مه‌دی قازی به‌ر له‌ هه‌موو شت شیواز و سه‌بکی نووسه‌ری ده‌به‌رچاوه‌ گرتووه‌. به‌ریز قازی بۆ وه‌رگێرانی خۆی باشتترین ته‌رجه‌مه‌ی فه‌رانسه‌وی «دۆن کیشۆت»ی ده‌کار هیناوه‌ که‌ به‌ئیقارای مۆریس باردۆن، دوکتۆر له‌ ئه‌ده‌بیاتی فه‌ره‌نسیدا و مامۆستای زبانی ئه‌سپانیایی و پورته‌قالی، هه‌مان وه‌رگێراوی لوویی ویاردۆ، نووسه‌ر و ئه‌دیبی گه‌وره‌ی فه‌رانسه‌وییه‌ و شیکردنه‌وه‌ تیبینییه‌کانی مۆریس باردۆنیشی له‌ جیگای خۆیدا هیناون. له‌به‌ر ئه‌وه‌، ئه‌م وه‌رگێراوه‌ی ئیستا ده‌بینین، بیجگه‌ له‌ ره‌وانی و وه‌فاداری به‌ده‌قی بنه‌ره‌تی له‌ جوانترین و ته‌واوترین وه‌رگێرانگه‌لیکه‌ که‌ تا ئیستا به‌زبانی فارسی کراوه‌.

دوکتۆر میترا

بەريا كرابا، داوھلئىكى وپچووى ئەو دوو مرۆفە جياوازه، يانى «پالەوان و مەيتەرەكە» شى بۆ پىكەنن و سەرگەرمىي خەلكەكە دروست دەكران.

بەو حالەشەو رۆماننووسى نىچاوان رەش زۆرى نەكيشا دەگەل بەدئىقبالىيەكى تازە كە بۆ ئەو شتىكى ئاسايى بوو رووبەرۆو بوووه و جارئىكى تىرش تامى تالى نامرادىيەكى ترى چىشت. مەسەلەكە ئەو بوو لە كاتىكدا ئەو خەرىكى نووسىنى بەشى دووھى رۆمانىيەكەى بوو، دۆن كيشۆتئىكى بەدەلى و سانكۆيەكى بەدەلى لە «تاراگون» ەو كەوتنە رى (لە چاپخانەى پياويك بەناوى فيليپ رۆبىرتۆم)، تا بەلاسا كىردنەوھى دۆن كيشۆت و سانكۆى سەرەكى، لە دەشتانەو بۆ تەپە و ماھورەكان لە دركەزىيەكانەو بۆ مېشەلان برۆن. ئەم نوسخە بەدەلە نەجىب و حەرام زادانە لە باوكئىكى زەين كويز و بى عەقل و بى بەھرە كە هېچ ئافرىنەرى و ھەلكەوتەبىيەكى تىدا بەدى نەدەكرا ھاتبوونە سەر ئەم دنيايە. ئەم كابرەيە كە خويشى لەو دزىيەى كە لە سىرفانتئىسى كىردبوو شەرمى دەكرد خۆى دەژىر ناوى بەدەلى «خويىند كارى تەواو بوو، ئالۆنزۆ فيرناندز دۆ ئاولاندا، خەلكى، تۆردەزىلاسدا شارەدبووھە و تا ئەمپروش كەس بۆى نەچووتەوھە سەر يەك كە ئەم كىتب دزە بى شەرمە كى بووھە. ھەنگى سىرفانتئىس بەھەرەمە بەشى دووھى داستانى دۆن كيشۆتى گەياندە كۆتايى و سالى ۱۶۱۵ بەو ناوھى ژىرەوھە بلأوى كىردەوھە:

SEGUNDA PARTE DEL INGENIOSO CAVALLEIRO DON QUIXOTE DE LA MANCHA , POR MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDERA , AUTOUR DE LA PRIMERA PARTEI

سەرگەوتوويى ئەم نووسىنە ئەمجارىش زۆر بەرچاوبو. ئىمە بۆ سەلماندى ئەم داوايە ئارىفئىكى كە ھاورئىيانى نەجىب زادە «دووك دۆماین» بالۆيزى ھەرانسە لە دەربارى ئەسپانىا لە نووسەرى كاستىلى كىردوويانە لە ژىرەوھە دىنن. ئەم تارىفە لە ھەمان كاتدا كە سەيرە، گەرم و سەمىمانەشە. زانكۆ تەواو كىردو، ماركيز Marquez لە رىسالەى خۆيدا لە پەسن دان و تارىفى دۆن كيشۆتدا نووسىوھەتى:

«ئەم نەجىب زادانەى ھەرەنسى لەمەر تەمەن و شوغل و ھەلكەوتى شوپنى كۆمەلايەتى نووسەرى دۆن كيشۆت پرسىيارىان لى كىردم. من ناچار بەوانم گوت كە ئەو پىرە سەربازئىكى نەجىب زادەيە بەلام زۆر ھەقىرە. يەكئىك لەوان لى پرسىم، بۆچى ئەسپانىا ئەو پىاوهى بەمال و سەرەوت نەگەياندووه؟ بۆچى خەرج و مەخارىجى ئەو لە مالى دەولت نادەن؟ يەكئىكى تر لە نەجىب زادەكان كە پىاويكى زىرەك بوو زۆر جوانى جوابى داوھ:

پىشەكئى دوكتۆر مۆرىس باردۆن

۱

لە ژانويەى سالى ۱۶۰۵ لە شارى مادريد، بلاوكەرەوھەيەك بەناوى ژوان دۆلاكوستا Juan de la Questa كارىكى رەخنەيى گالتهجارى و رشقەنى لە چاپخانەى خۆيدا بەچاپ گەياند كە لە ماوھەيەكى كەمدا لە ئەسپانىا و پورتەقال و يەنگى دنيا (ئامرىكاي لاتىن)دا دەنگى دايەوھە و ھەزاران ھەزار كەسى وھپكەنن خست. ئەم كارە بەشى يەكەمى كىتبى يا داستانى دۆن كيشۆت بوو كە لە ژىر عىنوانى ژىروودا بلأوى كرايەوھە:

EL INGENIOSO HIDALGO DON QUIXOTE DE LA MANCHA , COMPUESTO POR MIGUEL DE CERVANTES SAAVEORA , DIRIGIDO AL DOQUE DE BEJARI

دەليل و بەلگەى زۆر بۆ ئەو پىشەوازىيە گشتىيە و بلاوبوونەوھى لە ناكاوى ئەو كارە نايابەدەستەوھە. نووسەرى رۆمانى «پىكاراژۆستىنا» كە ئەوئىش لە سالى ۱۶۰۵دا بلأوى كرايەوھە ئەم قسانە دەزارى خاتوونى قارەمانى كىتبى خۆى دەكوشى كە شاھەدەيەكى راستە لەسەر ناوبانگى دۆن كيشۆت:

«من مەلەكەى پىكاردىم كە لە گاي نىچاوان سىپى بەرچاوترم، ئاوازەى ناوبانگى من لە «دۆنا ئۆليوا» و «دۆن كيشۆت» و «لازارىل» و... تىپى پەراندووه.» لە كاتى جىژنى ناو نانى شازادە فيليپ، وھليەھدى ئەسپانىا دا تەنيا گۆچان بازى و گابازى نەبوون كە خەلكيان سەرگەرم و خۆشحال دەكرد. سەفیری پورتەقال لە دەربارى ئەسپانىا بەناوى پىن ھەيرۆ دا وپگا Pinheiro da vega كە لەو جەشنەدا بەشدار بوو لەم بارەوھە دەنووسى: «وھك نىوان پەردە دەنيو بەرنامەكانى جىژندا، دۆن كيشۆت دە لىباسى گۆنگەل سازئىكى رووداوخوازدا، يانى پالەوانى مەيدان، دەھاتە بەرەوھە و پىش مەيتەرەكەى سانكۆ پانزا بەرئىدا دەپوئىشت.»

لە ئەسپانىاوه تا ولاتى پىروو دە ئەمرىكاي باشووریدا لە ھەر شوئىتئىك بالماسكەيەك

«ئەگەر فەقيری و ئەدارييه که ئەم پياوه دەباته بواری نووسين، خودا بکا هيچ کات دەولەمەند نەبێ. تا بەفەقيری خۆی ئاسەوار بخولقتینی و بەئاسەواری خۆی دنیا دەولەمەند بکا.»

سیرفانتيس له ریکه‌وتی ۱۹ی ئاوریلی ۱۶۱۶دا شاکاری نەمری خۆی پيشکەش بەپشتیوانی خۆی کۆنت دۆلوس کرد و له نامەيه‌کدا که بۆ کۆنتی نارد ئاواي نووسی: «ساته‌کانی تەمەن بەتوندی تۆ دەپەرن، هەر ساتیک نیکه‌رانی و پەشيويم له زۆر بووندايه، و هوميد له دلم بار ده‌کا، به‌و حاله‌شه‌وه تەنیا شتیکی منی له‌سەر پێ راگرتوو هەمان عەشقی به‌ژيانه.»

سیرفانتيس چەند رۆژ پاش نووسینی ئەم یادداشته یانی رۆژی ۲۲ی ئاوریلی ۱۶۱۶ چاوی بەسەر دنیا دا قووچاند، له حالیک دا وه‌ک هەميشه ئاغا و زانا و جوامیر بوو.

ماوه‌يه‌کی دووردریژ - له ماوه‌ی سی سەده‌دا - رەخنه‌گرانی ئەسپانیۆلی و بێگانە بەرپەزمامەندی و برۆای پتەو ئەم وتەيه‌ی هەوالنیري بەناوبانگ «تۆماس تامایو دۆ وارگاس»یان لیک دەداوه و دووپاتیان دەکرده‌وه که: «میکل دو سیرفانتيس سائادۆرا، شادی بزوينترین ميشکی ئەسپانیایه، به‌لام له مەعريفەت و عەقل بێ به‌ره‌يه!» ئەم قسه‌يه هەم دوور له عەقله هەم بێ ئيسنافييه و نادروسته. چون رەخنه‌گرانی زيرەک و پر و زانای ئەوروپايی سەرەنجام به «تۆماس تامایو»ی بێ چاره‌يان حالی کرد که میکل دۆسیرفانتيس به‌هيچ باریکدا هەلکه‌وته‌يه‌کی بێ شعور و ئاوينه‌يه‌کی ژه‌نگاوی و بێ هەست نەبووه که تەنیا وينه‌يه‌ک دەخۆيدا بنویني و بێجگه له‌وه شتیکی تر نەبێ. له زومرەي ئەو رەخنه‌گرانه‌دا دەتوانین ناوی «ئامریکو کاسترو» ئەسپانیایي، «تۆفانین»ی ئیتالی و «پۆل هازار»ی فەرەنسی ناوبەرين. هیندی که‌سی تر و له‌وانه ئيمه خۆمان به‌بروا و ئيمانی ته‌واو له‌سەر تیکه‌يشتوويی و عەقل و هزر و زانايی و فەلسەفه و هەلکه‌وته‌يي سیرفانتيس لیکۆلینه‌وه‌مان کردووه و ئيمه هەميشه له‌سەر ئەم برۆايه بووين و هەين و دەين که سیرفانتيس نووسه‌ریکی به‌فەرهنگ و په‌روه‌رەي فەرهنگی ئیتالی بووه و ئەوه‌شی به‌زحمەت و مەراره‌ت کيشانی زۆر وه‌ده‌ست هیناوه. ئيمه له‌سەر ئەو باوه‌رين که سیرفانتيس نه تەنیا توانی له گرینگترین گه‌ريانه ئەده‌بييه‌کانی زه‌مانی خۆی به‌هره وه‌رگرتی به‌لکو شانبه‌شانی ئەم گه‌ريانانه له پيشکەوتوانه‌ترین بيروبرۆای زه‌مان، یانی رۆنیسانس پيش‌شوازیی کرد. ئيمه له ئيشاره کردن به‌فکر و برۆا «نۆئه‌فلاتوونی»يه‌کانيشيدا هيچ شک و گومانمان نييه و تۆ ده‌کۆشین تا بیسه‌لینین که ئیدئالیسمی ئەویش وه‌ک ئیدئالیسمی بێرکيلي Berkeley فيلسووفی ئیرله‌ندی به‌ته‌واوی بنه‌رەتی و تیکده‌رانه‌يه و سەرەنجام هیندی که له به‌شه‌کانی نووسراوه گه‌وره‌که‌ی ئەو زۆر وه‌ئاسه‌واری «پیراندلۆ» نووسه‌ری گه‌وره‌ی ئیتالیایي ده‌چن.

ئەمرۆ زۆرتر بايه‌خ به‌وه ده‌ده‌ين که له نووسه‌ری دۆن کيشۆتدا زۆرتر به‌دواي لایه‌نی گالته‌بیژی و رۆون ناسی و په‌خشان نووسی و هونه‌ری ئەودا بگه‌رین و ئەو خۆی ده‌لی:

«سەرئاسه‌ری کتیبی من، جنیو و سووکايه‌تی کردنه به‌کتیبه‌پالەوانیيه‌کان» و ئيمه ده‌زانین که رۆمانه‌ پالەوانیيه‌کان که چاوه‌روان ده‌کرا له سەده‌ی چاره‌ده به‌م لاوه له ناو

چووبايه‌ن له سه‌دهی پازده‌دا دووباره زيندوو بوونه‌وه و له سه‌دهی شازده‌هه‌مدا زور بره‌ويان په‌يدا کردوو. له‌م به‌ستينه‌دا سټرفانتيس هه‌ر له سه‌ره‌تاوه و له به‌شى په‌که‌می کتټي‌به‌که‌يدا ده‌ست ده‌داته کارټيکي نازايانه و له په‌خشانى حه‌له‌مه‌لله‌ق (مطنطن) و سه‌يروسه‌مه‌ره‌ی کتټي‌پي پال‌ه‌وانى «فلوريسل دؤنيکه» به‌قه‌له‌می فليسيانو دؤسيلؤ (١٥٣٢) چه‌ند نموونه‌په‌کي له کتټي‌پي خویدا هيتاوه:

«ئەى يارى غه‌دارى جه‌فاكارى مه‌کرياز، من له ده‌ست سووکه‌سه‌رى و بى‌خه‌به‌رى تو وها بوومه هاوسه‌فه‌رى ده‌ره‌به‌درى و خوٲنين جگه‌رى كه بوومه‌له‌رزه كه‌وتووته كوٲله‌كه‌كانى كوٲشى بيرگه و شعورم و ژه‌هرى هه‌لاهيل رڅاوته كاوى هه‌راوى ژيانم...» و يا: «ئەى پال‌ه‌وانى ناودار ئەى شيرى جه‌نگه‌ل و ميشه و ليږه‌وار و ئەى رۆله‌ى بى‌ويئەى رۆژگار، ئەله‌ق كه ئاسمانى به‌رز و فه‌له‌كى ته‌رز و خولانه‌وى سال و مانگ و وه‌رزه‌كان به‌يارمه‌تى ئەسته‌يره‌ى به‌درووش و مانگه‌شه‌وى گه‌ش به‌زاتى ناسوتى تو جه‌لال و شكوى مه‌له‌كووتى ده‌به‌خشن...»

پاشان به‌بى‌ره‌حمى ته‌واو، كتټي‌بخانه‌ى نه‌جيب زاده‌ى مانش له كتټي‌پي وردورشتى پال‌ه‌وانى كه به‌قاره‌مانانى ئەفسانه‌پي و پر له سه‌ره‌رؤيى و به‌په‌خشانى حه‌له‌ق مه‌لله‌ق و نارٲكوٲيک بوونه‌ته هؤى ريسوايى و بى‌قه‌درى دؤن كيشؤت خالى ده‌كا، و به‌زه‌حمه‌ت ئيزن ده‌دا پال‌ه‌وانانٲكى وه‌ك «ئاماديسى گؤل» يا «پال‌ميرنى ئينگليسى» كه ده‌لٲن باوكى پال‌ه‌وانانى سه‌رگه‌ردان بوون له‌م توورپه‌ل‌دان و وه‌ده‌رنا نه‌مه‌عاف به‌كن.

به‌تايبه‌تى له به‌رانبه‌ر پال‌ه‌وانانٲكى سه‌رگه‌ردانى وه‌ك: «پلاتير» و «بيليانيس» و «فليكس مارت» و «بيرنادل كاريؤ» و ده‌يان كه‌سى ترى له‌م چه‌شنه پال‌ه‌وان په‌مؤيه‌كى وه‌ك دؤن كيشؤت زه‌ق ده‌كاته‌وه كه له راسه‌تيدا كارىكاتؤرى ئەوانه و هه‌روه‌ها ده به‌رانبه‌ر سواره‌به‌ران و ئەسپانى خوٲش به‌ز و كه‌حٲلى ئەواندا، بارگينٲگى كز و لاوازى مرده‌لوخه‌ى په‌راسوو به‌درووه‌ى به‌كلكى، دٲنٲته مه‌يدان و به‌م جوړه رشفه‌نيان پى ده‌كا و ده‌يانكاته گالته‌جاري ئەو دنيايه. دؤن كيشؤت ده‌باته نيؤ رووداوى جوړاوجوړه‌وه. له رووداويكه‌وه هه‌لى ده‌دٲرٲته نيؤ كاره‌ساتٲكى دل‌ه‌ژٲن و له‌ويږا هه‌ميسان توورى هه‌ل‌ده‌داته زه‌لكاوى به‌سه‌ره‌تٲكى ناله‌بارتر، به‌عه‌رزيدا ده‌دا، دم و ددانى تٲك ده‌شكٲنٲى، په‌راسووى ده‌باته نيؤ زگى و له به‌ر چاوى ئەو حه‌شيمه‌ته ده‌يكاته په‌ند و سووكا‌په‌تٲى پى ده‌كا و ئەوى به‌لايه به‌سه‌رى ده‌هٲنٲى و به‌تايبه‌تى ئەو شوږ و حاله‌تى پال‌ه‌وانٲيه كه كه‌وتووته كه‌له‌ى پال‌ه‌وان به‌مه‌سخه‌ره و رشفه‌ن ده‌گرئ. نووسه‌ر به‌م جوړه بؤ پٲكه‌نين و سه‌رگه‌رمى خه‌لكانى

سه‌رده‌مى خوٲى گؤره‌پانى قاره‌مانه‌تى و پال‌ه‌وانه‌تى كتټي‌به پال‌ه‌وانٲيه‌كانى زه‌مانى خوٲى به‌گالته ده‌گرئ و تراژٲدى ده‌كاته كومٲدى و بابه‌تى جي‌دى ده‌كاته جه‌فه‌نگ و شوخى.

به‌و حاله‌شه‌وه، به‌برواى ئٲمه، ئەم رۆمانه گالته‌جاري‌به كه «گل‌كؤى» ته‌واوى ئەده‌بياتى پال‌ه‌وانٲى زه‌مانى خوٲه‌تى، خوٲى له خوٲى دا به‌و له‌حنه پر له رشفه‌ن و سووكا‌په‌تى پى كرده‌شٲيه‌وه جوړٲك رۆمانى پال‌ه‌وانى دٲته ئەژمار. سټرفانتيس، ئەو نووسه‌ره‌ى كه ده‌ستٲكى خوٲى له شه‌رى ده‌ريايى «ليچانت» دا له ده‌ست داوه و له ئەله‌جه‌زيره به‌ديل گي‌راوه، له هه‌مان كاتدا كه فيداكارى و له‌خوٲبووردوويى دؤن كيشؤتانه‌ى مه‌سخه‌ره كردوو، خوٲى ستايشى ئەم خه‌سه‌لت و سيفه‌تانه‌ى كردوو و ئەو دژا‌په‌تى و ناته‌بايى په سه‌يره‌ى نيوان دل و عه‌قلى سټرفانتيس به‌جوانى و ئاشكرايى له دوايىن نووسينى ئەودا به‌ناوى «پٲرسيل و شيريمؤنه» دا خوٲى ده‌نوٲنٲ (١٦٦٦). كارى عه‌جيب و ئەفسانه‌پي ئەم دوو قاره‌مانه، نيشان ده‌دا كه سه‌ره‌نجام دل و سوږ و هه‌ستيارى به‌سه‌ر عه‌قل و مه‌نتي‌قدا زال ده‌بن.

له خودى داستانى دؤن كيشؤت‌يشدا له ژي‌ر په‌رده‌ى پال‌ه‌وانى گالته‌جاري نه‌جيب زاده‌ى سه‌رگه‌رداندا، جاروباره نموودٲك له پال‌ه‌وانى ساده و ره‌سه‌ن كه له هه‌مان كاتدا زور شكؤمه‌ند و به‌رزه، خو ده‌نوٲنٲى و هه‌ست پى ده‌كرئ.

بيگومان سټرفانتيس له نيوان خه‌يالات و بروا وه‌م ئامٲزه‌كانى قاره‌مانى نه‌جيب زاده‌ى خوٲى، دؤن كيشؤت و واقع و راسته‌قينه‌كانى زه‌ماندا تٲك هه‌لچوون و دژا‌په‌تى دايمي دروست ده‌كا و به‌م جوړه رووداوه پال‌ه‌وانٲيه‌كان كه گوند به‌گوند و كاروانسه‌را به‌كاروانسه‌را ده‌گه‌ريږن و روو ده‌دن سه‌ير و پٲكه‌نينى نيشان دراون. ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا بؤ ئەوى نووسه‌ر بتوانى نه‌په‌ك جار به‌لكو هه‌موو جاريك ئەم رووداوه پال‌ه‌وانٲيه تٲك به‌هاري و نابووتى بكا، ناچار بووه هه‌ر جاريك بيخوٲقٲنٲى و بيخوٲقٲنٲى و بيخوٲقٲنٲه‌وه و به‌م جوړه رووداوى پال‌ه‌وانى بووته بناغه‌ى كارى ئەو. له‌به‌ر ئەوه‌په له هه‌ر لاپه‌ره‌په‌كدا تووشى ئەم رووداوانه ده‌بين و دؤن كيشؤت به‌و هه‌موو ته‌قالا‌په‌ى كه ده‌يدا تا خوٲى وه‌ك پال‌ه‌وان په‌مؤيه‌ك نيشان بدا ديسانيش هه‌ر پال‌ه‌وانه. بؤ ئٲمه‌ى خوٲنه‌رانى سه‌ده‌ى بيسته‌م كه له كه‌سايه‌تى و تايبه‌تمه‌نديه‌كانى پال‌ه‌وانانٲكى وه‌ك «ئاماديسى گؤل» و «بيليانيس» و «تيرانى سپى» و ئەوانى تر ناسياويه‌كمان نٲيه، نازادين چؤنى دل‌مان ويستى له‌مه‌ر ئەوان داوه‌رى بكه‌ين و بؤ ئەوى بزانيه ئەوانه چ جوړه بنيادهم گه‌لٲك بوون ئەوه‌نده به‌سه به‌پٲچه‌وانه‌ى ئەوه‌ى سټرفانتيس ئاوا وه‌ستا‌پانه وٲناى كردوو، فكر بكه‌ينه‌وه. ئەوه‌نده

به‌سه كه دؤن كيشوت جحيل بكهينهوه (هه‌روهك وپنه‌گه‌ريكي سه‌دهی هه‌ژده‌هم به‌ناوی «ناتوار» كردوويه‌تی) و هيزيكي جه‌سته‌یی زور گه‌وره‌ی پي ببه‌خشين و شور و هه‌ستياړی ئەو به‌چهند سه‌رکه‌وتنی به‌رچاو له مه‌يدانی شه‌ره‌كاندا به‌هيزتر بکهين و نه‌هیلين ئەو هه‌موو ليدان و کوتانه‌ی وي بکه‌وي و له جياتی ئەوه عيزهت و سه‌ربلندی و شانازی پي بدهين. ئەو خوی له نيعمه‌تی گه‌وره‌یی رۆح به‌هرمه‌نده و ته‌نيا سه‌رکه‌وتن و شانازی ده‌وي كه ئەويش ئيمه پي ده‌دهين. ئەوه‌دم ده‌بينين كه باری رشقه‌ن و مه‌سخه‌ره‌ی داستانه‌كه لاده‌چي و بي ئەوه‌ی هه‌ست پي بکهين، هه‌ويه و شوناسی داستانه‌كه ده‌گورچي و وای لي دي كه ناوی «حه‌ماسه‌ی دؤن كيشوتی» به‌سه‌ردا برين. دؤن كيشوت ته‌نيا روه‌نديكه له‌سه‌ر روه‌ساری ناماديسه‌كان و پالميرنه‌كان و به‌هيج شيوه ئەوانی له ناو نه‌بردوه.

به‌ره‌می کاری سیرفانتيس له هه‌مان كاتدا كه ره‌خنه‌يه‌كه له‌سه‌ر رۆمانه پاله‌وانيه‌كان و له روانگه‌يه‌كيشه‌وه خوی به‌ره‌میكي پاله‌وانيه به‌جواني نيشان ده‌دا كه دانه‌ره‌كه‌ی نووسه‌ريكي زور به‌توانا و چيرۆك بيژيكي شيرين رايژه و روانينيكي هه‌مه‌لايه‌نه و هه‌مه‌ره‌نگی هه‌بووه. شاکاره ئەبه‌ديه‌كه‌ی به‌رسته ئاهه‌نگين و جوان و ريكوپيكانه ده‌ست پي ده‌كا كه له ده‌قی رۆمانه‌كه‌يدا وپنه‌يان سه‌د قات زورتره:

«له يه‌كيك له شاره ديه‌كانی ولاتی مانشدا كه نامه‌وي ناوه‌كه‌ی وه‌بيريمنه‌وه، ماوه‌يه‌ك به‌ر له ئيست، نه‌جيب زاده‌يه‌ك، له‌وانه‌ی كه نيزه شكاوپك و كوئه مه‌تالكيان له جبه‌خانه‌كه‌يان و بارگينيكي له‌ر و لاواز و تاژيه‌یكي رايويان هه‌يه، ژيانی تپه‌ر ده‌کرد.»

En un lugar de la Mancha, Cuyo nombre no quiero acordarme, no ba mucho tiempo que vivia flaco y galgo corredor. un hidalgo de los de lanza en astillero, adarga antigua, rocín

ئيمه له نيوان زورتيك له رووداوه‌كان، دوو رووداوی سه‌رنجراكيش له هونه‌ری به‌رزی داستان بيژي سیرفانتيس ده‌خه‌ينه به‌رچاو كه يه‌كيان به‌زه‌بروين و ئەوی تر ئاويته‌يه‌كه له بي به‌زه‌یی و پيکه‌نين:

«كاروانسه‌رايه‌كه له ولاتی مانش. شه‌وه و هينديكي ماوه بو سپنده‌ی به‌يان. دوو كيژي له‌بار به‌ناویی «دورۆته» و «كلارا»، سه‌ريان پيکه‌وه ناوه و خه‌ويان لي كه‌وتووه. له ناکاو ده‌نگيكي په‌ژاره‌زي هه‌لده‌ستی و بيده‌نگی شه‌و ده‌چرژيني. يه‌كيك به‌ئاواز ده‌لي:

من كه‌شتيواني ئەوينم و سه‌فه‌ريم

به‌سه‌ره‌ر ده‌ريای بي بندا به‌ريه‌وم

ناهوميديم له‌وه‌ی له دونيادا بگه‌مه به‌نده‌ريك

و هه‌رگيز بتوانم له شوپينيكي له‌نگه‌ر بگرم

دورۆته، كلارا وه‌خه‌به‌ر ديني و كلارا كه هينديك خه‌والووه، كاتيک باش گوئي راده‌گرچي، ده‌نگی ئەوينداری خوی «دؤن لويی» ده‌ناسيته‌وه و ده‌شه‌مزي. هه‌نگی دورۆته گوئي خوی ده‌باته بن زاری كلارا و پي ده‌لي كه به‌سه‌ره‌اتی خوی به‌وردی بو بگيريتته‌وه. دورۆته گوئي راده‌گرچي و كلارا داستانی شيرين و ته‌روتازه‌ی دوراندنی دلي ساكار و منالانه‌ی خوی بو باس ده‌كا. هيشتا نه‌بووه‌ته شازده سال و دؤن لوييش هه‌روه‌ها. كه‌وابوو هيج وي ناچي ئەو دوو ئەوينداره بتوانن به‌و زووانه زهماوند بکه‌ن. بيچگه له‌وه‌ش مه‌گه‌ر دؤن لويی كوپه نه‌جيب زاده‌يه‌کی ئەشرافي نييه؟ له حاليكدا كلارا كيژي موچه‌خوريكي ديوانييه و هيجي تر. هه‌رچي بي كلارای دلپاک و مه‌سسوم هيج شك و گومانينيكي له ئەوين و خوشه‌ويستي زولالی خويدا نييه. بروانن به‌چ گه‌رمی و شورتيكه‌وه باسی خوی ده‌كا: «من له ماوه‌ی ته‌مه‌ندا چاوم به‌و نه‌كه‌وتووه، له‌سه‌ر ئەوه‌شرا ئەوه‌نده‌م خوش ده‌وي كه چرکه‌ساتيک ناتوانم بي ئەو بژيم.» دورۆته كه غه‌م و مه‌ينه‌تی رۆژگار پوخته‌ی كردووه دلداري ده‌داته‌وه و تي ده‌كوشي و ره‌ی به‌رز کاته‌وه و متمانه‌ی پي ده‌دا يا ئەو کاره جيبه‌جي ده‌كا يا ئابروي خوی له‌سه‌ر ئەم ئەرکه به‌با ده‌دا و ئەو دوو كچه ناسكۆله نازه‌نينانه دووباره چهند سه‌عاتيک له بيده‌نگيدا ده‌خه‌ونه‌وه.

به‌يانه، رۆژ بووه‌ته‌وه، كاروانسه‌را جمه‌ی دي و هه‌رايه. له لايه‌ك كلارا و دورۆته، له لايه‌ك كاربه‌ده‌ستی ديواني و دؤن لويی و دؤن فيرنان، ئەولاتر كاردينو، سانكوپانزا و دؤن كيشوت، له لايه‌ك ده‌سته‌يه‌ك له كه‌وان دارانی «سپنت هيرمانداد». ئەوه‌ش دياره شتيكي ئاساييه، كاروانسه‌رايه و هه‌موو كه‌س روي تي ده‌كا. ده‌نيو ئەم خه‌لکه‌دا، باس و ده‌مه‌قاله‌يه‌ك هه‌لايساوه: ئايا كلاوخودي مامبيرن كلاوخودي راستيه يا له‌گه‌نی ريش تراشي؟ كه‌وان دارانی پاشا قسه‌ی دؤن كيشوت به‌درو ده‌خه‌نه‌وه و دؤن كيشوت به‌سه‌ر يه‌كياندا ده‌زيقيني: «توي ديه‌اتی په‌ست و نارپه‌سن وه‌ك سه‌گ درۆ ده‌كه‌ی!» ده‌سه‌به‌جي شه‌ر و هه‌را ده‌ست پي ده‌كا. هه‌موو تيک به‌رده‌بن و هه‌ر هاوار و كوته و شلپه‌ی شه‌ق و زله‌يه كه به‌گوئي ده‌كا، ژنه‌كان هه‌راسان و زنده‌ق چوو، هينديكيان ده‌گرين و چه‌نديكيان له‌هوش ده‌چن. جه‌نگی مه‌غلووبه‌يه! له ناکاو بۆلژيني هه‌تره‌شبه‌ر ده‌گاته گوئي: «ده‌ست رابگرن! روه‌ستن! هه‌موو خه‌نجه‌ران ده‌كالانان رابكه‌نه‌وه و ئارام بگرن و ئەگه‌ر ده‌تانه‌وي نه‌كوژرين گوئي بو قسه‌كانم راديرن!» ئەوه ده‌نگی دؤن كيشوت، له‌حنی شه‌رانی و تووره و

به‌هه‌يه‌تي پالەوان کوتايى به‌شه‌ر دینى. دپوانه‌يه‌ک به‌سه‌ر سه‌د عاقلدا زال ده‌بى و وه‌ک زور شوينى ترى ئەم به‌ره‌مه‌ پر له دژوازيه، رشقهن و پیکه‌نين ده‌گاته تخووبى حه‌ماسه: ئيمه له‌ژير ده‌مامكى نه‌جيب زاده‌يه‌کي بى عه‌قلى دپهاتى پالەوانیکدا، قاره‌مانیکى زانا و ئاوه‌زمه‌ند ده‌بين. ئەوانه‌ن هيز و توانى ئافرينه‌رى نووسه‌ر که به‌شيوه‌يه‌کي ساده و په‌وان ده‌نووسى و هه‌ر کات بيه‌وى نه‌رمى ونيانى يا توانا و تووره‌يه‌ى ده‌رژينته‌ ناو به‌ره‌مه‌که‌ى خۆى، قه‌ريحه‌ى خولقينه‌رى، گيان ده‌به‌خشى، زيندوو ده‌کاته‌وه و ده‌خولقيني. ئەو خاوه‌نى هونه‌رى ئافراندى بى پسانه‌وه‌يه.

نه‌جيب زاده‌ى سه‌وزه‌پوش، پياوى گه‌وره‌گه‌وره، نوکه‌ران، نه‌ديمه و قه‌ره‌واش، که‌شيش، پيش نويز، شوانان، زيندانى سزاكيش به‌کارى زوره‌ملى، وه‌رزيران، مه‌يته‌ران، ئاشه‌وانان و زور چه‌شنه به‌نياده‌مى تر له‌و داستانه‌دا دپنه مه‌يدان و هه‌ر کام که‌م تاكورت ده‌گه‌ل قاره‌مانیکى ماليخوليابى تيك هه‌لده‌نگون. پاشان بى ئەدا و ئەتوار له مه‌يدان وه‌ده‌رده‌که‌ون و له‌و ماوه‌يه‌دا به‌قسه و کار و هه‌لبه‌زدا به‌زى خويان، وپنه‌يه‌کي زيندوو له پوحي ئەسپانياى كوڤن و ئەسپانياى ئەمرۆ وينا ده‌که‌ن. له قه‌راغ ئەوانيش، پالەوان په‌مۆى نه‌جيب زاده، له کاته جياوازه‌کاندا په‌وانبىژى و گوته‌زانيى خۆى نيشان ده‌دا و جاروباره‌ش به‌نسحه‌ت و رينوينى حه‌کيمانه و زانايا نه‌ ده‌بته هۆى سه‌رسامى هه‌موو لايه‌ک.

ساده‌ى و ساكارى بيه‌ره‌رى بزوينى ديمه‌نه‌کان، ده‌نگى زولال و ئاسمانى ئاوازه‌کان و دوعا و نزاي شه‌وانه، سپه‌رى داکشايى کليسه يا کوشکک، کوچه‌باغه‌کان، ميشه و لپه‌واره‌کان، دۆل و ده‌ره‌کان هه‌موو وپکرا سروشت و هونه‌ر تیکه‌لاو ده‌که‌ن. قسه‌ى خوڤ و پیکه‌نين، هه‌لکه‌وتى شوخى و بزه‌بزوین، کۆميدى زوتپه‌ر و کورت يا دريژ و دريژخايه‌ن، وپنه‌ى ساده يا پر له ورده‌کارى، بنه‌ما و دژه‌بنه‌ما، خه‌ون و خه‌يال، په‌ند و قسه‌ى نه‌سته‌ق، قسه‌وياسى عه‌وامانه، داوه‌رى و پوچوونى که‌شيشانه له‌م به‌ره‌مه‌دا، زور و زه‌وه‌ندن، زباني به‌ره‌م زبانيکى ده‌وله‌مه‌نده، په‌نگاوپه‌نگ و ته‌ژى له ئاهه‌نگ، له‌ودا له بيندراو تا ئەزمون کراو، له په‌وتیکى سه‌بر و له‌سه‌رخۆ تا بزوتنه‌وه‌يه‌کي توند و به‌په‌له‌ تا فريزیکى له‌پرا و به‌هه‌شتاويى له‌ناکاو، له شيعه‌رى ئەويندارانه‌وه تا په‌خشاني ئاسايى، هه‌مووى تيدا هه‌يه. په‌خشاني کتبه‌که په‌خشانيکى زيندوى بالداره. له هه‌موو سووچیکى ئەم داستانه ژيان هه‌لده‌رژى و له هه‌ر دپريکى داده‌بارى. رووباريکى گه‌وره و هه‌راوه که دپته خوارى، گا تونده و گا ئارام، هيج کات شلوئ ناي و هه‌ميشه به‌هيز و هه‌شتاوه.

که‌وابوو ناي له‌به‌ر هينديک بى سه‌رنجى و کارى سه‌ير و ناشيانه ره‌خنه له‌و هيزه خولقينه‌ره بگريه. ده‌پيشدا بۆ دارشتنى ئەم به‌ره‌مه‌ گه‌لاله‌يه‌کي ريكوپيک ده‌به‌رچاو گيراوه. «پۆل هازار» ده‌لى: «ناتوانين بيژين داستان هاوسه‌نگيه‌کي جوانى هه‌يه.» له ورده‌کاريه‌کانيشدا بى سه‌رنجى و سه‌رشياووبى زور ده‌بيندري! خيزانى سانکوپانزا له جيه‌ک ناوى «ژان گووتيرز»، له جياگيه‌کي تر «مارى گووتيرز» و هينديک ئەواتر «ژان پانزا» و له شويندیکى تر ناوى «تريز کاسکوزا» بى به‌سه‌ردا براوه. له‌و جياگيه‌ که مه‌يته‌رى پالەوان به‌دواى کاریکدا ره‌وانه کراوه نازانين سى پوژى بى چووه يا يه‌ک پوژ؟ له جياگيه‌ک ده‌بين که‌رى دۆزبوه‌ته‌وه بى ئەوه‌ى باسى ون بوونى کرابى! نازانين چ رووداويک بووه‌ته هۆى ون بوونى که‌ر يا دۆزانه‌وه‌ى. ئەگه‌ر بمانه‌وى ناويک بۆ ئەم ورده‌عه‌يبانه بدۆزينه‌وه، ده‌بى بلين ئەمانه ورده‌په‌لەن. به‌لام ئيمه، ئيمه‌ى خوينه‌رى ساده‌ل که شه‌يداي ئەو په‌خشانه جوان و بى وپنه‌يه‌ بووين، بوونى چەند په‌له‌يه‌ک له‌سه‌ر پووى خۆر به‌ئيراد نازانين.

ره‌وان ناس له نه‌زيله‌بيژ له‌سه‌رتره. دۆن کيشوت ئەوه‌نده‌ى که قاره‌مانه، ئەوه‌نده‌ش کاريكاتور و داوه‌لى قاره‌مانه. ميشكى شله‌قاوه، به‌لام ويژدانى بيدار و ئيراده‌ى به‌هيز و خيرخوازه. ده‌وروژى، وه‌خۆده‌که‌وى و به‌نيزه‌که‌ى خۆى بپوچان سته‌م و خراپه ده‌کوئى. ناکه‌وى و نابه‌زى مه‌گه‌ر ئەوه‌ى باشتتر و لپه‌راوانه‌تر هه‌ستته‌وه. مه‌غروور و پيشور و گه‌وره‌يه. ئەوه‌ى که زورترى کات رشقهن و سه‌ير و سه‌مه‌ره‌يه له به‌ر ئەوه‌يه که ئەو يادگارى رابردويه که مۆرى به‌تالى و بى که‌لکى وى که‌وتوو، هه‌قالى ده‌خه‌وماوى پالەوانانه که زور دره‌نگ هاتووته سه‌ر ئەم دنيا پير و په‌پووته. ناچار خۆى ده‌گه‌ل دابونه‌ريت و ويست و پيداويستيه‌کانى که نه ده‌توانى تى بگا و نه ده‌توانى وه‌ريان بگري له دژايه‌تياه‌کي ترسناکدا ده‌بينى. به‌و حاله‌شه‌وه، ئەم چله‌کيشه، ئەم که‌شيشه، ئەم سه‌وداسه‌رى عدل و داده، له هه‌موو حه‌ز و خوڤيه‌کانى ژيان، چاوى پوڤشيوه، ده‌ستى له ژيانى شارنشينى هه‌لگرتوو تا به‌سواری سواره‌به‌رى شه‌رى خۆى روو له ده‌شت و بياپان بکا، له‌سه‌ر دوورتيان و چواررتيان و خواره‌که و پيچه‌که‌ى جاده‌کاندا بۆسه هه‌لبگري و له که‌ميينى جيناپه‌تکار و خراپه‌کاراندا خۆى مات بکا و عدل و داد و ئاشتى بگه‌رينته‌وه سه‌ر دنيا. و ئەو پوژه‌ى که تى ده‌گا ته‌لاشه‌کانى بى هووده بوون و ساويلکانه فريوى خه‌يال و خه‌ون و هه‌مى خۆى خواردوو، ده‌مري.

ئەم قاره‌مانه کۆنه‌ساله – که هه‌ر چەند چاوى وه‌ک بليسه‌ى ناگر ده‌ده‌روشى ئەسکلپتى

تهق ولهقی پالەوانییە بەهەر حال شتیکی له مەرفایه‌تی دهخۆیدا ههیه. راسته که ئەو، ئەو پالەوانه خێرخواز و نییهت پاکه له ساتگه‌لیکی زۆر به‌ده‌گمهندا تووشی توورپه‌یی و دهره‌لبوون ده‌بێ و وهک هه‌مووی ئیمه، که ئە‌غ‌ل‌ب تووره‌ ده‌بین و خۆمان پێ راناوه‌ستی، تا جیگایه‌ک ده‌چیته‌ پێش که مه‌یته‌ری بێ هه‌یای خۆی کوته‌ک کاری ده‌کا و ته‌نانه‌ت له‌و کاته‌دا که قبوولی کردووه مه‌یته‌ره‌که‌ی له‌ نۆکه‌رییه‌وه بگه‌یه‌نیته‌ پله و پایه‌ی سه‌روه‌ری خولق و خووی ناخۆش ده‌بێ و نیوچاوانی گرژ ده‌کا. ده‌گه‌ل ئە‌وه‌شدا دیسان مەرفه‌ و نمونیه‌یه‌کی ته‌واوی له‌ مەرف هه‌یه و ئە‌گه‌ر عه‌ق‌لی ته‌واو و که‌مال‌یشی نه‌بێ به‌دروستی و باشی عه‌ق‌لی خۆی ده‌کار ده‌کا. زانستیکی پرپایه‌خ و هه‌راوی هه‌یه و تییینییه‌کانی وهک زانایه‌کی (علم الاخلاق) وایه. هه‌روه‌ها زانیارییه‌ سیاسییه‌کانیشی له‌ راده‌ی زانستی یاساکار و یاسادانه‌ریک دایه و هه‌ر کاتیک له‌ زه‌ینی شیواویدا جادووگه‌ران و سیه‌ربازان و سه‌رمه‌شقه پالەوانییه‌کانی وهک ئامادیس و پلاتیر و ئە‌وانی تر له‌ ئارادا نه‌بن رۆشنینی و عه‌ق‌لی تۆکه‌می خۆی دووباره‌ ده‌ست ده‌که‌وتتیه‌وه.

له‌و مەرفانی تر سانکۆ پانزا مه‌یته‌ره‌که‌یه‌تی. به‌تایبه‌تی ئە‌م پیاوه له‌ لایه‌نه‌ ناحه‌زه‌کانی مەرفانیه‌که‌یه‌وه له‌ دۆن کیشۆت ئینسانتره؛ ترسه‌نۆکه، به‌ته‌ماعه، زۆرخۆر و نه‌وسنه، مردووی هه‌سانه‌وه و پشودانه، دلی ده‌یه‌وئ باش بخوا و باش بخواته‌وه و باش بخه‌وئ و له‌ راستیدا سی له‌ چواری وجودی سانکۆ له‌و شتانه‌ پێک هاتووه. به‌لام سانکۆ کاتیک له‌ پله‌ی دیهاتیه‌کی ساده‌وه ده‌بیته‌ مه‌یته‌ری پالەوانیکی سه‌رگه‌ردان لانی که‌م ئە‌گه‌ر ئە‌دا و ئە‌توار و هه‌ستان و دانیشتنی ناگۆرئ فکر و هه‌ست و سه‌لیقه‌ی له‌تیفتەر و هه‌ستیارتر ده‌بن. ئە‌گه‌ر ئە‌و خۆی بۆ ژیانی سیاسی به‌لایق ده‌زانئ ئایا به‌هه‌له‌ ناچی؟ کاتیک له‌ عه‌لمی خه‌یالدا خۆی به‌حاکم و ده‌سه‌لاتداری ئە‌فریقا ده‌بینئ هه‌ست ده‌کا که هه‌زاران نۆکه‌ری قوله‌زه‌نگی هه‌یه و سه‌ودا و موعامه‌له‌یان پێ ده‌کا و وهک قوماشیکی بازرگانی ده‌یانفرۆشئ و قازانج ده‌کا. ئیستا له‌ هه‌مان خاکی ئە‌سپانیدا، هه‌ر به‌و پیاوه‌ دوپه‌گه‌یه‌ک، هه‌رچه‌ند دوپه‌گه‌یه‌کی به‌راسته‌ش نه‌بێ، بدن ده‌بینن که چ موعجیزه‌یه‌ک روو ده‌دا! چۆن تێ ده‌کووشئ به‌دای هه‌ر سه‌تمه‌لیکراویک بگا و دادی هه‌ر که‌س بدا که روو له‌ دیوانی ئە‌و ده‌کا. ته‌نانه‌ت شه‌وانه له‌ کۆلانه‌کانی پێته‌ختی خۆیدا ده‌خولیته‌وه و گوئ ده‌داته‌ دهرده‌ دلی زولم لیکراوان و به‌مجۆره‌ عه‌دالته‌ و نه‌زم و ناشتی له‌ ولاتی خۆی دا جیگر ده‌کا. ئە‌م ئە‌زمونه‌ له‌ به‌رگی دووه‌می داستاندان نیشان دراوه و کاتیک سانکۆ نه‌ به‌هۆی شوێشیکه‌وه به‌لکو بۆخۆی وان له‌ ده‌سه‌لات دینی جه‌سته‌ی خه‌سته و کوتراره، به‌لام فکری ئاسووده‌یه و

ویژدانی ئارامه. کاتیک گویدرێژه‌که‌ی خۆی له‌ باوه‌ش ده‌گرئ، حه‌یوانی به‌سته‌زمان بۆ ئە‌و ئارام به‌خشی خاتره و ئە‌و پێی عه‌یب و عار نییه که به‌نانه وشکه‌یه‌ک که له‌ نیو ئە‌و هه‌موو جه‌لال و شکۆیه‌ ده‌گه‌ل خۆی هه‌یناویه‌تی، شامی شه‌و بخوا.

له‌و داستانه‌ گه‌وره‌یه‌دا زۆرتەر له‌ شه‌ش سه‌د که‌س دین و ده‌چن و تیک داوین و زۆربلایی ده‌که‌ن و پیکه‌وه شه‌ره‌دندووکه‌یانه، ته‌واوی ئە‌وانه وینه‌یه‌کی چووک کراوه‌ی یه‌ک دنیا و یه‌ک نه‌ته‌وه‌ن: نه‌ته‌وه‌ی به‌ره‌و هه‌لدیری تیداچوون له‌ زه‌مانی فیلیپ گه‌لی ئە‌سپانیدا.

ئە‌و داستانه‌ ته‌ژی له‌ دێوانه‌یه. له‌ جیگایه‌ک دێوانه‌یه‌ک وهک «ئانسلیم» که بۆ ئە‌وه‌ی له‌ نه‌جیبی و ناموس پارێزی ژنه‌که‌ی خاتره‌جهم بێ یه‌کێک له‌ نزیکترین دۆستانی خۆی مه‌جبوور ده‌کا حه‌زلی کردووی ده‌گه‌ل بکا و له‌ ئاکامی ئە‌و که‌ریه‌تییه‌ی خۆیدا ده‌مرئ. دێوانه‌یه‌کی تر له‌ولاوه‌ به‌ناوی «کاردینیۆ» به‌هۆی سه‌رنه‌که‌وتن له‌ ئه‌وینی خۆیدا په‌نای بردووته‌ نیو دپه‌رئ و چیا سه‌خته‌کانی «سیرامۆرنا» و به‌قسه‌ی خۆی رووی ده‌کێوان کردووه. ئە‌و شیته‌ بێ به‌ندوباره‌ کاری شیتانه‌ ده‌کا و به‌و نیو دپه‌رئ و دالانه‌دا هه‌لبه‌ز هه‌لبه‌زه‌تی و به‌زۆر نان و پێخۆر له‌ شوانه‌ وێله‌کان ده‌ستینئ. دێوانه‌ی تریش هه‌ن وهک «مارسیلی شوان» و «رۆک گیناری» رێگر که‌ حازر نین هه‌یچ یاسا و رێسایه‌ک و هه‌یچ نه‌زم و نیزامیک ئازادی کرده‌وه‌کانیان سنووردار بکا یا هه‌یله‌ دیاره‌کانی لایه‌نه‌ ئە‌خلاقیه‌کانیان بگۆرئ. ئە‌وانه‌ برای دایک و بابی دۆن کیشۆتن و وهک ئە‌و شیتێ له‌ که‌له‌ی داون، به‌لام شیتێ ئە‌وان ته‌نیا له‌ خۆپه‌سندی و خۆخوازییه‌وه سه‌رچاوه‌ ده‌گرئ. ئە‌وان بزاقیک بۆ چاکه‌ و خزمه‌ت به‌خه‌لک ناکه‌ن و ته‌نیا ده‌فکری خۆیاندا و خۆخواز و خۆپه‌سندن و به‌سمرسمر ده‌یانه‌وئ تا پالوته‌یی و تاییه‌تمه‌ندی «تیپی» خۆیان پیاڕین.

مۆریس باردۆن

دەگەل ئەو نە خزمایەتتە ھەبە و نە ھاوڕێ و ھەڤاڵی یەكترن، ئیستا كە تۆش وەك مێرخاسان و گەرھەپیاوان گیانئێکی ئازاد و سەر بەستت دەچوارچێوەی جەستەیی خۆتدا ھەبە، ئیستا كە لە چوار دیواری مائی خوتدا دانیشتووی و پاشاش بەنۆكەر ناگری، دەتوانی بێ ئەوەی لە بەدگۆیی بترسی یا لە پێ ھەلاگوتن ئومیدی پاداشئێكت بێ، ھەر چی دلت دەپەوێت لەمەر ئەم داستانە بیلێ.

ویستی من تەنیا ئەوەندە بوو كە داستانەكەم سەرتاپا رووت وقووت و بێ خشل و زێروزەنبەری دیباچە و سەرھتا و شێعر و پێھەلاگوتن كە ئەغلەب لە سەرھتای كتیباندا بەچاپی دەگەییەن^(۲)، بەتۆی پێشكەش بكەم، چون ناچارم بەتۆ بلیم كە ھەر چەند دارشتن و نووسینی ئەم داستانە بەكوێرەوھری و زەحمەت مەیسەر بوو، بەلام ھیچ زەحمەت و ماندوو بوونێك بەقەدەر نووسینی ئەم دیباچەییە كە ئەوەتا تۆ دەخوینیتەو، بۆ من ئەستەم نەبوو. زۆر جار بۆ نووسینی ئەم سەرھتایە قەلەم بەدەستەو دەگرت، بەلام چون نەمدەزانی دەبێ چ بنووسم قەلەمەكەم دادەناوھ سەر جی خۆی. تا ئەوەی رۆژئێك كە كاغەزم لە بەر دم پان كەردبووھو و قەلەم لە پشت گویم نابوو، ئانیشكەم لەسەر مێز داكوتابوو، دەم و چاوم دەلەپی دەستم گرتبوو، فكرم لەو دەكردوھو كە چ بنووسم لە نەكاو یەكئێك لە دۆستان كە پیاوئێکی بەھۆش و رەزاشیرین و زانا بوو لە دەرگا وژوور كەوت و كە منی بەو حالە پەریشان و غەمناكەوھ چاوی پێ كەوت دەلیلەكەئێ لێ پرسیم. من كە نەمدەویست ھۆی داماوایی خۆمی لێ بشارمەوھ، پێم گوت چت لێ بشارمەوھ، دەمەوێت سەرھتایەك بۆ داستانێ دۆن كیشۆتەكەم بنووسم، بەلام ئەوەندە ناھومئید بووم كە لێ براوم وازی لێ بێنم و لەمەودوا باسی ئازایەتی ئەو پالەوانە نەجیبە نەھینمە سەر كاغەز. لە ناخری دا گوتم:

«تو چۆن دەتەوێت كە من لە داوھری و بیروپرای ئەم داوھرە پیر و كۆن سالا كە پێی دەلێن «جەماوھری گشتی (عامە)» نەترسم. داوھرئێك كە چون ببینی من پاش چەنای چەن سال بێدەنگی و لەبیری خەلك چوونەوھ ئەمەریۆ بەباری پیری و زورھانییەوھ^(۳) بەئەفسانەییەكی وشکی وەك پووش و پەلاش ھاتوومەتە ناو مەیدان كە داستانەكەم سەبەك و داھێنانی تیدا نییە و پەند و مەتەل و قسەئێ خۆشی تیدا نابیندرئێ. نە بابەت و شیکردنەوھییەك لە

۲- لە سەدەئێ شارزەدە و سەرھتای سەدەئێ حەقەدە لە ئیسپانیا و فەرانسەدا باو بوو كە ئاسەواری

نووسەرانیان بەشێعر و پێ ھەلاگوتن بلاو دەكردوھو. (مۆریس باردۆن)

۳- سێروانتئیس كاتئێك لە سالی ۱۶۰۵دا بەشی یەكەمی دۆن كیشۆتی بلاو كەردوھو ۵۷ سال لە تەمەنی رابردبوو. (مۆریس باردۆن)

دیباچە

ئەئێ خوینەری بێ خەم و خەیاڵ، ئەگەر پێت بلیم دەمویست ئەم كتیبە كە لە جیگەئێ منالی قەریحەئێ منە ئەوەندە جوان و بەرچاو و تەژئێ لە فكر و مانا بێ بەجۆرئێك كە لەو دنیا پان و بەرینەدا وینەییەكی دەست نەكەوێت، بێ ئەوەئێ سویندت بۆ بخۆم، باوھرم پێ بكە، بەلام مەخابن كە من نەمتوانی لە یاساكانی سروشت كە بەپێئێ ئەوان «گیا لەسەر پنجی خۆئێ دەرویتەوھ» سەرپێچی بكەم. لە بەر ئەوھ، قەریحە و سروشتئێكی لەو چەشنە كە من ھەمە و ھەتا بلیئێ نەزۆك و وشكە، بێجگە لە داستانێ كورئێكی كز و لاواز و تەق و رەق و سەرلێشئێواوئێ تەژئێ لە بیروكە و فكری سەیر و سەمەرە دەیتوانی چ شتئێك بێنیتە سەر دنیا؟ كورئێك كە تەنیا لە شوئێئێكی وەك زیندان كە جیگەئێ ھەموو نالەبارییەكە و گۆرھەپانی ھەر چەشنە دەنگۆییەكی نامبارەكە، دەیتوانی بێتە سەر گۆرھەپانی ھەبوون؟ ئاسوودەئێ و بێ غەمی و مائێكی ئەمین و رازاوھ بێ و جوانی دەشت و سەحرا و دیمەنی ئاسمانی ساف و زەمزمەئێ ئاوی كانیاوئێ كوئێستانئێ زەنوئێر و ئارامیئێ فكر و رۆح ھەموو دەست بەكارن تا نەزۆكترین خواوھندانی زەوق و شێعر و ھونەر ئاوس بن و میوھ و بەر و بەرھەمئێكی وا بەو دنیا ئارەزوومەند و سەوداسەرە پێشكەش بكەن كە ببنە ھۆئێ شادی و رەزامەندی ئەو. زۆر وا ھەبە كە باوئێك منالیئێكی دزیوئێ بێ بەری لە ھەموو گەورەئێ و ھونەرئێك دەبێ. خۆشەوئێستی باوكانە كارئێكی وا دەكا باوئێك چاوی لە ئاست ئەو ناخەزئێ و عەیب و عارائە بقووچئێ، بەپێچەوانە، ئەو عەیب و عارائە بەھونەر و سیفەتی پەسند و نیشانەییەكی ئاشكرا لە ھۆش و وشیارئێ لە لای دۆستان دا بێ. من ھەر چەند بەروالەت باوئێ دۆن كیشۆت^(۱)، بەلام لە راستیدا ھەر بەنێو باوئێ ئوم، نامەوئێ كە بەشئێوھئێ عورف و عادەتی رۆمیان، یا وەك ھیندئێكی تر، لە تۆ ئەئێ خوینەری عەزیز، بەچاوی بەگریانەوھ داوا بكەم تا عەیب و عارەكانی ئەم زارۆكەئێ من دا بپۆشی و لە كەموكۆرئێیەكانی ببووری. ئیستا كە تۆ

۱- وەك لە داوئیدا دەبیین وەك مەولای رۆم كە دیوانی غەزەلەكانی بەناوئێ شەمسئێ تەورئێزئێ ھۆنیوھتەوھ، سێروانتئیس ئێ كتیبئێ دۆن كیشۆت وەك ئاسەواری كەسئێكی تر دەناسئێ، بەلام گومان لەوھدا نییە كە نووسینی خۆئێتی. (محەمەد قازئێ).

سهره تادا و نه لیکدانه هویه که له بنه تا و په راوړېدا. نه وهش له حالیکدایه که نووسراوه کانی تر جا چ ئەفسانه بن و چ بابه تی کوفراوی و بی دینی، ده بینم پرن له په ند و کورته قسه ی ئەفلاتوون و ئەره ستوو یا فیلسوفوانی تر که ده بنه هوی ئافه رینی خوینه رانی خوینان تا نه و جیگه ی که نووسه رانی ئەم کتیبانه به پیاوی زانا و ئەهلی موتالا و لیکوئینه وه له قه لاهم دده دن و په نا بۆ خودای گه وره و دلوقان! کاتیک که له کتیبی پیروژ (ئینجیل) شتیک نه قل ده که ن خوین دیننه ریزی «سه ن توماس» و باقیی زاناکانی ئاینی! و له و به ستینه دا و هها فیلبازانه، ئاداب زانی له خوین نیشان دده دن که هه ر مه پرسه! بۆ نمونه پاش نه وهی له دپړیکدا باسی عاشقیکی فاسق و داوین پیس ده که ن، له دپری دوایدا مه وعیزه یه کی کورتي مه سیحاییت بۆ ده که ن که ده بیته هوی گه شان هوه و شادیی دهر وون! کتیبی من هپچ کام له و تایبه تمه نندیان ه ی نییه. چون نه تیبینییه کم هه یه له په راوړېدا بینووسم و نه لیکدانه وه یه که له کوتاییدا بیهینم. نه وهش نازانم له نووسینی ئەم داستانه مدا لاسای کام نووسه رم کردووه ته وه و سه بک و شیوازی چ که سیکم ره چاو کردووه تا ناوه کانیان له سه ره تای کتیبه که مدا تومار بکه م. وهک خه لکی تر که به پتی پسته کانی ئەلف و بی له نه ره ستوو ده ست پی ده که ن تا ده گه نه «گرزینفون»^(۴) یا به «زۆئیل»^(۵) و «زۆکسیس»^(۶) کوتابی پی بین، هه رچه ند نه ویان ره خنه گریکی به غیله و نه میان وینه گه ره و هه روه هها کتیبی من له و شیعرانه ی که وهک سه ره تا ده یهین، شیعرگه لیک که لانی که م شیعی دووکه کان و کوئنه کان و مارکییه کان و ئوسفوفه کان و خاتوونه ناویه دهره وه کان یا شاعیرانی ناودار بن، بیبهش ده بی، هه ر چه ند نه گه ر داوام له چه ند دۆستی نه هلی شیعی و شاعیریی خوم کردبا ده زانم کوتابییان نه ده کرد و شیعی وایان بۆ داده نام که گه وره ترین و ناویه دهره وهرترین شاعیرانی نه سپانیایی ده عومری خویناندا شتی وایان نه کوتبی. پاشان

۴- گرزینفون Xenophon میژوونوس و فیله سووف و سه رداری یونانی و شاگردی سقراط که ده شه ری «پلویونیز» و کاره ساتی گه رانه وهی ده هه زار یونانیدا ناوی دهر کرد. «۲۷ - ۳۰۰ پیش زاین»

۵- زۆئیل Zoile ره خنه گری سه سوود و بی ئینسافی یونانی که ره خنه ی بی مه عنای له هومیر شاعیری گه وره ی یونانی ده گرت و هه ر به و هوییه وه به دناو بووه. «سه ده ی چواره می پیش زاین».

۶- زۆکسیس Zeuxis وینه گه ری به ناویانگی یونانی و یه کتیک له هونه رمه ندانی گه وره ی دنیای قه دیمه. «۶۴ - ۳۹۸ پیش زاین» (مه مه د قازی)

له درپژدهی قسه کاندما گوتم: به لئ جا نه ی دۆست و نه ی سه روه ری من، ئیستا هاتومه سه ر نه و بړوايه که پایه به رز دۆن کیشوتی پاله وان، له بیده نگی خویدا له مانش کفن و دفن بکری تا به لکو خودا روحمیک بکا و که سیک بنپری و نه و خشل و سمل و زیر و زیوه ر و خرینگه و په رهنگه ی پیوه هه لباوه سی چون من خوم به هوی که می زانست و بی ده سه لاتی و نه داری، ناتوانم نه و شتانه ی بۆ دابین بکه م و هه روه ها من چون خوم پیاویکی ته مه به ل و ته ن په روه رم ناتوانم بیرو به ویدا هه لیم و به شوین نووسه ر و قه لاهم به ده ستاندا بگه ریم و هاوار بکه م وه رن به قوربانانم بم، ده سه رتان گه ریم، پیشه کیم بۆ بنووسن! نه وه یه که تو، من به په ریشانی و غمناکی ده بینی.»

کاتیک دۆسته که م گوئی له م وتاره بوو له پی ده ستی له نیوچاوانی خوی راکیشا و دای له قاقای پیکه نین و گوئی: «برای خوشه ویست، قه سه م به خودا که تو منت له هه له یه ک رزگار کرد که له وه تا ده گه ل تو ناشنا بووم، دوچاری بووم. من توم وهک مرؤفیکتی تیژین و وشیار و هوشمه ند دانا بوو که ده هه موو ره فتار و کرداریکدا فه رزانه و ئاگاداری، به لام ئیستا ده بینم جیاوازی تو ده گه ل نه وهی من فکر م لئ ده کردوه عه رز و عاسمانه. چون شتی وا ده بی که بابه تیکی ئاوا سه هل و سانا و کو سپیکتی نه وها چکوله توانیبتی فکریکی پوخته ی وهک فکری تو که ده به رانه ر گرفتاری و چه رمه سه ره ی زور گه وره تر دا خوراگر و چاره سازه، بوه ستینی و بیخاته حاله تی دامای یه وه. له راستیدا نه وه له بی قه ریحه یی و بی به ره یییه وه سه رچاوه ناگرئ، به لکو به ره می حاله تی بی کاری و بی فکری و ته مه لیه یه. ئیستا نه گه ر ده ته وی راستیی قسه کانی من تاقی بکه یته وه سه رنج بده بزانه چلون له ترووکه یه کدا ته واوی نه و گرفتارییانه له سه ر ریت هه لده گرم و بۆ لبردی ته واوی ئەم ناتواویان، که به واته ی خوت ده ست و پایان به ستووی و وه ایان ترساندوی که به ناچار ده بی له داهیتان و نووسینی داستانی پاله وانی ناوداری خوت، دۆن کیشوت یانی ئاوتنه و درهوشانه وهی هه موو پاله وانانی سه رگه ردان چاوپوشی بکه ی، چاره سازی ده که م. من له جوابیدا گوتم: باشه، تو به چ شیوه یه ک ده ته وی نه و بوشایی یه ی که بووه ته هوی په شیوی من پر بکه یته وه و که لافی ئالوزی گرفتارییه کانی من بکه یته وه؟ نه و له جوابدا گوئی:

«بۆ بابه تی یه که م که بووه ته هوی نارحه ته یی تو یانی نه بوونی شیعی و مه دح و پیه لاکوتن و چوارینه و قه سیده و غه زه ل و بابه تی له و چه شنه که ده بی له سه ره تای کتیبه که تدا بیانیه یی ئیستا من ریگا چاره یه کت له به ر ده م داده نیم: باشتر نه وه یه خوت

زحمهت بدهی و، ئەو شتانه بنووسی و هەر نیویکی دتهوئ له سهریان دابنئ و بهنیوی هەر کەس که بۆخۆت پیت خوڤشه له سهرهتادا جییان بۆ بکهوه. بۆ نموونه کهشیش «جان هیندی»^(۷) یا «ئیمپراتوری تهراپووزان» که من دهزانم ناوبانگی هەر دووکیان وهک شاعیریکی گهوره له ههموو جیهاندا بلاو بووتهوه، بکهیه باوکی تهعمیدی ئەم شیعەر و نووسراوانه. ئەم دووانه، گریمان که شاعیریش نهبووین و خویندکارانی خۆ بهزۆرزان ئیرادت لی بگرن و تیت رۆبێن و لاقت بگرن، گوئ مهدهیه و بۆ قسهکانیان هیچ بایهخیک دامهنئ، چون ئەگەر درۆکەش ئاشکرا بئ، خۆ دهستی نووسەر ناپهڕین.

بهلام لهمهڕ ناو بردنی کتیب و نووسهراوان له پهراویزدا که تۆ دهبی رسته و ریکهوهندگهلیک لهوان ده داستانهکهی خۆتدا بینیتهوه ئاسانترین ریکه ئهوهیه که چهند پهند و مهتهلی لاتین لهوانه که خۆت لهبهر دهیانزانی یا دۆزینهوهیان زحمهتیکی بۆ تۆ تیدا نییه، بهپیتی باس و له جیتی خوئی دابنئی، بۆ نموونه لهو جیهیدا که باسی ئازادی دیته گۆرئ ئەو شیعره بکهیه دست مایه:

Non bene pro toto libertas venditur auro^(۸)

(ئازادی ئەوهنده پرهبههیه که ناتوانی بهههموو سهروهت و سامانی دنیا بیگۆریتهوه.)
پاشان له پهراویزدا له هۆراس^(۹) یا کهسیکی که شیعرهکهی گوتوه نیو بهری. ئەگەر قسه لهسهر قودرته و هیزی مهرگه، دهتوانی بئ درهنگ ئەو شیعره بینی:

Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas regumque turres^(۱۰)

(مردن یهکسان دهچیته ناو کۆخی گه‌دایان و کاخی پاشایان)

ئەگەر باسی ئەوین و خوڤشه‌ویستی هاته گۆرئ که خودا فهرموویهتی بهرانبه‌ر به‌دوژمنان

۷- Le preste Jean des Indes کهسایه‌تییهکی ئەفسانه‌یییه که له سه‌ده‌کانی ناویندا ناوی هاتوه و جاروبار به‌ناوی خانی تاتار و جاروبار ئیمپراتوری هیندوستان و سوئانی هه‌شه‌گوتراوه. (محهمه‌د قازی)

۸- ئەم شیعره له کۆمه‌له‌ شیعریک به‌ناوی ئەفسانه‌کانی ئۆزۆپ وهرگیراوه نه له هۆراس. (مۆریس باردۆن).

۹- Horace شاعیری گه‌وره‌ی رۆمی و دانهری چهند کاری گه‌وره و هه‌لبه‌ستی ره‌خنه‌یی که بوالۆ، شاعیر و ره‌خنه‌گری فه‌ره‌نسی له سه‌بک و شیوازی ئەو پیره‌ویی کردوه. «۶۵ یا ۶۸ سال پیش زاین»

۱۰- ئەم شیعره له کتیبی کارمینای هۆراس وهرگیراوه.

له خۆمانی نیشان بدهین، ده‌سته‌جی له کتیبی پیروژدا لیکۆلینه‌وه بکه و ئەوه‌ش زۆر کاریکی ئاسانه و لانی کهم ئەم قسانه له خودا خوئی نه‌قل بکه:

Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestro

(من به‌ئیه‌وه ده‌لیم: که دوژمنانی خۆتان خوڤش بوئ.)

ئەگەر باسی فکری چه‌په‌ل ده‌که‌ی له ئینجیل یارمه‌تی وهرگیره که ده‌لئ:

De corde exeunt cogitationes maloa^(۱۱)

(فکری چه‌په‌ل و ناحه‌زی ئاده‌می له دلئ ئەو سه‌رچاوه ده‌گرئ.)

ئەگەر باسی دۆستانی بئ وه‌فا و ناراست هاته گۆرئ، ئەوه‌تا کاتون^(۱۲) که ئەم شیعره‌ی خوئی به‌قهرز ده‌دا به‌تۆ:

Donec eris felix, multos numerabis amicos; tempora si fuerin nubile, solus eris

(له رۆزانی خوڤشی و سه‌روه‌ریدا دۆستت زۆرن و کاتیک به‌خت رووی لی وهرگیرای، تاک و ته‌نیا ده‌مینیته‌وه.)

به‌لئ جا هەر به‌و چهند رسته لاتینییه و چهند رسته‌ی تری له‌م قوماشه لانی کهم به‌مامۆستای زبان و ریزمانت ده‌ناسن و ئەوه‌ش له‌م چاخه‌دا هه‌م جیگه‌ی شانازییه و هه‌م قازانجی تری تیدایه. به‌لام له‌مه‌ر روون کردنه‌وه و لیکدانه‌وه‌ی کۆتایی داستانه‌که‌ت، ده‌توانی به‌خاترجه‌می ئاوا بکه‌ی: ئەگەر له کتیبی خۆتدا ناچاری ناوی دیویک بینی کاریکی وا بکه ئەم دیوه گولیات Goliath بئ. چون له باره‌ی ئەودا بئ ئەوه‌ی پیویستی به‌زحمه‌تی تۆ هه‌بئ، شه‌رحیک له ده‌ست دایه به‌م چه‌شنه:

«گۆلیاس یا گۆلیات، دیو یا غولیکه فه‌له‌ستینی بوو که داودی شوان له دهره‌ی «تره‌بینت»دا به‌زه‌بری قوچه‌قانی کوشتی! هەر وهک باسی ئەم رووداوه له کتیبی پاشایان^(۱۳) له به‌شی خۆیدا هاتوه.» پاشان بۆ ئەوه‌ی خۆت به‌پیاویکی زانا و پسپۆر له زانستگه‌لی ئەده‌بی و کۆمه‌لابه‌تی و ئەسته‌یره‌ناسیدا نیشان بده‌ی کاریکی وا بکه له

۱۱- له ئینجیلی مه‌تا به‌شی پینجه‌م و پازده‌م. (محهمه‌د قازی)

۱۲- Caton فه‌یله‌سه‌ووف، ره‌خنه‌گر و ویزاوه‌ری به‌ناوبانگی رۆمی که سه‌نای رۆمی بۆ له‌ناوبردنی کارتاژ وه‌خۆ خست و له هه‌موو جیگه‌یه‌ک ده‌گه‌ل رۆحی زه‌رق و به‌رق و جوانپه‌رسته‌یی رۆمییه‌کان به‌ره‌مه‌کانی کرد. «۲۲۴ - ۱۲۹ پیش زاین»

۱۳- کتیبی پادشایان چوار کتیب له کتیبی گه‌وره‌ی دوو عه‌سری ته‌وراته که له‌مه‌ر میژووی قه‌ومی جووله‌که له زه‌مانی دامه‌زانی پادشایه‌تی له نیو ئەو قومه‌دا باس ده‌کا. (محهمه‌د قازی)

کتیبه که تدا ناویک له رووباری تاژ بیته گۆرپ و ئه وها له سه ره ئه م رووباره باسیکی دورودرپژ ههیه که ده توانی وهک خوی نه قلی بکهی: ئه م رووباره به ناوی یه کیک له پاشایانی که ونارای ئه سپانیا ناوزه د کراوه. له فلان شوپنه وه سه رچاوه ده گری و هه لده ستی و پاش ئه وهی قه لا و بورج و بارووی لیسبونی تیراو کرد له فلان شوپن ده رپژیته نیو ئوقیانوس. ده لاین ئه م رووباره خیزی زیرین ده گه ل خوی دینی و هتد...» ئه گه ر ویستت باسی دزان بکهی من داستانی کاکوس^(۱۴) باش ده زانم و ئاماده م بۆ توی بنووسمه وه. ئه گه ر باسی ژنانی به دکارهیه، ئه وها کتیبی ئوسقوف موندونو^(۱۵) بخوینه وه که داستانی لامیا Lamya و لایدا Layda و فلورا Flora به تۆ به ئه مانه ت ده دا و ئه گه ر باسی سه مکارانی بیبه زه ت کرد، شاعیری گه وره ی رۆم ئووید^(۱۶) سه مکاریکی وهک میده^(۱۷) ت

۱۴- کاکوس Cacus به پتی نه زیله کۆنه یونانییه کان دز و پیکریکی زۆر به سام و هه یبه ت بوو که له غاریکی تاریک له چیا ئاونتیندا نیسته جی بوویو. کاکوس هه یکه لیککی زه لام و ره شید و ترسناکی بوو و ئاوری له زاری ده هاته دهر. کاتیک هیرکول پاله وانی به ناویانگی یونان له خه ودا بوو، کاکوس چوار گای لی دزی و بۆ ئه وهی هیرکول پتی نه زانی و له شوپن پتی و گایه کانرا نه زانی بۆ کوپ ره پچه ک دراون، پاشه وپاش گایه کی به ره و ئه شکه وت برد. هیرکول له بۆره ی گایه کانرا به ره و غاره که چوو و ده گه ل کاکوس تیک به ربوون و سه ره نجام دزه که به ده ستی هیرکول خنکا و له ناوچوو. ئه م شه ره یه کیک له جوانترین به شه کانی ئه نه ئید Enéide کاری ویرژیل شاعیری به ناویانگی رۆمییه. (مه مه قازی)

۱۵- ئوسقوف Mondonedo به ناوی ئانتونو دۆ گه وارا Antonio de Guevara «۱۵۴۵ - ۱۵۸۰» له یه کیک له نامه کانی خۆیدا به سه ره اتی سه رنجرا کیشی ئه و سی ژنه حیزه، یانی Lamia و -lay Flora ی نووسیوه. (مۆریس باردۆن)

۱۶- ئووید Ovide شاعیری رۆمی «۴۳» پیتش زاین - ۱۷ی پاش زاین» ویزه واریکی ناو به ده ره وه و له دۆستانی نزیک هۆراس و ویرژیل و شاعیرانی گه وره ی رۆم بووه. ئه م شاعیره مه زنه له پیتشدا خۆشه ویستی قه یسه ری رۆم بوو، به لام سالی ۹ی زاینی به هۆکاریکی نامه علومه وه ناردیانه مه نفا و له وئ برد. له ئاسه واره کانی ئه و «مه سخ» و «فه نی ئه وین» ده توانین ناو به رین.

۱۷- میده Médée کچی پادشای کۆلشید و ژنیک سیحرباز که ده گه ل ژازون Jason سه رۆکی قه بیله ی ئارگنۆت Argonautes هه لات. ئه م ژنه به پتی ریوایه ته کانی ئوستووره ی یونانی خه سووی خوی به زه بری سیح و جادوو جحیل کرده وه، به لام چون پاش ماوه یه ک میده ده که ی به جچی هیتت، زۆر دهره لبوو و به تۆله ی ئه م کاره، سه ری مناله کانی بری. ئه و داستانه ناوهرۆکی یه کیک له شیعره کانی ئوویدی پیک هیناوه و «ئۆری پید» شاعیری گه وره ی یونانی تر اژیدییه کی له سه ر خولقاندوه. (مه مه قازی)

پتی ده ناسینی. ئه گه ر قسه ش له سه ر ژنانی جادووگه ره هۆمیر یه کی وهک کالیپسو^(۱۸) و ویرژیل که سیکی وهک سیرسه ی^(۱۹) هه ی. ئه گه ر داستانی سه ردارانی ئازا و نیوبه ده ره وت مه به ست بی ژوول سیزار له کتیبی «لیکدانه وه کان»^(۲۰) نموونه ی وهک خوی، وهک پلۆتارک^(۲۱) و هه زارانی وهک ئه سکه ندره ت پی نیشان ده دا. ئه گه ر به ته وئ قسه له دلداری و ئه وین بکه ی هه ر ئه وه نده چوار وشه ی ئیتالیایی بزانی له کتیبی لیئۆنی عیبریدا^(۲۲) ئه وه نده ی دل ت بخوازی بابه تی جۆربا جۆر هه یه و ئه گه ر بۆ ئه م لیکۆلینه وه یه پیت خۆش نییه بچیته ولاتی بیانی له ولاتی خۆت یه کی وهک فۆنسک^(۲۳) و کتیبی «خواپه رستی» ئه وت به ده سه ته وه یه که له ودا هه ر چی به ته وئ له مه ر خۆشه ویستی و ئه وین بۆ تۆ و بالاتر له تۆش ده ست ده که وئ. کورتی بپرمه وه، هچ کاریک له وه ئاسان تر نییه که ئه و ناوانه ی من باس م کردن تۆش باسیان بکه ی یا ئه م نه قل و نه زیلانه ده کتیبی خۆتدا بینی و به لام کاری دابین

۱۸- کالیپسو Calypso ژنیک جادووگه ر و یه کیک له قاره مانانی ئۆدیسه ی هۆمیره. ئه م ژنه ئۆلیسی پاله وان و پاشای یونانی له جزیره ی خۆیدا وه رگرت و حه وت سال به خپوی کرد. (مه مه قازی)

۱۹- Circé ژنیک جادووگه ری خاوه ن ده وریکی گه وره یه له ئۆدیسه شاکاری هه رتمی هۆمیره. ئاشکرا نییه بۆچی سیروانتیس وهک پاله وانیک ئاسه واری ویرژیل باسی ده کا. له وانیه ویرژیلیش باسی ئه و ژنه ی کردبی، به لام ئه وهی سه لمینراوه ئه وه یه که سیرسه له ئۆدیسه ی هۆمیره هه یه و له و کتیبه دا نه قل کراوه که کاتیک ئۆلیس ده گه ل هاورپیان گه یشته دو رگی سیرسه ئه و ژنه سیحربازه شه ره تیک سهری ده رخوارد دان که هه موو بوون به به راز. ئۆلیس ناچار کاریکی کرد که ئه و ژنه دل پی دۆراند و له ئاکامدا هاورپته کانی دیسان بوونه وه به ئینسان.

۲۰- لیکدانه وه کان les Commentaires کاری سیزاری قه یسه ری رۆم که له مه ی بیره وه ری میژووییه کانی خوی له شه ره کانی «گۆل» و شه ره ناو خۆیییه کانی رۆم نووسیویه. «سه ده ی یه که می پیتش زاین»

۲۱- پلۆتارک Plutarque میژوونووسی یونانی. «له دایکبوی ۴۵ تا ۵۰ی زاینی و وه فات ۱۲۵ زاینی»

۲۲- Léon Hébreu خاخام و مالی پورته قالی که پاشان له شاری وینیز کاری پزیشکی کرده پیشه. ئه م که شیشه عیبرییه، ده وریه ی سالی ۱۵۲۰ کتیبیکی به ناوی «وتووژی دلداری» بلاو کرده وه. (مۆریس باردۆن)

۲۳- Fonseca «پیدرو» زانی عیسه وی و فیلسوفی پورته قالی که به ئه ره ستووی پورته قالی ناویانگی رۆیشتوه. «۱۵۲۸ - ۱۵۹۹» (مه مه قازی)

کردنی یادداشت بۆ په‌راویز و کوټایي، بۆمن به‌جی به‌یلـه. من به‌لیني ددهم که په‌راویزه‌کان پر که‌مه‌وه و چوار لاپه‌ره‌ش بۆ کوټایي بنووسم.

ئیسټا با بگه‌ریننه‌وه سهر بردنی ناوی ئه‌و نووسهر و دانه‌رانه‌ی له کتیبه‌کانی تردا ناویان ده‌بن، به‌لام کتیبی تۆ ئه‌وه‌ی نییه. چاره‌ی ئه‌م گرفته‌ش به‌راستی زۆر ئاسانه. یانی ته‌نیا ده‌بئ یه‌کک له‌و کتیبانه که ناوی هه‌موو ئه‌و نووسهر و دانه‌رانه‌ی به‌وته‌ی خوت تیدا هه‌یه و به‌پیی ئه‌لف و بی ناوی هه‌مووانی تیدا هه‌یه و ده‌سه‌ست بخه‌ی، جا ئه‌گه‌ر خه‌لک تئ گه‌یشتن که تۆ درۆت کردوو ئه‌م نووسه‌رانه هه‌چ فایده‌یه‌کیان بۆ تو نه‌بووه غه‌می پی ناوی. ره‌نگه هیندی ساویلکه‌ش په‌یدا بن که وا تئ بگه‌ن تۆ به‌راستی له نووسینی داستانی جوان و بی وینه‌ی خۆتدا که‌لکت له‌وان وهرگرتوو. ئه‌گه‌ر ئه‌و پیرسته دریزه هه‌چ سویدیکی نه‌بی لانی که‌م ئه‌م فایده‌یه‌ی ده‌بی که سام و هه‌یه‌تیک بدا به‌کتیبه‌که‌ت. ئه‌وجار کئ هه‌یه له‌وه بکوئیته‌وه بزانی تۆ له ئاسه‌واری ئه‌وان که‌لکت وهرگرتوو یا نا؟ ئه‌وه‌ش با بلیم من پیم وایه کتیبی تۆ چکوله‌ترین نیازیکی به‌و شتانه نییه، چون کتیبه‌که‌ی تۆ سه‌رتاسه‌ری جنیو و سووکایه‌تیبه به‌کتیبه پاله‌وانییه‌کان» که هه‌رگیز نه‌ره‌ستوو و سیسروئن که‌مترین ئاگادارییان لئ نه‌بووه و سین بازیل وشه‌یه‌کی له‌و بواراندا به‌سه‌ر زارايدا نه‌هاتوو و هه‌چیان ئه‌م کتیبه پاله‌وانییه‌یه‌یان نه‌دیتوو. له لایه‌کی تروه، مه‌گه‌ر داستانه سه‌رسوره‌ینه‌ره‌کانی کتیبی تۆ هه‌چ وچوونیکیان ده‌گه‌ل راستییه‌کانی زانست و بینراوه‌کانی ئه‌ستیره‌ناسیدا هه‌یه؟ پتوهر و پتوانه ئه‌ندازه‌یییه‌کان و ده‌به‌رچاوگرتنی قاعیده و بنه‌ماکانی مه‌عانی و به‌یان چ سوودیکیان بۆ کتیبی تۆ ده‌بی؟ ئاخه مه‌گه‌ر کتیبی تۆ ده‌یه‌وئ به‌تیکه‌لاو کردنی باسه ئینسانیه‌یه‌کان و حیکمه‌تی ئیلاهی که‌سیک بکاته مه‌سیحی؟ له حالیکدا وه‌ها پیکهاته‌یه‌که به‌پیی قاعیده ده‌بی هه‌ر جوهر مه‌یل وخوازیک بۆ مه‌سیحیه‌ت رهد کاته‌وه. لاسا کردنه‌وه‌ی نووسه‌ران ته‌نیا ده‌بی له روانگه‌ی شیوازی نووسه‌رانه‌وه ئه‌نجام بدرئ و هه‌ر چه‌ندی ئه‌م لاسایی کردنه‌وه‌یه ته‌واوتر بی، کتیبی تۆ له که‌مال نزیکتر ده‌بیته‌وه. که‌وابوو ئیسټا که کاره‌که‌ی تۆ ئامانجی له‌ناوبردنی بایه‌خ و قورسایي و کارتیکردنی ئه‌و کتیبه‌پاله‌وانییه‌یه چ پتویسته به‌وه‌ئ که له کورته‌قسه‌کانی فیلسوفان و په‌ند و رینوئینی کتیبی ئاسمانی و خه‌یال هۆندنه‌وه‌ی شاعیران و وه‌عز و خیتابه‌ی خه‌تیبان و باسی موعجیزه و کاری نه‌کردووی پاکان و خاسان سوال بکه‌ی؟ تۆ ته‌نیا هه‌ولی ئه‌وه بده نووسه‌راوه‌که‌ت ریکوپیک و یه‌که‌سه‌ست و قسه‌کانت روون و راستگوئیانه و به‌جی و رسته‌کانت خۆش ئاهه‌نگ و داستانت شادی هینهر بی و هه‌ر چی به‌زه‌ینت دا تئ

ده‌په‌رئ به‌ جوانترین شیوه بیخه‌يته به‌ر هه‌ست و فکره‌کانی خۆت بی پیچ وپه‌نا ده به‌رده‌نگ بگه‌یه‌نی. هه‌روه‌ها هه‌ول بده به‌خویندنه‌وه‌ی داستانه‌که‌ت سه‌ر به‌قور و هه‌پیکه‌نین بکه‌وئ و ساویلکه هه‌ست به‌ماندوویی نه‌کا و زیره‌ک و زانا بۆ داھینه‌ری تۆ ئافه‌رین بنیئرئ و پیاوی به‌فیز و ئیفاده سووکایه‌تی پی نه‌کا و مرۆفی تیگه‌یشتوو ناچار بی ستایشی بکا. به‌تایه‌تی له ناو بردنی داووده‌زگای له‌رزۆک و بی بناغه‌ی کتیبه‌پاله‌وانییه‌کان که هیندی لیمان بیزارن و جه‌ماوه‌ریکی زۆتر پیمان هه‌لاده‌لین هه‌موو دم بکه‌يته ئامانجی سه‌ره‌کی خۆت. چون ئه‌گه‌ر بتوانی ئه‌وه بکه‌ی کاریکیی زۆر گه‌وره‌ت کردوو،

من له بیده‌نگیه‌کی ته‌واودا، گویم دابوو قسه‌کانی ئه‌و دۆسته‌م و ئه‌وه‌ی گوئی وه‌ها له‌سه‌ر له‌وحی بیروپروام نه‌خش بوو که بی زیادوکه‌م هه‌موویم به‌لاوه مه‌نتیقی و دروست بوو، تا ئه‌و جیگه‌ی که بریارم دا ئه‌م دیباجه و سه‌ره‌تایه‌ی پی برازینمه‌وه. دیباجه‌یه‌که که ئه‌ی خوینهری ئازیز، ده‌ودا، تیبینی و کارزانینی دۆستی من و به‌خته‌وه‌رییه‌که که له دیداری راپۆژکاریکی ئاوا به‌نسیبی من بوو و سه‌ره‌نجام ئه‌و ره‌زانه‌ندییه‌ی که تۆ خۆت له ساده‌یی و یه‌که‌سه‌ستی و بی پیچ وپه‌نایی داستانی دۆن کیشۆتی پاله‌وانی ناوداری مانشدا ده‌ستت ده‌که‌وئ، ده‌بیندین. پاله‌وانیک که ته‌واوی دانیشتووانی ده‌شتی مونتیل Montiel له‌سه‌ر ئه‌و بریویه‌ن که سالانیکیی زۆر و دووردریزه عاشقیکی له‌و ده‌رویش مه‌سه‌له‌کتر و پاله‌وانیکیی له‌و ئازاتر، له‌و هه‌ریمه‌دا نه‌هاتووته سه‌ر دنیا. من ناخوازم ئه‌و خزمه‌ته‌ی ده‌ناساندنی پاله‌وانیکیی ئاوا به‌ریز و شه‌ریف دا به‌تۆم کردوو زۆتر له‌وه خۆمی پتووه هه‌لکیشم و مه‌تبارت بکه‌م، ده‌گه‌ل ئه‌وشدا له‌وه‌ی که ئیومه ده‌گه‌ل سانکۆ پانزای به‌ناویانگ، مه‌یته‌ری پاله‌وان، پیک ناساندوو ده‌موئ ئه‌مه‌گناس بی، چون من له‌سه‌ر ئه‌م بریویه‌م که ده‌جوودی ئه‌و مه‌یته‌ره ئازیزه‌دا ته‌واوی ئه‌و هونه‌ره زه‌ریفانه‌ی ده‌کاری مه‌یته‌ریدا ده‌و کتیبه‌پاله‌وانییه‌یه‌دا لیره‌وله‌وئ و پچرپچر باس کراوه، هه‌موویم بۆ تۆ کۆ کردووته‌وه. له کۆتاییدا هیوادرم خودای مه‌زن له‌شیکي ساغ به‌تۆ بدا و منیش له‌بیر نه‌باته‌وه. ئامین!

با ئەو بزانين كه ئەم نهجيب زادهيه هه موو كاتى بىكارىي خۆى، يا باشتره بلين هه موو رۆژه كانى سال كاتى خۆى به خویندنه وهى كتيبي پالەوانان پر دهكرده وه و به وه ها شوژ و عه لاقهيه كه وه خووى به وكاره گرتبوو كه كارى شكار و راپه راندنى كاروبارى ملك و مالى خۆى به ته واوى فهرامۆش كردبوو. كار و ئاكارى سه رسورهيته رى گه يشته پله يه ك كه چه ندين جه ريبى له مه زراى گه نم و جۆى خۆى بۆ كرين و خویندنه وهى كتيب و داستانگه لى پالەوانى فرۆشت و تا ئەو جيگايه ي بۆى كرا له م جۆره كتيبانه ي ده مالى خۆيدا كو كرده وه، به لام له نيو ته واوى ئەو كتيبانه دا هيجكاميانى به بارستاي نووسراوه كانى فليسيانوډ دۆ سيلوا^(۲۰) ي به ناوبانگ به لاوه په سند و ته واو نه بوو. ده راستيدا ره وانى و شيوايى له راده به ده رى په خشانه كه ي ئەو نووسه ره ئەوى سه رمه ست ده كرد و ريكه وه ند و پرسته دژواره كانى به لايه وه وه ك زيڤرى هه ژده عه يار وابوون، به تايبه تى كاتيگ ده گه يشته نامه ئەوينى و پر له هه ره شه و گوڤه شه كان و له چه ند شويني كتيبه كه دا ده بخویندنه وه كه «ئەى يارى غه دارى بى به لين و ئەى دل به رى جه فاكار و مه ك رباژ، من له ده ست سووكه سه رى و بى خه به ريبى تۆ وه ها بوومه ته هاوڤڤ و هاوسه فه رى ده ربه ده رى و خوینی جه رگم ده خۆمه وه كه بوومه له رزه كه وتووته كاخي بيگره و هۆش و هه ستم و ژه ه رى هه لاهيل رژاوه ته گه رووى ژيانم. ره وايه كه بى سه ركۆنه ي ئەم و ئەو ده فته رى سكا لا په رپه ي هه لده مه وه و هاواری بى ئۆقره يى له ده ست ته نيایى و غه ريبى و بيدادى و بى وه فايى تۆ بگه يه نمه گوپى فه له كى مينايى....» هه روه ها كاتيگ ده بخویندنه وه كه: «ئەى پالەوانى ناودار و ئەى شيڤرى جه نگه لى كاره سات و ئەى رۆله ي بى وينه ي رۆژگار، ئە له ق كه ئاسمانى بليند و گه ردوونى گه ردان به يارمه تى ئەستيرانى به پرسنگ، زاتى خواوه ندى و فريشته ئاساى تۆ له جه لال و شكۆ ته ژى ده كهن، و ده تبه نه سه ر دواين پله ي ناوبه ده ره وه يى و شه رابى فه تح و سه ركه وتنت پى ده چيژن و ده تكهن به زاتيكي خاوه ن سيفه تى زۆر باش و جوان كه شايانى وجوودى مباركى تۆيه.....» له شادى و چه ز بردن ليڤرپژر ده بوو.

نهجيب زاده ي چاره ره ش، به مجۆره بابه تانه ديوانه ده بوو. شه وانه خۆى بى خه وه ده كرد و بۆ ئەوه ي ده ماناى ئەو ريكه وه ند و ده سته واژه و پرستانه بگا و ده ماناكانياندا قوول بيته وه و له ناخيانه وه شتيك ده ربكيشي، خۆى ئازارده دا. واى لى هاتبوو ئەگه ر

۲۰- Feliciano de silva وهرگيڤرى فه رهنسى، «وياردۆ» كه دۆن كيشۆتى وهرگيڤراوه، ناوى كتيبه پالەوانيه كانى ئەو نووسه ره ي ناو بردووه و ده نووسى كه ئەو خۆيشى وڤراى نووسه رى پالەوانه تيشى كردووه. (مۆريس باردۆن)

باسى ئاكار و كرده وه كانى نهجيب زاده ي ناودار دۆن كيشۆتى مانشى

له يه كتيك له شاره دييه كانى ولاتى مانشدا كه نامه وى ناوه كه ي وه بيريبنمه وه، ماوه يه ك به ر له ئيسنا نهجيب زاده يه ك، له وانه ي كه نيژه شكاوتيك و كۆنه مه تالايكيان له جبه خانه كه يان و بارگينيكي له رولاواز و تاژييه كى راوتيان هه يه، ژيانى تپه ر ده كرد.

هه موو شه وان ديزه يه ك شوڤراو، ئەو يش به گوشتى مه ر نه كا^(۲۱) و زه لاته يه كى سرکه و رۆژانى شه ممه ش هيلكه و رۆنيك به دووگه ي به راز و جومعانه نيسكيته و يه كشه ممه كانيش بيچگه له خوراكي ئاسايى، جووچكه كوڤرتيگ سى چۆاره مى داها تى ئەويان بۆ ته رخان ده كرا. باقىي داها ته كه ي بۆ كرپنى قولله بالتۆيه كى پياوانه له پارچه يه كى زه ريف و شالوار و گوڤه رى له پارچه يه كى وه ك مه خمه ر و كه وشى سه رپيى بۆ رۆژانى جيژن و ده ستيك جلوبه رگى باش له په شمينه ي گران و به قيمه ت كه نهجيب زاده ده رۆژانى چه وتوودا ده يكه نه به ريان، خه رج ده كرا.

له مالدا كه بيانوويه كى بوو كه ته مه نى له چل سال تپه رپبوو. خوشكه زايه كيشى بوو كه هيشنا پاى نه نابوو ته مه نى بيست و بيچگه له وانه نۆكه ريكي بۆ كاروبارى ناوما ل و ده ست و سه حرا هه بوو كه هه م ئەسپى بۆ زين ده كرد و هه م به باشى ده يتوانى به داسه گچكه كه ي درۆينه بكا. ته مه نى ئەم نهجيب زاده ي ئيمه نزيك به په نجا، بنياتى پته و. ئەندامى كز و روخسارى وشك و تيك قوپا و بوو. به يانان زۆر زوو له خه وه لده ستا و زۆر هۆگرى را و بوو. وه ك ده گيڤر نه وه به كي كزادا Quixada يا كزادا Quesada به ناوبانگ بوو، چون له م باره وه له نيوان نووسه رانيكدا كه له مه ر ئەو بابه تيان نووسيوه جياوازي بيروڤا هه يه. هه ر چه ند له رووى مه زهنده كردن و گومانى نزيك به يه قين ده توانين به تپيڤاڤي بيژين كه ناوى كيژانا Quijana بووه. به لام ئەم خالانه له روانگه ي داستانى ئيمه وه زۆر گرينگ نين به و مه رجه ي كه ده گيڤرانه وه ي رووداواندا به قه ده ر و رديله يه ك له راستى لانه ده ين.

۲۴- له ئەوروپا گوشتى گا له گوشتى مه ر به باشتر ده زانن. چون مه رى ئەوروپا دووگه يان نييه و گوشته كه شيان زۆر ناخۆشه. له به ره وه گوشتى مه ر له وى زۆرتر خواردنى چينه هه ژاره كانه. ليڤرده ما به ستي سيروانتيك ده ستنيشان كردنى نه دارى و فه قيريى دۆن كيشۆته. (مه ممه د قازى)

خوالیخوښبوو ئه‌ره‌ستووش زیندوو بباوه و ماناکانی بۆ لیک داباوه پازی نه‌دهبوو. له‌و برینانه‌ی «دون بلیانیس»^(۲۶) ده‌یخسته له‌شی دیتران یا خۆی وێی ده‌که‌وت نارمه‌ت ده‌بوو، چون‌وای بێر ده‌کرده‌وه هه‌ر چه‌ند پزیشکیکی کارزان برینه‌کانی مه‌له‌هم ده‌کا، به‌لام له‌وانه بوو دیسانیش جیگه‌ی ئه‌و برینانه له‌سه‌ر له‌ش یا پوخساری مابیته‌وه و له‌سه‌ر ئه‌وه‌شپا ئافه‌رینی بۆ چێژو زه‌وقی نووسه‌ر ده‌نارد که کتێبه‌که‌ی به‌به‌لینی کۆتایی پێهێنایی ئه‌و داستانه دووردریژه کۆتایی پێ هینابوو، ته‌نانه‌ت جاروباره هه‌وه‌سی ئه‌وه‌ی ده‌کرد خۆی ده‌ست بداته قه‌له‌م و داستانه‌که هه‌ر به‌و شیوه که دارپێژابوو ته‌واو بکا، بێگومان ئه‌گه‌ر فکری گه‌وره‌تر و کونپشکنتر پێشی پێ نه‌گرتبایه، ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد و ته‌نانه‌ت به‌سه‌رکه‌وتوویش کاره‌که‌ی به‌ئه‌نجام ده‌گه‌یاند. زۆر جار ده‌گه‌ل که‌شیشی ئه‌و هه‌ریمه که پیاویکی زانا و دهرس خۆیندووی زانکۆی سیگوه‌نزا^(۲۷) بوو له‌سه‌ر ئه‌وه ده‌مه‌ته‌قه‌ی کردبوو تا روونی بکه‌نه‌وه که له پالمیرنی ئینگلیسی^(۲۸) و ئامادیسسی گۆل^(۲۹) کام یه‌ک ئازاتر و پالئه‌وانتر بوون. وه‌ستا نیکۆلای سه‌رورپین تاشی گوند، لای وا بوو که هه‌یج که‌س ناگاته پالئه‌وان فیتووس^(۳۰) و ئه‌گه‌ر که‌سیک هه‌بێ که بتوانی به‌رامبه‌ر ئه‌و راوه‌ستێ ته‌نیا دۆن گۆلار^(۳۱) ی برای ئامادیسسی گۆلییه و به‌س. چونکه ئه‌و بێ ئه‌وه‌ی خۆی به‌زل بزانی و فیز و ئیفا ده‌بفرۆشی یا نیچاوانی گرژ بکا، بۆ هه‌موو کاریک ئاماده بووه و هه‌یج کات وه‌ک براکه‌ی گرینۆک نه‌بووه و ده‌ ئازایه‌تیشدا به‌قه‌ده‌ر وردیله‌یه‌ک له‌ وی کورتی نه‌هیناوه.

سه‌ره‌نجام نه‌جیب زاده‌ی ئیمه وه‌ها به‌کتیب خۆیندنه‌وه سه‌رگه‌رم بوو که شه‌و و رۆژ له به‌یانیرا تا شه‌و یا له شه‌ورا تا به‌یانی خه‌ریکی خۆیندنه‌وه ده‌بوو تاوای لێ هات که‌میشکی وشک بوو و کار گه‌یشته ئه‌و جیگایه که عه‌قل و ئاوه‌زی خۆی له ده‌ست دا و فری به‌سه‌ر دنیاوه نه‌ما. زه‌ینی ته‌ژی بوو له‌ بابه‌تگه‌لیکی جۆراجۆری وه‌ک سیحر و جادوو، شه‌ر و پێکدادان و به‌گژداچوونی ته‌ن به‌ته‌ن و هه‌راوه‌نگامه‌ی جه‌نگاوه‌ران و کوژران و بریندار

۲۶- Don Belianis یه‌کیکه له قاره‌مانانی داستانه پالئه‌وانییه‌کان.

۲۷- Sigüenza لێرده‌ا سێروانتیس زانکۆ چکۆله‌کانی زه‌مانی خۆی و خۆیندکاره‌کانی ریشقه‌ن ده‌کا و هه‌روه‌ک له به‌رگی دووه‌می ئه‌م کتێبه‌شدا گالته‌ی زانکۆی ئوسونا Osuna کردوه. (مۆریس باردۆن) ۲۸- ئه‌و که‌سانه و زۆریه‌ی ئه‌و پالئه‌وانانه‌ی ناویان لێرده‌ا له‌و کتێبه‌دا یه‌ وه‌ک رۆسته‌م و ئه‌میر ئه‌رسه‌لان و ئه‌سکه‌نده‌ر و ئه‌سفه‌ندیاری نیو نه‌قل و نه‌زیله‌کانی خۆمان. (محهمه‌د قازی)

۲۹- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

۳۰- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

۳۱- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

بوون و ناز و غه‌مزهی ژنان و ئه‌وین و دلاداری و شتی له‌و چه‌شنه که ده‌کتیباندا خۆیندبوویه‌وه، وای به‌خۆی ته‌لقین کردبوو که ئه‌وانه هه‌مووی راسته‌قینه‌ی حاشاهه‌لنه‌گرن و به‌لای ئه‌وه‌وه هه‌یج رووداوێک له‌وانه واقیعی تر نه‌بوون. به‌بېروای ئه‌و سیدرووی دیان^(۳۲) پالئه‌وانیکی زۆر هه‌له‌که‌وته بووه به‌لام هه‌یج کات نه‌گه‌یوه‌ته پله‌وپایه‌ی پالئه‌وانی ئاگرین تیغ^(۳۳) که به‌یه‌ک زه‌بری شمشیر دوو دێوی زه‌به‌لاخی له‌نده‌هۆزی خۆینخۆری کردوه‌ته دوو له‌ت. بۆ بێرناردلکارپیتو زۆرتتر ریزی داده‌نا، چونکه ئه‌م پالئه‌وانه به‌چاویلکه‌ری هێرکول که ئانته^(۳۴) ی کوری زه‌وی ده‌نیو باسکه‌کانی خۆیدا خنکاندبوو و رۆلانی روویین^(*) ته‌نی له که‌لی رونسه‌وو^(۳۵) کوشتبوو. به‌چاکه باسی مۆرگانی دێوی ده‌کرد چونکه ئه‌م غوله، باوه‌کوو، له نه‌سلی دێوان بوو، ئه‌و په‌گه‌زه‌ش زۆر بێ شه‌رم و بێ ئه‌ده‌بن، به‌لام زۆر به‌حه‌یا و به‌ئه‌ده‌ب بووه. ته‌نیا پالئه‌وانیک که ئه‌و له سه‌رووی هه‌مووانی داده‌نا رۆنۆدۆمۆنتۆیان^(۳۶) بوو، به‌تایبه‌تی کاتیک ده‌یخویندنه‌وه که ئه‌و پالئه‌وانه له قه‌لای خۆی وه‌ده‌رکه‌وتوو و پێگای له تاقمیک که تووشیان هاتوو گرتوو یا له‌و به‌ری ته‌نگه^(*) بوتی محه‌مه‌دی که به‌پیتی هیندیک گێرانه‌وه له زێری خالیس بووه، دزیوه. و به‌لام ده‌گه‌ل گانلۆنی^(۳۷) غه‌یان، وه‌ها بوو

۳۲- Cid Ruy Diaz پالئه‌وانی نه‌ته‌وه‌یی ئه‌سپانیا که له سه‌ده‌ی یازده‌دا ژیاوه، ده‌گه‌ل عه‌ره‌بان زۆری شه‌ر کردوه و پالئه‌وانه‌تی و ئازایه‌تییه‌که‌ی بووه‌ته ناوناخنی زۆر ئاسه‌واری ئه‌ده‌بی.

۳۳- Le Chevalier de I Ardente - Epee مه‌به‌ست ئامادیس پالئه‌وانی به‌ناویانگی یۆنانه.

۳۴- Antee دێویکه که به‌پیتی ئه‌فسانه و میتۆلۆژیی یۆنانی کوری نیپتۆن و زه‌وی بووه. هێرکول قاره‌مانی ناوداری یۆنانی ده‌گه‌ل ئه‌م دێوه به‌ره‌نگار بوو. ده‌نیو باسکی ئاسنینی خۆیدا وه‌های ریک گۆشی که گیانی لێ ستاند. ده‌لێن ده‌و شه‌رده‌ا هێرکول ده‌بینی که دێوه‌که هه‌تا وه‌عه‌زی ده‌که‌وی و ده‌ست له‌ دایکی خۆی «زه‌وی» ده‌دا به‌هه‌یتر ده‌بی. هێرکول که وای دیت له زه‌وی جیا کرده‌وه و ده‌نیو باسکه به‌هه‌یزه‌کانی خۆیدا خه‌فه‌ی کرد.

۳۵- La gorge de Roncevaux یه‌کیکه له که‌له هه‌ره ئه‌سته‌مه‌کانی چپای پیرنه له نیوان فه‌رانسه و ئیتالیا دا.

۳۶- Renaud de Montauben پالئه‌وانی میژوویی و قاره‌مانی شیعری حیماسی به‌ناوی «چوار کوری ئایمۆن» که به‌یارمه‌تی براکانی ده‌گه‌ل شارلیمان به‌شه‌ر هات و سه‌ره‌نجام هه‌ر چوار که‌سیان سه‌ریان بۆ ئه‌م ئیمپراتوره‌ دانه‌واند.

۳۷- Ganelon که‌سایه‌تی ئه‌فسانه‌یی «حه‌ماسه‌ی رۆلان» که له که‌لی رۆنسه و خه‌یانه‌تی به‌رۆلان کرد و بوو به‌هۆی مه‌رگی ئه‌و. گانلۆن ده‌ ئه‌ده‌بیاتی ئه‌وروپاییدا وه‌ک رهمزی خه‌یانه‌ت ناسراوه.

(* تیبینی: له لای هه‌ر وشه‌یه‌ک که ئه‌سته‌ییره له نیوان دوو که‌وانه هه‌بوو ئه‌وا ئه‌م وشه‌یه له فه‌ره‌نگی کۆتایی کتێبه‌که ماناکه‌ی به‌رامبه‌ری هه‌یه.

که ناماده بوو، بیداته دست که بیانوی مال و خوشکه‌زا می‌رمن‌دله‌که‌ی تا نه‌هندی دل‌یان ده‌خواری به‌ش‌ه‌ق تیی هه‌ل‌دن و که‌له‌که‌ی کون بکه‌ن.

سه‌ره‌نجام کاتیک عه‌قلی خوئی به‌ته‌واوی له دست دا و عیلاجی نه‌کرا، سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ترین فکریک که تا ئیستا به‌می‌شکی هیچ دیوانه‌ک له عال‌مدتا تی نه‌په‌ریوه، هاته می‌شکی نه‌و. هاته سه‌ر نه‌م بروایه که پیویسته بو پاراستن و په‌ره‌پیدانی شه‌رافه‌تی زاتی خوئی و بو خزمه‌ت به‌ولاتی خوئی بیته «پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان» و به‌ئه‌سپ و چه‌کی خوئی هه‌موو شوینیکی نه‌م جیهانه بخاته ژیر رکیف و به‌دوای ماجه‌رایاندا بگه‌رئ و نه‌وه‌ی ده کتیباندا خویندبوویوه به‌کرده‌وه نه‌نجامیان بدا و له هه‌ر جیگایه‌ک تووش هات ده‌گه‌ل زولم و بیدادی به‌ره‌نگاری بکا و نه‌وند ده‌گه‌ل حه‌ریفانی نازا و پیکراو و مه‌ترسی و هه‌نگامه‌ی جورا‌جور روویه‌روو بیته‌وه که به‌تیکشکاندنیان و زال‌بوون به‌سه‌ریاندا ناویانگی نه‌به‌دی و ده‌دست بیتی. نه‌و بی‌نوایه مالیخولیاییه هه‌ر له ئیستاوه له دنیا‌ی خه‌یا‌ندا ده‌یدیت که زوری باسک و باهوی که‌وتووته به‌ر سه‌رنج و ستایشی ئیمپراتوری ته‌رابووزان. له‌و عال‌مه شیرین و خه‌یال پلاوه خو‌شانه‌دا به‌ه‌ره‌مه دست به‌کاربوو تا به‌زووترین کات هه‌وه‌سه‌کانی ده‌کار بیتی.

پیش هه‌موو کاریک ده‌ستی کرد به‌خاوین کردنه‌وه‌ی زری و کلا‌خووده^(*) ژه‌نگاوی و له به‌ریه‌ک هه‌ل‌وه‌شاوه‌کانی باوک و باپیران که سه‌دان سال بو دیرو ده‌ویدا که‌وتبوونه‌وه و ژه‌نگ و ژار و توژ و خوئی ده‌ورانیان لی‌نیشتیوو و له‌بیر چوو‌بوونه‌وه. هه‌مووی شو‌ردن و خاوینی کردنه‌وه و ژه‌نگی لی‌سوونه‌وه و ساغی کردنه‌وه. به‌لام تی‌گه‌یشت که نه‌و لیباسی شه‌ره شتیکی گرینگی که‌مه. نه‌ویش کلا‌خووده‌که‌ی بوو که ته‌پله سه‌ره‌که‌ی نه‌ما‌بوو. نه‌وجار به‌سه‌لیقه‌ی خوئی نه‌و ناته‌واوییه‌ی وه‌لابرد یانی به‌مقه‌ببا به‌شی ته‌پله‌سه‌ری کلاوه‌که‌ی ساغ کرده‌وه و بوو به‌کلا‌خوودی‌ک که به‌پروالته هیچ جیا‌وازیی ده‌گه‌ل کلا‌خوودی راستی نه‌بوو. نه‌وجار بو نه‌وه‌ی بزانی کلا‌خووده‌که‌ی مه‌که‌م و توکمه‌یه و ده‌به‌رانبه‌ر زه‌بری شمشیری دوژمناندا خو‌را‌ده‌گرئ یا نا شمشیری له کالان ده‌رکیشا و دوو زه‌بری به‌هیزی له کلاوه‌که‌دا و هه‌ر به‌زه‌بری یه‌که‌م زه‌حمه‌ت و کویره‌وه‌ری نه‌و حه‌وته‌یه‌ی به‌بادا‌چوو. تیکشکانی کلا‌خوود به‌و ئاسانییه پاله‌وانی تووشی په‌ژاره کرد و

۳۸- Pietro Gonela ده‌لقه‌ک و گالته‌بازی ده‌رباری دووک بۆرسۆ دۆ فرار «سه‌ده‌ی پازده‌م» -duc bor so de ferrare که بارگینیکی چه‌مووش و سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی هه‌بووه و بووه‌ته هوی گالته‌جارج و نه‌فسانه‌ی پر له گالته و پتیکه‌نین.

دیسان بو سازکردنه‌وه‌ی کلا‌خوودیکی قایمتر دست به‌کار بووه‌وه و نه‌وجار ته‌سمه‌ی باریکی ئاسنی تی هه‌لکیشا و له مه‌که‌م بوونه‌که‌ی دل‌نیا بوو و بی نه‌وه‌ی تا‌قی بکاته‌وه، وه‌ک کلا‌خوودیکی لی‌وه‌داری^(*) پاله‌وانی ده‌گه‌ل شتومه‌کانی خست.

پاش راپه‌راندنی نه‌م کاره، نه‌وجار رویشته لای بارگینه‌که‌ی، هه‌ر چه‌ند بارگینه‌که‌ی به‌مه‌قه‌ست گوشتی لی‌نه‌ده‌گیرا و له ئیسک و پیستیکی ره‌ق و وشک هه‌لاتوو به‌ده‌ر شتیکی تر نه‌بوو، له نه‌سپی گونلا^(۳۸) اش کزو که‌نه‌فتتر بوو به‌لام له به‌ر چاوی پاله‌وان نه‌بو‌سفال^(۳۹) نه‌سپی نه‌سکه‌نده‌ر و نه بابیه‌کا نه‌سپی سید هیچکام نه‌ده‌گه‌یشته نه‌سپی نه‌وو تو‌زیان نه‌ده‌شکاند. چوار روژی ته‌واو خه‌ریک بوو تا نیویکی شیواو بو نه‌سپه‌که‌ی بدوژیته‌وه و له به‌رخوییه‌وه ده‌یگوت «چون ده‌بی پاله‌وانیکی ناوداری وه‌ک من نه‌سپه‌که‌ی ناویکی خو‌شی نه‌بی» هه‌ر به‌و هوییه‌وه تی‌کوشا ناویک بو بارگینه‌که‌ی بدوژیته‌وه که نیشان بدا نه‌و حه‌یوانه پیش نه‌وه‌ی بیته نیو جیهانی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان چ بووه و ئیستا چییه. له لایه‌کی تروه عه‌قل حوکی ده‌کرد که چونکا خاونه‌که‌ی بارودوخی خوئی گۆریوه ده‌بی نه‌ویش ناوی بگۆرئ و ناویکی شکۆمه‌ند که ده‌گه‌ل باری ئیستای یه‌ک بگریته‌وه بو خوئی دیاری بکا. نه‌وه بوو که پاله‌وان پاش نه‌وه‌ی ده‌یان ناوی ده‌زه‌ینی خویدا هیتا و برد، تیکی هه‌لشیلان و کورت و دریتی کردنه‌وه، سه‌ره‌نجام له‌سه‌ر ناوی رو‌سینانت^(۴۰) ساغ بووه‌وه. نه‌و ناوه‌ی زور به‌لاوه جوان و شکۆدار و خو‌شاهه‌نگ بوو. نه‌م ناوه ده‌یگه‌یاند که نه‌سپه‌که‌ی ده‌پیشدا چ بووه و ئیستا چییه و چون بووه‌ته خو‌شبه‌زترین نه‌سپی جیهان.

کاتیک پاله‌وان له دینته‌وه‌ی ناویکی باش بو نه‌سپه‌که‌ی رزگاری هات و حه‌ساوه نه‌وجار ویکه‌وت^(*) که ناویکی شایسته‌ش بو خوئی هه‌لبژیری و هه‌شت روژی ته‌واویش به‌مجوره تیپه‌ر بوو و له کۆتایی نه‌و چه‌ند روژهدا لی‌برا^(*) ناوی خوئی بئی دۆن کیشۆت. وه‌ک ده‌لین هه‌ر لی‌ره‌وه‌یه که نووسه‌ران رایان ده‌ربریوه که نازناوی پی‌شوی پاله‌وان کیکزادا بووه نه «کزادا» که هیندی‌ک که‌س ویستویانه به‌دیترا‌نی بقبو‌لین^(۴۱).

۳۹- Bucephale نه‌سپی به‌ناوبانگی نه‌سکه‌نده‌ری مه‌کدۆنی. زور نه‌سپتیکی سه‌رکیش و یاغی بووه و نه‌سکه‌نده‌ر له چاخی لاوه‌تیدا نه‌ه‌ندی به‌ره‌و روژ هیتا و برد تا رام بوو.

۴۰- Rossinante له دوو واژهی رو‌سین به‌مانای بارگین و ئانت به‌مانای «پی‌شوو» دروست کراوه. مانا‌که‌شی نه‌وه‌یه که نه‌و حه‌یوانه ده‌پیشدا بارگینیکی مرده‌لوخه بووه و ئیستا له هه‌موو نه‌سپان چاپووک و خو‌ش به‌تره‌ه.

۴۱- کیشۆت یا کیکزۆت له زبانی نه‌سپانیاییدا به‌و زرییه‌ گوتراوه که رانی پاله‌وانی =

ئەوجار که وهبیری هاتهوه ئامادیسسی نهبەز و دلاوهر تهنیا بهناوی ئامادیس رازی نهبووه و ناوی نیشتمانهکهشی رهگهڵ خستوووه تا ولاتی خۆی نیوبهدهروه بکا و بهخۆی گوتوووه ئامادیسسی گۆلی^(٤٢) ئەویش وهک پالەوانیکی خاوهن شکوئ ناودار ویستی ناوی ولاتهکهشی بهدوای ناوی خۆیدا بێنێ تا ببیتته هۆی ناوهدهرکردن و شکۆمهندیی زید و نیشتمانی خۆی و بهمجۆره ناوی «دۆن کیشۆتی مانشی» بۆ خۆی ههلبژارد.

ئەوجار پاش ئەوهی دۆن کیشۆت زریکهی خۆی خاوین کردوه و له کالۆه تیکشکاوهکهی کالۆخوودیکی ساغی دروست کردوه و ناویکی بۆ بارگینه مردهلوخهکهی ههلبژارد و بۆ خۆی و ههک نوێ ئاینان ناویکی تری له خۆی نا، متمانهی پهیدا کرد که تهنیا ئەوهندهی ماوه که خاتوونیک لهولارا وهپۆی و دلداری دهگهڵ بکا و ئیتر لههیچی کهم نابێ، چون، بهبروای ئەو پالەوانی سههرگردان بهبێ خاتوونیک و ئەوین و دلداری وهک داری بێ بهرگ و بهر یا لهشیککی بێ گیان وابوو. لهم پرووه بهخۆی دهگوت: «ئهگه بهکهفارهی گوناوهکانم یا بهپینوینی ئهستیرهی بهختم، رۆژیک له رۆژان دهگهڵ دیویک پرووبه پروو بم – هه رهک زۆر جار بۆ پالەوانانی سههرگردان دیتتهپیش – و بهیهکهم زهبری شمشیر شهققهی بکیشم یا بهسهريدا زال بم و بهچۆکی دابنم و ناچاری کهم له بهرم بپارێتهوه ئایا باشتر ئەوه نییه که دلبریکم هه بێ و دیوهکهی بهرهمی دیاری بنێرمه خزمهت ئەو تا برواته ئەندهروون و بهسهر پێی خاتوونی دلبرمدا بکهوئ و بهلالانهوه و پارانهوه بلی: «من کاراکۆلیامبرۆی^(٤٣) دیو فهرمانههوی دورگهی مالین درانیام که پالەوانی ده تاريف نههاتوو، دۆن کیشۆتی مانش، منی ده نهبهردیکی تن بهتهندا بهزاندوووه و ئەمری پێ کردووم بگههه خزمهت بهرێرتان تا ئەو خاتوونه زۆر جوانه هه چێ ئەمر بکا ههروابکهه»؛ وای که پالەوانی خێرخوازی ئیمه، پاش ئەو گوتنه بهنرخه چهنده شادمان و کهیف خۆش

=داپۆشیوه. بهبۆچوونی کۆلانسۆن «١٨٢٧»، سیروانتیس لهبهرئهوه ئەم ناوهی داوه بهقارهمانی داستانی خۆی تا ههه دهگهڵ ئەرکی تازهی پالەوان ریک بێتهوه و هههه پاشگری «ote» ده زاراهوی کاستیلیدا بهدوای ناوی شتهکاندا دئ و مانای پیکهینیی و بهکهه زانیان پێ ددا و ویستوو بهم جۆره پالەوانهکه سووک بکا و بیکاته گالتهجار. کیگزاډا بهشهویلاکه دهلێن و کزاډا ناوی مورهبايهکی تاپيهته که پهنیریشی تیکهڵ دهکن. (مۆریس باردۆن)

٤٢- گۆل بهولاتی فهرانسهی ئهوپۆ گوتراوه. (وهرگێر)

٤٣- Caraculiambro ئەم واژهیه مانایهکی پیس و خراپیشی ههیه که له گوتنی چاوپۆشی دهکهه. تهنیا ئەوهنده دهلیم که «کارا» بهمانای رووخساره. (مۆریس باردۆن)

بووه. بهتایبهتی ئەوکاتهی که یهکیکیشی دیتهوه که ناوی دلبره جاناوهی خۆی بهسهرداپرێ. ئەو دلبره وهک دهکهوتوووه ژنه ديهاتيهکی جوان و سهههت سووک بوو که له گونديکی نزیکي گوندهکهی دۆن کیشۆت دهژیا و نهجیب زادهی مازمانی خۆشی دهویست، بهلام کیژکه ههچ کات بۆنی ئەو ئەوینهی نهکرد و ههچ کات سهرنجی بهئەویندارهکهی نهدابوو. ناوی ئەو ژنه «ئالدۆنز لۆرینزۆ» بوو. Aldonza Lorenzo. ههه ئەویش بوو که دۆن کیشۆت ناوی خاتوونی بێ هاوتای ئارهزووهکانی خۆی پێ بهخشی. ئەوجار که خهريک بوو ناویکی بۆ بدۆزیتتهوه که دهگهڵ ناوی خۆی یهک بگریتتهوه و له ههمانکاتیشدا کهسایهتی خاتوونیکي خاوهن شکوئ تیدا رهنگ بداتهوه، ناوی نا دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ Dulcinee de toboso چونکه زیدی ئەو ژنه «تۆبۆزۆ» بوو. ئەو ناوه له روانگهی پالەوانهوه بهئاههنگ و پێ واتا بوو، بێ وینه و سهرفیرازانه بوو. وپرای ئەوهش وهک ههموو ناوانی که سوکارهکانی که خۆی بۆی دیاری کردبوون جوان و پرمانا و گۆیا بوو.

واپوو كه بنهماو سه ره تاي كار هساتخوآزي دهو كار هدايه .

شه رخوآزي تازه كاري ئيمه هه روا كه به ريگا دا تي ده پيري ده گهل خوي قسه ي ده كرد و ده گوت: «شكم ده وه دا نييه كاتيگ له داهاتوودا ميژووي هونه نوينييه كاني بلاو بيته وه، ئه و زانايه ي كه ئه و ميژووه دنووسى له و جيگايه ي كه باسي به كه م ده ركه وتني من ده و به ره به يانييه دا تومار ده كا ئاوا دنووسى: «هيشتا فيبووسى»^(٤٤) قژ زيرين، بسكي زيريني خوي به سه ر پانتايي زه وي پان و به ريندا بلاو نه كرده بووه وه و بالنده هه زار رهنك و خوئش چريكه كان به چهنكي خوئش ئاوازي زباني گوياي خوئيان و به ئاههنگ و نه وايه كي دلزيوين، هه لاتني سپيده ي گولرهنكيان، كه له نوين و باني مي ردي هه سوودي خوي ده رپه رپوه و له به رزايي شان شينه كاني ئاسووه رووي به ره و مانش به ئاده مزاده خاكييه كان نيشان ده دا ده ر نه بريوه و مرؤقه خاكييه كان دروود و سلأوي خوئيان پيشكش نه كرده بوو كه پالواناي ناودار دۆن كيشوتي مانش له خه وي ناز هه ستا سوازي ئه سپي خوئش به زي خوي، رؤسينانت، بوو و ريگه ي خوي به ده شتي كوئن و ناسراوي «مؤنتيل» دا گرته بهر...» و به راستيش هه ر ده و ده شته دا بوو كه دۆن كيشوت به ره و پيش داژوا.

ئهو پاشان ئاواي دريژه به ورته ورته كاني دا «ئهي چاخي مبارهك و ئهي سه ده ي پيروژ كه داستاني نه به رد و ئازايه تيبه كاني من ده توذا ئاشكرا ده بن، داستانيك كه شاياني ئه وه يه له سه ر له وحى زهره دنووسري، له سه ر به ردي مه رمه ر هه لكه ندرئ و له سه ر چيو ئاژن بكرئ تا ده بيرگه ي به ره كاني داهاتوودا بو هه تاهه تا بمينيته وه. ئهي زاناي سيحركار كه ده ستي ته قدير ئه ركي نووسينه وه ي ميژووي سه رسوره نره ي ژياني مني بي ئه سپاردووي، هه ر كه سيك هه ي له تو ده پاريمه وه و به سه ر پيتدا ده كه وم كه ئه سپي ره سه ني من» رؤسي نانت» ياني هاوده مي هه ميشه يي هه موو سه فه ره كان و هه موو ريگا دوور دريژه كانم له بير نه كه ي!...» پاشان وه خو هاته وه وهك بلئي به راستي دلئ به دل به ريك دؤراند بي گوتي: «ئهي شابانوو دؤلسينه»^(*)، ئهي دل به ري دل هه ژاره پر له په ژاره كه م، چ جه فايه كي كه وره ت كرد كه منت له به ر ده رگاي خوئت وه درنا و فه رمانت دا كه هه رگيز له خزمه ت روخساري وئينه مانگت رانه وه ستم و مه حوي ته ماشاي جواني و جه مالت نه بم! ئاخ ئاي دل به ره خوئشه ويست و نازداره كه م به زه ييت پيمدا بي و جاريك له و دل هه كه سه ر كه وتووهم كه به نده ي ده رگاته، ياديك بكه!» و سه تان قسه ي تري له و چه شنه كه له

٤٤ - Phebus فيبووس يا ئاپولون خواهندي هونه ر و رووناكي و سناات.

له مه ر به كه م ده ركه وتني دۆن كيشوتي فه رزانه له ولاتي خوي

دۆن كيشوت پاش هه سانه وه له ته دارهك و دابين كردني ده سپيكي كار، نه يويست له وه زياتر ده جيبه جي كردني پلاني خويدا ده رهنك بكا. هؤكارتيك كه ئه وي بو ده ست به كار بوون هان ده دا ئه وه بوو كه واي بيرلي ده كرده وه هه رچه ندي ده رهنك تر بجووليتته وه، دنياش ئه وه نده تووشي دواكه وتووي ده بي. چونكه پالوان به و هيوايه بوو كه تو له ي زولم و زؤران بكا ته وه و پيش به ده ستر ئيژيان بگرئ و تو له ي بزني كو له له بزني شاخدار بكا ته وه. به و ده ليله، بي ئه وه ي باسي ئه و به رنامه يه ده گهل هيچ گيان ده به ريك بينيته گورئ يا كه سيك بي بزاني، رؤژيكيان به ري به ياني پيش تاو هه لات، به يانه ي به كيك له گه رمترين رؤژه كاني مانگي ژووئيه، خوي ده چه كاندا ره ش هه لگيرا، سوازي، «رؤسي نانت» بوو، كلاوخوودي له سه ري نا، مه تالي به شان ييه وه هه لواسي، نيزه ي به ده سه ته وه گرت و له ده ركي هه ساري پشته وه كه ته ويله ي لي بوو، رووي ده سه را كرد و له وه ي كه وا سووك و ئاسان مه يداي دابوو به هه وه سه گه وره كاني له خوئشان هه جميني لي برا بوو. به لام هيشتا وه ري نه كه وتبوو كه فكريكي تر سناك به سه ريدا زال بوو. تا ئه و جييه كه چي واي نه مابوو په ژيوان بيته وه و له و كاره ي كه ده يويست بيكا، چاوپوشي بكا. وه بيري هاته وه كه به ئاييني پالوانان چه كي هه لئه گرتوو ه ياني به شيوه به كي ره سم ي نه بووه ته پالوان و هه ر له به ر ئه وه ش به پي ياسا كاني پالواني نه يده تواني و نه ده بووايه ده گهل هيچ پالوانتيك له مه يداندا به ره نكاري بكا و ته نانه ت ئه گه ر پيداويست ييه كي ئه وتو بيته پيش، ده بي به ره سم ي شاگرد پالوانان جلو به رگيگ بيوشي كه نيشاني پالوانه تبي پيوه نه بي و هيچ عه لامه تيكي له سه ر مه تاله كه ي نه بي تا رؤژيگ كه ئه م مافه به هيزي باسك و باهوي خوي وه ده ست بخا. ئه م فكرانه ئه وي دوو دل كرد، به لام چونكه شيت ييه كه ي به سه ر هه ر عه قل و مه نتيقيكدا زال بوو، لي برا وهك زؤر پالواني تر كه باسي كار و ئه حوالاياني ده كتيباندا خوئندبووه وه، له ده ست هه ر كه سيك كه بو يه كه م جار ده گه لي رووبه روو بي، چهك بستيني. له مه ر بي نيشان بووني چه كيش لي برا كه ده يه كه م ده رفه تدا چه كه كاني خوي ئه وه نده بسويته وه كه وهك به فري يه كشه وه سپي ببه وه ببروقينه وه. به مجوره پالوان خيالي خوي ئاسووده كرد و دريژه ي به ريگاي خوي دا. ياني به ريگايه كدا كه ئه سپه كه ي ده رؤيشت، چون ئه و پي

کتیبه‌پال‌هوانییه‌کان فیری بوو، به‌سەر زبانیدا جاری بوو و تا ده‌توانی لاسای شیوهی وتاری ئه‌وانی ده‌کرده‌وه. وپرای ئه‌وانه یه‌کجار زۆر ئارام و له‌سه‌رخۆ به‌رێگادا ده‌رۆیشت و رۆژیش ورده‌ورده بلیند ده‌بوو، هه‌وا وه‌ها گه‌رم بوو که بۆ تواندنه‌وه‌ی پروکه‌میشکیک که ئه‌گه‌ر ده‌سه‌ری پال‌هواندا ما‌بووینته‌وه به‌س بوو.

دۆن کیشۆت ئه‌وئێ رۆژێ بێ ئه‌وه‌ی ده‌گه‌ڵ رۆوداوێک رۆوبه‌روو بێته‌وه، نزیکه‌ی ته‌واوی ئه‌و رۆژه به‌رێگادا رۆیی. به‌لام که‌م که‌م نا‌هومی‌د ده‌بوو، چون ده‌یه‌ویست زووتر تووشی حه‌ریفیک بێ و زۆر و هیزێ باسکی به‌توانای خۆی له‌سه‌ر تاقی بکاته‌وه. نووسه‌ران و میژوو نووسان گوتووینه یه‌که‌م رۆوداوێک که به‌سه‌ر دۆن کیشۆت هات رۆوداوی پۆرت لاپیس port lapice بوو. تاقمیکێ تر داستانی ئاشه‌ باییه‌کان به‌یه‌که‌م رۆوداو ده‌زانن، به‌لام پاش لیکۆلینه‌وه‌ی زۆر ده‌میژووی ولاتی مانشدا بۆ من رۆون بووه‌وه که ئه‌و رۆژه پال‌هوان تا رۆژاوا به‌خۆی و بارگینه‌که‌یه‌وه درێزه‌یان به‌رێگادا و له‌کو‌تایی ئه‌و رۆژهدا خۆی و بارگین له‌کارکه‌وتن و وه‌ها شه‌که‌ت بوون که نه‌یان‌توانی چیتر بچنه‌پیش. ئه‌وجار پال‌هوان به‌و هیوایه که کاخیکی شاهانه یا کوخیکی شوانانه بدۆزینته‌وه و ده‌ویدا بۆ حه‌سانه‌وه و ده‌ست به‌ئاو گه‌یاندن جێگیر بێ، چاوی به‌ده‌وربه‌ردا گێرا تا سه‌ره‌نجام له‌قه‌راخ رێگا چاوی به‌کاروانسه‌رایه‌ک که‌وت، ئه‌ستیره‌ی به‌ختی خۆی چاوی که‌وت که به‌ره‌و ده‌روازه‌کانی کاخ رینۆینی ده‌کا، له‌خۆشییان ده‌ئسه‌په‌که‌ی راخوړی و له‌سه‌ره‌تای داها‌تنی شه‌ودا گه‌یشته ئه‌و شوینه. ئه‌زقه‌زا له‌به‌ر ده‌رکی کاروانسه‌را دوو کیژی جحیل له‌وانه‌ی که پتیا‌ن ده‌لین «کچی به‌زم و شادی»^(٤٥) راوه‌ستابوون. ئه‌و دوو کیژه‌هیزه، ده‌گه‌ڵ چهند کاروانچی ده‌چوونه سیویل (Seville) و هه‌موویان ته‌مایان وابوو شه‌وئێ له‌و کاروانسه‌رایه‌ ب‌م‌یننه‌وه. جا چونکه هه‌رچێ به‌سه‌ر پال‌هوانی ئیمه‌ ده‌هات، یا ده‌یدیت به‌پتی ئه‌و شتانه‌ی خویندبوویه ده‌بوونه شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره، لێزه‌ش که چاوی به‌کاروانسه‌را که‌وت، پتی وابوو ئه‌وه کاخیکه که هه‌ر چوار لای بو‌رج وبارمه‌یه^(*) و سه‌رستوون^(*) و کۆنگره‌کانی^(*) هه‌موو زێوین و سه‌یقه‌ل کراون و کاخه‌که‌ خاوه‌ن پر‌دیکه که کاتی خۆی لای ده‌بن بۆ ئه‌وه‌ی که‌س نه‌توانی بێته‌ ژوو‌ر و ده‌ورانده‌وری خنده‌کی قوول لێ دراوه. به‌مجۆره له‌کاروانسه‌را که له‌به‌ر چاوی ئه‌و قه‌سه‌ریک بوو، نزیک بووه‌وه. چاوه‌پروان بوو

٤٥- مه‌به‌ست ئه‌و ژنه‌ خو‌فرۆش و حیزانه‌ن که ده‌بنه‌ هۆی سه‌ره‌گه‌رمی و رابواردنی میوان و موسافیران.

پیاویکی قووله‌ بنه‌ له‌پشت کۆنگره‌ی قه‌سه‌روه‌ سه‌ر ده‌ربینێ و به‌نیشانه‌ی هاتنی پال‌هوانیکی نه‌ناسراو ده‌شه‌پوو‌ر بتوو‌رینێ. له‌ نزیکي ده‌روازه، جله‌وی رۆسینان‌تی کیشا، به‌لام که دیتی ئه‌و ته‌ش‌ریفاته وه‌دره‌نگی که‌وت و ئه‌نجام نه‌دا و رۆسینان‌تیش بۆ گه‌یشتن به‌ته‌ویه به‌په‌له‌ بوو، ناچار له‌ ده‌روازه‌ نزیک بووه‌وه و چاوی به‌و دوو کچه‌ که‌وت که له‌وئێ راوه‌ستابوون که به‌پۆچوونی ئه‌و دوو شازاده‌ خانمی جوان و نازنه‌نین بوون که له‌به‌ر ده‌رگا‌کانی ئه‌و قه‌سه‌ره به‌شکو‌یه خه‌ریکی گالته‌ و کایه‌ کردن.

ده‌و عانه‌دا به‌هه‌لکه‌وت، به‌راز له‌وه‌رینیک که خه‌ریک بوو روه‌یه‌کی به‌رازان که بلا‌و بوو‌بونه له‌ په‌رینیک گه‌نمدا کۆ بکاته‌وه، ده‌ شه‌په‌پو‌ریکی تووران‌د که بۆ خه‌رک‌دنه‌وه‌ی ئه‌م ئازله‌لانه ده‌کار ده‌کری. دۆن کیشۆت، وه‌ک ده‌یه‌ویست، له‌ جیه‌و پتی وابوو که پیاویکی قووله‌ بنه‌ هه‌وایی هاتنی ئه‌وی داوه. به‌مجۆره شاد و دم به‌پیکه‌نین له‌ کاروانسه‌را و کیژه‌کان نزیک بووه‌وه و کچه‌کان هه‌ر که چاویان به‌و پیاوه‌ چه‌کداره‌ نیزه‌ و مه‌تال به‌ده‌سته‌وه که‌وت له‌ ترسان خۆیان ده‌ژوو‌ری قه‌لا کوتاوه و هه‌لاتن، به‌لام دۆن کیشۆت که له‌وه‌لاتنه‌یان زانی که کیژه‌کان ترسان، زوو نیقابه^(*) مه‌ه‌وایینه‌که‌ی لادا و روخساری وشک و تو‌زای خۆی ده‌رخست و به‌قیافه‌یه‌کی میه‌ره‌بان و ده‌نگیکی به‌ویقار پتی گوتن: «خاتوونه به‌رینه‌کان هه‌لمه‌یه‌ن و ترسی هه‌چ چه‌شنه‌ بێ حورمه‌تییه‌ک به‌دل‌ئاندا نه‌یه. چون ده‌ ئاینی پال‌هوانیدا که کارووبیشه‌ی منه، ته‌وه‌ین به‌هیچکه‌س به‌تایبه‌ت کیژانیکي پایه‌به‌رزێ وه‌ک ئیوه نه‌دابه‌و نه‌شایسته‌یه.» کیژه‌هه‌رزه‌کاره‌کان چاویان تی بریبوو، به‌وردی چاویان له‌و روخساره‌ ناشیرینه‌ ده‌ژیر ئه‌و نیقابه‌دا ده‌کرد، به‌لام کاتیک گو‌تیا‌ن له‌ واژه‌ی «خاتوون» بوو که ده‌گه‌ڵ شوغ‌ل و کاری ئه‌وان یه‌کتری نه‌ده‌گرت‌وه له‌ قاقای پیکه‌نینیان دا و ده‌نگی پیکه‌نین وه‌ها به‌رز بووه‌وه که دۆن کیشۆت ره‌نجا و به‌توندی گوتی: «ئه‌ده‌ب شایسته‌ی جوانییه‌ و پیکه‌نینیک که هۆیه‌کی سووکه‌سه‌رانه‌ی له‌پشته‌وه‌بێ، بێ ئه‌ده‌بییه، به‌لام من ئه‌م نوکته‌یه‌م بۆ ره‌نجاندنی ئیوه نه‌گوت و نامه‌وئێ خو‌ل‌قی خو‌شتان بکه‌مه به‌د خو‌ل‌قی، چون خه‌سله‌تی من بێجگه‌ له‌ خزمه‌ت به‌ئیوه شتیکی تر نییه.» ژنه‌کان له‌م قسانه‌ تی نه‌ده‌گه‌یشتن و له‌ لایه‌کیشه‌وه قیافه‌ی کریت و ناله‌باری پال‌هوانی ئیمه، ناگری پیکه‌نینی ئه‌وان و توورهبی ئه‌وی زۆتر ده‌کرد، تا ئه‌و جیگایه‌ی ئه‌گه‌ر ده‌و ساته‌دا کاروانسه‌راداری قه‌له‌و، که له‌ به‌ر قه‌له‌ویان پیاویکی ئارام و له‌سه‌رخۆ بوو، نه‌گه‌یشتابه‌یه، له‌وانه‌ بوو کار بکیشینه‌ جیگه‌یه‌کی ناسک و ناله‌بار. کابرا هه‌ر که چاوی به‌و روخساره‌ سه‌یره و ئه‌و لغاو و نیزه‌ شکاو و مه‌تاله‌کۆن و زرێ هه‌لوه‌ریوه که‌وت، چی وای نه‌ما‌بوو ئه‌ویش وه‌ک کچه‌کان له‌ قاقای

پیکه‌نین بدا. به‌لام له ترسی ئه‌و ږموورنه چه‌کداره خوئی خپرکده‌وه و لی برا که به‌پرز و حورمه‌ته‌وه ده‌گه‌لی بدوئ. بویه گوتی: «حه‌زده‌تی پال‌ه‌وان ئه‌گه‌ر به‌پرزتان بۆ مه‌نزل گرتن ته‌شیریف‌تان هاتووته ئیره، بی‌جگه له ته‌ختی خه‌و که ته‌نانه‌ت یه‌ک دانه‌شی له‌م کاروانسه‌راپه‌دا وه‌گیر ناکه‌وئ، هه‌مووشته هه‌رچه‌ندی دل‌خوازی به‌پرزتان بی‌ دست ده‌که‌وئ.» دۆن کیشووت که چاوی به‌خوبه‌که‌م زانین و ئه‌ده‌بی قه‌لاپاریز، یانی فه‌رمانده‌ی قه‌لا که‌وت – چون به‌لای ئه‌وه‌وه کاروانسه‌را که قه‌لاو کاروانسه‌راداره‌که‌ش فه‌رمانده‌ی قه‌لا بو – ده‌جوابدا گوتی «ئهی جه‌نابی قه‌لاپاریز. من هه‌رچی بده‌نئ پی‌ دل‌خووشم. ساز و به‌رگی سپا زیوه‌ری منه و نوین و بانم خاک و خوئی مه‌یدانی پیک‌دانه»، کاروانسه‌رادار وای بۆچوو که ئه‌و غه‌ریبه‌یه بویه ناوی قه‌لاپاریزی پی‌ دده‌ا چونکه ئه‌وی ده‌گه‌ل یه‌کیک له هه‌لاتووانی قه‌لائی کاستیل لی‌ تیک چوو، له حالیکدا ئه‌و خه‌لکی ئه‌ندلوس و قه‌راخ ده‌ریای سان لوقار San Iocar و که‌سیک بو که ده‌ دزی کردندا له «کاکوس» و ده‌لاسیی کردنه‌وه و گالته‌جاپیدا له خویندکاران یا ده‌لقه‌کانی ده‌رباری له‌سه‌رتر بو. که‌وا بو ده‌ وه‌لامی ئه‌ودا گوتی: «تۆ له‌وان که‌سانه‌ی که له‌سه‌ر به‌ردی ره‌ق ده‌خه‌وی و شه‌و تا به‌یان بیداری و ده‌توانی نه‌خه‌وی. ئیستا که وایه ده‌توانی پیلوت له‌سه‌ر چاوم دابنئی و خاتر جه‌م بی له‌م کاوله کۆنه‌دا ده‌رفه‌ت یا ده‌رفه‌تانیکی زۆرت گیرکه‌وئ که نه‌ک هه‌ر ئه‌مشه‌و به‌لکوه ده‌ته‌واوی سا‌لدا خه‌وت لی‌ نه‌که‌وئ.»

پاش ئه‌و قسانه، ږکیفی دۆن کیشووتی گرت و ئه‌ویش وه‌ک که‌سیک که به‌دیرزایی ئه‌و ږۆزه زه‌وادئ له‌ت نه‌کردوه و به‌ږۆزوو بووه له ئه‌سپ دابه‌زی و له جیوه ده‌ستووری به‌کاروانسه‌را دا که به‌ئه‌سپه‌که‌ی ږابگا و تیماری بکا. چون ئه‌سپه‌که‌ی باشترین ئه‌سپه‌که‌ که تا ئیستا له دنیا دا زینی له سه‌رپشتی ږۆندراوه. کاروانسه‌رادار چاوی له ئه‌سپه‌ کرد و دیتی ئه‌و تاریف و پی‌ هه‌لگوتنه‌ی خاوه‌نه‌که‌ی نیوه‌ی وا نییه. له‌سه‌ر ئه‌م‌ری پال‌ه‌وان ئه‌سپی ده‌ ته‌ویله کیشا و به‌ستییه‌وه و گه‌ږاوه دیتی که‌که‌لی ئاشت بوونه‌وه و خه‌ریکن چه‌ک و زرپی له به‌ر دامال. تا ئه‌وکاته زرپی سه‌ر سینگ و شانیان دا‌که‌ندبوو، به‌لام هه‌رچی کردیان و کړاندیان نه‌یان‌توانی تۆقی ئاسنینی ده‌وری گه‌ردنی و کلا‌خووده لارو گیره‌که‌ی که به‌نه‌واری سه‌وز لیک به‌سه‌ر‌ابوون، ده‌ربین. چون نه‌یان‌ده‌توانی گری‌ نه‌واره‌کان بکه‌نه‌وه، ده‌یانویست بیان‌بن، به‌لام دۆن کیشووت به‌هیچ شپوه‌یه‌ک ږازی به‌وکاره نه‌بوو، به‌باشتری زانی که ته‌واوی ئه‌و شه‌وه به‌کلا‌خوود دانیشی، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش قیافه‌ی وه‌ها سه‌یر و خه‌نده‌دار بوو که سه‌ر به‌قور پی‌ پی‌ ده‌که‌نی. له کاتی ئه‌و

ته‌شیریفاته‌دا، دۆن کیشووت به‌متانه‌ی ئه‌وه که‌که‌کان که لی‌باسیان له‌به‌ر داده‌که‌ند له خاتوونه به‌پرزه‌کانی کاخه‌که‌ن ږووی تی‌ کردن و به‌نهرم و نیانییه‌کی زۆره‌وه ئه‌و شیع‌رانه‌ی بۆ خویندنه‌وه که به‌شیک بوون له ئاسه‌واری شیع‌ری کۆن.^(٤٦) «هه‌رگیز هیچ پال‌ه‌وانیک وه‌ک دۆن کیشووت له‌و کاته‌دا که له گوندی خو‌پرا هات نه‌که‌وته به‌ر لوتف و پیراگه‌پشتنی خاتوونان. کیژه‌کان به‌خوئی ږاده‌گه‌پشتن و شازاده خانمه‌کان ئاگادارییان له ئه‌سپه‌که‌ی ده‌کرد. چون ئه‌ی خاتوونه نازنه‌ینه‌کان ناوی ئه‌سپه‌که‌ی من، ږوسینانته، هه‌ر وه‌ک ناوی منی غولامی ئیوه، دۆن کیشووتی مانش. هه‌ر چه‌ند من ده‌مویست له ږیگه‌ی نیشاندانی نازایه‌تی و خو‌به‌خت کردن له‌رتی ئیوه‌دا بناسریم، به‌لام پیدایه‌ستی هینانه‌وه‌ی شیع‌ری لانسیلۆ بوو به‌هۆی ئه‌وه که زووتر له کاتی دیاریکراو ئیوه له ناوونیشانی من خه‌به‌ردار ببه‌وه. به‌لام ئه‌و ږۆزه دادی که ئیوه خاتوونانی خاوه‌ن شه‌وکه‌ت، فه‌رمان بده‌ن و من فه‌رمان جیبه‌جی بکه‌م و هیزی شان و باهۆم شاهیدی ئاره‌زووی من بۆ خزمه‌ت کردن به‌ئیوه بی.» کچه هه‌رزه‌کاره‌کان که بۆ بیستنی ئه‌م چه‌شنه فه‌رمایشاته خه‌لق نه‌کرا‌بوون جوابیان نه‌داوه و لی‌یان پرسی ده‌یه‌وئ شتیک مه‌یل بکا؟ دۆن کیشووت گوتی «هه‌رچی بی‌ پی‌ رازیم و ئه‌گه‌ر به‌هه‌له نه‌چوویم، هه‌موو شتیک به‌میزاجی من سازگار.»

به‌خته‌وه‌رانه ئه‌و ږۆزه هه‌ینی بوو، له ته‌واوی کاروانسه‌رادا بی‌جگه له چه‌ند کوت گوشت ماسی ئه‌ویش له ماسی وشک کراو که ده‌ هه‌ریمه جۆراو جۆره‌کاندا سه‌گ ماسی، ماش، یا که‌پووریان پی‌ ده‌لین هیچ شتیک تر وه‌ده‌ست نه‌ ده‌که‌وته. له جه‌نابی پال‌ه‌وانیان پرسی که سه‌گ ماسی ده‌خوا یا نا، و بۆ ږوون کردنه‌وه گوتیان که بی‌جگه له‌و ماسییه هیچ نه‌وعیک تریان نییه. دۆن کیشووت گوتی: «ده‌خۆم به‌ومه‌رجه‌ی چه‌ند کوتیکم بده‌نی تا به‌جیگه‌ی قزل ئالیه‌کی ته‌واو حیساب بکړی، چون ئه‌گه‌ر قه‌رار بی هه‌شت ریئال ږوولم بده‌نی، ته‌فاوه‌ت ناکا ئه‌و هه‌شت ریئاله ږوولی ورد بی یا سه‌که‌یه‌کی هه‌شت ریئالی. له لایه‌کی تریشه‌وه ږه‌نگه هه‌مان سه‌گ ماسی وه‌ک گوشت کوتیک که له گوشتی گا ناسکتره و یا گوشتی گیسک که له گوشتی بز نهرمتره، له باقیی گوشت ماسییه‌کان باشتر بی. به‌هه‌ر حال هه‌رچی هه‌یه زوو بۆم بین چون زه‌حمه‌تی هه‌لگرتنی چه‌کوچۆل ته‌نیا به‌زگی تیر مه‌یسه‌ر ده‌بی.» میزی خواردنی دۆن کیشووتیان له به‌ر ده‌رکی کاروانسه‌را دانا تا جیگه‌ی فینکتر

٤٦- ئه‌م چه‌کامه کۆنه هه‌مان چه‌کامه‌ی لانسیلۆ پال‌ه‌وانی ئه‌فسانه‌یییه که ده‌لی: «هیچ کام له پال‌ه‌وانانی دنیا، نه‌که‌وتنه ژیر لوتف و لاوانده‌وه‌ی خاتوونان، مه‌گه‌ر لانسیلۆ...»

بئی و کاروانسه‌رادار خۆراکیکی لهو سه‌گ ماسییه بۆ هینا که زۆر خراب دروست کرابوو، چاشنییه‌کی زۆر خراپیشی لی درابوو ده‌گه‌ل هیندیک نانی برشاو(*) که به‌قه‌ده‌ر چه‌کوچۆلی پالەوان ره‌ش و برشاوی بوو. دیتنی خۆراک خواردنی دۆن کیشۆت سه‌ر به‌قۆری ده‌خستنه پیکه‌نین، چون کلاو‌خووده‌که‌ی هه‌ر له‌سه‌ری بوو، نیقابه‌که‌ی لادابوو به‌ده‌ستی خۆی نه‌یده‌توانی شتیک ده‌زاری خۆی بنی و ناچار که‌سیکی تر ده‌بوایه پارووی ده‌زاری پا‌کا و یه‌کیک له‌ ژنه‌کان ئه‌م ئه‌رکه‌ی به‌ئه‌ستۆ گرتبوو. خواردنه‌وه‌ی ئاو یا شه‌راب ئه‌سته‌م و دژوار بوو، ره‌نگه‌ ئه‌گه‌ر فه‌کرێک به‌بیری کاروانسه‌دار نه‌گه‌یشته‌بایه، ئه‌و شه‌وه پالەوان له‌ توونییان خنکابا، به‌مجۆره‌ که‌ کاروانسه‌رادار قامیشیکی هینا و هه‌ر دووک سه‌ری کون کرد، سه‌ریکی ده‌زاری دۆن کیشۆت پاکرد و له‌سه‌ره‌که‌ی تر پا شه‌رابی تی کرد. پالەوانی بئی ئه‌نوا ئه‌و هه‌موو مه‌راره‌ته‌ی ده‌کیشا، به‌لام حازر نه‌بوو ته‌سمه‌ی کلاوه‌که‌ی هه‌لپرن. ده‌و ئانه‌دا پیاویک که‌ کاری یه‌خته‌کردن و خه‌ساندن به‌رازان بوو، به‌هه‌لکه‌وت هاته‌ کاروانسه‌را و کاتی وه‌ژوور که‌وتن، پینچ شه‌ش جاران ده‌ بلوێری خۆی تووړاند، هه‌ر ئه‌وه‌ش بوو به‌هۆی ئه‌وه‌ که‌ دۆن کیشۆت ده‌خه‌یا‌لاته‌کانی خۆیدا شیلگیرتر بئی و پیتی وایی که‌ ده‌ قه‌سریکی ناویه‌ده‌ره‌وه‌دا بئی و وای دابنی که‌ خۆراکیان ده‌گه‌ل نه‌وای مۆسیقا بۆ هیناوه و پیتی وایی ئه‌و سه‌گ ماسییه قزل ئالایه و ئه‌و که‌ته‌یوه حیزانه‌ش، خاتوونی به‌شان و شکۆی ده‌ربارین و کاروانسه‌راداریش قه‌لاپاریزی کاخیکی به‌شکۆیه. به‌م هۆیه‌ ته‌ما گرتن و ده‌ست به‌کار بوون بۆ ده‌رکه‌وتنی به‌پیتویست زانی. به‌و حاله‌شه‌وه، فه‌کرێک ئازاری ده‌دا ئه‌ویش ئه‌وه‌ بوو که‌ به‌ئاینی تایبه‌تی پالەوانی ده‌ست به‌کار نه‌بووه، چون به‌بروای ئه‌و تا کاتیک نه‌گاته‌ پله‌ی پالەوانی، به‌پیتی یاسا نه‌یده‌توانی ده‌ هیچ کاره‌ساتیکدا ده‌رگیر بئی.

له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی دۆن کیشۆت، به‌شێوه‌یه‌کی شیرین و خۆش،

ناوی پالەوان وه‌رده‌گرئ

دۆن کیشۆت که‌ ئه‌م فه‌کره‌ ئازاری ده‌دا به‌په‌له‌ شامه‌ فه‌قیرانه‌که‌ی کاروانسه‌رای خوارد، پاشان که‌ ده‌ستی له‌ خواردن کیشاوه، بانگی کاروانسه‌راداری کرد، ده‌گه‌ل خۆی بریدییه ته‌ویله، ده‌رگای ته‌ویله‌ی قه‌پات کرد و ده‌ به‌رانبه‌ر کاروانسه‌راداردا که‌وته سه‌ر چۆک و گوتی: «ئهی پالەوانی خاوه‌ن ریز، من له‌ به‌ریتان تکایه‌کم هه‌یه که‌ هه‌م ده‌بیته‌ هۆی شانازی ئیوه‌ی پایه‌به‌رز و هه‌میش خزمه‌تیکی گه‌وره‌یه به‌به‌ره‌ی ئاده‌میزاد و تا کاتیک له‌ پروی لوتف و مه‌رحمه‌ته‌وه به‌لینیم پی نه‌ده‌ی که‌ به‌قه‌سه‌م ده‌که‌ی، ئیره‌ هه‌لناستم» کاروانسه‌رادار که‌ میوانی خۆی له‌به‌ر پیتی خۆیدا دیت و ئه‌م قسانه‌ی گوئی لی بوو بئی ئه‌وه‌ی بزانی ده‌بی چ بکا و چ بلی به‌سه‌رسورماوییه‌وه‌ چاوی ده‌ویری، تی کۆشا میوان به‌رزکاته‌وه‌ سه‌رپی، به‌لام تا قه‌ولی نه‌دا که‌ خواهیشتی پالەوان به‌جی بینی نه‌یتوانی ئه‌و کاره‌ بکا. دۆن کیشۆت گوتی: «من له‌ پله‌ و پایه‌ی حه‌زهره‌تی ئیوه‌ بیجگه‌ له‌وه‌ چاوه‌راوینییه‌کم نه‌بوو، ئیستا مه‌به‌ستی خۆمتان به‌عه‌رز راده‌گه‌یه‌نم: خواهیشتی من که‌ ئیوه‌ قبوولتان فه‌رموو ئه‌وه‌یه که‌ سه‌به‌ی به‌یانی به‌ئاینی تایبه‌ت شانازی پله‌ی پالەوانیم پی ببه‌خشی. من ئه‌مشه‌و سه‌رتا پا به‌چه‌که‌وه‌ ده‌نوێژخانه‌ی ئیره‌دا شه‌و بیدار ده‌بم و سه‌به‌ی به‌یانی وه‌ک عه‌رزم کردی ئه‌و رپوره‌سمه‌ی که‌ ئه‌و هه‌مووه‌ به‌ئاره‌زوویه بووم، ئه‌نجام ده‌درئ تا بتوانم، ئه‌و جوژه‌ی پیتویسته، ده‌ دنیای پان و به‌ریندا، به‌شوین رووداوی پالەوانیدا، به‌مه‌به‌ستی یارمه‌تیدانی نیازمندان و هه‌ژاران و به‌پیتی ئاینی پالەوانی و ئه‌رکی پالەوانانی سه‌رگه‌ردان که‌ شووری ئه‌م چه‌شنه‌ ئازایه‌تی و قاره‌مانه‌تییه‌یان ده‌ سه‌ر دایه، هه‌رپه‌مه‌ بکه‌م.»

کاروانسه‌رادار که‌وه‌گ گوتمان، کابرایه‌کی تا راده‌یه‌ک فیلباز بوو، پيشه‌کیش گومانی ئه‌وه‌ی کردبوو که‌ میوانه‌که‌ی عه‌قلی سووکه‌ کاتیک ئه‌و قسانه‌ی بیست گومانی لی بوو به‌یه‌قین، به‌لام بۆ ئه‌وه‌ی زه‌مینه‌ی به‌زمیکی خۆش ده‌و شه‌وه‌دا بۆ خۆی دابین بکا، وه‌سه‌ر خۆی نه‌هینا و ده‌ جوابدا گوتی که‌ پالەوان مافی خۆیه‌تی وه‌ها ئاره‌زوویه‌کی هه‌بی و گرتنی

وهها ته‌مایه‌ک^(*) له لایه‌ن نه‌جیب زاده پایه‌به‌رزه‌کان که دۆن کیشۆتیش به‌دیمه‌ن و رواله‌تی رازاوه و هه‌یکه‌ل و سه‌رو پۆته‌راکی و پچووویه‌وه، ده‌ریزی ئه‌واندایه، ویستیکی سروشتی و مه‌نتیقییه. پاشان درێژه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «منیش ده‌سه‌رده‌می لاه‌تیمدا ئه‌و ئه‌رکه ئابروومه‌نده‌م هه‌بوو، به‌هه‌موو شوینێکی ئه‌م جیهانه‌دا و به‌دوای پرودوای پرکاره‌ساتدا که‌راوم، شاره‌دیی بالآ به‌رزان له‌مالا‌کا و دورگه‌کانی ریارۆن Riaron و قوتب‌نمای سیویل و کاریزی سه‌گۆوی Segovie و کارگه‌ی رۆنکیشیی والانس و سه‌مای دارینی غه‌رناته Gre-nade و قه‌راخه‌کانی سان لۆکار و په‌وه ئه‌سه‌په‌کانی کوردوه Cordue و که‌لاه‌ه‌کانی شاری تولیده Toleda و زۆر شوینی ترم دیتوو و له‌هه‌موو جیگایه‌ک توانیومه‌هیزی باسک و زه‌بری ده‌ستی خۆم، نیشان بده‌م. له‌هه‌موو شوینێک بوومه‌ته‌هۆی زۆلم و ده‌ستدریژی و ده‌گه‌ل بیه‌ژنان که‌یفم کردوو و په‌رده‌ی کچینی زور کیزانم دراندوو، زۆرم هه‌تیو مه‌تیو فریوداون و سه‌ره‌نجام ده‌هه‌موو مه‌حکه‌مه و ده‌رباره‌کانی ئه‌سپانیادا خۆم خسته‌سه‌ر زبانا‌ن و ناویانگم رۆیشت، ئیستاش پاش ئه‌و هه‌موو کاره‌ساتانه‌ لیره‌ ده‌کاخ‌ی خۆمدا دانیشتووم و به‌سه‌روه‌ت و سامانی خۆم و دبتران به‌ری ده‌چم. له‌پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، ته‌نیا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی زۆرم خۆش ده‌وین، په‌زیرایی ده‌که‌م، به‌و مه‌رجه‌ی ئه‌وانیش له‌پاداشتی ئه‌و نیازپاکییه‌ی مندا نه‌غدینه‌ی خۆیان ده‌گه‌ل من به‌ش بکه‌ن.» هه‌روه‌ها کاروانسه‌رادار به‌دۆن کیشۆتی گوت که‌ ده‌قه‌سه‌ری خۆیدا نوێژخانه‌ی نییه‌ تا پال‌ه‌وان شه‌و به‌چه‌که‌وه کیشک‌دا چون نوێژخانه‌که‌ تیک‌دا راه‌و تابه‌کی تازه‌تری له‌شوینێکه‌ی دروست بکه‌نه‌وه. به‌لام ئه‌گه‌ر پێویسته‌ ده‌توانی ئه‌و شه‌ویدارییه‌ له‌هه‌ر شوینێک که‌ به‌دلی بی‌ئه‌نجام‌دا، و باشتر ئه‌وه‌یه‌که‌ شه‌وه‌که‌ی ده‌هه‌وشی کاخدا به‌ریته‌سه‌ر تا سه‌به‌ی به‌یانی به‌ویستی خوداوه‌ند، ته‌واوی رێوره‌سمه‌کان به‌ئه‌نجام بکه‌ن و ئه‌و به‌شیه‌یه‌کی گونجاو پله‌ی پال‌ه‌وانی و ده‌سه‌ت بێنی و بیه‌ته‌ پال‌ه‌وانیکی بی‌وینه‌ی ئه‌م جیهانه‌.

بجیگه‌ له‌وه، کاروانسه‌رادار لێی پرسی که‌ پوولی نه‌غدی هه‌یه؟ دۆن کیشۆت‌جوابی داوه که‌ فلسیکی پێ نییه‌ چونکه‌ ده‌داستانه‌ پال‌ه‌وانیه‌کاندا له‌هیچ کوێ نه‌یخویندووته‌وه که‌ پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان پوول و پاره‌یه‌کی هه‌لگرتی. کاروانسه‌رادار له‌وه‌لام دا گوتی که‌ پال‌ه‌وان لیره‌دا به‌هه‌له‌چوو، چون هه‌ر چه‌ند ده‌داستانه‌کاندا ئیشاره‌یه‌ک به‌و باسه‌ نه‌کراوه، چونکه‌ نووسه‌رانی ئه‌م داستانه‌له‌به‌پێوستیان نه‌زانویه‌ مه‌ته‌ل‌ه‌بیک‌ی ئاوا ئاشکرا و بی‌هه‌میته‌ بنووسن و وه‌بیر بخه‌نه‌وه که‌ پال‌ه‌وان ده‌بی‌پاره‌ و کراسی سپی ده‌گه‌ل خۆی هه‌لگرێ، به‌لام نابێ له‌سه‌ر ئه‌و بنه‌مایه‌ و بزانی که‌ پێویست نا‌کا پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان

پاره‌ و پوول ده‌گه‌ل خۆیان هه‌لگیرن. به‌مجۆره‌ کاروانسه‌رادار به‌متمان‌ه‌ی ته‌واو جه‌ختی له‌سه‌ر ئه‌وه‌کرد که‌ ته‌واوی پال‌ه‌وانان که‌ ناو و ناویانگیان هه‌زاران کتیبی پر کردووته‌وه ده‌هه‌موو سه‌فه‌ر و کاره‌ساتیکدا کیسه‌ی پر له‌نه‌غدینه‌ و چه‌ند ده‌ست جلو‌به‌رگ و سندوقچه‌یه‌کی پر له‌مه‌رهم و ده‌رمان بۆ ساریژ کردنه‌وه‌ی برینه‌کانیان ده‌گه‌ل خۆیان بردوو. دیسان درێژه‌ی پێ دا و گوتی: «ده‌پاستیدا له‌وه‌ده‌شت و بیابانانه‌دا که‌ پال‌ه‌وانان شه‌ریان کردوو و برینیان هه‌لگرتوو، هه‌میشه‌ و نه‌بووه که‌ که‌سیک ده‌سته‌ونه‌زه‌ر له‌وێ راوله‌ستابووێ و برینه‌کانیانی ده‌رمان کردبێ. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی پال‌ه‌وانان دۆستیکی حه‌کیم و جادووه‌گه‌ریان هه‌بووی که‌ ده‌سته‌بجێ که‌نیزه‌کێک یا غولامیکیان له‌سه‌ر په‌له‌هه‌وریک به‌ئاسماندا هینایی و شووشه‌ ئاوێکیان به‌چه‌ندین تابه‌مه‌ندییه‌وه ده‌گه‌ل خۆ هینایی که‌ به‌خواردنه‌وه‌ی چه‌ند دلۆپیک له‌ئاوه‌که‌ هه‌موو برینه‌کانیان ساریژ بووبه‌وه به‌جۆریک که‌ پیت وایی هه‌رگیز ئه‌له‌میان^(*) نه‌گه‌یه‌یتێ و نووکه‌ ده‌رزیه‌کیان تێپه‌رانه‌چووێ. به‌لام پال‌ه‌وانانی که‌ونارا که‌ ده‌ستیان به‌م شته‌ رانه‌گه‌یشتوو هه‌مووکات به‌مه‌رجی عه‌قلیان ده‌زانی که‌ مه‌یته‌ره‌کانیان نه‌غدینه‌ و پیداوایستی برینپێچی و مه‌رهمی جۆراجۆریان پێ هه‌بی و ئه‌گه‌ر به‌هه‌له‌که‌وت پال‌ه‌وانان مه‌یته‌ریان نه‌بوویه‌ – که‌ زۆرکه‌م وا ده‌بوو – به‌ناچار خۆیان ئه‌و پیداوایستیانه‌یان ده‌خورجینێکی په‌شمین و په‌نگاوره‌نگ ده‌نا و له‌پاش ته‌رکی ئه‌سپی خۆیان ده‌به‌ست. خه‌لک لایان وابوو شتیکی به‌نرختر له‌ داووده‌رمان ده‌و خورجینه‌دایه، چون بجیگه‌ له‌مه‌وریده تابه‌تیه‌ ده‌ئاینی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا خورجین له‌پاش ته‌رکی ئه‌سپ به‌ستن باو نه‌بووه» له‌ئاكامدا کاروانسه‌رادار زۆر شتی پێ راگه‌یاند و ته‌نانه‌ت وه‌ک پال‌ه‌وانیک که‌ به‌پێی پیداوایستی و نیاز ئه‌وه‌ی لازمه‌، به‌شاگردی خۆی فێرده‌کا، به‌دۆن کیشۆتی ئه‌مر کرد که‌ له‌مه‌و دوا بی‌پوول و بی‌تۆشه‌ و زه‌وادری رینگا و که‌ره‌سه‌ی پێویست وه‌ری نه‌که‌وی و ده‌بینی که‌ ئه‌و تیبینیانه‌ زۆرتر له‌وه‌ی خۆی فکری لێ کردووته‌وه، به‌کاری دێ و ده‌بیه‌ته‌ مایه‌ی خۆشحالی. دۆن کیشۆت به‌ئینی دا که‌ رینونیه‌یه‌کانی ئه‌و مووبه‌موو ده‌کار بێنی.

ده‌سته‌بجێ هه‌موو پیداوایستییه‌ک دا‌بین کرا تا دۆن کیشۆت ئه‌و شه‌وه‌ی ده‌هه‌وشی ته‌ویله‌ی ته‌نیشته‌ کاروانسه‌رادا به‌چه‌کوچۆله‌وه‌ به‌شه‌ویداری و کیشک‌کیشان به‌ریته‌ سه‌ر. پال‌ه‌وان هه‌موو پارچه‌ چه‌که‌کانی خۆی کۆ کردوو و له‌سه‌ر ئاوخۆرگه‌یه‌کی به‌ردینی قه‌راغ چالوێکی دانان. پاشان مه‌تالی به‌شانییه‌وه‌ هه‌لواسی و نێزه‌ی به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و به‌ئارامی ده‌ستی کرد به‌پیاسه‌ کردن به‌ده‌وری ئاوخۆرگه‌که‌دا. کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌م

گهشتی شهوانه‌ی دهست پیکرد شهو به‌سه‌ردا ده‌هات کاروانسه‌رادار داستانی دیوانه‌یی میوانی خوئی و شه‌وی‌داریه‌که‌ی به‌چه‌ک و ئەس‌له‌ه‌وه و ریور‌ه‌سمیک که ده‌بی دۆن کیشۆتی تیدا بیهته پالەوان بۆ هه‌موو ئەو که‌سانه‌ی که له کاروانسه‌رادا بوون حیکایهت کردبوو. میوانان که لهو شیتیه سهریر و سه‌مه‌ره‌یه واقیان ورما بوو ریویشن تا له دوور، چاو له دۆن کیشۆت بکه‌ن. پالەوان جاروبار سه‌برسه‌بر پیاسه‌ی ده‌کرد و جاروباریش پالی وه نیزه‌که‌ی هدا و زه‌ق زه‌ق چاوی ده‌چه‌کوچۆله‌کانی ده‌بری و تا سه‌عاتیکه‌ی ته‌واو چاوی لی نه‌ده‌ترووکاندن. شه‌و دره‌نگان بوو، به‌لام پڕشنگی مانگه‌شه‌و، ئەستیره‌گه‌شه‌ی به‌زاندبوو، وه‌ها رووناک بوو ده‌بوایه‌ ده‌زووی له‌به‌ر به‌ده‌رزیه‌وه بکه‌ی، به‌جۆریک که هه‌رچی شاگرد پالەوان ده‌یکرد هه‌موو ده‌یانیدت.

ده‌و چرکه‌ ساته‌دا یه‌کیک له ئیسترداره‌کان که له کاروانسه‌رادا ئوتراغی کردبوو هه‌وه‌سی کرد بروو ولاغه‌کانی ئاو بدا و بۆ ئەنجامی ئەم کاره‌ ده‌بوایه‌ چه‌که‌کانی دۆن کیشۆت له‌سه‌ر ئاوخوورگه‌که‌ هه‌لگیرین. پالەوان هه‌ر که چاوی به‌کابرا که‌وت به‌سه‌ریدا گوړاند و گوئی: «ئە‌ی ره‌شایی، ئە‌ی پالەوانی به‌وره که به‌مه‌به‌ستی ده‌ستدریژی به‌چه‌کوچۆلی ئازترین پالەوانی سه‌رگه‌ردانی عاله‌م که هیشتا که‌س وه‌ک ئەو شمشیری له که‌مه‌ر نه‌به‌ستوو، هاتوو به‌پیش. ئامان، سه‌د ئامان ئە‌گه‌ر ناتهوێ گیانته‌ له‌سه‌ر ئەو جه‌سه‌اره‌ته‌ت به‌خت بکه‌ی، بکشیه‌وه دواوه و ده‌ست بۆ لای ئەو چه‌کانه‌ درێژ نه‌که‌ی!» ئیستردار گوئی نه‌دا ئەو قسانه‌ و له‌و بۆ مبالاتی و گوئی پێ نه‌دانه‌ش زیانی پێ گه‌یشت و ئە‌گه‌ر بۆ په‌روا نه‌بوایه‌ ئەو به‌لایه‌ی به‌سه‌ر نه‌ده‌هات. به‌لام به‌په‌یچه‌وانه‌ ده‌ستی درێژ کرد و چه‌کوچۆل و خرتوپرتی دۆن کیشۆتی توور هه‌لدا گو‌شه‌یه‌ک. دۆن کیشۆت که وای دیت سه‌ری به‌ره‌و ئاسمان به‌رز کرده‌وه له کاتیکدا ده‌تگوت ریوچی خوئی پی‌شکه‌ش به‌دۆلسینه ده‌کا، ده‌نگی هه‌لینا و گوئی: «ئە‌ی دل‌به‌ری من، ده‌بینی که بۆ یه‌که‌مجار بۆ حورمه‌تیم بۆ کراوه و ئە‌تک کراوم. به‌هاوارم بگه‌! و نه‌کا که سایه‌ی لوتف و مه‌رحمه‌ته‌ت له‌م یه‌که‌مین کاره‌ساته‌دا له سه‌رم که‌م بکه‌یه‌وه!» و له کاتیکدا هه‌ژده‌ر(*) هه‌ژده‌ر ئەو قسانه‌ی ده‌کرد مه‌تالی هه‌لداشته‌ که‌ناریک و به‌هه‌ر دووک ده‌ستان نیزه‌ی به‌رز کرده‌وه و زه‌بریکی وه‌ها گرچوو‌بری له ته‌پلی سه‌ری ئیستره‌وان دا که کردیبه‌ نه‌خشی زه‌وی و وه‌های لی کرد که ئە‌گه‌ر زه‌بریکی تری لی دابا ئیتر نیازی به‌چوونی لای هیچ برینکاریک نه‌ده‌ما. پاش ته‌واوکردنی ئەو کاره‌ چه‌که‌کانی خوئی کۆ کرده‌وه و دیسان هه‌ر به‌و ئارامیه‌ی پیشوو ده‌ستی کرده‌وه به‌پیاسه‌ له درێژیایی و پانایی هه‌وشه‌ که‌دا.

هیندیک دواتر یه‌کیک له هاورپییانی ئیستره‌وان بۆ ئەوه‌ی ئاگای له‌و رووداوه‌ بۆ - چون هاورپیکه‌ی ئیستا به‌بیه‌هۆشی له‌سه‌ر زه‌وی که‌وتبوو - به‌ئه‌زمی ئاودانی ئیستره‌کانی له چالاکه‌که‌ نزیک بووه‌وه. به‌لام له‌وکاته‌دا که چه‌کوچۆله‌کانی دۆن کیشۆتی له‌سه‌ر ئاوخوورگه‌ی به‌ردین وه‌لا ده‌برد، له نه‌کاو پالەوان بۆ ئەوه‌ی ده‌نگی لیۆه‌ بۆ یا له به‌ر که‌سیک به‌پاریته‌وه، دیسان مه‌تاله‌که‌ی فری دایه‌ لایه‌ک و نیزه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و زه‌بریکی وه‌های له‌سه‌ری کابرا دا که هه‌ر چه‌ند که‌له‌ی پڕژ و بلاو نه‌بوو، به‌لام له چوار لاهه‌ قه‌لشی تی که‌وت. هه‌موو دانیشتنوونی ئەو کاروانسه‌رایه‌ و له‌وانه‌ کاروانسه‌رادار به‌بیسنتی شه‌قه‌ی ئەو زه‌بره‌، سه‌ر لشیواوانه‌ هه‌لاتن بزنان چ قه‌وماوه. دۆن کیشۆت هه‌رکه‌ چاوی پێیان که‌وت مه‌تالی هه‌لگرت و شمشیری ده‌ست دایه‌ و ده‌نگی لی هه‌لینا: «ئە‌ی دل‌به‌ری مانگ ریوخیاری من، ئە‌ی هی‌ز و تینی دل‌ی هه‌ژاری من، ئیستا کاتی ئە‌وه‌ هاتوو که نه‌زه‌ری لوتفی خوێت به‌هیه‌ته سه‌ر ئە‌م پالەوانه‌ که به‌نده‌ی تۆیه‌ و که‌وتووته به‌ر مه‌ترسیی رووداوی سامناک»: ئەو واژانه‌ وه‌ها هه‌زیکی دا به‌دلی پالەوان که ئە‌گه‌ر هه‌موو ئیستردارانی دنیا ی وه‌سه‌ر گه‌رابان، هه‌نگاوێک پاشه‌کشه‌ی نه‌ده‌کرد. هاورپییانی ئەو دوو برینداره‌ کاتیک دۆستانی خوئیان به‌و جۆره‌ دیت له دووره‌وه دۆن کیشۆتیان به‌رده‌باران کرد و ئە‌ویش تا ده‌یتوانی خوئی ده‌ ژیر مه‌تالدا حاشار هدا و بۆ ئەوه‌ی چه‌که‌کانی له ده‌ست نه‌چن له ئاوخوورگه‌ی چالاک دوور نه‌ده‌که‌وته‌وه، کاروانسه‌رادار ده‌زیقاند و ده‌یگوت که ئە‌ی جه‌ماعه‌ت له کۆلی بینه‌وه. من پیم گوئیوون که ئەو پیاهه‌ عه‌قلی ده‌ سه‌ریدا نییه‌ و شیته‌ و چون دیوانه‌یه ئە‌گه‌ر هه‌مووتان بکوژی ئیرادی لی ناگیری. له‌ولا شه‌وه دۆن کیشۆت هاورپی ده‌کرد و ئەو عاله‌مه‌ی به‌بی دین و غه‌یان ناو ده‌برد و ده‌یگوت که خاوه‌نی ئەو قه‌لایه‌ پالەوانیکی نه‌مک به‌حه‌رام و بی ئە‌ده‌به‌، چون ئیزنی داوه‌ ده‌گه‌ل پالەوانی سه‌رگه‌ردان به‌مجۆره‌ هه‌لسوکه‌وت بکه‌ن. دوايه‌ درێژه‌ی به‌قسه‌کانی هدا: «من ئە‌گه‌ر گه‌یشتبامایه‌ پله‌ی پالەوانی تیم ده‌گه‌یاند که غه‌یانه‌، به‌لام ئیوه‌ ئە‌ی خوێریبه‌ پیاهه‌کان هیجتان به‌به‌نی ئادهم نازانم. ئیوه هه‌ر چه‌ندی ده‌توانم به‌ردم پیداده‌ن و لیم وه‌رنه‌ پیشتر و هی‌رشم بۆ بێن! ده‌بین که ئە‌م جه‌سه‌اره‌ته‌ شیتانه‌یه‌ تا چه‌ ئە‌ندان‌یه‌یک بۆتان به‌گران ته‌واو ده‌بی.» و ئە‌م قسانه‌ی به‌قیافه‌یه‌کی وه‌ها لیبراوانه‌ و به‌ده‌نگیکی وه‌ها مه‌غرورانه‌ ده‌گوت که هی‌رش به‌ران له ترسان له سه‌رجیتی خوئیان وشک هه‌لاتبوون، تا ئەو جیگه‌ی له ترسان به‌قسه‌ی کاروانسه‌راداریان کرد و ده‌ستیان له به‌رد هاوریشن هه‌لگرت. ئە‌وجار دۆن کیشۆت ئیزنی پێ دان برینداره‌کانیان به‌رن و خوئی، هه‌ر به‌و یقار و ئارامیه‌ی پیشوو درێژیه‌ی

بهشه و بیداری و کیشک کیشان دا .

کاروانسه رادار چی تر نهیده توانی جلفرییه کانی(*) میوانی خوی قبول بکا و لی برا پیش نهوهی کاره ساتیکی تر بقه ومی هه رچی زووتر دهرهجهی پالنهوانی بدا به دۆن کیشوت . بهم هوییه به ترس و له رزیکی زوره وه لیی نریک بوه و له بی شه رمیی نهو جه ماوهره ی که هیرشیان بۆ هینا بوو ، نهویش رچی خه به ردار نه بوو ، عوزری خواست ، به تایبهت که نهوانیش به باشی ته می کرابوون و به سزای کاری ناشیرینی خویان گه شتیبوون . ههروه ها دوپاتی کرده وه که له م قه سردها نو یژخانه نییه ، به لام بۆ نه جامدانی باقیی کارهکان نو یژخانه پیویست نییه . چون به پیی نهو ناگادارییانه که نهو له ناینی پالنهوانی هه یه تی ده زانی که بۆ گه یشتن به و پله و پایه یه ، نه سل نهویه که دوو زهر له شانوپشتی شاگرد پالنهوان بدری و نهو کاره له نیوه راستی بیابانیشدا نه انجام ددری . له مهر شه و بیداری و کیشک کیشان به جلوبه رگی شه ره وه نهوه ی پیویسته کراوه ؛ چون بۆ نه م کاره دوو سعات وهخت بهس بوو له کاتیکدا پالنهوان چوار سعات بیداری و بی خوی کیشاوه .

دۆن کیشوت قسه کانی کاروانسه راداری باوه ر پی کرد و گوتی که بۆ نه نجانی فه رمانی نهو ناماده یه و تکای کرد که ناینی دیاریکراو هه رچی زووتر کوتایی پی به پنی و گوتی : «نه گه من بگه مه پله و پایه یی پالنهوانی و دیسان هیرشم بۆ بیئن ، ناقه که سیک له م قه سردها به زیندوویی نا هیل موه مه گه ر نهوه ی که تۆ لایه نگری لی بکه ی ، که نه لبه ته له به رخاتری تۆ ده بیه خشم» ، قه لاپاریز که له م قسه یه هیندیک نارامیی خه یالی بۆ پیک هاتبوو بۆ لای ده فته ریک چوو که حیسابی کاو و جوی ئیستر دارهکانی تیدا دهنووسی . پاشان زور زوو ده گه ل کوریکی میرمندال که کوته شه میکی چکۆله ی به ده سته وه بوو ده گه ل دوو کیژه هه رزه کارهکان گه پراوه نهو شوینه ی که دۆن کیشوت چاوه روانی بوو . فه رمانی به پالنهواندا که بکه و یته سه رچۆک ، پاشان له رووی ده فته ره که ی ، وهک نهوه ی ویردووعای پیروژ ده خوینته وه ، دهستی کرد به ورته ورت . ده نیوه راستی دوعاکانیدا زهریکی توندی له نیوشانی دۆن کیشوت دا و به و الیهت هه روا خه ریکی دوعا کردن و ویرد خویندن بوو . پاش نه وکاره نه مری به یه کیک له خانمه کان کرد که شمشیر له که مری پالنهوان به سستی و خانم له سه رخۆ به نازو غه مزه یه کی زوره وه و به خۆراگرییه وه نهو کاره ی نهجام دا ؛ چون هه رکام له پاژه کانی نهجامدانی نهو ته شریفاته نهوهنده مه سخره و پیکه نینی بوون که پیاو به زحمهت خوی پی راده گیرا . به لام نهو دلاوه رییانه ی که له شاگرد پالنهوانی دینرا بوو ، پیکه نینی پی کردبوونه ریزدانان و خۆراگرتن . خاتوونی میهره بان که شمشیری که مری

دۆن کیشوتی ده به ست گوتی : «خوای مه زن به ریزتان ناخر به خیربکا و ده شه ره کاندایا سهرکه وتنت به نسیب کا!»

دۆن کیشوت ناوی کیژه که ی پرسی تا بزانی له مه و دوا قه رزدار ی لوتفی کتییه ، چون له دلیدا بوو که نهوی دهوشانازییانه دا که وه ده ستیان دینی به شدار بکا . خانم به کړنۆشه وه وه لام ی داوه که ناوی تولۆزا Toloza یه و کچی پینه چیه کی خه لکی شاری تولیده و له ده که (*) یه کی چینی «سانکۆبییه نایادا»^(۷) مزلیکی هه یه و له هه ر شوینیک بی به دل و گیان خوی به خزمه تکاری پالنهوان ده زانی و به وه لی نیعمهت و نه ربایی خوی داده نی . دۆن کیشوت خواهیشتی لی کرد که له مه و دوا له بهر دلی نهو ناوی «دونا»^(۸) له سه رخوی دابنی و به خوی بللی «دوناتۆلۆزا» و خانم به لینی دا که هه روا ده کا . کیژه هه رزه کاره که ی تر مامزه ی دۆن کیشوتی به ست و پالنهوان هه ر نهو قسانه ی به کچه که ی تری گوتبوو به ویشی گوت . کاتیک دۆن کیشوت ناوی پرسی خانم جوابی داوه که ناوی «مۆنییه ره»^(۹) و کچی ئاشه وانیکی شه ریفی خه لکی «ئانته کرایه» Antequera . دۆن کیشوت تکای له ویش کرد که له قه بی دونا ده کار بینی و ناوی خوی بکاته «دۆنامۆلینرا» . dona Molinra نه ویشی خسته ژیر لوتف و مه رحمه تی خوی و ناماده یی خوی بۆ خزمهت و چاوه دیری راگه یاند . پاش نهوه ی نهو دابونه ریت و رپوره سمه که وینه ی هه رگیز نه بینداری بوو به په له کوتایی پی هات ، دۆن کیشوت ئوقره ی لی هه لگیرا و ده ناگری ئیشتیادا ده سووتا که که ی ده بی پی ده رکیف بنی و به دوا ی رووداواندا بر ووا . له بهر نهوه به هه ره مه رپۆسینانته زین کرد و سوار بوو . کاروانسه راداری به ره سمی مالوایی ده نامیز گرت و به شوکرانه ی نهو لوتفه ی ده حقه ی نهو دا کردبووی و به پله و پایه یی پالنهوانی گه یاندبوو ، قسه ی وا سهیر و سه مه ره ی

۷- Sanco Bienaya ناوی مهیدانیکی شاری تولیده .

۸- don که ریشه ی لاتینییه که ی dominus نازناویکه که قه دیم ده یاندا به نه جیب زاده کان پاشان بوو به وازه یه کی ئاسایی و که وته سه ر زاران . نه مری نه م واژه یه ده پیش ناوی هه ر که سیک که سه ری پیوه بی ، ده کار ده کړی . ده فارسی و کوردیدا وهک خان یا «ئاغا» وایه . بۆ ژنان نه م واژه یه ده بیته dona که به رامبه ری «خانم» یا «به گم» یا «خات» و «خاتوون» هه . (وه رگیز)

۹- La Meuniere به مانای ئاشه وان ی ژنه .

۱۰- saint Barthelemy مه به ست کوشناری فه جیعی پرتوستانه کان ده زمانی پادشایه تیی شارلی نویه م ، پادشای فه رانسه دایه که به دنه دانی «کاترین دۆ میدیسی» مه له که و بنه ماله ی «گیز» شه وی ۲۴ ئووتی ۱۵۷۲ رووی دا و بوو به هۆکاری شه ری ناوخۆ . (مه مه د قازی)

دهکړد که گټرانه وه بیان لټره دا ناگونجی، کاروانسه رادارېش بؤ ئه وهی هه رچی زووتر کاروانسه راکه ی له شهړی ئه و رزگار بکا، به چه ند رسته ی کورت وه لآم ی دایه وه و بی ئه وهی داوای خه رج و حیسابی لی بکا به ئه مانی خودا به رپی کرد.

ئو رووداوهی پاش به جی هیشتنی کاروانسه را

به سه رپالنه وانی ئیمه هات

به بیان بوو رووناکی تازه داده هات که دؤن کیشوټ له کاروانسه را هاته دهر و له وهی که سه رنه جام بوو ته پالنه وان ئه وهنده شاد و خو شحال بوو که له ته پلی سه ره وه تا ته نگه ی ئه سپه که ی له خو شیان راده تله کا. به و حاله شه وه چون رینوینیه کانی میزبانی (*) خو ی له مه ر ئه وهی که ده بی پیداو یستیه کانی سه فهر وه ک کراسی سپی و نه غدینه ده گه ل خو ی هه لگرئ وه بیر هاته وه، لی برا هه ر له وپوه بگه رپته وه مال تا هه م ئه م شتانه هه لگرئ و هه م مه یته ریکیش بؤ خو ی په یدا بکا. و بؤ مه یته ر وه رزیری جیرانی خو ی که کابراهی کی فه قیر و خیزاندار بوو، به لآم خودا بؤ مه یته ری پالنه وانانی سه رگه ردانی خو لفان دبوو، ده به رچا و گرت. پاش ئه و رایه، هه وساری رۆسینانته به ره و گونده که ی خو ی وه رسو وړاند و ئه سپ که ده تگوت ریکای ته ویله ی خو ی باش ده ناسی، وه های بال گرت (*) که سمی وه عه رزی نه ده که وت.

دؤن کیشوټ هیشتا ریکایه کی زوری نه بریبوو که پی و ابو له قوولایی می شه یه که وه که له ده ستی راستی هه لکه وتبوو، هاوار هاواری دلسووتینی که سیکی به گوئ ده گا. ده گه ل ئه و ده نگه ده نگه ی بیست، هاواری به رز بوو وه که: «سپاس بؤ یه زدانی مه زن که که ره می فه رموو ئاوا زوو هه لی بؤ ره حساندم که به هاواری مه زلومان بگه م و ئه رکی سه ر شانی خو م ئه نجام بده م و له و کاره باشه ی که ده یکه م به هره ی پیویست وه رگرم. ئه م ناله ناله بیگومان هی ژن یا پیاویکی نیازمه نده که پیویستیان به یارمه تی و پشتگیری من هه یه.» ئه و جار جلّه وی رۆسینانته بؤ ئه و لایه که پی و ابو ده نگه که له وپوه دئ با دا. هیشتا بیست هه نگاوټک ده می شکه دا نه چوو بووه به ره وه ماینیکی چا و پی که وت که له داربه پروویه ک به ستره بوو وه و به داریکی تریشه وه لاؤیکیان شه ته ک دابوو (*) که ته مه نی له پازده سال تئ نه ده په ری و له سه ریرا تا که مه ری روو توقووت بوو. ئه و هاواره دل هه ژیتانه هی ئه و لاره بوون و به راستیش له خو را نه بوو چون وه رزیریکی مل ئه ستوور به قایشیکی چه رمی تپی بهر بوو بوو! ده گه ل هه ر زه بریک جنیویکی پی دده ا و قسه یه کی سوو کیشی پی ده کړد و پی ده گوت: «زرت ببه سته و چاوت بکه وه!» لاره که ده جوابدا ده یگوت: «ئره بابی

من، ئامان که چی تر ئه و کاره ناکه م! به خوا سویند دهخۆم که چی تر وا ناکه م و قهول دهم که له مه و پاش زۆتر ئاگاداری میگه ل بم» دۆن کیشۆت به چا و پیکه وتنی ئه و دیمه نه، نه عه رته یه کی غه زه بناکی لیدا و گوتی: «ئهی پاله وانی نامه رد، هیرش برده سهر که سیکی که مه جالی به رگری کردن له خۆی نییه شایسته ی تۆ نییه. ئه گه ر پیاوی سواری ئه سپت به و و نیه زه هه لگه ره (چون هه ر له و شوینه که ماینه که به ستره بووه و نیه زه کیسه به داره که وه هه لپه سیرابوو) تا پیت نیشان بده م که ئه و ره فتاره ی تۆ کاری پیاوی بی غیره ته.» وهرزیر که ئه و تاپۆ سه رتاپا چه کداره ی له ژور سه ری خۆی چا و پیت کهوت که نیه زه که ی به رامبه ر به دم و چاوی به نیشانه ی هه ره شه را گرتبوو، چی وای نه ما بوو فه راقی ره ش بکا و به زبان لووسی گوتی: «عه زه تی پاله وان، ئه و لاه که ده بیینی من وا خه ریکم ته میی ده که م، به کیک له خزه تکارانی منه و له م ده فاره مه رم بۆ ده له وه رینی، به لام ئه وه نه بی مباله و سه ره روپیه که رۆژ نییه به کیک له مه ره کانم ون نه کا. و من که ئیستا جه زای ته مه لئ یا ده غه لئی ئه و ده ده مه وه ئه و ده لئ که ئه و ته می کردنه بۆ ئه وه یه که حه قه که ی پیت نه دم و له رووی ناجسنیه وه یه که لئی ده دم. به لام من به و خودایه سویند دهخۆم که درۆ ده کا. دۆن کیشۆت گوتی: «درۆ؟ ئه ویش له لای من؟ ئه ی به د زاتی نگریس؟ سویند به و رۆژه که به نووری خۆی ئیمه رووناک ده کا، نازانم چ ده ستیکه که نه یلئ به و نیه زه یه کونکونت که م. هه ر ئیستا بی عوزر و بیانوه حه قه ده سه ته که ی بده یه. ده نا به خودا سویند دهخۆم هه ر ئیستا لیره ده تمرینم. زوو له و داره ی بکه وه!» وهرزیر سه ری به رداوه و بی ئه وه ی قسه یه کی تر بکا شوانه که ی له دار کرده و و پاله وان له لاه که ی پرسی که چهندی قه رز له سه ر ئه ربا به که ی هه یه. ئه ویش گوتی: «نۆ مانگ، هه ر مانگه ی حه وت رینال.» دۆن کیشۆت لیک ی داوه ده کاته شتست و سی رینال، به وهرزیری ئه مر کرد، ئه گه ر له ژبانی خۆی تیر نه بووه ئه و پوه لئ هه ر له وئ بداتئ. کابرای دتهاتی که له ترسان ده له رزی، جوابی داوه هه ر چه ند له بارودۆخیک ی دژواردا یه، هه ر به و سوینده ی که ده پیتشدا خواردوویه تی (له حالیکدا ئه به دن سویندی نه خواردبوو) به قین ده زانئ که قه رزی شوانه ئه وه نه نییه و ده بی هیندیکی لئ که م بکریته وه. چون تا ئیستا سی جووتی که وش بۆ نۆکه ری خۆی کریوه و رینالیکیشی بۆ خوین لیگرتن له کاتی نهخۆشیدا داوه که ده بی حیساب بکری. دۆن کیشۆت گوتی: «ئه وانه ی ده یلئ هه موو دروست به لام ده بی قیمه تی که وش و حه قی خوین لیگرتن بخریته به ر ئه و کوته ککاریه ی که کردووته. پاک له پاک. ئه گه ر تۆ که وش بۆ کریوه و ئه و دراندوویه تی ئه تۆش به لیدان پیستی له شی ئه و به سه ته زمانه ت درپوه و ئه گه ر ده لاک(*) له کاتی نهخۆشیدا خوینی لئ گرتووه تۆ ئیستا له کاتی سلامه تی و ساغیدا

خوینت رشتووه. به و حیسابه ی ئیدی هیچت پی قه رزدار نییه. وهرزیر گوتی: حه زه تی پاله وان، منی چاره ره ش لیره پوه لیکم پی نییه. به فرموو ئاندره ده گه لم بیته وه ما ل تا دیناری ئاخری بده می. لاهه که هاواری لی به رز بووه وه که: ئهی ئامان، من و ره گه ل ئه و کهوتن؛ ئاخ! ئهی حه زه تی پاله وان خودا نه کا من ئه و کاره بکه م! ئه گه ر به ته نیا وه ده ستی کهوم، پیستی به دنم به زیندوویی وه ک پروتییستانی بارتیلی ۵۰ داده مالی. دۆن کیشۆت گوتی: نا، نا، خاتره م به کاری وا ناکا. ئه وه نه به سه که من ئه مری پی بکه م و ئه ویش ریز بۆ فه رمانی من دابنی. به و مه رجه ی به ئاینی پاله وانی که فه رمانی ئه و کاره ی وهرگرتووه سویندم بۆ بخوا من ئازادی ده کم پرا و ده بمه زامن که قه رزی تۆش بدا. کورپیزگه گوتی: «حه زه تی پاله وان ئاگادار ده که مه وه که ئه ربابی من که وا ئیستا له خزه ته ت راوه ستاوه، پاله وان نییه و هیچ کات نه گه یه وه ته پله و پایه ی پاله وانی. ناوی ئه و «ژوان هالدۆدۆ» Juan Haldudo له ده ولئه ندانی «کوینتاناره» Guinta nar. دۆن کیشۆت گوتی: قهیدی چییه. رهنگه پاله وانا نیکیش به ناوی هالدۆدۆ هه بن. له وه ش واوهر هه ر که س کورپی کرده ی خۆیه تی. ئاندره گوتی: فه رمایشی جه نابت راسته، به لام ئاخ، ئه ربابی من که له دانی حه قه ده ستی من که به ره مه ی ئاره قی نیوچاوان و رهنج و مه یه نه تی ئه و ده ستانه مه، خۆی ده دزیته وه ده توانئ کورپی کامه کردار بی؟ وهرزیر گوتی: ئاندره، دۆستی من، من سه رکیشی ناکه م، تکایه ده گه لم وهره وه بۆ ما ل و من به هه رچی ئاینی پاله وانی که ده دنیا دا هه یه سویندت بۆ دهخۆم، قه رزه که ت تا دیناری ئاخیر بده مه وه و ته نانته به هره که شه ت بۆ حیساب ده که م. دۆن کیشۆت گوتی: به هره که ی پیتشکیش، تۆ حه قه ده سه ته که ی بده یه، من شتیکی ترم لیت ناوی. به لام وریا به که به سوینده که ت پابه ند بی ده نا سویندم به و سوینده ی که خواردت دیسان دیمه وه جه سه ته ت و له هه ر جیگایه ک بی چاوت ده ردینم. ئه گه ر ببیه مارمیلکه و بچی ده قه لشتی دیواریشه وه ده رنده کیشم. و ئه گه ر پیت خۆشه بزانی ده گه ل کئ ته ره فی و کتیبه ئه و فه رمانه ت پی دها تا ملت بشکینی و زۆر به وردی هه ر چی ده لیم بیکه ی بزانه و ئاگادار به که من دۆن کیشۆت دلاوه ری مانشم وکارم ئه وه یه زآلمان ته می که م و به دادی سه تملیکراوان بگه م. ئیستا به خیرچی، به ئامانی خودا، به لام سوینده که ت له بیر نه چیته وه، ده نا به و سزایه ده گه ی که پیم گوتوی. پاش ئه و قسانه رکیفی له رۆسینانت دا و به چاوترووکانیک له به ر چاوان ون بوو.

وهرزیر چاوی به دوویه بوو. هه ر که دیتی دۆن کیشۆت له میشه وده رکه وت و تازه ناگه ریته وه ها ته لای نۆکه ره که ی و گوتی: «باشه، رۆله، وهره ئیره بزائم. ئیستا ده مه وئ به پپی فه رمانیک که ئه و لابه ری سه تم و ناحه قه به منی داوه، قه رزه که ت بده می. ئاندره

گوتی: من یه قین ده زانم که حه زه تی ئه رباب ئه مری ئه و پالئه وانه خیرخوازه که هیوادارم خواوهندی مه زن به پاسی ئه و دلاوه ری و دادگه ری و پیاوه تیه ی هه زار سال ته مه نی بداتی، به باشی به رپوه دهب، دهنه ئه گه ر حه قی خۆم نه ده تی، به گیانی حه زه تی «سین رووک»^(۵) سویند ده خۆم که پالئه وان ده گه رپه توه و به لئینی خۆی ده باته سه ر. وه رزیر گوتی: منیش سویند ده خۆم که هه ر وایه. به لām چونکه تۆم له چاوی خۆم خۆشتر ده وئ، ده مه وئ قه رزه که ت زۆرتکه م تا پوولکی زۆرتت بده می.» ئه وه ی گوت و باسکی ئاندره ی گرت و دوورباره له داره که ی به سه توه و ئه وه ندی لئ دا تا له گیانی خست. ئه و جار گوتی: «فه رموو جه نابی ئاندره ئه و سه گبایه ی بانگ بکه، ئه و لابه ری زۆلم و بیدادییه با بزانی چۆن زۆلم له سه ر تۆ لاده با، هه ر چه ند من پیم وایه هیشتا زۆلم له سه ر تۆ نه گه یوه ته بارستای خۆی، چون ده مه وئ به زیندوویی، وه ک ده ترسای، که ولت که م و پیستی سه رت هه لکه نم.» ده ئاخریدا هه تیوی به ره لدا کرد که بروا فریاره سه که ی بدۆزیته وه تا بیت و حوکم و سزاکه ی که دابووی نه جامی بدا. ئاندره به گریان و کرووزه کرووز وه رپئ که وت و سویندی خوارد که بروا و دۆن کیشۆت دلاوه ری مانش ببینته وه و موویه موو ئه وه ی به سه ری هاتووه، بۆی بگپه رپه توه و چوار به رابه ری ده ستحه که ی له وه رزیر بستینی. به مجۆره ئه و به سه ته زمانه وه رپئ که وت و ئه ربابه که شی له وئ به جئ ما و قاقا پئ ده که نی. به لئ به مجۆره بوو که دۆن کیشۆت دلاوه ری مانش بۆ یه که مجار پیشی به زۆلم و چه وسانه وه گرت.

به لām دۆن کیشۆت که له و رووداوه زۆر که یفخۆش بوو و لای وا بوو ئه وه ده سپه کیکی پیرۆزه بۆ دلاوه ری و پالئه وانه تیه کانی، به ره و گونده که ی خۆی وه رپئ که وت و سه بریک ده ژیر لیواندا ده یگوت: «تۆ ئه ی دۆلسینه دۆ تۆ بۆزۆی ره عنا، ئه ی که له سه رووی هه موو جوانانی دنیا، ئیستا جیه تی که خۆت له ته وای ژنانی دنیا به به خته وه رتر بزانی چون دهستی ته قدير تۆی لاواندوه ته وه و پالئه وانکی دلاوه ری وه ک دۆن کیشۆتی بۆ به جئ هینانی ئه مر و فه رمان و نۆکه ری تۆ دیاری کردوه، ئه و پالئه وانه ی که دوینئ وه ک هه موو ئاگادارن به ئاینی پالئه وانان بوو به پالئه وان و ئه و پۆ گرینگترین زۆلمیک که خودای بیدادگه ری و بی به زه یی خه لقیان کردوه، له سه ر مه زلومیکم وه لابرده. یانی تازیانه م له

۵- «سه ن رۆک» Saint Roch یه کیک له گه وره ئیماندارانی مه سیحی بوو که هه موو ته مه نی خۆی بۆ چاودیری کردنی تووشبووان به نه خۆشی کولپه ره ته رخان کرد. سه ره نجام خۆی تووشی تاعوون هات و خۆی ده قوژبنیک خزانده. به لām سه گیک شوینه که ی دۆزییه وه و خواوه نی سه گ تا ئه و ئیمانداره چاک بووه وه پئی راگه یشت. (محمه د قازی)

ده ست جه للا دیکی دلره ق که به ده لیلکی هیچ وپوچ له شی مندالکی پی هه لده دری دهره یناوه.»

دۆن کیشۆت که هه روا به و قسانه ورته ی ده هات گه یشته چوار رپیانیک و له جپوه که وته یادی ئه و چوار رپیانانه که پالئه وانانی سه رگه ردان ده سه فه ری دووردرپژیاندا تووشیان دین و حه یران و سه رسورماو نازانن به کامیاندایه برون. به لاسایی کردنه وه ی ئه وان چه ند ساتیک واق و پرماو ده بیره وه چوو، پاش ئه وه ی زۆر باش فکری لئ کرده وه، جه لیه ی رۆسینانته ی به ردا و ئیختیاری خۆی دا به ده ست ئه سپه که ی و ئه ویش وه ک فکری لئ کردبووه یه ک راست رپگه ی به ره و ته ویله ی گرت به ر. دۆن کیشۆت پاش برینی مه ودایه کی دوو مایلی له دووره وه چه ند که سیکی چاوی پئ که وت که پاشان روون بووه وه له بازگانانی شاری تولیدۆن و بۆ کرینی ئاوریشم ده چه «مورسی» Murcia. ژماری ئه وان شه ش که س بوو که هه موو چه تریان له سه ر سه ری خۆیان هه لدا بوو تا هورمی (*) گه رما نه یانسووتینی. ده گه ل ئه و بازگانانه چوار نۆکه ری سوار و سی حجیلی ئیسترداری پیاده هاویری بوون. دۆن کیشۆت هیشتا چاوی به و تا قمه نه که وتبوو که پئی وابوو ده گه ل رووداویکی تازه رووبه روو بووه ته وه و بۆ ئه وه ی تا ئه و جپگه ی بۆی ده کرئ رپوشوینی ئه و پالئه وانانه ی له داستاناندا خویندبوویه وه ره چاو بکا، یانی به شمشیر سه ر رپئ به رپیاران بگرئ. هه لکه وته که ی بۆ ئه مکاره به باش زانی. ئه و جار به هه بیته و فیز و ئیفا ده یه کی له راده به دره و قیافه یه کی خاترجه مه وه له سه ر رکیف خۆی به رز کرده وه، نیزه ی به ده سه ته وه گرت، مه تالی له پیش سینگی راگرت و نیوه راستی رپگای گرت و چاوه روانی ئه و پالئه وانه سه رگه ردانانه بوو که بینه پیش (پئی وابوو ئه وانه ی دین پالئه وانانی سه رگه ردانن)

هه ر که کاروانیه کان گه یشتنه شوینیک که به باشی ده بیندران و ده نگیان ده بیسرا دۆن کیشۆت به ده نگیکی دلیرانه به سه ریدا گوپاندن که: «راوه ستن! نه بزوون! تا هه مووتان ئیقرار نه که ن که هیچ خاتونیک به جوانی شازنی مانش یانی «دۆلسینه دۆتۆبۆزو» له سه رانسه ری عاله مدایه، هه نگاویک هه لئا هینه وه!» بازگانان به بیستنی ئه و نه عره ته یه راوه ستان تا قیافه ی سه یر و سه مه ره ی بوژه که ی ته ماشا که ن و هه موویان له سه ر و پۆته راکیرا تئ گه یشتن که ئاگا له خۆ نه ماویکه له وه ده شته و میشکی ده سه ریدا نییه. به لām ویستیان بزانی سه ره نجامی ئه و ئیقراره که له وانی ویستبوو چی لئ دپته وه. له به ر ئه وه یه کیک له وان که ئه هلی شوخی و گالته بوو له جوادا گوتی: «حه زه تی پالئه وان ئیمه ئه و خاتونه ی که تۆ باسی ده که ی نانسین. ئه ومان نیشان بده تا ئه گه ر جوانی و جه مالی

ئەوتۆیە که تۆ تاریفی دەکەیی، ئیمە له ناخی دلەوه بۆ هیچ ترس و دلەراوهکەیکە حازرین تەسیدی فەرمايشەکەیی بەرپزتان بکەین. دۆن کیشۆت گوتی: «من ئەگەر ئەوتان پێ نیشان بدەم ئەودەم ئیقرار و دان پێداهێنان بە راستەقینەیهکی ئاشکرا چە بایه خێکی دەبێ؟ گرینگ ئەوهیه نەدیته ئەم راستییه قبوڵ بکەن و ددانی پێدا بێن، جەختی لەسەر بکەن و سوێندی لەسەر بخۆن و بەزەبری شمشیر بەهەموو کەسی قبوڵیێن، دەنا ئێوه ئەی تاقمی خو پەسند و ناجسن، چ بەرەسم و ئاینی پالەوانی تاک تاک بۆم بێنە مەیدان یا بەپێی رەسم و ئاینیکی کریت که دەنێۆ بۆره پیاوی خوێری وەک ئێوهدا باوه هەمووتان پێکەوه هێرشم بۆ بێن. من لێره نابزووم و چاوه پێتانم و بەپالێشتی ئەوهی که حەق بەلای منەوهیه هەمووتان دەخاک دەگەوزێنم. بازگان گوتی: حەزرتی پالەوان، من له لایەن خویم و هەموو ئەوانەو که شازادەین، له بەرپزتان تەکا دەکەم بۆ ئەوهی بەئیقرار بەشتیکی نە دیتوومانە و نە بیستوومانە و بێجگە لەوهش بەزانی شا ژنان و ئیمپراتریسهکانی «ئالکاریا»^(۵۲) و «ئیسترامادۆر»^(۵۳) دەشکێتەوه باریکی قورس مەخە سەر ویزدانی ئیمە. تکایە وێنەیک لەو خاتونە هەر چەند بەقەدرایی دەنگە جۆیه کیش بۆ بۆ نمونە نیشانی ئیمە بدە تا ئیمە له مستەوه پەیی بەخەروار ببەین. ئەودەم هەم خەیاڵی ئیمە ئاسوودە دەبێ و هەم بەرپزتان خوێشخاڵ و شادمان دەبن. تەنانەت من پێموایە که هەر له ئیستاهو ئیمە هەموومان بەو خاتونە بەرپزە ئەوه نەمان ئیرادەت پەیدا کردووه که ئەگەر له رووی وێنەکەیهوه لێمان مەعلووم بێ که چاویکی خێلە و له چاوهکەیی تری رپوۆق^(*) و چلک و ریقنە^(*) دێتە دهری دیسانیش بۆ ئەوهی خاتری شەریفی تۆ لێمان رازی بێ، هەرچی بفرمووی دە تاریفی ئەودا دەبێن و هەر چەندی دلت بخوازی پێی هەلەلێن. دۆن کیشۆت که له بەر توورەیی سوور هەلگەرا بوو گوتی «ئەی دزی بێ شەرم له چاوی وی نە ریقنە و رپوۆق دێتە دەر بەلکو بەپێچەوانەیی وەرە وەری تۆ میسک و عەنبەری لێهەلەوه رۆی. ئەندامی خوار و خێچ و پشتی کۆم نییه بەلکوو بەژن و بالایەکی هەیه دەلێی تەشیی دەزوو رستنی «گواداراما» Guadarama یه، و ئێوه هەر ئیستا سزای ئەو کوفرە گەورەیی که دەر حەق بەنازەنینی وەک مانگی شەوی چاردهی من کردووتانە دەبین.»

دۆن کیشۆت ویرای ئەو قسانە له جیگای خوێی دەر دەپەرێ، نێزەکەیی ئاماده دەکا و بەوه ها رق و قینیکەوه هێرش دەکا که ئەگەر ئەستیرهیی بەختی بازرگانی جەسوور،

۵۲ – Alcarria ناوی ناحیهیهکی قەزای کاستیلی ئەسپانیایه.

۵۳ – Estramadure یه کیک له هەریمهکانی ئەسپانیا.

رۆسینانتی دە حالی تەرەختندا هەلەخلیسکاندبا و بەعەرزیدا نەدایا، رۆژگاری لێ دەبوو ژههری مار. رۆسینانت وه عەرزێ کەوت و خواوەنەکەیی له مائی زینی پەری و دە گەز لهو لاتره کەوتە زهوی و ویستی هەستیتەوه، بەلام نێزە و مامزە و کلاو خود و زری کۆنەکەیی ئەوهنده قورس و گران بوون که نەیتوانی قەد راست کاتەوه و هەروا که خەریکبوو هەر چۆنیک هەیه، هەستیتەوه سەرپێ، پەیتاپەیتا دەیگوت: «ئەی ترسنۆکینه هەلمەیهن! ئەی نۆکەرانی رەزێل، دەر باز مەبن! بزائن و ئاگادار بن که خەتای من نییه که کەوتووم بەلکو گوناھی ئەسپەکەمه.» کورە حجیلەیهکی ئیستردار که دەگەل کاروان بوو، و بێگومان پیاویکی توورە و تۆسن بوو، ئەو هەموو جینۆو سووکایەتییهی پالەوانی بێچارەیی له ئەسپ گلاوی^(*) پێ قبوول نەکرا و بۆ مەیل نەبوو که بەدار دەستهکەیی هیندیک دە کەلەکە و دەندەیی دۆن کیشۆت بسەرەوینێ. بەو رقهوه له دۆن کیشۆت نزیک بووهوه نێزەکەیی له دەستی دەر هینا و کردییه چوار لەت، پاشان بەیه کیک لهو له تانە و گەرا^(*) پالەوانی ئیمە و خوری شووری کرد و پالەوان بەو هەموو چەک و چۆلەیهوه نەیتوانی دەست بکاتەوه. هەر چەندی ئەریابەکانی کابرای ئیستردار هاواریان کرد که دەست لهو بەسته زمانە هەلگێرێ و چی تری دارکاری نەکا، سوودی نەبوو و ئیسترداروان که تازه درنده خووییەکەیی گولێ کردبوو تا دیدقڵی و توورەیی خوێی بەسەردا خالی نەکرد دەستی هەلنەگرت. ئیسترداروان باقیی لهتکه نێزەکانی هەلگرتەوه و هەمووی دە دۆن کیشۆتدا ورد کردن و ئەو باوهکوو بارانی ئەو زەبرانەیی بەسەر شان و پیلیدا دەباری، هەروا فلته فلتهی دەکرد و زەمین و زەمانی تیک دەدا و هەر پەشەیی لهو رێگرانه دەکرد که ئەو بەلایەیان بەسەر هیناوه. سەرەنجام ئیسترداروان شەکت بوو و بازرگانهکان بەرپێی خوێاندان کەوتنەوه رێ و یادی رووداوی ئەو شپته کوتەک خواردوو بۆ ئەنوايهیان دەگەل خوێان برد تا له هەموو شوینیک بۆ خەلکی بگێرنەوه.

بەلام پالەوان هەر که خوی بەتەنیا دیتەوه، ئەوجاریش تێ کۆشا تا لەزهوی هەستیتەوه. بەلام ئەو که له کاتی سلامەتی و ساغیشدا ئەو کارەیی بۆ زەحمەت بوو، ئیستا بەو لەش و ئەندامە زامار و کوتراره چۆنی دەتوانی؟ لەسەر ئەوهشرا دۆن کیشۆت دلی خوێ ناخۆش نەکرد و ئەو نامرادی تیکشکانەیی بەبەشیک پیویست له ژبانی پالەوانانی سەرگەردان له قەلەم دا، بەتایبەتی که خەتای هەموو ئەو رووداوه تالەیی خسته سەر ئەستۆی ئەسپەکەیی. هەر چۆنیک بۆ هەستانەوه له عەرزێ بەو هۆیهوه که لەشی بەلیدان تیک هاریندرابوو، دەستی نەدا.

گوپى دا تەواوى ئەو ھاتەران پاتەرانە و سەرى سورما بوو كە ئەو دەلى چى! ئەوجار كلاوى پالەوانى كە بەزەبرى دار لەتوپەت بووبو لەسەرى ھەلگرت و دەموچاوى كە زۆر تۆزاي بووبو ئەستىرپەو، ھەر كە دەموچاوى خاوين بوو ھەو ھەرزىر كە ناسىيەو ھەو ھاوارى كرد: «واى خودايە، خۆ ئەو سىنيۆر كىژاداى خۆمانە (وھك دەلین ناوى دۆن كيشۆت ئەو زەمانى كە ھىشتا مرقۆيكي عاقل بوو و لە نەجیب زادەپەكى سەلیم و ئارامەو نەبووبو پالەوانى سەرگەردان، ئەو بوو). ئاھ سىنيۆر كىژادا كى ئەو بەلايەى بەسەر ھىناوى؟» بەلام دۆن كيشۆت لە جىيى جواب دانەو ھەروا خەرىكى خويندنەو ھەى تەرەنەكەى خۆى بوو.

وھرزىرى سادەدل كاتىك واى دىت زىيى سىنەبەند و شان و پىلى دۆن كيشۆتى درەھىنا تا بزانى. كويى برىندارە، بەلام ھىچ خويىنى چا و پى نەكەوت. پاشان بەھەزار زەحمەت دۆن كيشۆتى ھەستاندە سەر پى و ھەر چۆنىك بوو سواری كەرىكى كرد كە لەھەمووان ئارامتر بوو. پاشان چەكوچۆلكەى بۆ كۆ كردە و تەنەت لەتەكە نىزەكانىشى ھەلگرتەو ھەمووى لىك بەستن و خستىيە سەر پىشتى رۆسىنانت. ئەوجار بەدەستىك جەھوى ئەسپ و بەدەستەكەى ترى ھەوسارى گویدرېژى دەكىشا و كەوتەرى و لە ھەمان حالدا گوپى دابوو ئەو ترەھاتەى(*) كە دۆن كيشۆت ھەروا دەخويندنەو ھەروا گوندى خويان وەرى كەوت. دۆن كيشۆتیش كە ئازاي بەدەنى بەلیدان و كوتانە شپرزە بووبو نەیدەتوانى بەباشى خۆى لەسەر پىشتى گویدرېژ رابگرى دە فەرەو چووبو. جارجار ھەناسەپەكى ھەلدە كىشا كە دەگەيشتە ئاسمان، تا ئەو جىگەى كە وھرزىر ديسان لىي پرسى، كە دەردى چىيە و كويى دىشى. بەلام وھك ئەو ھەى شەينان چووبى دەكلىشى پالەوانەو ھەو ئەو داستانانەى كە وھك بارودۆخى ئىستاكەى بى وەبىر دۆن كيشۆتى دەھىناو. چونكە ئەو دەو حالەتە و دەوانەدا داستانى بوودووينى لەبىر چوو ھەو ھەبىر نەزىلەى ھەربى مەراكىشى يانى ئىبىنى سەراج^(۵۵) كەوتەو. دە زەمانىكدا حاكىمى «ئانتىكرا» Antequerra بەناوى «رۆدرىكو دۆ ناروايىز» Rodrigo de narvaez ئەوى بەدىل گرت و برىيە قەلاى خۆى، ئەوجار كە وھرزىر دووبارە ئەحوالى پالەوانى پرسىيەو، دۆن كيشۆت ھەر بەو رىستە و واژانە كە ئىبىنى سەراج رۆدرىكو دواندبوو و ئەو دە كىتیبى «دىاندۆمنداير» La dian de montemayor دا

۵۵- سىروانتىس دەپىشدا ئەم ناو ھەى بەئىبن دەرايز Aben Darraez ھىناو ھەند دىر دواتر نووسىيەتى ئىبن سىراج Aben cerrage كە ھەردووكيان يەك كەسن (مەھەد قازى) و بۆ خويندنەو ھەى داستانى ئىبىنى سىراج بىروانە كىتیبى وىاندۆمىنىت جابر بەشى نۆيەمى تەرەنە گىشتىيەكان Romancero general. (مۆرىس باردۆن)

داستانى نامرادىي پالەوانى ئىمە درېژەى ھەبە

دۆن كيشۆت كە دىتى بەراستى ناتوانى لە جىيى خۆى بچوولى، لى برا كە پەنا بەرىتە بەر دەرمانى ھەمىشەبى خۆى، يانى چەند بەشىك لە كىتیبەپالەوانىيەكان بىنەتەو ھەبىر خۆى و دەمىشىكى خۆيدا پىئاندا بىتەو ھەو شىتتىيەكەى دەستبەجى ئەوى خستەو ھەبى «بوودووين» Budouin و «ماركى دۆمانتۆ» Marquis Mantou ئەو كاتەى كە شارلۆ، بۆدووينى بەبرىندارى بەھالى نالین دە چىادا بەجى ھىشت: داستانىك كە مندالان دەبىزانن و لاوان دەبىناسن و پىران ستايشى دەكەن و تەنەت باوهرىشيان پىيەتى و بەو ھەموو حالەتەو، وھك موعبىزەكانى مەھەد راستن. بەلى دۆن كيشۆت پىيى وابوو كە داستانى بوودووين بەئەنقەست و بۆرىك ھاتنەو دەگەل ئەو بارودۆخەى كە تىئىدايە وەبىرى ھاتووتەو. ئەو بوو كە ئىش و ئازارى زۆرى خۆى ئاشكرا كرد و بەسەرەرزىدا خۆى دەگەوزاند و بەنالەپەكى كپ و كز دەستى كرد بەگوتنەو ھەى واژەگەلىك كە دەلین ئەو پالەوانى برىندار دە چىادا گوتبونوى: «ئاھ ئەى دلپەرەكەم، لە كويى كەوا لە دەردەم بى خەبەرى؟ لە حالى زارم ناپرسى؟ نەكا دە گەلم ناكۆكى و بەزەبىت پىمدا نايە؟» بەمچۆرە خويندنەو ھەى ئەم ئاوازەى درېژە پى دا و كە گەيشتە ئەو شىعەرەى كە دەلى: «ئەى «ماركى دۆمانتۆ» كەورە و مەزن، ئەى وەلى نىعمەت و مامى من!» ئەزقەزا لەو كاتەدا يەككە لە وھرزىرەكانى گوندى دۆن كيشۆت كە جىرانىشى بوو، بەویدا تى دەپەرى و گەنمى دەبردە ئاشى. ھەر كە چاوى بەو پىاوە كەوت كە لەوى لەسەر زەوى كەوتو ھەو نالەنالى دلپەژىنى دلى مرقۆف دەكاتە ئا، لىي نىزىك بۆو ھەو لىي پرسى دەردت چىە و ئەو نالەنالىت لە چىيە و چىت لىقەماو ھەو؟ دۆن كيشۆت بىشك پىيى وابوو ئەو پىاوە ھەمان ماركى دۆمانتۆى مامىەتى، ئەو بوو كە بەجىگەى جواب دانەو ھەبى باقى تەرەنەكەى خويندنەو كە دەویدا بوو دۆوين داستانى نامرادىي خۆى و عشق بازىيەكانى كورى ئىمپراتور دەگەل ژنى خۆى حىكايەت دەكا. بى ئەو ھەى واژەپەكى لى دابخا^(۵۶) كابرارى وھرزىر

۵۶- بەبىت و باو يا باشترە بلىم تەرەنەى بوودووين برىتىن لە شىعەرگەلىكى ھەست بزوين و پەژارەھىن لە مەرى ئەویندارىي بوودووين و نامرادىيەكانى و لە سى بەش پىك ھاتو ھەو بۆژەكەى نەناسراو ھەو سالى ۱۵۵۵ لە شارى ئانقىرس Anvers بلىك لە چاپ دراو. (لووى وىاردۆ)

خویندبوویهوه، وهلامی داوه و ئهو قسانه‌ی وها دهگه‌ل بارودوخی ئیستای خوئی ریگ خست که وهرزیری واق ورمای له‌وانه بوو په‌نا بۆ شه‌یتان به‌ری. ئهو هه‌ر له‌وێرا تێ گه‌یشت که جیرانه‌که‌ی گومانی تیدا نییه، شیت بووه و ویستی هه‌رچی زووتر بیگه‌یه‌نیته‌وه گونده‌که‌یان تا له‌ چه‌نگ ئهو هه‌موو تووریه‌ی و بیزارییه‌ی که ئهو شیعر و هاته‌ران پاته‌رانه‌ی دۆن کیشووت بۆی پیک هینا بوو، رزگاری بۆ. به‌لام دۆن کیشووت هیشتا وتاره‌که‌ی کووتایی بۆ نه‌هینابوو و درێژه‌ی بۆ دا و گووتی: «تۆ ئه‌ی جه‌نابی دۆن رۆدریکوئاروائیز، ده‌بۆ بزانی و ئاگادار بن که ئهم «گزاریف» Xarifa یه که ئیستا تاریقی ئه‌وم بۆ باس کردی، هه‌مان دۆلسینه دۆتۆبۆزۆی جوانه که من به‌خاتری ئهو گه‌وره‌ترین و به‌ناوبانگترین ئازایه‌تی و دلاوره‌یی خۆم که ده‌و دنیا پان و به‌رینه‌دا تا ئیستا وینه‌ی نه‌بیندراوه و له‌مه‌وداش نابیندری، نیشان داوه و له‌مه‌وداش نیشانی دده‌م. وهرزیر گووتی: وای له‌ منی خه‌تابار، ئاخ‌ر ئه‌ی سینپۆر خۆ من نه‌ «دۆن رۆدیکو دۆناروائیز»م و نه‌ «مارکی دۆمانتو» من «پیرئالونزو» pierre Alonzo جیرانی دیوار به‌دیواری ئیوه‌م، به‌رێزیشان نه‌ بوودووین و نه‌ ئیبنی سیراج به‌لکو هه‌مان نه‌جیب زاده سینپۆر کیژادی و ته‌واو. دۆن کیشووت گووتی: «من خۆم ده‌زانم کیم و ده‌زانم که ده‌توانم به‌کێک له‌وان که‌سانه‌ بم که ئیستا ناوم بردن به‌لکو ده‌توانم به‌کێک له‌ دوازه‌سواره‌ی^(٥٦) فه‌رانسه و له‌ناو‌دارانی نوڤگانه^(٥٧) بم، چون دلاوهری و ئازایه‌تییه‌کی ئه‌وان به‌ته‌نیا یا به‌گه‌له‌ کۆمه‌کی کردوویانه، هه‌یچ ناگه‌نه پاله‌وانه‌تییه‌کانی من.» ئهم قسانه و زۆر بابه‌تی تری له‌و چه‌شنه ئه‌وانی خافلان، تا سه‌ره‌نجام لای ئیواری گه‌یشتنه‌وه گوند، به‌لام وهرزیر بۆ ئه‌وه‌ی خه‌لک، ئهو نه‌جیب زاده خه‌سته و کوتراره، به‌و حاله‌ نه‌بین راوه‌ستا تا تاریکان به‌سه‌ردا هات.

کاتیک سه‌عاتی خوئی گه‌یشت، وهرزیر هاته‌ نێو دێ و له‌ مالمی دۆن کیشووت که زۆر

٥٦- دوازه‌ سواره‌ی فه‌ره‌نسی Le douze parrs de France هه‌مان قاره‌مانان و شه‌رکه‌رانی نه‌ته‌وه‌یی بوون که ده‌زه‌مانی شارلی دووه‌مدا یانی سالی ٨٥٦ زۆر ئازایه‌تیان نواند. دوابی هه‌ر ئه‌وانه‌ بوون که ده‌یان‌توانی گه‌وره‌کانی ولات دادگایی بکه‌ن. شه‌ش له‌وانه رۆحانیی ده‌ره‌جه‌ یه‌ک و ئه‌وانی تریش پاله‌وانی نێو به‌ده‌ره‌وه بوون. (مه‌مه‌د قازی)

٥٧- ناو‌دارانی نوڤگانه Le neuf chevalier de la Renomee بریتین له‌ سێ جوله‌که‌ به‌ناوی یه‌هوه‌وه، داود، یه‌هوودا و، سێ که‌س نه‌جیب زاده به‌ناوی هیکتۆر، ئه‌سکه‌ندر، قه‌یسه‌ر سه‌رداری رۆمی و سێ که‌س له‌ مه‌سیحی به‌نیمان به‌ناوی ئارتوور، شارلمانی و گوودفروا دو بۆی یۆن، پاله‌وانی به‌ناوبانگی فه‌ره‌نسی ده‌ شه‌ری سه‌لیبیدا. (لووی و یاردۆ)

شیواو و پیر بوو له‌ هه‌را و زه‌نازه‌نا وه‌ژوورکه‌وت. که‌شیش و ده‌لاک که هه‌ر دوو کیان دۆستی دۆن کیشووت بوون، له‌وێ خه‌ر بووبوونه‌وه و که‌یبا‌نوی مالم ده‌ینالاند و به‌سه‌ری خویدا ده‌دا و پیتی ده‌گووتن: «ئه‌ی به‌رێز پیدروئیتیریز pedro pereze (ناوی که‌شیش ئه‌وه بوو) جه‌نابتان له‌مه‌ر ئهو به‌لایه‌ی که به‌سه‌ر ئه‌ربابم هاتووه، بیره‌واتان چیه‌؟ ئه‌وه تا شه‌ش رۆژه که دیار نییه و له‌ خوئی و ئه‌سه‌په‌که‌ی و نیتزه و مه‌تاله‌که‌شی خه‌به‌ریک نییه. وه‌ی خودا من چه‌نده چاره‌ره‌شم! من سویندت بۆ ده‌خۆم که چۆن مردن حه‌قه ئه‌وه‌ش به‌یه‌قین ده‌زانم که ئهم کتێبه‌له‌عه‌نتیه پاله‌وانیانه که ئه‌ربابم کوئی کردوونه‌وه و له‌ به‌یانیرا تا شه‌و کلا ده‌بوو ده‌یخویندنه‌وه، میتسکی ئه‌ویان خراب کردووه. ئیستا وه‌بیرم دیته‌وه که زۆر جار ده‌یفه‌رموو ده‌مه‌وێ بېمه پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان و به‌شوین رهوداوی پاله‌واناندا هه‌موو سووچ و قوژینی ئهو دنیا به‌جیم. خودا ئهو کتێبانه به‌زیاد نه‌کا که وایان له‌و پیاوه کرد. خوشکه‌زای دۆن کیشووتیش هه‌ر له‌و چه‌شنه قسانه‌ی به‌بال و به‌رگیکی زۆرتره‌وه بۆ ده‌لاک ده‌گێراوه:» ئه‌ی وه‌ستا نیکۆلا (ناوی ده‌لاک ئه‌وه بوو) بزانه و ئاگادار به‌ که زۆر جار واده بوو، خالم دوو شه‌و و دوو رۆژ کاتی خوئی سه‌رفی خویندنه‌وه‌ی ئهم کتێبه‌شوومانه ده‌کرد و له‌ کووتاییدا کتێبی توور هه‌لده‌دا و ده‌ستی ده‌دا شمشیره‌که‌ی و ده‌گه‌ل دار و دیوار شمشیر بازیی ده‌کرد و کاتیک ماندوو ده‌بوو، ده‌یگوت چوار دیوئی زه‌لامی که به‌قه‌ده‌ر چوار مونا‌ره ده‌بوون کوشتوووه و به‌و ئاره‌قه‌ش که له‌ هه‌موو گیانی ده‌تکا ده‌یکوت ئه‌وه خوینی ئهو برینانه‌یه که ده‌و شه‌ره‌دا. هه‌لی گرتوون. پاشان جامیکی گه‌وره‌ی ئاو ده‌خواردووه و هه‌ستی ده‌کرد که چاک بووه‌ته‌وه و ماندوویی له‌ له‌شی چووته‌ دهر و پیتی وا بوو ئهم ئاوه شه‌ربه‌تیکی زۆر گرانباییه که ئیسکیف Esquife^(٥٨) جادووه‌ری هه‌کیم که دۆستی خویشه‌ویستییه‌تی بۆی هیناوه. به‌لام بۆ هه‌موو ئه‌وشتانه من گونا‌ه‌بارم، ده‌بووایه ئیوه‌م له‌م قسه‌ هاته‌ران پاته‌رانانه ئاگادار کردبایه‌وه تا به‌وه‌خت چاره‌ی ده‌ردی بکه‌ن و ته‌واوی ئهو کتێبه‌خراپانه بسووتین؛ چونکه ده‌نیویاندا زۆر کتێب هه‌ن که وه‌ک کتێبی کفر و زه‌ندقه هه‌ر بۆ سووتاندن باشن. که‌شیش وه‌قسه هات و گووتی: منیش هه‌ر له‌سه‌ر ئهم بره‌ویه‌م، سه‌به‌ینی رۆژ ئاوا نابێ که ئهو جیژنی کتێب سووتاندنه به‌رپه‌وه ده‌چێ و ته‌واوی ئهو کتێبانه ده‌ ئاور داوێژرین. تا ئیتر که‌سانیک ئهو کتێبانه نه‌خویننه‌وه و سه‌ودای ئهم جۆره کارانه که دۆستی چاره‌ ره‌شی ئیمه کردوویه‌تی له‌ که‌له‌یان نه‌دا.»

٥٨- خوشکه‌زای دۆن کیشووت ناوی جادووه‌رکه‌ی به‌هه‌له‌ وه‌رگرتوووه. دروسته‌که‌ی ئیلکیف یا ئه‌لقینی هه‌کیمه. (مۆریس باردۆن)

تهواوی ئەو قسانه‌یان دۆن کیشۆت و وهرزیر له دهرهوهی دهرگاوه زۆر به‌باشی گوێ لێ ده‌بوو و وهرزیر به‌تهواوی له نه‌خۆشیی ه‌اوساکه‌ی خۆی خه‌به‌ردار بووه‌وه. ئەوه بوو که به‌هه‌موو هه‌یزی خۆیه‌وه قه‌یژاندى: «تکایه دهرگا بۆ سینیۆر بوودۆوین و سینیۆر مارکی دۆمانتۆ که زور برینه‌که‌ی کاریه‌ و هه‌روه‌ها بوو سینیۆری عه‌ره‌ب ئیبنی سیراج که پالەوان رۆدریکو دوناروا ئیزی دلێر حاکی ئانته‌کرا به‌دیلی گرتوویه‌تی، بکه‌نه‌وه!» هه‌موو به‌بیستنی ئەو دهنگه دهرپه‌رینه دهره‌وه و هه‌رکه هه‌ندیکیان دۆستی خۆیان و هه‌ندیک خال و ئه‌ربابی خۆیان چاوپێ کهوت که له به‌ر بیه‌یزی هه‌شتا له که‌ره‌که دانه‌به‌زیبوو، ناسیه‌وه، به‌تاسه‌ی ده‌ ئامیز گرتنیه‌وه به‌پیشوازوه چوون. دۆن کیشۆت دهنگی دان و گوتی: «هه‌موو له جیی خۆتان راوه‌ستن! من به‌هۆی خه‌تای ئەسپه‌که‌مه‌وه سه‌خت بریندار بووم. من به‌رنه سه‌ر جیگاوبانه‌که‌م و ئەگه‌ر ده‌کرێ «ئۆرگاندا» Urgande‌ی حه‌کیم خه‌به‌ر که‌ن، با بێ برینانم دهرمان کا و مه‌ره‌میان له‌سه‌ر دا بنی. که‌بیانوو دهنگی به‌رز کرده‌وه گوتی که: «هان! هان! من چم به‌ئیه‌وه گوته‌؟ مه‌گه‌ر دل‌م شایه‌دی نه‌ده‌دا که ئه‌ربابه‌که‌م چ دهردیکیه‌تی؟ وه‌ره ئه‌رباب، وه‌ره‌سه‌ر، به‌خه‌یر هاتی و ئیمه نیازی‌کمان به‌خه‌به‌ر کردنی ئۆرگاندا و بۆرگاندا و که‌سی وا نییه و بۆ خۆمان باش ده‌زانین برینه‌کانت دهرمان که‌ین و مه‌ره‌میان له‌سه‌ر دا بنی. من جارێک و سه‌د جاری تریش ده‌لیمه‌وه: له‌عنه‌ت له‌و کتیه‌به‌پالەوانیه‌یه‌ که به‌په‌رتیان گه‌یاندووه‌ته ئەو حال و رۆژه!» به‌لێ دۆن کیشۆتیان ده‌ستبه‌جی برده سه‌رجی‌وبانه‌که‌ی، سه‌رتاپای له‌شیان به‌وردی پشکنی به‌لام هه‌یچ برینیکیان نه‌دیته‌وه. ئەوجار دۆن کیشۆت پێی گوته‌ن: «من بێجگه له‌وه‌ی به‌که‌وتن له ئەسپه‌که‌م به‌دهنم کوتره‌وه، هه‌یچ عه‌له‌میکی ترم لێ نییه. چون له کاتیکدا ده‌گه‌ل ده‌که‌س له ترسناکترین و له‌نده‌هۆرتین دێوی ئەم جیهانه که وینه‌یان له هه‌یچ شوینیک نه‌ بیندراوه دهرگیر بووبووم، ئەسپه‌که‌م رۆسینانت ده‌ژیر مندا وه‌عه‌رزی که‌وت. که‌شیش له جیی خۆی دهرپه‌ری و گوتی: «واى! واى! دیسان که دێوه‌کان ده‌ستیان کرده‌وه به‌به‌زم و سه‌ما! سویندم به‌چه‌لیپا که سه‌به‌ی پێش رۆژاوا بوون هه‌موو کتیه‌به‌کان ده‌سووتینم، پاشان ئەوانه‌ی له‌وئێ برون هه‌زاران په‌رسیاران ئاراسته‌ی دۆن کیشۆت کرد و به‌لام ئەو ته‌نیا په‌رسیاریکیشی جواب نه‌داوه، چون ئەوه‌ند شه‌که‌ت و برسی بوو که گوته‌ی جاری پێش هه‌موو شتیک ده‌بی، شتیک بخۆم و به‌سه‌یمه‌وه. فه‌رمانی ئه‌ویان به‌جی هه‌ینا. که‌شیش به‌وردی له وهرزیری په‌رسی که دۆن کیشۆتی له چ حال و بارو دۆخیکدا تووش بووه. وهرزیر بێ که‌م و زیاد هه‌موو شتیک بۆ گه‌یراوه و ته‌نانه‌ت ئەو درۆ و ده‌له‌سانه‌ی که له کاتی

دۆزینه‌وه‌ی پالەوان له‌وئێ بیستبووی هه‌مووی بۆ که‌شیش گه‌یراوه. ئەم داستانه هه‌وه‌سی که‌شیشی تیه‌تر کرد تا ئەوی ده‌یویست سه‌به‌ی ئەنجامی بدا، حه‌تمه‌ن ئەنجامی بدات. یانی بچیه‌ته لای دۆستی خۆی، وه‌ستا نیکۆلای ده‌لاک و هه‌ردووک پیکه‌وه بۆ مائی دۆن کیشۆت...

ئاينى نەفرەت لىكراوى پالەوانى بى ھىچ بەزەبى و رھمىك بەسووتاندن سزا بەدەين. وەستا نىكۆلا گوتى: خىر جەنابى كەشيش. چون من ئەوئەشم بىستووھە كە ئەوھ باشترین ئاسەوارى پالەوانىيە كە تا ئىستا نووسراوھ و چون لە نەوعى خۆيدا وئەنە دەست ناكەوئى بۆى ھەيە كە بىخەشرى.

كەشيش گوتى: «ئەوھش قسەيەكى دروستە كەوابوو با جارى بىيەخەشەين. ئەى ھۆ ئەو كىتەبەى لە تەنەشت ئەوھويە چىيە؟»

. دەلاك گوتى ئەوھ داستانى دلاوھرييەكانى «ئىسپلاندىيان» رۆلەى حەلال زادەى ئامادىسى گۆلە. كەشيش گوتى سوبحانەللا! نابى فەزىلەت و خەسلەتەنى باشى باوك بەحىسابى كور دابندرى. وەرە كەيبانوو پەنجەرەى بگەوھ و ئەو كىتەبەباوئەزە حەوشە. زبەنەى ئاگرىك كە ئەو رۆ دەمانەوئى ھەلى بايسىنەين بەو كىتەبەدەست پى دەكا. «كەيبانوو دەستبەجى ئەمرى كەشيشى بەجى ھىنا و كىتەب بەبالەفركە كەوتە نىو حەوشە و چاوەروانى ئاگرىك بوو كە ھەرەشەى لە مانى دەكرد. كەشيش گوتى كىتەبىكى تر ھەلگەر. دەلاك گوتى: كىتەبى دوايى ئامادىسى يۆنانىيە و بەپرواى من كىتەبەكانى ترىش كە دەو رەدیفەدا چندراون، ھەمووى لە قوماشى ئامادىسن. كەشيش گوتى دەيجا لەچى راولەستوى، تىكرپايان فرى بەدە حەوشە، چون نە تەنيا داستانى «مەلەكەكىنتى كىنترا» kintiquinestra و دارىنەلى Darinel شوان و ئاوازە دىھاتىيەكانى و قسە زەلامەكانى نووسەرەكانىيان، دەبى دەئاور باوئىزىن بەلكو ئەگەر باوكىشم بەشكى پالەوانى سەرگەردان لە من وە دياركەوئى ئەوئەشم رەگەل ئەو قورياتە دەخست و بەگەرەپتەچەى ئاگرە دەسپاردن. دەلاك گوتى منىش لەسەر ئەم پروايەم. خوشكەزا گوتى منىش ھەر دەگەلتانم. كەيبانوو گوتى: «دە جا ھەموويانم بەدەنى با بيانھاوئەم نىوھراستى حەوشە.» كىتەبەكان زۆر بوون، ھەموويان دەستە دەستە كردن و داينانە دەست كەيبانوو، ئەوئەشم بۆ ئەوھ زەحمەتى چوونە خوار و ھاتنەوھ سەر بەپلەكاناندا نەدا بەخۆى، ھەمووى بەپەنجەرەدا ھەلداشتەنە خوارەوھ.

كەشيش پرسى: «ئەو كىتەبە ئەستووھە چىيە؟» دەلاك گوتى: «ئەوھ بەسەرھاتى «دۆن ئۆليوانت لۆرايە»^(۶۰). كەشيش گوتى: نووسەرى ئەم كىتەبەھەر ئەوھەيە كە كىتەبى باغى

Don Olivante de Laura و Jardin de Fleurs ھەردووك ئاسەوارەى ئانتونىو دۆتۆركماندان ۶۰- Antonio de Torquemada كە يەكەمیان سالى ۱۵۴۶ لە بارسيلون و دووھى سالى ۱۵۷۰ لە سالامانك لە چاپ دراوھ. (مۆرىس باردۆن)

كەشيش و دەلاك كىتەبخانەى نەجىب زادەى فەرزانە دەپشكنن

... كە ھىشتا دە خەودا بوو، بچن. كەشيش ھاچەرى وەتاغى كىتەبەكانى، يانى ھۆكارى ئەو بەلایەى كە بەسەر پالەوان ھاتبوو، لە خوشكەزا داوا كرد، ئەوئەشم بەئىشتيا كىلەكەى داھ دەستى كەشيش. ھەموو پىكەوھ، كەيبانووھ بەدوايانەوھ چوون دە كىتەبخانەوھ، كە زۆرتر لە سەد كىتەبى گەورەى بەرگ تى گىراو و ھىندىكىش كىتەبى چكۆلەترىان تىدا دىتەوھ. كەيبانوو ھەر كە چاوى بەكىتەبەكان كەوت، بەھەرەمە لە وەتاغ رۆيشتە دەرەوھ و زۆر زوو بەكاسەيەك ئاوى متفەرەك و گولوپاشىك گەراوھ بەكەشيشى گوت: «جەنابى كەشيش تىكايە لەو ئاوھ پىرۆزە ھىندىكى بپۆئە تا ئەگەر جادووگەرەك لەوانەى خۆيان دە لاپەرەكانى ئەو كىتەبخانەدا مەلاس داوھ، لىرە بى و بىھوئى پىش بەكارمان بگرى و جادوومان بكا لە ناو بچى و سىحرەكەى بەتال بىتەوھ.» كەشيش لە سادەبى كەيبانوو قاقا پى كەنى و بەدەلاكى گوت، يەكەيەكى كىتەبەكانى پى بناسىنە تا روون بىتەوھ كە ناوھرۆكىان چىيە، چون لەوانەيە دەنۆ ئەواندا تووشى كىتەبەكە لىك بن كە بۆ سووتاندن نەبن. خوشكەزا ھاوارى كرد كە: «خىر، خىر، نابى ھىچ كامىان مەعاف بگەن. چون ھەموويان زيان دەگەيەنن. باشتر ئەوھەيە ھەموويان لە پەنجەرەوھ فرى بەدەنە نىو حەوشە و لەسەر يەكەيان كەلەكە بگەن و يەكجى ئاگرپان تى بەر بەدەن. يا ئەوھى كە ھەموويان بەرنە حەسارى تەويلە و لە وئى ئاورپان تى بەر بەدەن بۆ ئەوھى كە دووكەلەكەيان كەس نارەحەت نەكا.» كەيبانووھ ھەر واى پى باش بوو چون ھەر دووكەيان لە دلەوھ دەيانوئەست ئەو كىتەبەبى زبەنانە ھەرچى زووترە لە ناو بىرىن. بەلام كەشيش نەيدەوئەست تا لانى كەم ناوى كىتەبەكان نەزانى مل بۆ ئەو كارە راکىشى و يەكەم كىتەبى كە وەستا نىكۆلا داھ دەستى چوار بەرگ داستانى ئامادىسى گۆل^(۵۹) بوو. كەشيش گوتى رەنگە ئەوھ رەمزىكى تىدا بى چون ئەو جۆرەى كە من بىستووھە ئەوھ يەكەم كىتەبى پالەوانىيە كە لە ئەسپانىا لە چاپ دراوھ و كىتەبەكانى تر ھەموو لەم كىتەبەوھ سەرچاوەيان گرتووھ. كەوابوو بەراى من ئەم كىتەبەدەبى وەك بنەماى

Amadis de Gaule رۆمانىكە كە ئەسلەكەى بەزبانى پورتەقالىيە و رەنگە نووسەرەكەى ۵۹- كەسىك بى بەناوى ژان دۆ لوبېرا Juan de Lobeira. يەكەم چاپى تەواوى سالى ۱۵۲۵ بەزبانى ئەسپانى بۆل كراوھتەوھ. (مۆرىس باردۆن)

گولانى نووسىيە و من بەراستى نازانم كام يەك لەم دوو كتيبە واقيعيترن يا بەواتايەكى دروستتر كاميان درۆ دەلەسەى زۆرتى تىدايه، بەلام ئەو دەوى دەتوانم بىلیم ئەو يەك ئەم يەكەيان وەك سەرچاوە يەكى درۆ و چاخان دەبى فرى بدريتە ناو حەوشە. دەلاک گوتى كتيبەكانى تر سەر بھووردەى «فلورسىمار دىركانى»^(٦١) يە. كەشيش گوتى: «بەھ بەھ! بەرپىز فلورسىماش تەشريفان لىرەيه! زۆر باشە، جا ئەویش بەسزای تارىخچەى سەير و سەمەرەى لە داىك بوون كە ھەيەتى و بەسزای پروداوى پروئايى خۆى با بەدواى ئەوانى تردا تەشريفى مبارەكيان برواتە حەوشە، چون وشكى و بى سەلىقەيى تايبەت كە دەشيوە^(*) و سەبكى نووسىنى ئەو كتيبەدا دەكاركراو، چارەنووسىكى بىجگە لە سووتان بۆ ديارى ناكا. ياللا كەيبانوو ھەر دووكيان توور ھەلدە با برۆن! كەيبانوو گوتى: ئەى بەچاوان عالیجە ناب! ^(*) و بەخۆشحالئىيەو ئەمرى كە پىي درابوو، بەئەنجامى گەياند. دەلاک گوتى ئەم يەكە داستانى شىوالئىيە^(*) پلاتىرە^(٦٢). كەشيش گوتى ئەو لەو ئاسەوارە كۆنانەيه، بەلام من ھۆيەك نا بينم كە لە گوناھى خۆش بم، كە وابوو ئەویش بى پرس و پرا بەدواى ئەوانى تردا با برواتە حەوشە.

كتيبىكى تر بيان كردهو و ديتيان كە عینوانە^(*) كە ئەو يەك: پالەوانى چەلپا^(٦٣). كەشيش گوتى: بەو ناو پىرۆزەى كە ئەم كتيبە ھەيەتى، حەق ئەو يەك لە كەريەتییەكەى بگوزەرين، بەلام نابى لەو پەندە بەناوبانگەش غافل بين كە دەلى «لەپشت چەلپا شەيتان خۆى مات داو». كە وابوو ئەویش بۆ ئاگر باشە، دەلاک كتيبىكى تری بە دەستەو گرت و گوتى: ئەمەيان ئاوينەى ئەسپ سوارانە^(٦٤).

كەشيش گوتى: بەھ! بەھ! من لە خزمەتیان ئىرادەتم ھەيه. لەم كتيبەدا باسى «رينۆدۆمۆنتۆيان» Renaud de Montauban و ياران و ھاو دەستانى كراو كە ھەمويان لە «كاکووس» دزترن. و لە دوازدە سوارەى فەرەنسى و لە نووسەرى واقيعىيى مېژووى ئەوان Florismars de Hircanie نووسراوى ميلشيوۆر ئورتىگا Melchior Ortega كە سالى ١٥٥٦ لە شارى ولادۆويد چاپ كراو.

٦٢- Le Chevalire Platir نووسەرەكەى ئەناسراو ئەم كتيبەش سالى ١٥٣٣ لە چاپ دراو.
٦٣- Le Chevalier de La Croix بەشى يەكەمى ئەم كتيبە جارێك سالى ١٥٢١ لە والانس و پاشان سالى ١٥٥٨ لە سيويل و بەشى دووهمى سالى ١٥٦٣ لە تۆلئيدۆ بۆ كرايوە. (مۆريس باردۆن)
٦٤- Miroir de Chevalerie مەبەست ھەمان داستانى «ھەماسەى رۆلان Chanson de Roland كە لە سى بەشدا سالى ١٥٨٦ لە میدينا دىلكامپۆ لە چاپ درا. (مۆريس باردۆن)

ياد كراو كە ناوى «تورپن»^(٦٥) ه. من پىم وايە ئەوانە بۆ ھەتا ھەتا دەبى بۆ مەنفا^(*) دوو بخرينەو. چونكە ھەمويان دە خەيالپلاوھەكانى نووسەرى بەناوبانگى ھەماسەى «ماتىئۆبىياردو»^(٦٦) دا دەستان ھەبوو و شاعىرى مەسىحى «لۆدويك ئارىيۆست» ھەر و ھا قوماشى خۆى بە تانوپۆى ئاسەوارى خەيالپۆزىنى ھەمان نووسەر ھۆندوو ھەتەو. لەمەر كتيبى ئارىيۆست خۆى ئەگەر دەنيو ئەم كتيبانەدا ھەبى و بەزبانى ئەسلىيى خودى شاعىر نەبى بايەخىكى بۆ دانانيم، بەلام ئەگەر بەزبانى ئەسلىيى بى، بەرپۆزەو لەسەر سەرمى دادەنيم. دەلاک گوتى: من كتيبى ئارىيۆست بەزبانى ئىتالى ھەيه، بەلام ھىچى لى تى ناگەم. كەشيش گوتى. چاكتەر كە ھىچى لى حالى نابى و ئەى كاش كابرانى بەنيو كاپيتانيش^(٦٧) ھىچى لى تى نەگەيشتابايە و وەرينەگىر بايەو سەر ئىسپانىۆلى، يانى زاراوھى كاستىلى، تا بايەخ و نرخ و قيمەتى ئاوا نەھاتبايە خواروھ. كارى ئەوانەى كە ئاسەوارى ھۆنراو لە زبانی سەرەكى وەردەگىرپنە سەر زبانيكى تر ھەمووى ھەر وايە. ئەوانە ھەر چەندى سەرنج بەدەن و بەھرە و لىزانىيى خۆيان دەكار بىن ھەرگىز ناتوانن ئەو ئاسەوارانە بگەيەننە ئاستى خۆيان. بەبروای من باشتر وايە ئەم كتيبەو باقى ئەو كتيبانەى لەسەر كاروبارى فەرانسە نووسراون لىرە بەرنە دەرى و دە قوولكەيەكدا بيانشارنەو تا بەوخت و بەحەوسەلەيەكى زۆرتروھە بزانی دەبى چيان لى بگەين. بەو حالەشەو دەبى لەو دەستەيە دوو كتيبان جوئى بگەينەو. يەكيان «بىرنارد دۆ كارپيو»^(٦٨) و ئەوھى دى «روون سى وو»^(٦٩) كە ئەگەر ئەوانە دەنيو ئەو كتيبانەدا بن لە جيوھ دەياندەمە دەست كەيبانوو كە دە ئاوريان باوئىژى.

٦٥- تورپن Turpin قەشەى رۆنس كە دە سالى ٨٠٠ى زاینیدا دەژيا. ناوى ئەم قەشەيە دە ھەماسەى رۆلاندا ھاتوو. تەننەت دەلین كە كتيبىك بەزبانى لاتىن لەمەر ژيانى شارلمانى و پروداو پالەوانىيەكانى رۆلان نووسراو.

٦٦- Mayteo Boyardo نووسەرى داستانى ھەماسىيى رۆلاننى عاشق و ئارىيۆست وەك ھەموو دەزانن نووسەرى داستانى «رۆلاننى توورە» يە. (مۆريس باردۆن)

٦٧- مەبەست لە كابرانى بەنيو كاپيتان Don Géromino Xemenes de Urrea يە كە رۆلاننى توورەى بەرھەمى ئارىيۆستى بەناتەواوى كرووھتە ئەسپانىۆلى. (مۆريس باردۆن)

٦٨- بىرنارد دۆكارپيو Bernaed de Carpio بەرھەمى ئوگۆستىن ئالۆنزۆيە Augustin Alonzo كە سالى ١٥٨٥ لە شارى تۆلئيدۆ بۆ كرايوە.

٦٩- Ronceveaux نووسىنى Carrido de Villena سالى ١٥٨٣ لە تۆلئيدۆ بۆ كرايوە.

ده‌لاک ده‌گه‌ل ته‌واوى ئه‌و قسانه موافيق بوو و حوکمی دهرکراوى به‌دادگه‌رانه دانا، چون ئه‌و که‌شيشى خۆى ئه‌وه‌نده به‌ئيمان و ئۆگرى ئاينى مه‌سيح و لايه‌نگرى حه‌ق و راستى ده‌زانى که يه‌قىنى هه‌بوو ئه‌گه‌ر هه‌موو سه‌روه‌ت و سامانى دنياى بده‌نى له راستى لانا و درۆى به‌سه‌ر زاريدا نايه. ده‌لاک کتیبىکى تری کرده‌وه که ناوى «پالْمِرِن دَوْلِيُو»^(٧٠) بوو. له تهنیشت ئه‌و کتیبىکى تر به‌ناوى پالْمِرِن ئینگلستان^(٧١) داندرا بوو. که‌شيش هه‌ر چاوى پى که‌وتن، هاوارى لى هه‌لستا: کتیبى «ئالِيُو» ده‌بى ونجرونجر که‌ن و وه‌هاى بسووتین که خۆله‌میشه‌که‌شى نه‌مىنى. به‌لام کتیبى پالْمِرِن ئینگلستان ده‌بى وه‌ک عه‌نتیکه رابگرن و بو پاراستنى سندووچه‌یه‌ک دروست بکه‌ن که له سندووچه‌که‌شى ئه‌سکه‌ندرکه بو تالانى کاخى دارا دروستى کرد و پاشان بو هه‌لگرتنى ئاسه‌وارى هۆمپىرى شاعیرى ته‌رخان کرد، به‌قيمه‌تتر بى. به‌هه‌رحال ئه‌ى مامۆستا ئه‌م کتیبه‌له دوو روانگه‌وه ده‌بى سه‌یر بکړی. يه‌که‌م ئه‌وه‌ى که ده ئه‌سلدا کتیبىکى به‌نرخه. بيجگه له‌وه‌ش ده‌لبن يه‌کيک له پاشايانى زانا و فه‌رزانى پورته‌قال نووسيوه‌تى. هه‌موو رووداوه‌کانى قه‌لاى «میراگواردا» Miraguard دهو کتیبه‌دا زۆر سه‌رنجراکيش و به‌رزن. وتووێژه‌کانى مه‌نتيقى و په‌سندى زه‌وقى^(*) سه‌لیم و هه‌مووى ده‌گه‌ل ئه‌خلاق و که‌سايه‌تیی و پێژه‌ره‌که‌ى يه‌ک ده‌گرنه‌وه و بيجگه له‌وانه‌ش نيشانه‌ى عه‌قل و زانين و هۆش و ليزانى به‌هه‌موويه‌وه دياره. که‌وا بوو ئه‌ى جه‌نابى وه‌ستانیکۆلا ئه‌گه‌ر تۆ بۆچوونىکى پته‌وترت نيبه با ئه‌و کتیبه‌و ئاماديسى گۆل له سووتانى مه‌عاف بکړين. به‌لام باقى کتیبه‌کان هه‌رچى زووتر بکه‌نه خواردنى ئاگر. ده‌لاک گوتى نا، نا، جه‌نابى که‌شيش وا مه‌فه‌رموو، چون ئه‌وه‌ى به‌ده‌ست منه‌ويه کتیبى «دۆن بليانىسى»^(٧٢) ناويه‌ده‌روه‌يه.... که‌شيش گوتى له‌مه‌ر ئه‌و کتیبه‌وه ده‌بى عه‌رزت بکه‌م که به‌شى دووهم و سى‌يه‌م و چواره‌مى مفته‌لاى^(*) سه‌فرايه‌کى^(*) زۆر تونده و بو خاوين کردنه‌وه‌ى ميزاجى^(*) ئه‌و که‌مىک پړه‌ندى^(*) چينى لازمه. بيجگه له‌وه‌ش ده‌بى ته‌واوى داستانى «قه‌لايناوبانگ» و چه‌ند داستانى بى تام و بى ماناى تريشى لى دهرباوێژى. بو

٧٠- Palmerin d, Olive دوو به‌شه، که به‌شى يه‌که‌مى سالى ١٥٢٦ له وينيز و پاشان سالى ١٥٨٠ له توليدۆ چاپ کرا و به‌شى دووه‌ميشى له ميديناديلکاريپۆ سالى ١٥٨٠ چاپ کرا.

٧١- Palmerin dAngleterre له شه‌ش به‌ش پیک هاتوه که قه‌ديمترين چاپى تا ئه‌و جیگه‌يه‌ى زانراوه سالى ١٥٤٨ له شارى توليدۆ چاپ کراوه.

٧٢- Don Belianis نووسينى ژریمینۆ فرنانديز Géremino Fernández که سالى ١٥٤٧ له شارى بۆرگۆس Borgos له چاپ دراوه. (مۆريس باردۆن)

ئهم کاره ده‌بى شه‌ش مانگ^(٧٣) مۆله‌ت به‌و کتیبه‌بدرى تا ئه‌گه‌ر له‌و ماوه‌يه‌دا چاک کرا بيه‌خشرى دهنه ده‌بى به‌سزاي خۆى بگا. جارئ هه‌قال. ئۆ ئه‌وى له مالى خۆت رابگره و مه‌هتله‌ که‌س وه‌بخوینى. ده‌لاک گوتى ئيتاعه‌ى ئه‌مرت ده‌که‌م.»

ئه‌وجار که‌شيش بى ئه‌وه‌ى خۆى به‌هه‌لدانه‌وه‌ى لاپه‌ره‌ى کتیبه ئه‌ستورره‌که‌نه‌وه ماندوو بکا، به‌که‌يبانوى ئه‌مر کرد که کتیبه‌گه‌وره‌کان فرى داته هه‌وشه. به‌رده‌نگى^(*) که‌شيش نه که‌ر بوو نه که‌ر، وه‌خۆى زۆر تاسه‌ى سووتاندنى ئه‌و کتیبانه‌ى ده‌کرد زۆرتر له‌وه‌ى که قه‌واره‌يه‌ک قوماش به‌پارچه‌باف^(*) سفارش بدا، هه‌رچه‌ند ئه‌و کاره زۆر گران بوو. جا به‌هه‌ر باوه‌شیک حه‌وت هه‌شت به‌رگى له‌و کتیبه‌قه‌ورسانه هه‌لده‌گرت و له په‌نجه‌ره‌وه هه‌لى ده‌داشته ناو هه‌وشه. به‌لام چون ويستبووى ئه‌و هه‌مووانه به‌يه‌کجار هه‌لبگرى، يه‌کيک له‌وان که‌وتبووه به‌رپى ده‌لاک و ئه‌ویش بو ئه‌وه‌ى بزاني عینوانى کتیبه‌که چيه هه‌لى گرته‌وه ديتى که له‌سه‌ر به‌رگه‌که‌ى نووسراوه: «داستانى پاله‌وانى ناودار تيرانى سپى»^(٧٤) که‌شيش هاوارى لى به‌رز بووه‌وه: ته‌باره‌که‌لا! هه‌وال ئه‌و کتیبه‌ى به‌ده‌ست تۆويه داستانى تيرانى سپيه؟ زوو بيده به‌من. چون متمانه‌ت پى ده‌دم که ده‌و کتیبه‌دا ده‌ريايه‌ک به‌زم و که‌يف و خۆشى هه‌يه و من ده‌زانم چه‌نده سه‌رگه‌رمى تيدايه. هه‌ر له‌و کتیبه‌دايه که پاله‌وانى دلاوه‌ر «دۆن کيرى ئيلزۆن دۆمۆن تالبان» Don kyrie Eleison de Montalban و براکه‌ى «تۆماس دۆمۆن تالبان» و پاله‌وانىکى تر به‌ناوى «فۆن سىکا» Fonséca ده‌گه‌نه يه‌کتر و باسى نه‌به‌ردى پاله‌وانى دلاوه‌ر تيران ده‌گه‌ل سه‌گىکى سه‌ير و عه‌جايب هاتووته گۆرئ و ئه‌وجار ده‌چيته سه‌ر باسى زيره‌کى و پندى^(*) کچيک به‌ناوى «عه‌يشى ژيان» و دلدارى و مه‌کربازى بپوه‌ژنىکى فيلباز و حيله‌ت باز به‌ناوى ئارمیده و ديسان باسى شاژنىک ده‌کا که عاشقى مه‌يته‌ره‌که‌ى خۆى به‌ناوى «هيپۆليت» Hippolyte بووه و ده‌ستى ده‌گه‌ل تیکه‌ل کردوووه. هه‌قال، من به‌راستى پیت ده‌لیم که ئه‌م کتیبه له روانگه‌ى سه‌بک و شيوازه‌وه له دنياى وينه‌ى نيبه. ده‌و کتیبه‌دا پاله‌وانان وه‌ک بنيادهم ده‌خۆن و ده‌خه‌ون و ده

٧٣- ده دهقى ئه‌سلیدا نووسراوه مۆله‌تیک به‌رانبه‌ر به‌زهمانى پيويست بو حازربوونى دانيشتوانى کۆلۆنبييه‌کان له دادگادا که ده‌بى له‌ولای ده‌رياکانه‌وه بين و ئه‌وه‌ش لانيکه‌م شه‌ش مانگ ده‌خايه‌نى. (لووى وياردۆ)

٧٤- Histoire de Fomeux chevalier Tiranl Le Blanc رۆمانى به‌ناوبانگى پاله‌وانیکه که ئه‌سله‌که‌ى به‌زاراوه‌ى کاتالۆنى ئه‌سپانىانى ته‌رجه‌مه‌ کراوه «١٤٩٠» و سالى ١٥١١ وه‌رگيردراوه‌ته سه‌ر زاراوه‌ى کاستيلی ئه‌سپانىایى. (مۆريس باردۆن)

چيگاوواني خوياندا دهمرن و پيش مردن وه‌سيهت ده‌كهن و بيجگه له‌وانه‌ش دهو كتيبه‌دا هه‌زار نوكته‌ي تر هه‌يه كه كتيبه‌كاني له‌م چه‌شنه نيانه. به‌و حاله‌شه‌وه من به‌متمان‌ه‌وه ده‌لیم كه حه‌ق نه‌وه بوو دانهری نه‌م كتيبه‌به‌گوناهي هه‌لبه‌ستني نه‌و هه‌موو تره‌هاته (بي نه‌وه‌ي مه‌جبور بووي) بو ماوه‌ي ته‌واوي ته‌مه‌ني ده‌كه‌شتي ده‌وله‌تيدا به‌سه‌ول ليدان مه‌حكوم بكری^(۷۵). تو نه‌م كتيبه‌به‌ره‌وه مال و بيخوينه‌وه بو نه‌وه‌ي بزاني قسه‌كانم دروسته يا نا. ده‌لاك گوتي: ئيتاعت. به‌لام چ له‌و كتيبه‌چكولانه بكم كه ليره ماون؟ كه‌شيش گوتي: نه‌وانه نابي كتيبي پاله‌واني بن. به‌لكو ديوانه شيعرن.»

پاشان په‌كيك له‌واني كرده‌وه و ديتي كه عينوانه‌كه‌ي شه‌پيپوور^(۷۶) له ئاسه‌واوي «ژورژدومنت مايوره». و به‌و بوچوونه كه باقبي كتيبه‌كانيش هه‌ر له‌و قوماشه‌ن، پرووي ده‌ ده‌لاك كرد و گوتي: «نه‌م كتيبانه نابي وه‌ك نه‌واني تر ده‌ ئاور باويژي، چون هيج كات وه‌ك كتيبه‌پاله‌واني به‌كان زهره‌ريان بو كه‌س نه‌بووه و ناشيانبي. خوشكه‌زا هاواوي لي به‌رز بووه‌وه و گوتي: نه‌ي جه‌نابي كه‌شيش تو بيخودا نه‌وانه‌ش ده‌گه‌ل باقبي كتيبه‌كان بسووتينه، چون نه‌گه‌ر خالم له‌ نه‌خوشي پاله‌وانه‌تي چاك ببينه‌وه، به‌خويندنه‌وه‌ي نه‌و كتيبانه نه‌وجار خوي به‌شوان داده‌ني و به‌گوراني گوتن و بلويز ليدان، روو ده‌ميترگ و چيمه‌ن و جه‌نگه‌ل و ليره‌واران ده‌كا. يا ده‌بته‌ شاعير، نه‌وه‌ش له‌ پاله‌وانه‌يه‌تیه‌كه‌ي خراپتر، چون وه‌ك ده‌لین شاعيري ده‌ردیكي بي دهرمانه و خه‌لكي تريش ده‌يگرنه‌وه. كه‌شيش كوتي، حه‌ق به‌و كچه‌ لاهيه و چون دوستي ئيمه‌ زوو هه‌لده‌خليسكي وا باشه نه‌م هويه‌ي دووباره خليسكانه‌وه‌ي بو نه‌هيلي نه‌وه. كه‌واوو ئيستا كه‌ ده‌مانه‌وي له‌ كتيبي شه‌پيپوور، نووسيني «مونت مايور» ده‌ست پي بكه‌ين، من له‌سه‌ر نه‌م بروايه‌م كه‌ نه‌يسووتينين، به‌لكو نه‌و به‌شه‌ي كه‌ له «حه‌كيم مباره‌ك» Londe enehntée باس ده‌كا و هه‌روه‌ها شيعره دريژه‌كاني بقرتينين. باقبيه‌كه‌ي كه‌ ده‌گه‌ل په‌خشانه‌كاني له‌ هه‌موو كتيبه‌كاني نه‌وه‌ي خوي باشتره با بميني. ده‌لاك گوتي: كتيبي دوايش ديسان عينواني

۷۵- دوكتور باردون ده‌لي ده‌قي نه‌سلي نه‌م رسته‌يه به‌زباني نه‌سپانيولي زور روون نييه و هه‌ر وه‌رگير و نووسه‌ر و ره‌خنه‌گريك به‌سه‌ليقه‌ي خوي نووسيويه، به‌لام من بي كه‌موزياد له‌ پرووي ده‌قي فه‌ره‌نسي لووي وياردو وهرم گيرايه‌وه سه‌ر فارسي. (مه‌مه‌د قازي)

۷۶- La Diane de Montemayor داستانيكه له ژباني شوانه‌وي‌له‌يه‌ك له سالی ۱۵۵۸ - ۱۵۵۹ له دالاس بلاو كراوه‌ته‌وه. نه‌هيباتي شواني سه‌ده‌كاني دوايي كه‌ شاكاره‌كه‌ي به‌زباني فه‌رانسه كتيبي ئاستره l' Astrée له كتيبي ناوبراو مايه و ئيلهامي وه‌رگرتوه. (مؤريس باردون)

شه‌پيپووري هه‌يه و ناوي شه‌پيپووري دووه‌مي «سالمانتين»^(۷۷) به‌سه‌ره‌ويه. كه‌شيش گوتي: شه‌پيپووري سالمانتين باشتره ره‌گه‌ل سزادراوه‌كاني ناو حه‌وشه بكه‌وي. به‌لام شه‌پيپووري «ژيل پولو» ده‌بي وه‌ك شوينه‌واوي خودي «ئاپولون» ناگاداري لي بكری به‌هه‌رحال جه‌نابي ماموستا، به‌كتيبيكي تر رابگه‌ين، كاتمان كه‌مه. ده‌لاك كه‌ كتيبيكي تري كردبووه‌وه گوتي: نه‌مه‌يان كتيبي «ده‌ فه‌سلي خه‌زينه‌ي نه‌وينه»^(۷۸) كه «نانتونيؤ دولوفرازو» شاعيري خه‌لكي سارديني هوندوويه‌ته‌وه. كه‌شيش به‌ده‌نگي به‌رز گوتي: سويند به‌و پله و پايه ئاينيه كه‌ من پييانگه‌يشتوم، له‌زه‌مانيكه‌وه كه‌ ئاپولون ياني خوداي هونه‌ر و شيعر و موسيqa خودايه‌تي ده‌كا هيشتا كتيبيك به‌و جواني و ناسك خه‌ياييه دانه‌ندراوه، نه‌م كتيبه له‌ ته‌واوي نه‌وانه‌ي كه‌ تا ئيستا بلاو كراونه‌وه، به‌كه‌لكتر و بي وينه‌تره و هه‌ر كه‌س نه‌خويندبته‌وه، ده‌تواني به‌تيراديوي بلي ده‌ عومري خويدا كتيبيكي شادي هيني نه‌خويندووه‌ته‌وه. تو جه‌نابي ماموستا، تكايه بو مني بينه. چونكه نه‌و كتيبه‌به‌لاي منه‌وه زور له‌ عه‌بايه‌كي دريژ له‌ پارچه‌ي فلورانسې كه‌ به‌رهمي ديارې بوډين به‌كه‌لكتره و كه‌شيش پاش نه‌و قسه‌يه كتيبه‌كه‌ي به‌كه‌يفخوشييه‌كي زوره‌وه له‌ گوشه‌يه‌ك دانا. ده‌لاك دريژه‌ي به‌قسه‌كاني دا و گوتي: كتيبه‌كاني تر بریتين له‌ شواني ئيبري^(۷۹) و خوريه‌كاني هيناره‌س^(۸۰) و چهند دهرمانيك بو نه‌خوشي به‌غيلي^(۸۱). كه‌شيش گوتي باشتره نه‌وانه بده‌ين به‌كه‌يبانوو. تكايه ده‌ليلي نه‌م فتوايه‌شم لي مه‌پرسه. چون نه‌و باسه زور دووردریژه. ده‌لاك گوتي: نه‌و يه‌كه‌يان كتيبي «شواني فيليدايه»^(۸۲). كه‌شيش گوتي نه‌و كاريه شوان نييه به‌لكو زانايه‌كي حه‌كيم و هوشمهنده و ده‌بي كتيبه‌كه‌ي وه‌ك ئاسه‌واوي پيروژ بپاريزين. ده‌لاك گوتي كتيبي دوايي كه‌ زور نه‌ستووره ناوي «گه‌نجينه‌ي هه‌لبه‌ستي جواره‌وجوره»^(۸۳).

۷۷- Le Seconde Diane de Salmantin به‌رهمي ئالونزو پريز Alonzo Perez پزيشكي سالامانك «ئالكالا ۱۵۶۴». (مؤريس باردون)

۷۸- Dix livrea de Fortune amour نووسيني نانتونيؤ دولوفرازو Antonio Delofraso چاپي بارسيئون. ده‌وره‌ري ۱۵۷۳. (مؤريس باردون)

۷۹- Le Pasteur d' Ibérie نووسيني Bernardo de lavega چاپي سيويل ۱۵۹۱.

۸۰- Le Nymphes de Hénarés نووسيني Gonzales de Bobadilla چاپي ئالكالا ۱۵۸۷.

۸۱- Remédes ála Jalousie نووسيني Lopez de Enciso چاپي مادريد ۱۵۸۶.

۸۲- Berger de philida نووسيني Golvez de Montalvo چاپي مادريد ۱۵۸۲.

۸۳- Tésor de poesies Varieés نووسيني Pedro de Padilla سالی ۱۵۸۰ له مادريد بلاو كراوه‌ته‌وه.

كەشيش گوتى: ئەم نەوعە كىتپانە ھەرچەندى كەمتر بن باشترە ئەو كىتپەش دەبى خاوين كرىتەوھە دىكودالى لى فرى بدرى و زور شىعرى پەست و بى كەلكى تىدايە دەبى لايانەرىن. بەو حالەش چونكە شاعىرەكەى دۆستى منە و بەشوكرانەى ئەوھى كە باقىي ئاسەوارەكانى باشتر و قارەمانىترن، راي گرن و بىپارىزن. دەلاك گوتى: كىتپەكەى تر تەسنىفساز^(۸۴) كارى «مالدونادۆيە». كەشيش گوتى: ئەوھى ئەو شىعەرەشى ھۆندووتەوھە دۆستىكى خۆشەويستى منە. شىعەرەكانى بەراوىژى^(*) خۆى بىسەر سەرەست دەكا و لەحنى دەنگى شاعىر ئەوھەندە دلنشىنە كە كاتى شىعەر خويندەنەوھە، پىاوى جادوو دەكا. لە پىنھە لاگوتندا ھىندىك زۆرى لەسەر رۆيشتووھە، بەلام شتىك كە باش بى، دىرژىش بى، ماندووت ناكە. ئەويش رەگەل ئەو كىتپانە بخە كە دەبى بىننەوھە. باشە ھۆو كىتپە كە لە ھەموان نىكتەرە چىيە؟ دەلاك گوتى: ئەم كىتپە كالاتە^(۸۵) كارى «مىگلدوسىرفانتىس» ە. كەشيش گوتى: ئەم سىرفانتىسە چەند سالا دۆستى منە و دەزانم كە دەناسىنى نامرادى و رۆژەرەشىيەكانى بەرەى مرؤفا زۆرتەر شارەزايە تا دە ھونەرى شىعەر و شاعىرىدا. ئەلبەتە كىتپەكەشى بابەتى باش و سەرنجراكىشى تىدا ھىيە بەلام ئەو كابرەيە زۆرتەر قسەدەكا و ھىچ كات بەرھەمىك وەرناگرى. وا باشە چاوەروانى بەشى دووھم بىن كە نووسەر بەلىنى دەرکردنى داوھ. شايدە^(*) ئەو بەلابردنى عەببى خۆى لە دواروژدا وەبەر لىبوردنىك بەكەوى كە ئەمرؤ سزاواری نىيە. بەھەرھال، مامۆستا ئەو كىتپەش لە مالى خۆت رابگرە. وەستا نىكۆلا گوتى: ئەى بەچاوان! ئەوھش سى كىتپى تر كە پىكە بەدەستەوھە ھاتن و برىتىن لە ئارۆكانا^(۸۶) كارى «دۆن ئالۆنرودوارچىلا» و «ئۆستىريادا» كارى «ژوان روفو» قازى شارى «قەرتەبە» و «مۆنىرات»^(۸۷) كارى «كرىستووال دۆويروس» شاعىرى والانسى. كەشيش

۸۴- Le Chansonnier كارى Lopez de Maldodado كە سالى ۱۵۸۶ لە مادرىد لە چاپ دەرچووھە.

۸۵- گالاتى Galateé كارى مىگل دۆسىروانتىس نووسەرى دۆن كىشۆتە كە بەشى يەكەمى سالى ۱۵۸۱ لە ئالكا بلاو كراووتەوھە، بەلام ئەجەل مۆلەتى ئەدا كە بەشى دووھمى «بەلىن دراو» تەواو بكا. (مۆرىس باردۆن)

۸۶- Aroucana كارى Alonzo de Ercilla ھۆنراوھىكى ھەماسى و داستانى فەتھى ولاتى ئارۆكانى لە پارىزگاكانى شىلى بەدەست ئەسپانىيەكان. ئەم كىتپە دووجار لە مادرىد دە سالەكانى ۱۵۶۹ و ۱۵۹۰ دا بلاو كراووتەوھە.

۸۷- Monserrate لە نووسىنى Gristovale de Virués ھۆنراوھىكە دەربارەى دروستکردنى كلىساي بەناوبانگى كاتالان لە سەدەى نۆيەم كە سالى ۱۵۸۸ لە مادرىد بلاو كراووتەوھە. (مۆرىس باردۆن)

گوتى ئەوانە ھەر سىكيان لە باشترىن شىعەرە ھەماسىيەكانى زبانى ئىسپانىۆلېن و شان لە شانى بەرزترىن ھەماسەكانى ئىتالىا دەدەن. دەبى ئەو كىتپانە وەك بەنرخترىن گەنجىنەى شىعەرى ئەسپانىيى چا لى بگەين و بىانپارىزىن.

دە ئاخىرىدا كەشيش لە ژىر و روو كەردنى ئەو ھەموو كىتپەماندوو بوو، ويستى بى پرس ورا ھەمووان دە ئاورى باوى، بەلام دەو دەمىدا وەستاي دەلاك كىتپىكى كەردبووھە و ناوھەكى ئاوا راگەياند: فرمىسكەكانى ئانژلىك^(۸۸). كەشيش گوتى: ئاخ ئەگەر من فەرمانى سوتاندنى ئەم كىتپەم دابايە، ئىستا دەبوو ھۆلھۆل بوى بگىرم و فرمىسكان ھەلپىرم، چون وىژەرى ئەم شىعەرە، يەككە لە بەناوبانگترىن شاعىرانى ئەسپانىا، بەلكو دنيا بوو. خودا ھەلناگرى دە وەرگىزىنى ھىندىك لە ئەفسانەكانى ئوويديشدا قىامەتى كەردەوھە.»

۸۸- Les Larmes d. Angélique بەرھەمى Luis Barabona da soto شاعىرى ئەسپانىيى. ھۆنەنامەيەكە دە دوازە نەغمەدا كە بەشى يەكەمى دە سالى ۱۵۸۶ دا لە غەرناتە بلاو بووھە. شاعىر دۆستىكى نىكى سىروانتىس بوو. (مۆرىس باردۆن)

جەنابى ئۇسقىنى گەورە تۆرىن* چ نەنگىگ لەوہ بالترە، ئىمە كە خۇمان ناواناۋە دوازە سوارە پالەوانانى سەرگەردان و دەو سى رۆژى دواييدا^(۹۲) خەلاتى كىبەركىمان رۋاندوۋە، بىلەن پالەوانانى دەربارى بەو ئاسانىيە بەسەرماندا سەرگەون؟

.. كەشيش كوتى: بىدەنگ ھەۋال! كە ئەگەر خودا بىھەۋى بارەكە دەگۆرۈپ ۋە ئەوھى ئەمىرۈ دوراندوۋتانه سبەى دووبارە دىبەنەۋە. جارۈ بىجگە لە سلامەتى خۆت بىر لە ھىچ شتىك مەكەۋە. چون بەراى من، تۆ زۆر ماندوۋى و رەنگە زۆر سەختىش برىندار بى. دۆن كيشۆت كوتى: برىندار نىم، بەلام شك دەۋەدا نىيە كە ئازاى لەشم كوتراۋە و دارم لەسەر بەردى نەماۋە؛ چونكە ئەو رۆلانە زۆلە، بەدارى بەروو تىم بەربوۋ و خورى شۆرى* كرىم. ئەوھى لە بەر بەغىليان بوو، چونكە دەزانى تەنيا كەسىك كە دەتوانى دە بەرامبەرىدا پراۋەستى منم. من ئەگەر لەو جىۋيانە ھەستەمەۋە، با ھەزار تەلىسم و جادووش پارىزگارى لى بكن ئەگەر ھەقى خۆى دەبەرى دەستى نەنىم و ھەشىرى سەگى پى نەكەم، بزانه ناوم رىنۆدومۆنتۆبان نىيە! جارۈ بفرموو شتىك بەدەنى، بىخۆم. جارۈ خواردەنە كە لە ھەمووشت سازگارتە و كارى تۆلە كرىنەۋە بۆ خۆم بەجى بىلەن. دەستبەجى دەربەرىن فەرمانى پالەوان جىبەجى بكن و چوون خۆراكىان بۆ ھىنا. پاش خواردن دۆن كيشۆت خەۋى لى كەوتەۋە و ئەوانەى لەۋى بوون لە شىتتىيەكەى واق و پراما مانەۋە.

ھەر ئەو شەۋە كەبىبانو، ھەرچى كىتېبى دەھەسارى تەۋىلە و مالىدا بوون ئاورىدان و كرىنى بەخۆلەمىش. دەو نىۋەدا كىتېبانىك سوۋتان كە ھەق بوو ھەتاھەتا دە كىتېباناندا بەيادگار بىمىنەۋە. بەلام بەختى ئەۋان و تەمبەلىي پشكەنەر نەبەھىشت لەو چارە نوۋسە شوومە رىزگار بن و بەمجۆرە پەندى «بىگوناھ زۆر جار بەئاگرى گوناھكار دەسوۋتى» لەسەر ئەۋان ۋەراست گەرا. رىگا چارە يا دەرمانىك كە كەشيش و دەلاك دەو ساتەدا بۆ چارەسەرى نەخۇشىي دۆستەكەيان بەبىرياندا ھاتبوو، ئەۋە بوو كە دەركى كىتېخانەكەى تىغە بكىشن تا لەو كاتەدا كە دۆن كيشۆت لە جىۋيانە نەخۇشى ھەلدەستىتەۋە چاۋى بەكىتېخانەكە نەكەۋى و پىتى بلىن كە جادوۋگەرىك قەفەسەى كىتېبەكانى بەھەرچىكى تىيدا بوۋە برىدوۋىتەى و ئەم كارە بەۋەستايەتتىيەكى زۆرەۋە ئەنجام درا. دوو رۆژ دواتر دۆن كيشۆت لە جىۋى خۆى ھەستاۋ و يەكەم كارى كە كرىنى ئەۋ بوو كە سۆراغى كىتېبەكانى گرت و بەلام چون كىتېخانەى لە جىۋى جارن نەدىتەۋە، بەچەپ و راستدا دەستى كرى

۹۲- ئامازىيە و بەجىژن و كىبەركى پالەۋانى پىرسپۆلىس كە بەوردى دە كىتېبى «دۆن بىليانىسى» يۇنانىدا باسى لى كراۋە. (لوۋىي وىاردۆ)

لەمەر دوۋەمىن ۋە دەركەۋتنى پالەۋانى دۆۋقانى ئىمە

دۆن كيشۆتى مائش

تەفتىش گەشىتتوبوۋە ئىرە كە لە نەكاۋ دۆن كيشۆت بەدەنگى بلىند، نەعرتە لىدانى دەست پى كرىد و دەيگوت: لىرەيە، ئەى پالەۋانى دلاۋەر، لىرەيە كە دەبى ھىزى شان و باھۆت نىشان بەدى. دەنا پالەۋانانى پاشا ھەموو خەلاتەكانى كىبەركى دەبەنەۋە. «كەشيش و دەلاك بۆ ئەۋەى بزائن ئەۋ ھەراۋەرىيە چىيە لە پىراگەشىتنى باقى كىتېبەكان دەستيان ھەلگرت و بەۋ ھۆيەۋە كىتېبەگەلى كارۋلئا^(۸۹) و لىئۆنى ئەسپانىيە^(۹۰) و ئەتۋارى ئىمپراتور^(۹۱) ئاسەۋارى «دۆن لوۋىي دۆۋاۋىلا»، بى تەفتىش و پشكىن و لايەنگرى رەنگە سوۋتېنرابىن. چون ئەم كىتېبانە لە كىتېخانەدا ھەبوون و رەنگە ئەگەر كەشيش چاۋى پى كەوتبان، چارەنوۋسىيان سوۋتان نەبوۋايە.

كاتىك دۆستان گەشىتنە لاي دۆن كيشۆت پالەۋان لە تەختى خەۋەكەى دابەزىبوو و ھەروا خەرىكى داد و بىداد و دىۋانە بازىيەكانى خۆى بوو، بەنوۋكى شىمىشر و لىۋاھركەى زەبرى لە دار و دىۋارە دەۋەشانەد و ۋەھا بىدار وزىت و سەرحال بوو دەنگوت ھەرگىز نەخەوتوۋە. فەورەن دە ئامىزىيان گرت و بەزۆر لەسەر تەختەكەى تىخلىان* كرىدەۋە. دۆن كيشۆت پاش ئەۋەى ھىندىك ھىۋر بوۋەۋە روۋى كرىدە كەشيش و پىتى گوت: «بەراستى

۸۹- كىتېبى كارۋلئا ھەماسەيەكى ھۆنراۋەيە كە لەمەر سەرگەۋتنەكانى شارلەن پاشاى ئەسپانىيا و ئىمپراتورى ئەلمان و ئوترىش ھۆنراۋەتەۋە و لە سالى ۱۵۶۰ لە شارى والانس لە لايەن جىرۆنىم سەمىر Géronimo بلو كراۋەتەۋە. كارۋلئاكەى تر Juan Ochoa da la Salde سالى ۱۵۸۶ لە شارى لىسبون ئامادەۋ بلوۋى كرىدەۋەتەۋە. (مۆرىس باردۆن)

۹۰- Léon de Espagne ھەماسەيەكى كۆنە دەربارەى قارەمانان و شەھىدانى ۋلاتى كۆنى لىئون كە سالى ۱۵۸۶ لە لايەن P. dela Vecihha Castellanos لە شارى سالامانك بلو كراۋەتەۋە. (مۆرىس باردۆن)

۹۱- Les Gestes de Lampeueur ھۆنە شىعەرىكى ھەماسىيە دە ۵۰ نەغمەدا كە بەپىچەۋانەى نوۋسراۋەى سىروانتىس ھۆنراۋەى don Luis de Avila نىيە، بەلگە دە سالى ۱۵۶۶ لە شارى والانس بەناۋى لوۋىي زاپاتا Luis Zapata بلو كراۋەتەۋە. (مۆرىس باردۆن)

بهخولانهوه و بهپتی عادهتی رابردوو، ههموو جاریک دههاتهوه ئه شوینه که پیدیا ده‌رۆیشه ژووری کتیبخانه‌هه و دهستی بهسه‌ر جیگا ده‌رگا که ده‌کیشا و بی ئه‌وی هیچ بلّی، چاوی به‌ههموو لایه‌کدا ده‌گیرا. پاشان که ماوه‌یه‌ک تیپه‌ر بوو، سو‌راغی کتیبخانه‌ی له که‌ییانوویست. که‌ییانووی که ده‌پیشدا فیر کرابوو چ وه‌لام یک بداته‌وه، گو‌تی: «کام کتیبخانه؟ چ شتی‌ک؟! جه‌نابی ئه‌رباب له‌چی ده‌پرسی؟ له‌م ماله‌دا نه‌کتیب‌ه‌یه‌ نه‌ کتیبخانه. چون شه‌یتان ههمووی ده‌گه‌ل خوی بردوو! شه‌یتان نه‌بوو، جادوو‌گه‌ریک بوو که شه‌ویک دوا‌ی رۆیشتنی جه‌نابت بو سه‌فه‌ر، به‌سواری په‌له‌هه‌وریک هات و هه‌رکه‌ نه‌یشته سه‌رزه‌وی له‌ ماریک که سواری بووبوو دابه‌زی و یه‌کراست رۆیشه‌ ناو کتیبخانه‌که. نازانم له‌وئ چی کرد، چی نه‌کرد. به‌لام پاش ساتیک هاته‌ ده‌روه له سه‌ربانه‌وه هه‌لفری و مالی پر له‌ دووکه‌ل به‌جی هیشت. کاتیک ویستمان بزانی چ کراوه و چ بووه، دیتمان شوینه‌واریک له‌ کتیب و کتیبخانه نه‌ماوه. ته‌نیا من و خوشکه‌زا باشمان له‌بیره کاتیک ئه‌و پیره‌ پیاوه شه‌رووره له‌ عه‌ززی بلیند بوو له‌و سه‌روه به‌سه‌رمانیدا قیژاند و گو‌تی چون دوژمنایه‌تییه‌کی نه‌پنی ده‌گه‌ل خاوه‌نی ئه‌و کتیبخانه و ئه‌و کتیبانه‌هه‌یه، زیانیکی وای به‌و ماله‌ گه‌یاندوو که پاشان لیتان مه‌علوم ده‌بی چیه. ئه‌وه‌شی گو‌ت که ناوی «موغنا‌تون» Mugnaton ی هه‌کیمه. دۆن کیشۆت گو‌تی: ده‌بی «فریستۆن» Freston بووی. که‌ییانووی گو‌تی: من ئیدی نازانم، فریستۆن بوو، فریتۆن بوو، هه‌رچی بوو ناوه‌ به‌زیاد نه‌بووه‌که‌ی به‌(تون) کو‌تایی پی ده‌هات. دۆن کیشۆت گو‌تی راستیه‌که‌ی ئه‌و کابرایه جادوو‌گه‌ریکی زانایه و به‌خوینی سه‌ری من تینوو چون به‌یارمه‌تی زانستی خوی و کتیبه‌جادووییه‌که‌ی ده‌زان‌ی که رۆژیک له‌ رۆژان من ده‌بی ده‌گه‌ل پاله‌وانیک له‌ نه‌زه‌ر کرده‌کانی(*) ئه‌و ده‌ نه‌به‌ردیکی ته‌ن به‌ته‌ندا به‌رنگارییه‌ک بین و بی ئه‌وه زانستی ئه‌و کاریکی له‌ ده‌ست بی به‌سه‌ر ئه‌و پاله‌وانه‌دا زال بم. ئه‌وه‌یه که تا له‌ ده‌ستی بی، ده‌یه‌وی ناره‌ه‌تم کا. به‌لام با بزانی و ئاگادار بی که ناتوانی نه‌ له‌ قه‌زای ئاسمانی خوی رزگار بکا و نه‌ پیش به‌تیکشکان بگری. خوشکه‌زا گو‌تی: له‌عنه‌ت له‌وه‌ی گو‌مان ده‌کا. به‌لام خاله‌ گیان تو بو خوت ده‌خه‌یته ناو ئه‌و قه‌رقه‌شه و کیشمه‌کیشه؟ ئایا باشتر نییه که له‌مالی خوت ئاسووده پالی لی بده‌یته‌وه و به‌ته‌مای نانی گه‌نم به‌ده‌وری دنیا‌دا خول نه‌خوی؟ ده‌شرانین که له‌و دنیا‌یه‌دا زۆر کو‌سه به‌دوا‌ی ریدیندا چوون و سمیلیشیان له‌ ده‌ست داوه؟ دۆن کیشۆت گو‌تی: «ناخ ئه‌ی خوشکه‌زای من، تو چه‌نده له‌ دنیا بی خه‌به‌ری! پیش ئه‌وه‌ی که سی‌ک بیه‌وی موویه‌ک له‌ من هه‌لکه‌نی من ریش و په‌شمی ههموو ئه‌وانه له‌ بنه‌وه‌را ده‌تاشم.»

خوشکه‌زا و که‌ییانووی هه‌ر دووکیان وسکو‌ت(*) بوون و ئیتر نه‌یانویست زۆتر له‌وه دمبه‌دمه‌ی پاله‌وان بکه‌ن، چون زانیان که سه‌ودای رق و کینه له‌سه‌ری دۆن کیشۆتی داوه. له‌ راستیدا دۆن کیشۆت پازده رۆژی ته‌واو، زۆر به‌هیمنی و بی ئه‌وه‌ی نیشانه‌یه‌ک له ئه‌زمی هه‌لاتنی دووباره‌ی خوی نیشان بدا ده‌مالیدا دانیش. له‌و ماوه‌یه‌دا له‌مه‌ر ئه‌وه‌که دنیا پیداو‌یستی به‌بوونی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانه و ده‌بی ئاینی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ببوژینرته‌وه و وتووێژ و ده‌مه‌ته‌قه‌ی زۆر شیرینی ده‌گه‌ل که‌شیش و ده‌لاک هینا گو‌ری. که‌شیش جاروبار دژایه‌تی ده‌کرد و جاروبار بو‌ی له‌ملی ده‌دا، چون بیجگه له‌وه چاره‌یه‌کی نه‌بوو بو ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی خوی بیاته سه‌ر.

ده‌ماوه‌ی ئه‌و چه‌ند رۆژانه‌دا دۆن کیشۆت به‌نه‌ینی ده‌گه‌ل وه‌رزیریکی جیران که پیاویکی باش بوو (ئه‌گه‌ر به‌هه‌ر ته‌قدیر بکری ناوی «باش» بدری به‌خه‌لکی فه‌قیر) به‌لام هیندیک عه‌قلی سووک بوو، ده‌ستی کرد به‌وتووێژ. سه‌ره‌نجام ئه‌وه‌نده‌ی به‌گو‌تیدا خویند که وا ده‌که‌م و وا بجی و هه‌زار جو‌ر قه‌ول و به‌لینی پی دا تا سه‌ره‌نجام کابرای ساویلکه ئاماده بوو ده‌ خزمه‌تیدا بره‌و و ببیته مه‌یته‌ری پاله‌وان. له‌وانه، دۆن کیشۆت پی ده‌گو‌ت که پیویسته به‌دل و به‌گیان ببیته هاور، چون له‌وانه‌یه رو‌داویکی وه‌ها بیته‌پیش که به‌چاو‌ترووکانیک ببیته خاوه‌نی دو‌رگه‌یه‌ک و حکوومه‌تی ئه‌و دو‌رگه‌یه بو هه‌تاه‌تا بداته ده‌ست ئه‌و. سانکو پانزا Sancho panza (ناوی وه‌رزیره‌که ئه‌وه بوو) که به‌م وه‌عد و به‌لینیانه فریوی خواردبوو، ژن و مندالی له‌ ماله‌وه به‌جی هیشت و بوو به‌مه‌یته‌ری جیران. دۆن کیشۆت زوو سه‌ولی دا هیندیک پاره په‌یدا بکا و پاش ئه‌وه‌ی هیندیکی له‌ ملک و ماله‌که‌ی فرۆشت و به‌شیکی ده‌گریو ناو ئالوگو‌ری به‌هیندیکی تر کرد، پوولیکی باشی وه‌ده‌ست هینا. مه‌تالیکی ئاسنینی له‌ دۆستیک به‌ئه‌مانه‌ت وه‌رگرت و کلاوخوده شکاوه‌که‌ی تا بو‌ی ده‌کرا ساغ کرده‌وه. پاشان، رۆژ و سه‌عاتیکی که پی وابوو بو وه‌ریکه‌وتن باشه به‌ئاگاداری مه‌یته‌ره‌که‌ی گه‌یاندا تا ئه‌ویش هه‌رچی پی ده‌وی ده‌گه‌ل خوی هه‌لگری. به‌تایبه‌تی پی راگه‌یاندا که خورجینی له‌بیر نه‌چی. سانکو به‌لینی دا که هه‌روا بکاو گو‌تیشی که گو‌یدریژیکی زۆر ده‌ستویه‌ل قاییمی(*) هه‌یه و باشتره ئه‌ویش ده‌گه‌ل خوی بینی چون خوی ده‌کاری به‌پی رۆیشتندا زۆر ئازا نییه. به‌بیستی باسی گو‌یدریژ، دۆن کیشۆت هیندیک ده‌فکروه چوو و گو‌شاری بو خوی هینا که وه‌بیر بی‌نیته‌وه که ئایا تا ئیستا وابوو پاله‌وانیکی سه‌رگه‌ردان مه‌یته‌ریکی که‌رسوار -هه‌ک ئه‌وانه‌ی ده‌چنه ناشی- وه‌دوا‌ی خوی خسته‌بی. به‌لام هه‌رچی فکری کرده‌وه، پاله‌وانیکی ئاوا‌ی وه‌بیر نه‌هاته‌وه. به‌و

حاله شهوه رازی بووکه سانکۆ که ره که ی دهگه ل خۆی بێنی و ده دلی خۆیدا گوتی له یه کهم دهرفته دا که بێته پیش، یانی به ئهستاندنی ئهسپی پاله وانیککی بێ ئهدهب که دیتته سه ر پیتی، ئهسپیککی باش بۆ سانکۆ وه دهست دینتی. ههروهها به سفارشی کابرای کاروانسه ردار چهند کراس و شتومه کی تری که دهیتوانی بۆ خۆی ئاماده کرد. پاش ئهوه ی ته داره کی هه موو شتیک گیرا و ئاماده ی رویشتن بوون، بێ ئهوه سانکۆ پانزا له ژن و منداله که ی و دۆن کیشۆت له خوشکه زا و که بیانوو مالوایی بکه ن شه ویککی ئهنگوسته چاو له گوند وه درکه وتن بێ ئهوه ی که سیک بیانینی یا پێ بزانی. ته وای ئهوه شه وه کوتایان و رویشتن و ئه وه ند دوور که وتنه وه که ئه گه ر که سیکیش وه دوایان که وتبووی دهستی پیدان رانه گا. سانکۆ پانزا به خورجین و مه شکی ئاوه وه دهتگوت ردین سپی ئه وه دهقه ریه و به توندی داژواو دهو ئاره زوه دا دهسووتا که هه رچی زووتر بپیتته حاکی دورگه یه که ئه رباب وه عده ی پێ دا بوو. دۆن کیشۆت هه ر ئه وه ریگایه ی گرتته به ر که ده وه درکه وتنی یه که مدا گرتبوویه به ر، یانی به ده شتی مۆنتیلا. به لام ئه و جار به ناراحتیه کی که مته ره وه، چونکه ئیستا سه ره تای به یانی بوو و پرشنگی هه تاو ئازاری نه ده دا. ههنگی (*) سانکۆ پانزا به ئه ربابی خۆی گوت: «حه زه تی پاله وان تکایه ئه وه به لینییه ی بۆ دورگه پیتداوم له بیرت نه چی. چون دورگه که هه رچه ندی گه وره ش بپت من ده توانم پیدیا بگه م... دۆن کیشۆت جوابی داوه: «هه و آل سانکۆ پانزا تۆ ده بی بزانی که پاله وانانی سه رگه ردانی پیشوو هه میشه عاده تیان وا بووه که مه یته رانی خۆیان کردووه ته خاوه ن و حاکی ئه وه دورگه و هه ریمانه ی که وه ده ستیان ده هیان و منیش له سه ر ئه وه قه راره م که ئه م دا به په سنده نه ته نیا له لایه ن منه وه له ناو نه چی به لکو به پیچه وانه وه له سه ر ئه م بر وایه م که ده بی له دیترا نیش وه پیش که وم. چونکه ئه وه پاله وانانه زۆر جار یا با بلیم هه میشه سه بریان ده کرد تا مه یته ره کانیا ن پیرین و هه رکه مه یته ره کان له خزمه ت کردن ماندوو ده بوون و له رابواردنی رۆژانی سه خت و شه وانی سه ختتر له تا قه ت ده که وتن، ئه وه دم ئه ربا به کانیا ن عینواتیکی «کۆنتی» (۹۳) یا لانی که م «مارکی» (۹۴) یا «ده ریه ی» یا «شارستانی» یان به ریژدی پله و پایه و بارودۆخیا ن پێ ده دان. به لام ئه گه ر من و تۆ پیکه وه بزین هیچ به دووری نازانم پاش شه ش رۆژی تر ولاتیک داگیر بکه م که چهند ولاتی تریش سه ر به و ولاته بن و ئه و جار

۹۳- مه قسام و پله و پایه ی باو بوون له ئه وروپا وه ک «خان» و «بهگ» و «ئاغا» له فه رهنگی کورد هواریدا. (وه رگێر)

۹۴- بۆ مانای ئه م واژه یه بر وانه شیکردنه وه ی ژماره ی ژووروو.

چهند خۆش ده بی که من تاجی پاشایه تی یه کیک له و ولاتانه له سه ر سه ری تۆ دابنیم، تۆ نابی له و قسه یه ی من سه رت سوو رمینتی، چونکه بۆ پاله وانان روودای سه یر و دوور له چاوه روانی دیتته پیش که له وانیه من بتوانم زۆتر له وه ی که قه ولم پێ داوی به تۆ بده م.

سانکۆ پانزا گوتی: «به و قه راره ئه گه ر به وه ی یه کیک له و موعجیزاته که جه نابت ده فه رمووی من بیمه پاشا، لا بود «ژوانا گوتییرز» Juana Gutierrez ی خیزانم که متر له مه له که و منداله کانم که متر له شازدا ه نابن. دۆن کیشۆت جوابی داوه: هیچ گومانی تیدا نییه. سانکۆ گوتی: من خۆم گومانم هه یه، چون وای تی ده گه م ئه گه ر خودا بارانی «ولات» به سه ر ئیمه دا بیاریتی، یه کیان وه سه ری «ماری گوتییرز» ناکه وی. با وه ر به فه رمو ئه رباب ئه و ژنه تیوه بۆ بوونه شان دوو فلووسان ناهینتی. دیسان عینوانی «کۆنتیس» بۆ وی باشته ر. ئه ویش ئه گه ر خودا بیه وی. دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه سانکۆ، ده جاتۆ ئه م موشکیله هه و آله ی خودای ته باره ک وه ته عالا بکه. ئه و خۆی ئه وی شایانی خیزانت بی ده داتتی. به لام تۆ خۆت به که م مه زانه و به که متر له حکومه تی ئه یاله ت رازی مه به. سانکۆ جوابی داوه: نه خیر، ئه رباب. به راستی من به که متر له وه رازی نابم. به تایبه تی که ئه ربا بیککی وه ک تۆ باش و به هیز و لیها تووم هه بی که ده توانی ئه وه ی شایانی منه و ئه وه ی شان و باهۆی من ده توانی هه لگری بی، بمداتتی.

تەنیا يەك پالەوان كە ھەلمكوتاوھتە سەرتان! لەو دەمەدا كزەبایەك(*) ھەلى كەرد و پەپرەكانى ئاش وەسووران كەوتن، ھەر كە دۆن كيشۆت ئەوھى دیت دووبارە نەپراندى «ئىوھ ئەگەر زۆرتەر لە «بپارەھى» Briarrée دىویش باسكان ھەلسوورپىن. بەسزای بى شەرمىى خۆتان دەگەيەنم.» پاش دەرپىنى ئەو قسانە، لە قوولابى دلەوھ خۆى بەدلەبرە نازدارەكەى دۆلسىنە ئەسپارد و داواى لى كەرد كە دەو ھەنگامەيەدا بەدادى بگا. پاشان لە پەناى مەتالەكەيدا بەنيزەى نامادەى ھىرشى رۆسىنانتى بەچوارنالە(*) تاودا و ھىرشى برە سەر يەكەمىن ئاش كە لە پىشەوھى ھەمووان بوو. بەلام ھەر دەو كاتەدا كە پالەوان بەزەبىركى مەحكەمى نيزە پەپرەيەكى كون كەرد، بايەكە توندى كەرد و پەپرەكان وەك خولخولە ھەلەدە سووران و نيزەكە بوو بەچەند لەت و ئەسپ و ئەسپ سوار لە جىي خۆيان ھەلكەندران و بەحالىكى پەريشان توور ھەلدراھە ئەولاتر و بەعەرز دادران.

سانكۆ پانزا ئەوھندى دە تاقەتيدا بوو، بەغارەكەر بۆ بەھاوار گەيشتنى ئەرباب خۆى گەيانە لای و چاوى پى كەوت كە ئەو زەبەرەى وىي كەوتووھ و بەھۆى بەر بوونەوھ لەو ھەوايەرا وەھا كوتراوھ كە پالەوان تانوانى لە جىي خۆى بجوولتتەوھ. سانكۆ بەدەنگى بەرز ھاواری كەرد «يا ئەللاى لەسەر! ئاخىر پىم نەگوتى ئەرباب، وريابە ئەوانە بىچگە لە ئاشى با شتىكى تر نىن؟ پىاو دەبى مېشكى دەسەريدا نەبى تا لەو بارەدا بەھەلە بچى! دۆن كيشۆت لە جوادا گوتى «لەسەر خۆبە، لەسەرى مەرۆ، نەپنى و رەمزەكانى شەر زۆرتەر پىوھنديان بەبەخت و يەغبالەوھ ھەيە. تا ئەو جىگەى من عەقلم پىي دەشكى و دەبى ھەر واش بى ئەو. فرىستۆنى ھەكىمە كە كتیبەكانى دزىوم دەگەل من ئەوھندى دوژمنايەتى ھەيە كە ئەم دىوانەى ھىناوھتە سەر شكلى ئاشى با تا نەھىللى شانازىي سەركەوتن بەسەر ئەواندا، بەنسىبى من بى، بەلام ھەرچى بىكا ناتوانى خۆى لەبەر شمشىرى تىزى من رابگرى.

سانكۆ گوتى: خودا بكا ئەوتۆ بى» و ھەنگى يارمەتىي ئەربابى خۆى، كە شانى لە جى دەرچووبوو، دا تا دووبارە سواری رۆسىنانت بىتەوھ.

ھەر دووكيان وىراى باس كەردن لەو رۆوداوه، رىگەى «پۆرلاپىس» Port Lapis يان گرتە بەر. چون وەك دۆن كيشۆت دەيگوت ئەوئ چواررەيان بوو و بەھىوا بوون لەوئ دەگەل ھەموو چەشنە رۆوداويك رۆوبەرۆو بىنەوھ. تەنیا پەژارەى دۆن كيشۆت ئەوھ بوو كە نيزەكەى نەمابوو، بۆ دەرپىنى ئەم پەژارەيەش بەمەيتەرەكەى گوت: «لەبىرمە رۆژىك داستانى پالەوانىكى ئەسپانىايىم دەخويندەوھ كە ناوى «دىگۆپەرزىو وارىگاس» Diego Perez دەبوو. دە يەكىك لە شەرەكاندا شمشىرەكەى شكا و لقيكى داربەرۆوى بەدەستەوھ

لەمەر شەرى سەركەوتوووانە و قارەمانانەى دۆن كيشۆت دەگەل

ناشە بايىبەكان و زۆر رۆوداوى تر

لەو كاتەدا سى چل ئاشى بايان لەو دەشتەدا چاوى پى كەوت و ھەر كە دۆن كيشۆت چاوى پىيان كەوت گوتى: «بەخت باشتر لەوھى كە وىستى ئىمەيە، كاران جىبەجى دەكا»، تەماشاكە سانكۆ، ئەوھ تا ھەر ئىستا سى دىوى بەد قەوارەى ناقولا لە بەرامبەر ئىمەدا ھەلتەزىونەوھ و من دەمەوئ دەگەل ھەموويان بەشەرىپىم و ھەر چەند كەسىك بن ھەمووان بنىرمە دەرەك(*) و سللارىيان(*) كەمەمەوھ. بەو دەستكەوتەى لىترە وەدەستمان دەكەوئ كەمكەم دەولەمەند دەبىن، ئەوھ خۆى شەرىكى ھەقخوزانەيە و پاك كەردنەوھى دنيا لەو رەگەزە گلاوھ لە خزمەت خوداى مەزندا وەك عىبادەتتىكى گەرە دىتە ئەژمار. سانكۆ پانزا پرسى «كو دىو؟ ئەرباب وەلامى داوھ، ھۆئەوانەى كە تۆ لەوئ بەباسكى درىژ و كراوھ دەيانبىنى.

دە ئىوانياندا دىوى وا ھەيەكە درىژىي باسكيان دەگاتە دوو فەرسەنگ. سانكۆ دە جوادا گوتى «ورىا بە ئەرباب، ئەوھى ئىمە لە دوورەوھ دەيانبىن دىو نىن، ئاشى بان و ئەوھى ئىمە بەباسكى تى گەويىن پەپرەى ئاشىن كە بەھاتنى با دەسوورپىنەوھ و بەرداشى ئاشەكان وەگەر دەخەن.

دۆن كيشۆت گوتى: «وا ديارە كە تۆشتىك لە رۆوداوه پالەوانىبەكان نازانى. من بەتۆ دەلیم ئەمانە دىون. ئەگەر دەترسى خۆت بكىشە دواوھ و لەوكاتەدا كە من شەرى بى ئامانىان دەگەل دەكەم، تۆ دوعام بۆ بكە.» پاش ئەو قسانە بى سەرنجدان بەقسەكانى مەيتەرەكەى كە بەسەريدا دەقىژاند: ئەى ھاوار! كورە پىاوى چاك بە ئەوانە ئاشى بان. دىوى چى و ژەھرى ماری چى؟ ئەو رىكىفى لە رۆسىنانت دا! وەھا چووبوو دەمىشكىيەوھ كە ئەوانە دىون كە نە تەنیا داد و بىداد و سوپىند و تەلاقى مەيتەرەكەى سانكۆ، نەدەبىست بەلكو كاتىك گەيشتە نزيك ئاشەكانىش دىسان نەيتوانى دەو راسىتییە بگا كە ئەوانە دىو نىن و ئاشن. بەپىچەوانە لە كاتىكدا بەتەقلەكوت روى دە ئاشەكان كەردبوو نەعەرەتەى لى دەدا: «دە ھەلمەيەن، ئەى مەخلووقاتى دزىوى ناشىرىن و پەست و بى كەلك! من بەتەنىام!

گرت و هیندیکیش دهلین داربه پرووهکەیی هەلکەند و بەو داره ئەوهندەیی شەڕ کرد و عەرەبی مەراکیشی کوشت کە نیویان لێ نا پالەوانی گوپال بە دەست. لە وی بەدواوه ئەو و ئەولادەکانی ئەم لەقەبەیان بەناوی «وارگاس» هەو لکاند. من ئەو نەقلەم بۆیە بۆ تۆ گێراوه کە دەمەوی هەر کە بگەمە داربه پروو چ سەوزی و چ گەلای وەراندی، لقیکی بەو ئەستورییە لێ وەکەم و ئەوهندەیی هونەری پالەوانی خۆم بێ ئەنجام بەدەم کە تۆ بەسەر سورماوییه وە شانازی بەخۆت بکە. سانکۆ گوتی: خوا یار بێ ئەوهی دەیفەرمووی راست بێ، بەلام جارێ تۆ لەسەر ئەسپەکەت راست دانیشە، چون وا دەبینم کە خوار دانیشتووی و ئەوهش لەوهراپە تۆ زۆر خۆت دەجووڵێتەوه. دۆن کیشۆت گوتی قسەکەت تەواو دروستە و ئەگەر من لەو ئیش و ئازارەیی کە دەیکیشم ناناڵینم، لەبەر ئەوهیە کە پالەوانانی سەرگەردان مافی ئەوهیان نییە لە هیچ برینیک بنال، تەنانەت ئەگەریش جەرگ و پێخۆڵەیان بەزارکی برینەکەیاندا بێتە دەری. (۹۵) سانکۆ جوابی داوه: ئیستا کەواپە من عەرزیکم نییە، بەلام خودا دەزانێ کە ئەگەر ئەندامیکی لەشی تۆ وەئیش کەوێ، من بەبیسستی نالەیی تۆ خۆشحال نام. بەلام لەمەر خۆم دەتوانم عەرزت بکەم کە بەکەمترین ئیش و ئازار هاوارم لێ بڵیند دەبیتەوه بەو مەرجهی قانونی قەدەغە کردنی نالە وهاوار مەیتەری پالەوانانی سەرگەردان نەگرتیتەوه.»

دۆن کیشۆت نەیتوانی بەساویلکەیی مەیتەری خۆی پێ نەکەنێ و پێی گوت، چون تا ئیستا دە قانونی پالەوانیدا ئەسلیکی پێچەوانەیی ئەوهی نەدیوه کەوابوو، ئەو دەتوانێ هەر وەخت ویستی بەکەیفی خوی بنالینێ.

ئەوجار سانکۆ وەبیر ئەربابی خۆی هیناوه، کە وەختی نەهاره. دۆن کیشۆت جوابی داوه کە جارێ هیچ ئیشتیای نییە، بەلام ئەو هەرچەندی دەیهوی با خوا. سانکۆ کە ئیجازەیی خواردنی پێ درابوو، جیی خۆی لەسەر پشتی کەرەکەیی خۆش کرد و لەو نان و پێخۆری دە خورجینەکەدا بوو، هەروا کە وردەوردە لە پشت سەری ئەرباب دەڕۆشت لەبەرەوه دەیخوارد. جار جارەش دەمی بەزارکی مەشکەکەوه دەناو وەها بەئیشتا دەیخواردەو کە ئاوی دەزاری مەیی فرۆشەکانی مالاگاش دەگێرا و دەو حالەدا کە بەم شیوه دەڕۆشت و پارووی دواوی پارووی قووت دەدا، هیچ بەبیر وەدەکانی ئەرباب نەبوو، رۆشتن بەدواوی

۹۵- بەندی نۆی قانونی پالەوانی دەلی: هیچ پالەوانیک مافی ئەوهی نییە لەبەر ئیشی برین بنالێ. (لوویی و یاردۆ)

روداوهکاندا هەر چەندەش پرخۆف و ترسینەر بووایە بەلایهوه سەخت و دژوار نەبوو. بەلکو وەک سەرگەرمی و رابواردنیکیی خۆش چاوی لێ دەکردن.

سەرەنجام ئەو شەوهیان دەنیو میشەبەکی چروپردا تێ بەراند و دۆن کیشۆت لقیکی وشکی لە دارێک کردەوه کە وەختی پێویست دەیتوانی لە جیات نێزە دەکاری بێنی و پەیکانی نێزە شکاوهکەشی دەسەری رۆکرد. دۆن کیشۆت تەواوی شەو، چاوی لەسەر یەک دانەنا و بەیادی دلەری جانانەیی خۆی دۆلسینە بەخەبەر مایهوه تا وەزعی خۆی دەگەڵ ئەو باسەیی دەکتیباندا خویندبوویهوه کە پالەوانانی سەرگەردان زۆر شەوان لە دلی بیابان و قوولایی جەنگەلاندا بەبیداری رایدەبوین و بەیادی داندەرەکیان دلی خویان خۆش دەکەن، بەراورد بکا. بەلام سانکۆ پانزا بێ خەیاڵ تا بەیانی جوولەیی نەکرد و خرپ خەوی لێ کەوت. بەیانی تا ئەرباب بانگی نەکرد لە خەو هەلنەستا و نە گەرمای خۆرتاوا کە بەتوندی دە چروچاوی چەقیوو، نە دەنگ و نەغمە و ئاوازی هەزاران بالندەیی دەنگخۆش کە داهاستی رۆژیان پیرۆز دەکرد لە خەوی هەلنەستاند. سانکۆ کە چاوی خۆی کوشی و دەستی پیداهینا و دستیکیی بەمەشکی شەرابەکەیی داکیشا و کە دیتی خەریکە بەتال دەبێ و چی وای تیدا نەماوه، دلی ماتەم دای گرت چون دەیزانی ئەو ریکایەیی گرتووایە تە بەر شوینیکیی لێ نییە کە قاتی و قری شەرابەکەیی لێ قەرەبوو بکاتەوه. دۆن کیشۆت بەیانش فراوینێ نەخوارد، چون وەک گووتووایە. ئەو بەکاویژ کردنەوهی بیرەورییە خۆشەکانی خۆی بەرێ دەچوو.

دووبارە ریکەیی «پرلاپیس» یان گرتە بەر و دەوروبەری سەعاتی سێی پاش نیوه رۆ گەیشتنە سەرەتای ریکای. دۆن کیشۆت دەگەڵ چاوی بەوی کەوت، گوتی: «رەفیک سانکۆ ئیرەیه کە دەتوانین باسکی لێ هەلمالین و دەستمان تا ئانیشکمان بەرینە ناو روداوه پالەوانییهکان، بەلام ئامان ئەگەر تۆ ئەمن دەژێر گەرەترین مەترسیی دنیا شادا ببینی، نابێ دەست بۆ شمشیر بەری و لەسەرم وە جواب بێی. مەگەر ئەوهی لیت سوور بێ ئەوانەیی هیرشم بۆ دین دز و درۆزن و پیاوی بێ سەرپان، کە لەو کاتیدا تۆ دەتوانی بگەیه هاوارم. بەلام ئەگەر پالەوان بن، چون تۆ خۆت فەرمانی پالەوانیت نییە. بەپێی یاساکانی پالەوانی بەهیچ کلۆجیک حەقت نییە لەسەرم بکەیهوه. سانکۆ گوتی: «ئەرباب، بەراستی ئەمن لەم واره دا ئەمری تۆ لەسەر چاوم دادەنیم. بێجگە لەوهش من خۆم بنیادەمێکی ئەهل و سەهلم و زۆرم ئیشتیای لەو پیکهه لپرژان و شەرو هەرایانە نییە. بەلام ئەگەر بەراستی وای لێ بێ کە دەبێ لەسەر خۆم وەجواب بێم، جوابی ئەم یاسانە نادەمەوه. چون یاسای شەرع و

عورف ئیزنی ئه‌وهم پێ ده‌ده‌ن ده‌ به‌رانبه‌ر ده‌ستدریژیدا له‌ خۆم به‌رگری بکه‌م. دۆن کیشۆت گوتی: منیش هه‌ر ئه‌وه‌ ده‌لێم. به‌لام ده‌ واری به‌رگری له‌ من ده‌ به‌رانبه‌ر پالنه‌واناندا، تۆ ده‌بێ غه‌ریزه‌ و ویستی سه‌روشتیی خۆت لغاو بکه‌ی.» سانکۆ گوتی: «دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه‌ به‌هه‌ر دووک چاوان و ئه‌م فه‌رمانه‌ش وه‌ک فه‌رمانی ته‌عتیل کردنی پۆژانی به‌کشه‌ممه‌ ده‌به‌ر چاو ده‌گرم.»

هه‌ر دووکیان وێزای ئه‌و وتووێژه‌ دۆستانه‌یه‌، چاویان به‌دوو که‌س له‌ که‌شیشانی «سن بێنا» Saint Benoit که‌وت که‌ به‌سواریی وشتی یه‌ک کۆهانه‌ یا به‌واتایه‌کی تر سواری ئێستری زه‌لام که‌ به‌قه‌د وشتی ده‌بوون، له‌وه‌را ده‌هاتن. هه‌ر دووکیشیان عه‌ینه‌کی سه‌فه‌ریان ده‌ چاوی خۆیان کردبوو، چه‌تری به‌رگری له‌ هه‌تاویشیان له‌سه‌ر سه‌ری خۆیان هه‌لدا‌بوو. له‌پشت سه‌ریانه‌وه‌ کالیسه‌که‌یه‌ک ده‌هات که‌ چوار پێنج سوار ده‌وریان گرتبوو و دوو نه‌فه‌ر لاوی ئێستریچیش پیاده‌ به‌دوایاندا ده‌هاتن. ده‌و کالیسه‌که‌یه‌دا وه‌ک دوا‌یه‌ ده‌رکه‌وت، خاتوونێکی به‌شانه‌وه‌که‌وتی خه‌لکی بیسکای Biscaye تیدا بوو که‌ ده‌رۆیشته‌ سیویل تا ده‌گه‌ل مێرده‌که‌ی که‌وتی که‌ به‌شوغلێکی گرینگه‌وه‌ بۆ هیندوستان ده‌چوو. که‌شیشه‌کان ده‌گه‌ل ئه‌و خاتوونه‌ نه‌بوون، به‌لام به‌هه‌مان رینگادا ده‌رۆیشتن. دۆن کیشۆت تا چاوی پێیان که‌وت به‌مه‌یته‌ره‌که‌ی گوت: «یا من به‌هه‌له‌ چووم یا ده‌گه‌ل کاره‌ ساتیک که‌ هه‌رگیز وێنه‌ی نه‌بیندراوه‌ رووبه‌رووین. چون ئه‌و ره‌شاییانه‌ی له‌ دووره‌وه‌ دیارن ده‌بێ جادووگه‌رانیک بن که‌ شارژنیکیان به‌زۆر ده‌ کالیسه‌که‌دا رفاندوو و گومانم ده‌وه‌دانیه‌. من ده‌بێ به‌هه‌موو تواناوه‌ ئه‌م ده‌ستدریژییه‌ پێش پێ بگرم و له‌ هیج مه‌ترسییه‌ک نا‌پرینگیمه‌وه‌. سانکۆ وه‌لامی داوه‌، به‌رای من ئه‌و کاره‌ له‌ رووداوی ئاشه‌کانیش خراپتره‌. بۆ خاتری خودای ئه‌رباب نه‌که‌ی! ئه‌وانه‌ که‌شیشانی خانه‌قayı سن بێناوان و کالیسه‌که‌ش جه‌ماعه‌تیکن ده‌چنه‌ سه‌فه‌ر. دووباره‌ دووپاتی ده‌که‌مه‌وه‌ که‌ باشتره‌ ئاگاداری ره‌فتاری خۆت بی و شه‌یتان نه‌چێ ده‌ کلیشه‌ ته‌وه‌. دۆن کیشۆت گوتی سانکۆ من ده‌پێشدا پیم گوتی که‌ تۆ سه‌رت له‌ کاروباری پالنه‌وانه‌تی ده‌رنا چێ. ئه‌وه‌ی من پیت ده‌لێم، عه‌ینی راستیه‌. تا چه‌ند چرکه‌ ساتی تر به‌چاوی خۆت ده‌بیینی.»

دۆن کیشۆت وێزای گوتنی ئه‌و قسانه‌ خۆی گه‌یانه‌ به‌روه‌ و رینگای به‌که‌شیشه‌کان گرت. هه‌رکه‌ ئه‌ونده‌ نزیک بوونه‌وه‌ که‌ دۆن کیشۆت هه‌ستی کرد ده‌نگی ده‌گاته‌ گوتیان، به‌بانگی بلێند تێیان راخوړی و گوتی: «ئه‌ی خه‌لکی سه‌رای ئه‌به‌دی و ئه‌ی نفووسی شه‌یتانی، زوو ئه‌و شارنه‌ به‌شان و شه‌وه‌تانه‌ که‌ رفاندووتان و به‌زۆری ده‌و کالیسه‌که‌دا

ده‌یانبه‌ن ئازاد بکه‌ن. ده‌نا به‌سزای ئه‌و کاره‌ ره‌ش و شه‌یتانییه‌ ئاماده‌ی مه‌رگ بن.» که‌شیشه‌کان جله‌وی ئێستره‌کانیان کیشا و له‌ کاتیکدا له‌سه‌ر و قیافه‌ و قسه‌کانی دۆن کیشۆت واقیان ورمابوو راوه‌ستان و جوابیان داوه‌: «جه‌نابی پالنه‌وان ئیمه‌ نه‌ نفووسی شه‌یتانین و نه‌ له‌و دنیا‌شیرا هاتووینه‌وه‌. به‌لکو دوو که‌شیش له‌ خانه‌قayı سن بێناوانین که‌ به‌رێی خۆماندا ده‌رۆین و له‌وه‌ش ئاگادارین که‌ ده‌و کالیسه‌که‌دا شارژیان فراندوون یا خێر. دۆن کیشۆت گوتی: من به‌قه‌سی فریوده‌رانه‌تان برواناکه‌م و ئیوه‌ دزی چه‌په‌ل و نا‌پاک ده‌ناسم.» پاشان بێ ئه‌وه‌ چاوه‌پروانی جوابیک بێ، ده‌ رۆسینانتي راخوړی و به‌نیزه‌ زه‌بریکی وه‌های دا‌هینا که‌شیشی یه‌که‌م که‌ ئه‌گه‌ر ئه‌و چاره‌ره‌شه‌ خۆی له‌ ئێستره‌که‌ی فری نه‌دا‌با و ئه‌و زه‌بره‌ی وێ که‌وتبا، زۆر به‌سه‌ختی بریندار ده‌بوو یا فه‌راقی ره‌شی لێ ده‌ب‌را. که‌شیشه‌که‌ی تر که‌ ئه‌وه‌ی دیت دوو لاقی تریشی بۆ ئێستره‌که‌ی قه‌رز کرد و وه‌ک با‌ی سه‌رسه‌ر (*) له‌ مه‌عه‌رکه‌ ده‌رباز بوو. سانکۆ پانزا که‌ دیتی که‌شیش وه‌عه‌رزی که‌وتوو، سه‌بریکی له‌ گویدریژه‌گه‌ی دا‌به‌زی و خۆی به‌سه‌ر که‌شیش کیشا و خه‌ریک بوو جبه‌و عه‌با‌ی له‌به‌ر دا‌به‌نی. هه‌نگی ئه‌و دوو نۆکه‌ره‌ی که‌ هاو‌پێی که‌شیشه‌کان بوون هاتنه‌ پێشه‌وه‌ و له‌ سانکۆیان پرس‌ی که‌ له‌به‌ر چی ئه‌ربابه‌که‌یان رووت ده‌کا، سانکۆ جوابی دا‌نه‌وه‌ که‌ جلوبه‌رگی ئه‌ربابه‌که‌یان ده‌سه‌که‌وتی ئه‌و شه‌ره‌ سه‌رکه‌وتووانه‌یه‌ که‌ دۆن کیشۆتی پالنه‌وان تیدا سه‌رکه‌وتوو و به‌پێی یاسا ده‌بیته‌ هی ئه‌و. نۆکه‌ره‌کان که‌ له‌و قسه‌ قۆرانه‌ حا‌لی نه‌بوون و نه‌یانده‌زانی شه‌ر و غه‌نیمه‌ت و ده‌سه‌که‌وت چییه‌، سانکۆ پانزایان به‌زه‌بری شه‌ق و پێلاقه‌ خسته‌ سه‌ر پشت و ته‌واوی ریش و سمیلان ده‌رینا و ئه‌وه‌نده‌یان تێ هه‌لدا که‌ له‌زبان که‌وت، دۆن کیشۆت له‌وێ نه‌بوو له‌سه‌ری بکاته‌وه‌؛ چونکه‌ خۆی گه‌یاندبووه‌ سواره‌کانی ده‌روبه‌ری کالیسه‌که‌ بۆ ئه‌وه‌ی بزانی کێن و چ که‌سن. که‌شیش که‌ له‌ترسان ده‌له‌رزی زۆر به‌په‌له‌ سواری ئێستره‌که‌ی خۆی بووه‌وه‌ و له‌ کاتیکدا که‌ ره‌نگی به‌روویه‌وه‌ نه‌مابوو، رۆیشته‌ لای هه‌واله‌که‌ی که‌ له‌ولتر چاوه‌پروانی بوو. هه‌ر دووکیان بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌پروانی کۆتایی پێ هاتنی ئه‌و رووداوانه‌ بن تێیان ته‌قاند و ئه‌وه‌نده‌یان چه‌لیبا کیشا و دوعا خویند، ده‌تگوت شه‌یتان راوه‌دوویان ده‌نی.

له‌ولتر، وه‌ک دێتمان دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل خاتوونی کالیسه‌که‌نشین ده‌ستی به‌قسان کردبوو ده‌یگوت: «حه‌زهرتی شابانوو له‌ئێستاوه‌ سه‌ر به‌ستی چۆنت پێ خۆشه‌ وابکه‌! چون سه‌رداری ئه‌و تا‌قمه‌ی که‌ تۆی فراندبوو ئێستا به‌زه‌بری با‌سکی من ده‌ خاک گه‌زویه‌. بۆ ئه‌وه‌ش بۆ زانینی ناوی رزگارکه‌ری خۆتان زه‌ینی مباره‌کتان زه‌حمه‌ت نه‌ده‌ن، به‌عه‌رزی

خاتوونی گه‌وره راده‌گه‌یه‌تم که من ناوم «دۆن کیشۆتی مانش»^ه، پالەوانی سه‌رگه‌ردان و ئەسیری که‌مه‌ندی پرچی دل‌به‌ری بی‌هاوتا «دۆلسینه دۆتۆبۆز»^م؛ و به‌پاداشی ئەو چاکه‌یه‌ی که ده‌گه‌ل ئیوه‌م کردووه، ته‌قازایه‌کم زۆرتر نییه و ئەویش ئەوه‌یه بگه‌رینه‌وه شاری «تۆبۆزو» و له لای منه‌وه ته‌شریف به‌رنه‌ خزمه‌ت دل‌به‌ری جانانه‌ی من و ئەوه‌ی من بۆ نه‌جاتی ئیوه کردوومه بۆی بگه‌رینه‌وه»^ه، به‌کێک له مه‌یته‌ره‌کان که خه‌لکی بیسکای بوو ته‌واوی قسه‌کانی دۆن کیشۆتی ده‌بیست و چون تی‌گه‌یشت که دۆن کیشۆت نایه‌وئ ئیزن بدا کالیسه‌که به‌رێگای خۆیدا بریواو به‌په‌نچه‌وانه‌وه ده‌یه‌وئ به‌ره‌ «تۆبۆزو» ی به‌رێ کالێ نزیك بووه‌وه و نێزه‌که‌ی له ده‌ستی ده‌ره‌ینا و به‌زاراوه‌یه‌ک که نه‌ کاستیلی بوو نه‌ بیسکایی، پرووی تی‌کرد و گوئی «برۆ ئە‌ی پالەوانی به‌دره‌فتار! سویندم به‌وه‌ی که ئافه‌ره‌یده‌ی کردووم، ئە‌گه‌ر نه‌یه‌لی کالیسه‌که‌که‌ بریوا، که‌لاکت ئە‌له‌یره ده‌خه‌م.» دۆن کیشۆت ئە‌و قسانه‌ی به‌ته‌واوی بیست و به‌ئارامیه‌کی زۆر سه‌یره‌و گوئی: «ئە‌ی نابووته‌ی^(*) بی‌بايه‌خ، من ده‌زانم که تۆ پالەوان نی، به‌لام ئە‌گه‌ر پالەوان بوایه‌ی سزای ئە‌و بی‌شه‌رمی و روودامالاییه‌م ده‌به‌ری ده‌ستی ده‌نای.»

بیسکایی جوابی داوه: ئە‌من پالەوان نیم! قه‌سه‌م به‌خوا تۆ به‌قه‌ده‌ر مه‌سیحیه‌ک درۆ ده‌که‌ی! ئە‌گه‌ر نێزه‌ت توو هه‌له‌ده‌ی و شمشیرت بکێشی ده‌بینی چۆن وه‌ک پشیله‌ی نیو ئاوت لی‌ ده‌که‌م. بیسکایی له‌وشکانی و نه‌جیب زاده له‌سه‌ر ده‌ریا، نه‌جیب زاده ده‌گه‌ل شه‌یتان و ئە‌گه‌ر شتیکی تر بیژی، درۆت گوتووه^(٩٦). دۆن کیشۆت جوابی داوه: زۆر باشه هه‌ر ئیستا ده‌یبینن.»

وه هه‌نگی نێزه‌که‌ی فری‌ده‌دا و ده‌ست ده‌داته شمشیر و مه‌تال هه‌له‌ده‌گرێ و به‌ئه‌زمی کوشتن پروو ده‌ کابرای بیسکایی ده‌کا. بیسکایی که دیتی به‌وحاله‌ته‌وه دێته پیش له ئیستره‌که‌ی که به‌کریتی گرتیوو و نه‌ده‌کرا متمانه‌ی پی‌ بکه‌ی، ویستی خۆی بخاته خواره‌وه. به‌لام ته‌نیا مه‌جالێ ئە‌وه‌ی بوو شمشیره‌که‌ی له کالان ده‌رکێشی و له به‌ختی باشی چون نزیك به‌کالیسه‌که‌وه راوه‌ستا بوو توانیی بالنجیک له کالیسه‌که‌که‌ ده‌رکێشی و بیکاته مه‌تال. ئە‌و دووه وه‌ک دوو دوژمنی بابه‌کوشته تیک به‌ر بوون. ئە‌وانه‌ی له‌وئ بوون ویستیان

٩٦- له زه‌مانی سێروانتیسه‌دا به‌خه‌لکی باسک یانی دانیشتووانی کیۆپاره‌کانی پیر نه‌یان ده‌گوت بیسکائی که زاراوه‌ی تایه‌تی خۆیان هه‌بوو. زبانیکی که لێرده‌دا کابرای بیسکایی قسه‌ی پی‌ ده‌کا، ئە‌وه‌نده تیکه‌ل و پیکه‌له‌ که‌س تینی ناگا. سێروانتیس وه‌ک نووسه‌رانی چاخی زێرین ئە‌و زبانه‌ی مه‌سخه‌ره کردووه و بۆ گالته‌ پیکردن ده‌کاری هێناوه. (مۆریس باردۆن)

لیکیان جودا بکه‌نه‌وه، به‌لام سه‌رنه‌که‌وتن چون کابرای بیسکایی به‌زاراوه ناحه‌زه‌که‌ی خۆی جنیوی ده‌دا و هه‌ره‌شه‌ی ده‌کرد ئە‌گه‌ر لێی نه‌گه‌رین شه‌ره‌که‌ ته‌واوکا، به‌ده‌ستی خۆی خاتوونی خۆی و هه‌مووکه‌سه‌کانی تر ده‌کوژی. خاتوونی کالیسه‌که‌نشین که له‌وه‌ی ده‌یدیت سه‌رسام و هه‌راسان بوو به‌سوورچییه‌که‌ی گوت، که‌میک کالیسه‌که‌که‌ واوه به‌رێ و خۆی له مه‌ودایه‌کی که‌مه‌وه به‌وردی چاوی له‌و شه‌ره‌ خویناوییه‌ ده‌کرد.

بیسکایی که نیزیك بووه‌وه زه‌بریکی وه‌های له شانی دۆن کیشۆت دا که ئە‌گه‌ر مه‌تاله‌که نه‌بوایه تا نیوقه‌دی شه‌قعه‌ی ده‌کرد. دۆن کیشۆت که قورسایێ ئە‌و زه‌بری هه‌ست پی‌ کردبوو هاوارێکی بلندی کیشا و گوئی: «ئە‌ی دل‌به‌ری جانانی من دۆلسینه، ئە‌ی غونچه گولێ باغی جوانی و شوخ و شه‌نگی. پالەوانی خۆت که بۆ دلخۆشی تۆ تووشی ئە‌و گرفتارییه‌ بووه یاریده‌ بده!» ته‌واو قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که مه‌تالی به‌روویه‌وه‌گرت و شمشیری ده‌ ده‌ستیدا ریک گۆشی و هه‌لی کوتا سه‌ر بیسکایی! پالەوان به‌و ئە‌زمه‌ هێرشی برد که گیانی خۆی به‌قیمه‌تی زه‌ربه‌تیکی کاری له حه‌ریفان بخاته مه‌ترسییه‌وه. کابرای بیسکایی که دیتی دۆن کیشۆت به‌ته‌واوی رق و کینه‌وه خه‌ریکه بۆ لای دێ ئە‌ویش هه‌ر به‌و حاله‌ته‌وه پرووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و راوه‌ستا و بالنجی کرده مه‌تال، به‌لام نه‌یتوانی ئیستره‌که‌ی له جیی خۆی ببزیوئ و بیباته ئە‌ولاتر. جا هه‌ر وه‌ک گوتمان دۆن کیشۆت به‌ئه‌زمی دووله‌ت کردنی بیسکایی به‌پارێزه‌وه هێرشێ بۆ برد و کابرای بیسکایی هه‌ربه‌و نییه‌ته شمشیری ده‌رکیشا بوو و مه‌تالی له‌سه‌ر سه‌ری راگرتیوو و چاوه‌روان بوو، ته‌واوی حازران به‌ترس و دل‌کوته‌وه چاوه‌روانی به‌ره‌می زه‌بری زراوتقینی ئە‌و دوانه‌ بوون که هه‌ره‌شه‌یان له یه‌کتی ده‌کرد. خاتوونی کالیسه‌که‌نشین ده‌گه‌ل ده‌ستوپێوه‌ند و ژنه‌ خزمه‌تکاره‌کانی هه‌زاران نه‌زریان وه‌خۆ گرت و هه‌زاران شه‌میان پێشکه‌ش به‌نویژخانه‌کانی ئە‌سپانیا ده‌کرد تا خودای مه‌زن مه‌یته‌ره‌که‌یان و خۆیان له‌و مه‌ترسی و کارسه‌ته‌ گه‌وره‌یه که بۆیان هاتووته پیش رزگار بکا.

به‌لام خراپتر له هه‌مووشت ئە‌وه‌یه که نووسه‌ری ئە‌م داستانه لێرده‌دا باسی ئە‌و شه‌ره به‌ناته‌واوی به‌جی دێلی و به‌بیانوی ئە‌وه‌ی هێچ نووسراوه و به‌لگه‌یه‌کی له‌وه‌ی زیاتر تا ئیستا باس کراوه، له‌مه‌ر دۆن کیشۆت به‌ده‌سته‌وه نییه، داستانه‌که‌ لێره ده‌بیرته‌وه. راستیه‌که‌ی ئە‌وه‌یه نووسه‌ری دوومه‌ی^(٩٧) ئە‌م داستانه نه‌یه‌ویست بریوا به‌وه بکا که

٩٧- مه‌به‌ست سێروانتیس خۆیه‌تی.

داستانێکی ئاوا گەورە دەژێر خاکوخواڵی فەرامۆشیدا کفن و دفن کرابی و خاوەن رایان و پیاو ماقوولانی ولاتی مانس ئەوەندە بەرامبەر بەشانانزییهکانی نیشتیمانی خۆیان بی مبالات بوو بن که دەبایه گانی(*) یا کتیبخانەکانی خۆیاندا چەند روونووس و نوسخەیی دەست خەتیان لە شەرحی حال و پالەوانەتییهکانی ئەو قارەمانە رانەگرتی. ئەو بوو لەسەر بنەمای ئەم گومانە، ناهومید نەبوو که ئاخری پۆژیک لە پۆژان بەشی کۆتاییی ئەو داستانەیی وەدەست بکەوێ و دەراستیدا بەلوتفی خودای مەزن، سەرەنجام دەستی بەسەرچاوهیهک راکه‌یشت که دەبەشی دووهمی ئەم کتیبەدا(۹۸) باسی لێ دەکری.

کۆتایی شەری زراوتۆقینی بیسکایی بەورەو پالەوانی دلاوهری مانس

دە بەشی یه‌که‌می داستاندا، بیسکایی دلاوهر و دۆن کیشۆتی بەناوبانگمان بەشمشیری رووتەوه له حالیکدا به‌جی هیشت که هەر دووک ناماده بوون زه‌بری کاری له فەرقی(*) سەری یه‌کتر بدن، ئەگەر ئەو کاره‌شیان کردبایه هەر دووک یه‌کتريان وهک خه‌یاری تازه ده‌کرده دوو له‌ت. به‌لام ئەم داستانە شیرینه دروست هەر له‌و جێگه هه‌ستیاره‌دا به‌هه‌لواسراوی برابره‌وه بی ئەوهی دانەری(*) داستان رینۆینیمان بکا باقی رووداوه‌که له کوێ سۆراغ بگرین. ئەو مه‌به‌سته دل‌ه‌راوکێیه‌کی زۆری بۆ من پیک هانی، چونکه کاتیک فکرم ده‌کرده‌وه که هومیدی سەرکه‌وتن ده‌دۆزینه‌وهی که‌موکه‌سیری ئەو داستانە سەرنجراکیشه‌دا چەنده کزه، خۆشییه‌کی له خۆیندنه‌وهی کورته‌یه‌ک له‌و دەستی پێ دابووم، ده‌بوو به‌ناهومیدی و دلساردی. ده‌گه‌ل هه‌مووی ئەوانه‌شدا، به‌راستی به‌لای منه‌وه، مه‌حال و دوور له‌ داب و شوینی باش بوو که پالەوانێکی ئاوا دلپاک که‌سیکی زانای ده‌گه‌ل نه‌بووی و شەرحی پالەوانەتییه‌کانی نه‌نووسیبی؛ چونکه هەر پالەوانێکی سەرگه‌ردان که وه‌شوین کاره‌سات و رووداوی له‌و چه‌شنه که‌وتوو هه‌ک یا دوو پیاوی زانا و تیگه‌یشتووی ره‌گه‌ل خۆی خستوو که نه‌ته‌نیا شەرحی کارو چالاکی و هه‌لسوکه‌وتی ئەویان دهنووسی، به‌لکو بی که‌لکترین و مندالانه‌ترین ئاکار و فکر و نه‌ینییه‌کانی ژبانی ئەویشیان له‌بیر نه‌ده‌کرد. به‌راستی که پالەوانێکی ئاوا خیرخواز شایان و سزاوار نه‌بوو که ئەوه‌نده به‌دبخت و چاره ره‌ش بووی که له‌ هاوده‌میکی زانا و ماقوول که وه‌کانی پالەوان پلاتیر و دیتران هه‌مووکات هه‌یانبوو، بی به‌ش مابوو بیته‌وه. به‌لێ من نه‌مه‌توانی باوه‌ر بکه‌م که داستانێکی ئەوا خۆش و بی وینه، به‌ناته‌واوی کۆتایی پێ هاتبی و گوناها که‌م ده‌خسته سەر ملی رۆژگاری غه‌دار که هه‌مووشت قووت ده‌دا و له‌ناو ده‌با. فکرم له‌وه‌ش ده‌کرده‌وه ره‌نگه له‌ ناویش نه‌ چووی، له‌ شوینیک پاریزرابی. له‌ لایه‌کیشه‌وه به‌خۆم ده‌گوت «له‌ جیگایه‌ک که ده‌نیو کتیبه‌کانی پالەوانی ئیمه‌دا کتیبگه‌لیک به‌تازه‌یی «دەرمانی به‌غیلی» و «حۆریانی هه‌ناره‌س» و ده‌دست که‌وتوو، میژووی به‌سهرهاتی خۆی نابێ زۆر کۆن بی و گریمان نه‌شنووسرابیته‌وه و نه‌شکرابیته‌ کتیب بیکومان له‌بیر خه‌لکیدا ماوه و ده‌کری ئەو رووداوانه له‌ بیرگه‌ی خه‌لک ده‌ربکیشریین.»

۹۸- سیروانتیس سهره‌تا کتیبه‌که‌ی کرده چوار به‌ش، به‌لام کاتیک به‌رگی دووهمی بلاو کرده‌وه ئەم دابه‌شکرده‌وهی له‌ هه‌ردوو به‌رگدا له‌ناو برد. (مۆریس باردۆن)

ئەو خەیاڵە شۆرئیکی دەخستە سەرم و ھەوسەییکی بەتینی دە دڵ و دەرووندا دادەگرساند کە لە بەسەرھاتی ژیان و کارە سەرسورھینەرەکانی ھاوولاتی ناوداری خۆم، دۆن کیشۆتی مانس ئاگاداری و دەست بێنم، پالەوانیک کە ئاوینە و شۆقی پالەوانانی مانس و تەنیا کەسیک بوو کە لەم زەمانە زالمە ی ئیمەدا کاری پالەوانەتی سەرگەردانی کردە پیشەیی خۆی و یەکەم کەلە پیاو بوو کە بۆ خەبات دژی زۆلم و زۆر و یارمەتی گەیاندن بەببۆھ ژنان و ئاگاداری لە کیشۆلان باسکی گیرەتی لێ ھەلمالی، کیشۆلانیک بێ گوناھ کە تازیانە بەدەست و سواری ئەسپ دەلاپال و کێواندا بەتەرەختەن دەڕۆشتن و باری گرانی کچینی خۆیان و کەلکەلە و نیگەرانی پاراستنی ئەو کچینیەیان دەگەل خۆیان دەبرد کە دەتگوت پالەوانیک ناپیاوی خۆینخۆر یا ناجوامئیریک چەکار بەجلوبەرگی شەرپووە یا دیوئیکی لەندەھۆر دەستدریژی بەنامووسیان ناکا و دە ڕۆژگارانی قەدیمدا، ھەبوون کچانیک لەو کچانە کە پاش ھەشتا ساڵ تەمەن باوەکو یەک تاقەشەو دەئیر میچیکدا نەخەوتبوون وەک ئەودەمەیی لە دایک بوو بوون دەست لێ نەدراوو و شەقل و مۆر نەشکاو سەرنخوونی گۆر بوون^(۹۹). کەوا بوو من دەلیم دۆن کیشۆتی ئیمە: بەو دەلیلە و بەزۆر دەلیلترین شایانی قەدرزانی و ڕیزگرتنیک ئەبەدییە و ئەلحەق ئەو ڕیزگرتەنی نابێ لە منیش درێغ بکەن چونکە بۆ دۆزینەووی باقی ئەم بەسەرھاتە، زۆرم زەحمەت کیشاوە. بەلام باش دەزانم ئەگەر فەلەک و ھەلکەوت و یەغبال نەگەشتبەنە یاریدەم، دنیا لەو داستانە شیرین و لەو سەرگەرمییە خۆشە، بێ بەش دەبوو. ئیستا باسی ئەو دەکەم کە چۆن باقی داستانەکەم وەگیرھێنا.

رۆژیک کە لە شاری تۆلید دەکۆلانی ئالکانادا دەخولامووە تازە لاویکم چاوی پێ کەوت کە دەفتەرچەیی کۆنی بەدووکاناریک کە پارچەیی ئاوریشمینی ھەبوو دەفرۆشت. من کە عاشقی خۆیندەووم و تەنانەت کاغەزە کۆنی شەقامانیش ھەلدەگرمووە بزانی چیان تیدا نووسراوە بەحوکمی مەیلی زاتی یەکیک لەو دەفتەرچانەیی کە تازە لاوەکە دەفرۆشت ھەلم گرت و تەماشام کرد خەتتە کەیی عەرەبی بوو. ھەر ئەوێ دەندم دەزانی کە ئەو خەتتە عەرەبییە و نەمدەزانی بێخۆینمەو. چاوم بەھەموو لایە کدا گێرا، بەلکو عەرەبیک ئەسپانیایی^(۱۰۰)

۹۹- سێروانتیس لە زۆر جیگەیی تری داستانە دۆن کیشۆتدا، ئەو شۆخییەیی کردوو و تەنانەت «دۆلسینە»ی دلبەری خەبالیی دۆن کیشۆتیشی نەپاراستوو. (مۆریس باردۆن)

۱۰۰- عەرەبی ئەسپانیایی یا Moisques ئەو عەرەبانە بوون کە لە ئەسپانیا مابوونەو و بووونە ئەسپانیایی و خەلک بەشەق کردبوونانە مەسیحی. (مۆریس باردۆن)

ببینمەو کە بزانی و پێم بلێ ئەو چییە. وا ھا تە پێش کە بۆ دۆزینەووی و ھا کەسیک زۆر مەحتەل نەبم. چونکە ئەگەر بموستانایە بۆ زمانیک پیرۆزترین و ھەرگێرێک ببینمەو زۆر زوو دەمدیتەو. (۱۰۱) بەلێ جا ھەر کە قەزاو قەدەر یەکیک لەو عەرەبانەیی گەیانە من، مەبەستی خۆم پێ راگەیاندا و کتیبەکەم دایە دەستی. ئەو کتیبەکەیی لە نیوہ راستدا کردووە و ھێشتا چەند دێری نەخۆیندبوو کە دەستی کرد بەپیکەنین. من ھۆی پیکەنین و تریقانەو کەیم لێ پرسیی ئەویش گوتی: بەو روون کردنەووی پێدەکەنم کە دە پەراویزدا نووسراوە. من تکام لێ کرد ئەو روون کردنەووی بۆ مەن بەکاتەو و ئەویش بێ ئەووی لە تریقانەو بکەوئ، گوتی: گوتی بگرە بۆت بخۆینمەو:

... و ئەو دۆلسینە تۆبۆزۆیە کە ئەغلب دەو کتیبەدا ناوی ھاووە بۆ خۆی کردنی گوشت بەراز ئەوێ دەست ڕەنگین* بوو کە ھیچ ژنیک لەولاتی مانس دەسکەنەیی* لە دوو نەدەکرد» من کاتیک ناوی دۆلسینە تۆبۆزۆم بیست واقم و ڕما؛ چونکا دەستبەجی لیم حالی بوو کە ئەم لاپەرانی ناوەرۆکی داستانەکەیی دۆن کیشۆت. بەو فەرھووە فەرھووە لە کابرای عەرەبم تکا کرد کە ھەرچی زوو تر پێم بلێ عینوانی کتیبەکە چییە. ئەویش بەزاراوی کاستیلی ئاوی وەرگێراوە: «داستانی دۆن کیشۆتی مانس، بەقەلەمی سەید حامید کوری ئەنجیلی^(۱۰۲) مێروونوسی عەرەب» کاتیک ناوی ئەم کتیبەم بەگوتی خۆم بیست. بەخۆراگری و زەحمەتیک زۆر توانیم خۆشحالیی لەرادەبەدەر کە دەستی پێ داووم، ھیندیک بشارمەو. بەپەلە دەفتەرەکەم لە دەست ھەریفرۆش دەرھینا و ھەموو دەفتەرەکانم بەقیمەتی نیو رێئال لە کورەکە کری. ئەگەر ئەو کورە زانیبای کە من تا چ ئاستیک مەیلی کرینی ئەو دەفتەرەنەم ھەبە بەسانایی دەیتوانی بەشەش رێئالیش پیم بفرۆشی.

ھەر دەگەل ئەووی من و عەرەبەکە پیکەو لەوئ دوور کەوتینەو. ئەوم بردە سەر سەرایی گەرھەیی کلیساو و تکام لێ کرد بێ ئەووی شتیک لێ زیاد یا کەم بەکاتەو، ئەووی دەو دفتەرەنەدا ھەبە، بۆم وەرگێریتە سەر زاراوی کاستیلی و ھەرچی بیھوئ بیدەمی. عەرەب

۱۰۱- مەبەستی سێروانتیس لە زبانی پیرۆز، زبانی عیبیریە و لیرەدا مەبەستی زۆربوونی جوولەکانی دانیشتووی تۆلیدۆیە. (مۆریس باردۆن)

۱۰۲- سێروانتیس چون کتیبی خۆی بەشۆھەیی داستانە پالەوانی نووسیو، لیرەدا وای داناو کە ئەسلی کتیبەکە عەرەبیک نووسیویتی، ئیبنی ئەنجەلی Ben Angeli لە واژەیی Badenjal «باینجان» وەرگیاوە.

بههقیقی بهرامبهر بهپهنا «لیور» میوژ و چوار تهغار گهنم رازی بوو و قهولی پی دام بهئمانهت و بهزوییهکی زۆر زوو بۆم وهرگیتی. بهلام من بۆ کار ئاسانی و لهترسی ئهوهی ئهوه گهنجینه دۆزراوهیه که له دست نهچی، عهره بهم برده مائی خۆمان و دهماوهی شهش ههوتوودا تهواوی داستانهکی بهوجۆره که دهوکتیبهدا هاتووه، بۆی وهرگیتراوه سهه کاستیلی.

له دهفتهری یهکه مدا، وینهیهکی تهواو سروشتی له شهری دۆن کیشۆت دهگهڵ کابرای بیسکایی دهبندرا. ههر دووکیان ده حالهتیکدا که داستان بهجی هیشتبوون بهشمشیری رووتهوه یهکیان ده ژیر مهتالی ترسینهری خۆیدا و ئهوی دیش بالنج له سههسهه، بهرامبهر بهیه که راوهستابوون. ئیستری کابرای بیسکایی له وینهکهدا وهها بهرچاو بوو که پیاو له مهوادی تیرهسی (*) شمخالیکیشرا (*) دهیزانی که ئهوه مائی کریتی. له بن پای بیسکایی ده وینهکهدا نووسرابوو «دۆن سانکو دۆنآزپیتی تیا» Don sancho de Azpitia، وه ئهوه بیگومان و هیچ شکی تیدا نهبوو که ناوی ئهوه بوو. له ژیر پی رۆسینانتدا ناویکی تر نووسراو بوو که ناوی دۆن کیشۆت بوو. رۆسینانت له وینهیهدا زۆر وهستایانه کیشرابوووه؛ چونکه ئهندامی ئهوه حیوانه وهها شق ورهق و کز و لاواز و دهندهکانی وهها دهرهپهیبوون و ئیسکی بهدن و پهراسووی ئهوهند بهرچاو بوون که بهراستی ناوی «رۆسی نانت = کزولوان» بۆ ئهوه حیوانه بهسته زمانه پر بهپتست بوو. له تهنیشت رۆسینانت سانکو پانزا ههوساری کهر بهدهستهوه راوهستابوو و له ژیر پیددا ئهوه نووسراوه دهخوینرایهوه: «سانکو زانکاس» (۱۰۳). ناوی زانکاس بیگومان بۆ ئهوه درابوو بهسانکو که ههروهک له وینهکهدا ئاشکرا بوو، زگیکی زل و قهدیکی کورت و قاچی باریک و خوار و خچی ههبوو و پهنگه ههر له بهر ئهوه بی که دهداستانهکهدا جاری وایه پانزا جاری و اشه لهقهبی زانکاسی پی درابی. ورده سهههنجی تریش لهم پهسم و وینهدا ههبوون، بهلام گرینگیهکیان هینده نهبوو که شتی که له داستانی ئیمه زیده بکن. داستانی که دهتوانین بیژین، ئهگهر راست بی و پووی دابی، ناحهز نییه.

ئهگهر ئیرادیک بهراستی بوونی داستانهکه ههبی ئهوهیه که دانههکهی له پهگهزی عهره بهو درۆکردنیش دهنیو ئهوه قهومهدا زۆر باوه، بهلام له لایهکی تروه، ئهوان ئهوهنده ۱۰۳- زانکاس Zancas ده فهرهنگی واژدها، بهمانای دهعبای لینگ دریز هاتووه و سپروانتیس ئهوه لهقه به سههههه تهنیا لیردها داوه بهسانکو بۆ ئهوهی شکل و قیافه سی سهههه و کز و لاوازی قاچ و قول و زگ زلیی ئهومان بخاته بهرچاو. (مۆریس باردۆن)

دهگهڵ ئیمه دۆرمن که دهتوانین بیژین دانه له بهیانی راستیدا نه تهنیا چاپوگوپی (*) نه کردووه، بهلکو کهمیشی نووسیوه. من خۆشم له سهه ئهه برهوایهه؛ چونکه دانه لهو جیگایانه دهیتوانی و دههوایه دهمهده و ستایشی پالئهوانیکی ئاوا دلپاکدا قسهی تهواوی کردبایه، دهلی بهئنهقهست خۆی له ههمووشت بیدهنگ کردووه و ئهوه کاریکی زۆر خراپ و فکرکیکی زۆر بیجییه، چونکه میژوونوسان دهبی ورد و راستگۆ بن و ههرگیز نهکهونه ژیر باری ههوا و ههوهسی خۆیان. دهبی ترس و قازانجی خۆیان یا رق و کینه و ههز و خۆشهویستی خۆیان وهلا بنین و له شاپتی راستی لاری نهبن، چونکه میژوو دایکی راستیهکانه و گهنجینهی کردهوه و کار و ئاکاری مرۆقهکانه و سهه مهشقی ئیستا و مامۆستای داهاوتومهانه. من دهزانم که لهم داستانهدا بابهتی زۆر خۆش و بهتام و چیژ ههیه. بهلام ئهگهر بابهتیکی باشی تیدا نهبی وای تی دهگهه گوناھی ئهوه دانهه سهههیه (۱۰۴) نه له بابهتهکه خۆی. ههرچی بی، بهپی وهرگیتراوهکه داستانی ئهوه جۆره دهستی پی دهکرد:

له دیتنی شمیشیری رووت و تیزی ئهوه دوو پالئهوانه شهه خواز و رق له دلله و له وهزعی قیافه لیپراوانه و ئامادهیان، وا دهردهکهوی که ههپهشه له عهرز و عاسمان دهکن. یهکهه کهس که زهبری خۆی وهشاند، بیسکایی بوو، ئهویش وهها توند و مهحکم و بهقهه (*) که ئهگهر شمیشر له کاتی داھیناندا له دهستیدا نهسوورابا، ههر ئهوه زهبره بۆ کوئایهینان بهو شهه ترسناکه و ئهوه داستانه و تهواوی رووداوهکانی ژبانی بهس بوو، بهلام ئهستیرهی بهختی دۆن کیشۆت که ئهوی بۆ رووداوی گرینگتر دهپاراست شمیشیری دۆرمنی وهها ده دهستی ئهوهدا خول پی دا که ههرچهند زهربه وهنیوه راستی شانی چهپی پالئهوان کهوت بهلام بیجگه لهوهی دهستی چهپی له کارنجا و نیویک له کلاوخواود و نیویک له نهرمهی گوئجگهی دهگهڵ خوی دابری، سهدهمهیهکی تری پی نهگهیاندا و ئهوانه ههمووی بهدهنگیکی ترسناکهوه کهوتنه سهه زهوی. پهنا بو خودا!... کئی ههیه بزانی که بهدروستی پیمان بلئی دهوسهعاتهدا که ئهوه رهفتارهیان دهگهڵ پالئهوانی مانش کرد، چ قینیکی ژههراوی دهرۆخ و گیانیدا سههه ههئا؟ لهو بارهیهدا بیجگه لهوه، ناتوانین شتی بیژین که پالئهوان دووباره خۆی هاویشته سهه رکیف و شمشیرهکهی بهههه دووک دهست مهحکم گرت و بهرق و قین

۱۰۴- لیردها سپروانتیس بیگومان ویستووهتی ئیشاره بهوه بکا که ده زهمانی ئهوهدا مهسیحی و عهره بهکانی ئیسپانیا بهیهکتریان گوتووه «سههه». دهنه قهستی تهوهین و سووکایهتی، ئهویش بهنووسه ریکی خهیالی، نهبووه. (لووی ویاردۆ)

کرد که لهسه‌ری راوهستی تا دهیگاتی. دۆن کیشۆت جلّه‌وی رۆسینانتی کیشا و راوهستا تا مه‌یته‌ری شه‌که‌ت و ماندوو گه‌یشته خزمه‌تی. سانکۆ کاتیک گه‌یشته ئه‌رباب گوتی: «ئه‌رباب به‌بۆچوونی من وا باشتره بچین په‌نا بۆ کلیسیایه‌ک به‌رین، چون ئه‌وکه‌سانه‌ی تۆ ده‌گه‌لیان به‌شه‌ری هاتی ئه‌وه‌نده شپ‌رزه بوون که ره‌نگه رووداوه‌که به‌گوویی «سینته‌پیرماندا»^(۱۰۵) بگاته‌وه و ئیمه تووشی قه‌رقه‌شه بین. به‌راستی ئه‌گه‌ر ئه‌وه روودا تا له زیندان رزگاریمان دئی، چاومان سپی^(*) ده‌بی. دۆن کیشۆت گوتی: بیده‌نگ به، تۆ تا ئیستا له کویت بیستوووه پالّه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان، ئه‌گه‌ر «قه‌تلی نه‌فسی» کرد بئی کیشاب‌یتیانه پای میزی دادگا؟ سانکۆ گوتی: من له «قه‌تعی نه‌فس»^(۱۰۶) شتیک نازانم و ده‌عومری خۆمدا ئه‌وه‌م له‌سه‌ر که‌س تا‌قی نه‌کردووته‌وه. به‌لام ده‌زانم ئه‌گه‌ر که‌سانیک له سه‌حرادا به‌شه‌ری بین ده‌یانبه‌نه لای هی‌رمانداد و هه‌ر بۆیه‌ش من نامه‌وی له‌م کارانه‌دا، ده‌خاله‌ت بکه‌م. دۆن کیشۆت گوتی: باشه هه‌وال، تۆ نیگه‌ران مه‌به، چۆن ئه‌گه‌ر پیویست بئی من له ده‌ست هی‌رمانداد که سه‌هله له ده‌ست فه‌له‌ستینیانیش رزگارت ده‌که‌م. به‌لام تۆ گیانی خۆت بلّی بزانی هه‌رگیز پالّه‌وانیکی له‌من ئازارت دیوه؟ ئایا هه‌رگیز ده‌کتیبه‌میژووویییه‌کاندا خویندووته‌وه که که‌سیک له هی‌رشکردندا بیاکتر، له به‌رگری کردندا ئاماده‌تر، ده زه‌بر وه‌شانندا کارامه‌تر، ده سه‌ره‌وین کردنی دوژمندا چابوکت له‌من بووی؟ سانکۆ گوتی: راستییه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که من هه‌رگیز ده‌ته‌منی خۆمدا هیچ کتیبیک نه‌خویندووته‌وه چونه نه‌خویندووتم. به‌لام شتیک که به‌متمانه‌وه ده‌توانم عه‌رزت بکه‌م من تا ئیستا خزمه‌تی ئه‌رباییکی بئی باکتر له به‌ریتانم نه‌کردوووه و خودا بکا ئه‌م بئی باکیانه به‌و قیমে‌ته‌ی که ئیستا عه‌رزم کردی، ته‌واو نه‌بئی. به‌لام ئه‌وه‌ی که ئیستا له به‌ریتان داوا ده‌که‌م ئه‌وه‌یه که برینی گویتان به‌سه‌تن چون خۆینی زۆر لئ دئی. من ده

۱۰۵- سینت هی‌رمانداد La sainte Hermandad یا سینت کونفیریری saint Conferérie دادگایه‌ک بوو به‌چهند مه‌حه‌که‌مه‌وه که مه‌ئمووری زۆری هه‌بوو. کاریان ده‌ستگیرکردن و سزادانی زیگر و جه‌رده و پیاوخراپ بوو.

۱۰۶- سانکۆ چون سه‌وادی نییه واژه‌ی Homicide یانی قه‌تلی نه‌فس «پیاو کوشتن» به homicide تئ ده‌گا و ده‌بیستی که هیچ مانای نییه و ده‌گه‌ل یه‌که‌م واژه ویک ده‌چن و ناچار ده فارسییه‌که‌دا بۆ ویکچوون «قه‌تعی نه‌فس» مان داناهه. (مه‌مه‌د قازی)
ئیمه‌ش لێردها هه‌مان واژه‌کانی جه‌نابی مه‌مه‌دی قازیمان له‌به‌ر جیناس و ویکچوونه‌کان هیناوه. (وه‌رگێر)

خورجینه‌که‌مدا هیندیکم پارچه‌ی برینپچی و مه‌ره‌می سپی هیناوه. دۆن کیشۆت گوتی: من ئه‌گه‌ر له‌بیرم بووايه شووشه‌یه‌ک شه‌ربه‌تی^(*) فیربراس^(۱۰۷) دروست بکه‌م و ده‌گه‌ل خۆمی بینم ئه‌و کارانه‌ی پیویست نه‌ده‌بوو. ئه‌و شه‌ربه‌ته دلۆپتیکی کاری هه‌زار داووده‌رمان ده‌کا. سانکۆ پرسى ئه‌وه چ جۆر شه‌ربه‌تیکه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌وه شه‌ربه‌تیکه که من پیکه‌ته‌که‌ی ده‌زانم و له‌به‌ر مه‌ و به‌هه‌بوونی ئه‌و شه‌ربه‌ته ئیتر نابئی له مردن بترسی و هیچ برینیک ناتوانی بکنوژی. شه‌ربه‌تیکه که دروستم کرد و دامه ده‌ست تۆ، ئه‌گه‌ر دیتت له شه‌رێکدا منیان له نیوقه‌ده‌را کردووته دوو له‌ت - زۆریش بۆی هه‌یه ئه‌وه روو بد - ئه‌وه‌نده به‌سه که ئه‌و له‌ته‌ی له‌شم که که‌وتووته سه‌ر زه‌وی زۆر به‌خاوینی هه‌لگریه‌وه و پیش ئه‌وه‌ی خۆینه‌که‌م ده‌له‌مه‌ بئی و بیه‌ستی به‌سه‌رنجیکی زۆره‌وه به‌نیوه‌که‌ی تری به‌ده‌نمه‌وه که له‌سه‌ر مالى زین ماوه‌ته‌وه، بنووسینی به‌جۆرێک که ئه‌و دوو له‌ته زۆر جوان بکه‌ونه‌وه سه‌ر جیی خۆیان و سواری یه‌ک ببنه‌وه ئه‌وجار ته‌نیا دوو قلیم^(*) له‌و شه‌ربه‌ته به‌گه‌روویدا که، ده‌بینی که ساغتر و ته‌روتازه‌تر له سپوی ئیندرقاش^(*)، زه‌ق و زیندووم! سانکۆ گوتی: ده‌جا ئه‌گه‌ر وایه به‌سه‌ده‌قه‌ت بم من له ده‌سه‌لاتداریتی دورگه‌ی وعه‌ده‌راو سه‌رفینه‌زهر ده‌که‌م و به‌پاداشی ئه‌و هه‌موو خزمه‌ت و نۆکه‌ریه‌م ته‌نیا له به‌ریتان نوسخه‌ی ئه‌م ده‌وایه‌م ده‌وی. چون وا تئ ده‌گه‌م هه‌ر مسقالیک له‌و ده‌رمانه له هه‌ر ولایتیک بئی، دوو ریئال به‌ره‌واجی ده‌کا. هه‌ر ئه‌وه‌ش بۆمن به‌سه‌که باقی ته‌مه‌نم به‌تیروپیری و شادی و ئاسووده‌یی رابویم. به‌لام ئه‌وه‌ش با بزانی ئایا دروست کردنی ئه‌و ده‌رمانه گرانه یا هه‌رزان؟ دۆن کیشۆت گوتی به‌سی ریئال شتیک که‌متر، ده‌کری سئ په‌یمانیه‌ی لئ دروست بکه‌ی. سانکۆ گوتی: ده‌جا تۆ چه‌زهرته‌ی عیسا له‌سه‌رچی راوه‌ستاوی؟ بۆ خۆت دروست ناکه‌ی و بۆ به‌من فیرناکه‌ی؟ دۆن کیشۆت گوتی: «ئارام به‌ئارام، هه‌وال، هیوادارم ران و نه‌ینیی گه‌وره‌ترت فیر بکه‌م و لوتفی گه‌وره‌ترت ده‌ر چه‌ق بکه‌م. جاری وه‌ره برینی گۆیجگه‌م به‌سته چون ئیش و نازاره‌که‌ی له ئه‌ندازه به‌ده‌ره.»

سانکۆ هیندیکی پارچه و مه‌ره‌م له خورجینه‌که‌ی ده‌ره‌ینا، به‌لام کاتیک دۆن کیشۆت تئ گه‌یشت که کلاخوودی شکاوه، چی وای نه‌مابوو له هۆش بچی. ده‌ستی بۆ شمشیر برد و رووی ده‌ ئاسمان کرد و هاواری کرد «به‌و خودایه‌ی که خولقینه‌ری هه‌موو شته و ۱۰۷- Fierbras دپوی بوته‌په‌رست و پاشای ئه‌فسانه‌یی ئه‌سکه‌نده‌ریه بووه که ده‌لین شه‌ربه‌ت یا ماجوومیکی تابه‌تی هه‌بووه که برینه‌کانی به‌چاوترووکاتیک پئ ساریژ کردووته‌وه. (مؤریس باردۆن)

به‌چار ئینجیلی پیروژ سویند ده‌خۆم تا رۆژیک تۆله‌ی خۆم له‌و‌ک‌ه‌سه‌ که ئه‌و سووکایه‌تییه‌ی پی‌ کردووم نه‌ستینمه‌وه، منیش به‌شیوه‌ی «مارکی دۆمانتۆی» گه‌وره، ته‌مه‌نم به‌رمه‌ سه‌ر. ئه‌وجار سویندی خوارد تا تۆله‌ی خۆینی برازاکی «بۆ دۆئین»^(١٠٨) نه‌ستینتیه‌وه له‌سه‌ر سفره‌ دانه‌نیشی و ده‌گه‌ل خیزانی خۆی ئه‌وینداری نه‌کا و زۆر شتی تریش له‌ خۆی حه‌رام بکا. (هه‌رچه‌ند ته‌واوی ئه‌و شتانه‌م له‌بیر نه‌ماوه که له‌ خۆمی حه‌رام ده‌که‌م، به‌لام سوینده‌که‌م ئه‌وانیش ده‌گریتیه‌وه). سانکۆ کاتیک ئه‌وه‌ی بیست، قسه‌ی ئه‌ربابی خۆی بری و گوتی: ئه‌رباب، هه‌زهرتی ئه‌رباب! ئه‌وه‌تان له‌به‌رچاوی، ئه‌گه‌ر پاله‌وانی تیتشکا و پرواته لای خاتوون دۆلسینه‌ دۆتۆبۆزۆ و به‌و ئه‌رکه‌ هه‌لسابی که بۆت دیاری کردبوو، ئیتر ده‌بی ببه‌خشری و موجازات نه‌کرێ، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی گوناهیکی تری لێ سه‌ر بدات. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئه‌لحه‌ق که‌تۆ وه‌ک فریشته‌ی عاله‌می غه‌یب قسه‌ت کرد و قسه‌که‌ت زۆر ده‌جیی خۆیدایه. که‌وا بوو من عه‌دی(*) خۆم بۆ تۆله‌ کردنه‌وه له‌و خه‌تاباره‌ فه‌سخ ده‌که‌مه‌وه به‌لام له‌مه‌ی ئه‌وشتانه‌ی گوتم نایانکه‌م عه‌ده‌وپه‌یمان تازه‌ ده‌که‌مه‌وه و دووباره‌ ده‌یلمه‌وه تا رۆژیک کلاو‌خوودی جوان وه‌ک کلاو‌خوودی خۆم به‌زۆر له‌ پاله‌وانیک نه‌ستینم ده‌ست له‌ چله‌کیشی هه‌لنه‌گرم. نه‌چی پیت و ابی چاپوگوپ ده‌که‌م، چون ئه‌و کاره‌ی من ده‌یکه‌م، ده‌پیش منیشدا کراوه و وینه‌ی ئه‌م رووداوه‌ مووبه‌موو له‌مه‌ر کلاو‌خوودی «مامبیرین» Mambirin رووی داوه که بۆ «ساکریپان» Sacripan زۆر به‌گران^(١٠٩) ته‌واو بوو. سانکۆ گوتی: ئه‌رباب باوه‌ر به‌رموو که جه‌نابتان باشتره‌ ئه‌م عه‌ده‌وپه‌یمانانه‌ که دژی ساغی و سلامه‌تی ئیوه و نارعه‌تی ویزدان‌تانه، هه‌واله‌ی شه‌یتان بکه‌ن. دهنه‌ فه‌رموو بزانه‌م، ئه‌گه‌ر خوای نه‌خواست هه‌ تا چه‌ند رۆژی تر تووشی پیاویکی چه‌کدار نه‌بین که کلاو‌خوودی له‌سه‌ر بی، ده‌بی چ قوریکی وه‌سه‌ر خۆمان که‌ین؟ ئایا ده‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو گرفتاری و پیشه‌هاته ناخۆشانه‌ ده‌بی عه‌دی خۆمان به‌رینه‌ سه‌ر یانی ده‌بی به‌جولبه‌رگه‌وه بخه‌وین، روو ده‌ ئاوه‌دانی نه‌که‌ین و هه‌زاران چله‌کیشی شه‌یتانه‌ی تر که به‌شیک له‌ نه‌زری ئه‌و پیره خه‌ره‌فاوه، یانی مارکی دۆمانتوا بوون، ئه‌نجام به‌هین؟ که جه‌نابت ده‌ته‌وئ ئیستا لاسایان بکه‌یته‌وه؟ ئه‌وجار له‌بیرت نه‌چی که هه‌رگیز پیاوی چه‌کدار به‌و رێگایه‌دا ئاموشۆ ناکه‌ن و

١٠٨- له‌مه‌ر مارکی دۆمانتۆ و بۆدوئین بروانه‌ سه‌ره‌تای به‌شی پینجه‌م.

١٠٩- ئیشاره‌یه‌ به‌کتیبی «رۆلانی تووره» به‌شی هه‌ژده‌م. لێره‌دا دۆن کیشۆت به‌هه‌له‌ چووه‌ چون کلاو‌خوودی مامبیرین، دارنیل Dardinel هه‌لی گرت نه‌ ساکریپان. دارنیل بوو که کوژرا، کلاو‌خوودی مامبیرین له‌سه‌ری بوو. (مۆریس باردۆن)

رێبواره‌کانی ته‌نیا ئیستره‌وان و گاریچی و له‌و قوماشه‌ن که نه‌ ته‌نیا کلاو‌خوود له‌سه‌ر ناکه‌ن له‌وانه‌شه‌ جیاوازی کلاو‌خوود و کلاوی خۆیان نه‌زانن. دۆن کیشۆت گوتی: ده‌جا هه‌له‌ی تۆ لێره‌دایه. چون ئیمه‌ تا دووسه‌عاتی تر له‌و جاده‌یه‌دا تووشی ئه‌وه‌نده‌ پیاوی چه‌کدار ده‌بین که ته‌نانه‌ت ده‌به‌رامبه‌ر قه‌لای «ئالیراکیش»دا کاتی رفاندنی «ئانژلیک»^(١١٠) جوان و نازنه‌ین ئه‌وه‌نده‌ کۆ نه‌بووبه‌وه. سانکۆ گوتی: زۆر باشه. خودا بکا هه‌ر و ابی! خوا بکا کاره‌کان به‌مرادی ئیمه‌ بچنه‌ پیش و کاتی ئه‌وه‌ی که ببه‌ خاوه‌نی دو‌رگه‌یه‌ک که زۆر گرانم بۆ ته‌واو ده‌بی گه‌یشتی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ من ده‌پیشدا پیم گوتووی غه‌می ئه‌م شتانه‌ مه‌خۆ. ئه‌گه‌ر ئیمه‌ دو‌رگه‌یه‌که‌مان وه‌ده‌ست نه‌که‌وئ و لاتانیکي وه‌ک «دینامارک» و «سویرادیز»^(١١١) هه‌ن که وه‌ک ئه‌نگوستیله‌ بۆ ده‌ستی تۆ به‌کار دین. بیجگه‌ له‌وه‌ش چون له‌سه‌ر عه‌ردی ره‌ق و پته‌ون، زۆرتر مناسبی حالێ تۆن. جا وا باشتره‌ هه‌مووش بۆکاتی خۆی به‌جی بیلین. جاری و باشتره‌ چاویک له‌ نێو خۆرجینه‌که‌ت به‌کی بزانه‌ چی تیدایه‌ بیخۆین و پاشان برۆین قه‌سریک بدۆزینه‌وه که شه‌و له‌وئ بمینینه‌وه و ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ی که پیم گوتی دروستی بکه‌ین. چون سویند به‌خودا گوچگه‌م زۆر ده‌برژیته‌وه و دیشی و نازارم ده‌دا. سانکۆ گوتی: من ده‌ خورجینه‌که‌مدا ته‌نیا پیاویکی و که‌میک په‌نیر و نازانم چه‌ند نانیکي به‌یاتم هه‌یه، به‌لام ئه‌وه‌ندووکه‌ نان و پێخۆره‌ لایقی سفره‌ی پاله‌وانیکي دلاوه‌ری وه‌ک جه‌نابت نییه‌. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئه‌تۆ زۆر ناخالیت! که وایه‌ بزانه‌ بۆ پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان مایه‌ی شانازییه‌ که به‌مانگ هه‌یج نه‌خۆن و ئه‌گه‌ر بشخۆن به‌هه‌رچی وه‌ده‌ستیان که‌وئ قانیه‌ بن. ئه‌گه‌ر تۆش به‌قه‌درایی من داستانی پاله‌وانانت خۆیند بایه‌وه، هه‌یج شکت له‌م بابته‌وه نه‌ده‌بوو. ژماری پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌رچه‌ندی بوو بی من ده‌سه‌رگوزه‌شتی هه‌یج کامیاندان نه‌مدیوه که مه‌گه‌ر به‌هه‌لکه‌وت یا ده‌میوانی گه‌وره‌دا که به‌شانازی ئه‌وان ساز کراوه، شتکیان خواردی، باقیی ژیانان به‌بای به‌ری چوون. له‌ لایه‌کی تروه‌ ده‌بی قبوول بکه‌ین که ئه‌م پاله‌وانانه‌ تا خۆراکیان نه‌خواردبا و باقیی پیداوایستی و نیازه‌کانیان دا‌بین نه‌کردبایه‌ نه‌یانده‌توانی بژین و بمین، چون به‌هه‌ر حال ئه‌وانیش وه‌ک ئیمه‌ به‌شه‌ر بوون، ناچار ده‌بی ئه‌و نوکته‌ش قبوول بکه‌ین که خۆراکی

١١٠- نووسه‌ری کتیبی رۆلانی عاشق ده‌لی که زۆرتر له‌ دوو ملیۆن سه‌رباز بۆ رفاندنی ئانژلیک

هێرشیان کرده‌ سه‌ر قه‌لای ئالیراک. (مۆریس باردۆن)

١١١- دینامارک Dinamark و سویرادیز Sobradise ناوی ولاتانیکي خه‌یالین ده‌ کتیبی ئامادیسێ گۆلدا. (مۆریس باردۆن)

ئاسایی ئەوان دەبێ هەر ئەو خۆراکه ساده و ئاساییه بووی که دێهاتییهکان دهیخۆن یانی هەر ئەوهی که ئیستا لای تو ههیه و دتهوئ بۆ منی دابنێی. ئیستاش ئەه ههوال سانکۆ! تو لهشتیک که سروشتی من پێی خۆشه مهلول(*) مه به له وه گه ری که دنیا تازه بکههتسه وه و کاری پالنهوانهتی له تهوهرهی خۆی بترازینی. سانکۆ گوتی: نازانم ئاگادارییه کهشم له دابونهریتی پالنهوانی نییه. بهلام له مهو دوا بۆ بهریزانان که پالنهوانن هه موو جوړه وشکه باریک دهخورجینه کهم ده کهم و بۆ خۆشم که پالنهوان نیم گوشتی بووقه له موون و مریشک و هه شتیکی بهقهوهت بۆ دینم. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ خۆ من نه مگوت پالنهوانانی سه رگه ردان مه جبوورن ته نیا ئەو میوه وشکانه بخۆن که تو باست کرد، گوتم ده بۆ خۆراکی ئاسایی ئەوان زۆرتر له میوهی وشک و گیاوگۆلی بیابان بووی که له سه حرادا لێی گه راون و ناسیویانه و منیش وهک ئەوان دهیانناسم. سانکۆ گوتی: «ناسینی ئەم گیاوگۆله شتیکی زۆر باشه، چونکه وای تی دهگه م رۆژیک دادی که پیدواویستیمان به وانه هه بی و ده بی لهو زانیارییهی بهریزانان به هه ره وه رگرین.»

دهگه ل ئەو قسانه سانکۆ ئەو شتانهی که باسی کردبوون له خورجینه کهی ده رکیشا و هه ر دوو کیان وهک دوو دۆستی هاو بییر و لیک نریک به خۆشییه وه دهیانخوارد. به لام هه ر دوو کیان ده فکری شوینیکدا بوون که شهوئ لێی به سه سینه وه. ده خواردنی ئەو شته کهم و بی که لکه یدا که پیتان بوو، په له بیان کرد. پاشان هه ر دووکی لێی سوار بوون و بۆ ئەوهی پێش رۆژاوا بوون بگه نه ئاوه دانییه ک، به له ز وه ری که وتن. به لام رۆژ ئاوا بوو و نه گه یشتنه ئەو شوینهی که دهیان هه ویست و به هه ناسه ساردی مانه وه. هه ر دووکیان خۆیان له نیو چهنه کۆختهی تیکرپووخوا ودا که بز ن له وه ری نه کان دروستیان کردبوون دیته وه و لێ بران شهوئ له ویدا بمیننه وه. هه ر چهندی سانکۆ له وهی که مزلیکی ئاسوودهی وه گیر نه که وتوو، غه مگین بوو، به پێچه وانه دۆن کیشۆت له وهی که ده هه وای ئازاد و له ژێر دره وشانه وهی ئەستهیره کاندان ده نوئ، خۆشحال بوو. چون هه ر کات شتیکی وا روهی دهدا پێی وابوو «چله کیشیی خۆراگری»^(۱۱۲) ئەنجام دهدا و تاقیکردنه وه یه کی تازه ده وابه سه تهی خۆیدا به ناینی پالنهوانی تی ده په ری ئی.

۱۱۲- چله کیشیی خۆراگری «ریاضت تملک» acte de possession له ئەسپانیای قه دیمدا به و کارانه یان دهگوت که بۆ نیشاندانی شه رافهت و پاکیی خوی ن و په گه ز و په سه نایه تی به ماله ئەنجام ده درا. (مۆریس باردۆن)

رووداوی ئیوان دۆن کیشۆت و بز ن له وه ری نه کان

پالنهوانی ئیمه له لایه ن بز ن له وه ری نه کانه وه پێشوازیی گه رمی لێ کرا و سانکۆ پاش ئەوهی تا ئەو جیگه ی بۆی ده کرا جیگایه کی مناسبی بۆ رۆسینانت و گویدری ژه که ی دابین کرد، بۆنی کرد و له روهی ئەو هه لمه وه که له دیزه یه کی به قولته قولتی سه ر ئاگره وه هه لده ستا و چهنه کوته گوشتیکی کارژیه یی تیدا بوو تیگه یشت که ئاوگوشتی کیش له ئارادا هه یه. هه ر ئەوه مه ویستی بزانی گوشته کان هه لوپه ل(*) بوون تا هه ر له جیوه یه ک دووپل(*) ئاودیوی ورگی بکا، به لام بز ن له وه ری نه کان نه یانه یشت ئەو زهحمه ته بکیشی، یانی دیزه یان له سه ر ئاور لابر د و چهنه که وه ل(*) مه ریان راخست و زوو سفره ی دێهاتیانه ی خۆیان پان کرده وه و ئەو دوو بیگانه یان به میهره بان ی و دلۆقانییه وه بانگ کرد تا هه رچی هه یه، پیکه وه بیخۆن. شه ش کهس له بز ن له وه ری نه کان که ئەوئ شهوئ لهوئ بوون له ده وری که وه لکه کان دانیشتن و بی ته عاروف ته به کیکیان(*) سه رهوین لهوئ دانا و فه رموویان له دۆن کیشۆت کرد که له جیاتی کورسی له سه ر ئەو ته به که دابنیشی. دۆن کیشۆت دانیشت و سانکۆ له خزمه تی راوه ستا تا جامیک ئاو که ئەلبه ته بلوور و کریستال نه بوو، به لکو له شاخی بز ن دروست کرابوو، بداته ده ست ئەرباب. ئەرباب که ئەوهی به پێوه دیت گوتی: «سانکۆ بۆ ئەوهی له هه رچی ئاکاری جوانی پالنهوانه تییه ئاگادار ببیه وه و بزانی که ئەو تاپه ده هه ر مه قام و په وپایه یه کدا بن ده دنیا یه دا، به چ عیزهت و حورمه تیکه وه پێشوازیان لێ ده کری من وام پێ خۆشه که تو هه ر لێره له ته نه یشت من و ده گه ل ئەو پیاوه باشانه دابنیشی و ده گه ل من که ئەرباب و وه لی نیعمه تی تۆم، یه کسان بی و له جامی من بنۆشی چون له عاله می پالنهوانیدا هه روهک عاله می ئەوین ده توانین بیژین که هه مووشت یه کسان و به رامبه ره.

سانکۆ گوتی، زۆر مه منونم ئەرباب، به لام من ده مهوئ ئەو مه به سه ته عه رزی ئیوهی به ری ز بکه م که ئەگه ر شتیکی هه بی پیاو بیخوا، ته نیاش له گوشه یه ک رابه ستم وهک کاتیک که پالم وه ئیمپراتووریکدا بی، ته نانهت له وهش بالتر خۆم تیر ده کهم و دیسان ئەگه ر به موئ هه موو راستییه کت عه رز بکه م ده لیم که ئەگه ر له گوشه یه ک به تاقی ته نیا و بی ته شریفات نان و پیوازیکم هه بی بیخۆم، پیم باشتره له وهی له سه ر سفره ی پیاو ماقوولان دانیشم و بووقه له موون و گوشتی چه ور و نه رم سه بر سه بر بجووم و ده نگم لی نه یا و زوو زوو به ده سه ره

دهم بستر مه و هو و نه ویرم به که یفی خۆم پارووی لى بادهم. که و ابو نهى ئه ربابى من، تکات لى ده که م به جیگه ی ئه م شانازیانه که ده تانه وى وهک ئه ندامى کی هه می شه یی ته ر یقه ته ی پاله وانانى سه رگه ردان پتم ئیلیفات بکه ی، خواهی شتم ئه وه یه شتى ترم بده یه که ئاسایش و سوودى کی زۆرتى بۆ من هه بى. چون من هه ر چهنه وا ده زانم که ئه م شانازیانه م وه رگرتوه، به لام ئاماده م لیره وه تا رۆژى قیامه ت لى یان بوگزه ریم. دۆن کیشۆت گوتى: «سانکۆ، به هه موو ئه و حاله تانه وه تۆ ده بى دابنیشى. چون هه ر که س خۆى به که م بزانی خودا به رزى ده کاته وه» دوا یه باسکى گرت و به زۆر له ته نه یشت خۆى دای نیشانده.

بزن له وه رینه کان شت یکیان له زبانی سه یر و سه مه ره ی مه یته ران و پاله وانانى سه ره گه ردان نه ده زانى. بیده نگ دانیشت بوون و نانى خۆیان ده خوارد و چاویان بری بووه میوانانى خۆش ئیشتیا که پارووی زه لام زه لام به قه ده ر مستى ده ستیان ده کرد و هه لى یان داویشت. کاتیک گۆشته کان ته واو بوون، بزن له وه رینه کان بارستایه کی زۆریان به رووی شیرین و نیو قالب په نیری ره ق که ده نگوت ئاهه که له سه ر سه ره ی چه رمین دانا. ده نیو ده ستانیشدا، جام شاخ وهک ده نکه ته سه بیح ده گه را و ئه و ده سه ته ده ستى ده کرد و چى وای نه مابوو یه کیک له دوو مه شکه پر شه رابه کان دۆی یکیان تیدا نه مینى.

پاش ئه وه ی دۆن کیشۆت مه عده ی خۆى له شه راب پر کرد، مستى کی به روو هه لگرت وله کاتیکدا تیان رامابوو ئاواى ده ست به قسان کرد:

«خۆش به و زه مانه مبارک و ئه و چاخه پیرۆزه که قه دیمیه کان نیوى چاخى زۆرینیان لى نابوو و ئه وهش له به ر ئه وه نه بوو که ئه م کانه زایه (*)» که ده عه سرى ئاسنى ئه ورۆدا تا به و ده ره جیه به قه در وقیمه ته، ده وان رۆژانى مباره کدا، له هه موو جیگایه ک بى زه حمه ت و کویره وه رى وه ده ست ده که وت، به لکه بۆیه پى یان ده گوت: «چاخى زۆرین» که خه لکی ئه وان سه ره ده مان ده گه ل دوو ده سه ته واژه ی «مالى من و مالى تۆ» ئاشنا نه بوون. ده و ده ورانى مباره کدا هه موو شت ه ی هه موو که س بوو. ه یچ که سه یک بۆ دابنکردنى پى داویستى رۆژانه ی خۆى لازم نه بوو بى جگه له وه زه حمه تیک به خۆى بدا که ده سترى بکا و خواردنى خۆى له لقه ئه ستوره کانى داربه روو که به رووی خۆشه وه هه مووانى بۆ خواردنى میوه ی شیرین و گه یشتووی خوى بانگه یشت ده کرد^(۱۱۳) بچنیه ته وه. کانیواى سارد و زولال و چۆماوى

۱۱۳- داری به روو «بلوط» نه مبیستوو ه میوه ی شیرین و ئاودارى بووى و نازانم چۆنه به ریز مه مه دى قازى سه رنجى به وه نه داوه. ره نگه ده ده قى سه ره کیدا داری به روو نه بووى، یا سى روانتیس خۆى تووشى ئه م هه له یه بووى. (وه رگىر)

خاوین و روون ئاوى حه یاتى خۆیان ده دا به هه موو که س. ده قه لشته به ردی ره وه زاندا و ده بۆشایى کۆلکه ی ئه ستوورى داره کاندا میش هه نگۆینه کان کۆمارى خۆیان به رپا ده کرد و حاسلى شیرینکارى خۆیان ده دا به هه ر رى بواریک که به لایاندا تى په رپیا. دارى ئه ستوورى چوو په نه (*)، به نه زاکه تى ته واو و له خۆوه توێژ و توێلکی پانودر یژیان له خۆیان فری ده دا و خه لک بانى کۆخته و که لاوه ی خۆیانیان پى داده پۆشى تا ده و کۆخته و که لاوانه دا له بیره حمى و توندوتیژى ئاسمان ده ئه ماندا بن. ده وان رۆژاندا هه مووی هه ر دۆستى و برایه تى و هاو ده ردی بوو. ده وان رۆژاندا گاسنى تیژى جووت کردن نه یده توانى سنى گى دایکی پى رۆزى زه وى هه لیدرئ، چونکه ئه و بى ئه وه ی زۆرى لى بکه ن ئه وه ی که ده ی توانى بۆ تى رکردنى رۆله کانى ئه وى رۆژى وه دى بى نى، له سه ر سى نگی خۆى به ره مى ده هینا و پى شکه شى ده کرد. هه ر ده وان رۆژاندا کى ژۆله شوخوشه نگ و له باره کان به سه رى رووت و پرچى هۆنراوه یانه وه، بى جگه له وه نده جلو به رگه که نامووسى داده پۆشین، دۆل و لاخر و شیو و لاپالان به دواى میگه لاندا ده خولانه وه و زى روزه مه به ر و خشل و متومو روویان له چه شنى ئه وه ی ئى ستا باوه نه بوو. ئه وان ده مان له ئاورى شى هه زار ره نگ و هه زار جۆر دووراو که به ئه رغه وانى سوور ده رازینراوه، خه به ریک نه بوو. جلو به رگى ئه وان له گه لای ئه رقه تیوون^(۱۱۴) و پى چه ک بوو که ئه ندامى ئه وانى زۆر رازاوت و به شکۆت له و جلو به رگى ئى ستای خاتوونانى ده ربارى نیشان ده دا که له به ر بى کارى فیرى هه زار دا هینانى عه جاب و له وه ندانه بوون. ده و زه مانیدا هه یه جانى ئه ویندارى رۆحى ئاده میزاد زۆر ساده لانه و هه ر به و چلۆنایه تییه خۆى ده نواند که رۆحى ئه وینداران هه ستى پى ده کرد و بۆ به یانى خۆى ه یچ کات پى وى ستى به ده کار هینانى قسه ی ساخته چى یانه و دوو لایه نى نه بوو. ده و ده ورانیدا درۆده له سه و فیل بازى ده بنه رته دا نه بوون تا ده گه ل ده ق و دۆغرى بوون و سه دا قه ت و ئی مان تیکه ل بى ن و ته نیا ده نگى عه داله ت بوو که به رز ده بووه و هه رگیز ده نگى لایه نگرى و سوودخوازى که ئه مرۆ عه داله ت ده خنکینى و له ناوى ده با نه یده توانى عه داله ت ئالۆز و شیواو بکا. قانونى سه ره رووى به سه ر رۆحى دادوهره کاندا زال نه بوو بوو چون ه یچ که س و ه یچ شتى که نه ده کى شرایه پای دادگا. کچه جیله کان وهک ده پى شدا گوتم بى ئه وه که سه یک ئاگادارییان لى بکا شانبه شانى عیسمه ت و عیقه ته ی خۆیان ده هاتن و ده چوون و ترسى ئه وه یان نه بوو زبان شریک یا پیلانى پى س و چه په ل داوینیان ئالوده (*) بکا و ئه گه ر بۆخۆیان و یستبایان روویان ده کارى خراب ده کرد. به لام ئى ستا له م رۆژگاره

۱۱۴- ئه رقیوون arctium «گیای بابا ئاده م».

قیزه ونه دا(*) هیچ کچیک هر چند ده دهخمه یه کی(*) وهک دهخمه می «کریت» دا(۱۱۵) خوی بشاریته وه دیسانیش ده ئەماندا نییه. چون به که لیتیکی زۆر چکۆله دا عیشوه گه ری و دلفراندن ده چنه ژوو و تاعوونی هه وهس ده گه ل ههوا ده چیته ناو دهخمه که و هه مو بنه ما ئەخلاق و مرؤفانیه کان تیک ده دا. به لئ جا له بهر زۆر بوونی فسه دا، ئاینی پالەوانانی سه رگهردانیان دامه زاندا تا ئاگاداری له کچان بکه ن و پشتیوانی بیهوژنان بن. دهستی هه تیوان بگرن و به هاواری لیتقه و ماوان بگه ن. من ئیستا ئەه ی برایانی بز ن له وه پین لایه نگرئ ئەو ئاینه م و له ئیوه شه به خاتری ئەو په زیراییه گه رمه تان له من و مه یته ره که م له قوولایی دلّوه، سپاس ده که م. چون هر چه ند به پئی قانونی سروشت، هه مو ئەو که سانه ی که له سه ر پووکاری زهوی دین و ده چن ئەرکدارن یارمه تیی پالەوانانی سه رگهردان بدن به لام که دیتم ئیوه بی ئەوه که ئاگاداری ئەو یاسایه بن، به گه رمی منتان وهرگرت و رهفتاری پیوانه تان ده گه لم هه بوو، پیویسته منیش سپاستان بکه م و تا ئەو جیکه ی ده کرئ نییه ت پاکیی ئیوه به ته واوی جواب بده مه وه.»

ته واوی ئەو وتاره دوورودریژه که ده کرا کورت بکریته وه، پالەوانی ئیمه بویه پیوه ی هه لسا؛ چونکه به دیتنی به پرووهکانی سه ر سفره وه بیر سه ده ی زپین که وته وه و ئەو بیره وه ربیه ئەوی هینایه سه ر ئەو شوق و هه وه سه که ئەم وتاره هیزایه بۆ بز ن له وه رینه کان به یان بکا و ئەوان بی ئەوه ی که لیمه یه ک جواب بده نه وه مات و مه بهووت و گیزو وپ گوتیاندا قسهکانی. سانکۆش بیدهنگ بوو به لام به پرووی شیرنی ده خوارد و ساتبه سات سه ریکیشی له مهشکی شه رابه که ده دا که بۆ ئەوه ی فینک بی، به داری چوو په بنه وه هه لیانوا سیبوو. نوتقی دۆن کیشۆت زۆرتر له شام خواردنه که ی دریژه ی په یدا کرد و کاتیک پالەوان بیدهنگ بوو یه کیک له بز ن له وه رینه کان گوتی:

«ئەه ی جه نابی پالەوانی سه رگهردان! بۆ ئەوه ی به رپزتان به حه ق پیتان وابی که ئیمه به پئی توانای خۆمان په زیراییمان لیکردووی ده مانه وئ دیسان وه سیله ی سه رگه رمی و خۆشیی ئیوه دابین بکه ین. مه به ست ئەوه یه که یه کیک له دۆستانی ئیمه که هاتنه وه ی زۆر ناکیشی، گۆرانییه کی خۆشت بۆ بلئ. ئەو کورپه لاوتیکی دلته رو عاشق پیشه یه و

۱۱۵- جزیره ی کریت Crete له دریا ی مه دیته رانه سیپی ناوه راستدا زهمانی قه دیم له سه ر ولاتی یۆنان بوو. ده لپن ئەو جزیره ش وهک میسری که ونارا لایبرینت یا ساختومانیکی گه وره ی به چه ندان وه تاغی چکۆله چکۆله تیدا بووه که تاریک و پیچ ده رپیچ بوون که که س نه ییتوانیوه سه ره ده ریان لئ ده ربکا. (مه مه د قازی)

که مه یکیشی سه وادی خویندن و نووسینه وه هه یه. بیجگه له وه ش روبات(*) وه ها باش لی ده دا که عه قل و هۆش له پیاو ده ستینی.» بز ن له وه پین هیشتا قسهکانی ته واو نه کردبوو که دهنگی روبات له دووره وه به گوی گه یشت و زۆری پی نه چوو که روبات ژهنیش په یدا بوو. لاوتیک بوو نزیک بیست و دوو ساله و زۆر جوانچاک. هاواریکانی لیان پرسی، شامی خواردووه یان نا. دیار بوو شامی کردبوو. ئەوجار ئەوه ی ناساندبووی رووی تی کرد و گوتی: «ئانتۆنیۆ به و قه راره تۆ ده توانی به و روباته هیندی کمان به زم بۆ سازکه ی با ئەو پایه به رزه بزانی که له کویتستانیش که سانی ک په یدا ده بن که موسیقا بزنان. ئیمه باسی هونه ر و به ره ی تۆمان بۆ کردووه و ده مانه وئ کاریک بکه ی که به درۆزن ده ر نه چین. جا تکایه دانیشه و ئاوازیکی عاشقانه ی خۆتمان بۆ بیژه. هر ئەو ئاوازه مان بۆ بلئ که مامه که شیشه که ت شیعرهکانی بۆ داناوه و خه لکی گوند هه موو زۆریان پی خۆشه.» ئانتۆنیۆ گوتی: «به چاوان ده خزمه ت دام» و بی ئەوه ی نازو نووزیک بکا له سه ر بنه کۆلکه ی داربه پروویه ک دانیشت. روباته که ی کۆک کرد و دهستی کرد به گوتنی ئاوازیکی زۆر دلزۆین که شیعرهکانی ئاوا بوون:

«ئۆلالای خۆشه ویستم، هر چه ند تۆ به نیگات که زبانی بیدهنگی ئەوینه هیجت به من نه گوتووه به لام ده زانم که ده مه پرستی.»

«چون ده زانم که ده رازی دلّم ده گه ی به خۆم متمانه ده دم که خۆشت ده ویم چون رازی ئەوین کاتیک ئاشکرا بوو ئیتر هه رگیز لئی بی به ش نابم.

«ئۆلالای نازین، راسته که تو زۆر جار من تئ گه یاندووه که رۆحیکی به پته و بی مه فره قت(*) هه یه و دهو سینگه سیبیه تدا دلّیک له به رد هه شار دراوه.»

به لام له پشت پاکیی ناز و سه رکیشیی تۆ تروسکه یه ک له هومید ده بینم.»

«ئه گه ر ئەوین ئەو نه زا که ته یه که تۆ له خۆتی نیشان ده ده ی، یه قینم هه یه سه ره نجام هومیده کانم هر ئەوانه ده بن که خۆم ده زه یندا په ره رده م کردوون»

«وه ئەگه ر خۆش خزمه تی بتوانی دلّیکی به ردین نه رم بکا، ئەوه ی من توانیمه بۆ تۆی بکه م، هیواکانم به هیز ده کا»

«چون هه رچه ندی تۆ مه یلیشت که م بووی، بیگۆمان زیاتر له جاریک دیتووته که من هه مان جلوه برگی رۆژانی یه کشه ممه م که به شانازیی دیداری تۆوه پۆشیوه، دووشه ممه یانیش هر ده به رم کردوون.»

«چون ئەوین و رازاوه یی هر دووک به رپیه کدا ده رۆن و من هه میشه ویستومه له بهر

چاوی تۆ جوان و له‌به‌ر دلان بم»

«من به‌خاتری تۆ سه‌مام وه‌لاناوه و بئی نیازم له‌وهی که ئه‌و ئاهه‌نگانه‌ت وه‌بیر بینمه‌وه که به‌شه‌وگاران یا کاتی که له‌بابی سه‌حه‌ری ده‌خوینی گوتیان ده‌ده‌یتی.»

«من هه‌موو ئه‌و شیعرا‌نه‌ی که ده‌ وه‌سفی جه‌مالی تۆدا گوتوو من ناژمیرم. ئه‌و شیعرا‌نه‌ی که به‌و هه‌موو پراسستییه‌وه نیوانی منی ده‌گه‌ل چه‌ند که‌س له‌ کیژانی دۆستی تۆی زۆر به‌توندی تیک داوه.»

«رۆژیک که به‌تۆم هه‌لده‌گوت «تریزا دیل برۆکال» Tresa del berrocal گوتی فلانی مه‌یموونیکی خۆش ده‌وی وا ده‌زانی فرشته‌یه»

«وه ئه‌وه به‌خاتری خشل وزیوه‌ری زۆر و پرچی ده‌ستکرد و جوانییه‌کی درۆزنانه‌یه که خودی ئه‌وینیشی فریوه‌ده‌دا»

«من پیم گوت درۆزنی. ئه‌و دلای ئیشا. ئامۆزاکه‌ی بۆ ئه‌وه‌ی له‌سه‌ری بکاته‌وه لیم راسته‌وه» (*) بوو. بۆ به‌ر به‌ره‌کانی بانگه‌یشتی کردم و به‌زمی پێ گرتم و تۆ خۆت ده‌زانی من چم کرد و ئه‌و چی کرد.

«من تۆم سه‌رسه‌ری خۆش ناوی و ده‌پرینی ئه‌وینه‌که‌م بۆ ئه‌وه نییه تۆ ببیه کچی جیژوانم. نییه‌تی من له‌وانه پاکتره»

«کلیسا گرتی پیرۆزی هه‌یه که هه‌مان به‌نده ئاوریشمینه‌کانن؛ تۆ سه‌ری خۆت ده‌و به‌نده بنی تا بزانی منیش چۆن سه‌ری خۆم داده‌نیم.»

«وه ئه‌گه‌ر تۆ سه‌رکیشی بکه‌ی هه‌ر لێره‌وه قه‌سه‌م به‌گه‌وره‌ترین پاکان. که من له‌و کیژپاران هه‌در ناکه‌وم مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی بیمه‌ که‌شیش و جلو به‌رگی که‌شیشان ده‌به‌رکه‌م»

لێرده‌دا بزنی له‌وره‌ین بیده‌نگ بوو. هه‌ر چه‌ند دۆن کیشۆت تکای لێ کرد، دووباره‌ شتیک بلێ، به‌لام سانکۆ پانزا حازر نه‌بوو گویتی بداتی. چون ئه‌و نووستنی له‌ بیستنی ئاوان پێ خۆشتر بوو به‌نه‌ربابی خۆی گوت: «جه‌نابتان ده‌توانن له‌ ئیستاهه‌ ده‌فکری شوپیتیکی تردا بن بۆ شه‌وبیداری خۆتان. چون ئه‌و خه‌لکه‌ نه‌جیبه‌ به‌رۆژ ئه‌وه‌نده ماندوو ده‌بن که ناتوانن شه‌وانه‌ به‌گۆرانی گوتن رابوین. دۆن کیشۆت له‌وه‌لام دا گوتی: «سانکۆ من له‌ مه‌به‌ستی تو حالیم، ده‌بینم که زوو زوو به‌دزی سه‌ریک له‌ مه‌شکی شه‌راب ده‌ده‌ی و ئه‌وه‌ش خه‌وی بۆ تۆ له‌ مۆسیقا واجیبت کردوه.» سانکۆ گوتی «سوحانه‌للا! من لێره‌ که‌سیک نابینم که ئیشتیای له‌ خه‌و نه‌ بێ. دۆن کیشۆت گوتی: زۆر باشه. تو ئیزنت هه‌یه هه‌ر جوړیکی دلت

ده‌یه‌وی ره‌فتار بکه‌ی به‌لام بۆ که‌سانیک که کاری منیان هه‌یه شه‌وبیداری له‌ خه‌وتن جوانتره. به‌لام جارێ باشتترین کار ئه‌وه گویم بۆ ده‌رمان بکه‌یه‌وه، چون ده‌رده‌که‌ی وه‌نامانی هیناوم.

سانکۆ هه‌ستا فه‌رمان جیبه‌جی بکا، به‌لام یه‌کیک له‌ بزنی له‌وه‌رینه‌کان هه‌ر که چاوی به‌گوچکه‌ی دۆن کیشۆت که‌وت گوتی «مه‌ترسه‌ من ده‌رمانیکم پێیه که ده‌سته‌جی گویت چاک ده‌کاته‌وه و بئی ماتل بوون چه‌ند گه‌ل ره‌کیشه‌ی» (*) که له‌ وی زۆر بوو، لێوه‌کرد و هیندیکی خوی پێدا کرد و له‌سه‌ر گوچکه‌ی پالنه‌وانی دانا و مه‌حکم پێچایه‌وه و متمانه‌ی پێ دا که ئیدی نیازی به‌ته‌بیب نامینی. ئه‌زقه‌زا هه‌رواش بوو.

ئەوجار دۆن كيشۆت لە پیدرووی ویست تا پیتی بلی ئەم كۆرە شوانە جوانەمەرگە و ئەو كچە جوانە كۆ بوون. پیدروۆ لەوەلام دا گوتی: «ئەوهی من بیزانم ئەوهیه كه ئەوهی مردووه یهكێك له نهجیب زاده هه ره دهوله مهنده كانی یهكێك له شارهدییه كانی ئەم كۆیستنانەیه. ئەو چەند سال بوو له زانكۆی سالامانك «salamanque» دەرەسی دەخویند و له پاشان گەر ابوووه گوندەكەى خۆی، وەك دەیانگوت زۆر زانا و خویندەوار و ئەهلی كتیب بوو. هەرەها دەلێن دە زانستی ئەستیرناسیدا زۆر شارەزا بووه و دەیزانی كه مانگ و رۆژ لەو حەوايه خەریكى چین. چون ئەو بێ ئەملا و ئەولا دەیزانی كهنگی خسووبوكسووب دەبێ. دۆن كيشۆت گوتی: «هەوال خسووفوكسووف دروستە نه خسووبوكسووب»^(۱۱۶). كه ئەوهش بریتییه له تارىك بوونی ئەم دوو مەشعەله ئاسمانییه، بەلام پیدروۆ كه ئەم قسانە بەلايه وه گرینگ نه بوون له درێژەى داستانەكەى خۆیدا گوتی: ئەو هەرەها پیدشبینی دەکرد كه سال سالی قاتیوقرییه یا سالی زۆریی رسق ورۆزی. بەهەر حال ئەو تاقمە له دۆستان و خزمان كه برۆیان بەقسەكانی بوو هەموویان بەپیدشبینییه كانی ئەو دەوله مەند بوون. بۆ نمونە پیتی دەگوتن ئەمسال جۆی بچین و له گەنم بگە پین. سالی تر دەیگوت نۆك بچین و جۆ مەكەن یا دەیگوت سالی داهاوو رۆن زەیتوون زۆر دەبێ و سێ سال دواتر دلۆپێك گیرناكەوێ. دۆن كيشۆت گوتی بەو زانستە دەلێن «نجووم». پیدروۆ گوتی نازانم نیوی چیه، بەلام دەزانم كه ئەو شتانه و زۆر شتی تریشی دەزانی. ئاخى ئەو سەر دەمی كه تازه چەند مانگیك بوو له سالامانك گەر ابوووه، رۆژێك بەرى بهیانی عەبابی خویندەواریی فری دا و بەجلوبەرگی شوانییه وه راستە وه بوو. هەر ئەو سەر دەمیش دۆستی خۆشه ویستی ئامبرواز كه هەقالی مەدرەسەى بوو، جلوبەرگی شوانی دەبەر خۆی كرد. لەبیرم چوو بلیم كه خوالیخۆشبوو کریزۆستۆم ئاهەنگسازیکى بەناوبانگ بوو، بۆ نمونە ئاهەنگەکانی نوئیل كه بۆ مونسەبەى له دایك بوونی خواوهندگاری ئیمە، حەزەرتی مەسیح دە شانۆگەریی عەزاداریدا دەخویننە وه ئەو دروستی دەکرد. دەو شانۆگەرییانەدا كۆرەکانی گوندی ئیمە دەوریان دەگێرا و هەمووانیش دەیانگوت كه ئەو ئاهەنگانە زۆر جوانن. كاتێك خەلكی گوند ئەم دوو خویندەكارەیان بەجلوبەرگی شوانییه وه دیت زۆریان پی سەیر بوو. هیچكەس نەیدەتوانی لەو حالى بى كه بۆچ ئەوهیان کردووه. دەوان رۆژاندا باوكی کریزۆستۆم تازه

۱۱۶- له فارسییه كەیدا جەنابی محەمەدى قازى بۆ جوانى كایهى بهواژه کردووه و «خسووب و كسووب»ى بەزبانى پیدرووه لهجیاتى خسووف و كسووف كه بەمانای گیرانى مانگ و رۆژه، دەكار هیناوه. منیش لێره دووپاتم کردوونه وه. (وهرگێتر)

یهكێك له بزنی لهوهرینهكان حەكایهتێك دەگێرێتهوه

دەوکاتەدا کۆریکی تر لهوانه كه نان و پیتخۆر له گوندەوه بۆ شوانەکان دین گەیشته جی و گوتی: «دۆستان دەزانن له گوند چ خەبەرە؟ یهكێك لهوان گوتی: ئیمە له كوێ بزانی؟ كۆرەكه گوتی: زۆر باشه كه وا بوو بزانی كه ئەمڕۆ بهیانی «کریزۆستۆمی» chrysostome بەناوبانگ، ئەو خویندەواره شوانه، كۆچی دوايي کردووه له نیو خەلكدا دەنگۆیه كه بەخاتری ئەوینی «مارسیلی» شەیتان كچی گێومی دەوله مەند، مردووه. هەر ئەو كچەى كه بەجلوبەرگی شوانییه وه له بیاباناندا دەگەرێ. یهكێك له شوانەكان قسەكەى پى بری و پرسى: گوتت بەخاتری مارسیل؟ كۆرەكه گوتی: بەلى بەخاتری ئەو و جوانی كارەكەشى له وه دایه كه وهسیهتی کردووه، وەك عەرەبان دە سەحرادا و دروست له بن ئەو رەوهزەى كه كانی «لییهژ» Liéye له بنی دیتەدەرێ، ئەسپەردەى خاکی بکەن. چون وەك له قەولى ئەو خودا لیخۆشبووه دەگێرنەوه یهكەم جار مارسیلی لەسەر ئەو کانیه چاوی كه وتووه. وهسیهتی تریشی کردوون كه بەپیتی فەرمايشتی بەرپرسیانی کلیسا، هیچكام جیبه جی ناکرین، چونكه بۆنى كفرو زەندەقەیان لی دى. بەلام دۆستی خۆشه ویستی ئەو «ئامبرواز» Ambroide كه وەك ئەو خویندەكاره و جلوبەرگی شوانییه دەبەردایه، دەجوابی ئەوانەدا دەلى دەبێ وهسیهتەکانی بى كه موکەسرى هەمووی جیبه جی بکرتن و هەر له بەر ئەوهش ئیستا له گوند هەرایه كه مەپرسن. هەر چیکوو خەلكەكه یه دەلێن هەرچی ئامبرواز و شوانەکانی دۆستی دەلێن دەبێ وابکەن. سبەى جەنازەكەى بەداب و رەسمیکى بەشکۆوه لهوجیى كه گوتم بەخاک دەسپێرن و بەرای من ئەو بەرنامەیه زۆر تەماشایی دەبێ و من ئەگەر خاترجەم بووايم كه سبەپینی پێویست نەبووايه بگەرێمە وه گوند، دەچوو مه تەماشای ئەو رێورەسمه. بزنی لهوهرینهكان گوتیان ئیمەش هەر وا دەكەین و له نیو خۆماندا یهكێك بەپشك هاویشتن هەلدەبێترین كه ئاگای له بزنیه كانی هەموومان بى. یهكێك لهوان گوتی قسەكەت تەواوه «پیدروۆ» Pedeo، بەلام پێویست ناکا، من له جیى هەمووتان دەمێنمە وه. واش مەزانە كه ئەوه نیشانەى پیاوہتى یا نەبوونی هەستی كۆنپشکنیمه*)، بەلام دوینی پەلێك دەلاقم رۆ چوو، كه نایه لى پى دەبەرپیم*) نیم. پیدروۆ گوتی: «بەو حالەشەوه ئەوه شتیك له منەتباریى ئیمە بۆ تۆ كەم ناکاتە وه.»

مرد بوو، کورکه‌ش بیجگه له مالاتی ورده‌وگه‌وره و پوولتیکی زۆر، میراتیکی پوولتیکی وهک ملک ومه‌زرا و ئەسبایی نیو مال بۆ به‌جی ما. ئەو لاهو بوو به‌خاوه‌نی بی به‌ندوباری ئەو مال و سامانه زۆره و ئەله‌ق لی‌شی ده‌وه‌شاهه، چونکه یارویاوه‌ری پیاوچاکان و دۆستی پیاوی باش بوو، پوختاریکی نوورانی‌شی هه‌بوو. پاشان خه‌لک لی‌یان حالێ بوو که ئەم ئالوگۆری جلوه‌رگه ته‌نیا بۆیه بووه که ده بیاباناندا به‌دوای ماریستی، کیژۆله شواندا، که هه‌ر ئیستا ئەو دۆسته‌ی ئیمه ناوی هینا، بگه‌ڕی. چون کریزۆستۆمی چاره‌په‌ش سه‌خت دلی پی دوراندبوو.

ئیستا ده‌م‌ه‌و‌ی به‌ئیه بلیم که ئەو بنیاده‌مه سه‌یره‌یکی بوو. چون پیویسته ئیه له ئەحوالی باخه‌به‌ر بن و ئەم نوکته‌یه‌یش بزنانن که ره‌نگه یا به‌قینه که ده ته‌واوی عومری خۆتاندا سه‌ره‌وره‌یه‌کی ئاوا سه‌یر و سه‌مه‌ره‌تان نه‌بیستبێ. ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر به‌قه‌ده‌ر «سارنا» ش ته‌مه‌نتان درێر بوو پی. دۆن کیشۆت که نه‌یده‌توانی هه‌له زه‌قه‌کانی بز له‌وه‌رین قووت بدا. گوتی: بلێ «سارا» نه «سارنا». پیدرو گوتی سارا یا سارنا ته‌وفیرناکا و ئەگه‌ر به‌رێزان بتانه‌و‌ی هه‌رچی ده‌یلیم لیم به‌ئیراد بگرن ئەو داستانه تا دوو سالی تریش کۆتایی پی نایه! دۆن کیشۆت گوتی: ببوره هه‌وال، جیاوازی ئەو دوو واژه‌یه له‌وه زۆرتره که تو فکری لی ده‌که‌یه‌وه، به‌لام فه‌رموو داستانه‌که‌ت بگێره‌وه. من نیتر نایه‌مه نیو قسه‌کانت. به‌لی جا، عه‌رزی خزمه‌تی ئاغای خۆم، که جه‌نابت بی، ده‌که‌م که له گوندی ئیمه وه‌رزیریک بوو زۆر ده‌وله‌مه‌ند و ده‌ست‌پوشتووتر له باوکی کریزۆستۆم و ناوی گیۆم بوو. بیجگه له مالی دنیا، خودا کچیکیشی دابوویه که دایکی له‌سه‌ر ئەو منداڵه چوو‌بوو. له‌و دایکه به‌رێزتر و گه‌وره‌تر له‌و ولاته هیکه‌س نه‌بوو. ئیستاش پوختاری ئەو رنه که نیوه‌ی پوژ و نیوه‌ی مانگ بوو له‌به‌ر چاومه^(۱۱۷). به‌تایبه‌تی که ئەوژنه که‌بیانوی وهک خۆی هه‌ر نه‌بوو، ده‌ستی فه‌قیرانی ده‌گرت و شک ده‌وه‌دا نییه که ئەوپوژ پوچی پاکی له به‌هه‌شتی به‌ریندایه. گیۆم می‌ردی ئەو ژنه جوانه له‌تاوان دلی تۆقی و مرد و کچه‌که‌ی ماریستل که هیشتا منداڵ بوو، سه‌روه‌ت و مالتیکی زۆریشی بۆ به‌جی مابوو خرایه ژیر سه‌ره‌په‌ستی مامی که که‌شیشیکی مووچه خۆری گونده‌که بوو. ئەو منداڵه ورده‌ورده گه‌وره بوو، ئەوه‌ند جوان و له‌به‌ر دلان بوو که ئیمه‌ی وه‌بیر دایکی ده‌خسته‌وه. ته‌نانه‌ت زۆرتری خه‌لکه‌که لایان وابوو

ئهو کچه له دایکی جوانتر ده‌بی. ئەزه‌زا هه‌ر واشی لی هات، چون کاتیک گه‌یشته ته‌مه‌نی چاره‌ده یا پازده سالی هیکه‌س نه‌بوو چاوی پی بکه‌و‌ی و روو ده‌خوادانه‌کا و له‌وه‌ی که ئافه‌ریده‌یه‌کی به‌و جوانیه‌ دروست کردووه، و ستایشی نه‌کا و زۆریش بۆی شیت وشه‌یدا ده‌بوون. مامی نه‌یده‌هیشت زۆر بیته به‌رچاوان و له‌سه‌ر ئەوه‌شرا نیوانگی جوانیه‌که‌ی وه‌ها هه‌موو جیه‌کی گرتوه که نه ته‌نیا لاوانی گوندی خۆمان به‌لکو زۆر گه‌وره‌زاو^(*) کوره ده‌وله‌مه‌ندی شوینی زۆر دوور ده‌یاننارد هه‌رێ و مامیان هه‌راسان کردبوو. به‌لام مامی که به‌شپوه‌ی مه‌سیحیه‌کی مۆمن و ته‌واو عه‌یار به‌رێگه‌ی راستی خۆیدا ده‌پوشت هه‌ر چند بی مه‌یل نه‌بوو کچه‌که‌ی پاش گه‌یشتن به‌ته‌مه‌نی عه‌زه‌بی، به‌شوو بدا به‌لام نه‌یده‌ویست ئەو کاره به‌بی مه‌یلی کچه‌که‌ی. هیک چاوشی له‌و قازانجه نه‌بوو که له مال و سامانی کچه‌که پی ده‌گه‌یشت و سویندم به‌ئیمانی خۆم که خه‌لک ده‌سه‌ونشینیه‌کانی خۆیاندا له گونده‌که‌مان ئەو قسانه‌یان له‌مه‌ر پاکی و پیاوچاکی که‌شیشه‌وه ده‌گوت. به‌تایبه‌تی جه‌نابی «سه‌رگه‌ردان»^(۱۱۸) من ده‌مه‌و‌ی تو بزانی که له‌م دیهاته چووکانه‌دا خه‌لک باسی هه‌مووشت ده‌که‌ن و خۆیان ده‌هه‌موو شتی که هه‌لده‌قوتین و تۆش ده‌توانی وهک من ئەو بابه‌ته‌ی به‌میشتک بسپیری که که‌شیش ده‌بی زۆرت له ئەندازه باش بی تا بتوانی کاریکی وا بکا مریده‌کانی له هه‌موو جیاگه‌یه‌که به‌تایبه‌تی له دیهاته‌کاندا به‌باشی یادی بکه‌ن. دۆن کیشۆت گوتی: ئەوه راسته، به‌لام تو داستانه‌که‌مان بۆ بگێره‌وه، چون به‌راستی هه‌م داستانه‌که خۆشه و هه‌م خۆت پیاوی چاکی؛ کاکه پیدرو به‌راستی راوێرت خۆشه و خۆشی ده‌گێریه‌وه. پیدرو گوتی: هیوادارم له مه‌رحه‌مه‌تی جه‌نابی ئاغای بی به‌ش نه‌بم. مه‌به‌ستیش هه‌ر ئەوه‌یه. به‌لی سه‌رتان نه‌یه‌شینم، مامی کچه‌که هه‌ر خوازینیکه‌ریک ده‌هات به‌کچه‌که‌ی ده‌ناساند و باسی پیاوچاکی و جوانی و ئاغایه‌تی ده‌کرد و کچی هان ده‌دا می‌ردیکی باش بۆ خوی هه‌لبی‌ری. کچه‌ش هه‌رگیز جواپیکی بیجگه له‌وه نه‌ده‌داوه که جارێ مه‌یلی می‌ردکردنی نییه و خۆی له‌وه به‌بی هیزتر ده‌زانێ که بتوانی کاروباری ماله می‌ردیک هه‌لسوو‌رینی. مامه‌که‌ی ده‌به‌رانبه‌ر ئەو عوزر و بیانوانه‌دا بیده‌نگ ده‌بووه‌وه و سه‌به‌ری ده‌کرد تا کچ هیندیکی تریش گه‌وره‌بی و بتوانی می‌ردیکی به‌دلی خۆی هه‌لبی‌ری. چونکه له‌م باره‌یه‌وه به‌خۆی ده‌گوت و چه‌ند خۆشیشی ده‌گوت، که: «دایک و باب نابێ به‌زۆر منداڵی خۆیان به‌می‌رد بدن یا ژنیان بۆ بپن».

۱۱۷- مه‌به‌ست له‌ روژ ئیشاره به‌چاوی گه‌ش و جوان و مه‌به‌ست له مانگیش خروپیری گۆناکانیه‌تی. (مۆریس باردۆن)

۱۱۸- دیهاتیه‌که به‌مه‌سخه‌ره و سووکایه‌تی ناوی «سه‌رگه‌ردان» ده‌کار دینی. (مه‌مه‌د قازی)

به‌لئی واهات، رۆپیک به‌یانی بوو که مارسیل، ئەو کچه‌ی که له‌هممو کهس بپزار بوو، بئ ئەوه‌ی که‌سیک چاوه‌روانی شتی وابوو، بوو به‌شوان و ده‌جلوبه‌رگی شوانیدا وده‌رکه‌وت و بئ ئەوه‌ی مامی و ته‌واوی خه‌لکی ئەو دینیه‌ بتوانن په‌ژوانی بکه‌نه‌وه‌ ده‌گه‌ل کچه‌کانی ئاوابی رۆیشه‌ سهررا و ئاگاداری له‌ پانه‌م‌پری خۆی وه‌عه‌ده‌گرت. باوه‌رم پئ بکه‌ هه‌رکه ئەو کچه‌ وای کرد و جوانییه‌که‌ی بۆ هه‌موو کهس ئاشکرا بوو، چت بۆ بگێرمه‌وه‌ که‌ چهند نه‌فه‌ر له‌ لاوانی دئ، له‌ده‌وله‌مه‌نده‌کان، له‌ نه‌جیب زاده‌کان و وه‌رزیره‌کان هه‌موو وه‌ک کریزۆستۆم جلوبه‌رگی شوانیان ده‌به‌رکرد و به‌هه‌وا‌ی ئەو سه‌ریان ده‌ سه‌حرا کرد.

یه‌کێک له‌وان هه‌روه‌ک ده‌زانی خوالیخۆشبوو کریزۆستۆمی خۆمان بوو که‌ ده‌یانگوت ئەو کچه‌ی نه‌ تهنیا خۆش ده‌ویست، به‌لکو ده‌شیپه‌رست. وا باشه‌ ئەوه‌ش بزانی که‌ مارسیل پیت وانهبی به‌هه‌لبژاردنی ئەو شتیه‌ ژیانه‌ ئازاده‌ رووی ده‌ بئ به‌ندوباری و هه‌رزیکرد بئ، به‌پچه‌وانه‌وه‌ شه‌رافه‌تی خۆی وها زیره‌کانه‌ پاراستوه‌ که‌ له‌ ته‌واوی ئەو لاوانه‌ی که‌ ده‌ خزمه‌تیدان و دلایان بۆی تۆقیوه‌، یه‌کیان نه‌یتوانیوه‌ و ناتوانی بلئ که‌ مارسیل به‌قه‌ده‌ر سه‌ری ده‌رزی رووی پئ داو. ئەو هه‌رچه‌ند ده‌گه‌ل هه‌موویان داده‌نیشئ و له‌ هاوده‌نگی وپیکه‌وه‌ بوون ده‌گه‌لیان خۆش‌حاله‌ و په‌فتاری ده‌گه‌ل هه‌مووان زۆر دۆستانه‌یه‌، به‌و حاله‌شه‌وه‌ هه‌رکات یه‌کێک له‌وانه‌ نییه‌تی خۆی بۆ هاوسه‌ری که‌ ده‌زاتی خۆیدا نییه‌تیکی پاک و پیرۆزه‌ له‌ لای ئەو ده‌درکینئ و هه‌ای له‌ لای خۆی ترۆ(*) ده‌کا ده‌لیئ ده‌ستی لئ داوته‌ چه‌ک و ده‌یه‌وئ بیکوژئ. وای لئ هاتوووه‌ بوونی ئەو کچه‌ له‌ دیدا به‌و ئەخلاق و په‌فتاره‌یه‌وه‌ زۆر له‌ نه‌خۆشیی تاعوون، زه‌ه‌روزیانی زۆرتره‌. چونکه‌ جوانییه‌که‌ی ئەوتۆیه‌ هه‌رکه‌س بیبینئ عه‌قل و هۆشی له‌کن نامینئ و ده‌که‌وتته‌ که‌مه‌ندی ئەوینی و رزگاری نابئ. هه‌موو بۆ خزمه‌ت کردن و نۆکه‌ری کردنی ئاماده‌ن و به‌قوربان و سه‌ده‌قه‌ی ده‌بن و پاش ماوه‌یه‌ک بئ مبالاتی و دلره‌قییه‌که‌ی هه‌مووان ناهومید و دلسارد ده‌کا و ئەوجار بپجگه‌ له‌وه‌ هاوار و ناله‌ و داد وپیداد بکه‌ن و باسی بپوه‌فایی و دلره‌قی و بئ به‌زیی ئەو به‌سه‌د، زبان بکه‌ن، کارکیان له‌ده‌ست نایه‌. جه‌نابت هه‌زه‌ته‌ی ئاغا ئەگه‌ر چه‌ند شه‌و و رۆپیک له‌و بیابان و سه‌حراه‌یه‌ بمینیه‌وه‌، به‌گوئی خۆت گویت له‌ ناله‌ و هاواری عاشقانی په‌نج به‌باچوو که‌ به‌دوای ئەو کچه‌ که‌وتوون، ده‌بئ.

«له‌ نزیک ئەم کۆختانه‌ شوینیک هه‌یه‌ که‌ بیست، سی داری «قان»ی لئ هه‌یه‌ و دارکیان تیدا نابینی که‌ ناوی مارسیلی له‌سه‌ر هه‌لنه‌که‌نداری. ئەغه‌لب له‌سه‌ر ناوه‌که‌شی وینیه‌ی تاجیک هه‌لکه‌ندراوه‌ که‌ مانای ئەوه‌یه‌ مارسیل پاشای مه‌مله‌که‌تی جوانی و جه‌ماله‌. لیره

شوانیک به‌هه‌ناسه‌ ساردی ئاخ هه‌لده‌کیشی و له‌ولاتره‌وه‌ شوانیک ناله‌ و فیغانی به‌رز بووه‌ته‌وه‌ و لیره‌ نه‌غمه‌ و ئاهه‌نگی دلاری ده‌بیسئ و له‌ولاوه‌ نووکه‌ نووکی دلاری دلشکاو. فلان، تابه‌یانی ته‌واوی سه‌عاته‌کانی شه‌و چاوی به‌فرمیسکی له‌سه‌ر یه‌ک دانانی و له‌ بن گاشه‌ به‌ردیک یا داربه‌روویه‌ک هه‌لده‌کۆرمئ تا رۆژ له‌ نیوچاوانی ده‌دا و وه‌خوی دینیته‌وه‌. ئەوی تر ده‌ تاقه‌ت پرووکینترین رۆژه‌کانی گه‌رمی هاویندا له‌سه‌ر خاکی سووره‌وه‌ بوو راده‌کشی تا ناله‌کانی خۆی به‌ره‌وفه‌له‌کی دلنه‌رم به‌رئ بکا. به‌لام مارسیلی جوان و به‌ناز به‌پیشی ئەم و ئەو پئ ده‌که‌نئ و سه‌رمه‌ست له‌ شه‌رابی غروور و جوانی له‌نجه‌ ده‌کا. ئیمه‌ که‌ هه‌موومان ده‌یناسین، بئ سه‌برانه‌ چاوه‌روانین بزانی عاقیبه‌تی ئەم هه‌موو نازوفیز و ئیفاده‌ی ئەو کچه‌، به‌کوئ ده‌گا و ئەو خوازینیکه‌ره‌ به‌خته‌وه‌ره‌ که‌ مقه‌ده‌ره‌ رۆپیک له‌ رۆژان به‌سه‌ر خوووخده‌ی سه‌رکیشی ئەو کچه‌دا زال بئ و ئەو سه‌روه‌ری جوانانه‌ بکاته‌ ملکی خۆی، کچی و چون ته‌واوی ئەوه‌ی من گوتم هه‌مووی راسته‌، وای تئ ده‌گه‌م خه‌به‌ری مه‌رگی کریزۆستۆم که‌ هاوالئ ئیمه‌ هیناویه‌تی، دروست بئ. هه‌ر بۆیه‌ من به‌حه‌زه‌تی عالی عه‌رز ده‌که‌م که‌ ده‌ رپوره‌سمی به‌خاک ئەسه‌پاردنی ئەم خوالیخۆشبووه‌دا به‌شداری به‌فرموون، چون زۆر ته‌ماشایی و سه‌یره‌. کریزۆستۆم دۆستانیکی زۆری هه‌یه‌ و لیره‌وه‌ تا ئەو شوینه‌ی که‌ خۆی گووتویه‌ له‌وئ بینیزن زۆرت له‌نیو فه‌رسه‌خ رپگا نابئ.

دۆن کیشۆت گوئی: من ئەرکی خۆم ئەنجام ده‌ده‌م و له‌وه‌ش که‌ به‌گێرانه‌وه‌ی ئەو داستانه‌ خۆش و سه‌رنجراکیشه‌ خۆش‌حالت کردم زۆرزۆر سپاست ده‌که‌م. بزنی له‌ورین گوئی: ئاخ! باوه‌رکه‌ من نیوه‌ی ئەو به‌لایانه‌ی به‌سه‌ر عاشقه‌کانی مارسیل هاتوو، نازانم. به‌لام په‌نگه‌ به‌یانی تووشی شوانیک بین که‌ پاشماوه‌ی ئەو داستانه‌ بزانی و بۆمانی بگێریته‌وه‌. جارئ وا باشتره‌ به‌ریتزان له‌ژیر میچیک له‌ ژووریکدا بخه‌ون چونکه‌ شه‌ونمی شه‌وانه‌ بۆ برینی گوئجگه‌ت خراپه‌، هه‌ر چه‌ند ئەو مه‌ره‌مه‌ی له‌سه‌ریان داناوه‌ ئەوه‌نده‌ باشه‌ که‌ جیی هیچ مه‌ترسییه‌ک نییه‌.

سانکۆ پانزا که‌ گوئی نه‌ده‌دا فره‌وئژی بزنی له‌وه‌رینه‌که‌ به‌ئهربابی گوت که‌ برۆا و ده‌ کوله‌ی پیدرودا بخه‌وئ. ئاخری دۆن کیشۆت رازی بوو بۆ ئەوه‌ی وه‌ک دلداره‌کانی مارسیل شه‌وئ به‌یادی دۆلسینه‌ بیدار بمینیته‌وه‌ و به‌لام سانکۆ له‌سه‌ر هیندیک کاوکۆت له‌ نیوان رۆسینانت و که‌ره‌که‌ی جیی خۆی خۆش کرد و خه‌وی لئ که‌وت، به‌لام نه‌ک به‌شپوه‌ی عاشقیکی دلشکاو، به‌لکو وه‌ک که‌سیکی که‌ زۆری گه‌ده‌ی خۆی ئاخنیوه‌ و تا توانیویه‌ خواردوییته‌ی و پشتیشی به‌زه‌بری زۆر کوترابئ.

ئەوانمان بەو سەرو وەزەو چاوپى كەوت ھۆى رەشپۆشى و دەبەردا بوونى جلوبەرگى نازىەتباريمان دەگەل ئەو شوپنەى بوى دەچن لى پرسىن. يەككىك لە شوانەكان داستانى جوانى كچىكى شوانى بەناوى ماركسىل و رەفتارى نارەواى ئەوكچە و خىلى ئەو عاشقانى وە شوپنى كەوتوون و نەقلى مردنى كرىزۆستۆمى بۆ گىراپنەو و گوتى كە وا ئىستا خەرىكىن بچىن دەپۆرەسىمى ئەسپەردە كرديندا، بەشدارى بكەين. لە كۆتاييدا، تەواوى ئەو قسانەى پىدرۆ بەدۆن كيشۆتى گوتبوو، ئەویش دووبارە گىراپنەو.

پاش كۆتايىي ئەو وتوويژە باسكى تر دەستى پى كرىد و ئەو سوارەى ناوى ويوالدۆ بوو لە دۆن كيشۆتى پرسى كە چۆنە بەجلوبەرگى شەرى، ئەویش لە كاتىكدا لەم ولاتە سولخ و ئاشتى سەقامگىرە، سەفەر دەكا. دۆن كيشۆت لە وەلام دا گوتى «ئەو كارەى من كر دوومەتە پىشە و عەھد و پەيمانىك كە بەستوومە بەھىچ جۆر ئىزىم پى نادا كە بەجۆرىكى تر سەفەر بكەم. ئاسوودەبىي و پالدانەو و رايواردن و ناز و نىعمەت بۆ دەربارىيە ژنانىلەكان(*)» دانراو، بەلام ماندوويى و شەو نخوونى و ئەسلەھەى شەرى و چەك ھەلگرتن، بىجگە لە پياوانىك كە دنيا بەناوى پالەوانانى سەرگەردان دەياناسى و ئەم عەبەدە ناقابىلە باوھوو چووكەى ھەمووانم، شانازى دەكەم كە يەككىك لەوانم، دانەندراو»

دەگەل بىستنى ئەم وەلامە ھەموو پىيان وابوو ئەو شىتە بەلام ويوالدۆ بۆ ئەوھى زۆرتەر متمانە پەيدا بكا و بزانى شىتتىيەكەى دۆن كيشۆت لە چ چەشنىكە، درىژەى بەباسەكەدا و پرسى «مەبەست لە پالەوانى سەرگەردان چىيە؟»

دۆن كيشۆت جوابى داو: «ئايا جەنابتان تا ئىستا مېژوو يا سالنامەكانى ئىنگلىستاننەخوئىندووئەو كە لەويدا باسى شەرى بەناوبانگەكانى «ئارتوورشا» يا بەقەولى ئىمە كاستىلييەكان ئارتووس شا كراو؟ بەپىي رىوايەتتىكى(*) زۆر كۆن كە دەتەواوى برىتانىادا بروايان پىي ھەيە ئەو پاشايە نەمردوو، بەلكو بەھىزى سىحر و جادوو ھاتووئە سەر شكلى قەلەرەشە و قەرار واىە پاش سالانىكى زۆر بگەرپتەو و تاج و عەساي پاشايى خۆى

وەرگىرپتەو، ئەوھى كە لە خاكى برىتانىا ئا ئىستا ھىچ بەشەرىك نەبىنراو قەلەرەشەكى كوشتبى^(۱۱۹) ئەوجار، دە زەمانى ئەو پاشادا بوو كە ئالقەى پالەوانانى

۱۱۹- پىويستە بەبىرمان بى كە بەپىي داوونەرىتى كۆن لە ولاتى گال - يەككىك لە ھەرىمەكانى ئىنگلىستان - كوشتنى قەلەرەشە قەدەغە بوو، چون ئەم پالەندەيان بەدوژمنى جىر و جانەوھرى زىانبەخش زانىو. (مۆرىس باردۆن)

ئەو جىگەى كە داستانى ماركسىل كۆتايى پى دى و باقى رووداوەكان

بەلام بەياني زوو، بەواتەى شاعىران، رووناكايى تازە خەرىك بوو لە شانشىنەكانى رۆژھەلاتەو ھەروى خۆى بنوئى كە پىنج كەس لە شەش بزن لەوھەرىنەكان ھەستان و بەھەرەمە چوونە لاي دۆن كيشۆت و پىيان گوت. ئەگەر ئىستا شەرمى رۆيشتنى بۆ سەرگلكۆى كرىزۆستۆم و دىتنى رىپۆرەسىمى ئەسپەردەكردى ھەيە، ئەوان حازرن دەخزمەتىدا بچن، دۆن كيشۆت كە لە خواى دەويست ھەستا و ئەمرى كرىد كە سانكۆ ولاغەكان زىن و پالان بكا. سانكۆ بەپەلە ئەمرى ئەربابى بەجى ھىنا و كاروان بى ئەوھى چى تر ساوھساو(*) بكا وەرپى كەوت.

ھىشتا چارەگە فەرسەخىك نەروئىشتبوون كە دەپچى كوچە باغىكدا، چاويان بەشەش ھەوت شوان كەوت كە ھەموويان بەجاش(*) بەلتوى پىستى رەش و تاجىك لە لقى سەرووژالە لەسەر و ھەر يەكەى چۆماغىكى(*) ئەستور لە دارى راج بەدەستەو، بەرەروويان دەھاتن. لە پشت سەرى ئەوانەو، دوو نەجىب زادە جلوبەرگى رازاھى سەفەر لەبەردا، بەسوارى ئەسپ دەھاتن و سى نوكەرى پىادە دەخزمەتپاندا بوون. ھەر دووك دەستەكە گەيشتە يەك بەئەدب و رىزەوھە سالويان لە يەكترى كرىد و كاتىك پرسىاريان كرىد بۆ كوئى دەچن، روون بووھە ھەر دووك لا دەچنە سەر قەبرى لاوھ جوانەمەرگەكە، لەبەر ئەو ھەموو پىكەوھە وەرپى كەوتن. يەككىك لە سوارەكان رووى دە ھاوپىي خۆى كرىد و گوتى:

«بەرىز سىنيۆر ويوالدۆ Vivaldo لە رووى ئەو قسە سەير و سەرسوپھىنەرانەو كە ئەو خەلكە نەجىبەلەمەر شوانى جوانەمەرگ و ئەو كچە شوانە پىاوكوژە بۆ ئىمەيان گىراوھتەوھ بەبۆچوونى من ئەگەر تەماشاشا كرىدى ئەو رىپۆرەسمە كە ھەتمەن سەرنجراكىش دەبى، راولەستانىك دە ھەرەكەتماند پىك بىنى، بەھىچ كلوجىك نابىتە ھۆى نارەھەتى و پەژارە. ويوالدۆ گوتى منىش ھەرواى بۆ دەچم و بۆ حازر بوون لەو رىپۆرەسمەدا حازرم نە رۆژىك بەلكو چوار رۆژ وە درەنگى كەوم.

ئەوجار دۆن كيشۆت لى پرسىن كە لەمەر ماركسىل و كرىزۆستۆم چىيان بىستووھ. موسافىر لە جوابدا گوتى ئىمەش ئەمرۆ بەياني تووشى ئەو شوانانە ھاتىن و چون

میزی خری (۱۲۰) دامه زرا و ههروهها وهک دهگپرنهوه رووداوه

دلدارییهکانی «دۆن لانسیلۆت» Don Lancelot، پالّهوانی دهریاچه دهگهّل مهلهکه «ژنیفر» Genievre هه مووی دهو زهمانیدا روویان داوه و مهحرهمی راز و دهلالی ئهوه دلدارییهکانهش هاووده می بهریز خاتوون کۆنتانینۆن Quintagnone بوو که ئهه شیعره بهناوبانگ و لهسهه زاره لهولاتی ئیمه یانی ئهسپانیا بۆ ئهوه دروست کراوه:

هه لئهکه وهتوووه لهه جیهانه پالّهوان
هینده خووش ئهنادام و مهقبوولی ژنان
قارهمانیک بوو نه بهن، دۆن لانسیلۆت
چه رخی گهردوون لئی دهترسا ئهوه زهمان

ههروهها زۆرتری رووداوه عیشقی و شهههکانی ئهوه پالّهوانه، دهزهمانی ئهوه پاشایه دا رووی دا، لهو کاتهدا ئاینی پالّهوانی دهستاودهست گهرا و به بهرهکانی دواپی گهیشته و لیرهولهویتی جیهاندا په ره می گرت. له داوینی ئهه ئاینه دا بوو که «ئامادیسسی گۆل» دهگهّل هه موو ئهولاد و نهوه و نه تیجهکانی تا پینچ نهسل و ههروهها پالّهوانی بهناوبانگ «فلیکس مارسیهیرکانی» و «تیرانی سپی» که به کهس تاریف ناکرێ، بههونهر نواندن و ئازایه تی خۆیان له دنیا دا ناویان رویشته و ئهوجار ئیمه هینده له میژ نییه پالّهوانی هه میشه سه رکه وتوو «دۆن بیلانیسی یۆنانی» مان دیوه و بیستوووه. ئیستا با بهریزتان بزنان پالّهوانی سه ره گهردان به کۆ ده لێن. بزنان که من باسی کام ئالقهی پالّهوانی ده کهم، ئالقهیه که منیش بهه هه موو گونا هه کاریه وه، تیددا به شدارم و ئهوه کاره ده کهم که ئهوان دهیان کرد. بزنان که من له بهرچی لهو بیابانه چۆل وهۆلانه دا به دواپی رووداوند ده گه پیم و لێ براوم که زۆری باسک و گیانی خۆم له سه ره سامناکترین مه ترسی ومه هله که دانیم که چاره نووس دهیخاته سه ره ریگام. بهه شه رته کاره کهم به سوودی لیقه وماوان و هه ناسه ساردان بی.

بۆ ئهوه می موسافیره کان تی بگهن و به ته واوی په قین بکن که دۆن کیشۆت عه قلی ته واو نییه و بزنان که چ جو ره شیتیه که دهستی پی داوه قسه می تر پیویست نه بوو. هه ره ئه وه ندش ئه وانی وهک که سانیک که په که مجار شتیکی سه پر و سه مه ره ده بیسن، تووشی

۱۲۰- باز نه می پالّهوانانی میزی خری Table ronde به دهست ئارتوس شای ئینگلستان دامه زیندرا و له ۲۴ پالّهوان یان شیهوالیه پیک هاتبوو که شا خۆی سه رۆکایه تی ده کرد. پالّهوانانی بیگانهش له وانه رو لآن و که سانیک تر له پالّهوانانی دوا زده وانه می فه رهنسی ئه ندامی بوون. (موریس باردۆن)

سه رسۆرمای می کرد. ویوالدۆ که پی اوکی خووش مه شه رب*) و به هۆش بوو، چون پیی خووش بوو ئه وه مه ودا که مه می تا ئه وه ته پۆلکه می شوینی به خاک ئه سپاردن ده پی شیاندا بوو به خیره خووشی رابری، ویستی مه یدانیکی زۆرتی بدا به دۆن کیشۆت بۆ ئه وه می قۆریاته که می خۆی هه لبریتیژی و گو می: «به پروای من ئه می جه نابی پالّهوانی سه ره گهردان به ری زتان پی ره می*) دژوارترین و پیره حمه تترین باز نه کانی جیهان بوون و ئه گه ره هه لمه نه کرد بی ته نانه ت ئه رک و دابی ئه وانه می ده برنشینی*) ده کن، ئه وه نده پیره حمه ت نییه. دۆن کیشۆت جوابی داوه: په رنگه کاری ئه وانی به قه ده ره کاری ئیمه سه خته و تاقه ت شکین بی، به لام ئه گه ره به ره مووی کاری ئه وانی به قه ده ره شوغله که می ئیمه بۆ دنیا پیویسته، شک و گومان تیددا ده بی. چون ئه گه ره بمانه وی راستی ده به ره چاو بگرین ئه رکی سه ربازیک که فه رمانی فه رمانده که می راده پی نی که متر له ئه رکی فه رمانده که نییه. مه به ستم ئه وه به که بریانی ئاینی و رو حانی ده که مالی ئاسووده می و ئارامیدا، خیره خووشی بۆ دنیا داوا ده کن به لام ئیمه پالّهوانان و سه ربازان ئه وه می که ئه وان به دوعا داوا می ده کن به کرده وه ئه نجامی ده ده بین و ئه وه خیره کاره باشانه به هیزی شان و باهۆمان و به نووکی شمیره کانمان دابین ده که بین. لهو ریگه شدا هه موو جو ره بی به زه بییه کی ئاسمانی قبوول ده که بین: جاری وایه که رمای هاوین هه لمان ده رچینی و جاری واشه سه رمای زستان ده مانکاته سه هۆل، لهو قه راره ئیمه نابی خوی گه وره بین له سه ره زه وی و ئامرازی بلاو کردنه وه می عه دلی ئیلا هین، و چون کاروباری شه ره و هه موو مه سه له پی وه ندی داره کان بهه ئه رکه وه به خو فیدا کردن و خوین دان و زه حمه تی له راده به ده ره ئه نجام ده ری، ده گه یه نه ئه م ئه نجامه که ئه وانی شه ره و به گژدا چوونیان کردووه ته ئه رک و کاری خۆیان، بیگومان کاریکی زۆر گرینگتر ده کن له وانه می به ئاسووده می پالیان داوه ته وه و هه ره ئه وه نده بیان وه ئه سته گرتوووه که له به ره خودا پیار پی نه وه تا روحمیک به بی ئه نوایان و فه قیران بکا. من نامه وی بلیم که کاری پالّهوانانی سه ره گهردان به قه ده ره ئه رکی که شیشی ده برنشین پیرو ز و مباره که (خودانه کا وایر بکه مه وه!) من ده مه وی له نامرادی و مه یه تیه که که خو م ده یکیشم، بهه ئه نجامه بگم که ئه رکی پالّهوانی به زه حمه تتر، پرکارتر و هه ژارانه تره و پالّهوان زۆرتی ده که ویتته به ره مه وادی توونییه تی و برسییه تی و نه خووشی، به راستی شک و گومانی تیدا نییه که پالّهوانانی سه ره گهردانی سه ده کانی رابردوو به دریایی ته من هه ره ده کویره وه ریدا ژیاون و ئه گه ره هیندیک له وان به هیزی باسکی خۆیان بوونه ته ئیمپراتوری به پروای من پاداشیکی شایسته بووه که به قیمه تی خوین و ئاره قه می نیوچاوان وه ده ستیان که وتوووه و دیسانیش

ئه‌گهر ده‌نیۆ پالئه‌وانانیکدا که به‌و مه‌قامه به‌رزه گه‌یشتوون که‌سانیک هه‌بوو بن که جادووگهر یا هه‌کیمیان بۆ ئاگاداری له خۆیان نه‌بوو بۆ. بێشک هیوا و هومێده‌کانیان بووه‌ته ناھومییدی و ئاره‌زووه‌کانیان با بردوویه‌تی.

موسافیر له‌وه‌لامدا گوتی: به‌راستی منیش هه‌ر ئه‌م بۆچوونه‌م هه‌یه، به‌لام یه‌کێک له چه‌ندین سیفه‌تی خراپی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ئه‌وه‌یه که کاتیک به‌هه‌لکه‌وت تووشی رووداوی گه‌وره و پرمه‌ترسی ده‌بن و یا گیانیان به‌ئاشکرا ده‌که‌ویتته مه‌ترسییه‌وه، هه‌رگیز له‌و ده‌مه‌دا وه‌بیریان ناکه‌ویتته‌وه که رۆحی خۆیان به‌خودا بسپێرن. که هه‌ر مه‌سیحیه‌کی به‌ئیمان له کاتی وادا ئه‌رکی ئه‌و کاره‌ی له‌سه‌ره؛ به‌پێچه‌وانه‌وه زۆر به‌عشق وئیمان‌ه‌وه خۆیان به‌گراوییه‌که‌یان ده‌سپێرن که ده‌لێی گراوییه‌کی خودایانه‌ی ئه‌گهر به‌هه‌له نه‌چوویم ئه‌م کاره بۆنی کفریبی ئیمانی لێ دێ. دۆن کیشۆت گوتی: دیاره لێی حالێ نی! بێجگه له‌وه چاره‌یه‌ک نییه و هه‌ر پالئه‌وانیک ئه‌وه نه‌کا تووشی به‌لایه‌ک ده‌بێ. ده ئاینی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا دابونه‌ریت، به‌م جوړیه که پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان کاتیک له خزمه‌ت دلبه‌ری جانانه‌ی خۆی بێ و خه‌ریکی شه‌رپکی سامناک بێ، نیگای خۆی ئه‌ویندارانه بۆ لای گراوی خۆی وه‌رده‌سوورپینی. ده‌لێی به‌نیگا داوای یارمه‌تی لێ ده‌کا و تکای لێ ده‌کا له‌و مه‌عه‌که‌یه‌دا نه‌هێلێ سه‌ده‌مه‌ی پێ بگا و، ته‌نانه‌ت ئه‌گهر که‌س ده‌نگیشتی نه‌بیسێ دیسان ئه‌رکی ئه‌وه‌یه له ژێر لیودا شتیک زمه‌مه بکا و خۆی له ناخی ده‌روونه‌وه به‌دلدار بسپێرێ و ئیمه له‌سه‌ر ئه‌و باسه زۆر نموونه‌مان ده‌ داستان‌ه‌کاندا هه‌یه. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه نابێ و بزانی که پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له ئه‌سپاردنی رۆحی خۆیان به‌خودای گه‌وره سه‌رپێچی ده‌که‌ن؛ چونکه ئه‌وان ده‌گه‌رمه‌ی شه‌ر و لیدان و کوتاندا، ده‌رفه‌تی ئه‌و کاره‌یان هه‌یه. موسافیر گوتی: دیسان له‌سه‌ر ئه‌و هه‌موو روون کردنه‌وه‌یشدا مه‌سه‌له‌یه‌ک بۆ من روون نه‌بووه‌ته‌وه. من زۆر جار خۆیندووومه‌ته‌وه که پالئه‌وان شه‌ره دهنووکه و شه‌ره قسه ده‌که‌ن و جینو و قسه‌ی ناحه‌ز به‌یه‌کتری ده‌لێن تا ئاگری تووره‌یی خۆیان پتر هه‌لگرسین. پاشان هه‌ر دووک سه‌ری ئه‌سپیان وه‌رده‌گێرن تا مه‌یدان بگرن. ئه‌وجار بێ دره‌نگ و به‌هه‌رمه‌ روو ده‌یه‌کتری ده‌که‌ن و جله‌وی ئه‌سپیان ده‌کیشن و به‌نیزه ده‌یه‌کتری ده‌کوتن. له حالیکدا له ناوه‌راستی ئه‌و هه‌رایه‌دا خۆیان به‌دلدار ده‌سپێرن و ئه‌غله‌ب ئه‌نجامی ئه‌و کاره‌ش ئه‌وه‌یه له حالیکدا یه‌کێک له پالئه‌وانه‌کان به‌دنه‌ی به‌نیزه‌ی دوژمن کون بووه له ئه‌سپ به‌رده‌بیتته‌وه و ئه‌وی دیش ئه‌گهر ده‌ست به‌یالی ئه‌سه‌په‌که‌ی نه‌گرێ وه‌عه‌رزی ده‌که‌وێ. ئیستا چۆن ده‌توانی ئه‌و پالئه‌وانه‌ی و زوو کوژراوه رۆحی خۆی به‌خوا بسپێرێ؟ ئایا باشت ئه‌وه نییه که ئه‌و له

کاتی هێرش کردندا له جیاتی ئه‌وه‌ی یادی گراوییه‌که‌ی بکا و خۆی پێ بسپێرێ، وه‌ک مه‌سیحیه‌کی به‌ئیمان ئه‌و قسانه به‌خودا بلێ؟ به‌تایبه‌تی که ده‌شزانین که هه‌موو پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان گراوییان نییه تا خۆیان پێ بسپێرن چون ئاخ‌ر خۆ هه‌موویان هه‌ر عاشق نابن.

دۆن کیشۆت گوتی: شتی وا هه‌ر نابێ. پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان نابێ بۆ گراوی بێ. ئه‌وه قه‌ت نه‌بینراوه. بۆ ئه‌وان یانی بۆ هه‌موویان هه‌بوونی گراوی به‌هه‌مان ئه‌ندازه سروشتی و بنه‌ره‌تییه که هه‌بوونی ئه‌ستیره ده ئاسماندا. تۆ هه‌رگیز داستانیکت نه‌خویندوووه‌ته‌وه که پالئه‌وان گراوی نه‌بوو بێ. چون ئه‌وها که‌سیک هه‌ر به‌ده‌لیلی بۆ گراوی بوون به‌حه‌لال زاده نازانێ و زۆله و له‌مه‌ر که‌سیکی ئاوا گووتویانه له جیاتی وه‌ی به‌ده‌روازه‌ی گه‌وره‌دا بێته نیۆقه‌لای پالئه‌وانی، به‌دزی به‌که‌لینی په‌رژیندا خۆی تێ راگردوو!

موسافیر گوتی: به‌لام ئه‌گهر بێرگه‌م یاریده‌م بدا لام وایه له کتێبدا خویندووومه‌ته‌وه که «دۆن گالاوور» Don Galaor برای پالئه‌وانی دلاور «ئامادیسێ گۆل» هه‌رگیز گراوی نه‌بووه که ده مه‌عه‌که و هه‌رادا خۆی پێ بسپێرێ به‌و حاله‌شه‌وه هه‌موو به‌پالئه‌وانیکی گه‌وره و ناوبه‌ده‌ره‌وه‌ی دهناسن. دۆن کیشۆت ده وه‌لامی ئه‌م قسه‌یه‌دا گوتی: «حه‌زته‌ی ئاغا به‌گولیک به‌هار نایه! له لایه‌کی تروه من له سه‌ه‌رچاوه‌یه‌کدا خویندووومه‌ته‌وه که ئه‌و پالئه‌وانه‌ش به‌نه‌ینی عاشق بووه. بێجگه له‌وه‌ش ئه‌و شیتیه‌ی هه‌بووه که هه‌ر ژنیکی دیتوویه‌تی دلی پێ دۆراندوووه. له‌سه‌ر ئه‌وه‌شرا ئاشکرایه که گراوییه‌کی زۆتر نه‌بووه که به‌سه‌ر ئیراده و وره‌و و فکری ئه‌وانه‌دا زال بووبی و پالئه‌وان په‌یتاپه‌یتا خۆی به‌وی ئه‌سپاردوووه، به‌لام به‌دزی. چون ئه‌و له‌وه‌ی که عاشقیکی رازدار و وه‌فادار و خۆراگر بووه شانازی به‌خۆی کردوووه.

موسافیر دووباره گوتی: ئیستا که مه‌رجی سه‌ره‌کی بۆ هه‌ر پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان ئه‌وه‌یه که عاشق بێ ده‌توانین باوه‌ر بکه‌ین که به‌پێزیشن له قاعیده و یاسای خۆتان سه‌ر پێچیتان نه‌کردوووه و ئه‌گهر جه‌نابیشته وه‌ک «دۆن گالاوور» به‌خۆت نانا‌زی که عاشقیکی خۆراگری، به‌ناوی هه‌موو یارانی کاروان و به‌ناوی خۆم تکات لێ ده‌که‌م له مه‌وته‌ن و عینوان و باشیه‌که‌نی گراوی خۆتان ئاگادارمان به‌رموو و شک ده‌وه‌شدا نییه که ئه‌ویش نابێ به‌رانبه‌ر به‌و شانازی و به‌خته‌وه‌رییه بۆ مه‌یل بێ که هه‌موو دنیا بزانی ئه‌ویش خۆشه‌ویست و گراوی پالئه‌وانیکی وه‌ک جه‌نابی به‌رێزتانه. دۆن کیشۆت به‌بیستنی ئه‌و قسانه، هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی کیشا و گوتی: «من ناتوانم ئه‌وه ته‌سدیق که‌م که دوژمنی

نازەنینی من خۆی دەیه‌وێ یا دەرستی له‌وهی دنیا بزانن که من خزمه‌تکاری ئەوم. من ده جوابی ئەو داخوازییه‌ی ئیوه‌دا که به‌وه‌موو ئەدهب و نه‌زاکه‌ته‌وه له منتان داوا کردووه ته‌نیا ده‌توانم بایم که ناوی دۆلسینه و مه‌وته‌نیشی «تۆبۆزۆ»، یه‌کێک له گونده‌کانی مانشه و عینوانه‌که‌ی به‌لانی که‌مه‌وه «شازاده خانمه». چون ئەو مه‌له‌که و گراوی منه. جوانییه‌که‌ی له سه‌رووی هه‌موو جوانییه‌کی به‌شه‌رییه، چون ده و جوودی ئەودا ته‌واوی ئەو جوانی و خه‌سه‌له‌ته‌ باشانه‌ی شاعیران ده‌یده‌نه پال گراوی خۆیان کۆ بووه‌ته‌وه: پرچه‌کانی که‌مه‌ندی هۆنراوه‌ن له تالی (* زێرین، ته‌ویلی وه‌باغی به‌هه‌شت ده‌چێ، برۆ وه‌ک کۆلکه‌ زێرینه، چاو به‌مه‌عان پۆژ، کۆلمه‌ وه‌ک سووره‌ گۆل، لیومه‌لی مه‌رجان بلی! ددان مه‌لی مرواری بلی! که‌ردن مه‌په‌ری سپی داتاشراو سینگ مه‌په‌ری، ده‌ست وه‌ک عاج و له‌ش و ئەندام سپی، وه‌ک به‌فری یه‌کشه‌وه! و به‌لام ئەو ئەندامی ئەو که‌هیا و عیفته‌ له‌ چاوی پیاوانی داده‌پۆشی، به‌پروای من ده‌بی وایی که به‌وردترین پشکنین ته‌نیا بتوانین بزانی چ شته و چ به‌قیمه‌ته. به‌لام ناتوانین هیچ شتی که به‌ جوانی و به‌و شکه‌ بدۆزینه‌وه.

ویوالدۆ ده‌ست به‌ردار نه‌بوو، دیسان گوتی: ئیستا ده‌مانه‌وێ بنه‌ماله‌ و عه‌سل و نه‌سه‌بی ئەویش بزانی. دۆن کیشۆت گوتی: ئەو نه له بنه‌ماله‌ قه‌دیمییه‌کانی رۆمه‌ وه‌ک «کۆریتۆس» و «کایۆس» و «سیپۆن» نه‌ رۆمی تازه‌ وه‌ک «که‌لنا» و «ئۆرسینی»، نه له بنه‌ماله‌کانی کاتالۆنییه‌ وه‌ک «مونکادا» و «رکه‌زن» نه‌ والانس وه‌ک «ریبلا» و «ویلانۆوا» نه‌ ئارگۆن وه‌ک «پالافۆکس» و «نۆزا» و ئەو جووره‌خانه‌دانا. نه‌ کاستیل وه‌ک «سیروا» و «مانریک» نه‌پورته‌قال وه‌ک «ئاله‌ن کاسترۆ» و «پالها» و «مه‌نه‌زه‌س»؛ ئەو له بنه‌ماله‌ی «تۆبۆزۆی» مانشه که هه‌ر چه‌ند به‌راستی تۆرهمه‌یه‌کی تازهن، به‌لام وه‌هایه که لانکی پینگه‌یانندی به‌ناوبانگترین تۆرهمه‌کاتی هه‌موو سه‌ده‌کان و چاخه‌کانی داهاتوو ده‌بن. و ئەوه قسه‌یه که هیچ جیگه‌ی پرسیار و گومان نییه مه‌گه‌ر به‌مه‌رجی که «زه‌ربن» Zerbin له بن چه‌که‌که‌ی رۆلانی نووسی: «هیشتا که‌س له دایک نه‌بووه که بوێرێ ده‌ست به‌رێ بۆ جلوه‌رگی شه‌ری رۆلان و تووریه‌ی و رقی پالهاون نه‌یه‌په‌یبی.»^(۱۲۱)

موسافیر جوابی داوه: هه‌ر چه‌ند من له بنه‌ماله‌ی «کاشوپین دۆلاردۆ» به‌لام هه‌رگیز ده‌خۆمدا نابینم که دوودمانی خۆم ده‌گه‌ل تۆرهمه‌ی «تۆبۆزۆ»ی مانش به‌رانبه‌ر بزانی. به‌و

۱۲۱- ئەم شیعره له به‌شی بیست و چواره‌می کتێبی «رۆلانی تووره» نووسینی ئاریۆست نه‌قل کراوه. واره‌که‌ی ئەوه‌یه که رۆلان چه‌کی پالهاوانی تیکشکاوێ وهرده‌گرت و به‌داریکه‌وه هه‌لی ده‌واسین.

حاله‌شه‌وه ئەگه‌ر راستت ده‌وێ من تا ئیستا ئەم ناوهم نه‌بیستبوو. دۆن کیشۆت گوتی: سه‌یره و من به‌راستی سه‌رم له‌و قسه‌یه‌ت سوپ ده‌مینی.»

ئهوانی تر به‌سه‌رنجه‌وه گوتیان بۆ قسه‌کانی ئەو دوو که‌سه راگرتبوو، تا ورده‌ورده بزنی له‌وریته‌کان و شوانه‌کانیش تی گه‌یشتن ئەوی می‌شک بی ده که‌له‌ی پالهاواندا نییه. ته‌نیا سانکۆ پانزا بوو، پیتی وابوو هه‌رچی ئەریاب ده‌یالی مووی ده‌به‌روه‌ه (* ناچی و به‌ته‌واوی دروسته، چون ئەو له‌میژ بوو ده‌یزانی دۆن کیشۆت تا چ ئاستیک ئازایه و چیی له باراندا هه‌یه، له مندالییه‌وه ده‌یناسی، به‌و حاله‌شه‌وه ته‌نیا شتیکی که شک و گومانێ ده‌ سانکۆدا ده‌ وروژاند و باوه‌رکردنه‌که‌ی به‌لایه‌وه ئەسته‌م بوو ئەو درۆ و ده‌له‌سه‌یه بوو که له‌مه‌ری دۆلسینه‌ی نازەنین سازی کردبوو. چونکه سانکۆ که له‌نزی که‌و گونده‌ ده‌ژیا هه‌رگیز ناوی شازاده خانمیکی به‌و ناو و نیشانه نه‌بیستبوو.

یاران ده‌رۆیشتن و هه‌روا قسه‌یان ده‌کرد که له ناکاو چاویان به‌ژماره‌یه‌کی نزیک به‌بیست نه‌فه‌ر شوان که‌وت که له ده‌ره‌یه‌کی نیوان دوو کێوی بێند ده‌ هاتنه‌ خوار و هه‌موویان جاش بالته‌ی درێژیان له خوری ره‌ش، ده‌به‌ردا بوو تا جیکیان له‌گۆل و گیا له‌سه‌ر خۆیان نابوو که پاشان رپون بووه‌وه هیندیکیان له سووره‌دار و هیندیکیان له لقوپی سپی سه‌رون. شه‌ش که‌سیان ته‌ختیکیان له‌سه‌ر شانی بوو که سه‌رتاپای به‌گۆل و لقوپی سه‌وز داپۆشرا بوو. هه‌ر که چاویان پێ که‌وت، یه‌کێک له بزنی له‌وه‌ریته‌کان هاواری کرد: ئەوانه جه‌نازه‌ی «کریزۆستوم»یان هیناوه. ئەو خوالیخۆشبووه وه‌سیه‌تی کردووه له داوینی هه‌ر ئەو کێوه ئەسه‌په‌رده‌ی خاکی بکن!» ئەم قسانه بوو به‌هۆی ئەوه کاروان وه‌په‌له که‌وێ و دروست ئەو کاته‌ی که شوانه‌کان تابووته‌که‌یان داده‌نا، بگه‌نه جی. چوارکه‌س له‌وانیش له بن ته‌خته به‌ریدی خه‌ریکی هه‌لکه‌ندنی قه‌بر بوون. هه‌ر دووک ده‌سته زۆر به‌نه‌زاکه‌ت و حورمه‌ته‌وه ده‌گه‌ل یه‌ک رپوبه‌رپوو بوون و پاش سالۆ و ئەحوالپرسی، دۆن کیشۆت و هاویریانی ئەو خه‌ریکی ته‌ماشای ئەو تابووته بوون که جه‌نازه‌یه‌ک ده‌ جلوه‌رگی شوانیدا، غه‌رقی گۆل و شینایی له‌سه‌ری درێژ کرابوو. و سی ساله‌ ده‌هاته به‌رچاو. هه‌ر چه‌ند مرده‌بوو قیافه‌ی نیشانی هه‌دا که کاتی زیندوو بووه، جوان چاک و خۆش هه‌یکه‌ل بووه. له ده‌وران ده‌وری جه‌نازه له‌سه‌ر تابووت، چه‌ند کتیب و هیندیکی لاپه‌ره‌ی ئاواله‌ و قه‌دکراو داندرا بوون.

ئهوانه‌ی ده‌ جه‌نازه‌که رامابوون و ئەوانه‌ی قه‌بریان هه‌لده‌کند و هه‌موو ئەوانه‌ی له‌وێ بوون ده‌بیده‌نگییه‌کی سه‌ر سوپه‌ینه‌ردا نوقم بووبوون. ناخری یه‌کێک له‌وانه‌ی جه‌نازه‌که‌یان هینا بوو، به‌دۆستیکی خۆی گوت: «بروانه ئامبروان. تۆ که‌ده‌ته‌وێ و سیه‌تی دۆسته‌که‌ت

به‌ت‌ه‌واوی به‌جی بینی بزانه ئه‌وجییه هه‌ر ئه‌و شوپنه‌یه که کریزۆستۆم ده‌یه‌ویست له‌وێ بنیژری؟ ئامبرواز گوتی، به‌لێ هه‌ر ئیره‌یه. چون ئه‌و هه‌واله‌ چاره‌ ره‌شه‌ی من سه‌ت جار داستانی د‌لسووتینی خۆی هه‌ر له‌م شوپنه‌ بۆ من گ‌یرابووه‌. ئه‌و به‌منی ده‌گوت که ئه‌و دوژمنه‌ جینایه‌تکاره‌ی نه‌وعی مرۆفی هه‌ر ئالیره‌ بۆیه‌که‌م‌جار چاوی پێ‌که‌وتوو و خۆشه‌ویستی خۆی پێ‌راگه‌یاندوو. سه‌ره‌نجام هه‌ر له‌و شوپنه‌ش بوو که مارس‌یل به‌بێ مه‌یلی و بێ شه‌رمییه‌وه‌ ترووی ده‌کا و تووشی نا‌هومیدی و سه‌ر ل‌ئیشی‌واوی ده‌کا تا وای ل‌یات هات به‌م شیوه‌یه‌ کۆتایی به‌ژیانی خۆی ب‌ن‌یت.

به‌لێ هه‌ر ئه‌م شوپنه‌یه‌ که ئه‌و ویستویه‌ به‌یادی ئه‌و هه‌موو نامرادییه‌ ده‌سینگی فه‌رامۆشییه‌کی هه‌تاهه‌تاییدا بش‌یردر‌یت‌ه‌وه‌.» پاشان له‌ حالیکدا که‌رووی به‌ره‌ و دۆن کیشۆت و باقیی موسافیره‌کان وهرده‌گ‌یرا ئاوی در‌یژه‌ به‌وته‌کانی دا: «ئهی به‌ر‌یزان، ئه‌م ته‌رمه‌ که ئیوه‌ به‌چاوی به‌گریانه‌وه‌ تپی هه‌لده‌روانن له‌مه‌و پ‌یش مه‌کوێ رۆچ‌یک بوو که گه‌ردوون به‌شی زۆری نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌ته‌کانی خۆی تیدا به‌ئ‌مانه‌ت دانا‌بوو. ئه‌وه‌ ته‌رمی کریزۆستۆمه‌ که ده‌عه‌قل و تیگه‌یشتندا تا‌قانه‌ و ده‌ لوتف و په‌سه‌نایه‌تیدا له‌ سه‌رووی هه‌موو که‌س بوو. ئه‌و سیمورگی چ‌یای قافی خۆشه‌ویستی بوو، سه‌خی و دلۆقانییه‌کی ب‌ی‌ح‌ی‌ساب، به‌ویقار و به‌ئه‌ده‌ب، خۆش خولق و سه‌نگین و به‌هه‌یبه‌ت بوو. به‌کورتی هه‌رچی پ‌یتیان وایه‌ سیفه‌ت و خه‌سله‌تی باشه‌ له‌و پ‌یاوه‌دا له‌ ئه‌وه‌په‌ری خۆیدا بوو.. له‌چاره‌ ره‌شیشدا هه‌روا له‌ ژووروی هه‌مووان بوو. ئه‌و خۆشه‌ویستی نواند و نه‌فه‌رتی وه‌گ‌یر که‌وته‌وه‌. په‌رستنی کرد و ب‌یزاریی د‌یت‌ه‌وه‌! ئه‌و ده‌یه‌ویست سه‌ل‌یت‌یه‌کی خ‌وین خ‌ور رام ب‌کا و به‌ردی خارا نه‌رم ب‌کا و به‌د‌وا‌ی با‌دا ب‌روا و بیابان وادار(*) ب‌کا، گوێ بۆ ناله‌کانی شل ب‌کا. ئه‌و، سه‌ره‌نجام خه‌زمه‌تی ناسپاسی کرد و سزاکه‌ی ئه‌وه‌ بوو که دهنیوه‌ی ر‌یدا ب‌ب‌یت‌ه‌ پارووی مه‌رگ و کچۆله‌یه‌کی شوانه‌ویله‌ که ئه‌و ده‌یویست تا دنیا‌یه‌ ده‌ ب‌یرگه‌ی خه‌لکی دنیا‌دا ب‌م‌ینێ، کۆتایی به‌ژیانی ه‌ینا و ئه‌م په‌ره‌ کاغه‌زانه‌ی که ده‌ب‌یین نه‌گه‌ر ئه‌و به‌ر‌یژه‌ وه‌سیه‌تی نه‌کردبایه‌، پاش به‌خاک ئه‌سپاردنی بیانسووتینم، ئه‌و قسانه‌ی به‌عه‌رزم گه‌یاندن مسۆگه‌ری ده‌کرد.

ویوالدۆ گوتی: ئهی ئاغا سووتاندیی ئه‌م لاپه‌رانه‌ جه‌وروجه‌فایه‌کی زۆره‌ که ده‌ر حه‌ق نووسه‌ره‌که‌ی ده‌یکه‌ن. ج‌یبه‌ج‌یکردنی وه‌سیه‌ته‌کانی پ‌یاویک که به‌پ‌یچه‌وانه‌ی عه‌قل و مه‌نتیق وه‌سیه‌ت ده‌کا، نه‌ دروسته‌ و نه‌ عاقلانه‌. ئه‌گه‌ر «ئۆگۆست» قه‌یسه‌ری رۆم رازی بووبایه‌ که وه‌سیه‌تی مانتۆ Mantoue ئه‌و سه‌روود خ‌وینه‌ رووحانییه‌ ج‌یبه‌ج‌ی ب‌کری چ

ده‌قه‌وما؟ که‌وا بوو جه‌نابی ئامبرواز به‌ر‌یزتان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ ب‌که‌ن که ته‌رمه‌که‌ی به‌خاک بس‌پ‌یرن و باقیی ئاسه‌واری ئه‌و فه‌راموش ب‌فه‌رموون. ئه‌وه‌ی ئه‌و وه‌ک عاشقیکی دل‌بر‌یندار ئه‌مری کردوو، جه‌نابت وه‌ک ئامرازیکی که‌ر و کوێر ج‌یبه‌ج‌یی مه‌که‌. به‌پ‌یچه‌وانه‌وه‌ به‌زیندوو راگرتنی نووسراوه‌کانی هه‌واله‌که‌ت دل‌په‌قی و ب‌یره‌حمیی مارس‌یلش ب‌که‌ بابه‌تیکی هه‌تا هه‌تایی تا بۆ داها‌توو‌ه‌کان ب‌ب‌یت‌ه‌ په‌ند و پ‌یاوان ده‌زه‌ل‌کاوی ئاوا نه‌که‌ون. ئیمه‌ که له‌ ده‌ورت کۆ بووینه‌وه‌، هه‌موومان له‌ داستانی ئه‌وین و نامرادیی هه‌واله‌که‌تان ئاگادارین. ئاگامان له‌ دۆستایه‌تی ئیوانتان هه‌یه‌، ده‌زانین بۆ مردوو و له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا چ وه‌سیه‌تیکی کردوو. ئیمه‌ له‌و داستانه‌ دل‌ه‌ژینه‌ ده‌توانین ت‌ی ب‌گه‌ین که ئه‌وینی کریزۆستۆم و جه‌فای مارس‌یل و سه‌فای دۆستی ئیوه‌ تا چ راده‌یه‌ک بووه‌ و چ سه‌ره‌نجامیکی شووم چاوه‌روانی ئه‌وان که‌سانه‌یه‌ که ده‌ریگه‌ی ئه‌ویندا ئه‌سپی خ‌ویان ل‌ینگ ده‌ده‌ن. د‌وینێ پاش نیوه‌رۆ، که له‌ مه‌رگی کریزۆستۆم هه‌والمان پ‌ی‌گه‌یشت که قه‌راره‌ ل‌یره‌ی ب‌ن‌یژن، په‌ژاره‌ و هه‌ستیاری وای ل‌ی کردین سه‌ری ئه‌سپه‌کانمان با‌ده‌ین و ئه‌وه‌که‌سه‌ی که داستانی دل‌دارییه‌که‌ی دل‌ی ته‌زاند‌بووین به‌چاوی خ‌ومان ب‌بینین. ئیستا به‌پاداشی ئه‌و هه‌ست و عاتیفه‌ی که ئیمه‌ نیشانمان داوه‌ و به‌پاسی ئه‌و نییه‌ته‌ خ‌یره‌ی که ئه‌گه‌ر له‌ ده‌ستمان هاتبایه‌، پ‌یشمان به‌و رووداوه‌ ده‌گرت. هه‌موومان ئه‌ی ئامبروازی رازدار، یا لانی که‌م من به‌ته‌نیا، تکات ل‌ی ده‌که‌ین له‌ سووتاندنی ئه‌م لاپه‌رانه‌ چاوپۆشی ب‌که‌ و ئیزن ب‌ده‌ من چ‌ه‌ند لاپه‌ره‌یه‌کیان هه‌لب‌گرم» ب‌ی ئه‌وه‌ی چاوه‌روانی وه‌لام ی شوانه‌ ویوالدۆ ب‌ی ده‌ستی در‌یژکردو له‌و لاپه‌رانه‌ی نزیکتر بوون، چ‌ه‌ند دانه‌یه‌کی هه‌لگرت. ئامبرواز به‌د‌یتنی ئه‌و کاره‌ گوتی: «ئهی ئاغا» من به‌پاسی ئه‌ده‌ب رازیم ئه‌و لاپه‌رانه‌ی هه‌لت گرتوون له‌ لات ب‌م‌یننه‌وه‌.» به‌لام ئه‌گه‌ر پ‌یت و اب‌ی لاپه‌ره‌کانی تر ناسووتینم خه‌یالت خاوه‌.

ویوالدۆ که ده‌ ئاگری تاسه‌ی سه‌ر ده‌رینان له‌ ناوه‌رۆکی ئه‌و لاپه‌رانه‌دا ده‌سووتا، به‌په‌له‌ یه‌کیانی کردوو که به‌خه‌تیکی درشت له‌سه‌ری نووسرابوو «نه‌غمه‌ی نا‌هومیدی» کاتیک ئامبرواز ئه‌وی د‌یت هاواری کرد و گوتی «ئه‌وه‌ دواین شیعه‌ره‌ که ئه‌و چاره‌ره‌شه‌ گووتویه‌تی. بۆ ئه‌وه‌ی بزائن ب‌ی وه‌فایی گراوی ئه‌وی هاویشتووته‌ چ رۆژگاریکی تاریک، شیعه‌ره‌کان به‌ده‌نگی به‌رز بخ‌ویننه‌وه‌ تا هه‌موو ب‌یستن. ئیستا تا قه‌بره‌که‌ که ئاماده‌ ده‌ب‌ی کات هه‌یه‌. ویوالدۆ گوتی: «زۆر باشه‌، به‌چاوان، من ئه‌وه‌ ده‌که‌م» و چون هه‌موو ئاماده‌ بووان ده‌گه‌ل ئه‌و ویسته‌دا بوون له‌ ده‌وری ویوالدۆ کۆ بوونه‌وه‌ و ئه‌ویش به‌ده‌نگی به‌رز و به‌نه‌وایه‌کی خۆش ئاوی خ‌وینده‌وه‌:

من به سهرانسهرى ئەو دنيا پانوبهرينه دهگا .

«بىزارى مەرگى به دواوويه، شك و دوودلى، چ دروست چ نادروست، كاسه سىبورى لىورپىژ دهگا، به خىلى به تىرى خۆى مرۆف دهكوژى، جودايى درىژ خايه ن ژيان پووك دهگا . هيو به تهقدىر ناتوانى دهگه ل ترسى له بىرچوونه وه به رامبه ر بىته وه، چون له هه مووى ئەو حاله تانه دا مەرگى حه تمى خۆ دهنوىنى . به لام من چ نافه ريده يه كى عه جايب وكه م وينه م كه باوه كو به غيل و دور كه وته و نه فرين كراوم و ئاگام له به دگومانى دلى خۆم كه خه ريكن رۆحم دهخۆن، هه يه ديسانىش زيندووم . ده تاريكانى فه رامۆشيه كدا كه ئاورى تاسه م خۆشتر دهگا و دهنوى ئەو هه موو زه حمه ت و ئەشكه نجه دا چاوم ناتوانى سىبهرى هيو بىينى و خۆيشم دهناهومىدى و رۆژه ره شىي خۆمدا، مه يلى چا و پىكه وتنىم نييه ، به پىچه وانه بۆ ئەوهى هه رچى زۆرتر غه رقى نالىنى خۆم بم و هه رچى زۆرترىش پته و قايم بم، سويند دهخۆم كه هه تاهه تايه له هيو دور كه ومه وه .

«ئايا دهكرى هاوكات هه م هيوامان هه بى و هه م بشترسين؟ و يا ئەوكاته كه هۆكاره كانى ناهومىدى له هومىد زۆرترن، ئايا سزاواره كه ئاده ميزاد هيوادارى؟ ئايا له وكاته دا كه به غىلى، بى به زه يانه هىرشم بۆ دىنى و من له پشتى هه زاران زامى ئەم گيانه دردمه نده مه وه ناچارم بىانبىنم، ديسان ده بى چاوم بيه ستم؟ كى ده توانى روخسارى بى په رده ي بىزارى و بى مه يلى دل به ر بىينى و ده وحاله دا كه به دگومانى هه مووى يه قىنىكى تاله وه بوونه ته راسته قىنه يه كى هه ست پىكراو و ده بىنى كه راسته قىنه ي رووت ده جلو به رگى درۆدا خۆ ده نوينى، ده رگا بۆ ترس و ناباوهرى نه خاته سه رپشت؟ تۆ ئەى هه سوودى، ئەى سولتانى زالم و مله ورى و لاتى ئەوين، هه ر دووك ده ستم ده سته بندى ئاسنىنى لى بده . تۆ ئەى نه فره ت ته نافى دارم بخه گه ردى، به لام مه خابن كه ده رد و مه ينه ت به سه ركه وتنى بى ئەمانى خۆى بىره وه رى هه مووتان له مندا ده خنكىنى .

«من سه ره نجام ده مرم و بۆ ئەوهى هيوام به سه ركه وتنىكى دلخوان نه ده ژياندا و نه به مردووى نه بى، ده وهيدا كه بىرى لى ده كه مه وه سه رتغ و نه گوڤر ده مپنمه وه، يانى ده لىم كه دلدارى كردن هه ميشه كاريكى دروست بووه و ئىستاش هه ر دروسته و ئازادترين دل هه ر ئەو دلّيه كه زۆرتر له هه موو كه س تۆقى عه بدايه تى سولتانى ئەوينى له ملدايه . ده لىم كه ئەوهى هه مووكات دوژمنى گيانى من بوو، رۆحيشى به قه ده ر له ش و ئەندامى جوانه و خه تاي بىوه فايى ئەو له ئەستوى خۆمه و سولتانى ئەوين به و ئازار و ده رده ي كه به ئىمه ي ده چىژى ئىمپراتورىيه كه ي خۆى راده گرى و ده پيارىزى . ئەگه ر ئەم بر وايه وه كه هه ودايه كى

شيعره پر له ناهومىدييه كانى شوانى بى مراد نه غمه ي كرىزۆستۆم

«ئەى يارى غه دار، تۆ خۆت ده ته وى كه داستانى تالى جه وروجه فاي تۆ زار به زار و ديار به ديار بگه رى و بكه وىته سه ر زبانا ن . من كاريك ده كه م كه ته نانه ت دۆزه خى گرگرتوو، ئاههنگى ناله ي سینه م به هيزتر بكا و شيوه ي به يان و دهنگم بگوڤرى . ئەوه دم من كه ده مه وى ده رد و مه ينه تى خۆم و غه در و ئەشكه نجه ي تۆ بگىر مه وه، چرىكه يه كى وه ها له سینه ي پرسۆزم ده رد به رىم كه له ت و كوتى جه رگى خوينىم، ده گه لى ئاوپته بى . كه وابوو به وردى گوڤم بۆشل كه و بزانه كه نه غمه يه كى به ئاههنگ نا، به لكو هاوارىكى به سوۆزو پرله ده رد ده بىسى كه به وىستى من و بى ئەوهى تۆ بزانى له قوولاى سینه ي شه قارشه قارم دپته ده ره وه .

«دلّم ده به وى كه نه عه رته ي هه تره ش به رى شىر و لووره ي ترس هينه رى گورگ و هاشه ي زراوتۆقىنى مارى سووجه ي سوور و هاوارى به سامى درنده ي خوين خۆر و دهنگى نامباره كى قه له ره شه و خرۆشى تۆفانى ده ربا شىوين و بۆره ي بى ئەمانى گاي به زيو و نه غمه ي كز و دامركاوى قومرى ميه مردوو و گاله ي كوندى شووم و ناله ي تاپۆ ره شى دۆزه خ ده گه ل ئاه و ناله ي رۆحى غه مبارم تىكه ل بن و له و تىكه ل بوونه ش ئاههنگى هه لستى و حه واسى عاله م بشىوينى، چون غه م و ده ردىكى كه گيانى من ده خوا وه هايه كه باس كردنى كه ره سه و ئامرازى تازه ي پى ده وى .

«نه ره لم و خىزى زىڤىنى شه تى «تاژ» و نه داره زه يتوونه كانى «بىتيس» Betis بى ناودار، هىچكام رهنگدانه وى ئەم غه وغا سه يره نابىسن . چون ده رد و په ژاره ي جه رگ سووتىنى من ته نيا له سه ر په وه زه به رزه كان و ده بنه بانى گوڤمى قوول و به گىژه ودا به زبانيكى مردوو، به لام واژه گه لىكى هه ردم زيندوو، دهنگ ده داته وه . يا له ده ره و دۆلى تاريك يا له په خه (*) وشك و سووتپنه ره كاندا يا له شوڤنگه لىك كه هه رگىز رۆژ نوورى خۆى به سه ردا نه پىژان . يا دهنوى جانوه رانىكى ژه راويدا كه قورولپته ي نيل ده خويدا په روه رده ي كردن، ده پىچپته وه و له و كاته دا كه له بىابانى چۆل وهۆل دهنگدانه وى كه س لى حالى نه بوو، له غه وغاي دلى پر ده ردى من و جه وروجه فاي بى وينه ي تۆ، دهنگ بداته وه به خاترى چاره نووسى نه گبه تبارى

باریک زووتر من بگه‌یه‌نیتته ئەو سەرەنجامه شوومه‌ی جە‌ووروجه‌فای تۆ، بئی ئەوه‌ی چاوه‌روانی لقه‌زەیتوونی سەرکه‌وتن و تاجی شانازی داهااتوو بم، گیان و لەشی خۆم بە‌بادا دەم.

«تۆ ئە‌ی دل‌بەرکه‌م که به‌هه‌موو جە‌ووروجه‌فاتوه ئاشکرای ده‌که‌ی که بۆمنیش ده‌گه‌ل ژیا‌نی خۆم، که لێی بیزار و ماندوو بووم، جە‌ووروجه‌فا ده‌که‌م، ئیستا ئەم برینه قوولێی دلی پڕژانم به‌تۆ ده‌لی که له جە‌ووروجه‌فا که گه‌لیک شادمانه، ئەگه‌ر له به‌ختی گه‌شم تۆ منت به‌نیچیریک داناوه و چاوه ئاسمانییه‌کانت تابشتی دیتنی گیان دانی منیان نییه، ئامان و سه‌د ئامان له کوشتنی من چاوپۆشی بکه، من نامه‌وی ده‌بهرام‌بهر رۆحیکدا که له‌منی ده‌ستینی ئاخ و ئە‌پرویه‌کم پیشکەش بکه‌ی. به‌پێچه‌وانه‌وه ده‌مه‌وی قاقای پیکه‌نینه دوو ساته‌ماته‌مینه‌دا نیشان بدا که مردنی من بۆ تۆ جێژنه‌یه‌ک بووه. به‌لام ئیستا که ده‌زانم تۆ به‌مراندن و گیان کیشانم فه‌خر ده‌که‌ی، گوته‌ی ئەو قسه‌یه به‌تۆ عه‌ینی ساویلکه‌یه‌یه.

«ئیستا، که سه‌عاتی به‌لێنی دراو گه‌یشتووه. بلی بابین: «تانتال»^(١٢٢) به‌تینوویه‌تی هه‌رگیز تیراو نه‌بووی خۆیه‌وه، «سپیزیه‌ف»^(١٢٣) به‌گاشه‌و ره‌وه‌زه به‌رده قورس و گرانه‌که‌ی خۆیه‌وه و «پرومیتته»^(١٢٤) ده‌گه‌ل دالاشه‌که‌ی خۆی، هه‌موو له قوولایی گێژاو هاتنه‌ ده‌ری؛

١٢٢- Tantalé پاشای لیدی که کاتیک خودایان بوونه میوانی ویستی خودایه‌تی ئه‌وان تاقی بکاته‌وه، سه‌ری کورپی خۆی، «پیلۆپس» ی Pelops بری و له گوشتی ئەو خۆراک و خۆرشتی بۆ دروست کردن. ژووپیتر خودای خودایان ئەوی بۆ ولاتی تاتاران توور هه‌لدا و سزای دا که ده ته‌واوی عومری خۆیدا تینوویه‌تی و برسپیه‌تی بکیشی. ده رهم و وینه‌کاندا هه‌میشه ئەوی له نیو رووباریکدا نیشان ده‌دن که تا ده‌یه‌وی ئاو بخواته‌وه ئاوه‌که له لیوه‌کانی دوور ده‌که‌ویته‌وه و له ژیر داریکدا تا ده‌یه‌وی میوه‌یه‌ک بچنی، لقه‌کان بۆ لای ژووورو هه‌لده‌کشین. ده ئە‌ده‌بیاتدا هه‌ر هیوا و هومیدیک که له مه‌قسه‌د نزیک بیته‌وه، به‌لام ئاخری سه‌رنه‌که‌وی به‌«عزابی تانتال» ناو ده‌بن. (محهمه‌د قازی)

١٢٣- Sisyphe کورپی Eole و پاشای کورنیت که عومریکی به‌دزی و پیاوکوژی و ریگری تی په‌راند و پاش مردن مه‌حکوم بوو که له جه‌هه‌نده‌مدا گابه‌ردیکی گه‌وره له شاخیک وه‌سه‌رخا و به‌رده‌که هه‌موو جاریک جاله‌ ده‌بیتته‌وه و ئەویش ناچاره دووباره به‌ره‌نج و مه‌ینه‌تیکي ژۆروه دیسان وه‌سه‌ری ده‌خاته‌وه. گابه‌ردی سپزیه‌ف ره‌مزی ره‌نجی ژۆر و سه‌رنه‌که‌وته.

١٢٤- Promété کورپی تیتان و خودای ئاگر که به‌پتی میتۆلۆژیای یونانی، بناغه‌دانه‌ری شارستانه‌تی به‌سه‌ریه‌یه. ئەم وینه خودایه ئاده‌میزادی له قور و لینه دروست کرد و کاتیک ویستی گیانی بداتی، ئاگری له ئاسمان رفاند. زینووس یا ژووپیتر غه‌زبی لی گرت و =

بلی تا «ئیکسیۆن»^(١٢٥) گه‌ردوونه‌ی ئاگرینی خۆی له هه‌لسووران رانه‌وه‌ستینی و په‌نجا خوشکان^(١٢٦) ده‌ست له کاری بئی کۆتایی خۆیان هه‌لنه‌گرن. بلی که هه‌موویان پیکه‌وه عه‌زابی وره‌به‌زینی خۆیان ده هه‌ناوی من هه‌لرێژن و به‌ده‌نگیکي کز له‌سه‌ر جه‌نازه‌م که له‌کفنیکی متفه‌رک دریغی لی ده‌که‌ن دوعای دل‌هه‌رین بخوینن (ئه‌گه‌ر پتویسته له‌سه‌ر جه‌نازه‌ی کوژراوی دوعا بکری)؛ بلی تا ده‌رکه‌وانی سی سه‌ری دۆزه‌خ به‌هه‌زاران تاپۆی ترسینه‌ری تر و هه‌زاران جانه‌وه‌ری عاجباتی سامناکی تره‌وه، نه‌وا‌ی ده‌ردناک ئاویته‌ی ئەم مۆسیقایه بکه‌ن. به‌گومانی من بۆ به‌رێکردنی جه‌نازه‌ی کوژراوی ئەوین هه‌رگیز پۆله سواری به‌شکۆتر له‌وه ریمبازین* ناکا.

«ئە‌ی نه‌غه‌می ناھومیدی و بئی هیوایی، کاتیک هاوده‌می غه‌م بزوینی من به‌جی دلی، هه‌رگیز شین و گابۆرم بۆ مه‌گیره. به‌پێچه‌وانه چون ئە‌وه‌ی تۆی ئافراندا* به‌کلویی من جه‌لالی خۆی ده‌باته سه‌ر، ته‌نانه‌ت له گۆریشدا غه‌م و په‌ژاره‌ی خۆت ده‌رمه‌به‌ر!»

هونراوه‌کانی کریزۆستۆم به‌لای بیسه‌رانه‌وه ژۆر به‌رز و جوان بوون. به‌و حاله‌شه‌وه ویوالدۆ گوتی، ئەم شیعرا‌نه ده‌گه‌ل ئە‌وه‌ی ئەو له‌مه‌ر ئە‌خلاق و سیفه‌ته باشه‌کانی مارسیل بیستوویه‌تی، یه‌ک ناگرنه‌وه. چون ده‌راستیدا کریزۆستۆم له‌م شیعرا‌نه‌دا له‌سه‌سوودی و به‌دگومانی و دووری له‌ گراوی و با‌ته‌تگه‌لیک دواوه که سه‌ده‌مه له عیسمه‌ت و داوین پاکیی گراوی ده‌دن. به‌لام ئامبرواز وه‌ک که‌سیکی ئاگای له هه‌موو ئە‌ندیشه نه‌ینیه‌کانی دۆستی خۆی بوو بئی گوتی: «ئە‌ی ئاغا! بۆ ئە‌وه‌ی شک و گومانی تۆ له ناوچی، پتویسته بزانی ده‌و زه‌مانیدا که ئەو جوانه‌مه‌رگه ئەو شیعرا‌نه‌ی ده‌گوت، ژۆر له مارسیل دوور بوو. ئەو خۆی، ئەم دوور که‌وته‌وه‌ی هه‌لبژارد بوو تا بزانی ئایا دووری له‌یار به‌هه‌موو هیززی خۆیه‌وه

= پاندۆر Pandore به‌ئە‌زمی ته‌میکردنی ئەو به‌رێ کرد. به‌لام باوکی پرۆمیتته له‌و پلانه ئاگه‌دار بووه‌وه و کورپه‌کی رزگار کرد. سه‌ره‌نجام Hephaistos به‌ئە‌مری زینووس له دوندی جیای قاف یا قه‌ققاز چوار میخه‌یان کیشا و هه‌موو رۆژیک دالاشیکی گه‌وره کوتیک له جه‌رگی ده‌خوا. ده ئاخریدا هیرکول دالاشه‌که‌ی کوشت و پرۆمیتته‌ی رزگار کرد. (محهمه‌د قازی)

١٢٥- Ixion پاشای لاپیت که ژووپیتر ئە‌وی له کتوی ئۆلۆمپ دامه‌زراند. به‌لام چون له ئاست زونۆن بئی حورمه‌تی کرد، مه‌حکوم کرا که هه‌تا هه‌تا به‌گه‌ردوونه‌یه‌کی ئاگره‌وه ببه‌ستریته‌وه و هه‌لسوورێ.

١٢٦- ئیشاره به‌و په‌نجا کچانه‌ی که وه‌ک ده میتۆلۆژیای یوناندا هاتوه، هیرکول به‌شه‌ویک کچینی هه‌موانی هه‌لگرت. (محهمه‌د قازی)

دهتوانی لهسه‌ری کاریگر بئی یا نا و چون بۆ عاشقی دووره‌وه کهوتوو، هیچ گومانیکی خراپ نییه که وهشۆینی نه‌کهوئ و هیچ ترسیک نییه که به‌سه‌ریدا زال نه‌بئی، کریزۆستۆمیش له مهنه‌ت و دهردی قوولی هه‌سوودییه‌کی خه‌یاڵیدا ده‌سووتا. راسته‌ ناویانگی خه‌سه‌له‌ته باشه‌کانی مارسیل، دوور له‌هه‌ر شک و گومانیکه و هه‌ر چه‌ند ئه‌م ناویانگه ده‌گه‌ل ده‌نگۆی دل‌ره‌قی و هیندیک بئی شه‌رمی و فیس و ئیفاده تیکه‌لاوه، هه‌سوودیش ناتوانی ره‌خنه‌ی لئی بگری و هیچ عه‌ییکی تیدا بدۆزیته‌وه.»

ویوالدۆ ملی(*) بۆقسه‌کانی ئامبرواز راکتیشا و هه‌ر ئه‌وده‌مه‌ی ده‌یویست یه‌کێکی تر له‌و لاپه‌رانه بخوینیته‌وه که له سووتان رزگاری کردبوون، به‌راستی یا به‌رواله‌ت به‌هۆی تاپۆیه‌کی سه‌یره‌وه که له‌به‌ر چاوی هه‌مووان خۆی دهرخست، له خویندنه‌وه پاره‌وستا: له‌سه‌ر ئه‌و ته‌خته‌به‌رده‌ی که له‌ژێریه‌وه قه‌بری شوانه‌که‌یان هه‌لده‌که‌ند، مارسیل هه‌ر به‌و جوانیه‌ی که باسیان ده‌کرد ئاشکرا بوو. ئه‌وانه‌ی که نه‌یایدیتبوو ده‌بیده‌نگی سه‌رسورمان و ته‌حسینکردندا خیره‌هه‌ر(*) بووبوون و چاویان تیی بریبوو و سه‌رسورماوی ئه‌وانه‌ی له پێشداش دیتبوویان له‌وانی تر که‌متر نه‌بوو. به‌لام ئامبرواز هه‌ر که چاوی پێ کهوت به‌ده‌نگیکی پێ له نه‌فره‌ت و بێزاری ده‌نگی هه‌لبه‌ری و گوته‌ی: «ئه‌ی سووسماری وه‌حشیی کۆساران که به‌نیگایه‌کت سه‌رتاسه‌ری ئه‌م چیا و کویستانه‌ ژه‌هراوی بووه، ئایا هه‌روا به‌هه‌لکه‌وت بیه‌رده‌ا راده‌بری یا هاتووی ببینی بوونی تۆ لیه‌ره‌ خوینی دلی ئه‌و چاره‌په‌شه که کوشته‌ی عیشقی تۆیه، چون وه‌جۆش دینی و جاری ده‌کا؟ هاتووی تا بۆ دل‌ره‌قییه‌کانت چه‌پله‌ لئی بده‌ی و به‌جه‌فاکارییه‌کانی خوی خوینخۆری خۆت بنازی؟ هاتووی تا وه‌ک «نیرۆن» یکی سته‌مکاری تر له‌سه‌ر ته‌پۆلکه‌وه شاری پۆمی خۆت ده‌گر و بلێسه‌ی بێدادی خۆتدا ته‌ماشای بکه‌ی؟ و یا هه‌ر وه‌ک کچی ناجسنی «تارکن»^(١٢٧) که ته‌رمی باوکی خۆی خسته‌ ژێر پیلایه‌وه، ده‌ته‌وئ تۆش ئه‌و ته‌رمه‌ بخه‌یته‌ ژێر پیته‌وه؟ زوو پیمان بلئی بۆ هاتووی و له گیانی ئیمه‌ چیت ده‌وئ؟ چونکه ئیمه‌ هه‌موومان ده‌زانین که کریزۆستۆم ده‌ ژبانی خۆیدا هه‌رگیز له‌فرمانت سه‌رپێچی نه‌کرد، منیش پاش ئه‌وی هه‌رواده‌که‌م. کاریکی واده‌که‌م که هه‌موو دۆسته‌کانی سه‌ر بۆ فرمانت دانه‌وین. مارسیل جوابی داوه: «ئه‌ی ئامبرواز من بۆ هیچ کام له‌و شتانه‌ تۆ باسیان ده‌که‌ی، نه‌هاتووم؛ هاتووم تا خۆم داکوکی

١٢٧- لیه‌رده‌ا خۆ به‌زانا زانیی ئامبرواز هه‌له‌یه، چون تارکن باوکی Tullia نه‌بوو، به‌لکو مێردی ئه‌و بوو. توولیاش نه‌بوو که ته‌رمه‌که‌ی خسته‌ ژێر پیتی خۆی، به‌لکو ته‌رمی مێرده‌که‌ی خۆی «سروۆس توولیس»ی خسته‌ ژێر پیتی. (لووی ویاردۆ)

له‌ خۆم بکه‌م و به‌هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی من به‌باعیسی مه‌رگی کریزۆستۆم ده‌زانن، به‌سه‌لمینم که تا چ رادیه‌ک به‌هه‌له‌ چوون. که‌وابوو له هه‌موو ئیوه ئه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی لیه‌ره‌ حازرن، تکاده‌که‌م به‌وردی گوئی له‌قسه‌کانم رابگرن. سه‌لماندنی راسته‌قییه‌که‌ که‌ خاوه‌ن دلان ده‌یزانن نه‌ پێویستی به‌کاتی زۆر، نه‌ پێویستی به‌قسه‌کردنی زۆر هه‌یه. خۆی مه‌زن، وه‌ک ئیوه ده‌لێن، منی جوان ئافراندوو و ئه‌و جوانیه‌ به‌و بارستایه‌یه که ئیوه نه‌توانن خۆ رابگرن، وادارتان ده‌کا منتان خۆش بوئ و ده‌به‌رانبه‌ر خۆشه‌ویستی خۆتاندا له منتان ده‌وئ منیش ئیوه‌م خۆش بوئ. من به‌و هۆشه‌بنه‌ره‌تی و خوا پێداوه‌ی که هه‌مه، ده‌زانم که هه‌ر شتیکی جوانه‌ مروف خۆشی ده‌وی. به‌لام تیی ناگه‌م بۆچی که‌سیک که به‌خاتری جوانی خۆی خۆشه‌ویسته، مه‌جبوره‌ ئه‌و که‌سه‌ی خۆش بوئ که ئه‌وی خۆش ده‌وئ، ئه‌وه له کاتیکدا یه‌ که ره‌نگه ئه‌وه‌ی که جوانی خۆش ده‌وئ خۆی، ناحه‌ز و دزیویی. به‌لئی چون ناحه‌ز حقی خۆیه‌تی لئی بێزار بئی، شایسته نییه که بێژین من تۆم خۆش ده‌وئ، چونکه جوانی، تۆش ده‌بئی منت خۆش بوئ هه‌ر چه‌ند ناحه‌زم. ئیستا وای دابنێن که جوانی ده هه‌موواندا یه‌کسان بئی. ئه‌وه نابیته به‌لگه که‌ویستن ده هه‌موواندا به‌یه‌ک ئه‌ندازه بئی. چون ئه‌وین له هه‌مووچه‌شنه جوانیه‌کدا سه‌ره‌له‌ئادا. جوانی واهیه که بئی ئه‌وه‌ی ئیاده و خوازی مروف بکیشیته ژێر فه‌رمان، حه‌ز ده‌به‌خشیته چاوان. ئه‌گه‌ره‌هه‌موو جوانیه‌که کاریگر بووبوویه و دل‌ه‌کانی کیشابا ناو که‌مندی خۆیه‌وه دنیا یه‌کیارچه ده‌بووه شوژ و غه‌وگا و ویسته‌کان بئی ئه‌وه‌ی ریباز و ریکاریکیان بئی. ویک ده‌که‌وتن و تیکه‌وه ده‌پێچران. چونکه کاتیک جوانیه‌کان له ئه‌ندازه به‌ده‌ر بوویان تاسه‌و مه‌یله‌کانیش له ئه‌ژمار به‌ده‌ر ده‌بوون. له کاتیکدا من بیستوومه ئه‌وینی راستین دابه‌ش ناکرئ، ئه‌وینی راستی ده‌بئی خۆت هه‌لی بژی و به‌زۆر نابئی. ئیستا که‌وايه و پێشم وایه دروست وایه، ئه‌دی بۆچی ئیوه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هاوار ده‌که‌ن که منتان زۆر خۆش ده‌وئ، دلی من مه‌جبوره‌ ده‌که‌ن که به‌زۆر سه‌رتان بۆ دانه‌وین، پیم بلین بزانه‌ ئه‌گه‌ر خۆدی مه‌زن منی ناحه‌ز ئافراندبا ئایا من مافی ئه‌وه‌م هه‌بوو بلیم بۆ منتان خۆش ناوئ؟ له لایه‌کی تریشه‌وه ئیوه ده‌بئی سه‌رنج به‌م نوکته‌یه‌ بدن که من ئه‌م جوانی و جه‌ماله‌م بۆ خۆم هه‌لنه‌بژاردوو، به‌لکو په‌روه‌ردگار به‌که‌رمی خۆی ئه‌م جوانیه‌ی ئه‌م جۆره که‌هه‌یه، به‌من به‌خشیوه، بئی ئه‌وه‌ی له لایه‌ن منه‌وه داخواییه‌که یا هه‌لبژاردنیک کرابئ و هه‌روه‌ک ناتوانین مار له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ژه‌هری کوشنده‌ی ده‌ زاریدایه لۆمه‌ بکه‌ین، چون سروشته که ئه‌م ژه‌هری پئی داوه، منیش نابئی به‌بۆنه‌ی ئه‌م جوانیه‌ی که پیم به‌خشاوه، سه‌رزهنیشت بکه‌ن. جوانی ده‌ژنی نه‌جیبدا، وه‌ک ئاگریک

دهچی که دستى پئی راناگا و هشمشیریک دهچی که له گۆشهیهک فریڤى دراڤى. ئەگەر که سیک له دووشته نزیک نه بیتهوه نه ئاگرهکه دهیسووتینى و نه شمشیرهکه زامارى دهگا. شهرافهت و تهقوا زینتهى رۆحن و له شیک ئەو دوو تایهتمه ندییهى تیدا نه بى، دهتوانى جوان بى، بهلام نابى جوان بى. ئیستا که شهرافهت له زومرەى خهسلهته پاکهکانه و زۆتر له همموشت لهش و گیان دهرازیینهوه، بۆچی ده بى ژنیک که له بهر جوانی خۆى ناویانگی رۆیشتوو، بۆ رازى کردنى ههواوه وهسى پیاویک که تهنیا له بهر ههوس دهیهوى شهرافهتى ئەو ژنه بهتالان بهرى، لى بى بهش بى؟ من ئازاد هاتومه سهر ئەو دنيايه و بۆ ئەوه بتوانم ژيانىکى ئازاد و پاک و خاویتم هه بى، تهنيايم له گۆشهى بیاباندا ههلبژاردوو. هاونشینى من دارهکانى ئەو چیاiane و ئاوینهشم ئاوى زولالى ئەو روبرانهیه. من دهرده دلى خۆم بهو دارانه دهلیم و جهمالی خۆم بهو ئاوانه نیشان ددهم. من ئەو ئاگره دووره دهستوه ئەو شمشیره ههلبهسیراوه. ئەوانهى من بهیهک نیگا عاشقى خۆم کردوون، بهو قسانهى بۆم کردوون له بههله چوون رزگارم کردوون و ئەگەر ههوسهکانى ئادهمى تهنیا له هیوا هیز وهردهگرن، من چون نه بهکریزۆستۆم هه رگیز کهترین هومیدم داوه و نه بههیچ کهسى تریش، دهتوانن بلین که مه رگی ئەو بى نهوايه له پیداکرى خۆى بووه نه له جهفای من. ئەگەر رهخنه لى بگرن و بیزن که نییهتى ئەو خیر بووه و بهو دهلبله من دهبووايه سه رى بۆ دانهویتم، دهجوابدا دهلیم، من هه ر له بن ئەو گابه ردهکه خه ریکن گۆرى بۆ هه لدهکه نن کاتیک له نییهتى پاکى خۆى ئاگادارى کردمه وه پیم گوت که نییهتى منیش ئەوهیه که له تهنيايى ره های ئەبه دیدا رۆژگارى خۆم بهرمه سه ر و تهنیا خاکی گۆر دهتوانى له شى جوان و دهست لى نه دراوى من ده ئامیز بگرى؛ ئیستا ئەگەر ئەو پاش ئەو جوابه ی من که دهبووايه چاوى قووچاوى بکاته وه، خۆى ویستوو به پیداکرى بکا و لۆتگه ی خۆى روو به توفان به ریته پيش، ئایا هیچ جیکه ی سه رسورمانه که لۆتگه که ی له گیزاوى ده ریای بى ته دبیر خۆیدا غه رق بوو بى؟ من ئەگەر فریوم دابا خۆم به خه تابار داده نا و ئەگەر ئاره زوى ئەوم برآورده کردبا له په یمانى پیرۆزى خۆم پاشگه ز ده بوومه وه. ئەو باوه کو له بههله چوون هاتبووه ده ره وه پیداکرى کرد و بى ئەوه ی نه فره ت کرابى ناهومید بوو. ئیستا داوه رى بکه ن ئایا ئینسافه من به خه تاکار بزانه؟ ئایا من که سیکم فریودا وه که شکایه تیکى لیم هه بى؟ ئایا وه عده یه کم داوه وه فام پى نه کرد بى؟ که سیکم بانگ کردوو ته لای خۆم که دلگه رمم کرد بى؟ رووى خۆشم به کهس نیشان داوه که هیوايه که له دلیدا چه که ره بکا؟ که وا بوو که سیکى نه به لینی شتیکم پى داوه، نه بۆ لای

خۆم هیناوه، نه فریوم داوه نه هه لم بژاردوو، مافى ئەوه ی ههیه به زالم و پیاو کوژم بزانی؟ خوداوه ند تا ئیستا نه یویستوو که من به حوکمی ته قدر که سیکم خۆش بوى. که وا بوو گومانى ئەوه که که سیکم به مه یل و هه لبژاردنى خۆم خۆش بوى، گومانیکى خه تايه، ئەم قسانه راگه یاندىکى گشتیه به هه موو ئەو که سانەى که به سه ليقه و چىژى خویان منیان خۆش دهوى و دیانه وى دل م لى بستین تا بزانه ئەگەر له مه و پاش که سیک بۆ من بمرى، مه رگی ئەو نه له هه سوودیه و نه له نه فره ت. چون ژنیک که که سی خۆش ناوى، ناتوانى هه سوودى هه لگرسینى و روون کردنه وه و له هه له ده ره ینانى که سه کان به مانای بیزارى له وان نییه. که سیک که پیم ده لى سووسمار و درنده ی خوین خۆر وا باشته وه ک گورگی دیتبى یا بوونه وه ریکى نه فره تلیکراوى توش هاتبى له من دوور که ویتته وه و خۆى ده رباز بکا. که سیک که به بى وه فام ده زانى، با وه دوام نه که وى. که سیک که به ناجسن و ناجۆرم ده زانى، با خۆى ده من هه لنه قوتینى و ئەگەر زالم و غه دارم باوه شوینم نه که وى. ئەو جانه وه ره خوین خۆره، ئەو سووسماره، ئەم غه داره، ئەم زالمه نابه کاره، ئەو بوونه وه ره پر ره مز و رازه هیچ نایه وى وه دواى کهس که وى و ده گه ل کهس ئاشنا بى. ئەگەر بى ئۆقره بی و هه وه سی ئاگرین بووته هوى مردنى کریزۆستۆم ئایا گوناھى ئەخلاقى نه جیبانه و حه یا و خۆراکری من؟ من ئەگەر به وى عیسمه تى خۆم ده نیو دارستان و لیره وارى ئەم شوینه خه لۆت و چۆلگه یه دا بیاریزم، که سیک که دهیه وى ده نیو پیاوانیشدا ئەو عیسمه ته راگرم، ئەوى بۆ خۆى دهیه وى ئەوه م لى بفرینى؟ وه ک ئیوه هه مووتان ئاگاردان من خۆم خاوه نى مال و سامانم و ته ماعم ده مالى کهس نه کردوو. وه زعى من، منى ئازاد په روه رده کردوو و پیم خۆش نییه به نده و غولامى کهس بم. من نه که سم خۆش ده وى و نه له که سیش بیزارم. هیچ کهس ناتوانى بلى که سیک فریو دده م و یه کى تر ده لاویتمه وه. یا به ریشى یه کىک بى ده که نم و رووى خۆش نیشانى یه کى تر دده م. هاوده میى بى شيله و پيله م ده گه ل کچه شوانه کان و ئاگادارى له بزنه کانم بۆ دلخۆشیه من به سه. ئەم کیوه پانه جیکه ی جهوله ی هه وسه کانمه و ئەگەر جاروبار ئەم هه وه سانه له سنورى ئەم کیوانه ویوه تر ده چن له بهر ئەوهیه که جوانی ئاسمانى شین یانى یه که مین و ئاخیرین ئارامگه ی رۆح باشته بینن.»

کاتیک کچه شوان له گوتنى ئەو قسانه ته واو بوو بى ئەوه ی چاوه روانى هیچ وه لام یک بى رووى وه رگى راو ده چترتین به شى جهنگه لدا که لاپالى چیاى داپۆشیبوو له بهر چاوان ون بوو و هه موو ئەو عالمه ی ده ئافه رینی که مالى خۆیدا به جى هیشت. ده ستیه ک که تیری چاوی شه هلاى ئەو په رییه دلى پیکابوون، بى ئەوه ی سه رنج بده نه قسه کانى، ته کانىکیان

لهخوډا و كهوتنه پهی سهر و شوینی. بهلام ههر دهگهال ئهوهی دۆن كیشوۆت لهنییهتی ئهوان بهئاگا هاتهوه مهیدانی بۆ نیشاندانی پالنهوانهتی خۆی بهمهبهستی یارمهتی گهیاندن بهو كچانه كه بهیارمهتی ئهو نیازیان هیهه، ئاماده دیت. لهبهر ئهوه دهستی بۆ مشتووی (*). شمشیر برد و بهدهنگی بلند هاواری كرد «ههركهس له ههر تووژ و پله و پایهیهكدا بی نابی وهداوی مارسیلی جوان و لهبهر دلان بكهوئ، دهنارق و كینهی من ومخه بهر دینتی و دهگهال قههر و غهزهبی من رووبهروو دهبیتهوه. ئهوه بهدهلیلی بههیز روونی كردهوه كه دهمهركی كریزۆستۆمدا بیگوناهاه. پتی نیشان داین كه تا چ رادهیهك له فكري دابینكردنی ویستی ئهوینداراندا دوورهپهریزه. كه وا بوو بهجیگهی ئهوهی بهشوینیدا برۆن و بهداوی بكهون، حهق ئهوهیه كه ههموو نفووسی پاك و شهرفی ئهم جیهانه قهدر و پیزی بگرن و ئافه رینتی پی بلین. چون بیگومان ئهوه تهنیا ژنیکه كه بهو نییهته پاكانهوه رۆرگار تی دهپه پینتی.»

چ بههوی ههرهشهكانی دۆن كیشوۆت یا بهخاتری ئهوهی كه ئامبرواز خواهیشتی كردبوو كه ههموو ئركی خۆیان بهرانبهر بهدۆستی جوانمهرك و بیمرادی خۆیان تا ئاخری ئهجام بدن، هیچ كام له شوانهكان تا تهواو بوونی كاری ههلهكهدنی گۆر و سووتاندنی لاپه ره شیعرهكانی كریزۆستۆم و ئهسپاردنی جهنازه بهخاك له جیتی خۆیان نه بزووتن؛ ئهوه كارش ئهوهنده غه مبار و دلّه ژین بوو كه فرمیسکی بهچاوی ههموواندا هینا خوار. قهبره كهیان بهتخته بهردیكی پان داپۆشی تا ئهوه ده می كه له كاتی خۆیدا بهرده قهبریکي بۆ بتاشن و بهتکای ئامبرواز ئهم شیعرا نهی لهسهر ههلهكهن:

«ئیره ئارامگای لهشی سارده وهبووی ئهوینداریکی نامرا ده كه شوانی کرد و بوو بهقوربانیهکی ئهوینی بی سه ره نجام.»

«ئهم نامرا ده له بیدادی دل بهریکی بیوه فا گیانی له دست دا كه سوالتانی ئهوین داووده زگای مله پیری خۆی به دهستی ئهوه دهه ریمی ئیمپراتوریی خۆیدا په ره پی دها.»

پاشان گول و لق و گه لایه کی سه وزی زۆریان بهسهر گلکۆکه دادا و ههموو شوانهكان پاش نیشاندانی هاوهردی دهگهال ئامبرواز، یهك یهك و دوو دوو مالواوییان کرد و رۆیشتن. ویوالدۆ و هاوړیکهشی ههر وایان کرد. دۆن كیشوۆتیش بهنۆبهی خۆی له میزبان و موسافیران ئیزنی خواست و كهوته ری. موسافیران لییان ویست دهگهال ئهوان برواته شاری (سیویل) و بهئاگادارییان گهیا ند كه ئهوی بۆ زۆر و زه وهندی كارو رووداوی پالنهوانی له جیهاندا بی وینهیه. چون دهههر شهقام و كۆلانیکیدا رووی تی كهی رووداوی جۆراجۆر

چاوهروانی مهردی مهیدانه. دۆن كیشوۆت له لوتف و مهرحه مهتی ئهوان سپاسی کرد و گوتی چون دهلین کیو پارهكانی ئهوه دهو روه ره دز و پتگري زۆر تیدایه تا تهواوی ئهم ههریمه لهوان خاوین نهكاتهوه نایهوی و نابی برواته سیویل.

موسافیران کاتیک له نییهتی باش و خیرخوازانهی ئهوه ئاگادار بوونهوه. نهیانویست لهوه زۆرتر زهحمهتی بدن و پاش ئهوهی ئهوجاریش مالواوییانکرد ریگهی خۆیان گرت بهر و له ریگادا زۆرتر باسی مارسیل و کریزۆستۆم وشیت بازیهکانی دۆن كیشوۆتیان دهکرد. دۆن كیشوۆت تهمای گرت برواته سو راغی مارسیل و خۆی بکاته خزمهتکاری ئهوه، بهلام رۆرگار بهمهیلی ئهوه نهجوولاوه و ههروهك له درێژهی ئهوه داستانه راسته قینهیه كه بهشی دووهمی لیردها كۆتایی پی دی، دهیبینین.

رۆسینانت له ناکاو وههوهس كهوت كه بچیتته زگ ماینان و نهپیانى (*) خۆی نیشان بدا. هەر كه بۆنى ماینهكانى كرد دهستی له خولق و خووی ههمیشهیی هه لگرت و به رهو ماینهكان دزهى (*) كرد و ههوهسى عاشقانهى خۆی پى نیشان دان. به لام ماینهكان كه زۆر برسی بوون و زۆرتر دهفكرى زگیان (*) دابوون به جووته و لهقه و گاز گرتن پیتشوازیان له رۆسینانت كرد و وهایان شپرزه كرد كه تهنگه و پالووی زین چكرا و خۆیشی به رووتی به عرزیدا كهوت. به لام به ده ختییهكى تریشى دهپیشدا بوو، قهتارچییهكان تا دیتیان كه ئهوه دیهوى دهستدریژی به ماینهكانیان بكا، دهستیان دا پهیاغان و ئهوهندهیان كوتا، چى وای نه مابوو هەر چوار پهلی دهحهواكهن. دۆن كيشۆت و سانكۆ كه له دورهوه ئهه حالهته دلّه ئینهى رۆسینانتیان چاوپى كهوت به ههشتاوان (*) خۆیان گهیانده مهعهركه و دۆن كيشۆت به مهپته رهكهى گوت:

«هه فال سانكۆ، ئهوه جوهرى من دهیبینم ئهه جماعهته له تايهه پالّه وانان نین، به لكو هیندیك دزو درۆزن و جهردهى ناقابیلن، كه وابوو تو دهتوانى به خاترجه مى و به مهیلی دلى خۆت دهته مپكردنیاندا یارمهتیم بدهى تا تۆلهى ئهه تهوهین و دهستدریژییهى به رۆسینانتیان كرد، بكهینه وه. سانكۆ گوتى: ئه رباب تۆلهى چ شتیکیان دهتوانین لى بستینینه وه؟ ئه وان بیست كهس و ئیمه دوو نهفه ر، نهوه للا نهفه ر و نیویك! دۆن كيشۆت گوتى «من خۆم ته نیا به سه د نهفه ر ههه!» و بى ئه وهى قسه یه كى تر بكا، دهستی بۆ شمشیر برد و هیرشى برده سه ر یانگواسییه كان. سانكۆش كه به نازایه تى ئه رباب وهغیره ت كه وتبوو په لامارى دان.

دهیه كهم په لاماردا، دۆن كيشۆت زه برىكى وهها كارى به شمشیره كهى له یه كى كه له قهتارچییه كان دا كه كوله نجه چه رمیه كهى به رى داپرى و به شىك له شانیشى له له شى جوئى كرده وه. یانگواسى كه دیتیان باوهكو ژماره یان زۆره ئه وه دوونهفه ر خه رىكن كاره كهى پيس دهكهن (*). دهستیان دا چۆماغ و وهخۆ كهوتن. وگرا ئه وه دوو كه سه یان گه مارۆ دا و به داران وه رگه پانه سه ر و پشت و كه له كه یان. راستییه كهى وای لى هات كه له گه پرى دووه مدا، سانكۆ به زه برى چۆماغان كه وته سه رعه رز و دۆن كيشۆتیش به هه موو نازایه تى و شه ركه رى خۆیه وه حالوورۆژى له سانكۆ باشتتر نه بوو. قهزاوقه دهر وای هیناپیش كه ئه ویش له به رپى ئه سه په كهى كه هیشتا نه يتوانیبوو هه ستیته وه سه رپى، به بیهوشى بكه ویتته سه ر زه وى. ئهه دیمه نه په رده یه ك بوو كه نیشانى هدا چۆماغ به دهست جماعه تىكى تووره ویه و چ كارساتىك دهخولقینى. ئه وچار یانگواسییه كان كه دیتیان كارىكى زۆر وه حشیانه یان

له مه ر رووداوى دلّه ئینه تىكه له چوونى دۆن كيشۆت

دهگه ل چه ند كه سىك یانگواسى (١٢٨) نانه جیب

حه كىمى زانا سه يدحامید كورپى ئه نجه لى دهگپرتته وه كاتىك دۆن كيشۆت دهگه ل مپزبانه كانى خۆى و هه موو ئه وه كه سانهى كه ده رپوره سمى به خاك ئه سپاردنى جه نازهى كرىزۆستۆمدا به شداربىان كرده بوو مالاواى كرد. دهگه ل مه پته ره كهى، خۆیان دهو مپشه یه راكرد كه ماریستل كچه شوانى جوان دهویدا له به ر چاوان ون بووبوو؛ به لام كاتىك پاش ئه وهى دوو سه عات دهو مپشه یه دا به دواى ماریستلدا هه موو شوپنیک گه ران و نیشانىکیان وه دهست نه كهوت گه یشتنه مپرگىكى سهوز و زه نوپر كه چۆمىله كهى مه ند و ئارام به نپویدا تى ده په رى. چون هه ر دووكیان ئه وه شوپنه یان زۆر پى خۆش و دلگر بوو، لى بران كه چه ند سه عاتىكى خه و و هه سانه وهى قاوه لئوون (*) دهویدا رابوین، چون گه رمای نیوه رۆ و رده ورده له تاقه تى دهخستن (*). دۆن كيشۆت و سانكۆ دابه زین و رۆسینانت و كه ره كه یان به ره للا كرد تا به كه یفى خۆیان دهو چیمه ن و مپرگه دا بله وه پین. خۆشیان هیرشیان بۆ خورجینه كه برد و ئاغا ومه پته ر بى هپچ ته شریفاتىك زۆر دۆستانه و خۆمانه دهستیان كرد به خواردنى ئه و نان و پىخورهى كه تیدابوو.

سانكۆ فكري نه كرده بووه كه رۆسینانت پاش به ند (*) یاده زبه ند بكا، چون ئه وه حه یوانه ی ئه وه ند پى نه جیب و دووره هه وهس بوو كه پى و ابوو هه موو ماینه كانى له وه رگاكانى «كۆردۆ» ناتوانن كه مترىن هه وهسى فه حل بوون دهویدا ومخه به ر بپن. به لام ته قدير و شه پتان كه كه متر دهخه وى وایان دانا بوو كه ئه وه رۆژه له هه مان دۆل و دهردا په وه په ك «ماىنى گالیسى» (١٢٩) خه رىكى له وه ر بن. ئه وه ماینانه ش دهسته یه كه قهتارچى دهگه ل خۆیان ده یان بردن كه عاده تیان وابوو له هه ر شوپنیک تووشى ئاوو شینابى هاتن راوهستن و هیندیك به سه ئینه وه. به هه لكه وت رپیان دهومپرگه كهوت كه دۆن كيشۆت له وى بوو. ئه وچار

١٢٨- یانگواسى Yangois یانى دانیشتووانى یانگواس Yanguas له هه ریمه كانى ولاتى سه گۆفى Sagovie ئه سپانیا. خه لكى ئهه ولاته زۆرتر كه ردار و قهتارچى بوون. (مۆرىس باردۆن)
١٢٩- خه لكى Galice شوپنیکه له ئیسپانیا، (مه مه د قازى)

کردوهه، بهپهلهپهل ماینهکانیان بار کردهوهه و تییان تهقاند و دوو رووداوخوازهکانیان بهبرینداری و شهل و کوتی بهجی هیشت.

یهکهه کهس که وههوش هاتهوه، سانکو پانزا بوو. کاتیک خوئی له تهنیشت ئه رباب چاو پی کهوت بهئا و نالهوه گوتی: «وای ئه ربابی خووشه ویستم، سینئور دۆن کیشۆت... پالهوان هه به شیوهیه جوابی دایهوه: «چت دهوئ سانکو، براكهه؟ سانکو گوتی «دهمه ویست ئه گهر له شه ربه تی فیربلاسه ت(*) به لاوه هه یه قومیک دوو قوم بدهیهی به لکو هه م ئیسکه شکاوهکانمی پی چابیته وه هه م ماسولکه پچراوهکانم. دۆن کیشۆت گوتی: ناخ! جا ئه گهر ئه و شه ربه ته م به لاوه هه بایه غه می چم ده بوو؟ به لام سانکو من به ئاینی پالهوانانی سه رگه ردان سویند ده خو م ئه گهر ته قدییر به زمیکی ترمان بو نه گیرئ، تا دوو رۆژی تر یا ئه و شه ربه ته دروست ده کهه، یا دوو دهستی خو م ده پهرینم. سانکو گوتی: دوو رۆژ! ئه ی وای! مه گهر جه نابی پالهوان پیتوایه تا چهند رۆژی تر نه توانین له سه ر پی خۆمان راوهستین؟ پالهوانی شل و کوت گوتی: بو شه خسی خو م ناتوانم بلیم چهند رۆژی تر به لام پیم وایه گوناھی ئه و به دبختییانه ته وای به ستوی منه؛ چونکه نه ده بووایه شمشیر به رووی که سانیکدا بکیشم که هیشتا نه گه یشتوونه ته پلهی پالهوانی و بیگومان به سزای سه رکیشی کردن له یاساکانی پالهوانی بوو که خودای جهنگ ئه م تۆله یه ی له من کردهوه. له م رووهوه ئه ی براخاس، سانکو! من ده مه وئ تۆ له شتیگ ناگا که مه وه که بو نه جاتی هه ر دوو کمان زۆر زۆر گرینگه و ئه ویش ئه وه یه هه ر کات دیتت که سانیک ئاوا په ست و هیچه که و پوچه که جنیومان پی دهن تۆنابی چاوه روان بی من ده ست بو شمشیر به رم و به زمی سه گیان(*) بو بگرم. تازه هه رگیز، حاشا من کاری وا بکهه! به لکو تۆ به ته نیایی هه لده کیشیه شمشیر و به دلخواری خو ت به سزای کاری خو یانیا ن بگه یه نه. به لام ئه گهر پالهوانانیک بگه نه فریایان ئه وده م منیش ده توانم زۆر چاک پشتیوانیت بکهه و هه ریه که ی به لایه کدا ره پی نیم. خو تۆ خو ت باش ده زانی و هه زار جارت دیوه که هیزی شانوباهوئی من تا چ رادهیه که.» بیچاره پالهوان له و رۆژه وه که به سه ر بیسکایی دلاوهردا سه رکه وتبوو هیشتا دهستی له به خودا هه لگوتن هه لئه گرتبوو.

به لام سانکو راوبوچوونی ئه ربابی زۆر پی خووش نه بوو و به پیویستی زانی جوابی بداته وه، بو یه گوتی: «ئه ی سینئوری به ریز، من پیاویکی ئارام و سه لیم و بی زهر م و ده توانم هه ر جنیویک به نه بیستوو دابنیم، چون عه یالیکم هه یه ده بی نه فه قه ی بده م و چهند مندالی سه ر و پیچه کهه که ده بی گه وره بیان بکهه. ئه گهر نه توانم بلیم ئه م ئه مره به لام

ده توانم بلیم ئه و نوکته یه ته له من له بیر بی، که من هه رگیز نه دژی کهسانی دزو درۆزن و خو پریلکه و نه پالهوانانی ناویه ده ره وه شمشیر ناکیشم وله م چرکه ساته وه تا رۆژی قیامه ت هه ر چه شنه ته وه ین و ده ستر ئیزییه که که تا ئیستا کردبیتیان یا له مه ودوا بیکه ن، له لایه ن هه ر که سیکه وه کراوه یا ده کرئ، چ گه وره بی چ چکۆله، ده و له مه مند بی یا گه دا، نه جیب زاده بی یا ره عیته، ده هه ر پله و پایه یه کدا بی، ده بیه خشم.»

ئه ربابی سانکو کاتیک ئه م قسانه ی بیست، گوتی «ئا ه ئه ی پانزا به دل پیم خووش بوو ئه وه نده م نه فه س بایه بمتوانیبا به دروستی قسانت ده گه ل بکهه و ئه م ده ردی بی ئه مانی که له که ی شکاوم، هیندیک هیدی باوه تا ده تۆم گه یاندا که تۆ چهنده به هه له رۆیشتووی! باشه ئه ی خه تاباری گونا هکار، ئه گهر شه نبای ره حمه ت که تا ئیستا به پیچه وانه هاتووه ئه و جار به ره حمه ت روومان تی بکا و ئیمه له تووش بوونی تۆ فان و گه رده لولول بیاریزی و بمانگه یه نیته قه راغ یه کیک له و دورگانه ی که وه دهم پی دابووی، کاتیک من ئه و دورگه یه فه تح بکهه و تۆ بکه مه ده سه لاتداری وینده ری، تۆ چۆنت بو راده برئ؟ رهنگه نه هیلی ئه و دورگه یه بگرم. چون تۆ پالهوان نی و ناشته وئ بی و ئه و نازایه تی و غیره ته شت نییه که ده به رانبه ر ته وه ین و جنیواندا له حه یسیه ت و حکومه تی خو ت به رگری بکه ی. جا با ناگادارت که مه وه که ده ولاتان و مه مله که تانیکدا که تازه ده که ونه ده ست ده سه لاتداریک خه لکی ئه و جو ره جیگایانه نه ئه وه نده ئارام و له سه ره خو ن و نه ئه وه نده ش هه وادار(*) و لایه نگری فه رمانه وای تازه ن که بلئی وه ک ماستی(*) مه یبو وان و دزایه تی نا که ن. که و ابوو ئه وه ی شوینیک فه تح ده کا ده بی به بارستای پیویست بزانی ولاته که به رپوه به ری و ده ویدا ئه وه نده غیره ت و پیاوه تی هه بی که کاتی سه ره له دانی هه ر چه شنه رووداویک په لامار بدا و به رگری بکا، سانکو گوتی: له مه ر ئه وه ی که ئیستا به سه ر ئیمه هات زۆرم پی خووش بوو ئه و ته دبیر و تیبینی و نازایه تییه ی که ئیشاره ت پی فه رموو هه مبووایه. به لام منی بیچاره له و حاله ته ی ئیستامدا زۆر تر پیداو یستیم به داووده رمان هه یه نه ک نه سیحه ت و مه وعیزه. ئیستا با شتر وایه من و به ریزتان هه لستین و یارمه تی بده ین رۆسینانت هه ستینینه وه. هه ر چهند ئه و کلک به گووه شایسته ی ئه وه نییه. چون ئه و بوو که به تیه له دانی داین و ئه و په نده ی به سه ر هیناین. من پیم و ابوو رۆسینانت وه ک خو م سه لیم و ئارامه و قه ت چاوه روانی کاریکی وام لی نه ده کرد. راستی به حه ق گوتوو یانه: زۆر سالی پی ده وئ تا خه لکی بناسی و له م دنیا یه دا هیچ شتیگ بو باوه ر پیکردن نابئ. کئ فکری ده کرده وه که پاش ئه و زه بری شمشیرانه که تۆ له سه ری کابرای چاره ره شت دا، به و هه ره مه یه باره که

بگۆرپۆ و رهگباری کوتهک و تیتلا بهسەر شان و نیوشان و کهلهکه و دهندهماندا بباری؟ دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ دیسان سەر و شان و پشت ئهستۆی خۆت بلی که دهلیی خودا بۆ ئهم کوتهک خواردانانهی دروست کردوو، بهلام شان و پیلی من که ده ئهتلهس و ههریری هولهنیدا گهوره کراوه، ئاشکرایه که تا زهمانیکی دووردریژ ئهو ئیش و ژانهی لی تهواو نابێ. باوهرکه ئهگهر ئهم خهپالم نهکردبا چاوت لهمن بێ. دهلیم خهپال! ئهگهر یهقیمنهبا که تهواوی ئهم ناخۆشی و گیره و قهرقهشانه پتوهندیان بهشوغلی پالئهوانهتییهوه ههیه، ههر لیره جیبهجی له عهیبهتان دهبوومه دلۆپیک ئاو و بهعهرزیدا ده چوموه خوار! مهیتهر جوابی داوه: ئهرباب ئیستا که ئهم نامرادییانه بهرههمی بهرهکهتی پالئهوانییه دهکری بفرهمووی ئایا ههموو رۆژانی سال پیمان دهبرێ یا وهک خهرمان و دروینه وهزری تایبهتی خۆی ههیه؟ چون بهبیروباهوهری من ئهگهر ئیمه دوو جاریتهر بهمجۆره حاصل هه لگرن تههمنمان ناگاته ئهوهی حاصلی سێیهم بدرووینهوه. مهگهر ئهوهی خودای مهزن بهکههرمی له براننه هاتووی خۆی بگاته فریامان.

دۆن کیشۆت گوتی: «هه قال سانکۆ، بزانه که ژبانی پالئهوانانی سههرگهردان دهبواری ههزاران مهترسی و نامرادییایه. بهلام ههروهک ئهزموونی پالئهوانهتی که من سههرگوریشتهی زۆرانم له بهره، نیشانی داوه. ههمووکات ئهو ئیمکانهشیان بۆ ههبووه که ببنه پاشاو ئیمپراتور و ئیستا ئهگهر ئهو دهرده ئازاری ئهوهنده زۆر نهبوویه داستانی چهند کهس لهوانم بۆ دهگێرایهوه که بهزۆری باسکی خۆیان لهسهه تهختی سهلهتهنهت دانیشتون. تازه ههر ئهم پالئهوانانه پاش گهیشتن بهو پهوپایه دیسان زۆر جار کهوتونهته رۆژه رهشی و ههستانهوتهوه، بۆ نموونه پالئهوانی دلاوه «ئامادیسسی گۆل»، جاریک وهدهست دوزمنی خوی خۆری خۆی «ئارکالا ئۆس» کهوت و ئهو ههموو دهزانن که جادووگه پالئهوانی دهزیندانی خۆیدا دهستبهسته کرد و پاشان ئهوی له یهکیک له کۆلهکهکانی قهسری خۆی شهتهکدا و زۆرتهر له دووسه تازیانهی (*) لی دا (۱۳۰). ههروهها نووسهریکی ئهمین و موعتهبهه حیکایهت دهکا «کاتیک فیبووسی» پالئهوان له قهلایهکدا کهوته نیو چالوکی سهرداپۆشراو که لهسهه رپی هه لکه ندرابوو کهوته ژیرخانیک و دهویدا دهست و

۱۳۰- ئامادیس دووجار وهدهست «ئارکالا ئۆس» ی Archalaüs جادووگه کهوت. جاری یهکهم جادووگه ئهوی تهلیسم کرد. جاری دووم ئهوی له شوپنیک و هک ژیرخانیکدا زیندانی کرد و برسی و تینوو دهویدا پای گرت؛ بهلام له داستانی ئامادیسدا باسی شتلاق لیدان نییه. (مۆریس باردۆن)

پیمان زنجیر کرد. لهوی تیکه لاویکیان له بهفراو و ورده خیز له خوارهوهره ده ورگی کرد کهچی وا نه مابوو پپی بمری و ئهگهر ههکیمیکی دۆستی خوی بههاواری نهگهیبایه پالئهوانی بیچاره تیدا دهچوو. لهو قهراوه منیش رهنگه ههر ئهو بهلایانهم بهسهه بێ که بهسهه ئهو پیاوه گهوران هات و ئهوهی بزانه که ئهو تهوهین و سووکایهتییهی بهئوان کراوه بهئیمه نهکراوه. بهراستی سانکۆ من دهمهوی پیت بلیم ئهگهر ئیمه بهئامراز و چهکیکهوه که دهدهست دوزمندا بووه، بریندار بووین بههیچ کلۆجیک مایهی شههرمهزاری نییه و ئهو بابته بهروونی ده یاسای شههری تن بهتهنی پالئهواناندا هاتوو. دهویاسایه دا لهسهه ئهوه پیداکری کراوه که ئهگهر کهوش دروو بهقالبه کهوشیکی که دهدهستیدایه زهرهیهکه له یهکیترا بدا، ههر چند بهراستی ئهو قالبه له داریش دروست کرابی، ناتوانین بیژین کابرای زهر ویکهوتوو داری وی کهوتوو. من ئهو بابتهم بپی بهتۆ گوت که وا تی نهگهی ئهگهر ئیمه دهو ههرایه دا کوتهکمان وی کهوتوو، تهوهین مان پی کراوه، چون چهکی دهستی ئهم کابرایانه بیجگه له داری مالبهند (*) شتیکی تر نهبوو و تاو جیگهی که لهبیرم مابی هیچکامیان خهنجهر، شمشیر یا قهمهیان بهدهستهوه نهبوو. سانکۆ گوتی: راست دهوی ئهوان فرسه تیان نه دامت تا له نزیکه وه ببینم، چون من هیشتا دهستم نه دا بووه چۆماغی خۆم که ئهوان به پهیاغان بهسهردما رژان و وههیاان کوتام که ئیدی چاوم هیچی نه دیت و نه متوانی لهسهه پی راوهستم و لیره دا و عهرزی که وتم. بیجگه له وهش ئهوهی که من پی نارحهتم ئهوه نییه که فکر بکه مه وه زهبری چوماغ تهوهینه یا تهوهین نییه، به لکو ئیش و ئازاریکه که لهسهه لهشم بهجی ماوه و تا ئهو رۆژی ئهو ئیشه دهشان و ملمدای هه بی ئهو کاره ساتم لهبیر ناچیته وه.

دۆن کیشۆت گوتی: براهم سانکۆ، لهسهه ئهم حال و رۆژهشرا، ناچارم شتیکی وهبیر بخرمه وه. له دنیا دا هیچ شتیکی نییه که لهبیر نهچیته وه و دهردیکی نییه که مردن چاره ی نهکا. سانکۆ گوتی: ئهی بابا! بهلام چ دهردیکی گه ورهتر لهوهی که فهرامۆش کردنی بهتپهر بوونی زهمان لهبیر بچیته وه و بهمردن عیلاجی بکری؟ دیسان ئهگهر دهردی ئهمرۆی ئیمه لهوانه بووایه که بهدوو جار مههرهم لهسهردانان چاک ببايه وه، سههر کردن کاریکی رهوا بوو، بهلام که مکهم دیمه سهه ئهم باوهر که ئهگهر تهواوی مههره مهکانی نهخۆشخانه یه کهمان لهسهه برینان دابنن دیسان بهس نییه که پپی ههستینه وه سههر پی.

دۆن کیشۆت گوتی: ئاخ ئهی سانکۆ، دهست له وهه موو سکالا و گازنده یه هه لگه ره و له بی تاقهتی خۆت تاقهت و هیز وهدهست بینه. واباشه لهمن په ند وهریگری! با جار ی بچین

بزانین رۆسینانت ده چ حالیکدایه. چون ئه وه بهسته زمانهش له وه خه لات و بهراته بئ بهش نهکراوه! سانکۆ گوتی: ئه گهر واش بئ سهیر نییه! چون ئه ویش پاله وانیکی سه رگه رانه. به لام سه رم سورماوه که که ره که ی من له م کاره ساته به سلامه تی دهر باز بووه و وهک ده لایی له حالیکدا ئیمه یان خوری شو ر کردوو، ئه و مسته کو له یه کی وئ نه که وه تووه! دۆن کیشۆت گوتی له نامرادی و رۆژه ره شیدا، خودا ئه گهر به حیکمهت دهر کیک دابخا، به ره حمهت دهر گایه کی تر ده کاته وه! و ئه من ئه م په ندهم بۆیه هیناوه که بلیم ئه م حه یوانه نه جیه به ده توانی کاری رۆسینانت بو من بکا و بمگه یه نه ته قه لایه ک که له وئ بتوانن برینه کانم دهر مان بکه ن و چاکم بکه نه وه. ئه وهش بلیم من ه یچ کات باره به ریکی وام به که م نه زانیوه چون له بیمره زه مانیک ده کتیدا خویندوومه ته وه که «سیلن»^(۱۳۱) ئه و پیره دلۆفان و خو شه ویسته و زر باوکی خودای شادی کاتی ده چته شاری سه د دهر وازه^(۱۳۲) به ویقار و هه ییه تیکی زۆروه له سه ر پشتی که ریک پالی لئ دابوو وه. سانکۆ گوتی: په نگه هه روهک جه نابی به ریزتان ده فه رموون ئه و پیره پیاوه سواری که ر بووی، به لام فه رقیکی زۆر هه یه له نیوان ئه وکه سه ییدا که ئاسوده سواری که ر ده بی و لاقه کانی به و به ره وه یه ری که له که ی که ره که ییدا شو ر ده کاته وه ده گه ل ئه و که سه ی وهک جه والی ئاردی بیهاوژنه سه ر پشتی که ر! دۆن کیشۆت دهره لبو* و گوتی: برینگه لیکی که له شه ردا بکه ویته سه ر له ش جیکه ی شانازییه نه سه ر شو ری! که و ابو ئه ی هه قال سانکۆ له وه زۆرتر دمبه دمه م ده گه ل مه که، به پێچه وانه هه روهک گوتم له جیی خو ت راسته وه به و هه ر چۆن یکی ده ته وئ سواری که رت به تا پێش ئه وه ی شه و دابی و ده و کونه چنده یدا*^(*) غافلگیرمان بکا وه رپئ که وین. سانکۆ گوتی: به لام من زۆر جار له جه نابتانم بیستوو که پاله وانانی سه رگه ردان له سه ر ئه م عاده ته ن که شه وانه له بیاباندا و ده ژیر پرسنگی ئه ستیراندا دهنوون و ئه و کاره یان زۆر بی خو شه. دۆن کیشۆت گوتی: ئه م کاره کاتیک رووده دا که یا عاشق بن یا چاره یان نه بی و به راستی ئه تو زۆر جوانت گوت، چون ده گێر نه وه فلان پاله وان دووسالی ته و او و بی ئه وه ی گراوییه که ی ناگی لئ بووی له به رتاو یا ده سیبه ردا؛ ده گه ل ره شه باو تو ف و تو فان، له سه ر ته قته قه به ردیک ما بیتنه وه. یه کیک له م چه شنه پاله وانانه ئامادیس بوو که له و زه مانیدا ناوی خو ی نابوو «بۆتی نی برو» Beau Ténébreux له سه ر ته قته قه به ردیکی به ناوی

۱۳۱ - Siliéne خودا وینه ی فریژییه و میردی «ساتیر» دایه ی باکووس که خودای شه راب بووه.

۱۳۲ - روون نییه مه به ست سه د دهر وازه ی شاری تیب له یۆنانه یا شاری تیب له میسر. (مؤریس باردۆن)

«ته قته قی فه قیر» Rochepauvre دانیشته و نازانم هه شته مانگ یا هه شته سال - باشم له بیڕ نه ماوه - هه ر له وئ نه بزوووت. ئه وهش بابزانین که ئامادیس به وه ی جه فارکارییه ک له گراوییی خو ی «ئوریان» Oriane دیتبووی و من نازانم مه سه له که چۆن بووه، ئه و چله یه ی کیشاوه. به لام ئه ی سانکۆ، جارئ و اباشتره له و باسه ده ست هه لگرین و پێش ئه وه ی به لایه کی وهک رۆسینانت به سه ر که ره که ش بئ، ئه و قسانه بپری نه وه. سانکۆ گوتی: ئه ی خودا نه کا! گوئی شه یتان که ر!

پاش ئه وه ی سی جار هه ناسه ی هه لکی شیا و شیست جار ئاخ و ئوخی کرد و سه دو بیست جار چینیوی دا، دوعای خرابی له و که سه انه کرد که ئه و رۆژه یان به نسیب کردوو. سه ره نجام به له قه له ق له جیی خو ی هه ستا، به لام هیشتا ته و او راست نه بوو بووه وه که له نیوه یدا تاقه تی نه ماو و پشتی وهک که وانی ویکه اتوو ی لئ هات وئیدی نه یوانی ته و او راست بیته وه به و حاله ناله باره وه ناچار بوو که ره که ی بگرئ و ئه وئ رۆژیش که ر له هه موو رۆژان باشتر له وه رابوو و بی ره وه ییدا رۆشیتبوو. هه ر چۆن یک بوو که ری هه وسار کرد و کورتانی هاویشته سه ر پشت و ته نگه ویا لانی لئ کیشا. پاش ئه و رۆسینانتی هه ستانده سه رپئ، وه ئه گهر ئه و به سه ته زمانه زبانی سکالا کردنی هه بوویه، ده به رانه ر ئه رباب و مه یته ردا زبانی شکایهت و ره خنه ی ده کرده وه سه ره نجام سانکۆ دۆن کیشۆتی سواری که ره که کرد و هه وساری رۆسینانتیشی له کورتانی که ره که ی به ست تا ورده ورده به دوا یاندا بئ، خویشی هه وساری که ری به ده سه ته وه گرت و له پێشه وه بۆ لایه ک که پئی و ابوو ده گاته شار ییه ک وه ریکه وت. خودا و راستان پاش سه عاتیک رپپئوان، به خت که ئه و جار رووی جوانی خو ی دهنواند، له ناکا و ئه ی گه یانده شار ییه ک و له قه راغ ریگا که ش کاروانسه رایه کی لئ بوو که به پێچه وانه ی گومانی خو ی، به بڕوای دۆن کیشۆت قه سر یکی به شکۆ بوو: سانکۆ پئی و ابوو ئه وه کاروانسه رایه، به لام دۆن کیشۆت ده یگوت نه خیر ئه وه قه سه ره و ئه و شه ره دندووکه یه هه ر درێژه ی کیشا تا هه ر دوو کیان گه یشتنه دهر کی کاروانسه را. له وئ سانکۆ بئ ئه وه ی ده لیلیکی تر بینیته وه به قافله ی خو یه وه وه ژوور که وت.

وهجلا (*). دهچوو و ئهوهندهش زوور و گلووگلوو بوو كه دهستت پيدا دهكيشا دهتگوت لهجيات لۆكه وركه بهرديان تى كردوو و تهنيا له چهند جيگهوه كه دوشهگهكه كون بووبوو دهترانى ئهوه گلووگلووه هي گلووه خوربي شى نه كراوهوهى ناوهوهيهوه. دوو ليفه له چهرمه گاو و ليفهيهكى پارچهيى كه ئهوهنده كۆن بوو ههموو نهخهكانى دهژميردران. بهلى جا لهسهه ئهوجيوانه بوو كه دۆن كيشۆت بۆى تخیل بوو و دهستبهجى ژنى كاروانسهرادار و كچهكهى لهبهه رووناكيى چرايهكى كه ماريتون Maritome ژنه خزمهتكاره ئاستۆرييهكه راى داشتبوو، سهرا پاى نهجييب زادهيان مهههم كرد و نيوهنمهكيان (*). لهسهه دانا.

دهگهلى ئهوه پيپراگهيشتهندا، ژنى كاروانسهرادار چون ديتى كه گهليك جيگاي بهدنهى دۆن كيشۆت رهشوشين ههنگهراوه پرسى: «ئهوه كه زۆرتر وهجيگاي دار و كوتهك دهچى تا بهريونهوه له بهرزايى؟ سانكو گوتى: بهلام لهسهه ئهوه ويچوونهشرا ئهوانه شويني كوتهك نين. بهلكو ئهوه بهردهى كه پالهوان بهسهريدا كهوت زۆر كونجيكونجى (*). و ناساف بوو و ههريهك لهو بهرده دهريپوانه شوينيكي لهسهه لهشى بهجى هيشتووه» پاشان دريژهى پى دا: «ئهى خاتون ئهگهه بۆ بهريزان زهحمهت نهبي، كاريكى وا بكه كهميك لهو مهههمه بمينيتهوه، چون من يهكيك دهناسم كه پهنگه ئهوهى دهمينيتهوه بهدردى بخوا. ئاخىر كهلهكهكانى منيش هينديك دهبرزينهوه. ژنى كاروانسهرادار گوتى: «بۆ مهگهه تۆش ههلدراوى؟ سانكو گوتى: راستييهكهت بۆى نا، بهلام كه ئهريابم ههلدرا لهبهه حهول و تهكانان كه بهديتنى كهوتنى ئهوه له خووم دا بهدنهه ئهوهنده كونراوه و ئازارى زۆره كه دهليى سهت پهياغم وي كهوتوو. كچى جيلى كاروانسهرادار هاته قسه و گوتى: ئهوه تهواو دروسته چون له منيش رووى داوه كه زۆر جار دهخهوندا لهسهه بورجيكهوه كهوتومه خوارهوه، بهلام ههريگيز نهدهگهيشتمه زهوى: كاتييك وهخهبهه دههاتم دهمديت بهدنهه ئهونده ماندوووه كه دهتگوت بهراستى كهوتومهته خوار. سانكو هاواري كرد كه زار خووش مادموانزىل! دروست ئهوهيه كه دهيفهرمووى و من نه تهنيا خهونم نهدهديت، بهلكو له ئيستاش بيدارتر بووم و ئيستا بهئهندهه ئهريابم پهلهو جيگهه رهش و شين لهسهه لهش و ئهندامى خووم دهبينم. ماري توپنى ئاستۆرى هاته قسه و گوتى: «گوتت ناوى ئهوه سواره چييه؟ سانكو گوتى: «دۆن كيشۆتى مانش و ئهوه يهكيك له پالهوانانى سههگردهانه كه لهميژ ساليهيهكى وهك لهو ئازاتر و نهجيبتتر له دنيا دا نهبينراوه. خزمهتكاره له بارولهوهنده كه پرسى: «بهقوربانه پالهوانى سههگردهان ئيدي چييه؟ سانكو گوتى: «چۆن يانى تۆ لهم دنيايه دا ئهوهنده تازهكارى كه نازانى پالهوانى سههگردهان چييه؟... كهوايه بزانه خوشكم،

لهمهه ئهوه رووداوانهى ناو كاروانسههرا يا بهقسهى دۆن كيشۆت

«قهلا» كه بهسهه نهجييب زادهى ئيمه هات

كاروانسهرادار كه ديتى دۆن كيشۆت لابهلا سواری كهههكه بووه له سانكو پرسى ئهوه كابرايه بۆچى وايه و چييهتى. سانكو گوتى شتيك نييه، لهسهه رهوهزه بهرديكهوه كهوتووته خوارهوه و كهلهكهى ئهزيهتى پى گهيشتووه. كاروانسهرادار ژنيكى بوو كه بهپتچهوانهه ئهوه ژنانهه شوغلى كاروانسهرادارى دهكهن، خيخواز و دلى بۆ ههه كهس ئازار و دهرديكى بووايه دهسووتا. ئهوه بوو كه دهستى كرد بهخزمهتكردن و دهرمانى دۆن كيشۆت و كچهكهشى كه كيژيكي لهبارى ميهرهبان و زۆر سهحههت سووك بوو بۆ يارمهتيدان بانگهپيشت كرد.

ههه لهو كاروانسههرايه ژنيكى خزمهتكارى خهلكى ئاستۆرى (١٣٣) لى بوو كه دم و چاويكى درشت و خهپله و پشتومليكى پان و لووتيكى فلچ (*) و گهورهه ههبوو، چاويكى خيل و ئهوى تريشى زۆر ساغ نهبوو. بهلام ئهندامى ريكويك و بهژن و بالاي بهرزى تۆلهى عهيهبكهانى دم و چاوى بۆ دهكردهوه. قهدى لهسههريهوه تا بهريپى كهوت پالم (١٣٤) نا بهلام چى واش كهمتر نهبوو. شانكهكانى كه قورسايييان دهخسته سهه پشتى كهميكى كووم دهنواند و ژنهش بهپتچهوانهه مهيلى خووى ئهغلهه سهرى دادهخست و زۆر بهههيا بوو. ئهه ژنه ميهرهبانهه هاته يارمهتى كچى خاوهن مالى و ههه دووكيان له وهتاغيكى چكوله و ناخوشدا كه بهروالهت چهنائى چهن سالى عههبارى كا بووه، جيوانيكى ناخوش و نالهباريان بۆ دۆن كيشۆت ئاماده كرد. ههه لهه وهتاغدا قهتارجييهك مزلى هههبوو كه تهختهكهه هينديك لههه دۆن كيشۆن ئهولتر بوو و ههه چهند پيخهه و راخههري قهتارجى له جلوجۆر و كورتانى ئيسترهكانى پيك هاتبوو هيشتا سههجار لههه پالهوان خاوپنتر و ريكويكتر بوو. چونكه جيگه خهوى دۆن كيشۆت له چوار تهختهه خواروخپچ كه خستبوويانه سهه دوو نيمكههتي گيروويپر (*) و دوشهگيكي تهك پيك هاتبوو كه زۆرتر

١٣٣ - Asturie له پاريزگاكانى ئيسپانيايه كه چياكانى پيرنه بهناوى ئاستۆرى دهگاته ئهوه شوينه.

١٣٤ - يهكانهيهكى ئهندهكردنى دريژايى بووه بهدريژايى ٢٥ ميليمهتر يا ٢٩ ميليمهتر.

پال‌هوانی سهرگردان که‌سیکه که به‌کلاوسووریک یا کوته‌ک کاری ده‌کرئ یا ده‌بیته ئیمپراتور! ئەورۆ برسییه و له‌سه‌ی سوآلی ده‌کا و سبه‌ی تاجی پاشایه‌تی سی چوار مه‌لمه‌که‌تی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌که به‌مه‌یته‌ری خۆی ده‌بخشی. ژنی کاروانسه‌رادار گوتی: ئەدی تو که مه‌یته‌ری ئەربایکی ئاوا باشی بۆ تا ئیستا نه‌بوویه‌خواه‌نی «کۆنت نشین»یکه؟(۱۳۵) سانکۆ گوتی جارێ زووه، چون ئیستا نه‌بووه‌ته مانگیک که ئیمه وه‌دوای رووداو وکاره‌ساتان که‌وتووین و له‌و ماوه‌یه‌شدا تووشی شتیکی نه‌بووین که ناوی «رووداوی» لێ بنین. ئەغلب وایتته پیش پیاو به‌دوای شتیکی ده‌روا و شتیکی تر تووش ده‌بی. به‌لام جارێ راوه‌سته با برینه‌کانی ئاسه‌واری به‌ربوونه‌وه‌ی ئەربابم ته‌واو بی و منیش له‌و کوترای و ماندوواییه‌ بیمه‌ ده‌ری تا بزنان که من هیواکانم ده‌گه‌ل‌باشترین هه‌ریمه‌کانی ئەسپانیاش ناگۆریمه‌وه.»

«دۆن کیشۆت له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌یه‌وه به‌سه‌رنجه‌وه‌ گوتی دابووه ئەم قسانه، پاشان تا ئەو جیگه‌ی له‌ تاقتیدا بوو خۆی راست کرده‌وه و دانیشته‌وه ده‌ستی ژنی کاروانسه‌راداری به‌میه‌ره‌بانی گرت و گوتی: «ئە‌ی خاتوونی نه‌جیب و جوان، باوه‌ر به‌رموو له‌وه‌ی که منت له‌ قه‌سری خۆتدا وه‌رگرتوو ده‌توانی خۆت به‌به‌خته‌وه‌ر بزانی چون من که‌سیکم که ئە‌گه‌ر باسی خۆم ناکه‌م له‌به‌ر ئە‌وه‌یه که زۆرتر ده‌لێن به‌خۆ هه‌لگوتن کارێکی ناحه‌زه، به‌لام مه‌یته‌ری من به‌ئێ‌وه ده‌لی که من کیم. من ته‌نیا به‌ئێ‌وه ده‌لێم ئە‌و چاکه‌ی ده‌گه‌ل‌منتان کردوو وه‌ک نه‌خشیک له‌سه‌ر تا‌قه‌به‌ردی دلم هه‌لم که‌ندوووه و هه‌تاماوم به‌رانبه‌ر به‌ئێ‌وه ئە‌مه‌گناس ده‌بم و بریا خودای مه‌زن منی موتیعی یاسای ئە‌وین نه‌ده‌کرد و هه‌تاهه‌تایه نه‌ده‌بوومه‌ خولامی ئالقه‌ به‌گوتی چاوه‌ جوانه‌کانی دل‌به‌ری نازهنینم که ناوی قه‌ت له‌سه‌ر لیوم ناکه‌وئ، ده‌نا هه‌ر ئیستا ئە‌و چاوه‌ شه‌ه‌لایانه‌ی(*) ئە‌م کی‌زه‌ خۆشه‌ویسته‌م ده‌کرده‌ خاوه‌نی ئیختیار و نازادی خۆم.» ژنی کاروانسه‌رادار و کچه‌که‌ی و ماریتۆرینی خزمه‌تکار له‌ بیستنی ئە‌م قسانه‌ مات و گیژ و مه‌نگ بوون و وه‌ک ئە‌وه‌ی قسه‌که‌یان به‌زبانی یۆنانی بیست، شتیکیان لێ ده‌زگیر نه‌بوو. به‌و حاله‌شه‌وه‌ وای بۆچوون که ئە‌م قسانه‌ی هه‌مووی نیشانه‌ی ده‌ربڕینی منه‌تباری و شوکرانه‌ و خۆشه‌ویستییه، به‌لام چون به‌مجۆره‌ قسانه‌ ئاشنا نه‌بوون چاویکیان له‌ وێ‌ژه‌ر و له‌ خۆیان کرد و تی‌گه‌یشته‌ن که دۆن کیشۆت وه‌ک

۱۳۵- کۆنت نشین به‌قه‌له‌مه‌رووی ده‌سه‌لاتداری «کۆنت» ده‌لێن. کۆنت به‌نه‌جیب زاده‌یه‌کی ده‌سه‌لاتدار که هه‌ریمیکی زۆری به‌ده‌سته‌وه‌ بوو، ده‌گوترا.

پیاوی تر ناچی و له‌وان جیاوازه. هه‌رسیکیان پاش سپاس کردن له‌و قسانه‌ی که به‌لوتفه‌وه به‌ ژنی کاروانسه‌راداری گوتبوو. ئە‌ویان به‌جی هیشته‌ و رویشته‌ن و ماریتۆرین ئە‌وجار په‌رژایه‌(*) سه‌ر ده‌رمان کردنی برین و جیگا کوته‌که‌کانی سانکۆ که‌چی و له‌هی ئە‌ربابه‌که‌ی که‌متر نه‌بوون.

به‌لام، ده‌بی بزانه‌ی که قه‌تارچی و ماری تۆرن به‌نه‌ینی قه‌راریان داناوو که ئە‌وئ شه‌وی پیکه‌وه که‌یفیک بکه‌ن و رای بوین. ژنه‌که وه‌عه‌دی دابوو که کاتیک میوانه‌کان بلآوه‌یان کرد و ئە‌ربابه‌کانی خه‌وتن بجیتته‌ لای و خۆی ده‌ ئیختیاری بنی تا هه‌ر چونیک دلی ده‌یه‌وی و به‌ئاره‌زوی دلی خۆی چی ده‌یه‌وی بیکا. وه‌ک ده‌گی‌رنه‌وه ئە‌و ژنه‌ میه‌ره‌بانه هه‌رگی‌ز وه‌عه‌یه‌کی نه‌دا بوو که نه‌یباته‌ سه‌ر. فه‌خری ده‌کرد و وه‌ک ده‌یگوت خۆینی نه‌جیب زادانی ده‌رگاندای و ده‌چی و هیچ کات پتی سه‌رشۆری نییه که خزمه‌تکاری کاروانسه‌رایه‌که و ده‌یگوت له‌به‌ر به‌ده‌بختی و جه‌فای چه‌رخ‌یه‌که‌ر که‌وتووته ئە‌م حال و رۆژه.

جیوبانه ره‌قوته‌ق و ناچۆر و به‌رته‌سه‌که‌ی که دۆن کیشۆت له‌سه‌ری که‌وتبوو ده‌رپیزی یه‌که‌مدا و له‌ نیوه‌راستی وه‌تاغه‌که‌ بوو که له‌وێ‌را ئە‌ستیره‌کان ده‌بیندران و له‌ نزیک ئە‌و سانکۆ پانزا حه‌سی‌ریکی راخستبوو و لێفه‌یه‌ک که وی ده‌چوو به‌جیگه‌ی په‌شم له‌ که‌رباسی ئانژو(۱۳۶) سازکرا‌بی به‌سه‌ر خۆیدا کیشا بوو. پاش ئە‌وان جیوبانی قه‌تارچی بوو که وه‌ک گوتمان له‌ جل و پالانی دوو سه‌ر له‌ باشترین ئیستره‌کانی پیک هاتبوو، وه ئە‌و دوا‌زده‌سه‌ر ئیستری قه‌له‌وو به‌قه‌وه‌تی ده‌گه‌ل‌خۆی هینابوو. چون وه‌ک دانه‌ری ئە‌م داستانه ده‌گی‌ریتته‌وه، ئە‌و یه‌کیک له‌ قه‌تارچییه ده‌وله‌مه‌نده‌کانی ئاروالۆ Arevalo بووه و دانه‌ر بۆیه‌ ناوی بردوووه که ده‌گه‌لی له‌ نزیکه‌وه ئاشنا بووه و ته‌نانه‌ت که‌میکیشی خزمایه‌تی هه‌بووه. به‌راستی که ئە‌و سه‌ید حامیدی کوری ئە‌نجه‌لییه له‌ هه‌ر واریکدا(*) میژوونوسیکی ورد و به‌سه‌رنج بووه و ئە‌م نوکنه‌یه له‌ رووی ئە‌م شتانه‌وه که بۆمان ده‌گی‌ریتته‌وه، دیاری ده‌کا، چون ئە‌و پیاوه به‌پێ‌ژه له‌ گیرانه‌وه‌ی قسه‌ی بی که‌لک و ئاساییش نه‌گوزه‌راوه. میژوونوسانی وشک و خۆ به‌زلزان که کرده‌وه‌کانی قاره‌مانانی خۆیان ئە‌وه‌نده به‌کورتی و ناته‌واوی ده‌گی‌رنه‌وه که شیرینی داستان به‌زحه‌مه‌ت ده‌گاته لیومان یا له‌ رووی نه‌زانی و سه‌گیه‌تی هه‌ستیارتین نوکنه‌ی داستان ده‌نیو حوققه‌ی ده‌وات و مه‌ره‌که‌بدا به‌جی دین، وا باشه‌ بین و له‌سه‌ید

۱۳۶- شاری Anjou و به‌تایبه‌ت شاری Cholet له‌ روانگه‌ی دروستکردنی که‌رباسی زوور و خراب به‌ناوبانگ بوون. (مۆریس باردۆن)

حامیدفیربن. هه‌زار ئافه‌رین بۆ دانه‌ری داستانی «تابلانت دۆریکامۆنتۆ»^(۱۳۷) شهرح و ورده‌کاریه‌کانی کۆنتدۆمیلاس^(۱۳۸) که به‌چ دروستی و ئه‌مانه‌تیک هه‌مووشتیان باس کردووه! به‌لای جا با بگه‌ریمه‌وه سه‌ر داستانی خۆم. قه‌تارچی پاش ئه‌وه‌ی سه‌ری له ئیستهره‌کانی دا و جیره‌ی دووه‌می پێ دان له‌سه‌ر جیگا و بانه‌که‌ی خۆی راکشا و ده‌چاوهروانیی ژنه‌ خۆش قه‌وله‌که‌دا چاوی ده‌درگا بری. سانکۆ پانزا، به‌له‌شی مه‌ره‌م تیه‌له‌سووای درێژبوو بوو به‌لام هه‌رچی ده‌یکرد له‌به‌ر ئیشی به‌ده‌نی خه‌وی لێ نه‌ده‌که‌وت. دۆن کیشۆت که نه‌یده‌توانی له‌به‌ر ئیشی که‌مه‌ر و که‌له‌که‌ی بخه‌وی چاوی وه‌ک چاوی که‌رویشک زه‌ق بوو بوونه‌وه. کاروانسه‌را هه‌مووی له‌بیده‌نگیه‌کی قوولدا نغرو بوو بوو و بێجگه‌ له‌ چرایه‌ک که له‌سه‌ر ده‌رگای کاروانسه‌را دایسا له‌هیچ کوئی ترووسکه‌یه‌کی رووناکی نه‌ده‌بیندرا. ئه‌و بیده‌نگی و ئارامیه‌ غه‌ریبه‌و ئه‌و فکرانه‌ی که له‌ وه‌بیر هینانه‌وه‌ی بیره‌وه‌ری سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی باسکراو ده‌کتیبه‌پاله‌وانیه‌کاندا – هه‌ر ئه‌وانه‌ی که بوونه‌ هۆی به‌دبه‌ختی دۆن کیشۆت – هه‌میشه‌ ده‌میشکیدا جه‌وله‌یان ده‌کرد دیسان بوو به‌هۆی ئه‌وه‌که شیتیه‌کی سه‌رسوره‌ینه‌ر له‌ که‌له‌ی بدا که هینانه‌ به‌ر چاوی و په‌سم کردنی له‌زه‌یندا ته‌نیا به‌پشوو درێژی مه‌یسه‌ر ده‌بی. ئه‌و یه‌قین ده‌ستی پێ دا که‌وا له‌قه‌لایه‌کی گه‌وره‌ وه‌ژووور که‌وتوو. چون هه‌ر کاروانسه‌رایه‌کی چووبایه‌ به‌قه‌لای تێ ده‌گه‌یشت. بێجگه‌ له‌وه‌ش کچی کاروانسه‌راداری به‌کچی قه‌لپاریز له‌قه‌له‌م دا بوو. هه‌روه‌ها پێی وابوو که زۆر سه‌خت دلای پێ دۆراندوو و لێ براوه هه‌ر ئه‌وشۆ دوور له‌ چاوی دایک و بابی بێته‌ ئه‌و شانشینیه‌ که ئه‌وی تیدا هه‌ساوته‌وه. دۆن کیشۆت کاتیک ئه‌م خه‌یالاته‌ پرپووچه‌ که به‌ره‌م و ده‌ستکردی می‌شکی رزیوی خۆی بوو، به‌راسته‌یه‌کی حاشالی نه‌کراو دانا، که‌مه‌کم له‌و مه‌ترسییه‌ سامناکه‌ی که ده‌که‌مین عیسمه‌ت و ته‌قوای خۆیدا دیتی، حالی گۆراو په‌ژاره‌ دای گرت. به‌لام له‌ قوولایی دل‌ه‌وه، خۆی ئاماده‌ کرد که ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر شاژنی «ژینویژ» Genievre ده‌گه‌ل نه‌دیمه‌ی^(*) خۆی «کوینتانیۆن» Quintagnion بێ و عشقی خۆی پێشکه‌ش بکا نېسه‌ت به‌دله‌ری جانانه‌ی خۆی دۆسینه‌دۆتوویژۆ هیچ خه‌یانه‌تیک نه‌کا.

ده‌گه‌ل درێژه‌ پیدانی ئه‌م فکره‌ مایخولیاییه‌انه‌دا زه‌مان تێ په‌ری، ئه‌و ساته‌ی که بۆ ئه‌و

۱۳۷- داستانی Tablante Ricamontoe ناوی کتیبکی پاله‌وانیه‌ که سالی ۱۵۹۹ له‌ شاری سیویل بلو کراوته‌وه. (مۆریس باردۆن)

۱۳۸- داستانی Counte Tomillas ناوی کتیبکی پاله‌وانیه‌ که سالی ۱۴۹۸ له‌ شاری سیویل بلو کراوته‌وه. (مۆریس باردۆن)

شوووم و به‌دیووم^(*) بوو، یانی ئه‌و سه‌عاته‌ی که ده‌با خزمه‌تکاری ئاستووری بێته‌ ژوانی قه‌تارچی، گه‌یشته‌ جێ. چون ژنه‌که‌ به‌پای په‌تی و به‌کراسی خه‌و له‌ کاتیکدا قه‌ه‌کانی ده‌ شه‌وکلایوکی په‌شمی و که‌تانییه‌وه‌ پێچا بوو، به‌هه‌نگاوی بیده‌نگ قه‌ده‌م به‌قه‌ده‌م خۆی ده‌ وه‌تاغیک که ئه‌و سێ میوانه‌ی تیدا نه‌نووستبوون، راکرد. به‌لام هیشتا له‌به‌ر ده‌رگا که هه‌نگاوی بۆ ناو ژووورکه‌ نه‌نابوو که دۆن کیشۆت ده‌نگی پای بیست و باوه‌کوو ئازای له‌شی برینپێچ کرابوو. که‌له‌که‌ و که‌مه‌ریشی زۆر دیشا، راست له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆی قوت بووه‌وه و دانیشته‌ و بۆ ده‌ ئامیز گرتنی ژنه‌ ئاستووری ئامیزی کرده‌وه؛ ژنه‌که‌ش که خۆی ویک هینابوو و هه‌ناسه‌ی ده‌سینگیدا راوه‌ستاندبوو به‌ده‌سته‌ کوته‌ بۆ دۆزینه‌ وه‌ی یاره‌که‌ی ده‌هاته‌ به‌ره‌وه‌ و که‌وته‌ ناو ئامیزی کراوه‌وه‌ی دۆن کیشۆت. پاله‌وان مه‌چه‌کی گرت و ئه‌و چاره‌په‌شه‌ی که له‌ ترسان قروکپ بوو بۆ لای خۆی کیشا و له‌ ته‌نیشته‌ خۆی دای نیشاند. ئه‌وجار ده‌ستیکی به‌کراسه‌که‌ی داکیشا که هه‌رچه‌ند له‌ که‌رباسی زووور و ئه‌ستووور بوو وه‌ک ناسکترین پارچه‌ی که‌تانی هاته‌ به‌رچاوی؛ له‌ ده‌ستی ژنه‌که‌دا بازنه‌یه‌کی دروستکراو له‌ شووشه‌ی خرخر بوو که له‌به‌ر چاوی دۆن کیشۆت دره‌وشانه‌وه‌ی مراوریه‌کانی رۆژه‌لاتی هه‌بوو؛ قه‌ه‌کانی ژنه‌که‌ زۆرتر وه‌یالی بارگین ده‌چوو که له‌به‌ر چاوی پاله‌وان وه‌ک تاروتالی زێرینی عه‌ره‌ستان وابوو که ترووسکه‌ و دره‌وشانه‌وی رۆژی ده‌شارده‌وه. بۆگه‌نیوی زاری که بۆ هه‌ر نه‌ه‌ووتی سالادی^(*) سیری دۆینی شه‌وی لێ ده‌هات بۆ لووتی دۆن کیشۆت له‌ عه‌تر و عه‌بیر خۆشتر بوو. به‌مجۆره‌ دۆن کیشۆت ده‌ خه‌یالی خۆیدا پێی وابوو که شازاده‌ خانمیک لێ وه‌ژووور که‌وتوو که به‌پێی رېوایه‌تی کتیبه‌پاله‌وانیه‌کان که خۆیندبوویه‌وه‌ نیوه‌شه‌وان ده‌چنه‌ سو‌راغی پاله‌وانانی بریندار و به‌دلێک نا به‌سه‌ر دل عاشقیان ده‌بن. پاله‌وانی چاره‌په‌ش وای لێ گۆرا بوو که نه‌ ده‌ست کیشان به‌ئهن‌دامی ژنه‌دا و نه‌بۆ هه‌ر نه‌ه‌ووتی زاری و نه‌ تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی تری ئه‌م ژنه‌، به‌دبه‌خته‌ وه‌خۆی نه‌هیناوه. ده‌ حالیکدا هه‌ریه‌ک له‌و تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی تری ئه‌م ژنه‌، هه‌ر که‌سیک بێجگه‌ له‌ قه‌تارچی، تووشی ریشانه‌وه‌ و تیکچوون بکات. به‌پێچه‌وانه‌ دۆن کیشۆت لای وابوو فریشته‌ی ئه‌وین رێک ده‌گوشی و هه‌روا که ئه‌وی ته‌نگ ده‌ ئامیزی خۆیدا هه‌لده‌گلۆفی^(*) به‌ده‌نگیک دلبزوی و عاشقانه‌ گوتی: «ئهی خاتوونی خانومان و به‌نان، ئهی کاش بمتوانیایه‌ ئه‌م لوتفه‌ بێ پایانه‌ی تۆ یانی ئه‌وه‌ی که جه‌مالی بێ وینه‌ی خۆت ده‌و شه‌وه‌ تاریکه‌دا نیشانی من داوه. قه‌ره‌بوو بکه‌مه‌وه، به‌لام به‌ختی ناسازگار که هه‌رگیز له‌ گه‌یاندنی ئازار به‌ئازاده‌گانی به‌رزه‌ رهنقار ده‌ست به‌ردار نییه‌، وای هیناوه‌ته‌ پێش که من

به‌له‌شیکي زامار و کوترا و دهو جیوبانه‌دا بکه‌وم و نه‌گه‌ریش به‌موی نه‌توانم جوابی تاسه و مه‌یلی عیشوه‌کانی تو بده‌مه‌وه، به‌لام له‌وه‌ش گه‌وره‌تر کۆسپیکي گرینگترم له‌سه‌ر ریگا هه‌یه و نه‌ویش عه‌هد و په‌یمانیکه که من ده‌گه‌ل دل‌به‌ری بی‌هاوتای خۆم دۆلسینه‌دۆتۆبۆزۆ، یه‌که‌م گراویی نه‌ینی خانه‌ی دلی خۆم به‌ستوو‌مه. به‌یه‌قین نه‌گه‌ر نه‌م که‌ند و کۆسپانه‌م له‌سه‌ر ری نه‌بو‌وايه من پال‌ه‌وانیکي هینده تینه‌گه‌یشتوونیم که نه‌م هه‌له‌ زیرینه نه‌قۆز مه‌وه و بیللم لوتفی بی‌پایانی تو وه‌ک دووکه‌لیک به‌ه‌ه‌وادا بروا.»

ماری توڤن له‌وه‌ی که دۆن کیشۆت ئاوا مه‌حکه‌م پیوه‌ی نووسابوو زۆر ناره‌حه‌ت و په‌شیۆ بوو و بی‌نه‌وه‌ی گوی بۆ قسه‌کانی رابگری، حه‌ولی نه‌وه‌ی ده‌دا بیده‌نگیک خوی رزگار بکا.

کابرای قه‌تارچیش له‌به‌ر تۆفانی هه‌وه‌سی نه‌فسی خۆی هه‌ر بیدار بوو و خشپه‌ی پای دۆسته‌که‌ی له‌و کاته‌وه‌که وه ژوور که‌توبو بیستبوو و به‌سه‌رنجیکي ته‌واو گویی له‌ قسه‌کانی دۆن کیشۆت راکرتبوو و چون له‌ هه‌سوودی نه‌وه‌ی که ژنه ئاستۆری قه‌ولی خۆی ده‌ژیر پی ناوه‌و نه‌وی به‌خاتری یه‌کی تر له‌بیر کردوو، زۆر توورپه و دلشکاو بوو، له‌ جیتی خۆی هه‌ستاو له‌ جیوبانی دۆن کیشۆت نزیك بووه‌وه تا تی بگا پایانی نه‌وقسانه که‌لپی حالی نه‌ده‌بوو، سه‌ره‌نجام ده‌بیته چی. به‌لام تا چاوی به‌وه که‌وت که ژنی چاره‌په‌ش حه‌ولی نه‌وه‌ده‌دا خۆی راپسکینی و ده‌رباز بی و دۆن کیشۆت خه‌ریکه به‌زۆر پای گری به‌هه‌موو هیزی خۆیه‌وه مستیکي له‌ شه‌ویلاکه‌ی ریک گوشراوی پال‌ه‌وان دا و ده‌می پر کرد له‌ خوڤن و چون به‌وه‌نده تۆله و سزادانه پازی نه‌بوو. خۆی هاویشته سه‌ر سینگ و به‌پیلان و ده‌رگه‌را سینگ و سه‌روگۆیلاکی. ته‌خته خه‌وی پال‌ه‌وان که هینده قایم و خۆپاگر نه‌بوو، ده‌ژیر قورسای و گوشاری قه‌تارچیدا تیک ته‌پی و که‌وته سه‌ر عه‌رز. کاروانسه‌رادار که له‌و زرم و کوته خه‌به‌ری بووبوووه و پی و ابوو که بۆ ماری توڤنی خزمه‌تکار گرفتاریه‌ک هاتوو‌ته پیش. چونکه هه‌ر چه‌ندی هه‌رای کردی وه‌لام یک نه‌بوو، ئاخری هه‌ر به‌و فکه‌روه هه‌ستا و فتیه‌یه‌کی (*) داگرساند و خۆی گه‌یاند نه‌وه شوینه که ده‌نگه‌ده‌نگه‌که‌ی لیوه ده‌هات. خزمه‌تکار که زانی نه‌رباب نه‌وه دئ و زۆریش توورپه و تۆسنه، به‌ترس و له‌رزوه خوی ده‌ جیوبانی سانکۆ راکرد و خۆی وه‌ک ژووشک گۆله‌کرد. کاروانسه‌رادار هاته ژوور و گوتی: «ئاها، دیله‌سه‌گ له‌کۆپی؟ ده‌زانم نه‌وه هه‌راو هوریايه هه‌مووی ده‌بن سه‌ری تۆدایه!» له‌وکاته‌دا سانکۆ وه‌خه‌ربه‌هات و که هه‌ستی کرد شتیکی قورسی له‌سه‌ر سینگیه. گومانی کرد که مۆته سواری سینگ بووه، له‌به‌ر نه‌وه به‌چپ و راست ده‌ستی کرد به‌مست لیدان و ته‌واوی نه‌وه مسته کۆلانه‌ش وه‌سه‌ر و گویی ماری توڤنی چاره‌په‌ش

ده‌که‌وت. نه‌ویش که چی تر خۆی بۆ پانه‌گیرا وه‌رگه‌را سه‌ر گویلاکی سانکۆ پانزا و به‌مجۆره خه‌و له‌ چاوی مه‌یته‌ری به‌ده‌خت په‌ری و زانی چ باسه.

سانکۆ که دیتی نه‌وه په‌فتاره بی جییه‌ی ده‌گه‌ل کراوه بی نه‌وه‌ی بزانی ده‌گه‌ل کئ شه‌ر ده‌کا و بۆچی شه‌ر ده‌کا هه‌لسا و نیو قه‌دی ماری توڤنی گرت و هه‌ر دووک وه‌ها ده‌به‌کتری به‌ریبون و هه‌راو به‌زمیکي وه‌هایان خسته ری که هه‌رگیز وینه‌ی نه‌بیندرا بوو. له‌و حال‌ه‌دا کاتیک له‌به‌ر نووری چراکه قه‌تارچی باری ناله‌باری گراوییه‌که‌ی خۆی چاوی پی که‌وت ده‌ستی له‌ دۆن کیشۆت هه‌لگرت و به‌هاواری ژنه گه‌یشت. کاروانسه‌راداریش به‌هه‌لاتن رویشته ناو شه‌ره‌که‌وه. به‌لام نه‌وه به‌مه‌به‌ستیکی تر خۆی تی هه‌لقوتاند. نه‌وه پی و ابوو خه‌تای نه‌م هه‌رایه هه‌مووی به‌ئسته‌وی ماری توڤنه و رویشته ده‌روه که ته‌می بکا. سه‌رتان نه‌یه‌شینم بوو به‌شه‌ری مه‌غلوویه و سه‌گ ساحه‌بی خۆی نه‌ده‌ناسییه‌وه. قه‌تارچی له‌ سانکۆی ده‌دا، سانکۆ ژنه‌ی ده‌کوتا و کاروانسه‌راداریش هه‌ر له‌ژنه‌ی ده‌دا و هه‌ر چواریان وه‌ها به‌رق و قینه‌وه لیکیان ده‌دا که یه‌ک چرکه‌ش پانه‌ده‌ستان. خۆشییه‌که‌ی له‌وه‌دا بوو که فتیه‌ی کاروانسه‌رادار کۆزایه‌وه و چون هه‌موویان له‌ نا‌کاو چوون ده‌ناخی تاریکیه‌کی ره‌ش وه‌نگوسته چاوی، نه‌وجار که‌س نه‌یده‌زانی کئ له‌کئ ده‌دا و هه‌رمست و شه‌ق و له‌قه بوو که به‌سه‌ریاندا ده‌باری و نه‌لیباسیان ده‌به‌ریه‌کدا هیشت و نه‌له‌شیکي ساغ.

به‌هه‌لکه‌وت نه‌وه شه‌وه یه‌کیک له‌ که‌واندارانی (*) دیوانخانه‌ی (*) سینت هیرمان‌داد، لقی شاری توڤلد له‌ کاروانسه‌را میوان بوو. هه‌رکه نه‌وه هه‌را و هه‌نگامه‌یه‌ی به‌گۆی گه‌یشت، دارده‌ستی تایه‌ت و قوتووی (*) حه‌له‌بیی حوکم و فه‌رمانه دیوانیه‌کانی هه‌لگرت، پاشان به‌ده‌سته‌کوته خۆی گه‌یاند نه‌وه ژووره‌ی که شه‌ری تیدا به‌رپابوو بوو و نه‌عه‌ته‌ی لی دا: «من نه‌مرتان پی ده‌که‌م که به‌ناوی عه‌داله‌ت و سینت هیرمان‌داد ده‌ست رابگرن!» یه‌که‌م که‌س که که‌وته ده‌ست که‌واندار دۆن کیشۆتی خودا غه‌زه‌ب لی گرتوو بوو. که‌واندار ریشی پال‌ه‌وانی گرت و به‌سه‌ریدا گوران‌د: «تۆ به‌ناوی عه‌داله‌ت ده‌گیرتی!» به‌لام که دیتی نه‌وه‌ی گرتوویه‌تی جووله‌ نا‌کا. به‌و گومانه که مردوو و نه‌وانی تر کوشتوویانه ده‌نگی خۆی به‌رزتر کرده‌وه و قیزان‌دی!

«ده‌رگای کاروانسه‌را قه‌پات که‌ن و ئاگاداربن که‌س ده‌رباز نه‌بی. لیره‌دا پیاویکیان کوشتوو!» نه‌م راگه‌یاندنه هه‌موو شه‌رکه‌ره‌کانی ترساند و هه‌موویان له‌ جی خۆیان راوه‌ستان. کاروانسه‌رادار گه‌راوه ژووری خۆی و خزمه‌تکار خزایه‌وه نیو ده‌خمه‌که‌ی و

قەتارچىش لەسەر جىگاوبانەكەى كە دەو شەپەدا تىك چوو، دانىشتەو و تەنیا دوو كەسى بەدبەخت يانى دۆن كىشۆت و سانكۆ پانزا بوون كە نەيانتوانى لە جىي خۆيان جوولە بكەن.

دەستى ئاخر، كەماندار ريشى دۆن كىشۆتى بەردا و رۆيشتە دەروە تا چرايەك پەيدا بكا بگەرپتەو خەتابارەكان بگرئ، بەلام چراى دەست نەكەوت چون كاروانسەرادر دە جەنگەى ھەلاتندا چراى بەر دەرگای كاروانسەراى كوژاندبوو، كەماندار ناچار پەناى بۆ ئاگرى ئاورگ(*) برد و بەسەبر و ھەوسەلە و تىپەپكردن كاتىكى زۆرەو تەوانى چرايەكى تر ھەر چونىكە ھەلگرسىنى.

پاشماوئى ئەو رووداوانئى كە لە كاروانسەرا، يانى ئەو شوئىنئى

دۆن كىشۆت لە بەر بەدختىي خۆى يىي وابوو قەلايە،

بەسەر مەيتەر و نەرباب ھاتن

دەو مەودايەدا، سەرەنجام دۆن كىشۆت و ھۆش ھاتبوو و بەھەمان نووزەنووزى رۆژى پىشتر، ئەو كاتى كە لە شەرى چۆماغ بەدەستاندا كەوتبوو ھەرد و مەيتەرەكەى بانگ كەردبوو، دووبارە بانگى كرد و گوتى: «سانكۆ، دۆستى من، خەوتووى؟ خەوتووى ھاوپىي خۆشەويست؟ سانكۆ بەنووزەيەكى مالا مال لە ناھومىدى و توورەيىيەو گوتى: خەوى چى؟ و ترەماشى(*) چى؟ لە جىگايەك كە ھەموو شەيتانەكانى دۆزەخ ئەمشەو پەتيان پساندوو و پزاوونەتە سەر منى چارەپەش خەو لەكوئ بوو؟ دۆن كىشۆت گوتى: «ئاخ سانكۆ، بەپراستى باوهرم پى بكە يا من ھىچ نازانم يا ئەم قەلايە قەلاى جادووگەرانە. بەلام پيش ئەوئى من شتەيك بلىم، دەمەوئى سوئندم بۆ بخۆى كە ئەو پازەى ئىستا لە لای تۆ دەيدركىنم تا رۆژىك لەسەر دنيا ماوى بەھىچ كەسى نەئىي. سانكۆ گوتى: باشە سوئند دەخۆم. دۆن كىشۆت گوتى: من بۆيەم ئەم سوئندەم، لە تۆ دەوئى، چون نامەوئى ئابرووى كەس بەرم. سانكۆ گوتى: بەسەدەقەت بىم. من پىم گوتى، سوئند دەخۆم تا رۆژىك كەتۆ زىندووبى ئەم پازە پابگرم. بەلام برىا بمتوانىبايە ھەر سبەى دووى بلاوى كەمەو! دۆن كىشۆت گوتى: «چۆن سانكۆ! يانى من ئەوئەندە دەگەل تۆ خراپم كە ئارەزوودەكەى ئاوا زوو بمرم؟ سانكۆ گوتى: نەخىر مەبەستم ئەو نىيە. پراستىيەكەت دەوئى من پىم خۆش نىيە زۆر پازدارى بكەم. چون دەترسىم پازەكان زۆر دە سىنگمدا بمتنەو و بۆگەن بن. دۆن كىشۆت گوتى: بەھەرھال من بەدۆستايەتى و ھەيا و ئەدەبى تۆ زۆرتر لە ھەموو شتەيك باوهرم ھەيە. كەوابوو با پىتبلىم ئەو شەو سەيرترىن رووداويك كە ھەمىشە دەبىتە ماىيە شانازىم بەسەر من ھات و بۆ ئەوئى تا بۆم بگرئ بەكورتى بۆت بگيرمەو، ئەوئەندە بەسە پىت بلىم كە ھەر چەند ساتىك لەمەوبەر دىتم كە كچى خاوەنى ئەو قەلايە كە جوانترىن و لەبەردلانترىن كچى ئەم جىھانەيە ھاتە لای من. من بەخاترى دۆلسىنەدۆتوبۆزى خۆشەويستم، باسى جوانى و جەمال و كەمالى ئەو كچە نازدارە ناكەم و لەم وارەو مۆرى بىدەنگى لە لىۆم دەدەم. تەنیا دەتوانم بەتۆ بلىم كە يا فەلەكى ستەمكار لەبەر ھەسوودى

نهیهتشت ئه و بهخته وهرییه گه ورییه بهنسیب بی و یا بهمه زندهی یه قین چون ههروهک گوتبووم ئه و قه لایه جادووی تیدایه له و ساته دا که من و ئه و بهقسه ی شیرین و گفت و به لئنی دلبروینه و سه رخوش بووین له نه کاو بی ئه وهی شتیک بینم یا بزائم چون و له کوئی، دهستیک له ئاستینی (*) دیوکی لهنده هور هاته ده ری و مستیکی وه های له شه ویلاکه م دا که ئیستاش دهم پری خوینه. پاشان ئه و دیوه که و ته سه رم و وه های تیکوپیک شکاندم که ئیستا حال و رۆژم له دۆینی که قه تارچییه ناکه سه کان به هوی «هه رزهیی و هه وه سبازی» رۆسینانت به سه ریان هیناین زۆر خراپتره. من لیره وه به و ئاکامه ده گه م که گه نجینه ی جه مال و جوانیی ئه م کیژه نازهداره به جادوگه ریکی به ربه ر ئه سپیرداره و نسیبی منی تی نه که وتوه! سانکو گوتی: بهنسیب منیش نه بوو چونکه زۆرتتر له چوارسه د عه ربه ی به ربه ر (*) وه هایان که ول کردم که کوته ککاری قه تارچییه کانی دۆینی له چا و ئه و به لایه ی ئه وانه به سه ریان هینام، له هه لوی دوشاوی خۆشتر بوو! به لām ئه رباب چون ده فهرمووی ئه م رووداوه ی که ئیمه ی خسته ئه م بارودوخه ناله باره له به ر چاوی به ریزتان خۆش و نایابه؟ دیسان باشه که موسیبه تی به ریزتان هینده گه و ره نه بووه چون به ریزتان ئه و دل به ر نازداره تان ده باوه ش گرتووه، به لām من بیجگه له و تیه لانه ی که به عومری خۆم وینه ی ئه وم وئ نه که وتبوو، چ قازانجیکم پی گه یشتووه؟ به د به حالی من و به حالی ئه ودایکه ی منی هینایه سه ر ئه م جیهانه! من پاله وانانی سه رگه ردان نیم و هه رگیزیش ئاره زوم نییه به و پله یه بگه م، له سه ر ئه وه شرا هه میشه له و رووداوه ناخۆشانه دا به شی گه و ره وه به رمن ده که وئ. دۆن کیشۆت پرسی: «بو مه گه ر، تۆشیان کوته ک کاری کرد؟ سانکو گوتی: «کوره ئه وه ده لئیی چی، باپیره گه و ره شمیان ئاور تی به ردا! ئه دی ئه من سه عاتیکه چیت پی ده لئیم؟ دۆن کیشۆت گوتی: غه م مه خۆ هه قال سانکو. من هه ر ئیستا ئه و شه ربه ته گرانقیمه ته دروست ده که م و هه ردوو کمان به به ره که تی ئه و شه ربه ته به چاوترووکانیک وه ک گویزی (*) ئازامان لی دیته وه.»

له م کاته دا که واندارای سینت هیرمانداد که چرایه کی به دهسته وه بوو بو سه رکیشی ئه و که سه ی که پتی ابوو کوژراوه گه راوه ژوره که. کاتیک سانکو چاوی به وکه وت که به تاقه کراسیک، ده سه ریه ک له سه ر و چا به دهسته وه به قیافه یه کی کافرانوه دیته ژور له ئه ربابی پرسی «حه زه تی ئه رباب ئایا ئه وه هه مان به ربه ری جادوو نییه که چون ئیستا خوروی ده ست و لاقی نه شکاوه، بو ره قس و سه ما له سه ر له ش و به ده نی ئیمه ها تووه ته وه؟ دۆن کیشۆت گوتی: «نه خیر نابیی ئه وه هه مان به ربه ری جادوو بی، چون

جادووگه ران به چا و نابیندرین. سانکو گوتی ئه گه ر وه به ر چاوی نه یه ن هه ست پی ده کرین. ده لئیی نا له شان و ملی من بپرسه. دۆن کیشۆت گوتی: شان و ملی منیش ده توانن شایه دبی ئه وه بده ن. به لām ئه و ده لیله به س نییه بو ئه وه ی ئه م کابرایه ی که ده بیینن هه مان به ربه ری جادوو بی.»

که ماندار نزیکتر بووه وه و کاتیک دیتی ئه م دوو که سه زۆر له سه رخۆ غه رقی دمه ته قه ی خۆیانن سه ری سوorma و راوه ستا. دیاره که دۆن کیشۆت هیشتا دهمی روو ده حه وا کردبوو و له ئیش و ئازاری کوته ککاری و له به ر ئه و مه ره مه ی ده به ده نیان هه لسوو بوو، نه یه ده توانی بجوولیته وه. که ماندار هاته لای و گوتی: «ها، کابرا، حالت چۆنه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئه گه ر له جیی تو بام به ئه ده بتر قسه م ده کرد. گوتلپاری بی ته ربیته! ئایا له م ولاته دا ره سمه ده گه ل پاله وانانی سه رگه ردان به مجوره قسه بکه ن؟ که ماندار که له که سیکي ئاوا نابوته ئه و ره فتاره ی ده گه ل خۆی دیت، نه یه توانی ئه و بی شه رمییه قبوول بکا. ئه و چرایه ی به ده ستییه وه بوو بلندی کرد و به و رۆنه وه که تیدابوو وه های به سه ر دۆن کیشۆت دا کیشا که ده تگۆت که لله یان به دریشه ی (*) زه لām کون کردوه: پاشان که هه مووشته که و ته ناخی تاریکی که ماندار هه لات و خۆی ده رباز کرد. سانکو پانزا گوتی: «ئه رباب بی شک ئه وه هه مان به ربه ری جادوو که ئه رکی ئه وه یه گه نچ بو دیترا ن بپاریزی و بو ئیمه بیجگه له مست و شه ق و تیه لاندان هیچی پی نه بی. دۆن کیشۆت گوتی: ده بی وایی، به لām نابیی زۆر گرینکی به و هه موو سیحر و جادوو به دین و نابیی له وان ره قوین هه لگرین. ئه وانه چون بوونه وه ری خه یالی یا نه دیتراون پیاو نازانی تۆله ی خۆی له کئ بستینیته وه. ئیستا سانکو ئه گه ر ده توانی هه سته فه رمانده ی ئه م قه لایه م بو بانگ بکه و و کاریکی وا بکه هیندیک رۆن و شه راب و نمه ک و ئیکلیلی (*) کئوی ده گه ل خۆی بیینی تا ئه و شه ربه ته شفا (*) به خشه دروست که یین. به راستی پیم وایه من ئیستا زۆرم نیاز به و شه ربه ته هه یه، چون له برینی سه رم که ئه و به ربه ره لئیداوم خۆین فیچقه ی ده کا.»

سانکو به ئیش و ئازاریکه وه که تا سه ر ئیسفانه کانی چوو بووه خوار له جیی خۆی هه ستا و به کویره کویره و ده سته کوته چوو کاروانسه رادار بدۆزیته وه. له سه ر ریگا تووشی که ماندار بوو که له به ر وه تاغ راوه ستابوو تا بزانی دۆزمنی بریندار چیی به سه ره اتووه، سانکو پیتی گوت: «جه نابی ئاغا، هه رکه س که هه ی، پیاوه تیمان ده گه ل بکه و هیندیکمان شه راب و نمه ک و رۆن و ئیکلیلی کئوی به ده یه که بو دهرمان کردنی یه کئیک له گه و ره ترین پاله وانانی سه رگه ردان ی سه ر گۆی زه وی پیداو یستیمان پیتی هه یه. پاله وانیک که به ده ست

به‌په‌پری جادوو که ئیستا له‌م کاروانسه‌رایه دایه، زۆر سه‌خت بریندار بووه، به‌جیوبان که‌وتوو، «کاتی‌ک که‌ماندار ئەم قسانه‌ی له‌ سانکۆ بیست به‌دیوانه‌ی له‌ قه‌له‌م دا. به‌لام چون سپی‌ده‌ی به‌یانی خه‌ریک بوو ده‌نگوت ده‌رگای کاروانسه‌رای کرده‌وه و بانگی کاروانسه‌راداری کرد تا پیتی بلّی که ئەم مرۆقه‌که‌* چپی ده‌وی. کاروانسه‌رادار ته‌واوی ئەو شتانه‌ی دا به‌سانکۆ پانزا و ئەویش خیرا بۆ دۆن کیشۆتی برد که سه‌ری ده‌نیو هه‌ر دووک ده‌ستی گرتبوو و له‌ ژانی برینی سه‌ری ده‌ینالاند. به‌لام زه‌بری چراکه سه‌ده‌مه‌یه‌کی وای له‌سه‌ری نه‌دابوو ئەوه نه‌بی که له‌یه‌که دوو جیگایان نیوچاوانی هه‌لتۆقاند* بوو. ئەوه‌ی که دۆن کیشۆت به‌فیقه‌ی خوینی داناوو، شتی‌ک نه‌بوو بیجگه له‌ پۆنی چراکه و ئاره‌قه‌ی سه‌روچاوی که ئیستاش هه‌ر ده‌هاته خوار.

جا ئەوجار دۆن کیشۆت ده‌رمانه‌کانی ده‌ کووپه‌له‌یه‌ک کرد و ئەوه‌ندی کولاند تا به‌ته‌واوی وه‌ قه‌وام* هاته‌وه، ئەوجار داوای شووشه‌ی کرد که شه‌ربه‌ته‌که‌ی تیبکا، به‌لام چون کاروانسه‌را شووشه‌ی لّی ده‌ست نه‌که‌وت ناچار مه‌عجونه‌که‌ی* ده‌ زه‌رفیکی حه‌له‌بی کرد که کاروانسه‌رادار به‌خۆرایی دابوو. پاشان زۆرت‌ر له‌ هه‌شتا جار ناوی (اب) و (ابن) و (روح القدس) و مریه‌می عه‌ززا و باقیی نیوه‌ متفه‌رکه‌کانی* به‌ورته‌ورت خوینده‌وه و فووی به‌زه‌رفه‌که‌داکرد و ده‌گه‌ل گوتنی هه‌ر ناویک چه‌لیپایه‌کیشی له‌سه‌ر سینگێ کیشا تا شه‌ربه‌ته‌که‌ متفه‌رکه‌ بی. ده‌ ئەنجامی ئەم ته‌شرفاته‌دا، سانکۆ و که‌ماندار و کاروانسه‌رادار له‌وی حازر بوون. چون قه‌تارچی به‌خه‌یالی ئاسووده چوو بوو سه‌ر له‌ ئیستره‌کانی خۆی بدا.

پاش ته‌واوکردنی ئەم کاره‌ گرینگه، دۆن کیشۆت ویستی تا کارلیکردنی شه‌ربه‌ته‌ گرانباییه‌که‌ی تا‌قی بکاته‌وه. له‌به‌ر ئەوه هیندی‌ک له‌ شه‌ربه‌ته‌که‌ که ده‌زرفی حه‌له‌بیدا جپی نه‌بوو بووه‌وه و ده‌بنی کووپه‌له‌دا مابوووه به‌سه‌ریه‌ونا* و خواردی‌هوه. به‌لام هیشتا شه‌ربه‌ت له‌ گه‌رووی نه‌چوو بووه خوار که ده‌ستی کرد به‌رشانه‌وه، چ‌رشانه‌وه‌یه‌ک، ئەوی ده‌ پۆژ له‌مه‌وبه‌ریش خواردبووی، هینایه‌وه. ئاره‌قه‌یه‌کی زۆری کرد و بیحالی ده‌ستی پّی دا و تکای کرد بیبه‌نه‌وه سه‌ر جیگایه‌که‌ی و ده‌وره‌ی* چۆل که‌ن. ماوه‌ی سی سه‌عات خه‌ویکی قوولّ دای گرت و کاتی‌ک خه‌به‌ری بووه‌وه هه‌ستی کرد ئیش وئازاری ده‌ قابلیدا نه‌ماوه و ده‌نده‌کانی نایه‌شین و به‌گه‌شتی به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه و به‌ره‌می ئاوا زووی ئەو چاک بوونه‌وه‌ی به‌وه دانا که به‌راستی پیکه‌ته‌ی شه‌ربه‌تی (فیربراس)ی دۆزیوه‌ته‌وه و له‌مه‌ودوا ده‌توانی بی هیچ ترس و سه‌له‌مینه‌وه‌یه‌ک ده‌گه‌ل هه‌ر مه‌ترسییه‌ک رووبه‌روو بیته‌وه‌وه

ده‌هه‌ر شه‌ر و پیکدادانی‌کدا هه‌رچه‌نده‌ش گه‌وره و مه‌ترسیدار بی، به‌شداری بکا. سانکۆ پانزا که چاک بوونه‌وه‌ری ئەوا له‌په‌ری ئه‌ربابه‌که‌ی به‌مۆجزه‌ زانی ئیزنی لّی خواست که ئەویش ئەوه‌ی ده‌ کووپه‌له‌دا بوو، که‌میش نه‌بوو، به‌سه‌ریه‌وه بنی و بیخواته‌وه. دۆن کیشۆت ئیزنی پّی دا و سانکۆ به‌ئیمان و بروایه‌کی پته‌و دوو هه‌نگلی کووپه‌له‌ی گرت و وه‌ک ئه‌رباب چۆنی کردبوو، به‌وشیوه شه‌ربه‌ته‌که‌ی ده‌گه‌رووی خۆی کرد.

به‌لام مقه‌ده‌ر ئەوه بوو که می‌عه‌دی سانکۆ به‌قه‌ده‌ر می‌عه‌دی ئه‌ربابه‌که‌ی نه‌توانی ئەو شه‌ربه‌ته‌ کاری تّی بکا. چون پیش ئەوه‌ی حالی‌ی‌ر شانه‌وه ده‌ستی پّی بدا، ئەوه‌نده‌ی ئاره‌قه‌ کرد ده‌تگوت ده‌ ئاوت هه‌لکی‌شاهه‌. پاشان دلّ تیکه‌ل هاتن و ته‌نگه نه‌فه‌سییه‌کی توند برستی لّی بری و چی وای نه‌مابوو حه‌یاتی ره‌شی لّی ببری و ده‌وحاله‌ته‌دا که زۆر پیس تیک چوو بوو هه‌زار جینو و قسه‌ی ناجایه‌زی حه‌واله‌ی شه‌ربه‌ت و شه‌ربه‌تسان و شه‌ربه‌ت خۆر کرد. دۆن کیشۆت کاتی‌ک ئەوی ده‌و حاله‌ په‌ریشانه‌دا دیت، گوتی: من پیم وایه تۆ هیشتا نه‌گه‌یشتنوویه پله‌وپایه‌ی پاله‌وانی و نارحه‌تییه‌که‌ت له‌وه‌یه که ئەم شه‌ربه‌ته بۆ که‌سانیک که پاله‌وان نین باش نییه. سانکۆ گوتی: «ئهی له‌عنه‌ت له‌ خۆم و له‌عیل و تروتایفه‌م! ئەگه‌ر حه‌زرتی به‌پیزتان ئەوه‌تان ده‌زانی بۆ هیشتت من ته‌نانه‌ت دلّۆپیک لّی بچیزم» ده‌و ساته‌دا شه‌ربه‌ت کاری خۆی کرد و مه‌یته‌ری چاره‌ره‌ش به‌سه‌روخواردا ده‌رشاوه و زگی وه‌کار که‌وت و ئەوه‌نده رشاوه خۆی پیس کرد که هه‌م روویوشی سه‌ری و هه‌م راخه‌ری بنی بۆ هه‌میشه له‌ که‌لک که‌وتن و تووره‌له‌دران! ئەوه‌نده‌شی خۆ هه‌لداویشت و ته‌قالای ده‌کرد و حالی تیک چوو بوو که ئیدی تازه که‌س به‌هیوای نه‌بوو. ئەم حالی ناله‌بار و ریشانه‌وه زگ ئیشه‌یه‌ نزی‌ک دوو سه‌عات دریزه‌ی کیشا و پاش ته‌واو بوونیشی سانکۆ وه‌ک ئه‌رباب چاک نه‌بووه‌وه، به‌په‌چه‌وانه، ئەوه‌نده خه‌سته و کوتر او ماندوو بوو که نه‌یده‌توانی هه‌ستیه‌ سه‌رپّی.

به‌لام هه‌ر وه‌ک گوتمان دۆن کیشۆت هه‌ستی به‌سلامه‌تی و چاک بوونه‌وه‌ی ته‌واو ده‌کرد، ده‌یه‌ویست هه‌رچی زووتر وه‌ دوا‌ی رووداوان بکه‌وی، چون پیتی وابوو ئەو وه‌ختانه‌ی له‌وی خه‌سار ده‌بوون. ده‌رفه‌تگه‌لیک بوون که دنیا له‌ ده‌ستی ده‌چوو، بی ئەنوائانی دنیا تیدا زه‌ره‌رمه‌ند ده‌بن، یانی ئەو ده‌رفه‌تانه له‌ ده‌ست ئەوانه‌ی که پیداوایستی‌یان به‌وه‌بوو ده‌چوو ده‌ری و به‌تایه‌ت بیجگه له‌و فکره هه‌تاهه‌تاییه‌، ئەو بروایه‌ی که به‌شه‌ربه‌ته‌که‌ی بووی ئەوی ده‌خسته سه‌ر باری په‌له‌کردن و به‌هه‌رمه‌بوون. که‌وای ده‌خۆ رادیت، هه‌ر خۆی زینی هاویشته سه‌ر پشتی رو‌سینانت و که‌ری سانکۆشی کورتان کرد. پاشان یارمه‌تی

مهیتەری دا خۆی کۆک و پۆشتهکا و سواری کهرەکهشی کرد. پاش ئەوە ریکیفی له رۆسیناندا و لهگۆشهیهکی ههساری کاروانسەرا داریکی درێژ و ئەستووری هه لگرت تا له جیی نیزه که لکی لێ وەر بگرێ. هه موو میوان و دهستوپیوهندی کاروانسەرا که بیست کهسیک ده بوون بۆ ته ماشا راوه ستابوون. کچی کاروانسەرا داریش چاوی لێ ده کرد و دۆن کیشۆتیش که نیوان نیوان هه ناسه یهکی ساردی هه لده کیشا، چاوی لێ نه ده ترووکاند (*). به لام هه موو ئەوانه ی له وێ بوون یا لانی کهم ئەوانه ی شهوی رابردوو به دهنیان چه ور کردبوو پێیانابوو له بهر ئیش و ئازاری لهشی ئاخ و هه ناسه هه لده کیشی.

کاتیک ههردووکیان سوار بوون دۆن کیشۆت له بهر ده رکی کاروانسەرا راوه ستا و کاروانسەرا دار ی بانگ کرد و به دهنگیکی پیاوانه و له سه ره خۆ پێی گوت: ئە ی به رێژ قه لپاریژ، خۆشه ویستی و لوتف و مه رحه مه تیک که له م قه لایه دا ده گه ل من کراوه زۆر گه وره یه وه. من به راستی به ئەرکی سه ره شانی خۆمی ده زانم تا کۆتایی ژیانم به رامبه ره به چه زه رته ی ئیوه ئەمه گناس بم. من ئە گه ر بتوانم قه ره بووی ئەو هه موو ره حمه ت و زه حمه ته بکه مه وه که تۆ له ی ئیوه له کابرای سه ره رۆ که ته وهینی به که سایه تی (*). پیرۆزی ئیوه کربێ بستیمینه وه خۆم به سه رکه وتوو ده زانم. ئە وه ش بزانی و ئاگادار بن که پیشه ی من ته نیا ئە وه یه تۆ له ی که سانیک که ئە تکی حورمه تیان کراوه، وه رگرمه وه و دز و رێگر و چه رده له ناویه رم. که وابوو بیر بکه نه وه تا ئە گه ر خزمه تیک ی له م چه شنه له ده ست من دێ، حه واله ی منی به فرمووی و من به هه مان ئاینی پاله وانی که شانازی گه یشتن به و پله یه م وه ده ست هیناوه. به ئیوه به ئینی ده دم که ئەو زه حمه تانه ی به ئیوه م داوه و له م باره وه قه رزار تانم. به جۆرێک که بێته هۆی شادمانیتان قه ره بوو بکه مه وه.»

کاروانسەرا دار هه ره به و شیوه، به هه مان له سه ره خۆیی و یقاره وه ئاوی جواب داوه: «ئە ی جه نابی پاله وان. من هه یچ نیازم به وه نییه به رێژتان تۆ له ی من بستینه وه. چون ئە گه ر که سیک ته وه نیم پێ بکا، خۆم ده توانم تۆ له ی لێ بکه مه وه. من ته نیا تکا ده کم جه نابی به رێژتان خه رج و موخاریجی دۆینی شه ویتان له و کاروانسەرا یه دا که له بابه ت کاو جۆی و لاغه کانتان و ته ختی خه و و شام و شتی وا له عۆده تانه بدن به من. دۆن کیشۆت به دهنگی بلند گوێراندی: چون؟ مه گه ر ئیره کاروانسەرا یه؟» کاروانسەرا دار گوتی: «به لێ، کاروانسەرا یه کی زۆریش ناسراوه. دۆن کیشۆت گوتی: که وابوو تا ئیستا من به هه ل هه ل چه ووبوم چون به راستی پیم وابوو ئیره قه لایه، ئە ویش چ قه لایه ک! به لام ئیستا که ده فرمووی ئیره کاروانسەرا یه و قه لایه نییه با شتره به رێژتان له وه رگرتنی خه رج و موخاریج

چاوپۆشی به فرموون. چون من ناتوانم له یاسا باوه کانی پاله وانی سه رگه ردان سه رکیشی بکه م. ئەو یاسایانه ی که من به وردی شاره زاییم لێیان هه یه و تا ئە مرپۆش خیا لانی ئە وانم له هه یچ کتییێکدا نه خویندوو ته وه و ده زانم که تا ئیستا هه یچ پاله وانی ک پوولی مه سکه ن و خۆراک و شتی تری به هه یچ کاروانسەرا داریک نه داوه. ده راستیدا به ده به رچا و گرتنی ماف و حقو قی تایبه تی پاله وانی سه رگه ردان و ده به رانه ره زه حمه ت و کویره وه ربی رۆژان و شه وان به هاوین و زستان پیاده و سواره به تونییه تی و برسیه تی و به گه رما و سه رما و هه زار چه شنه ده رده سه ری و گه رف تار یی تر و رووبه روو بوونه وه ده گه ل روو گرژییه کانی ئاسمانی و گیره وکیشه ی سه ره زه وی که ده بی بیکیشن، هه موو که س قه رزدار ی ئە وانه و ده بی ئاگادارییان لێ بکری. کاروانسەرا دار گوتی، من کارم به و قسانه نییه. ده بی ئە وه ی ده پیتدایه بمده تی. ئیدی ئەو بهیت و بالۆزانم به گوێدا ناچی. بۆ من ئەوه گرینکه که بتوانم کاروکاسبیی خۆم به پێوه به رم و قه رزی خۆم وه ر بگرم. دۆن کیشۆت گوتی: «پیاویکی که ر و تینه گه یشتووی و قاوه چیه کی ره زیل و هه یچ نه دیتووی.» پاشان به مامزه و به هه ره دووک لاقان ده که له که ی رۆسینانته کۆتا و ئە وداره ی له بری (*). نیزه هه لێ گرتبووه وه به ده ستیه وه گرت و بێ ئەوه که سیک وه دوا ی که وێ یا ئاو رێک بداته وه بزانی مه ی ته ری به دووا یه یا نا له کاروانسەرا ده ره پری و مه ودا یه ک دوور که وته وه.

کاروانسەرا دار که دیتی دۆن کیشۆت رۆیشت و پاره که ی پێ نه دا، گه راوه سه ره سانکۆ و ته له بی خۆی له وی ویست. ئە ویش جوابی داوه که چون ئە ربابه که ی نه یو یستوو ه پوول بدا ئە ویش ناخواری ئەو کاره بکا و چون خۆی مه ی ته ری پاله وانی سه رگه ردانه، ئە ویش له هه مان سه ره تییه کانی (*). ئە ربابی خۆی سوود وه رده گری و نابێ له هه یچ قاوه خانه و کاروانسەرا یه ک له بابه ت خه رج و موخاریجه وه ده ست بۆ گه ر فانی به ری. کاروانسەرا دار هه رچی گوێراندی و تووره بوو و هه ره شه ی کرد و هینای و بردی و سویندی خوارد ئە گه ر به زبانی خۆش پاره که نه دا، به شه ق له گه رووی ده رده کیشی، هه یچ فایده ی نه بوو. سانکۆ به پله وپایه ی پاله وانی که ئە ربابه که ی پێی گه یشتبوو، سویندی خوارد ئە گه ر له ت و کوتیشی که ن فلووسیکی نادا، و له م باره دا ده یگوت: «من مافی ئەوه م نییه ئەم دابه پیرۆزه و ئەم نه ریته کۆنه ی پاله وانی سه رگه ردان به هه ل ه و خه تایی خۆم تیک بده م و من نامه وێ مه ی ته رانیک که له مه ودا دینه سه ره دنیا، له من گله یی بکه ن و به هۆی ده ژیر پێ نانی یاسا و سه ره تییه کی ئاوا به رحه ق ره خنه م لێ بگرن.»

له به ختی ره شی سانکۆی به دیه غبال. مقه ده ره ئەوه بوو که دهنیو ئەوانه ی له کاروانسەرا

میوان بوون چوار ماهووت فرۆشی خه‌لکی سه‌گۆوی و سێ ورده‌واله‌ (*) فرۆشی ده‌قه‌رگه‌ر (*) له‌ گه‌ره‌کی مالات فرۆشانی شاری «کوردۆ» و دوو سنعاتکاری خه‌لکی سیویل که هه‌موولات و لووتی و لاتنی خۆیان بوون و جه‌ماعه‌تیکی شه‌روور و به‌دفعه‌ی و نه‌حه‌جمیو بوون له‌و کاروانسه‌رایه ئۆتراغیان (*) گرتبووه‌وه. ئه‌و پۆله‌ پیاوه‌ ناجسنه‌ که ده‌نگوت له‌سه‌ر فکریک ساغ بوونه‌وه له‌ سانکۆ هاتنه‌ پێش و له‌ پشت گۆیدریژه‌که‌یان هێنا خوار و په‌کیک له‌وان به‌غاردان چوو لێفه‌ی سه‌ر ته‌ختی خانمی کاروانسه‌راداری هێنا و مه‌یته‌ری چاره‌په‌شیان تێ هاویشته‌، به‌لام که سه‌ریان هه‌لێنا دیتیان که میچی هه‌یوانی کاروانسه‌را زۆر نه‌وییه‌ و بۆ مه‌به‌ستی ئه‌وان به‌کار نایه‌. ناچار لێ بران بچنه‌ سه‌ساری مریشکان که میچیکی بیجگه‌ له‌ ئاسمان نه‌بوو و له‌وێ سانکۆیان به‌باشی له‌سه‌ر لێفه‌ درێژ کرد و هه‌ر ئه‌وکاره‌ی ده‌ «کارناوال» دا ده‌گه‌ل سه‌گانی ده‌که‌ن (۱۳۹) ده‌ستیان کرد به‌هه‌لاویشتن و گرتنه‌وه‌ی ئه‌و به‌دبه‌خته‌.

ئه‌و نه‌عه‌ره‌تانه‌ی که له‌ سانکۆوه‌ ده‌ هه‌وادا ده‌بیسران وه‌ها دلۆووشین بوون که به‌گۆیی ئه‌ربابی گه‌یشتن و کاتیک راوه‌ستا که باشتر گۆیی له‌و هاوارانه‌ بێ ده‌پێشدا پیتی وابوو پروداویکی تازه‌ی بۆ هاتووه‌ته‌ پێش. به‌لام پاش کورته‌ماوه‌یه‌ک تێ گه‌یشته‌ که ئه‌و هاواره‌ ترسیته‌رانه‌ ده‌نگی سانکۆن. پالنه‌وان ده‌ستبه‌جێ سه‌ری ئه‌سپی وه‌رگێرا و به‌چوار ناله‌یه‌کی توند به‌ره‌و کاروانسه‌را گه‌راوه‌ و چون ده‌رگای کاروانسه‌رای به‌به‌ستراوی دیت، به‌ده‌وری قه‌لادا گه‌را تا به‌لکو ریگایه‌ک بدۆزیته‌وه‌. به‌لام که گه‌یشته‌ پشتی دیواری حه‌ساری کاروانسه‌راکه هێنده‌ بلند نه‌بوو، ئه‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌ر سانکۆیان دینا به‌چاوی خۆی دیتی. سانکۆ وه‌ها شیرین و به‌ئه‌توار له‌ هه‌وادا ده‌چوو سه‌ر و ده‌هاته‌ خوار که ئه‌گه‌ر گه‌رووی پالنه‌وان به‌رق و قین نه‌گیرابا، به‌یه‌قین له‌ قاقای پیکه‌نینی دهدا. دۆن کیشۆت تێ کۆشا که له‌سه‌ر پشتی ئه‌سپه‌که‌په‌را خۆی باوێته‌ سه‌ر دیوار، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ خه‌سته‌و ماندوو بوو که ته‌نانه‌ت نه‌یتوانی پای له‌سه‌ر زه‌ویش دابنێ. ناچار هه‌روا که له‌سه‌ر ئه‌سپه‌که‌ی دانیشته‌بوو ده‌ستی کرد به‌هه‌ره‌شه‌ و گوره‌شه‌ و جنیودان به‌و که‌سانه‌ی که سانکۆیان هه‌له‌به‌زاندوه‌وه. که گێرانه‌وه‌یان ده‌حه‌وسه‌له‌ی ئه‌م وتاره‌دا ناگونجی، به‌لام لات و لووته‌کان گۆیان نه‌دا شاتوشووتی پالنه‌وان و به‌پیکه‌نین و قاقاکیشان درێژه‌یان به‌کاری خۆیان دهدا. سانکۆش ده‌و مه‌عه‌ره‌که‌یه‌دا جنیوی دهدا، هاواری ده‌کرد و جاروباره‌ش

۱۳۹- خۆپێندکارانی ئیسپانیایی ده‌ پێوره‌سمی جێژنی کاروناوالدا سه‌گی به‌ره‌له‌دایان ده‌گرت و ده‌ لێفه‌ یا به‌تانه‌یان داویشتن و هه‌لیان داویشتن. (مۆریس باردۆن)

ده‌پاراوه‌. هه‌مووی ئه‌م هه‌را و هوریا به‌ بێ فایده‌ مایه‌وه‌ تا سه‌ره‌نجام لاتولووته‌کان خۆیان ماندوو نه‌بوون سانکۆیان به‌ره‌للا نه‌کرد.

که‌ری سانکۆیان هێناوه‌ و ئه‌ویان له‌سه‌ر پشتی دانیشاند و بالاپۆشه‌که‌یان به‌شانیدا داوه‌. خزمه‌تکاری دل ناسک، ماری تۆرن کاتیک دیتی سانکۆ زۆر شه‌که‌ت و شپه‌زه‌یه‌ به‌هینانی گۆزه‌یه‌ک ئاو لاواندیه‌وه‌ و بۆ ئه‌وه‌ی ئاوه‌که‌ فینک بێ، رۆیشته‌ سه‌ر چالاه‌که‌ و ئاوی هه‌لکیشا، سانکۆ گوزه‌ ئاوی له‌ لیوان نزیک کرده‌وه‌ تا ئاو بخواته‌وه‌، به‌لام به‌ده‌نگی ئه‌رباب ده‌ستی راگرت. دۆن کیشۆت ده‌یگوت «سانکۆ، کوره‌که‌م، له‌م ئاوه‌ مه‌نۆشه‌! مه‌نۆشه‌ پۆله‌ گیان ده‌نا ده‌تکوژی. مه‌گه‌ر نابینی من لێره‌ له‌و شه‌ربه‌ته‌ متفه‌رکه‌م پێیه‌؟ (زه‌رفی حه‌له‌ببێ خۆی هه‌لێنا و نیشانی دا) به‌خواردنه‌وه‌ی دوو دلۆپ له‌م شه‌ربه‌ته‌ دهرد و ئه‌له‌مت لێ ده‌بێ.» به‌و هاوارانه‌ سانکۆ به‌غه‌زه‌به‌وه‌ رووی وه‌رگێرا و گوتی «مه‌گه‌ر ئه‌و جه‌نابه‌له‌بیری چووته‌وه‌ که من پالنه‌وان نیم یا ده‌یانه‌وێ ئه‌و بروکه‌ دل و ریخۆله‌ی که له‌ دوتینی شه‌و ده‌زگمدا ماوه‌ته‌وه‌ ئه‌ویش برشیمه‌وه‌؟ ئیوه‌ به‌هه‌مووشه‌یتانه‌کان سویند دده‌م که شه‌ربه‌تی خۆتان بۆ خۆتان رابگرن و له‌من گه‌رین به‌ده‌ردی خۆم رۆکاسیم (*). گوتنی ئه‌و قسانه‌ هه‌مان و به‌گۆزه‌دا نووسان هه‌مان. به‌لام سانکۆ پاش قومیک، که زانی ئاوه‌که‌یان بۆ ئه‌و هیناوه‌، ده‌ستی له‌ خواردنه‌وه‌ هه‌لگرت و له‌ماری تۆرن خواهیشتی کرد شه‌رابی بۆ بێنی. ماری تۆرن له‌ قوولایی دل‌وه‌ حاجه‌تی به‌راورد کرد و ته‌نانه‌ت پوولی شه‌رابه‌که‌شی له‌ باغه‌لی خۆی دا. چونکه‌ ده‌رباره‌ی ئه‌و ژنه‌ گوتووایه‌ هه‌رچه‌ند که‌وتووته‌ رۆژه‌ره‌شی و نه‌هامه‌تی، به‌لام ئیستاش ترووسکه‌یه‌کی کزی مه‌سیحی بوونی تیدا ماوه‌.

هه‌ر ئه‌و کاته‌ی سانکۆ شه‌رابه‌که‌ی خواردوه‌ ده‌که‌له‌که‌ی که‌ره‌که‌ی کوتاو ده‌رگای کاروانسه‌رای خسته‌ سه‌ر گازه‌رای پشت و خۆشحال له‌وه‌ی که دیناریکی پاره‌ نه‌داوه‌ و توانیویه‌تی به‌مایه‌ دانان له‌سه‌ر مایه‌ی ئاسایی خۆی یانی شانوپیلی، قسه‌ی خۆی به‌ریته‌ سه‌ر، له‌وێ وه‌ده‌رکه‌وت. راسته‌ که کاروانسه‌رادار له‌ جیات حیساییک که له‌سه‌ر، ئه‌وانی بوو خورجینی سانکۆی به‌بارمه‌ته‌ گێرا بووه‌وه‌، به‌لام سانکۆ کاتی ده‌رباز بوون وه‌ها شیواو و شپه‌زه‌ بوو که به‌و زیانه‌ی نه‌زانی. کاتیک کاروانسه‌رادار سانکۆی له‌ ده‌روه‌ی حه‌وشه‌ دیت ویستی ده‌رگای کاروانسه‌را قه‌پات بکا، به‌لام لات و لووته‌ ده‌قه‌رگه‌ره‌کان نه‌یانیه‌شت ئه‌و کاره‌ بکا. چون ئه‌وان له‌و جۆره‌ بنیاده‌مانه‌ بوون که ئه‌گه‌ر دۆن کیشۆت به‌راست له‌ زومره‌ی پالنه‌وانانی میزی خه‌پش بووایه‌. به‌قه‌د باله‌ میشووله‌یه‌ک به‌هیندیان نه‌ده‌زانی.

شتىكى تر بوو نه جادوو و به لّام ئاكامىكى روون، من لهو هه مووه وهرى دهگرم ئه وهيه: ئه و رووداوانه ي ئيمه به دواياندا عه بدالين له ئاخريدا وامان سهر لى ده شىوئىنى كه ده ستي راست و چه پى خۆمان نه ناسين. به عه قلى ناته واوى من باشتيرين و عاقلانه ترين كار ه ئه وهيه ئىستا كه وه رزى دروئنه و خه رمان گه يشتووه، بگه رپينه وه ولّات و به جىگه ي ئه وه وهك ده لّين مالبه مال كۆبه كۆ ئاواره بين. مل(*) له كاروكاسيى خۆمان بنّين.

دۆن كيشۆت گوتى: سانكۆ، تۆ له مه ر كاروبارى پالّه وانانى سهرگه ردان ئاگاداريت زۆر كه مه! كه وا بوو ده نكت ده رنه يه و وسكوت به! به يه قين پوژيكدادى كه تۆ تى بگه ي ئه م شوغله چ كارىكى شه ريف و گه وره يه. بلّى بزّانم له دنيا دا چ خوشيه كه له وه بالّتر و چ حه زىك له وه شيرينتره كه مروّف له شه ردا سهركه وئى و به سهر دوژمندا زال بى. بىگومان هىچ! سانكۆ گوتى: هه رچه ند من شتىك له م بابته نازانم، به لّام ره نكه وابى. ته نيا شتىكى كه ده يزّانم ئه وه يه كه له و زه مانىيه وه كه ئيمه و يا لانى كه م حه زه رته به ريزّتان پالّه وانى سهرگه ردان (چون من رپم ناكه وئى شانازى هاوشانى ئيوه م هه بى) بىجگه له شه ر دهگه ل كابرارى بىسكاييدا، هه رگيز سهركه وئو نه بووين. تازه ده وشه رپيشدا به ريزّتان نيوه ي گۆجگه و نيوه ي كلاوخوده كه تان له ده ست دا.

له و ده مه وه هه ميشه به شى ئيمه مست و به دواى ئه ودار، يا ئه ودار و به دواى ئه ودا مست بووه. به لّام من بىجگه له وانه ش شانازى سهما و هه لبه زدا به زى هه واى ده نئو ليفه شمدا، ئه وپش به ده ست چه ند كه س جادووگه ر، وه ده ست كه وئووه كه چون هه رگيز ناتوانم تۆله ي خۆمىان لى بستينمه وه، نازانم له زه زته ي زال بوون به سهر دوژمندا تا كوييه. دۆن كيشۆت گوتى: به لّى ئه وه هه مان ده رده كه من هه ستي پى ده كه م و تۆش ئه گه ر له خۆت نه گۆرى ده يى هه ستي پى بكه ي. به لّام له سهر خۆبه، من له مه ودوا ده فكري وه ده سته يتانى شمشيرىكى ئاودراوه دا(*) ده بم. شمشيرىك كه خاوه نه كه ي له هه موو سيحر و جادوويه ك ئه مين ده بى. ته نانته له وانه يه ته قدير هه مان شمشير به نسيبى من بكا كه ئاماديس، ده و زه مانيدا كه به پالّه وانى «ئاگرين تيغ»^(١٤٠) ناوى ده ركردبوو، به دستيه وه ده گرت، باشتيرين شمشيرىك كه هىچ پالّه وانىك ده دنيا دا وينه كه ي نه بوو، چون ئه وشمشيره بىجگه له و

١٤٠- ده لّين ئاماديسى يوّان نه «ئاماديسى گۆل» كاتىك له داىك بوو وينه ي شمشيرىكى له سه ر له شى بوو كه له سه ر ئه ژنۆى چه پيرا تا راستى دلّى كيشرا بوو. ئه م شمشيره ره نك سووره وهك ئاگر ده ره وشاوه و به و بۆنه وه ناوى ئاماديسى ئاگرين تيغى Ardante Epée I پى دراوه. (مۆريس باردۆن)

له مه ر وتووئى سانكۆ پانزا ده گه ل دۆن كيشۆت و هينديك رووداو

كه بۆ باس كردن ده بن

سانكۆ وه ها خه سته وكوتراو ره گه ل ئه ربابى كه وت كه ته نانته تاقه تى وه ي نه بوو ده كه ره كه بوه ژينى(*)، كاتىك دۆن كيشۆت ئاواى به شه كه تى چا و پى كه وت گوتى: «بىگومان سانكۆى خۆشه ويست، بۆمن مسۆگه ر بوو كه ئه م قه لايه وهك تۆ ده لّى ئه م كاروانسه رايه جادوو كراوه. چون ئه وانى ئاوا بى به زه يانه گالته يان به تۆ ده كرد، بىجگه له وه ي تا پۆ يا كه سانىك له و دنيا بوو بن، ده يانتوانى چ بن؟ شتىكى كه ئه م بپروايه له منددا پته وتر ده كا ئه وه يه كه من ئه وكاتى كه له سه ر ديوارى حه وشه وه وه زعى ناله بارى تۆم چا و لى ده كرد، به هىچ كلۆجىك نه متوانى له ديواره كان وه سه ركه وم يا به كه لّينىكدا بيمه ژووره وه يا ته نانته له ئه سپه كه م دابه زم. شكم له ودا نييه مينيشيان جادوو كردبوو. چون من به ئيمانى يه كىكى وهك خۆم سوئند ده خۆم ئه گه ركو بمتوانيبايه له ديوار وه سه ركه وم يا له ئه سپ پياده بم، تۆله ي تۆم وه ها له و دزه ره زيله ناپياوانه ده ستانده وه كه بپروه رى ئه و ناپياوييه ي خۆيان تا دنيا هه يه له بپه نه وه. هه ر چه ند ته مى كردنى ئه وان پيداويستى به وه بوو كه من له ياساكانى پالّه وانى - كه وهك زۆر جار پيم گوتوى مه گه ر بۆ به رگرى له گيانوژيان يا وارى پتويستى تر له خه لكى ناپالّه وان ده ست نه وه شين - چاوپۆشى بكه م. سانكۆ وه لّامى داوه: پالّه وان يا غه يرى پالّه وان فه رق ناكا. من ئه گه ر خۆم بمتوانيبا تۆله ي خۆم ده كرده وه. به لّام عه يبى كار له وه دابوو كه نه مده توانى. به هه رحال سوئندت بۆ ده خوم ئه و كه سانه ي منيان كرده له يستۆك(*) و كه يفى خۆيان پى ته خت(*) كردم به پى چه وانه ي فه رمايشتى به ريزّتان نه تا پۆ بوون و نه جادووگه ر به لكو كه سانىك بوون وهك خودى ئيمه له گوشت و پتست و ئىسقان، ئه و قسه ش به ئيمانه وه ده لّيم چون كاتىك منيان هه لّداويشت به گوئى خۆم ده م بىست كه يه كتريان بانگ ده كرد و هه ركاميان ناوى خۆى هه بوو: يه كيان ناوى «پيدرو مارتينيز» Pedro Martinez بوو. ئه وى تر «تینۆريۆ فرنانديز» tenerio Fernddes و خاوه نى كاروانسه را «ژوان پالومىك» Juan Palomeque ي چه پ ده ست. كه وا بوو ئه ي ئه رباب ئه گه ر جه نابت نه يتوانيوه له ديوار وه سه ركه وئى يا له ئه سپ دابه زى هۆيه كه ي

تایبه تمه ندیبیهی که من گوتم وهک تیغی سه رتاشه کان تیژ و هیچ چه کیک له دنیا دا، هه رچه ند به هیتز و جادوویش بوو بی، خووی له بهر ده می مه رگه پینه ری ئه و شمشیره رانه گرتوه. مه یته ر گوتی: من ئه وه نده به ده ختم که ئه گه ر ئه م به خته ش روو ده تو بکا و ئه و شمشیره ت بکه و پته ده ست، ته نیا به کاری پاله وانیک دی که به ر سه می گه یشتی پته پله ی پاله وانی، وهک دیتمان شه به ته که ش هه ر وابوو، به لام بو مه یته ران چیت عه رز که م... دۆن کیشۆت گوتی: سانکو، له م بابه ته وه ترست نه بی، فه له ک ده گه ل تو له وه ی که هه یه باشتر ره فتار ده کا.»

دوو گونگه ل(*) خواز ده و قسانه دا بوون که له ناکاو دۆن کیشۆت ده و ریگایه دا که ده رۆیشتن هه ریگی له تو زوخۆل چاو پی که وت که لییان ده هاته پيش. ده گه ل چاوی به و گیزه لوو که ی تو زوغوباره که وت، رووی ده سانکو کرد و گوتی: «سانکو، ئه وه ئه و رۆزه یه که تو چاره نووسیگی گه وره به چاوی خو ت ببینی که به ختی پیرو ز به ناوی منی له ره قه م داوه! دووپاتی ده که مه وه، ئه مه ئه و رۆزه یه که باسکی من زۆر تر له هه ر رۆژیگی تر هونه ری خو ی نیشان دا. رۆژیکه که من پاله وانه تییه کی ئه وتو له خو م نیشان بده م که بو په ند وه رگرتن و ئافه رینی ده وران و سه ده و سه رده مان له ده فته ری ناو به ده ره ویی و شانازی ئه به دیدا بنووسری و رابگیری. تو سانکو، ئایا تو فانی گه ردوتو ز و خو ل ده ببینی؟ ئه و تو زه له سپایه کی گه وره ی شه رکه رانی نه ته وه جو ژا و جو ژه کان هه لده ستی که ئه وه تا به ره و روومان دینه به ره وه. سانکو گوتی: که وابوو ده بی دوو له شکر بن که به ره و ئیمه دین. چون ئه وه تا له ولایه ی تریشه وه تو فانیگی تر به رز بووه ته وه.» دۆن کیشۆت به په له رووی وه رگی را و که دیتی سانکو راست ده لی، خو شحالییه کی له راده به ده ره هه موو گیانی دا گرت. چون وای بو چوو که ئه و دوو له شکر به ره رووی یه کتر دین و له و ده شته پان و به رینه دا به گزیه کدا ده چن. ده راستیدا چرکه ساتیک نه بوو که خه ونی شه ر و پیکدادان و سیحر و جادوو و رووداوی ئه ویندارانه و عاشقه و ماشقه و تره هاتیگی له م چه شنه که ده کتیبی پاله واناندا هاتوه، ده می شکی دۆن کیشۆتدا جه وله نه که ن. هه رچی ده یکرد و هه رچی فکری لی کردباوه هه ر ئه و شتانه بوون و نه یده توانی بیر له شتیگی تر بکاته وه.

ئه م تو فانی تو زوخۆل که ئه وان دیتبوویان له دوو ره وه مه ر هه لده ستا که له دوو شوینی جیاوازه وه به ره رووی یه که ده هاتن. به لام مه ره کان له نیو تو زوخۆلدا شاردرابوونه وه و تا زۆر وه نزیک نه که وتن نه ناسرانه وه. دۆن کیشۆت وه ها به ئیمان و پیداکرییه وه حوکمی ئه وه ی ده دا که ئه وانه دوو له شکر دی به یه کن که سانکو ش باوه ری لی قایم بوو و گوتی: «باشه، ئه رباب ئیستا ئه رکی ئیمه له و نیوه دا چییه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئه رکی مه چییه؟»

ئه رکی ئیمه ئه وه یه زه عیف و لیقه و ماوان یارمه تی بده ن. به هه ر حال سانکو ئه تو باشه بزانی که له شکر ی روو به روو به سه رو کایه تی و فه رمانده یی ئیمپراتوری پایه به رز عه لی لافزه ن فه رمانه وه ی دو رگه ی گه وره ی «تا پرۆیا نا»^(١٤١) یه و ئه و له شکره ش له پشت سه رمانه وه دی هی دو ژمه نه که یه تی که سو لتانی قه ومی «گارامانت»^(١٤٢) ه که پی پی ده لین «باسکرووت» و ئه و پاشایه ش به و هۆیه پی پی ده لین باسکرووت که هه می شه ده شه ره کاندایا باسکی خو ی تا شانی هه لده کا. سانکو پرسی: ئه دی ئه م دوو سو لتانه شه ریان له سه ر چییه؟ دۆن کیشۆت گوتی: دو ژمانیه تی ئه م دووانه له به ر ئه وه یه ئه و عه لی لافزه نه کافر یگی دل ره شه و عاشقی کچی زۆر جوان و می هه ره بانی سو لتانی «باسک رووت» بووه و چون کچه که مه سیحیه باوکی نایه و ی بیدا به و پاشا کافره. مه گه ر ئه وه ی که ئه و پاشایه ده پی شدا ده ست له ئاینی پیغه مبه ره درۆز نه که ی خو ی هه لگیری و بیته سه ر دینی نامز ده که ی. سانکو گوتی: به و ر دینه قه سه م حه قی سو لتانی «باسک رووت» و من تا ئه و چیگه ی له ده ستم بی یارمه تی ده ده م. دۆن کیشۆت گوتی: سانکو تو ده بی به ئه رکی خو ت هه لستی(*) و ئه وه ی پی یوسته بیکه ی چون بو به شدار بوون له و جو ره شه رانه دا مه رجی سه ره کی ئه وه نییه که مرؤف حه تمه ن گه یشتی پته پله ی پاله وانی. سانکو گوتی: به لی من ئه وه باش ده زانم، به لام نازانم که ره که م له کو ی بیه ستمه وه تا لیم یه قین بی پاش ئه و شه ر و پیکدادانه ده ی دۆز مه وه. چون باوه ر ناکه م ئا ئیسته که رسوار یک چوو پته ناو گو ره پانی شه ر و تیک به زین. دۆن کیشۆت گوتی راسته، به لام باشترین کار ئه وه یه که رت به ره لدا که ی تا سه ری خو ی هه لگری و بر وا. دۆز رانه وه یان ون بوونی ئه و که ره پاش ئه و شه ره گرینگ نییه. چون پاش ئه وه شه ره ئه وه نده مان ئه سپ و ماین وه ده ست ده که و ی که له وانه یه رو سینان تیش ده گه ل یه کی تر بگو رمه وه. به لام جار ی بیده نگ به و هه موو هۆش و حه واست لای من بی! من ده مه و ی ئه و پاله وانانه ی ده وشه ره دا به شدار ی ده که ن، یه ک یه ک به تو بناسینم و بو ئه وه ی ئاسانتر بیانینی و بیاناسی، وه ره با بچینه سه ر هۆ ته پۆلکه یه، چون له ویرا هه موویان به باشی ده بینن و ده یانناسینه وه.

هه ر دوو کیان جاده یان به جی هیشت و ته پۆلکه که هه لگه ران و ئه گه ر تو ز و خو لی ره وه مه ره کان ئه وانی ده خویدا ون نه کردبا ده یان توانی دوو ره وه مه ره که ببینن که دۆن کیشۆت به دوو له شکر یان تی گه یشتبوو. سه ره نجام دۆن کیشۆت کاتیک ئه وه ی به چاوی نه یده دیت و

١٤١ - Taprotana ناوی جزیره ی سیلان له قه دیمدا. (لووی و یاردۆ)

١٤٢ - Garumante له قه ومه کانی ئه فریقای ناوه ندی. (لووی و یاردۆ)

له بنه‌ره‌تیشدا بوونی نه‌بوو، له زهینیدا و ده‌عاله‌می خه‌یالدا دیتی به‌ده‌نگی به‌رز ده‌ستی به‌قسه‌کردن کرد و گوتی: «سانکۆ ئەو پالەوانه که ده‌یینی چه‌کی زی‌پینی پتوهیه و له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی ره‌سمی شیریک کیشراوه که تاجی له‌سه‌ره و خۆی به‌سه‌ر پتی کیشیک جواندا داوه. پالەوانی دلاوهر «لۆرکالکۆ» Laurcalco فه‌رمان‌ره‌وای «سیمین پۆله» ئەوی تر که چه‌که‌که‌ی به‌گولێ زی‌پ رازاوه‌ته و له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی سێ تاجی به‌ره‌نگی زی‌پ له‌سه‌ر زه‌مینه‌یه‌کی لاژوهردی(*) نه‌خش کراوه پالەوانی به‌هه‌یبه‌ت و خوین خۆر «میکۆکۆلامبۆ» Micoco Lambo دووکی(*) گه‌وره‌ی ولاتی «کیرووسی» به‌هه‌یبه‌ت، هۆوه‌یان که ئەندامی درشت و غوولانه‌ی هه‌یه و لای راستی دوو پالەوانه‌که‌ی پششی ناوم بردن پالەوانی نه‌ترس و بێ باک «براندا باربارهن» Brandbar baran ئەربابی گه‌وره‌ی سێ ولاتی عه‌ره‌بستانه. زری‌ی به‌ده‌نی له‌پشستی ماره و مه‌تاله‌که‌ی لینگه‌ ده‌رکه‌ی مه‌عه‌دیکه که ده‌لین سامسون بۆ تۆله‌ کردنه‌وه له‌فه‌له‌ستینان له‌ بنه‌ره‌تا ده‌ری هینا و قه‌لای به‌سه‌ردا ویران کردن و گیانی خۆشی له‌سه‌ر دانا. ئیستا چاو له‌ولای تر بکه تا له‌شکره‌که‌ی تر بیینی. له‌پششه‌وه پالەوانی هه‌رده‌م سه‌رکه‌وتوو تیمۆنیل دۆکراک سۆنا timonelde cqrasona شازاده‌ی «بیسکه‌ی نوێ» خه‌ریکه دی. به‌ده‌نی به‌چه‌ک و چۆلی نه‌خش چوارگۆش به‌ره‌نگی لاژوهردی، سه‌وز و نوقره‌یی و ته‌لایی داپۆشراوه، له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی نه‌خشی گورپه‌یه‌ک له‌سه‌ر زه‌مینه‌یه‌کی به‌ره‌نگی شیر کیشراوه‌ته‌وه و سێ پیتی «م، ی، و» له‌سه‌ر نووسراوه که پیته‌کانی سه‌ره‌تای ناوی گراوییه‌که‌یه‌تی. که وه‌ک نیوانگی رۆشستوو ده‌بی

میولینای بێ هاوتا Mioulina کچی دووک د. ئالفیگنیکن دۆن ئالگراویز-Ducd Al-fegniquéendes Algraves بێ ئەوی تر که پشتی ئەسپی خۆشبه‌زی خۆی ده‌ژیر گوشار و قورسای هه‌یکه‌لی خۆیدا چه‌ماندووته‌وه و لیباسی شه‌ری وه‌ک به‌فرسپییه و مه‌تاله‌که‌ی هه‌چ نیشانیکی پتوه نییه شاگرد پالەوانیکی فه‌ره‌نسییه به‌ناوی «پیرپاپین»^(١٤٣) وفه‌رمان‌ره‌وای بارۆن نشینی(*) «ئۆتریک» utrique، ئەوی ئەولاتر که به‌مامزه پانه‌کانی ده‌که‌له‌که‌ی خال به‌له‌کی گۆره‌ که‌ریک ده‌کوئی و له‌سه‌ر جلوه‌رگی شه‌رپیشی ره‌سمی پیاله‌ی لاژوهردی زۆره، دووکی پالەوانی «نیربی» Nerebie به‌ناوی «ئیسپارتا فیلاز دۆدۆ بۆکاژ» Esparta Filardo du bocayes. نیشانه‌ی ره‌سم کراو له‌سه‌ر مه‌تالی ئەم پالەوانه

١٤٣- Pierre Papin که‌سایه‌تی راسته‌قینه‌ی هه‌یه. ئەو پیاوه فه‌رانسه‌وی بوو و ده‌وره‌یه‌ی کۆتایی سه‌ده‌ی شازده له‌شاری «سیویل» دووکانیکی هه‌بووه و وه‌رقی قوماری تیدا فرۆشتوو. (مۆریس باردۆن)

مه‌زرایه‌کی مارچپوهیه(*) و دروشمیک به‌زبانی ئیسپانیانی له‌سه‌ره که ماناکی ئەوه‌یه «با نسیبی من له‌هه‌موو شوپنیک غه‌نیمه‌ت و ده‌سکه‌وت بێ!»

دۆن کیشۆت هه‌روا ژماره‌یه‌کی زۆری له‌ پالەوانان که پتی وابوو ده‌نیۆ ئەو دووسپایه‌دا ده‌یانبینی ناویرد و بێ ئەوه‌ی شک یا گومانیک ده‌ستی پێ بدا به‌که‌یفی خۆی بۆ هه‌رکامه‌یان ره‌نگی لیباس و نه‌وعی مه‌تال و چه‌ک و ناویکیشی بۆه‌ریه‌ک له‌ پالەوانان دیاری ده‌کرد. پاشان بیده‌نگ به‌دوای قسه‌کانیدا گوتی:

ئەو فه‌وجانه(*) که تۆ رووبه‌رووی ئیمه‌ ده‌یانبینی له‌ نه‌ته‌وه‌ی جۆزاوچۆر و بێ ئەژمار پتیک هاتوون، ئەوه‌تان ئەو قه‌ومه‌انه‌ی که له‌ ئاوه‌ روون و زولاله‌کانی شه‌تیک تیراو ده‌بن که خودایان پتی ده‌لین «گزانت» xanthe و ئاده‌میزاده‌کانیش به‌«سکاماندر» scamander ناوی ده‌بن. ئەوانه‌ش شه‌رکه‌رانی چیاکان که ده‌شته‌کانی «ماسیلین» Massyliens ده‌ژیر پتی ئەسه‌په‌کانیادا ده‌له‌رنیته‌وه. له‌وی دلاوه‌رانیکی هه‌ن که خاکی تیکه‌لۆ ده‌گه‌ل زی‌ری عه‌ره‌بستان به‌تالان ده‌بن، ئەوانی تریش قه‌ومه‌کانی لیواره جوانه‌کانی شه‌تی زۆلالی «تیرمۆدون» termodon، له‌ولاتریش هۆزه‌کانی ترن که به‌هه‌لکه‌ندنی هه‌زار به‌ند و جۆگه‌ ناوی رووباری «پاکتۆل» Pactole ده‌گه‌ل خه‌زه‌ زی‌پینه‌کانی ده‌به‌نه سه‌ر مه‌زراکانی خۆیان. له‌ولاش عه‌شایه‌ری «نۆمید» Les Numides ده‌یینی که برواسست و ئیمان له‌رزۆکن و ئیمانکی قورس و قایمیان نییه. ئەوانه‌ پارسییه‌کان که ده‌تیرهاویشتن له‌دنیا‌دا به‌ناوبانگن و ئەوانی تریش ماد و ئەشکانین که ده‌شه‌ر و زه‌برلیداندا نمونه‌یان که‌مه: عه‌ره‌به‌کان به‌خپوه‌ته‌وه و هۆزه‌کانی سیت که دل‌ره‌ق و سپی پشتن، حه‌به‌شیه‌کان که ئالقه‌ ده‌لیۆیان ده‌که‌ن و سه‌د قه‌ومی تر که من ده‌یانبینم و هه‌موویان به‌ده‌م و چاویاندا ده‌ناسمه‌وه به‌لام ناویانم له‌بیر چووته‌وه. ده‌ له‌شکره‌که‌ی تردا ئەوه‌تا قه‌ومگه‌لیک دینه‌ پیش که له‌ئاوه‌ ساف و روونه‌کانی رووباری «بیتیس» Bettice به‌باغه‌ زه‌یتوونیه‌یه‌کانی لیواره‌یه‌وه تیراو ده‌بن و ئەوه‌ش به‌ره‌ بایک که روخساری خۆیان ده‌شه‌پۆلانی زۆری شه‌تی تاژدا ده‌شۆنه‌وه. وه‌ قه‌ومگه‌لیک که له‌ ئاوه‌ پر به‌ره‌که‌ته‌کانی شه‌تی ئاسمانی «ژنیل» Genil به‌هره‌ وهرده‌گرن و ئەوانه‌ی که مه‌زرا و کێلگه‌کانی «تارتیزین» Taetesiens به‌له‌وه‌رگا سه‌وز و زنۆیره‌کانیه‌وه ژیر پێ ده‌که‌ن و ئەوانه‌ی که ده‌مێرگه‌ به‌هه‌شت ئاساکی «گزر» xeris سه‌رمه‌ست به‌دوای یه‌ک ده‌که‌ون یاری ده‌که‌ن. وه‌ خیلاتی ده‌وله‌مندی مانس که تاجیکیان له‌ گۆله‌گه‌نمی زی‌پ به‌سه‌ره‌وه‌یه وه‌ ئەوانه‌ی که سه‌رتا پا خوار غه‌رقی ئاسن و پۆلان و ته‌نیا یادگاری خوینی پاکی قه‌ومی که‌ونارای «گوت» Gotns له‌سه‌ر رووی زه‌مین. و

هۆزگه‌لیک که ده‌به‌ستینی نه‌رم و ئارامی ڕووباری پایزۆرگا Plsuergal دا مه‌له ده‌که‌ن، پاشان ئه‌وانه‌ی که ده‌له‌وه‌رگا هه‌راوه‌کانی ده‌وردراو ده‌مارپێچی شه‌ته‌ی «گوادیانا» Guddiana، که هه‌شتا به‌شهر نه‌گه‌په‌وته سه‌رچاوه‌کانی، په‌وه ومیگه‌ل و ڕانه بی ئه‌ژماره‌کانیان ده‌له‌وه‌رپین و قه‌ومگه‌لیک که له‌مه‌ر باساردوسه‌رکه‌کانی ده‌ره‌ودۆلی چپای پیرنه یا به‌فره‌سه‌پیه‌کانی ترۆپک و دوندی ئاپیتن هه‌له‌ده‌هه‌رز و سه‌ره‌نجام هه‌موو خۆ لوعیل و هۆزه‌کانی که ئه‌وروپا له‌ داوینتی پرنفوسی خۆیدا په‌روه‌رده‌یان ده‌کا.»

دووپات کردنه‌وه‌ی ناوی ئه‌وه‌هه‌موو ولات و هه‌رێمانه‌ی که دۆن کیشۆت هه‌ینانی و ئه‌وه‌هه‌موو قه‌وم و عه‌شیره‌تانه که ناوی بردن، به‌تایبه‌تی به‌وه‌رونییه‌ سه‌رسوهره‌ینه‌ره که ده‌ژێر کارتیکردنی بیره‌وه‌رییه‌کانی له‌ کتێبه‌په‌ر له‌ درۆ و ده‌له‌سه‌کانه‌وه، ده‌واری هه‌ریه‌ک له‌ لایه‌نه سه‌ره‌ته‌ی و سه‌ره‌کیه‌کانیانه‌وه‌ ده‌هه‌ینیدا مابوو به‌چ که‌سه‌یک ده‌کری؟ سانکۆ پانزا هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی پێ کرابوو چاوی ده‌زاری ئه‌ربابی بیری، بی ئه‌وه‌ی مه‌جالی وه‌ی بدریتی قسه‌یه‌ک بکا. ته‌نیا جاروبار سه‌ری وه‌رده‌سووراند تا بزانی ئه‌وه‌ پاله‌وان و غوول و پیاوخۆراڤه‌ی ئه‌رباب هه‌ژده‌ره‌ژده‌ر ئیویان ده‌با ده‌توانی به‌چاوی خۆی ببینی یا نا و چون نه‌یتوانی هه‌چ کام له‌وانه‌ ببینی ئاخیری تاقه‌تی نه‌ما و به‌ده‌نگی به‌رز هه‌واری کرد: «ئه‌رباب به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم، په‌بی به‌وه‌ له‌عنه‌ته‌ی بم که خودا کردی له‌ شه‌یتان! ئه‌گه‌ر یه‌کێک له‌وه‌ پاله‌وان یا ئاده‌میانه‌ی که تۆ ناویانت برد ببیندرین. من لانی که‌م تاکه یه‌کێشیمان نه‌دیت وای بۆ ده‌چم ئه‌وانیش وه‌ک تاپۆکانی شه‌وی پابردوو جادوو بن. دۆن کیشۆت گوتی: «تۆ چۆن قسه‌ی وا ده‌که‌ی؟ مه‌گه‌ر حه‌له‌ی ئه‌سپان و ده‌نگی شه‌پووران و بانگی ته‌پلان نابیسێ؟ سانکۆ گوتی من بێجگه‌ له‌ باره‌باری به‌رخ و مه‌ر شتیکی نابیسم.» و ئه‌وه‌ ته‌واو راست بوو چون هه‌ر دووک په‌وه‌ ئه‌وه‌نده‌ نزیکی بووونه‌وه‌ که ده‌نگیان به‌باشی بگاته‌ گوتی. دۆن کیشۆت ده‌ستی پێ کرده‌وه‌ و گوتی: سانکۆ ئه‌وه‌ له‌ترسانه‌ که تۆ هه‌موو شتیکی به‌په‌چه‌وانه‌ ده‌بینی و هه‌ر ده‌نگیک به‌عه‌کسه‌وه‌ ده‌بیسێ. چونکه یه‌کێک له‌ نیشه‌انه‌کانی ئه‌وه‌ ترسه‌ په‌ژاره‌ینه‌ ئه‌وه‌یه‌ که حه‌واس و هۆش تیک ده‌دا و هه‌ر شتیکی ده‌باته‌ سه‌ر شکیکی تر، به‌لام ئه‌گه‌ر ترسه‌که‌ی تۆ تا ئه‌م راده‌یه‌ گه‌وره‌یه‌، برۆ به‌ته‌نیام جی به‌په‌له‌، من خۆم به‌ته‌نیا ده‌توانم به‌زۆری شان و باهۆی خۆم هه‌ر ده‌سته‌یه‌ک که به‌هاوارییه‌و بچم، بیگه‌یه‌نمه سه‌ره‌که‌وتن» و هه‌رکه ئه‌وه‌ قسانه‌ی کرد ڕکیفی هه‌ینا ڕۆسینانت و مامزه‌ی ده‌که‌له‌که‌ی کوتا و نیه‌که‌ی به‌باری هه‌رش کردندا به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و وه‌ک برووسکه‌ی کاره‌با له‌سه‌ر ته‌پۆله‌که‌وه‌ به‌ره‌وداوین داگه‌را. سانکۆ به‌هه‌موو هه‌زیه‌وه‌ هه‌وار ده‌کا «کوهره‌ ڕاوه‌سته

ئه‌رباب! کوهره‌ نه‌یکه‌ی ئه‌رباب، قه‌سته‌م به‌وه‌ خودایه‌ی له‌ ژووری سه‌رمانه‌ که تۆ هه‌رش ده‌به‌یه سه‌ر بز و مه‌ر! بۆخاتری ئه‌وه‌ باوکه‌ی منی هه‌ینا سه‌ر ئه‌وه‌ دنیایه‌ بگه‌رێوه‌! ئاخ‌ر بۆ خۆت له‌وه‌ عه‌له‌مه‌ی که‌ر کردووه‌؟! ئه‌وه‌ چ شه‌یتیه‌که‌؟ باش ڕوانه‌ و ببینه نه‌ غوولیک ده‌کاردايه‌ و نه‌ پاله‌وانیک نه‌ گورپه‌ و نه‌ مارچپوه، نه‌ مه‌رزا و نه‌ مه‌تالی رهنگ لاژوهردی. نه‌ جلوه‌رگی شه‌ر و نه‌ شتیکی! ئاخ‌ر بۆ خاتری ئه‌وه‌ خودایه‌ پیم بلی تۆ بۆچی ده‌چی؟

ئه‌وه‌ هه‌موو داد و هاواره‌ دۆن کیشۆتی نه‌گه‌ی‌راوه‌. به‌په‌چه‌وانه‌ هه‌روا به‌ته‌ره‌خته‌ن ده‌رۆیشت و به‌ده‌نگی به‌رزتر له‌ داد و هاواری سانکۆ ده‌یگرماند: ئازابن! هه‌موو به‌شوین مندا هه‌رش بکه‌ن تا به‌چاوی خۆتان ببینن چلۆن تۆله‌ی ئه‌وه‌ له‌ عه‌لی لافزه‌ن ده‌که‌مه‌وه‌. ئازا بن ئه‌ی ئه‌وه‌ پاله‌وانانه‌ی ده‌ خزمه‌ت ئیمپراتوی «باسک ڕووت» دان. ده‌گه‌ل ئه‌وه‌ قسانه‌ خۆی به‌پانه‌مه‌ردا ده‌دا و وه‌ها به‌رق و قینه‌وه‌ به‌نیزه‌ی خۆی ده‌وه‌ به‌سته‌ زمانانه‌ به‌ربووبوو که ده‌تگوت ده‌گه‌ل ترسناکترین دۆزمنانی خۆی به‌ره‌نگاری ده‌کا. شوانه‌کان که ئه‌وه‌ ره‌وه‌یان لێ ده‌خوپی تیی ده‌خوون که کاری به‌وه‌ حه‌یوانه‌ به‌سته‌زمانانه‌ نه‌بی، به‌لام چون دیتیان که قسه‌ و هاواریان سوودیکی نییه‌، قۆچه‌قانی به‌نیان له‌ که‌مه‌رکرده‌وه‌ به‌خرکه‌به‌ردی به‌قته‌ مست وه‌ریگه‌رانی. دۆن کیشۆت گوتی نه‌دا ئه‌وه‌ به‌رده‌ بارانه‌ و بۆ هه‌موولایه‌ک هه‌رشه‌ی ده‌برد و ده‌یگوت. «کوا؟ ئه‌دی تۆ عه‌لی لافزه‌نی گه‌وره‌ له‌ کویتی؟ ئه‌گه‌ر پیاوی وه‌ره‌ شه‌ری من! من ته‌نیا پاله‌وانیکم که ده‌مه‌وێ ده‌ شه‌ریکی ته‌ن به‌ته‌ندا زۆری باسکی تۆ تاقی که‌مه‌وه‌ و به‌تۆله‌ی ده‌ردیسه‌رییه‌ک که بۆ ئیمپراتووی دلاوه‌ر «باسک ڕووت» پیکت هه‌یناوه‌ تۆ بنێرمه‌ ده‌ره‌ک و حه‌یاتت لێ بېرم! ده‌وه‌ ئه‌وه‌دا خه‌رکه‌ به‌ردیکی به‌ستینی چۆمی وه‌ قه‌برغه‌ی دۆن کیشۆت که‌وت و دوو ده‌نده‌ی برده‌ ناوژگی. ئه‌وه‌ به‌وه‌زه‌ربه‌ته‌ خۆی له‌ مردن نزیکی ده‌بینی یا پیتی وا ده‌بی زۆر خراب بریندار بووه‌ و چون ده‌سته‌بجی وه‌بیر شه‌ربه‌ته‌که‌ی ده‌که‌وتته‌وه‌؛ زه‌رفه‌که‌ی ده‌ر ده‌کیشی و له‌ مه‌عجونه‌ که ده‌خواته‌وه‌. به‌لام پێش ئه‌وه‌ی به‌بارستای پێویست بخواته‌وه‌ خه‌رکه‌ به‌ردیکی تر به‌هاشه‌هاش ده‌گات و وه‌ده‌ستی ده‌که‌وێ و ئه‌وه‌نده‌ش به‌توندی وێ ده‌که‌وێ که زه‌رفی شه‌ربه‌ته‌که‌ ده‌شکینێ و کوته‌کانی دووقامکی دۆن کیشۆت بریندار ده‌که‌ن و سی چوار ددانیشی له‌ ده‌می ده‌رده‌په‌رین. توندی زه‌بری یه‌که‌م و دووهم وه‌ها به‌قه‌وه‌ بوون که پاله‌وانی بی چاره‌ خوی پێ رانه‌گیرا و له‌ مالی زین که‌وته‌ خواره‌وه‌. شوانه‌کان لێی نزیکی بوونه‌وه‌ به‌لام چون پێیانابوو کوژراوه‌ زۆر زوو په‌وه‌ی بلاویان کۆ کرده‌وه‌ که‌لاکی شه‌ش حه‌وت مه‌ره‌ کوژراوه‌کانیان به‌کۆلیاندا دا و بی ئه‌وه‌ی له‌ شتیکی بکۆله‌وه‌ تیان ته‌قاند و ڕویشتن.

سانکۆ له درێژایی ئهم ماوهیهدا لهسهه تهپۆلکهکه مابوووه لهو پوه چاوی له شیتت بازیهکانی ئه ربابی دهکرد و پۆل پۆل ڕدینی خۆی ههڵدهکهند و لهوهی که تهقدیری شووم ڕهگهڵ ئه وشیتتهی خستوووه نهفرینی بۆ زهمین و زهمان دهنارد. ئاخری کاتیک دیتی ئه ربابهکهی له ئه سپهکهی کهوته خوارهوه و شوانیش ڕۆیشتبوون له تهپکهکه هاته خوار و ڕۆیشته بن سههه. ئه رباب ههه چهند له هۆش نهچوووو، بهلام حال و ڕۆژیکێ زۆر خراپی ههبوو. پیتی گوت: «باشه، ئه رباب دۆن کیشۆت ئاخیر پیم نهگوتی وهگه ڕی؟ عهرز نهکردی تۆ بهگژ ڕهوهی مه ڕداهاتوو و دوزم نیک له ئارادا نییه؟ دۆن کیشۆت، گوتی دیسان ئه وه حکیمه سحر بازه ناجسنه که دوزمنی منه هه موو شتی گۆڕی و بهشکلێلی تری هینانه بهرچاوا! چون ئه ی سانکۆ تۆ ده بی بزانی که بۆ ئهم جوژه که سانه زۆر ئاسانه که ههه شتیک به که یفی خۆیان بگۆرن و بهشکلێکی ده ڕدینن که خۆیان ده بانه و ئی. ئهم جادووگه ره فیل بازه ه که دايم به دواي ئازاردانی منه وه به، چون به سه ره که وتنی گه وه ی من که ده یزانی ده و شه ڕده و ده دست من ده که و ئی سه سویدی ده ڕد فه و جی سه رباز هکانی لئ گۆڕیم و کردنی به میگه له مه ڕ. ده نا ئه گه ره باوه ڕناکه ی، تۆ گیانی من، ئه وه کاره ی پیت ده لئیم بیکه. یانی بۆ ئه وه ی له به هه له چوون ڕزگار بی و بزانی که من راست ده که م، سواری که ره که ت به و بی ئه وه ی خۆت ڕنگ دز بکه ی به دوا یاندا ڕو تۆ ببینی ئه وانه هه ره که هتدیک لیره دوور که وتنه وه له شکلی مه ڕ دینه وه ده ره و دینه وه سه ره شکلی سه روشتیی خۆیان و ده بنه وه مرۆقی ته و او عه یار که من له پیتشدا بۆم باس کردبووی. به لام پیتیست ناکا جار ئی من کارم زۆر پیته. وه ره پیتشتر بزانه چهند ددانم نه ماوه. چون بۆ خۆم پیم وایه ئه وه ی پیتی بلین ددان ده زارمدا نه ماوه.» سانکۆ له ئه ربابی نزیک بووه وه، ئه وهنده نزیک که ده تگوت هه ره دووک چاوی ده گه رووی ڕۆ کردوو. ئه زقه زا هه ره له و کاته دا بوو که شه ره به ت کاری خۆی ده گه ده ی دۆن کیشۆت دا کردبوو و ده و ساته دا که سانکۆ ده یویست به وردی ددان هکانی ئه رباب چا و لئ بکا، حالئ پاله وان تیک چوو و به ته و ژمیک که تفه نگی سه ره پیتش پیتی نا کرئ هه رچی ده گه ده یدا بوو به ڕدینی مه یته ری دئسو زیدا کرد. هاواری سانکۆ به رز بووه وه که ده یگوت: «یا چه زه ته ی مریه م! چ به لایه کم به سه ره ات! بیگۆمان ئهم تا وانبار ه برینه که ی زۆر کاری به که وا خوین ده ڕشیتته وه.» به لام کاتیک له نزیکه وه چاوی له و پیس و پۆخلیه کرد له رهنگ و بۆن و تامیرا لئ حالی بوو که ئه وه خوین نییه و هه مان شه ره به ته پیسه که یه که ده زه رفی حه له ببیدا بوو. وه خۆیشی دیتبووی که دۆن کیشۆت بۆ لای زاری خۆی ڕدوووه. ئه و جار نۆبه ی سانکۆ بوو حالئ تیک بچئ! ڕشانه وه یه کی وه ها ده ستی پئ دا که ئه ویش هه رچی له

حه وت سال له مه و پیتشه وه خوار دبووی هینایه وه و به سه رو ڕپیشی ئه ربابیدا کرد و هه ردووکیان وایان لئ هاتبوو سه ره به قو ڕ پیتان پئ ده که نی.

سانکۆ بۆ لای که ره که ی به غار دان چوو تا کوته په ڕۆیه که بۆ خاوین کردنه وه ی خۆی و به ستنی برینه کانی ئه رباب بیتی به لام که زانیی خورجین نه ماوه چی وای نه ما بوو له هۆش بچئ. ناچار ئه و جاریش هه زار جنیوی به خۆی و جه دد و ئابادی خۆی دا و له ناخی دله وه لئ یرا که له ئه ربابه که ی ده ست هه لگرئ و بگه ڕیتته وه و لات. ته نانه ت ئه گه ره ناچار بی له ماف و حقو قی خۆی و هیوا وه مو یددی دورگه ی چهند جار وه عده پئ دراوی، سه رفی نه زه ره بکا. ده و ساته دا دۆن کیشۆت له جیتی خۆی راست بووه وه و له حالئ کدا به ده ستی چه پ شه ویلاکه ی خۆی مه حکه م گرتبوو تا باقی ددان هکانیشی هه لئه وه رن، و به ده ستی راست جله وی ڕۆسینان تی گرت، که ئه وهنده خزمه تکار ئیکی نه جی بو باوه فا بوو له ته نیش ت ئه ربابی خۆی نه بزوتبوو. پاشان ڕۆیشته لای سانکۆ که سینگی خۆی هاویشتبوووه سه ره پشتی که ره که ی و دم و چاوی خوی ده نیو ده ست هکانی گرتبوو و قیافه ی که سیکی هه بوو که تیک ڕووخایی.

دۆن کیشۆت کاتیک وه زعی په ژاره هین و نیشانه ی غه م و که سه ره ئیکی قوولی ده سانکۆ دا به دی کرد، پیتی گوت: «ئه ی سانکۆ، بزانه که هیچ پیاویک جیاوازی ده گه له پیاویکی تر نییه، مه گه ره ئه وه ی کاری گه وره تر له ئه وان ئی تر بکا. ئه وه هه موو تۆ فانه ده ئیمه هالا و هه لئ سو راندین نیشانه یه که له وه: ئه وه ڕۆژگاره ژه هراوییه تاله ڕاده برئ و دووباره تووشی ژیان ئیکی شه کراوی ده بینه وه. چون مومکین نییه چاکی و خراپی هه میشه پایه دار وه مین و لیره وه به م ئاکامه ده گه یین که چۆن ده و رانی نا هو میدی زۆری خایاندوووه. ناچار ڕۆژانی خۆشی ده بی نیزیک بووبنه وه. بیجگه له وه ش تۆ نابئ له و به ده ختیان ه ی به سه ره من دین زۆر خۆت نارعه ت بکه ی، چون له ئیش و ئازای من شتیک به رتۆ نا که و ئی. سانکۆ گوتی: «قه ت و امه فه رموو! ئه دی ئه وه ی دوینی ده لیفه دا چه قل ه سه مایان پئ ده کرد، کوری باوکی من نه بوو؟ و خورجین ئیک که ئه مرۆ به هه موو شتیکه وه ون بووه هی من نه بوو؟ دۆن کیشۆت به سو ز و ده رده و گوتی: چون؟ مه گه ره خورجین ته که ت دیار نییه؟ سانکۆ گوتی: «نه خیر، دیار نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: «به و حیسا به ئه مرۆ شتیکمان نییه بیخوین. سانکۆ گوتی: «به لئ راسته. مه گه ره ئه وه ی که له میزگه کاندای به و گیایانه که به ڕیتزان ده لئین باشیان ده ناسییه وه پاله وانان ئیکی سه ره گه ردانی سه ره لیشی وای وه که تۆ به پیتی عاده ت ده و جوژه لیقه وه ماویان ه دا له وان ده خو ن، خۆمان تیر بکه یین. دۆن کیشۆت گوتی: به و حاله شه وه من له م وهخت و

سهعاته دا کولتیرهیهک نانی بهیات و دوو کهله ماسی بههزار گیاوگۆلی جۆراجۆر که دهکتیبی دیۆسکۆزیددا باسیان لئێ کراوه ناگۆرمهوه که دوکتۆر لاگۆناش تهفسیر و لیکدانهوهی لهسه نووسیون. بهلام ئهئێ سانکۆی عهزیز و میهره بان ههسته سواری کهرت بهو بهدوامدا وهره. خوادیهک که ریسق و رۆزیی هه موو جان وهه ران ده دا له ئیمهه عهبدی خۆی که بهدل و گیان عیبادهتی دهکهین لهکه ره می خۆی بئێ بهش ناکا. چون ئهئو، نه لهومیش و میشوولانهی ده هه وادان غافل و نه لهو کر مه بئێ قابیله تانهی ژیر خاک و نه جیوجانه وهه ری ئیو ئاو. ئهئو، ئهوهنده که ره می و ره حیمه که خۆره تاوی خۆی بهسه ر پیاوچاکان و پیاوخر اپاندا وهک یهک داده رپۆژی و بارانی ره حمه تی خۆی بهسه ر زالم و عادلدا یه کسان ده بارینئێ. سانکۆ گوتی ئه رباب ئه تۆ بۆ مه وعیزه کردن باشتری تا بۆ پاله وانه تی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، پاله وانانی سه ره گه ردان هه موو شتیان ده زانی. و ده بی بشزانن بۆ نمونه یه کیک له وانه ده سه ده کانی رابردوودا له سه ر شاریکان راده وه ستا و مه وعیزه ی وای ده کرد که ده تگوت بر وانا مه ی خۆی له زانکۆی پاریس وه رگرتووه. بۆ سه لماندن ئه و قسه یه، ئه وهنده به سه که شم شیر ه یچ کات قه له می کول نه کردووه و قه له می ه یچ کات له تیژی شم شیر ی که م نه کردووه ته وه. سانکۆ گوتی: زۆر باشه هیوادارم خودا به دلێ حه زه تی به رپزتان بکا. جارێ با بروین به لکو جیگایه کمان بۆ حه سانه وه ی شه و ده ست که وئێ. به لام خوابکا تووشی جیهی که بین که نه له سه رمای سه ر لقه و نه له سه ما پئێ که ران هه و آلێک نه بی. نه له تاپۆکان و نه له عه ره بی جادوو. چون ئه گه ر ئه وانه ی لئێ بی من له خیره ییری ده گوزه ریم.

دۆن کیشۆت گوتی: «کویم. شوکری خودای بکه و بۆ هه رجه ییه ک خۆت پیت باشه بمانبه. من ده مه وئێ ئه مجاره هه لجاژاردنی شوینی مانه وه به تۆ بی. به لام پش هه ر شتی که ده ستت بده به من و به قه مکت موعایه نه یه کی بکه بزانه له شه ویلکه ی راستم به شی سه ره وه چه ند ددان که م بووه ته وه. چون له وه به شه دا زۆر تر له هه موو جیهی که هه ست به ئیش و ئازار ده که م.

سانکۆ ده ستی ده زاری دۆن کیشۆت را کرد، پاش ئه وه ده ستی به سه ر و خواری شه ویلاکه یدا گێرا، پرسی: «ده پشدا له و لایه چه ند ددان هه بوو؟ بیجگه له ددانه کانی پش هه ی سه ره وه م، چوار خلینه ی ساغ و سه لانه م هه بوو. سانکۆ گوتی: ئه رباب له وه یدا که ده یفه رمووی زۆر ورد به وه. دۆن کیشۆت گوتی: ده لیم چوار یا ته نانه ت پینج؛ چون من ده ته وای ته مه نندا ه یچ ددانم نه کیشاوه. ه یچ کاتیش نه به هۆی کر می بوون یا دوو چاری

نه خۆشیی به لغم بوون، ددانیکم نه که وتووه. سانکۆ گوتی: «زۆر باشه که و ابوو حه زه تی به رپزتان له شه ویلکه ی خواره وه تاندا دوو ددان و له تکی که زۆر تر تان نییه. به لام له شه ویلکه ی سه ره وه دا نه نیوه ددان نه ددانیک ته وای نایندرئێ و وهک به ری ده ست سا ف و لو سه.» دۆن کیشۆت له وه هه و له ناخۆشه ی که مه ی ته ری پئی دا نالاندی و گوتی: «وای خاکم به سه ر که چه نده چاره ره شم! من پیم خۆشتر بوو که باسکیکم په رپیا، به مه رجی باسکی شم شیر وه شاندم نه با و ددانه کانم ما بایه ن. چون سانکۆ ئه تۆ ده بی ئه وه بزانی که زاری بی ددان وهک ئاشی بی به رداش وایه و ددانیک له هه زار ئه لماس به که لکتره. به لام چ ده کرئێ، ئه وانه به شیک له و نامرادی و چاره ره شیانه ن که ئیمه پاله وانانی سه ره گه ردان که ئه و شوغله شه ری فه مان ره چاو کردووه، تووشیان ده بین. ئیستا فه رموو سواری که رت به و ئیمه رینوینی بکه. من هه نگاو به هه نگاو به دوواتدا دیم.»

سانکۆ به فه رمانی ئه رباب هه ستا و رووی ده لایه ک کرد که هیوادار بوو مزلیک بۆ حه سانه وه ی شه و له ویدا بدۆزیته وه. به لام زۆر له و شارییه ی به ویدا تی کشابوو و هاتوچۆی زۆر له سه ر بوو دوور نه که وته وه. به لئێ جا هه روا که هه ر دووکیان به شوین یه کدیدا سه برۆکه سه برۆکه ده رۆیشتن، چون ئیش و ئازای شه ویلاکه ی دۆن کیشۆت ئاراو قارای لئێ هه لگرتبوو، سانکۆ بۆ ئه وه ی هیندیک له و ئیش و ئازاره که م کاته وه و به گێرانه وه ی نه قلێک بیخا فلینئێ، ئه وه ی بۆ گێراوه که ده به شی دواییدا ده یخویننه وه.

زۆر تاريك بوو، بهو حاله‌شه‌وه هەر دووک هه‌روا ملي رېيان گرتبوو، چون سانكۆ پېي وابوو ده ئاخريدا پاش يهك دوو فرسه‌خي تر له‌سه‌ر شاري ده‌گه‌نه كاروانسه‌رايه‌ك. به‌لې، له‌م وهخته‌دا كه ده‌وشه‌وه ئه‌نگوسته چاوه‌دا به‌رېدا ده‌رؤيشتن مه‌يته‌ر له‌برسان له‌ حالې مردندا بوو. ئه‌ربابيش له‌ هه‌ميشه زۆرتر ئيشتي‌اي خواردي بزوتبوو. له‌ ناكاو له‌سه‌ر رېگا چاويان به‌ژماره‌يه‌كي زۆر چرا كه‌وت كه وه‌ك ئه‌ستېره‌ي گه‌رؤك ده‌هاتنه به‌رچاو. له‌ ديئني ئه‌م ديمه‌نه سانكۆ ده‌ست و پېي خۆي ون كرد و دۆن كيشۆتيش مچوركي پيدا هات. يه‌كيان هه‌وساري كه‌ر و ئه‌وي دي جله‌وي ئه‌سپيان كيشا و هه‌ر دووك وشك هه‌لاتبوون و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌ چراكان بريبوو تا بزائن چ باسه. هه‌ر دووك ديئيان كه‌ چراكان راست بۆ لاي ئه‌وان ديئ و هه‌تا نزيكتريش ده‌بنه‌وه گه‌وره‌تر ديئنه به‌رچاو.

ته‌واوي ئه‌ندامي له‌شي سانكۆ وه‌ك ميژؤكه (*) ده‌ستي كرد به‌له‌رزين و مووي كه‌لله‌ي دۆن كيشۆتيش وه‌ك بزمار راست بوو بوونه‌وه، به‌و حاله‌شه‌وه پاله‌وان هينديك وه‌ هه‌يه‌جان هات و گوتي: «سانكۆ، بيگومان رووداويكي گرینگ هاتووته‌پيش و من ده‌بې ته‌واوي زۆر و ئازايه‌تي خۆم نيشان بده‌م. سانكۆ گوتي: ئه‌ي به‌ده‌خت خۆم! ئه‌گه‌ر ئه‌وجاريش ده‌گه‌ل تاپۆ و مۆته تې بكه‌وين و پيشم وايه هه‌روا ده‌بې، نازانم دهنده و گرده‌ملي (*) زيادي له‌ كۆي بيئم كه به‌رگه‌ بگرم؟ دۆن كيشۆت گوتي: ئه‌گه‌ر تاپۆش بن ناهيئلم، موويه‌ك له‌ كه‌واكه‌ت بكه‌نه‌وه. ئه‌گه‌ر جاري پيشو تاپۆكان توانييان ئازارت بدن له‌به‌ر ئه‌وه بوو كه‌من نه‌متواني له‌ ديواري ته‌ويله‌وه خۆم فرې بده‌م. به‌لام ئيستا ده‌و ده‌شته سافه‌دا راوه‌ستاوين و من ده‌توانم به‌دخواري خۆم، شمشير هه‌لسوورينم. سانكۆ گوتي: «ئه‌ي ئه‌گه‌ر وه‌ك جاري پيشو جادووت بكه‌ن و ئه‌ندامه‌كانت له‌ جووله‌ بخه‌ن، ئه‌ودم ده‌شتي پانوبه‌رين به‌كاري من چي دي؟ دۆن كيشۆت گوتي: به‌هه‌ر حال سانكۆ» من تكات لي ده‌كه‌م هينده خويي مه‌به، هينديك وره‌ت به‌رزكه‌وه، ده‌بييني كه‌ ئازايه‌تي من له‌ چ راده‌يه‌كدايه. سانكۆ گوتي: «زور باشه‌ خوا ياربې ئازا ده‌بم.» و هه‌ر دووكيان هينديك له‌ رېگا كه‌ كه‌نار بوون و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌چرا كان بري بۆ ئه‌وي بزائن چييه.

زۆري پې نه‌چوو كه‌ چاويان به‌پۆله‌ پياويك كه‌وت كه‌ جلوبه‌رگي سپيان ده‌به‌ردا بوو(١٤٤) و ئه‌و ديمه‌نه ترسپنه‌ره وه‌هاي سانكۆ زراوتۆقبن كرد كه‌ هه‌روه‌ك ئه‌وانه‌ي نۆبه‌تي و ياويان ديئتي، دداني دداني نه‌ده‌گرت. به‌لام ترسي سانكۆ و ته‌قه‌ته‌قي ددانه‌كاني كاتيگه‌يشته ١٤٤- ده‌بې بزائين كه‌ ده‌وان رۆژاندا سه‌ربازاني هيرشبه‌ر له‌ كاتي هيرشي شه‌وانه‌دا كراسي سپيان ده‌به‌ر كردوه تا له‌ تاريكي شه‌ودا يه‌كتر بناسنه‌وه. (مؤريس باردۆن)

له‌مه‌ر وتوويزي فيل بازانه‌ي سانكۆ ده‌گه‌ل ئه‌رباب و رووداويك كه ده‌گه‌ل جه‌نازه‌يه‌ك به‌سه‌ر دۆن كيشۆت هات و باقبي رووداوه ناساييه‌كان

سانكۆ گوتي: «ئه‌ي ئه‌رباب! به‌برواي من ته‌واوي ئه‌و به‌ده‌ختيانه‌ي ده‌ ماوه‌ي چه‌ند رۆژي رابردوودا به‌سه‌ر ئيمه هاتوو ده‌بې كه‌فاره‌ي(*) گوناھيگ بې كه‌ جه‌نابت دژي ياسا و ئاييني پاله‌واني ئه‌نجامت داوه و له‌ به‌شتيك له‌و ئايينه سه‌رپيچيت كردوه كه‌ باست كردبوو، ئه‌ويش ئه‌ويه‌يه كه‌ ده‌ست بۆ سفره دريژ نه‌كه‌ي و ده‌گه‌ل شازن دلداري نه‌كه‌ي و به‌كاروباري له‌و چه‌شنه هه‌لنه‌ستي، مه‌گه‌ر ئه‌و رۆژه‌ي كه‌ كلاًوخودي ئه‌و كابرا عه‌به‌كه‌ نازانم ناوي «مالاندېرن» يا شتيكي تر (ناوه‌كه‌يم باش له‌بېر نه‌ماوه) وه‌ده‌ست بيئي. دۆن كيشۆت گوتي: سانكۆ، ئه‌لحەق، حەق به‌تۆيه، به‌لام ئه‌گه‌ر راست ده‌وي من ئه‌م سوينده‌م له‌بېر چوو بووه‌وه. ئه‌تۆش ئه‌وه‌ت له‌بېر بې كه‌ رووداوي سه‌ماي سه‌رلېفه، كه‌ به‌سه‌ر تۆ هات كه‌فاره‌ي ئه‌و گوناھه بوو كه‌ تۆ به‌وه‌خت ئه‌م مه‌به‌سته‌ت وه‌بېر من نه‌خسته‌وه. به‌لام من خه‌تاي خۆم قه‌ره‌بوو ده‌كه‌مه‌وه، چون ده‌ ئاييني پاله‌وانيدا رېوشوينيگ بۆ كه‌فاره‌ي هه‌ر گوناھيگ داندراوه. سانكۆ گوتي: ئه‌من بۆ؟ مه‌گه‌ر من سويندم خواردبوو؟ دۆن كيشۆت گوتي: سوينديشت نه‌خواردبې گرینگ نيبه، هه‌ر ئه‌وه‌نده به‌سه‌ كه‌ تۆ به‌خاتري هاوده‌ستي ده‌گه‌ل من ده‌نماندا ني. كه‌وايو خه‌تات كردي و نه‌كردي، باشتر ئه‌ويه هه‌ر دووكمان كه‌فاره‌ به‌دين. سانكۆ گوتي: جا ئيستا كه‌ واي لي هات به‌رېزتان ئاگاداري خۆتان بن كه‌ ئه‌م نه‌زه‌ش وه‌ك نه‌رزي پيشوو، فه‌رامۆش نه‌فه‌رمووي. چون له‌وانه‌يه تاپۆكان ديسان هه‌وه‌س بكه‌ن، بيئنه‌وه جه‌سته‌م و ته‌ناهت جه‌نابيشت عه‌زيه‌ت بكه‌ن.»

ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌وياسانه شه‌و داها و ئه‌و دووه بې ئه‌وه‌ي گه‌يشته‌به‌ جياگه‌يه‌ك، يا شويني حه‌سانه‌ويه‌كيان داين كردي ده‌ ريدا مابوونه‌وه. خراپتر له‌ هه‌مووي ئه‌وه بوو كه‌ هه‌ر دووكيان له‌ برسان هيزيان ده‌به‌ردا نه‌مابوو چون هه‌رچي ئازووقه‌ي هه‌يان بوو ده‌گه‌ل خورچينه‌كه‌ له‌ده‌ست چوو بوو، بۆ ته‌كميل بووني به‌ده‌ختي رووداويكي تريان به‌سه‌ره‌ات كه‌ ئه‌وجار به‌ته‌واوي و به‌راستي ده‌كرا نيوي به‌ده‌ختي له‌سه‌ر دايني. شه‌و داها تېبوو، هه‌واش

ئەوپەیری خۆی که هەردووکیان بەباشی له وەزعه که حالی بوون. پوون بووهوه که تا قمتیک لانی کهم بیست کهس کراسیان دەبەردایه و مەشخەلیان بە دەستەوهیه و لە پشت سەریانەوه تەختیکی رەوان که پارچەیهکی رەشی تازیه باریی بەسەر کیشرا بوو، بەرپۆه بوون. له پشت تابووتەکهوه شەش سوار دەهاتن که تا سەر چوارپەلی ئەو ئیسترانەیی سواریان بوو بوون بەرگی رەشیان پۆشیبوو. چون له رەفتاری ئارام و بێ هەلبەزدا بەزێانرا دیار بوو که ئەسپ نین. ئەو تاپۆ سەپی پۆشانە له ژیر لێو، بە دەنگیکی ئارام و دڵسووتین ورتەورتیکی نامەلومیمان زەمزمە دەکرد و بەرەوپیش دەهاتن.

ئەو دیمەنە سەپەرە دەو و هەسەعاتیک و وەها شوپنیکدا بۆ ئەو بەس بوو که ترس و هەراس بخاتە دلی سانکۆ و تەنانەت ئەربابەکەشی، باوەکو لهو حالەتەدا سانکۆ تەواو خۆی دۆراندا بوو، بەپێچەوانەیی ئەو ئەرباب دۆن کیشۆت وە غیرەت کەوت. چون دیسان شیتییەکی گۆلی کرد و وای لێ کداوه که دەگەڵ رۆداویکی پالەوانی رۆپەرەوو بوو تەوه. وای تێ گەیشت که ئەم تابووتە تەرمی پالەوانیکی کوزراو، یا زۆر برینداری تیدایه و دەستی تەقدیر تۆلە کردنەوهی ئەو کوزراوهی تەنیا بە دەستی ئەو ئەسپاردوو. پاش ئەو بووچوونە، خۆی لەسەر خانی زین قیت رادەگرێ، نێزەکەیی بەباری هێرش بردندا بەرەوپیش ئاراستەیی دوزمن دەکا و بە متمانەیهکی زۆرەوه نێو رەستی رینگا دەگرێ که سپی پۆشەکان دەبوو پێیدا تێ پەرن و هەرکە ئەوانی دیت که نزیک دەبنەوه بە دەنگیکی ترسینەر بەسەریاندا گوراندی که «راوەستن ئەی پالەوانان، راوەستن!» هەرکەس هەن راوەستن و بەمن بلێن چ کارەن چ کەسن، له کوپۆه دین، بۆ کوپۆ دەچن و ئەوهی لەسەر ئەم تەختی رەوانە دەیبەن چیبیه؟ له روالەتی کار وا دەردەکەوێ که یا خودی ئیوه خەتایەکتان کردوو یا کەسانیک دەگەڵ ئیوه خراب هەلسوکهوتیان کردوو، خەتابارن. کەوابوو چ بۆسزادانی ئیوه بەتاوانی کاریکی خراب که کردووتانەو چ بۆ وەرگرتنی تۆلەتان لەوانەیی زۆلمیان له ئیوه کردوو دەبێ له هەمووشت ناگادار بێمەوه. یهکیک له کراس لەبەرەکان گوتی: «ئیمە بەپەلەین، کاروانسەرەش دووره. کاتی ئەوەمان نییه وەلامی هەموو پرسیاریکی تۆ بدەینەوه.» ئەوهی گوت و دەئیسترەکهی راخوری تا تێ پەری و بڕوا، بەلام دۆن کیشۆت هەوساری ئیستری گرت و گوتی: پیت دەلیم راوەستە و بەئەدەبتریش بە» یا جوابی پرسیارەکانم بدەنەوه یا خۆتان بۆ شەر نامادە کەن، دەگەڵ هەمووتان بەشەر دیم.» ئیستری کابرا زۆر رەوهک و سەرکیش بوو، دەوئانەدا سەلمییهوه بە پشتدا کەوتە عەرزى و سوارەکەشی وەبن خۆی دا. یهکیک له نۆکەرەن که پیاوه بوو کاتیک ئەربابی خۆی

دەو حالەتەدا دیت دەستی کرد بەجنیودان بەدۆن کیشۆت و ئەویش که ناگری توورەیی و رقی گری گرتبوو، نێزەکەیی داھینایه و بێ ئەوهی درەنگیک بکا هێرشى برده سەر یهکیک له سواره رەشپۆشەکان و بەیهک زەبری کاری، لە پشت ئیسترەوه خستیه سەر زەوی. پاشان هێرشى برده سەر هەموو سوارەکان و بەراستیش دەبایه بێتیه سەیری پالەوان که چۆن بەئازایەتییهکی بێ وینەوه هێرشى دەبرد و یهک بەدوای یهکدا دەبخستنه خوارەوه. رۆسینانیش دەو مەعەرەکەیدا وەها تیژ و چابوک هەلەدەسوورا که دەتگوت بالی لێ رەواوه.

هەمووی ئەو سپی پۆشانە بێ ئازار و بێ چەک بوون. لەبەر ئەوه هەر بەزەبەرەکانی سەرەتای هێرشەکه هەریهکەیی بەلایه کدا پشتیان کردوو و هەلاتن و بەمەشخەلەوه رۆیان دە بیابان کرد و هەر کەس دەو حالەدا دیتبانی ئەوانی دەگەڵ ئەو نیکابدارانەیی دەشەوی کارناوالدا هەلدین لێ تیک دەچوو و بەلام رەش پۆشەکان وەها دەگەڵ جلویه رگ و ئاتەگ و داوینی دیرژی خۆیان لیک هالابوون که نەیان دەتوانی بچوونێنەوه. لەبەر ئەوه دۆن کیشۆت توانیی بیانکووتی و هەموویان تارومار(*) بکا و بەموفتە بێتە تاقە پالەوانی مەیدان، رێبوارەکان لایان وابوو ئەوه خودی ئییلیسە له دۆزەخ دەرباز بووه و سەر ریتی پێ گرتوون و دەیهوێ جەنازەکەیان له دەست دەربینی. دەو کاتەدا سانکۆ تەواوی ئەو رۆداونەیی بەچاوی خۆی دەدیت و ئافەرینی بۆ ئازایەتی ئەربابی خۆی دەنارد و له بن لێویدا زەمزمەیی دەکرد که بەراستی ئەو ئەربابەبه هەمان ئەندازە که خۆی دەلی ئازا و نەترسە.

له نزیک یهکەم سوار که ئیستری بەسەردا کەوتبوو مەشخەلیک کەوتبوو سەر زەوی که هیشتا هەر دایسا و نەکوژابوووه. دۆن کیشۆت کاتیک لەبەر رۆوناکایی مەشخەلەکه کابرای دیت نێزەیی لەسەر گەرووی دانا و هاواری کرد یا تەسلیم بەیا دەتکوژم. کابرای وەعەرزکەوتوو گوتی: «من تەسلیمی تەسلیمم! چون ناتوانم ببزووم، لاشم وایه که قاجم شکاوه. بەلام ئەگەر حەزەرەتی جەنابتان مەسیحییەکی ئازادە و مەردورەندی تکات لێ دەکەم ئەمن مەکوژە. کوشتنی من گوناھیکی گەورەیه چون من بڕوانامەیی زانستە ئابینیەکان و ئیزنی (ئیحتیھادم) وەرگرتوو، دۆن کیشۆت گوتی: جا ئەگەر تۆ پیاویکی رۆحانیت کام شەیتان فریوی داون و هیناونییه تە ئیرە؟

کەشیش گوتی: «بەفریوی کام شەیتان! بەفریوی بەختی رەشی خۆمان! دۆن کیشۆت گوتی «باشە ئەگەر جوابی پرسیارەکانی تریشم نەدەنەوه بەدەختییەکی گەورەتر چاوەروانیتان دەکات. کەشیش گوتی: تۆ هەرچی بفرمووی من وا دەکەم. بەلام دەپیشدا دەبێ بەعەرزى خزمەتی بەریتان رابگەیهنم که ئەگەرچی گوتم «لیسانسی»»(*)

(به‌کالویوس)ی دوروی زانسته دینییه‌کانم وهرگرتوو به‌لام ته‌نیا «دیلۆمه»م هه‌یه. ناوم «ئالۆنزۆلۆپیز» Alonzolopez و زیدم «ئالکۆواندیس»ه له شاری «بائیزا» Baéza ده‌گه‌ل یازده که‌شیشی تر وه‌پێ که‌وتوو. هه‌ر ئه‌وانه‌ی که مه‌شخه‌ل به‌دهست هه‌لده‌هاتن، ئیمه هه‌موومان بۆ به‌ریکردنی جه‌نازه‌یه‌ک که ده‌و تابووته‌یان ناوه ده‌چینه «سه‌گۆوی» ئهم جه‌نازه‌ش ته‌رمی نه‌جیب زاده‌یه‌کی خه‌لکی بائیزایه که له‌وئ کۆچبار(*) بووه و ماوه‌یه‌ک له‌وئ ئه‌سپه‌رده‌ی خاک کرابوو، به‌لام وه‌ک عه‌رزم کردی ئیستا ئیسک و پرووسکی ده‌به‌ینه‌وه سه‌گۆی که مه‌غبه‌ره‌ی بنه‌ماله‌یان له‌وییه. دۆن کیشۆت پرسى: قاتلی ئه‌و کییه؟ که‌شیش گوتی: قاتله‌که‌ی خودایه؟ که به‌یاوێکی توند گیانی لى ئه‌ستانده‌وه. دۆن کیشۆت گوتی که‌وابوو خوداوه‌ند منی له زه‌حمه‌تی تۆله‌ وه‌رگرتنه‌وه‌ی ئه‌و خوالخۆشبووه مه‌عارف فه‌رموو، به‌لئى ئیستا که ئه‌و ویکه‌وتوو ده‌ستی باری ته‌عالایه، بیجگه له‌وه‌ی لێوم بدرووم و سه‌ردابخه‌م چاره‌یه‌کم نییه. به‌لام ده‌مه‌وئ به‌عه‌رزى جه‌نابی به‌ریزتان بگه‌یه‌نم که من یه‌کێک له پاله‌وانانی مانشم و ناوم دۆن کیشۆته و شوغلی من ئه‌وه‌یه ده‌ چوار قورنه‌ی دنیا دا بگه‌پیم و تۆله‌ی مه‌زلووم له زالم بگه‌مه‌وه و، بیدادگه‌رییه‌کان فه‌ره‌بوو بگه‌مه‌وه. که‌شیش گوتی: من دروست نازانم مه‌به‌ستی تۆ له لابرندی زولم و سته‌م چیه، به‌لام ده‌زانم من پیاویکی ره‌شید و ساغ و سلامه‌ت بووم و تۆ نه‌قوستانت کردم و لاقیکت شکاندم، که ره‌نگه تا ماوم تازه ئه‌و لاقه‌م راست نه‌بیته‌وه. هه‌روه‌ها ئه‌و زولمه‌ی ده‌ته‌ویست له‌سه‌ر منی لابه‌ری ئه‌وه بوو که ده‌رحه‌قی خۆم زولمێکی وات کردوو که فه‌ره‌بوو ناکریته‌وه و هه‌یچ رووداویک له‌وه خراپتر مومکین نه‌بوو بۆمن بیته پێش که تووشی که‌سیکی وه‌ک تۆ، که و دواى گۆنگه‌لان که‌وتوو بيم. دۆن کیشۆت گوتی جه‌نابی ئالۆنزۆلۆپیز، که‌شیشی دیلۆمه، بزانه و ئاگادار به که له دنیا دا گه‌ریانی(*) هه‌موو کارێک له‌سه‌ر ره‌وشیک نییه. سه‌ده‌مه‌یه‌کی که ئیستا به‌جه‌نابت گه‌یشت که به‌و شه‌وه به‌جلوبه‌رگی سپی و مه‌شخه‌ل به‌ده‌سته‌وه به‌ریگادا ده‌رۆیشتی و له‌ژیر لیۆتدا دوعات ده‌کرد و عه‌زادار بوون و ده‌و حاله‌ته‌دا وه‌ک مۆته‌و تاپۆ ده‌چوو. من ناچار نه‌متوانی له ئه‌نجامی ئه‌رکی خۆم مل باده‌م و هه‌یرشم بۆ هه‌ینای. یانی ئه‌گه‌ر له راستیدا ئیوه هه‌ر ئه‌وشته بووایه‌ن که من خه‌یالم ده‌کرد، یانی خه‌یالیک له شه‌یتانانی هه‌لاتوو دۆزه‌خ بووانایه، ناچار بووم هه‌ر ئه‌و کاره بگه‌م. که‌شیش گوتی: ئیستا که به‌ختی ره‌شی من وای ویستوو له به‌ریزتان ئه‌ی پاله‌وانی دنیاگه‌ر، که تا زه‌مانیکی دووردریژ منت له‌گه‌رانی دنیاخست، تکا ده‌که‌م، یارمه‌تیم بده‌ن تا من له بن ئه‌و ئیستره که قاچم ده‌نیو رکیفت وزینه‌که‌یدا ماوه‌ته‌وه بيمه‌ ده‌ری. دۆن

کیشۆت گوتی: سه‌یره! ئه‌دی بۆ وا دره‌نگه؟ ده‌ته‌ویست سه‌به‌ینی ئه‌و داخوارییه‌م لى بکه‌ی؟ ئه‌دی چاوه‌روانی چ بووی که ده‌ردی خۆت به‌من نه‌ده‌گوت؟

ده‌سته‌به‌جی بانگی سانکۆی کرد که بی، به‌لام ئه‌و په‌له‌یه‌کی بۆ هاتن نه‌بوو. چون خه‌ریکی تالان کردنی باری ئیسترێک بوو که که‌شیشانی خه‌یزخووان هه‌موو ئازووکه و تیشووی ریگیان لى بار کردبوو. سانکۆ له بالاپۆشه‌که‌ی خۆی شتیکی وه‌ک کۆله‌پشتی دروست کرد و تا ده‌یتوانی هه‌رچی وه‌ده‌ستی که‌وت ده‌وی ئاخنی و سواری پشتی که‌ره‌که‌ی خۆی کرد. پاشان به‌هاواری بانگ کردنی ئه‌ربه‌به‌وه چوو تا جه‌نابی که‌شیش له ژیر له‌شی قورسی ئیستر بیننه‌ ده‌ر، هه‌ر دووک به‌زه‌حمه‌ت توانیان که‌شیش هه‌ستینه‌وه و سواری خانه‌ی زینی بگه‌نه‌وه و مه‌شخه‌له‌که‌شی بده‌نه‌وه به‌ده‌ستی. دۆن کیشۆت پێی فه‌رموو تا به‌دوای هاواله‌کانیدا برۆ و سفارشی پێ کرد که لایه‌ن ئه‌وه‌وه له‌و ده‌ستدریژییه‌ی که ناچار پێی کردوون، عوزری بۆ بخوای. سانکۆش به‌که‌شیش گوت: «ئه‌گه‌ر ئه‌و ئاغا یانه ویستیان بزائن ئه‌و دلاوه‌ره‌ی که ئه‌وانی تارومار کردوو که‌ییه، بلئى پاله‌وانی ناودار دۆن کیشۆتی مانش یا به‌واته‌یه‌کی تر پاله‌وانی غه‌مگین روخساره.

که‌شیش بى ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر باقیی قسه‌کانی راوه‌ستی له‌وئ دوور که‌وته‌وه و ئه‌وده‌م دۆن کیشۆت له سانکۆی پرسى که له‌به‌رچی ده‌وسه‌عاته تایبه‌تییه‌دا ناوی «پاله‌وانی غه‌مگین روخسار»ی له‌سه‌ر داناوه. سانکۆ ده‌جوابدا گوتی: «ئه‌لعان عه‌رزت ده‌که‌م، هه‌یه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که من له‌به‌ر رووناکیی ئه‌و مه‌شخه‌له‌ی به‌ده‌ست ئه‌و به‌ده‌خته شه‌له‌وه‌ بوو، بۆ ساتیک به‌وردی چاوم له سه‌روسیمای به‌ریزتان کرد و به‌راستی جه‌نابت قیافه و سه‌روسیمایه‌کی ئه‌وه‌نده داماو و ناحه‌زت بوو که من ده‌عومری خومدا ئاوام نه‌دیتبووی و هه‌ی ئه‌و حاله‌ته‌ش یا ماندوو بوونی زۆر له‌و شه‌ره‌دایه یا له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که ددانه‌کانت هه‌له‌وه‌ریون. دۆن کیشۆت گوتی وا نییه، به‌لکو ئه‌و حه‌کیمی زانا که مقه‌ده‌ره رۆژیک میژووی پاله‌وانی و دلاوه‌رییه‌کانی من بنووسی وای به‌باش زانیوه که منیش به‌شیوه‌ی پاله‌وانانی قه‌دیم له‌قه‌بیکی پرمانا بۆ خۆم هه‌لبژیرم. بۆ نمونه‌وه ده‌نیو پاله‌وانانی که‌ونارادا یه‌کیان «پاله‌وانی ئاگرین تیغ» یه‌کی تر «پاله‌وانی ئه‌سپی شاخدار» ئه‌وی دی «پاله‌وانی کیژان» یه‌که «پاله‌وانی غه‌نقا»(*) یه‌که «پاله‌وانی ئه‌ژده‌ران»(*) و یه‌کی تریان «پاله‌وانی ئه‌جه‌ل» ناو نابوون و له سایه‌ی ئه‌م ناو و له‌قه‌بانهدا بوو که هه‌موویان له‌سه‌ر انسه‌ری جیهاندا ناسرابوون و ناویان ده‌رکردبوو. که‌وابوو هه‌مان حه‌کیمی زانا که باس کرد له‌قه‌بی «پاله‌وانی غه‌مگین روخسار»ی که ره‌نگه له‌مه‌ودوا بۆ خۆمی هه‌لبژیرم، به‌تۆی ئیلهام کردوو و هه‌یناویه‌ته سه‌ر

زبانته؛ و بۆ ئەوهی ئەم ناوهم زۆرتر لى بکالیتەوه* (سفرارش ده‌که‌م که وینه‌ی پوخساریکی غه‌مگین و ترسینه‌ر، له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌م په‌سم که‌ن. سانکۆ گوتی: ئەرباب خه‌رج کردنی پوول و زه‌مان بۆ په‌سم کردنی وه‌ها وینه‌یه‌که‌ بێ فایده‌یه. ئەوه به‌سه‌ که‌ هه‌زرتی جه‌نابت روخساری خۆتان نیشان بده‌ن و چاو ده‌وانه‌ ببه‌ین که‌ به‌رامبه‌رت دین یا راده‌وه‌ستن. من قه‌ولت پى دده‌م بى ئەوه‌ی پىداوایسته‌یه‌که‌ت به‌په‌سم و وینه‌ی سه‌ر مه‌تال بى هه‌موو ده‌ستبه‌جى پىت بلین پاله‌وانى «غه‌مگین پوخسار». باوه‌ر به‌رموو راستت پى ده‌لیم، چونکه‌ ئەگه‌ر به‌شوخیشى بزانی برسیه‌تی و بى ددانى قیافه‌یه‌کی وه‌ها به‌زاره‌هینى پى داوى که‌ هه‌ر وه‌ک عه‌رزم کردى به‌ئاسانى ده‌توانى له‌ په‌سمى سه‌رمه‌تال چاوپۆشى به‌رمووى.»

دۆن کیشۆت له‌و گالته‌یه‌ی مه‌یته‌ره‌که‌ی وه‌ پیکه‌نینه‌ که‌وت، به‌لام ده‌ ئەزمى خۆیدا پىداگرتر بوو که‌ ئەو له‌قه‌به‌ هه‌لبژیرى و ئەو په‌سمه‌ی بیری لى کردبووه‌ له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی په‌سم بکا. پاشان رووى ده‌ مه‌یته‌ر کرد و گوتی: «سانکۆ هیچ ده‌زانى که‌ من له‌سه‌ر بنه‌مای ئەم حوکمه‌ دینییه‌ که‌ ده‌لێ: "Si quise sundate diabola etc" «هه‌رکەس له‌ شتیکی پیرۆز رابسى شه‌یتانه»... کافر بووم؟ و به‌و حاله‌شه‌وه‌ ئەگه‌ر راست ده‌وى من له‌وان رانه‌ساوم و ئییان وه‌ده‌ست نه‌هاتووم. ته‌نیا به‌و نێزه‌یه‌ لیم داو! له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌ من هه‌رگیز فکرم نه‌ده‌کرده‌وه‌ که‌ ئەوانى هێرشیان بۆ ده‌به‌م که‌شیش و ئەربابى کلیسا بن. چون من خۆم پیاویکی مه‌سیحی و دیندار و کاتۆلیکیکی ته‌واوم و حورمه‌تی که‌شیش و پیاوی ئاینی راده‌گرم، پىم وابوو ده‌گه‌ل مۆته و جندۆکه‌ و تاپۆیان به‌ره‌نگارم. ده‌نا من ئەو پروداوه‌م فه‌رامۆش نه‌کردوه‌ که‌ بۆ پاله‌وانى ناودار «سیدرۆى دیا» هاته‌ پىش. ئەو پاله‌وانه‌ ده‌ خزمه‌ت پادا کورسى یه‌کێک له‌ پاشایانى تیکشکانه‌ و پاپیش ئەوى به‌کافر له‌قه‌له‌مدا. وه‌ ئەم ته‌که‌فیره‌* (نه‌بووه‌ هۆی ئەوه‌ که‌ ده‌وى رۆژیدا «رۆدریکۆ دۆویوار»^(١٤٥)) وه‌ک جوامیریکى شه‌ریف و ئازا عه‌مه‌ل نه‌کا.

١٤٥- به‌پى داستانیکى هه‌لبه‌ستراوه‌ که‌ ده‌ شه‌رحى ئەحوالى «سیدرۆى دیا» پاله‌وانى میژوویى ئیسه‌پانادا هاتووه‌، «سید» کورسى عاچى پاشای فه‌رانسه‌ی به‌بیانوى ئەوه‌ که‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ی کورسى پاشای کاستیل داندراوو شکانه‌ و پاپ به‌سزای ئەو کاره‌ ته‌که‌فیری کرد. (مۆریس باردۆن) و له‌وه‌ی که‌ سیروانتیس یه‌که‌م جار ئەم کاره‌ی به‌ناوى «سید» و دوو دێر خوارتر به‌ناوى «رۆدریکۆ دۆویوار» نه‌قل ده‌کا، روون ده‌بیته‌وه‌ که‌ ئەم دوو که‌سه‌ هه‌ردووکیان یه‌ک که‌سن. (مه‌مه‌د قازى)

چون له‌و ساته‌دا که‌شیش له‌وى دوور که‌وتبووه‌وه‌ دۆن کیشۆت هه‌وه‌سى کرد بزانی ئەوه‌ی ده‌ تابووته‌که‌دایه‌ به‌راستی جه‌نازه‌ی مرۆفیکه‌ یا نا، به‌لام سانکۆ به‌هیچ شێوه‌ مى نه‌دا و له‌به‌ر ئەوه‌ گوتی: «ئەرباب له‌ نێو هه‌موو رووداوه‌کاندا به‌رپۆت به‌هه‌رزانتترین قیমে‌ت ئەو یه‌که‌یانت کۆتایی پى هینا. که‌وابوو پىویست ناکا له‌وه‌ زۆرتر شه‌یتان به‌اروژینى. ئەم جه‌ماعه‌ته‌ هه‌ر چه‌ند شکاون و هه‌لاتوون به‌لام له‌وانه‌یه‌ ده‌ یه‌ک ئاندا ئاگادار بنه‌وه‌ که‌ ته‌نیا یه‌ک نه‌فه‌ر ئەو شکسته‌ی پى داو و ئەوجار له‌به‌ر قین و رق و شه‌رمه‌زاریى خۆیان ویکرا بگه‌رپینه‌وه‌ سه‌رمان و ده‌ردى سه‌گیمان بده‌ن. به‌قسه‌ی من بکه‌. که‌ره‌که‌م بارى ئازووقه‌ی له‌سه‌ر پشته. کێو پاره‌ نزیکه‌ و برسیه‌تیش تیمان ده‌وژینى که‌ برۆین: که‌وابوو هیچ شتیکی له‌وه‌ چاکتر نییه‌ کلکمان ده‌ گه‌لۆزى بگرین و ده‌رباز بین و به‌حوکمی ئەو په‌نده‌ که‌ ده‌لێ: «ئەوى مردوو ده‌یه‌وى قه‌بره‌ و ئەوه‌ی زیندروو ده‌یه‌وى سفره‌» باشتره‌ برۆین سفره‌ رابخه‌ین و بخۆین و، پاش ئەو قسانه‌ هه‌وسارى که‌ره‌که‌ی گرت و له‌ دۆن کیشۆتیش پاراوه‌ به‌داوى بکه‌وى. دۆن کیشۆتیش که‌ تى گه‌یشت حه‌ق به‌سانکۆیه‌ به‌قسه‌ی کرد.

پاش ئەوه‌ی هه‌ر دووکیان به‌شیویکدا که‌ که‌وتبووه‌ نیوان دوو ته‌پکی نه‌وى گه‌یشتنه‌ دۆلیکی پان و به‌رین و سه‌وز و دلبلۆین، هه‌ر له‌وى دابه‌زین. سانکۆ بارى له‌ پشت گویدرێژه‌که‌ی هینا خواره‌وه‌ و ئەرباب و مه‌یته‌ر له‌سه‌ر چیمه‌نى سه‌وز راکشان و به‌ئیشیا فراوین و نه‌هار و شامیان یه‌کجى خوارد. خواردنیان بریتی بوو له‌ چه‌ند کوته‌ گۆشتى سارد که‌ که‌شیشانى هاوړی جه‌نازه‌، که‌ له‌و دنیايه‌دا نایه‌لن به‌دیان لى رابری، بارى پشت ئیستری خۆیان کردبوو. به‌لام بۆ ئەو دووانه‌ رووداویکی ناخۆشى تر هاتبووه‌ پىشى که‌ به‌لای سانکۆوه‌ تالترین و ناخۆشته‌رین رووداو بوو، ئەویش ئەوه‌ بوو که‌ شه‌رابیان پى نه‌بوو. ئەوجار تینوویتى گۆشارى بۆ هینا بوون و دلۆپیکیشیان ئاو له‌و نزیکانه‌ پى شک نه‌ده‌ات. سانکۆ که‌ دیتی له‌و سه‌وزه‌زاره‌دا گیای ورد و ته‌رپوتازه‌ زۆره‌ شتیکی به‌ئەربابه‌که‌ی گوت که‌ ده‌ به‌شى دوايیدا لى ئاگادار ده‌بینه‌وه‌.

ببین و بزائن له كوێن.

به لām دۆن كيشۆت به پشتیوانیی دلی نه ترس و بی باکی خۆی، سواری ئه سپه كه ی بوو، مه تالی ده شانی كرد و نیزه ی له سه ر باری هیرش بردن راگرت و هاواری كرد: «هه قال سانكو بزانه كه من به ئه مری خودای مه زن له چاخى ئاسندا له دایك بووم تا چاخى زیر زیندوو كه مه وه. ده ستی ته قدير هه رچی مه هله كه و مه ترسییه و هه رچی هونه ر نوێنی دره وشاوه و نازایه تی بی وینه یه به ناوی منی ره قه م لی داوه. دووباره دوویاتی ده كه مه وه منم كه ده بی بیره وه ریی بیست و پینچ پاله وانه كه ی میزی خر و دوازه شاسواری فه رهنسی و ناودارانی نو نه فه ره زیندوو بکه مه و یادی «پلاتیر» «كان» و «فی بووسن» «كان» و «بلیانیس» «كان» و «تابلان» «كان» و «ئولیوان» «كان» و «تیران» «كان» و پاله وانانیکى بی ئه ژماری سه رگه ردانى سه ده و سه رده مه را بردوو هكان له بیر خه لکی به رمه وه و ده سه رده میكدا كه هه م ئه وه ند نازایه تی و شاكارى عه جیب و سه رسور هینهر له خۆم نیشان بده م كه دره وشاوه ترین نازایه تییه كان كه مایه ی شانازی و پی خورینی دیتران بوون له به ر چاوان بشارمه وه. تو ئه ی مه یته ری شه ریف و وه فاداری من به وردی ته ماشای تاریکی و بیده نگیی ئه و شه وه ئه نگوسته چاوه بکه و ده نگى نه ناسراوی پر راز و نه پینیی داره كان و هاشه و شلپوهۆرئى ئاویك كه ئیمه لی ده گه ریپن و ده لئی له سه ر ترۆپکی چیاکانی مانگه وه هه لده رزینه سه ر زه وی و هه ره وه ها ده نگى كوته كوت و جرینگه جرینگی ئاسن كه په رده ی گویمان ده درینئى گوئى بده یه و ئه و هه مووه نه به گشتی به لكو تاكه تاكه یان بو ئه وه به سن كه ترس و هه راس بخه نه دلی مه ریخ خودای شه ر و له سه رووی هه مووان ده دلی كه سیكدا كه له سه ره تاوه بو ئه و رووداوانه ئافه ریده نه كراوه، ترس و دلّه كوته پینك بپن. به هه رحال هه مووی ئه و شتانه كه بو توّم شی كردنه وه، وه ك ده رزی ئازن كردنیک وان كه خوینی مه ردایه تی و پیاوه تی ده ده ماره كانمدا وه گه ر ده خه ن و هه ر له ئیستناوه به تاسه ی ده ست و په نجه نه رم كردن ده گه ل ئه و رووداوه، هه ر چه نده ش به مه ترسی و ترسیته ر بی، دلم ده سینگمدا ده یكوتی، كه وابوو ئه ی سانكو هیندیک ته نگه ی روّسینانت مه حكه م كه و به ئه مانى خودا سئى روژ چاوه روانی من به، ئه گه ر له كو تایی ئه و ماوه یه دا نه هاتمه وه تو ده توانی بگه ریپه وه گونده كه مان و له وه شه وه بو ئه وه ی كاریکی باش و خزمه تیکت به من كرد بی، ده چییه گوندى تو بوژۆ به دل به ری بی هاوتای من دۆلسینه ده لپی كه پاله وانى دیلی ئه وینی تو ده ریگه ی ئه نجامدانى نازایه تییه گه وره و به رچاودا كه بتوانئى ئه وی لایقی عینوانی پاله وانى بكا، گیانى خۆی له ده ست دا.»

له مه ر رووداویکی سه یر و سه مه ره كه دۆن كيشۆتى دلاوه ر به مه ترسییه کی كه م كو تایی پی هینا، به چه شنیک كه هیچ پاله وانیکى ناوداری تر ئه وه ی پی نه كراوه

سانكو گوئی: «ئه رباب، ناکرئ ئه م سه وه زه زار و میگر و چیمه نه، چۆمیک یا سه رچاوه كانیه کی لی نه بی كه تیراوی بكا. كه وابوو باشتره هیندیک بچینه پیتتر، چون بیگومان تووشی ئاویك ده بین كه تینوویتی جه رگ و دل هه لقه رچینی ئیمه دامرکینئى، ئه و تونیه تییه کی كه ئیمه ی له پی خستوو و زۆر له برسیه تی ناخۆشته.»

دۆن كيشۆت ئه م رایه ی په سند كرد و جله وی روّسینانتی به ده سه ته وه گرت و سانكو ش پاش ئه وه ی باقیی خۆراکه كه ی خر كرده وه و باری كه ره كه ی كرد، هه وساری كه ری گرت. پاشان به كوتره كوتره (*) و هه نگاوه هه نگاوه بو لای سه رووی میگره كه چونه پيش، تاریکایی ئه و شه وه ئه وه نده خه ست بوو كه هیچ شتیکیان نه ده بینى. هیشتا دووسه د هه نگاویك نه رویشتبوون كه ده نگیی ترسناك وه ك ده نگى ئاوه لدیریکی زۆر بلند كه هه لبرژیته سه ر گاشه به ردیك به گوئیان گه یشت. هه ر دووکیان له بیستنی ئه و ده نگه هه ستیان به خو شحالی كرد و کاتیک راوه ستان تا به سه رنجه وه گوئى را دپرن و شوینی ده نگى ئاوه كه بدۆزنه وه له نه کاو ده نگه ده نگ و هه مه مه (*) یه کی تریان بیست، كه شادی و خو شحالییه کانی له ناو برد. به تایبه تی سانكو كه عه سلئى (*) خۆی پیاویکی ترسه نوک بوو. ده نگى زه برو کوتانی به سام و نامه علووم بوو كه ئه هه نگین و یه كده ست، تیکه ل ده گه ل جرینگه جرینگ و ویک كه وتنی ئاسن و زنجیران ده گه یشته به رگوئى و چون ده گه ل هاشه هاشی سیلاو تیکه ل ده بوو وای لی ده هات كه دلی هه موو كه سیکی بیجگه له دۆن كيشۆت وه له رزه ده خست. شه و هه ر وه ك گوتم زۆر تاریک بوو، به هه لکه وت ریگه یان كه وبتوو قه راغ میشه یه ك داری به رز كه باى شه مال ده نگیی خو ش و له هه مانکاتیشدا ترسیته ری لی هه لده ستاند. وه هابوو كه ئه و ده قه ره چۆل وخه لوته و وه زعی شوینه كه و تاریکیی شه و و ده نگى ئاو و زمزمه ی گه لا و لوق و پوپ هه مووی ترس و هه راسیان بلاو ده كرده وه. خراپتریش ئه وه بوو كه ده نگى ئاسن و زنجیر هه روا بلند بوو و باش هه ر ده هات و سپیده ی به یانیش جارئى نزیک نه بوو بووه تا ئه و دوو لانی كه م به رپیی خو یان

کاتیک سانکو ئو قسانه‌ی له ئه‌رباب بیست هۆله‌هۆل دهستی کرد به‌گریان و گوتی: «ئه‌رباب، نازانم تۆ له‌به‌رچی ده‌چییه پیشوازیی ئهم رووداوه گوره‌یه؟ ئه‌و سه‌عاته‌ی شه‌وه و هیچکس نامانینی. ئیمه ده‌توانین ڕیگای خۆمان بگراین و له مه‌ترسی ڕزگارمان بئێ. جا با ناچاریش بین سئ ڕۆژی تریش ئاو نه‌خۆینه‌وه و، چون هیچ کهس نامانینی هیچ که‌سیش به‌ترسه‌نۆکمان نازانی. له لایه‌کی تره‌وه من زور جار له که‌شیشی گوندی خۆمان، که تۆش ده‌یناسی، بیستوومه، هه‌ر کهس خۆی ده مه‌ترسی باوئ گیانیشی له‌سه‌ر داده‌نی. که‌واو بو باش نییه پیاو خودای ده مه‌حزور بخا و خۆی ده مه‌ترسییه‌کی وا به‌هاوئ که ڕزگار بوونی به‌موعجیزه نه‌بئ جی‌به‌جئ نه‌کرئ. تا ئه‌و راده‌یه که خودا تۆی تووشی سه‌مای سه‌رلیغه نه‌کرد و بئ ئه‌وه‌ی جی‌به‌کت دارووشی، به‌سه‌ر هه‌موو دوژمنه‌کاندا که جه‌نازه‌یان راده‌گوێزن، سه‌رکه‌وتی، خۆی موعجیزه‌یه‌کی کهم نه‌بووه. به‌لام ئه‌گه‌ر ته‌واوی ئه‌و باسانه کارت لئ نه‌کا و دلی وه‌ک به‌ردت نه‌رم نه‌کا لانی کهم ئه‌و نوکته ده‌به‌ر چاو بگره که هه‌رکه هه‌نگاوێک لیره دوور که‌وتیه‌وه، من له ترسان دلم ده‌توقئ و ڕۆچی خۆم ته‌سلیمی هه‌رکه‌سیک که بیه‌وئ بیکیشئ، ده‌که‌م. من ژن و مندالی خۆم به‌جئ هیشت و ته‌رکه وه‌ته‌ن(*) بووم بۆ ئه‌وه‌ی ده خزمه‌ت تۆدا بم و خزمه‌ت بکه‌م و وای تئ ده‌گه‌یشتم که زۆر یا کهم بایه‌خیکم لای تۆ ده‌بئ. به‌لام هه‌ر لئێ گه‌رئ وه‌ک په‌ندیکی قه‌دیمی ده‌لئ: «به‌ته‌ماعی زۆر هه‌مبانه‌ت زۆر ماخه‌؛ چونکه ئه‌گه‌ر زۆری تئ باخنی ده‌درئ و له‌به‌ریه‌ک ده‌چئ،» منیش ئیستا ده‌بینم هه‌مبانه‌ی هیوا و هومیدم دراوه چون ده‌وکاته‌دا که پیم وابوو شتیکی وای نه‌ماوه بیه‌م خاوه‌نی ئه‌و دورکه شووم و به‌زیاد نه‌بووه‌ی به‌رێرتان چه‌ندین جار به‌لێنتان پئ داوم ئه‌وه تا له‌باتی ئه‌جر و پاداش پێوه‌ی به‌جیم به‌هئلی و تاکی ته‌نیا له‌و شوینه په‌رت و نادیاره دوور له ئاده‌میزاده به‌ره‌لام بکه‌ی! ئاخ ئه‌ی ئه‌رباب تۆ ئه‌و خودایه‌ی ده‌بیه‌رستی ده‌رحه‌ق به‌من هینده دلره‌ق و بئ به‌زیی مه‌به و ئه‌گه‌ر به‌هیچ شپوه له ڕووبه‌روو بوونه‌وه ده‌گه‌ل ئهم رووداوه ده‌ست هه‌لناگری لانی کهم تا به‌یانی راوه‌سته. چون من له ڕووی ئه‌زموونه‌کانی ئه‌و ڕۆژانه‌ی که شوانیم ده‌کرد، پیم وایه تا ڕۆژه‌لاتن سئ ساعه‌تی زۆرت نه‌ماوه. چون ده‌راستیدا زاری حه‌وته‌وانه‌ی گچکه (ورچی گچکه = دب اکبر) له‌سه‌رووی ئه‌ستیره‌ی چه‌لیپایه، له حالیکدا نیوه‌شه‌و، ده‌هئلی باسکی چه‌پی ئه‌و ئه‌ستیره‌یه‌دا دیاری ده‌کرئ. دۆن کیشۆت جواپی دوا: «سانکو ئه‌لئان که شه‌و ئه‌وه‌نده تاریکه که هیچ ئه‌ستیره‌یه‌ک نابیندرئ تۆ له‌کوئ ده‌توانی هئلی باسکی چه‌پ ببینی و له کوئ ده‌زانی سه‌ر و ده‌می ئه‌ستیره له کوئیه؟ سانکو گوتی: به‌لئ راسته به‌لام ترس چاوی

تیزه و ئه‌گه‌ر گوتووینانه ده‌توانئ ژیر زه‌وی ببینی که‌واو بو ده‌توانئ ئاسمانیش له‌و سه‌ره ببینی، له لایه‌کی تریشه‌وه زانینی ئه‌وه‌ی که تابه‌یانی زۆری نه‌ماوه کاریکی ئاسانه. دۆن کیشۆت گوتی، چ زوو ڕۆژ بیته‌وه و چ دره‌نگه هه‌رگیز که‌سیک له‌م سه‌عاته و له هیچ سه‌عاتیکی تردا ناتوانئ به‌کرووزانه‌وه و پارانه‌وه نه‌هئلی ئه‌رکی پاله‌وانه‌تی خۆم راپه‌رینم. که‌واو بو سانکو تکات لئ ده‌که‌م ورته‌ت لئ نه‌یا. خودایه‌ک که هه‌وه‌سی به‌ره‌نگاری ده‌گه‌ل رووداویکی ئاوا سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی خستووه‌ته دلی من ده‌فکری ڕزگاریی من و پیکه‌ینانی ئاره‌زووی دلی تۆشدا هه‌یه. کاریک که تۆ ده‌بی بیکه‌ی ئه‌وه‌یه که ته‌نگه‌ی ڕۆسینانت باش بکیشی و هه‌ر لیره نه‌بزووی. من به‌لێنی ده‌دم زیندوو یا مردوو زوو بگه‌ریمه‌وه.»

سانکو که دیتی لیب‌راوی ئه‌رباب هیچی ده‌گه‌ل ناکرئ و نه‌سیحه‌ت و پارانه‌وه و فرمیسک هه‌لوه‌رداندن کاریک ناکاته سه‌ر پاله‌وان، هاته سه‌ر ئه‌وه‌ی که به‌فیل و ته‌له‌که هه‌ر چۆنیک بئ تا ڕۆژ ده‌بیته‌وه نه‌هئلی بپروا. بۆ ئهم مه‌به‌سته له‌و کاته‌دا که ته‌نگه‌ی ڕۆسینانتی مه‌که‌م ده‌کر، بئ ئه‌وه‌ی بئلی ئه‌رباب بزانی له‌سه‌ر خۆ هه‌ر دووک ده‌ستی ڕۆسینانتی به‌هه‌وساری که‌ره‌که‌ی به‌ست. به‌جۆریک که دۆن کیشۆت که سوار بوو، نه‌یتوانی بپروا چون هه‌رچی ده‌روسینانت ده‌خوری و ڕکیفی لئ دها جووله‌ی نه‌ده‌کرد. سانکو که دیتی که‌له‌که‌که‌ی گرتوویه‌تی گوتی: «دیوته ئه‌رباب، ده‌بینی که خودای باری ته‌عالا ڕوحمی به فرمیسک و گریانی من کردووه و ناھئلی ڕۆسینانت ته‌کان له خۆی بدا. ئیستا ئه‌گه‌ر ئیوه هه‌ر له‌سه‌ر ڕۆیشتن سوورین(*) و ئهم حیوانه به‌سته‌زمانه ئازار بدن وه‌ک ئه‌وه وایه ده‌گه‌ل قه‌زارووه‌ده‌ر به‌شه‌ر هاتبن یا ئاسن به‌مسته‌کوئه بکوتن»

له‌و باس و خواسه‌دا دۆن کیشۆت ورده‌ورده ناھومید ده‌بوو، چون هه‌ر چه‌ندی به‌مامزه ڕکیفی له ئه‌سه‌په‌که‌ی دها ئه‌و به‌سته‌زمانه نه‌یده‌توانی هه‌نگاو بئ. سه‌ره‌نجام دۆن کیشۆت بئ ئه‌وه‌ی بزانی ده‌ستی ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌ستراوه. به‌باشتری زانی ئارام بگرئ و چاوه‌روان بئ تا ڕۆژ بیته‌وه یا ڕۆسینانت وه‌رویشتن که‌وتیه‌وه، به‌هه‌ر حال چون مانگرتنی ڕۆسینانتی به‌هۆی شتیکی تروه زانی، به‌سانکوئ گوت: «ئیستا که ڕۆسینانت پئ ده‌به‌رپئ نانئ ناچارم سه‌بر بکه‌م تا به‌یان به‌رووماندا پئ بکه‌نئ. هه‌ر چه‌ند له ته‌واوی ئه‌و ماوه‌یه‌دا که سپیده وه‌دره‌نگی ده‌که‌وئ و خۆمان پئ نیشان نادا، من ده‌بئ بگریم. سانکو گوتی هۆیه‌ک بۆ گریان نییه. من تا به‌یانی نه‌قلونه‌زیله‌ی خۆشت بۆ ده‌گیرمه‌وه. به‌و مه‌رحه‌ی تۆش دابه‌زی و به‌رپه‌سمی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان، هیندیک له‌سه‌ر ئهم جیمه‌نه بخه‌وی. تا

بهیانی ماندوویه تیت ته واوله کۆل ده بیته وه و به هیز و تاقه تیکی تازه وه ده گه ل هرا و ههنگامه ی ترسناک که ده که میندان، روویه پروو ده بیته وه. دۆن کیشۆت هاواری لی ههستا که چ جیی دابه زین و چ زهمانی خهوتنه؟ پیت وایه منیش له و پالوانه روژنانه م که له کاتی مهترسی و کاره ساتدا خۆیان دهخه و دهکن؟ تو که خودا هه ر بۆ خهوتنی دروست کردووی، فهرموو بخه وه و هه رچی دلت دهیه وئ بیکه، به لام من ئه وهی به مه سله هه تی کارم بی، ئه وه ده که م. سانکۆ گوتی: ئه ربابی خۆشه و بیستم، تکا ده که م لیم دلگیر مه به، چون من ئه وهی گوتم بۆ شوخی و پیکه نین بوو. ئه وهی گوتم له ئه رباب نزیک بووه وه دهستیکی له سه ر قه لپووزی پیشه وهی زین و دهستی تری له سه ر قه لپووزی دواوه دانا به جوړیک که رانی چهی ئه ربابی که وته ئامیزی، نهیده وئیرا ههنگاوئیکی لی دوور که وئته وه، چونکه دهنگی زهبر و کوتهی که له دووره وه دههات زهندهقی بردبوو.

ئه و جار دۆن کیشۆت به سانکۆی گوتم، ئیستا که وه عدهت داوه نه زله یه کم بۆ بگئیره وه. مه یته ر ده جوابدا گوتی: ئه گه ر ئه و ترسه لی بگه ری، زبانم بگه ری، به چاوان ئاماده م قه وله که م به رمه سه ر، به و حاله شه وه تی ده کۆشم نه زله یه کت بۆ بگئیره وه که ئه گه ر بتوانم هه مووی وه بیر خۆم بینمه وه و شتیکی لی نه په رینم، خۆشترین نه زله ی دنیا ده بی، جا، ئه رباب باش گویم بۆ راگره ئه وه ده ست پی ده که م:

«روژگاریک بوو، ئه وهی بوو... خودا وه ند هه ر چاکه یه کی بیته پئش به نسیمی هه مووانی بکا و خراپیش نسیمی که سیک بکا که وه دوا ی ده که وئ. (١٤٦) من ئه رباب له به ریزتان تکا ده که م، سه رهنج به دنه سه ره تاهیک که قه دیمییه کان بۆ نه زله کان ده یانه ئینا. ئه م سه ره تاهیه ئه وه نه بوو هه ر که س هه رچی به وه ئ بیللی به لکو یه کیک له قسه کورت و به نرخه کانی گاتۆن Gaton فیلسوف و مه دیحه وئیری رۆمی بوو که ده لی: «خراپی بۆ ئه وهی که به شوئیندا ده گه ری!» و ئه م رسته یه مناسبی حالی به ریزتانه که وه که ئه نگوستیله یه ک ده دهستی خۆتانی بکه ن و ههروه ها مناسبی حالی منیشه تا به دوا ی خراپه دا نه گه ر پیم. به لکو هه ر دوو کمان روو ده ریکایه کی تر بکه یین، چون هیچ که س به زۆر نامانیاته ئه و ریکایه ی که پره له مه ترسی و گونگه ل. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تو نه قله که ت بگئیره وه و هه لئار دنی ریکایه ک که ده بی پئیدا بروین، بۆ من بیلله وه.

١٤٦- به واته ی لوویی و یاردۆ، فه ره نسیمییه کان له سه ره تاهیه نه قل و نه زله دا ده یانگوت: زه مانیک فالانه شت و بوو... جار و یاره ش پیریزتان ده یانگوت «چاکه بۆ هه موو که س و خراپیش بۆ گراویی که شیش». (محمه د قازی)

سانکۆ گوتی: که وایه گوئ بدیه! له یه کیک له مه حاله کانی (*) «ئیسترامادۆر» دا شو انیکی بزنان هه بوو که بزنی ده له وه راند،

ئه م شوانه یا به پئی رپوایهت، ئه م بزنی له وه رینه ناوی «لوپ روین» Lope Ruiz بوو، ئه و کاک لوپ روینه ش یه ک دل نا سه د دل عاشقی کچه شو انیک بوو، به ناوی «تۆرالوا» Tor-gralva ئه و کچه شوانه که ناوی تۆرالوا بوو، کچی مه ردارئیکی ده وله مه مند بوو، ئه و مه رداره ده وله مه مند... دۆن کیشۆت قسه ی به سانکۆ بری و گوتی: «تو ئه گه ر به وه ئی ئاوام چه کایهت بۆ بکه ی و هه ر واژه ی دوو جار دوویات بکه یه وه تا دوو رۆژی تریش کو تایی پی نایه. چه کایه ته که ت به جوانی و به دهنگی بلند و بی دوویات کردنه وه وه ک عیسانی چاک بگئیره وه، ده نا بیده نگ به و له و فلته فلته بگه ری! سانکۆ گوتی: ره سمی وه لاتی ئیمه ئا وایه که نه زله ی شه و بیدارییه کان هه ر وه ک من ده ستم پی کردووه، ده بگئیره وه. من جوړیکی تر نازانم و جه نابیشت نابی چاوه روان بی به شیوه یه کی تازه بو ت وه گئیرم. دۆن کیشۆت گوتی: ده جا هه ر چۆنئیکی پیت خۆشه بیگئیره وه و ئیستا که چاره نووس نا چاری کردووم، گویت بۆ رابگرم، فهرموو دریزه ی پی بده! سانکۆ گوتی: عه زرت ده که م. عه رزی حزووری مباره کی ئاغای خۆم که له رۆح و گیانی خۆم خۆشتر ده وئ ده که م که ئه م کوره شوانه، هه ر وه ک عه رزم کردی، عاشقی تۆرالوا ی کچه شوان بوو. ئه ویش کچیک بوو قه له و و خه پله و تووره و تۆسن و زۆرتر وه پیاوان ده چوو، چه ند مووشی وه ک سمیئل له پشت لیوی روا بوو. به جوړیک که ده لئیی هه ر ئیستا له به ر چاومه. دۆن کیشۆت پرسی: بۆ مه گه ر تو ئه وت ده ناسی؟ سانکۆ گوتی: خیر من ئه وم نه ده ناسی، به لام ئه و که سه ی ئه و نه قله ی بۆ من ده گئیراوه سوئندی ده خوارد که هه رچی بللی راست و یه قینه و یه ک مووی ئه ولولانییه و هه ربۆیه ش وا چوو ده می شکی منه وه که کاتیک بۆ که سئیکی تری ده گئیرمه وه ده لئیی هه مووشته که له به ر چاوی خۆم رووی داوه. به لی جا، هه ر وه ک ده لئین رۆژمه کان به دوا ی یه کدا تیپه ر ده بوون و شه ینان که هه رگیز ناخه وئ و خۆی ده هه موو کاریک وه رده دا تا وه زعه که تیک بدا کارئیکی وای کرد که ئه وینی کوره شوان ببیته رق و کینه و، هۆیه که شه ی به پئی گئیرانه وهی ده مچه وتان (*) ئه وه بوو که کچه چه ند جاریک به قه شه مه ری هه سته حه سوودی هه تیوی بزواندبوو. تا ئه و جیگه ی که به بروای من له سنووری شوخی تی په ریبوو. له وی به دواوه کوره شوانه ئه وه نه ده ی رق له کچه که هه لگرتبوو که هاته سه ر ئه وهی ئه و مه حاله به جی بیلی و سه ری خۆی هه لگرت و بروا. تا چاوی به نیوچاوانی کچه نه که وئ. تۆرالوا ده گه ل پئی زانی که ووتوو ته به ر نه فره تی «لوپ» ناگری خۆشه و بیستییه که ی گری به رز

بووه‌وه و سه‌ه هينده كه كوره نهورى خوښ ويستبوو نه‌وجار نه‌هوى خوښ ده‌ويست. دؤن كيشوټ گوتى، نه‌مه خه‌سلته‌تى هه‌موو ژنيكه. له كه‌سانكي كه خوښيان ده‌وين بيزارن و كه‌سانكي كه نه‌فره‌تى لتيان هه‌يه خوښيان ده‌وين. باشه ده‌يفه‌رموو. سانكو گوتى به‌هه‌ر حال شوانه قسه‌ى خوښ برده‌سه‌ر. يانى روژيكيان بزنه‌گه‌لى ره‌پيچه‌ك دا و به‌نيو مه‌زراكانى ئيسترامادوردا بولاى ولاتى پورته‌قال روښت. تو‌رالوا كاتيک به‌وه‌ى زانى، سه‌رى خوښ هه‌لگرت و كه‌وته شويني. به‌پيى پياده له حالكيده كه‌وشه‌كاني به‌ده‌ستيكه‌وه گرتبوو و دارده‌ستيكى به‌ده‌سته‌كه‌ى ترى گرتبوو. خورجينيكي چوو‌كيشى ده‌مليدا بوو كه ده‌لئين ناوپنه‌يه‌كى شكاو و نيوه شان‌ه‌يه‌ك و قوتوويه‌كى سوورا سپياو تيدا بوو. له دوروه له دوايدا ده‌روښت. به‌لام نايا كچه هه‌ر نه‌ه شتانه‌ى پي بوو يا شتى تريش، جارئ كارئك به‌روون كردنه‌وه‌ى نه‌م باسه نييه. عه‌سله‌كه‌ى نه‌ويه كه كوركه ده‌گه‌ل ره‌وه‌كه‌ى كاتيک گه‌يشتنه قه‌راغ رووبارى گواديانا تا به‌په‌ريته‌وه نه‌وبه‌ر، ناوى چومه‌كه توغيانى كردبوو و له‌به‌ستيني خوښ ده‌رچوو بوو. نه‌ه ليواره‌ش كه شوان له‌وي بوو نه لوټكه‌يه‌كى لي بوو نه پاپورتيك تا خوښ و بزنه‌كاني به‌په‌رينيته‌وه. ناچار زور تووره بوو، چون ده‌يديت كه تو‌رالوا به‌دواوه‌يه‌تى و هيچ نه‌بي چاره‌گه سه‌عاتيک به‌گريان و فينگه‌فينگ و دادويپداد وهختى ده‌گرئ. سه‌ره‌نجام نه‌وه‌نده‌ى به‌روبه‌ويدا روانى تا چاوى به ماسيگريک كه‌وت كه لوټكه‌يه‌كى چوو‌كى له ته‌نيشت خوښ دانابوو. نه‌وه‌نده چوو‌ك كه ته‌نيا مروفتيک و بزنيكى تيدا جي ده‌بووه‌وه. به‌ه حاله‌شه‌وه هه‌تيو بانگى كرد و قه‌رارى ده‌گه‌ل دانا كه خوښ وسى سه‌د بزنه‌كه‌ى بؤ به‌په‌رينيته‌وه. ماسيگر سوارى لوټكه ده‌بي بزنيک ده‌گه‌ل خوى ده‌با و ده‌گه‌ريته‌وه بويه‌كى تر. دووباره دپته‌وه و بزنيكى تر ده‌با... باشه، ئيستا به‌ريزتان سه‌رنج بدن و نه‌ه بزنانه‌ى ماسيگر ده‌يانباته نه‌وبه‌ر بزميره. چون ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر ده‌حيسابى به‌كياندا هه‌له بكه‌ى داستان ته‌واو ده‌بي. به‌جوړتيك كه ناتوانى وشه‌يه‌كى تر بليى. به‌هه‌ر حال من نه‌قله‌كه دريژه پي ده‌دم و ده‌ليتم كه هه‌روازى نه‌وبه‌رى چومي له خاكى رؤس و زوريش خليسك بوو وه‌موو جارئ چوون و گه‌رانه‌وه‌ى ماسيگر ماوه‌يه‌كى ده‌گرت. به‌ه حاله‌شه‌وه ديسان هات بؤ بزنيكى تر و پاشان به‌كي دى و ديسان به‌كى دى. دؤن كيشوټ هاوارى كرد: به‌سيه‌تى، به‌س! واى داني نه‌ه هه‌موو بزنه‌كاني په‌راندوه. تو ئيدي ومخته‌كه به‌ه په‌راندنه‌ويه مه‌گره. ده‌نا به‌سايتك له په‌راندنه‌ويه ته‌واو نايى. سانكو پرسى: باشه تا ئيسته چه‌ند بزنى په‌ريونه‌ته‌وه؟ دؤن كيشوټ گوتى: ده برؤ رهمه‌ت له باوكت! نه‌من چ بزنام؟ سانكو گوتى مه‌گه‌ر عه‌رزم نه‌كردى حيسابه‌كه باش

رابگرى؟ باشه ئيستا داستان ته‌واو بوو، به‌هيچ جوړتيك ناتوانم دريژه‌ى پي ده‌دم. دؤن كيشوټ هاوارى لي بلند بوو. چون شتى وا ده‌بي؟ يان راستى حيسابى بزنه‌كان نه‌وه‌نده ده حيكايه‌تى تو‌دا گرینگه كه نه‌گه‌ر ده‌حيسابى به‌ك بزندا به‌هه‌له بچم تو ناتوانى وشه‌يه‌كى تر بگيريه‌وه؟ سانكو گوتى خير نه‌راباب. به‌هيچ جوړ! چون نه‌ه كاته‌ى له هه‌زه‌رى به‌ريزتانم پرسى، چه‌ند سه‌ربزن له ناوي په‌ريونه‌وه ئيوه فه‌رمووتان نازانم. ده‌سته‌جي نه‌وى ده‌مزانى له‌بيرم چوه‌وه، و به‌پرواي من نه‌وه باشترين و شيرينترين به‌شى داستان بوو. دؤن كيشوټ گوتى: يانى ده‌ته‌وي بيژى كه نه‌قله‌كه به‌راستى ته‌واوو بوو. سانكو گوتى: وه‌گ چون ته‌مهنى دايكى من ته‌واو بوو. دؤن كيشوټ گوتى: به‌راستى سانكو تو به‌كيك له سه‌يرترين داستان‌ه‌كاني نه‌ه دنيايه‌ت بؤ من گي‌راوه و نه‌ه جوړه گي‌رانه‌وه‌ش تا ئيستا هيچ كه‌س نه‌يديوه و نايينيى. دياره منيش نابى له‌وه زياتر له عه‌قلى زورى تو چاوه‌روانيه‌كم بيى. راستيه‌كه‌ى جيگه‌ى سه‌ر سورمان نييه، ره‌نگه ده‌نگى نه‌ه زرم و كوته كه ئيستا به‌گويمان ده‌گا، ميشكى تو‌ى شله‌قاندبيى. سانكو گوتى، ره‌نگه واپى. به‌لام له نه‌قله‌كه‌ى من ئيدي شتيك نه‌ماوه‌ته‌وه، بيگيرمه‌وه و هه‌ر له‌وجديه ته‌واو بوو كه جه‌نابت حيسابى بزنه‌كانت لي تيک چوو. دؤن كيشوټ گوتى: زور باشه، له كوئ مه‌يلي توپه با ته‌واو بيى، به‌لام با بزنام رو‌سينانت ري داده‌گرئ و دووباره به‌مامزه ده‌كه‌له‌كه‌ى كوتا و نه‌سپ ريى دانه‌گرت. چون قاچه‌كاني وه‌ها مه‌كه‌م به‌سترايوونه‌وه كه نه‌يده‌توانى ته‌كان بخوا.

ده‌ه كاته‌دا چ به‌هوئى هه‌واى فينكى به‌يانى بوو كه ورده‌ورده هه‌ست پي ده‌كرا، يا له‌به‌ر نه‌وه‌ى كه دؤيني پاش نيوه‌رو سانكو خوڙاكيكى شل و ناوه‌كى و ره‌وانى خواردبوو و يا نه‌وه زورتر ويده‌چوو زكى ده‌يه‌ويست كاربكا. ويستی پروا خوښ سووك بكا و كارتيكى كه كه‌سى تر نه‌يده‌توانى بؤى نه‌نجام بدا خوښ بيكا، به‌لام ترس وه‌ها به‌سه‌ر گيان و له‌شيدا زال بووبوو كه نه‌يده‌وپرا به‌قه‌ده‌ر سه‌رى ده‌رزى له نه‌راباب دوور كه‌ويتته‌وه، له لايه‌كى تريشه‌وه وه‌دواخستنى ده‌ست به‌ئاوگه‌ياندن كارى كردنى نه‌بوو. ده‌ه حاله په‌ريشانه‌دا فكريك به‌ميشكيده هات كه ده‌ستى راستى له قه‌لپووزى دواوه‌ى زين هه‌لبگرئ. پاش نه‌ه كاره به‌پيدنه‌نگى به‌ندى شه‌لوارى كردوه و شه‌لوار خزى هاته سه‌ر پانيه‌كاني و به‌حاله‌تيك ده‌ره‌ت ده‌تگوت كوټ و زنجيري ده‌پي كراوه! نه‌وجار به‌نه‌سپايى داوينى كراسى هه‌لداوه و هه‌ر دووك سمتى قه‌له‌ه و خروخوئى رووت كرد و پاش نه‌ه كاره سه‌ره‌تاييانه كه پي و ابو سه‌خترين به‌شى كاركه‌يه تووشى ده‌رده‌سه‌ريه‌كه‌ى خراپتر

بوو. چون دیتی ناتوانی کاره‌که‌ی بی به‌ردانی بایه‌کی ده‌نگدار ده‌ست پی بکا! ئه‌وه بوو که ددانه‌کانی له‌سه‌ر یه‌ک به‌توندی داگرت و شاننه‌کانی خوار کرده‌وه و به‌هموو هی‌زییه‌وه ویستی هه‌ناسه‌ی ده سینگی‌دا رابگری، به‌لام به‌وه هموو کاره سه‌ختانه‌وه به‌خت یاری نه‌کرد و ده‌نگیکی کز و که‌م هیز که ته‌فاوه‌تی ده‌گه‌ل ئه‌وه ده‌نگه ترسینه‌رانه‌ی بوویونه‌وه هوی هه‌تره‌شچوونی، له پاشه‌وه لی دهرچوو. دۆن کیشۆت بیستی و ده‌ستبه‌جی پرسی: سانکۆ ئه‌وه ده‌نگه چ بوو؟ سانکۆ جوابی داوه: نازانم قوربان، به‌لام هه‌رچی هه‌یه ده‌بی شتیکی تازه بی، چونکه روودای چاک و خراب هه‌رگیز له‌شتیکی چووه‌وه ده‌ست پی ناکا.» پاشان دووباره به‌ختی خۆی تاقی کرده‌وه. و ئه‌وجار سه‌رکه‌وتنیکی گه‌وره‌ی ده‌ده‌ست هینا و بی ئه‌وه‌ی سه‌ر و سه‌دایه‌ک دروست بکا و ئاژیریک بکیشی له‌وباره قورسه‌ی حالی تیک دابوو رزگاری هات.

به‌لام چون دۆن کیشۆت هه‌ستی بۆن کردنی وه‌ک هه‌ستی بیستنی زۆر تیز بوو، له‌ولاشه‌وه سانکۆ هه‌ر له‌به‌ر ده‌می ئه‌وه کاری خۆی کردبوو که هه‌لمی به‌رزوه بوو، یه‌ک راست ده‌گه‌یشته به‌رلووتی و ناچار بۆگه‌نیو گه‌یشته لووتی ئه‌رباب. هه‌ر که ئه‌وه بۆگه‌نیوه له‌ده‌م و لووتی هالا به‌قامکه‌کانی کونه لووتی خۆی گرت و به‌ده‌نگیکی که له‌که‌پۆیه‌وه ده‌هاته ده‌ر: گوتی: سانکۆ وای بۆ ده‌چم ئه‌تۆ ده‌و ساته‌دا تووشی ترسیکی گه‌وره بووی. سانکۆ گوتی: راست ده‌فه‌رمووی، به‌لام جه‌نابت به‌چیرا ده‌لیتی ترسی من له‌چه‌ند ساتیک له‌مه‌وبه‌ر گه‌وره‌تره؟ دۆن کیشۆت گوتی، چونکه ئه‌لئان به‌پێژه‌ی چه‌ند سات به‌ر له‌ئیستا بۆنیکی زۆر پیست لی دۆ و ئه‌وه بۆنه‌ش مه‌علوم له‌میشک و عه‌نبه‌ر هه‌لئاستی. سانکۆ گوتی: ئه‌وه‌ش په‌نگه هه‌روابی. به‌لام ئه‌وه‌ش هه‌ر تاوانی خۆته که منت ده‌سه‌عاتانیکی بی وه‌ختدا هیناوه‌ته شوینی ئاوا چۆل و هۆل. دۆن کیشۆت بی ئه‌وه‌ی قامکه‌کانی له‌سه‌ر لووتی هه‌لگری گوتی: هه‌فاله دوو سی هه‌نگاو اوه‌تر چووبای و له‌مه‌و دوا زۆرتر خۆت رابگره و ده‌فکری که‌سایه‌تی و ئابرووی منیشدا به. بیگومان ئه‌م بی ئه‌ده‌بییه له‌وه‌رایه که من له‌دانیشتن ده‌گه‌ل خۆمدا زۆرتر له‌را ده‌ی پویست ئازادیم پیدای. سانکۆ گوتی چه‌تمه‌ن جه‌نابت پیت وایه من کاریکم ده‌گه‌ل خۆم کرده‌وه که نه‌ده‌بووایه بیکه‌م. دۆن کیشۆت گوتی: باشه ده‌ست هه‌لگره، له‌سه‌ری مه‌رۆ! ئه‌وانه بابه‌تیکن هه‌رچی زۆرتر لی بکۆلییه‌وه بۆگه‌نی زۆرتر ده‌بی.»

به‌لی جا، ئه‌رباب و مه‌یته‌ر باقیی شه‌وه‌که‌یان به‌وه‌قسانه و شتی له‌م بابه‌ته رابوارد. هه‌رکه سانکۆ دیتی گزینیکی به‌یانی خه‌ریکه سه‌ر هه‌لبدا سه‌بریکی به‌ندی ده‌ست و پیتی

ئه‌سپه‌که‌ی کرده‌وه و حه‌یوانی به‌سته‌زمان که خۆی به‌نازاد زانی، به‌رواله‌ت غیره‌تیکی وه‌به‌ر خۆی ناو هه‌رچه‌ند به‌سروشته سه‌رکیش و نه‌عاملاو نه‌بوو، به‌هه‌ر دووک ده‌ستی، ده‌ستی کرد به‌سمکۆل کردن، به‌لام له‌جووته هاویشتن و خۆش به‌زی خۆی بوارد، چونکه هیزی ئه‌م کارانه‌ی نه‌بوو. دۆن کیشۆت کاتیک دیتی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌بزووی و ده‌روا ئه‌وه‌ی به‌فالیکی باش لی کداوه و به‌نیشانه‌ی ئه‌وه‌ی دانا که ده‌توانی پششوازی له‌گۆنگه‌ل و روودای ترسناک بکا.

ده‌ماوه‌ی ئه‌وه که‌ینویه‌ینه‌دا هه‌وا ته‌واو رووناک بووه‌وه هه‌موو شتیکی به‌باشی ده‌بیندران. دۆن کیشۆت خۆی له‌ژیر می‌شه‌یه‌ک داربه‌رووی بلند که سیبه‌ریکی خه‌ستیان هه‌بوو دیته‌وه. به‌لام نه‌یزانی ئه‌وه زرم و کوته بی برانه‌وه‌یه له‌کویرا دۆ و چیه‌یه. له‌به‌ر ئه‌وه بی یه‌ک چرکه راپه‌وه‌ستان، رکیفی هینا رۆسینانت و پاش مالاواییه‌کی تر به‌مه‌یته‌ری گوت هه‌ر وه‌ک ده‌پیشدا پیتی گوتبوو، به‌لانی زۆره‌وه تا سی رۆژی تر هه‌ر له‌وی چاوه‌روانی بی و ئه‌گه‌ر ده‌و سی رۆژدا نه‌گه‌راوه ئه‌وه بزانی که به‌پیتی چاره‌نووسی دیاریکراو له‌لایه‌ن باری ته‌علاوه، گیانی خۆی له‌سه‌ر ئه‌وه رووداوه مه‌ترسیداره به‌خت کرده‌وه. پاشان په‌یامه‌که‌ی بۆ دۆلسینه وه‌بیر مه‌یته‌ر هیناوه که پیتی رابگه‌یه‌نی. له‌کۆتاییدا گوتی له‌بابه‌ت مواجیب و حه‌ق و حقووقی خۆی هیچ نیگه‌ران نه‌بی، چونکه ئه‌وه یانی دۆن کیشۆت، پشش ئه‌وه‌ی وه‌ده‌رکه‌وی و هه‌سیه‌تنامه‌یه‌کی له‌ماله‌ خۆی داناوه و ده‌ویدا فه‌رمانی داوه مواجیب مه‌یته‌ره‌که‌ی به‌ئهنعامه‌وه به‌ته‌واوی بدن. پاشان له‌دریژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی: «به‌لام ئه‌گه‌ر خودا ویستی و له‌م هه‌راوبه‌زمه به‌سلامه‌تی گه‌رامه‌وه، تۆ ده‌توانی بی هیچ شک و گومانیک ببینه‌ خاوه‌نی ئه‌وه دورگه‌ی که پیم وه‌عه‌ده داوی.» کاتیک سانکۆ فه‌رمایشته دلّه‌ژینه‌کانی ئه‌ربابی بیست، دووباره وه‌گریان که‌وت و لی برا تا کۆتایی کار له‌وی جیا نه‌بیته‌وه. نووسه‌ری ئه‌م داستانه له‌گریان و نارحه‌تی سانکۆ پانزا و له‌ته‌مامی پیاوانه‌ی ئه‌وه به‌وه‌تیجه ده‌گا که ئه‌وه بیگومان پیاویکی نه‌جیب و په‌سه‌ن بووه و له‌ژماری کۆنه مه‌سیحیه‌کاندا^(١٤٧) ده‌بی بناسری. په‌ژاره‌ی سانکۆ تا راده‌یه‌ک ئه‌ربابی غه‌مگین کرد، به‌لام نه‌به‌وه ئه‌ندازه‌یه که ئه‌وه که‌مترین دامووبه‌یه‌ک له‌خۆی نیشان بدا. به‌په‌یچه‌وانه‌وه په‌ژاره‌ی خۆی شارده‌وه و بی ده‌رنگ به‌ره‌وه ئه‌وه شوینه‌ی که پیتی وابوو ده‌نگی ئه‌وه زرم و کوته له‌وی و پرا دۆ و هری که‌وت.

١٤٧- ئیستاش له ئیسپانیا کۆنه مه‌سیحی به‌وانه ده‌لێن که له قه‌دیمه‌وه باب و باپیریان مه‌سیحی بوون و ده شه‌جه‌ره‌یانداندا جووله‌که یا عه‌ره‌بی مه‌سیحی نه‌بی. (مۆریس باردۆن)

سانکۆ وهک هه‌میشه پیاده ده‌رۆیشت و وه دواى ئه‌رباب کهوت و هه‌وسارى که‌ره‌که‌ی که هاوده‌می رۆژانی خۆشى و ناخۆشى بوو، به‌ده‌سته‌وه گرت و ده‌یکیشا. کاتیک هه‌ر دووکیان ماوه‌یه‌ک ده‌ژێر لقوپی داریه‌پوه‌کاندا ری رۆیشتن، گه‌یشتنه چیمه‌نیکی چکۆله که له داوینی په‌وه‌زبه‌ردی به‌رزدا هه‌لکه‌وتبوو و تافگه‌یه‌کی جوان له‌سه‌ر په‌وه‌زکه‌انه‌وه هه‌لده‌رژا. له بناری ئه‌م په‌وه‌زانه‌دا، چه‌ند کۆخته‌یه‌کی فه‌قیرانه هاتنه به‌رچاو که زۆرتتر وه که‌لاهه‌چوون تا مال و ئه‌و دووه تیگه‌یشتن که ئه‌و زرم و کوته له‌وێوه دێ و ئیستاش هه‌ر به‌رده‌وام بوو. رۆسینانت له هاشه هاشی ئاوه‌لده‌ر و ده‌نگی زرموکوت که‌میک سه‌له‌مییه‌وه به‌لام دۆن کیشۆت ده‌ستی به‌سه‌ردا کیشا و به‌ده‌نگیکی نه‌رم ئارامی کرده‌وه و له حالیکدا له ناخی دله‌وه خۆی به‌گراوییه‌که‌ی ده‌سپارد و داواى لێ ده‌کرد دوو رووداوه هه‌تره‌ش به‌رده‌ا یارمه‌تی بدا له کۆخته‌کان نزیك بووه‌وه و بیجگه له‌وه‌ش ده‌رێگادا یارمه‌تی له خوداش داوا ده‌کرد و به‌لام سانکۆ که له تهنیشت ئه‌رباب دوور نه‌ده‌که‌وته‌وه، جاروبار به‌به‌رزگی رۆسینانتدا به‌دزی چاویکی له‌وبه‌ری ده‌کرد، بزانی چ باسه، هه‌ر دووک سه‌ده هه‌نگاوێک زۆرتتر چوونه‌پیش تا له ناکاو له پشت به‌کێک له په‌وه‌زکه‌کان به‌ئاشکرا هۆی ئه‌و هه‌موو زرموکوته دۆزه‌خیه‌یان زانی. شتیکی ئاسایی بوو که ئه‌گه‌ر باسی بکه‌م، په‌نگه بیته‌هۆی که‌سه‌ر و پیکه‌نینی خۆینه‌ر. شه‌ش داووده‌زگای ئاودینگ بوون، که به‌زه‌بر و کوتانی بی برانه‌وه ئه‌و هه‌موو ده‌نگ و هه‌رایه‌یان دروست کردبوو.

له دیتنی ئه‌م دیمه‌نه دۆن کیشۆت لالایی گه‌یشتی و په‌نگ له پوخساری په‌ری و ده سه‌رتاپای خۆیدا هه‌ستی به‌داماوی و زه‌بوونی کرد. سانکۆ چاوی له قیافه‌ی ئه‌ربابه‌که‌ی کرد و دیتی که وه‌ک پیاویکی شه‌رمه‌نده و سه‌رسورماو سه‌ری ده‌به‌ر خۆی ناوه. دۆن کیشۆتیش چاویکی له قیافه‌ی سانکۆ کرد و دیتی که مه‌ینه‌ره‌که‌ی خۆی هه‌لمساندوو و خه‌ریکه پێ ده‌که‌نی. به‌دیتنی ئه‌و قیافه‌یه هه‌ر چه‌ند زۆر غه‌مگین و داهێزاو بوو، ئه‌ویش وه‌پیکه‌نین که‌وت. سانکۆ که دیتی ئه‌ربابیش ئه‌وا پێ ده‌که‌نی، پیش ده‌م و فلچی خۆی کرده‌وه و له قاقای پیکه‌نینی دا. تا ئه‌و راده‌یه‌ی که بۆ ئه‌وه‌ی نه‌چرێ، هه‌ر دووک ده‌ستی به‌که‌له‌که‌ی گرتبوو. چوار جار ئه‌هوه‌ن بووه‌وه هه‌موو جارێک توندتر له جاری پیشوو له قاقای پیکه‌نینی ده‌داوه. دۆن کیشۆت ورده‌ورده نارحه‌ت ده‌بوو و به‌تایبه‌تی کاتیک زۆر ده‌ر هه‌لجوو که بیستی سانکۆ به‌شیه‌یه‌کی گالته‌ جارانه و به‌لاسا کردنه‌وه‌ی ده‌نگ و ئه‌دا و ئه‌تواری پاله‌وان، به‌ده‌نگی بلند ده‌لی: «ره‌فیک سانکۆ، بزانه که من به‌ئه‌مر و ته‌قدیری خوداوه‌ند له سه‌رده‌می ئاسندا هاتووومه سه‌ر دنیا تا عه‌سری زیتر ببووژینه‌وه و ده‌ستی

ته‌قدیر هه‌رچی مه‌هله‌که و مه‌عه‌ره‌که‌ی ته‌ژی له‌ترس و هه‌راسه و نیازى به‌هونه‌ر نوێنی دره‌شواوه و دلاوه‌ری هه‌یه، به‌ناوی منی په‌قه‌م لێ داوه...» و دیسان ده‌ست به‌ردار نه‌بوو و قسه‌کانی ئه‌ربابی له کاتی بیستنی یه‌که‌م ده‌نگی کوته‌کوته‌ی ئاودینگه‌کان، دووپات ده‌کرده‌وه. دۆن کیشۆت که دیتی سانکۆ خه‌ریکه گالته‌ی پێ ده‌کا، وه‌ها ده‌ره‌هه‌لجوو که ئیژه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و به‌ده‌سه‌که‌ی دوو زه‌بری زۆر توندی هه‌واله‌ی نیوشانی کرد که ئه‌گه‌ر وه سه‌ری که‌وتبایه، حیسانی ئه‌رباب له بابته‌ی مواجیب و پاداش ده‌گه‌ل ئه‌و پاک ده‌بوو مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی دابای به‌میرانگه‌رکانی. کاتیک سانکۆ دیتی که پاداشی شوخی و گالته‌که‌ی ئاوا پێ درا، بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌رباب پاداشه‌که‌ی بۆ زیاد نه‌کا. خۆی مه‌زلووم کرد و به‌ده‌نگیکی کزتره‌وه گوتی: «هه‌زه‌تی ئه‌رباب ئارام بگره، مه‌گه‌ر نابینی که من شوخی ده‌که‌م؟ دۆن کیشۆت گوتی: به‌لێ چون جه‌نابت شوخی ده‌که‌ی من شوخی ناکه‌م وه‌ره پیشتر به‌رێز ده‌لقه‌ک(*) و جواب ده‌وه. ئایا به‌رێزتان پیتان وایه که ئه‌گه‌ر له‌جیبی ئه‌م ئاودینگانه به‌راستی ده‌گه‌ل رووداویکی گرینگ به‌ره‌نگار بووایه‌وه من ئه‌وه‌نده‌م نازایه‌تی نه‌ده‌نواند که پیاوانه به‌گژیدا بچم وله‌ناوی به‌رم؟ و ئایا من که پاله‌وانم، هه‌تمه‌ن ده‌بی ده‌نگانیش بناسم و بزانه‌م ده‌نگی ئاودینگه یان شتیکی تر؟ ئایا من که هه‌رگیز ئاودینگ نه‌دیوه و ده‌نگ نه‌بیستوه ده‌بی ئه‌و ده‌نگه بناسمه‌وه یان تۆی دیهاتی که‌له‌پووک که رۆژ و شه‌و ئاودینگ دیتوو و ده‌نگت بیستوو و له په‌نا ئاش گه‌وره بووی؟ ده‌برۆ ئه‌و شه‌ش ئاودینگه‌م بۆ بکه شه‌ش عفريت(*) و یه‌ک یه‌ک یا پیکه‌وه به‌گژ منیاندان بکه، ئه‌گه‌ر هه‌ر شه‌شیانم له عه‌ززی نه‌دا، ئه‌وه‌ده‌م هه‌تا چاوت دیته‌ ده‌ر، ئیجازه‌ت ده‌ده‌م پیم پێ بکه‌نی و گالته‌م پێ بکه‌ی. سانکۆ به‌لالانه‌وه گوتی: بۆ خاتری خودا ئه‌ربابی خۆشه‌ویستم به‌سی که. من دان به‌وه‌دا ده‌ینم که پیم له‌به‌ره‌ی خۆم زیاتر راکیشاوه و زۆرتتر له ئه‌ندازه‌ گالته‌ و شوخیم کردوو، به‌لام ئیستا که بێ حیساب بووین و ئاستیمان کرد و (خودا بکا له هه‌موو رووداویکدا ئاوا ساغ و سلامت بێه ده‌رێ!) بفه‌رموو بزانه‌م ئایا ئه‌و ترس و خۆفه که‌مه‌رشکینه‌ی به‌سه‌ر مه‌دا زال بووبوو بۆ پیکه‌نین نابێ و بۆیه نه‌ده‌بوو له‌هه‌موو جیگایه‌ک به‌نه‌قل بۆ خه‌لکی بگێرینه‌وه؟ ببوووه من ترسی خۆم ده‌لیم، ده‌نا ده‌زانم که هه‌زه‌تی به‌رێزتان ته‌نانه‌ت ناوی ترسیشتان نه‌بیستوه. دۆن کیشۆت گوتی: من نالیم ئه‌وه‌ی به‌سه‌رمان هات، جیگه‌ی پیکه‌نین نه‌بوو، به‌لام باوه‌ر ناکه‌م بۆ گێرانه‌وه‌ی بی، چون بیسه‌رانی تۆ هه‌میشه‌ پیاوی عاقل و تیگه‌یشتووین که هه‌مووش له جیبی خۆ دابنن. سانکۆ گوتی: ده‌ستت نه‌یه‌شی و ئافه‌رین بۆ تۆ که لانی که‌م ده‌سکی ئیژه‌که‌ت له جیگای

خۆی دهکار هیتا. چون جه نابت هەر چه ند سهری منت نیشانه گرتبوو، به لام بهیستی خودا و تیبینی و ئیحتیاتی خۆم، سهرم بۆ لای راست لادا و نیتزه وه نیوشانم كهوت. به لام با لای گه پین، چون به فهرمایشتی به ریتزان «رابردوو پۆیی»، له هه مان کاتیشدا بیستومه ده لاین «دۆست ئه وهیه بتگریه نی» بیجگه له وان ههش ئه ربابانی گه وره کاتیک جنی پۆیک به نۆکه ران دهن به پیتی عادهت خه لاتیکیشیان ده کهن. ئیتر نازانم ئه گه ر دارکاریان بکهن چیان پێ دهن؟ به لام پیم وایه پالهوانانی سه رگه ردان پاش لیدانی نۆکه ره که بیان دوپگه یه که له ده ریا، یا ولاتیک له وشکی دهن به نۆکه ری خۆیان. دۆن کیشۆت گوتی: هیچ دوور نییه به ختمان یار بێ و ئه وهی تۆ ده ئیلپی بیه دی. به هه ر حال سانکۆ هه لالم که و لیم ببوره و ئه وهی رابرد، فه رامۆشی بکه. تۆ پیاوئیکی ژیری و ده زانی که یه که م بزوتنه وه کهانی ئاده میزاد به ده ست خۆی نییه. هه روه ها دهمه وئ له مه ودوا تۆ شتیک بزانی تا له فره و پۆی ده گه ل من خۆت بپاریزی، ئه ویش ئه وهیه که من ده هه موو کتیبه پاله وانیه که اندا خویندومه ته وه و ژماری ئه و کتیبانه ش ده حیساب نایه. هه رگیز نه مدیوه مه یته ریک ئاوا بێ ئه ده بانه ده گه ل ئه ربابی خۆی دوا بێ. راستت ده وئ، ئیمه هه ر دوو که مان له م باره وه خه تا کارین، تۆ له م لایه نه وه که ئه و جو ره ی پیاو یسته ریز له من ناگری و منیش له م لایه نه وه که ریزی خۆم رانا گرم، بۆ نمونه «گاندالین» Gandalin مه یته ری ئامادیس که بوو به «کۆنت» ی دوپگه ی بیر لile ferme ده لاین ئه و پیاوه تا شه و داده هات کلاوه که ی به ده سه ته وه نه ده گرت و سه ری دانه دهنواند و قه دی بۆ کر نوش خوار نه ده کرده وه و ده گه ل ئه ربابی خۆی قسه ی نه ده کرد. باسی «گازابال» Gasabal مه یته ری «دۆن ئالاگور» چ بکه م که چه نده به شه رم و حه یا بوو! بۆ ئاگاداری له سه ر به هه ره مه ندیی ئه و ده را گرتنی بیده نگیدا هه ر ئه و هه ند به سه، که ده ته واوی ئه و داستانه گه وره یه دا ته نیا جاریک ناوی هاتووه. له وانه که گوتم، تۆ ئه ی سانکۆ ده بی به و ئاکامه بگه ی که ده بی له نیوان ئاغا و نۆکه ر و ئه رباب و ره عیه ت و پاله وان و مه یته ر جیاوازی دابنی. که وا بوو له مه ودوا ده بی بێ ئه وه ی پیمان له به ره ی خۆمان زۆرتر راکیشین و به خۆمان ئیزن بده ی زۆرتر له پیاو یست گالته و شوخی بکه ی، زۆرتر ریز له یه کتری بگرین، چۆن هه ر چۆنیک من له تۆ بره نجیم، هه ر ده بیته وه حه کایه تی به رد و گۆز^(١٤٨). پاداش و پیاوه تی و چاکه یه کی که من وه عده م به تۆ داوه له کاتی خۆیدا ده گا و ئه گه ر نه شگا لانی که م حقووقی تۆ وه ک چه ند جاری تریش

١٤٨- ئیشاره یه به په ندیکی ئیسپانیایی که ده لئ «ئه گه ر به رد وه گۆزه که وئ وای به حالی گۆزه و ئه گه ر گۆزه وه به رد که وئ، دیسان وای به حالی گۆزه». (لوویی ویا ردۆ)

گوتومه - له ناو ناچی و ناسووتی - سانکۆ گوتی: هه رچی حه زره تی ئه رباب ده یفه رموئ له جیی خۆی دایه و دروسته. به لام ئه گه ر زه مانی ئه نعام و پاداش هه رگیز نه گا و من ته نیا به مواجیبه که م رازی بم، دهمه وئ بزانی که مه یته رانی پاله وانانی قه دیم چه ندیان مواجیب وه رده گرت و ئایا قه رار و مه داریان مانگانه بووه یا وه ک شاگرد به نا رۆژانه؟ دۆن کیشۆت گوتی تا ئه و جیی من بزانی مه یته ری قه دیم مواجیبیان وه رنه ده گرت، به لکو به خۆرای خزمه تیان ده کرد و ئه وه ی که من ده وه سیه تنامه ی سه ر به مۆری خۆمدا که له ماله وم داناوه حقووقیکم بۆ تۆ ده به رچاو گرتووه له به ر رووداوگه لیکه که ره نگه بیه تبه پیش. چون به راستی من ئیستا نازانم له م ده ورانه پر له هه را و ناکۆکییه دا که ئیمه تیدا ده ژین، کاروباری پاله وانانی چۆن ده یگرئ و من نامه وئ به خاتری شتیک کی که م و ناقابیل له و دنیا پۆم بکه ویته عه زاب و ناره حه تی. تۆ هه وال سانکۆ به راستی ده بی بزانی که له م دنیا یه دا هیچ شوغل و کاریک به درده سه ره یتر و پر مه ترسیتر له کاری پاله وانانی و رۆیشتن به دوا ی رووداواندا دژوار نییه. سانکۆ گوتی من با وه رم به فهرمایشتی تۆ هه یه. چون ته نیا ده نگی ئاودینگه کان توانیی دلئ گۆنگه لخوازیکی وه ک به رپرتان داخوری پینئ و تووشی ترسان و په شیویی بکا. له وه ش گه ری، خاترجه م به من له مه ودوا ته نیا بۆ ریز گرتن له ئیوه لیوم ده بزوی، دنا قروک وسته م لئ نابیستی و چیتر شوخی و گالته ناکه م. دۆن کیشۆت گوتی: ئه گه ر وایی وه ک گوتوو یانه ده دۆشه گی په ری قوودا دهنووی، چونکه له پاش دایک و باب، ریز گرتن له ئه ربابان له هه موو شتیک واجیبه تره. چون ئه وان هه ر دووکیان له روانگه ی حقووق و پله وپایه وه به رامبه رن.»

ئاودىنگى تر و مېشكمان بەئاودىنگى تر بهارن. دۆن كيشۆت گوراندى و گوتى: لەعنهتى شەيتانت لى بى، چ پياويكى! ئاخىر ئاودىنگى لە كوئى و كلاوخوود لە كوئى؟ سانكۆ گوتى: چت عەرز كەم. بەلام ئەگەر وەك جارن ئازادى قەسە كردنم بووايە بەلگە و دەلىلى وام بۆ بەپىرتان ديناوہ كە دەتبىنى بەتەواوى بەهەلە چوون. دۆن كيشۆت گوتى: ئەى غەيانى بەدگومان. من چۆن مومكىنە بەهەلەداچوويم. بلى بزانم مەگەر تۆ ئەو پالەوانە كە سواری ئەسپىكى قزلە(*) و بەرەو ئىمە دى و كلاوخوودىكى زىپىنى لەسەرە، نابىنى؟ سانكۆ گوتى: ئەوہى من دەبىنم و تەماشای دەكەم پياويكە سواری كەرىكى بۆز بوو، وەك كەرەكەى خۆم و شتىكى لەسەرە كە برووقەى دى. دۆن كيشۆت گوتى: باشە ئىدى، ئەو شتە هەمان كلاوخوودى مامبىرنە. ئىستا تۆ لەسەر پىگەم واوہ برۆ و من دەگەل ئەو تەنيا بىلەوہ، تا ببىنى كە چۆن بى ئەوہى قەسەيەك بكەم يا كاتىك بەفەيرو بەدەم كارەكە تەواو دەكەم و كلاوخوودىك كە ئەو ھەمووہ دە ئارەزوويدا بووم و دەست دىنم. سانكۆ گوتى، لادان لەسەر پىگە كارى خۆمە، بەلام خودا بكا ئەم گيايە «سەرەخس»(*) بى و ئاودىنگى نەبى. دۆن كيشۆت زىقاندى: كابرا! دەپشداش پىم گوتى كە ئەو ھەمووہ دىنگ و ئاودىنگ و ئەو حەلەم قەلەمەم بە گویدا مەدە. چۆن سۆيندم بەتەواوى... حالى دەبى؟ سۆيند دەخۆم كە رۆخت لى دەستىنم و نىوى ئاودىنگى لەبىر دەبەمەوہ... سانكۆ لەترسى ئەوہى مەبادا ئەرباب سۆيندەكەى بەرپتە سەر، زوو و سكوت بوو، چۆن دۆن كيشۆت و ھا توورە بووبوو كە دەبوىست دەم و لووتى تىك كاتەوہ. جا با بزانن، ئەو كلاوخوودە و ئەو ئەسپ و ئەو سوارە كە دۆن كيشۆت لە دوورەوہ دەبىدەت چ بوو. لەو دەفەرە دوو گوند لە نىزىك يەك ھەبوون، يەكبان ئەوہندە چكۆلە بوو كە نە دارووخانەى ھەبوو نە سەرتاشخانە و ئەوى تر گەرەتر و ئەو دوو شتانەى ھەر دوو ھەبوون. دەلاكى گوندە گەرەكە، خزمەتى گوندە چووكەكەشى دەكرد و لە گوندە چووكەكەدا، نەخۆشىك بوو كە دەبووايە حەجامەت بكرى و يەككى دەوىست كە ريشى بۆ بتاشى. دەلاک بۆ ئەنجامدانى ئەو دوو كارە دەچووہ ئەو دىيە و لەگەنىكى ريش تاشىنى لە مسى سوور پى بوو. تەقدىر واى وىستبوو ئەو رۆژە دەلاک بكەوئتە بەرباران و ئەوئىش بۆ ئەوى كلاوہكەى كە تازە بوو تەر نەبى، لەگەنەكەى بەسەرىدا گرتىبوو و چۆن لەگەنەكەش لەمسى تازە بوو لە دوورەوہ برووقەى دەھات. دەلاک ھەر وەك سانكۆ دەىگوت سواری كەرىكى بۆز بوو، ھەر بەو ھۆيەشەوہ دۆن كيشۆت پىي وابوو كە ئەسپىكى بۆزە و پالەوانىك بەكلاوخوودى زىپىنەوہ دەبىنى. چۆن ھەرچى ئەو بەچاو دەبىدەت بەھۆى فەكرى پەريشان و عەقلى شىواوييەوہ بەجۆرىكى تری دەبىدەت

لەمەر رووداوى گەورەى بەغەنیمەت گرتنى كلاوخوودى «مامبىرن»^(۱۴۹) و باقىي ئەو

پيشهاتانەى كە بەسەر پالەوانى لەشكان نەھاتوو ھات

لەو كاتەدا بارانىكى ورد دەستى كرد بەبارىن و سانكۆ دەبوىست پەنا بەرپتە ناو ئاودىنگەكان، بەلام دۆن كيشۆت كە دەنگى ئاودىنگەكان بەھەلەيان بردبوو، زۆريان لى دلپىر بوو، نەبەدەوىست بەھىچ كلۆچىك پىي بنپتە ناويانەوہ، لەبەر ئەوہ لەنەكا رووى دەلاى راست كرد و ھەر دوو كەبىشتە پىگايەك كە وەك ئەو پىگايە دەچوو دوئى پىي دا ھاتبوون.

دۆن كيشۆت لە دوورەوہ چاوى بەسوارىك كەوت كە شتىكى بەبرىقە و ترووسكەى لەسەر بوو. وەك بلىي لە زىپى دروست كرابى. دۆن كيشۆت دەگەل چاوى بەسوارەكە كەوت، رووى دەسانكۆ كرد و گوتى: «بەراى من ھىچ پەندىك نىيە كە راستىيەكى تىدا نەبى. چۆن مەگەر پەندەكان رستەگەلىك نىن كە ھىكايەت لە ئەزمونىك دەكەن و ئەزمونىش خۆى داىكى ھەموو زانستانە؟ بەتايبەتى لەمەر ئەو پەندە كە دەلى: «خوداگەر لە ھىكەت بەبەستى دەرىك؛ بەرھەمەت دەرخسپىنى بۆ تۆ ھەلىك»^(۱۵۰) «بەتەواوى دروستە. چۆن لە راستىدا ئەگەر دەستى تەقدىر، دوئى پاش نىوەرۆ، دەرگای رووداوىكى بە رووماندا بەست و ئىمەى بەدەنگى ئاو دىنگان بەھەلەدابرد، ئەوہتا دەرگای رووداوىكى زۆر باشتر و مسۆگەر ترى بەسەرماندا خستووہتە سەر پشت و، ئەو جار ئەگەر نەتوانم دەرگای ئەم رووداوہ بدۆزمەوہ، بى ئەوہى عوزرى نەناسىنى دەنگى ئاودىنگەكان يا تارىكى شەو لەمن قبوول بكرى، ئەو جار خەتاكە دەكەوئتە ئەستۆى خۆم و من ئەو قسانە بۆيە دەكەم كە ئەگەر ھەلە نەكەم، ئەوہتا پياويك دەبىنم كە بۆ لاى ئىمە دى و كلاوخوودى مامبىرنى لەسەرە كە من سۆيندم خواردووہ دەبى و دەستى بىنم و تۆش لەو سۆيندەى من ئاگادارى. سانكۆ گوتى: ئەرباب بۆ خاترى خودا ئاگات لە قەسەو رەفتارى خۆت ھەبى. من نامەوى كە بكەوئتە زىر

۱۴۹- كلاوخوودى مامبىرن Mambryn كلاوىكى جادوويى بوو كە «مامبىرن» پادشای رەگەز عەرەبى ئەسپانىيى لەسەر خۆى دەكرد و ئاخىرى كەوتە دەست «پىتۆ دۆ منتۆيان» پالەوانى سەرگەردان. (مۆرىس باردۆن)

۱۵۰- وەرگىراوى ئەم شىعرە فارسىيە: «خدا گر ز حكمت ببندد درى/بە رحمت گشايد در ديگرى». (وەرگىز)

لیکدانه‌وه‌یه‌کی تری بۆی ده‌بوو.

به‌لئی جا دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل دیتی که‌رسواری بی ئه‌نوا، نزیک بووه‌ته‌وه. بی ئه‌وه‌ی قسه‌یه‌کی پی بلئی نیزیه‌که‌ی به‌حاله‌تی هیرش بردن به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و به‌چار ناله‌ پرووی ده‌کابرا کرد. ئه‌زمی ئه‌وه‌ بوو به‌نیزیه‌ به‌ده‌نی کوناودیو (*). بکا. به‌لام ئه‌و چرکه‌یه‌ی گه‌پشته‌ حه‌ریف، بی ئه‌وه‌ی له‌ توندی هیرشه‌که‌ی که‌م کاته‌وه‌ به‌سه‌ریدا گوراند که: «ئهی مه‌خلووقی مه‌فلووک، ئهی بیچاره‌ی نابووته، یا له‌ خۆت به‌رگری بکه‌ یا شتیکی که‌ به‌حەق بۆ تۆ نابۆ به‌ره‌زا و خۆشی بیده‌ به‌من.»

ده‌لاک که‌ هیچ کات فکری له‌شتی وا نه‌کردبووه‌وه و پێش‌ببینی وها رووداویکی نه‌کردبوو، کاتیک ئه‌و تاپۆیه‌ی دیت که‌ هیرشی هیناوه‌ته‌ سه‌ر، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌که‌وێته‌ به‌ر زه‌بری نیزیه‌، ناچار خۆی له‌ که‌ره‌بۆز فری دا خوارئ. پاشان هه‌ر که‌ پای گه‌پشته‌ زه‌وی، وه‌ک ناسکی چالاک هه‌ستا و وها به‌توندی به‌نیو ئه‌و سه‌حرايه‌دا تیی ته‌قاند که‌ بای شه‌مالیش تۆزی نه‌ده‌شکاند. ده‌لاک له‌گه‌نی به‌جۆ هیشته‌ و دۆن کیشۆت که‌ بلی (*). ئه‌و شتیکی تری نه‌ده‌ویست ده‌نگی لی هه‌لینا که‌ «ئهو کافره‌ عیسائیکی بی عه‌قل نه‌بوو و لاسای شیوه‌ی کاری سه‌گاوی (*). کرده‌وه‌ که‌ وه‌ختیک راوچی ته‌نگیان پی هه‌لچنی، به‌دانی خۆی ئه‌و شته‌ی که‌ به‌حوکمی غه‌ریزه‌ ده‌زانئ له‌به‌ر ئه‌وی راو ده‌که‌ن ده‌پچرئ و ده‌یدرئ.»

پاشان فه‌رمانی دا که‌ سانکۆ کلاووخوده‌که‌ له‌ عه‌رزئ هه‌لگریته‌وه. سانکۆش پاش ئه‌وه‌ی شته‌که‌ی له‌ ده‌ستی خۆیدا هه‌سه‌نگاند و هیناو برد گوتی: ماشاللآ چ له‌گه‌نیکه‌! سکه‌یه‌کی هه‌شت رینالیی زۆر باش دینئ! پاشان له‌گه‌نی دا به‌ده‌ست ئه‌ریاب. دۆن کیشۆت له‌گه‌نی له‌سه‌رنا و به‌هه‌موو لایه‌کدا سووراندی و دووباره‌ سووراندی تا جیگه‌ی به‌نده‌کانی بدۆزیته‌وه‌ و چون نه‌یتوانی ئه‌و کاره‌ بکا هاواری کرد که: «وی ده‌چی ئه‌و کافر بابه‌ی یه‌که‌مجار ئه‌و کلاووخوده‌ی به‌ئهندازی سه‌ری بۆ دروست کراوه‌ که‌ له‌یه‌کی زۆرگه‌وره‌ی هه‌بوو بی، خراپ‌تریش ئه‌وه‌یه‌که‌ نیوه‌ی کلاوه‌که‌ نه‌ماوه.» کاتیک سانکۆ دیتی که‌ ئه‌ریاب به‌له‌گه‌نی ریش تراشی ده‌لئ کلاووخوود نه‌یتوانی له‌ قاقا لیدان خۆی رابگری. به‌لام که‌ وه‌بیر هه‌په‌شه‌ و تووریه‌ی ئه‌ریاب که‌وته‌وه‌، پیکه‌نینه‌که‌ی به‌نیوه‌چلی هیشته‌وه‌. دۆن کیشۆت پرسی: «به‌چی پی ده‌که‌نی سانکۆ؟ مه‌یته‌ر گوتی: به‌وه‌ی پی ده‌که‌نم که‌ ئه‌و کافره‌، خاوه‌نی هه‌وه‌لی ئه‌م کلاووخوده‌ چ که‌له‌که‌ریک بووه‌ و کلاوه‌که‌ی هه‌مان ئه‌ندازه‌ که‌ میشتیک و میشتیکی تر ده‌چی، عه‌ینه‌هو له‌گه‌نی ریش تراشی! دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ده‌زانئ من فکر له‌چی ده‌که‌مه‌وه‌؟ من وا فکر ده‌که‌مه‌وه‌ ئه‌و کلاووخوده‌ بی وینه‌یه‌ به‌هه‌لکه‌وتیکی

چاوه‌روان نه‌کراو وه‌ده‌ست که‌سیک که‌وتوووه‌ که‌ قه‌در و قیমে‌تی نه‌زانیه‌وه‌ و چون دیتوویه‌تی که‌ له‌ زیری خالیس دروست کراوه‌، بی ئه‌وه‌ی خۆی بزانی چ ده‌کا نیوه‌ی تواندووته‌وه‌ و کردوویه‌ته‌ پوول به‌جۆریک که‌ نیوه‌که‌ی تر به‌م شیوه‌یه‌ ده‌ره‌توووه‌ که‌ ده‌ببینی و وه‌ک تۆ ده‌لئی وه‌له‌گه‌ن ده‌چی، به‌لام هه‌رچی ده‌یه‌وی با بی، بۆ منیک که‌ باش ده‌زانم چیه‌ ئه‌م گۆرانی شکه‌ هیچ گرینگ نییه‌. من له‌ یه‌که‌م دیدا که‌ تووشی ئاسنگه‌ریک بم، چاکی ده‌که‌مه‌وه‌ و کلاووخوودیکی وای لی دروست ده‌که‌م که‌ خودای ئاسنگه‌ران بۆ خودای شه‌ریان دروست نه‌کرد بی^(١٥١). جاری تا ئه‌و پۆزه‌ من هه‌ر به‌مجۆره‌ له‌سه‌ر خۆمی ده‌نیم؛ چون وه‌ک گوتووینانه‌ له‌ هیچ باشتره‌، له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌ ئه‌وه‌ بۆ پاراستنی سه‌رم له‌ به‌رده‌باران زۆر باشه‌. سانکۆ گوتی: به‌لام به‌و شه‌رته‌ی وه‌ک ئه‌و پۆزه‌ی که‌ شه‌پری دوو له‌شکر بوو و شه‌ویلاکه‌ی ئیوه‌یان ورد کرد و زه‌رفی شه‌ربه‌ته‌ متفه‌رکه‌که‌ی منیشیان شکاند، به‌رده‌کانمان به‌قۆچه‌قانی تی هه‌لنه‌که‌ن. دۆن کیشۆت گوتی: له‌ نه‌بوونی ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ زۆر ناره‌حه‌ت نیم، چون هه‌ر وه‌ک ده‌زانئ ئیستاش پیکه‌اته‌که‌ی ده‌زانم. سانکۆ گوتی: منیش پیکه‌اته‌که‌ی له‌به‌ر ده‌زانم، به‌لام خودا بمکوژئ ئه‌گه‌ر به‌وه‌ی جاریکی تریش دروستی بکه‌مه‌وه‌ یا لیوی لی دم! بیجگه‌ له‌وه‌ش فکر ناکه‌م هه‌رگیز خۆم تووشی وه‌زعیک بکه‌م که‌ نیازم به‌و شه‌ربه‌ته‌ بیته‌وه‌. به‌پێچه‌وانه‌وه‌ ده‌و فکهدام که‌ به‌هیزی هه‌ر پینج هه‌ست، وها خۆم بیاریزم که‌ نه‌ بریندار بم و نه‌ که‌سیش بریندار که‌م. به‌لام له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی جاریکی تر سه‌مای سه‌ر لیفه‌م پی ده‌که‌ن یا نا ناتوانم شتیکی عه‌رز بکه‌م. چون ئه‌م رووداوه‌ یه‌کیک له‌و نه‌هامه‌تیانه‌یه‌ که‌ پیاو ناتوانئ پیش بینی بکا. و کاتیکیش هات بلی ئه‌وه‌ی پیاو شانەکانی خۆی ویک بینی و خۆی بداته‌ ده‌ست چاره‌نوس و لیفه‌، چاره‌یه‌کی تری بۆ نامینیته‌وه‌.

دۆن کیشۆت کاتیک ئه‌و قسه‌انه‌ی دوایی گوتی: سانکۆ به‌راستی تۆ مه‌سیحیه‌کی دروست و حیسابی نی، چون زۆر بۆق له‌زگی (*) و ته‌وه‌ینیکی که‌ پیت کراوه‌ فه‌رامۆشی ناکه‌ی. له‌ حالیکدا پیاوی ئازاده‌ و ئازا و جوامیر هیچ کات نه‌ونده‌ گرینگ به‌مجۆره‌ گالته‌ و شوخییانه‌ نادا. پیم بلئی بزانه‌ ده‌و مه‌عه‌ره‌که‌یه‌دا کام قاچت له‌نگ بوو، کام

١٥١- لیره‌دا دۆن کیشۆت به‌هه‌له‌ چوووه‌، چون «وولکه‌ن» خودای ئاسنگه‌ران نه‌بوو که‌ بۆ مه‌ریخ خودای شه‌ر کلاووخوودی دروست کرد. به‌پێچه‌وانه‌ مه‌ریخ بۆ ئه‌وی دروست کرد. ئه‌ویش چ کلاووخوودیکی خراپ! ئه‌و کاره‌شی وه‌ختیک کرد که‌ ده‌گه‌ل ژنی وولکه‌ن یانی زوهره‌ له‌ بنه‌وه‌ پێوه‌ندی هه‌بوو. (رۆدریگز مارن...) وه‌ ئیمه‌ ئه‌وه‌ی لی زیاد ده‌که‌ین که‌ «وولکه‌ن» ئه‌سه‌حه‌ی شه‌ری بۆ ئاشیل وپینه‌ دروست کرد. (مۆریس باردۆن)

په‌راسوت شکا که ئیستاش ئو شوخییته له‌بیر نه‌چووته‌وه؟ بۆیه ده‌لیم شوخی و حه‌قیشمه‌ وا بلیم، چون هه‌رچی فکری لئ ده‌که‌مه‌وه، زۆرتر یه‌قینم پته‌و ده‌بی که بیجگه‌ له شوخی شتیکی تر نه‌بووه. ئه‌گه‌ر من ئو کاره‌ی ئه‌وانم به‌شوخییه‌کی بی تام نه‌زانیا به‌ تا ئیستا ده‌گه‌رامه‌وه سه‌ریان و به‌تۆله‌ی تۆ هه‌رایه‌کم ساز ده‌کرد که یۆنانیانی قه‌دیم به‌تۆله‌ی «هیلین»^(۱۰۲) نه‌یانکردی. مه‌به‌ستیشم له هیلین هه‌مان کچه جوانه‌که‌یه که ئه‌گه‌ر ده‌و سه‌رده‌مه‌دا ژیا‌با یا دۆلسینه‌ی خۆم ده‌سه‌رده‌می ئه‌ودا ژیا‌با به‌یه‌قین نه‌یده‌توانی له‌باری، له‌باری و جوانییه‌وه هینده‌ نیو ده‌ربکا.

دۆن کیشۆت پاش گوتنی ئو قسانه، هه‌ناسه‌یه‌کی وه‌ها قوولی هه‌لکیشا که دووکه‌له‌که‌ی گه‌یشته‌ قوولایی فه‌له‌کی غه‌دار. سانکۆ دیسان گوتی: «ئیستا که ناتوانین ئو سه‌روسلکه‌رانه‌ وه‌گریان بخه‌ین، چاره‌مان نییه‌ و ده‌بی بلین بۆ شوخی و پیکه‌نین ئو گۆنگه‌له‌یان به‌سه‌ر من هینا. به‌لام من باش ده‌زانم که ئو کاره‌ کویتی بۆ پیکه‌نین و کویتی بۆ گریان بوو. تا رۆژیکیش ئیش و ژانی ئو کاره‌ له‌شان و پیلیم نه‌چیته‌ده‌ر، یاد و بیره‌وه‌رییه‌که‌شی له‌ رۆحم ده‌رناکه‌وی. به‌لام ئه‌رباب با ئیستا له‌و باسه‌ بگه‌رین، به‌پزتان بفرموون ده‌گه‌ل ئه‌م ئه‌سه‌په‌ بۆره‌ که به‌بروای من، که‌ریکی بۆزه‌ و ئو کابرایه‌ که ئیوه‌ ئاوا جوان به‌ عه‌رتاندا دا و که‌ره‌بۆزی به‌جی هیتشت، ده‌بی چ بکه‌ین؟ ئو جوهری که ئو بۆی ده‌رباز بوو وی ناچی تازه‌ بیه‌توه‌ سو‌راغی که‌ره‌که‌ی. سو‌یندم به‌و ر‌دینه‌ش که که‌ره‌که‌ که‌ریکی خراپ نییه‌. دۆن کیشۆت گوتی من هه‌چ کات ئو عاده‌ته‌م نه‌بووه، ئه‌وانه‌ی ده‌یانبه‌زینم تالانیشیان بکه‌م. ئه‌وه‌ش له‌ دابونه‌ریتی پاله‌وانی به‌دووره‌ که ئه‌سپ و بارگینی به‌زیوان^(*) بستین و ئه‌وان به‌پیا‌ده‌یی له‌وی به‌یلنه‌وه. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی که پاله‌وانی سه‌رکه‌وتوو ئه‌سپی خۆی له‌ ده‌ست دابی که ده‌و حاله‌ته‌دا ئیجازه‌ی هه‌یه ئه‌سپی پاله‌وانی به‌زیو وه‌ک ده‌سکه‌وتی شه‌ر بۆ خۆی هه‌لبگرئ. که‌وابوو سانکۆ تۆ له‌و ئه‌سپ، بارگین، گو‌یدریژ یا هه‌رچی نیوی لئ ده‌نی سهرفی نه‌زه‌ر^(*) بکه، چون خاوه‌نه‌که‌ی هه‌ر که دیتی ئیمه‌ لی‌ره‌ دوور که‌وتووینه‌وه، ده‌گه‌رینه‌وه و سو‌راغی و لاغی سواری خۆی ده‌گرئ. سانکۆ گوتی، خودا ده‌زانئ ده‌مه‌ویست بۆ خۆمی هه‌لبگرم یا لانی که‌م ده‌گه‌ل که‌ره‌که‌ی خۆم بی‌گۆرمه‌وه و به‌راستی یاسا و ر‌یسای پاله‌وانی چه‌ند وشک و به‌رتسه‌که‌ که ئیزنی ئه‌وه‌ش نادا که‌ریکی به‌که‌ریکی تر بگۆرییه‌وه. به‌لام ده‌مه‌وی بزانه‌م ئیزنه‌م ده‌ده‌ی لانی که‌م جل

۱۰۲- ئیشاره‌یه‌ به‌داستانی ر‌فاندنی هیلین و شه‌ری یۆنانیان ده‌گه‌ل شاری می‌ژوویی «ترووا» (میتۆلۆژی)

وگورتان و پالان و هه‌وسار هه‌کانیان بگۆرمه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی له‌م واره‌دا زۆرخاترجه‌م نیم. به‌لام تا وه‌ده‌سته‌هینانی زانیاری زۆرتر من ئیجازه‌ت ده‌ده‌م که ئه‌گه‌ر به‌راستی هینده‌ت پیدایه‌ستی به‌گۆرینه‌وه‌ی ئو شتانه‌ هه‌یه، بیانگۆرییه‌وه. سانکۆ گوتی ئه‌وه‌نده‌م پیدایه‌ستی به‌و پالان و هه‌وسار و شتانه‌ هه‌یه که ئه‌گه‌ر بۆ نه‌فسی خۆم و یه‌ستبان ئه‌وه‌ند لازم نه‌ده‌بوو و هینده‌ی بلین یه‌ک و دوو، پاش ئو ئیجازه‌یه‌ به‌قه‌ولی فه‌قیکان (عو‌ضت تعویضا)^(۱۰۳) ی کرد و که‌ره‌که‌ی خۆی وه‌ها به‌پالان و هه‌وسار و جل و جوهری تازه‌ رازانده‌وه که تمه‌نی هه‌وسه‌د تمه‌نی هاته‌ سه‌ر!^(۱۰۴)

پاش ته‌واوبوونی ئو کاره‌ هه‌ردووکیان له‌ باقیمه‌نده‌ی خوراکیک که له‌ پشت ئیستری باره‌کانی رۆحانی هه‌لیانگرتبوو نه‌هاریان کرد و له‌ ئاوی ئو شه‌قه^(*) جوگه‌ی که ده‌چوو سه‌ر ئا و دینگه‌کان ئاویان خواریده‌وه. به‌لام وه‌ها له‌ ئاودینگه‌کان ترسابوون و ئو ترسه‌ش هیشتا به‌ری نه‌دا بوون، سه‌ریان وه‌رنه‌گه‌ی که چاویک له‌ ئاودینگه‌کان بکه‌ن. سه‌ره‌نجام کاتیکی به‌هۆی خواری و تیر بوونه‌وه و هیندی‌ک ئارام بوونه‌وه و ترس و نفره‌تیان له‌که‌می دا هه‌ر دووکیان سواری بوون و بۆ ئه‌وه‌ ر‌ی و ر‌ه‌سمی پاله‌وانی سه‌رگه‌ردانیان ر‌ه‌چاو کردی، هه‌و ساریان له‌ ولاغه‌کانیان^(*) شل کرد و بی ئه‌وه‌ی که ر‌یگایه‌کی تابه‌ت بگه‌رنه‌ به‌ر بۆ ئه‌و لایه‌ی که ر‌ۆسینانت ر‌ووی تئ بوو وه‌ر‌ی که‌وتن و که‌ری سانکۆش وه‌ک هاو‌ر‌پیه‌کی باش، وه‌دوای ر‌ۆسینانت که‌وت. به‌مجۆره‌ هه‌ر دووکیان هاته‌وه‌ سه‌ر شار‌ی و بی ئه‌وه‌ی شوینیکیان ر‌ه‌چاو کردی، ر‌یگیان به‌ئهمانی خودا گه‌رت به‌ر.

له‌و کاتی‌دا که به‌ر‌یگادا ده‌چوو نه‌ پ‌یش. سانکۆ به‌ئه‌ربابی خۆی گوت: ئه‌رباب ئیجازه‌م هه‌یه چه‌ند قسه‌یه‌کی خۆمانه‌ت ده‌گه‌ل بکه‌م؟ له‌و کاته‌وه‌ که به‌ر‌پزتان فه‌رمانی زالمانه‌ی ب‌یده‌نگ بوونت به‌سه‌ر به‌نده‌ی خۆتدا سه‌پاندوو، زۆرتر له‌ چوار مه‌ته‌له‌ب له‌ دلمدا که‌وتوو نه‌ته‌ سه‌ریه‌ک و خه‌ریکن ده‌گنخین و هه‌ر ئیستا یه‌کیکیان له‌سه‌ر نووکی زبانه‌ که حه‌یفه‌ زایه‌بی و نه‌ گو‌ترئ. دۆن کیشۆت گوتی: بلین، به‌لام زۆری له‌سه‌ر مه‌ر‌پۆ، چون هه‌ر گو‌ت‌یک ئه‌گه‌ر زۆری کیشا، تام و چیژی نامینی، سانکۆ گوتی: ده‌جا ده‌یلیم. من له‌و چه‌ند

۱۰۳- «عو‌ضت تعویضاً» وه‌ر‌گه‌ی‌راوی زاراوه‌ی Omutatio Capparum که کاردینال و ئۆسقۆفه‌کانی رۆم کاتیکی له‌ جه‌ژنی پاک ده‌یانویست پۆستینی خۆیان ده‌گه‌ل جلو به‌ر‌گی ئاوریشمیی جوانتر بگۆرنه‌وه ده‌کاریان دینا. (مؤریس باردۆن)

۱۰۴- ده‌مه‌تنی سه‌ره‌کیدا نووسراوه‌ یه‌ک چواره‌م و یه‌ک س‌یه‌م له‌ جاران جوانتر بوو. (مه‌مه‌د قازی)

رۆژهدا تیگه‌یوم که سه‌رگه‌ردان بوونی به‌پیزتان له‌و چۆل و بیابانانه و خواره‌که و پیچه‌که‌ی
 ئەو ریگایانه‌دا به‌دوای پروداواندا، چهنده کاریکی بی‌حاسل و بی‌فایده‌یه. بیجگه له‌وه‌ش،
 مه‌ترسییه به‌هه‌لکه‌وته‌کان و زالبوون و سه‌رکه‌وته‌کان هه‌رچی بن چون که‌سیک نییه
 به‌چاوی خۆی بیانبینی و لییان ناگادار بێته‌وه. هونه‌ر نوێنییه‌کانی هه‌زهرتی به‌پیزتان که
 به‌نییه‌تی خێر ئەنجام ده‌درین ده‌تاریکیی فه‌رامۆشی ئەبه‌دیدا کفن و دفن ده‌کری‌ن. که‌وابوو
 به‌پای من، دیاره ئەگه‌ر جه‌نابتان راوی‌چوونیکێ باشترتان نه‌بی، مه‌سه‌له‌حت ئەوه‌یه که
 ئیمه هه‌ر دوو‌کمان خه‌زمه‌تی ئیمپراتور یا شازاده‌یه‌کی پایه‌به‌رز بکه‌ین که تووشی شه‌ر
 هاتوون تا هه‌زهرتی به‌پیزتان بتوانن له‌ خه‌زمه‌ت ئەو پایه‌به‌رزدا زۆری باسک و هیزه
 شاراوه‌کانی خۆتان و به‌تایبه‌ت لیزانی و تیگه‌یشتیوویی خۆتان که له‌ هه‌مووان زۆتره
 نیشان بدن. بیگۆمان کاتیک ئەو جه‌نابه‌ی که ئیمه ده‌بینه لایه‌نگر و خه‌زمه‌تکاری ئەو له
 سه‌ره‌تی و گه‌وره‌یییه‌کانی به‌پیزت ناگادار بێته‌وه، پاداشی شایسته و به‌قه‌ده‌ر لێهاتوویی
 خۆمان ده‌دات. بلی ئەوه‌ش له‌ ده‌رباری ئەودا که‌شیشانی می‌ژوونووس و
 پروداوه‌لگریش^(*) هه‌ن که داستانی دلاوهرییه‌کانی تۆ بنوسنه‌وه تا یادی ئەو کارانه
 ده‌بیرگه‌کاندا بمینێته‌وه. من باسی خۆم ناکه‌م و ئەو قسانه‌م له‌به‌ر خۆم نییه. چون هونه‌ری
 من له‌ راده‌ی شانازییه‌کانی مه‌یته‌ری واوهر ناچی، به‌و حاله‌شه‌وه به‌تێرادیوی ده‌لێم که
 ئەگه‌ر ده‌ ئاینی پالاهوانیدا ره‌سم و ابووابه‌ که نازایه‌تی مه‌یته‌رانی‌ش باس بکری و
 به‌نووسین را‌بگیری، پروام پێ بکه که شاکاره‌کانی منیش ده‌په‌راویژدا نه‌ده‌مانه‌وه. دۆن
 کیشۆت گوتی: خراپ نه‌گوت سانکۆ، به‌لام پێش گه‌یشتن به‌و پیگه‌یه ده‌پێشدا ده‌بی
 پالاهوان بۆ ئەزموون ده‌هه‌موو شوینیکێ دنیا‌دا به‌دوای گۆنگه‌ل و رووداواندا بگه‌ری تا
 به‌هونه‌ر نوێنییه‌کانی خۆی ناویانگ وه‌ده‌ست بێنی. به‌جۆرێک که هاته‌ ده‌رباری پاشایه‌کی
 گه‌وره، ده‌پێشدا به‌هۆی کاره‌گه‌وره و به‌رچاوه‌کانی خۆی ناسرابی و هیشتا له‌ ده‌روازهی
 شار وه‌ژوور نه‌که‌وتی مندالان وه‌دوای که‌ون و له‌ده‌وری کۆ بینه‌وه و هاوار بکه‌ن که ئەوه‌تا
 پالاهوان شه‌مس^(١٥٥) یا ئەوه‌تا پالاهوان سه‌عبان^(١٥٦) یا به‌ناویکی تروه که نیشانه‌ی
 سه‌رکه‌وتن و گه‌وره‌یی بی، بانگی بکه‌ن و بۆ نمونه بلێن ئەو تا ئەو پالاهوانه‌ی که ده
 به‌ره‌نگاری تهن به‌ته‌ندا به‌سه‌ر دیوی ترسناکی هه‌تره‌ش به‌ر یانی «برۆکابروۆ»
 Brocabruno سه‌رکه‌وت، یا ئەوه‌ی که ته‌لیسمی پاشای گه‌وره‌ی ئیرانی پاش نۆسه‌د ساڵ

١٥٥- داستانی پالمیزن دۆلیۆ به‌شی چل و سییه‌م. (مۆریس باردۆن)

١٥٦- داستانی ئەسپلاندیان به‌شی سه‌د و چل و هه‌وته‌م. (مۆریس باردۆن)

جادوو کراوی شکاندوووه و به‌مجۆره‌ کۆلان به‌کۆلان بگه‌ری‌ن و ئەم شاکاره پالاهوانیانه بلآو
 بکه‌نه‌وه تا پاشای ئەو ولاته له هه‌راهه‌رای مندالان و هه‌مه‌مه‌ی خه‌لکی شار بێته سه‌ر
 هه‌یوانی قه‌سری خۆی و ده‌گه‌ل ئەوه‌ی چاوی به‌پالاهوان بکه‌وی له رهنگی جلوپه‌رگی شه‌ر و
 نیشانه‌ی سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی ئەو بناسی و ناچار به‌ده‌نگی بلند فه‌رمان بدا: ئەی پالاهوانانی
 ده‌رباری من، زوو بگه‌نه پێشوازیی پالاهوانی هه‌موو پالاهوانانی جیهان که ئەوه‌تا دێته
 به‌روه‌! به‌بیسستی ئەم فه‌رمانه هه‌موو برژینه مه‌یدان و، پاشا بۆ خۆی تا نیوه‌ی
 پلیکانه‌کانی قه‌سه‌رکه‌ی بێته خوار و میوانی خۆی به‌توندی ده‌نامیز بگری و نیوچاوانی
 به‌نیشانه‌ی ئاشتی و برایه‌تی ماچ بکا^(١٥٧) پاشان ده‌ستی ئەو بگری و بیباته کۆشکی
 شازن و له‌وی پالاهوان ئیزنی دیداری ده‌گه‌ل شازن و کچه‌که‌ی که قسه‌ی تێدا نییه جوانیکی
 وا له‌هه‌موو دنیا دا ده‌ست ناکه‌وی پێ بدری. پاش ئەوه‌ وا دێته پێش که شازاده خانم
 چاویک له پالاهوان بکا و هه‌ر دووکیان له‌به‌ر چاوی یه‌کتی نه‌که وه‌ک دوو بوونه‌وه‌ری
 به‌شه‌ری به‌لکو وه‌ک ئایه‌تیکێ مه‌له‌کووتی بێنه به‌رچاو و هه‌ر دووکیان بی ئەوه‌ی بزانی
 چۆن و له‌به‌ر چی وایان به‌سه‌ره‌ت، خۆیان ده‌تانوپی شیاوای ئەویندا گرفتار ببین و له
 په‌ژاره‌ی ئەوه‌ی نه‌زانی چۆن هه‌ست و سۆزی ده‌روونی و ره‌نجه‌کانی خۆیان پیکه‌وه باس
 بکه‌ن جه‌رگیان ریزال ریزال بی و له‌ویوه پالاهوان به‌ره‌و یه‌کیک له تالاره به‌شکۆیه‌کانی
 کۆشک که به‌فه‌رش و مافوور و ئەسباباتی سه‌یر و سه‌مه‌ره رازاوه‌ته‌وه رینوینی ده‌که‌ن،
 پاش ئەوه‌ی که جلوپه‌رگی شه‌ریان له‌به‌ر دامالی و به‌رگیکی ئه‌رغه‌وانی رهنگی شاهانه‌یان
 بۆ هینا تا له‌به‌زم و ئاهه‌نگدا ده‌به‌ر خۆی بکا، دیاره ئەگه‌ر پالاهوان ده‌ جلوپه‌رگی ره‌زم و
 به‌ره‌نگاریدا جوان و به‌هه‌یبه‌ت و وێچووویو بی، قسه‌ی تێدا نییه که ده‌ جلوپه‌رگی به‌زم و
 میوانداریدا جوانتر و ریکوپیکتی ده‌بیندري و، که شه‌و داها پالاهوان ده‌گه‌ل پاشا و
 پاشازن و شادۆت^(*) شام ده‌خوا و له‌سه‌ر سفره‌ چاو له دل‌به‌ره‌که‌ی هه‌لناگری و دوور له
 چاوی ئاماده‌ بووان، تیی هه‌لده‌روانی و شادۆتیش هه‌ر به‌و زیره‌کییه هه‌ر ئەو کاره ده‌کا،
 چون وه‌ک گوتم ئەو شازاده‌یه‌کی زور حه‌یا به‌خۆیه. پاش خه‌رکدرنه‌وه‌ی سفره، له ناکاو له
 ده‌رگای تالاره‌وه ده‌لقه‌کیکی ناحه‌ز و کورته‌بالا و له پشت سه‌ره‌یه‌وه خاتوونیکێ زۆر جوان و
 له‌بار ده‌ نیوان دوو فیه‌تری زه‌لامی وه‌ک غوول دێته ژوور و ئەو خاتوونه به‌ره‌نگاریبوونه‌وه
 ده‌گه‌ل پروداویکی زۆر ئەسته‌م و دژوار که نه‌خشه و پلانه‌که‌ی به‌ده‌ست هه‌کیمیکی زانی
 سه‌رده‌مانی کۆن کیشراوه‌ته‌وه، بخاته به‌رده‌م و را‌بگه‌یه‌نی که هه‌ر پالاهوانیک بتوانی له

١٥٧- داستانی ئامادیس گۆل، به‌شی چل و هه‌شته‌م. (مۆریس باردۆن)

عده بیته دهر له ریزی سهرترین پالهلوانانی دنیا دیته نهژمار^(۱۵۸). پاشا نهمر دهکا که دستبجه جی تهواوی پالهلوانانی قهسر بهختی خویمان دهر بهرنگاریبهدا نیشان بدن. بهلام هیچکام سهرنهکهون مهگهر، پالهلوانی غهریب که بهشانازی زورهوه و بهخوشحالی زوری شادووتهوه بهسهر نهو گرفته گهرهیهدها سهردهکهوئ و شازاده خانم دهکهوئته پوز لیدان و نیفاده فروشتن و بهخو نازین و تهنانهت خوشحالی دهربرین که له خورا دلای دهگریوی نهوینی نهو شابازه بهرزه فره نهناوه. لهوهش جوانتر و خوشتر نهویه که نهو پاشا، پاشازاده یا پیاو ماقووله که پالهلوان میوانیهته دهگهل شازادهیهکی تری بههیز و قودرتهتی وهک خوئی تووشی شههاتیبی و پالهلوانی میوان پاش چهندرؤژ مانهوه له کوشکی شادا نیزنی لی وهگرئی که برواته شهه و دهخزمت نهودا شمشیر لی بدا. پاشا بهدل وگیان نهو پیشنیاره قبوول بکا و پالهلوان بهپاداشی نهو لوتفه که دهر حقی کراوه بهنهزاکهت و نهدهبیک زورهوه دهستی پاشا ماچ بکا. ههر نهو شهوه پالهلوان خوئی بگهیهنیتته دلبهری عهزیزی خوئی شادوت و له پشت نهردهی^(*) ناسنینی باغی خهملیو که وهتاغی خهوی شادوت دهروانیتته سههری، دهگهل مالوایی بکا. دهپ پیشیش دا پالهلوان چهند جارن بههاوکاری کچیک له مهحرهمانی تاییهتی خوئی که شادوت ههموو نهینیهکانی خوئی لهلا باس کردوه له ههمان شوین رازونیازی ههبووه.^(۱۵۹) پالهلوان ناخیک ههلکیشی و شازاده خانم ببوریتتهوه و له هوش بچی و کچه مهحرهکه ناویدنی و بهخاتری نابرووی خاتونهکهی له نزیکبوونهوهی بهیانی و له ترسی ناشکرا بوونی رازی نهوان غهگین و شپرز سههری لی بشیوی. سههرنهجام شادوت وههوش بیتهوه دهسته سپیهکانی خوئی له پشت نهردهکهانهوه بو لای پالهلوان دریز بکا. پالهلوان پاش ههزار جار ماچ کردنی نهو دهستانه بهسیلاوی فرمیسکی چاوان، تهریان بکا. پاشان لهسهه ناگادار کردنهوهی بهکتر له ههوالی خووش و ناخوش بگهنه یهک و شازاده خانم له پالهلوانی بوئی که ههرچی دهکری بیکا بو نهوهی نهوی بهدهردی بی دهرمانی دووری، خوئی گیروده نهکا. پالهلوان بههزار سویندانهوه رهش و شین بیتهوه که ههروا بکا و پاش نهوهی جاریکی تریش دهستی شادوت ماچ بکا بهوهها دلتهنگی و پهژارهیهکی تالهوه دلای لی ههلکهنه که پیت وابی گیانی خوئی

۱۵۸- داستانی نامادیسگی گول، بهشی شازدهم و داستانی پالهلوانی سهلیب و فهسلای سهه و چواردهم. (مؤریس باردون)

۱۵۹- داستانی نامادیسگی گول، فهسلای شازدهم و داستانی پالهلوانی چهلیپا، بهشی سهه و چواردهم. (مؤریس باردون)

ههر لهوی بهجی دههیلای. پاشان بگهپتتهوه شوینی مانهوهی خوئی بهلام له غهمی دووری، خوئی بهسهه تهختهکهیدابدا و تا کهرپهی^(*) بهیانی خهوه له چاوی نهکهوئ. بهیانی زوو ههستی و بو مالوایی له شا و شازن و شادوت برواته خزمهتیان. شا و شازن نهو نیزن دهدهن بیتته حزوور و مالوایی دهگهل بکهن و هاوکات پیی بلین که شادوت ناسازه و لهوهرگرتن و دیتنی دۆستان داوی لیبورردن دهکا. نهوهم پالهلوان بیر بکاتهوه که نهم نهخوشییه له بهر دهردی دووری نهوه و دلای بهنیش و نازار وهزان کهوئ و شتیکی وای نهمینای که رازی نهینیی دلای خوئی دهربری. کچه مهحرهکه لهو کوردها بی و ههموو شت بهچاوی خوئی ببینی و بهههرمه بگهپتتهوه خزمت شادوت و له چلوانیهتی بارودوخ حالی بکا. نهویش بهچاوی گریان گوئی بداته ههکایهتی نهدیمهی خوئی وپیی بلای گهرهترین غهمی که ناسمانی داگرتوه، نهویه که نازانی پالهلوان کییه و نایا له تومهی^(*) شارپارانه یا نه. کچهی مهحره شادوت دلاری بداتهوه و بهشازادهخانم بلای که خاترجهم بی نهو ههموو گرانی و سهنگینی و قودرت و نازایهتییه تهنیا دهوجودی کهسیکدا که له تورهههی پاشایان بی کو دهبیتهوه. شادوت نه و دلدانهوه قبوول بکا و ده شاردنهوهی غهه و پهژارهی خویدا بکوشی تا دایک ویاوک لیی دردوگ نهبن و پاش دوو رؤژ بیتتهوه نیو خههک. دهوکاتهدا که پالهلوان له کوشکی شا رویشتوه، ده شهردا بهشداری بکا و بهرهنگاری دوژمنی پاشا بیتتهوه و بهشکینی و بهسهه چهند شار و ههریمی نهودا دهست دابگری و سههکهوتن داوی سههکهوتن وهدهست بینی، پاش نهوه بگهپتتهوه دهرباری پاشا و له جیژوانی جارن دووباره چاوی بهیاره نازهنینهکهی بکهوئتهوه و بهلینی پی بدا بهپاداشی خزمهتهکانی خوازینینی نهو له پاشا بکا. پاشا بهبیانوی نهوه که نازانی پالهلوان کییه، رازی بهو خزمایهتییه نییه! بهو حالهشهوه شادوت چ بهههلگرتن یا بهشپوهیهکی تر دهبیته هاوسههری ژیانی پالهلوان و باوکی له ناخریدا بهو خزمایهتی و زهماونده شانازی دهکا. کاتیک شا روونی دهکاتهوه که نهم پالهلوانه کوری پاشایه که له ولاتی «نهبوو له جیهان»^(۱۶۰) دا لهتاوان دهرمی و شادوت دهبیته میراتگری تاج وتهخت و سههرنهجام پالهلوان دهبیته پاشا. نهوچار وهختی نهوه دهگا که پالهلوان دهستی کهرهم بهرووی مهیتر و نهو کهسانهی که یارمهتییان داوه تا بگاته نهو پله و پایه بهرزه دهکاتهوه و کیژیکی جوانی

۱۶۰- مهبهست نهویه نهو ولاتهی پالهلوان دهلی کوری پاشای ویندهرتهیه له دنیاا نییه. خوالیخوشبوو مهمهدهی قازی دهستهواژهی «نیست در جهان»ی هیناوه و له دهقی نینگلیزییهکهیدا نووسراوه Unknown Country یانی ولاتیکی نهناسراو. (وهرگری)

که مەحرەمی رازی پێوەندیی عاشقانهی ئەو دەگەڵ شادۆت بوو و قەسەیی تێدانیه کچی «دووک» یکی رەدەیی بالایی مەملەکەتە بەحەلالی و هاوسەری دەدا بەمەیتەرەکەیی.

سانکۆ هاواری کرد که: بژی ئەریاب! ئەوێهه ئەو شتەیی من دەمەوێ و بە دوایدا ئاوارەیی کێو و بیابانم. ئاھ خودایا چ دەبوو ئەگەر وایا؟ و من یەقینم هەیه ئەگەر بەرێزتان خۆتان نیو بنێن پالەوانی «غەمگین روخسار» تەواوی ئەم رووداوانە یەک بەیەک و بەدوای یەکدا بۆ ئێمە وەدی دین. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ لەویارەو شکت نەبێ، چونکە پالەوانانی رابردوو و داھاتوو هەموو بەتێپەراندنی ئەو پلەومەودایانە و هەر بەمجۆرەیی کەمن بۆم گێراوییه و گەییوێ پلەویایەیی ئیمپراتوری^(١٦١) و پاشایی و لەمەوداوش هەر بەمجۆرە دەبێ. ئێستا تەنیا کە مایەسیی کاری ئێمە ئەوێهه کە بگەرێن و بزانی ئەو پڕۆژانە کام یەک لە پاشایانی مەسیحی یا کافر تووشی شەپێکی گەرە هاتوو و کچیکی نازدار و نازەنیشی هەیه. بەلام بۆ بێرکردنەو لەسەر ئەم بابەتە کاریکی وا بکەین نیو و نیویانگمان بەتەیتەو. تازە کە مایەسییەکی تریش دەکاروباری مندا هەیه و ئەویش ئەوێهه گریمان پاشایەگمان دیتەو کە دەشەر دایە و کچیکیشی هەیه و منیش دەدنیادا ناویانگێگی داگر و گەرەم و دەست هینابی، نازانم چون و بەکویدا دەتوانم تۆرەمەیی خۆم بگەیهنەو سەر پاشایان و یا لانی کەم یەکتیک لە بن ئامۆزا یا خالۆزای ئیمپراتوران بێمە ئەژمار؟ چون ئاشکرایە کە پاداشی دلاوهریەکانی من هەر چێکی بێ تا پاشا لە عەسل و نەسەبی من خاترجەم نەبێ کچم ناداتی و لە ئاکامدا هەرچی بەهۆی ئازایەتی و پالەوانەتی، و دەستەم هیناوە لە کیسم دەچی، چون ناچمەو سەر بنەچەکەیی خانەوادەیی پاشایان. راستە کە من نەجیب زادم و عەسل و نەسەبیشم ناسراو، مال و مەلکم هەیه، و لە چینیکی کۆمەلایەتیم کە دەتوانم پێنجەسەد «سوو»^(١٦٢) جەریمە وەر بگرم و تەنانەت رەنگە ئەو زانیەیی میژووی من دەنووسی شەجەرەنامەیی^(*) من جوړیک ریکوپیک بکا کە دەپشتی پێنجەم یا شەشەمدا بچمەو سەر سولتانیک و نەبیرە یا نەتیجەیی پاشایەک بم. بەهەر

١٦١- داستانی تیرانی سپی، بهشی یەکەم، فەسلێ چل و دوو. هەر وەها «پالەوانی چەلیپا» کتیبی یەکەم، فەسلێ شەست و پێنجەم. (مۆریس باردۆن)

١٦٢- بەپێی یاساگەلیکی کە لە زەمانی دەسەڵاتیاری قەومی گوٹ Goths تا سەدەیی سێزدەم لە ئیسپانیا لە گەردان بوون هەرکەس سەدەمە یان خەسارەتیکێ لە گیان و مالی نەجیب زادهکان دابا، دەبووایە جەریمەیکێ نزیک بە ٥٠٠ سۆلدۆ Suelos کە پوولی سپی بوو دابایە. (مۆریس باردۆن)

حال سانکۆ من دەبێ شتیکی فێری تۆ بکەم و ئەویش ئەوێهه کە عەسل و نەسەب دوو بەشە: هیندیک هەن کە دەچنەو سەر پاشایەک یا سولتانیک بەلام رۆژگار وردەوردە لەو پەری پلەبەرزیهو فێری داوێتە نەوێترین پلەیی زەلیلی و رۆژەرەشی، وەک هەرەم لە پایەیکێ پان و بەرینەو بەنوویکیکی تیژ کۆتاییان دێ؟ هیندیکیش لە تۆیژە پەستەکانی خواروو سەر دەردین و وردەوردە سەر دەکەون تا دەبنە گەرە و خان و پیاوماقوول. بەجوړیک کە ئەم جیاوازییە لە نیوانیاندا هەیه، یانی دەستەیکیان ئەو بوون کە ئێستانین و دەستەیکێ ترن ئەوێ کە دەپێشدا نەبوون. وە چون من رەنگە لەو دەستەیکەم بکاتیک روون بێتەو کە عەسل و نەسەبم رێزدار و گەرە بوون ناچار خەزوری داھاتووی من دەبێ سەرم بۆ دانەوێنی و بەزاوایی خۆییم قبوول بکا و ئەگەر ئەوێ نەکا شادۆت خوی وەها عاشقی من دەبێ کە بەپێچەوانەیی ویستی باوکی و گریمان بۆشی روون بوووە کە من بێجگە لە شاگرد قاوہچی، شتیکی تر نیم، من وەک میرد و ئاغاخی خوی هەلەبژێری و ئەگەر ئەوێش نەبوو ناچار کچە هەلەگرم و بۆ هەر شوینیک بەمەوێ دەیبەم تا رۆژیک کە مردن یا مەودای زەمان ئاگری توورەیی دایک و بابی دابمرکینێ.

سانکۆ گوتی: کەوا بوو ئەوێ هیندیک قەرەقوتە^(*) پەندیکیان هەیه و دەلین «ئەوێ بەزۆر دەتوانی وەر بگری، بەحاجەت داوای مەکە» لەمەر تۆ راستە هەرچەند لەم بارەو پەندیکی تریش هەیه کە زۆرتر دەگەڵ حالی تۆ دیتەو. ئەویش ئەوێهه «لە کاتی مەترسیدا پەری لەسەر دیوار باشتەرە لەوێ بەھیوای دوعای پیاوچاکان لەوێ بێنیهو.» و من ئەو پەندەم بۆیە عەرزکردی کە ئەگەر ئەعلا حەزەرەت خەزوری داھاتووی حەزەرەتی بەرێزتان نەبووست دلی خۆی رازی بکا و کچت بداتی بەپێی فەرمايشی خۆتان چارەیک نامینێ بێجگە لەوێ کچە بفرینێ و بیبەیی لە شوینکی دابنێ. بەلام عەیبی کار لەوێهه تا گەیشتنی زەمانی ئاشتنی و گەیشتنی ئێو بەمەقامی پاشایەتی، مەیتەری چارەرەش دەبێ بەداماوی و نرونیوچاوانیکێ تالەو، بەچاوەروانیی کەرەم و وعدەکانت دابنیشێ. مەگەر ئەوێ کە نەدیمەیی مەحرەم کە دەبێ ببیتە هاوسەری مەیتەری ئێو، رەگەڵ خاتوونی خۆی ریککەوێ و مەیتەری تۆ تا زەمانیک کە ویستی خوداوەند شتیکی تری دەبەر چاوە نەگرتبێ، تەمەنی پڕ لە کوێرەوهریی خۆی دەگەڵ ئەو رابوێری. چون ئەگەر بەهەلە نەچوویم حەزەرەتی بەرێزتان دەستبەجێ دەتوانن نەدیمەیی لە مەیتەری خۆتان مارە بکەن. دۆن کیشۆت گوتی: بەلی کێ دەتوانی پێشم بێ بگری. سانکۆ گوتی کەوا بوو ئێمە بلی وەیی خۆمان بەخودا بسپێرین و گەپانی کاران بەدینە دەستی قەزاوقەدر، کاریکی ترمان نییه. دۆن کیشۆت

گوتی: بهللی سانکو، خودا ئاره زووی من و حاجهتی توئی پیک هینا و هرکهس خوئی بهکهم دابنی، هیچ نییه و نهبی باشتره. سانکو گوتی کارهکان هه موو بهدهست خودایه و کهس چکاره نییه. من کونه مه سیحیم و هر ئه وهش بۆ ئه وهی بیه «کونت» بهسه. دۆن کیشووت گوتی زیادیشه. تازه ئه گهر خوشت نه بوویه کونت گرینگ نییه چون من هر دهگهل کو بوومه پاشا. ناوونیشانهی رهسانهیهتی و نهجیبی، بی ئه وهی مهجبوور بی، بهپوول بیکری یا دهبه رانه بهر خزمهتهکانتا و دهدهستهتهینابی بهتۆ ددهم و کاتیک من کردمی به «کونت» دهستهجهی دهچییه ردهی «ئه شرافهکان» وه لهو حالتهدا هر چهندی زبانی دم چهوت و درۆزان درپژیش بی ناچار دهبن دهگهل ئه وهشدا که رقیان لیت دهبی، ئه یاله تیکت وهک ملک بۆ دیاری بکن، سانکو گوتی: جا دیاره! مهگهر پییان وایه من ناتوانم که سایهتی خۆم دهو پله و پایه دا نیشان بدهم؟ من زهمانیک ئه ندایه ئه نجوومه نیکی خیرخوازی بووم و بهگیانی خۆم سویند دهخۆم ردهای (*) ئه ندایه تی ئه و ئه نجوومه نه م ئه وهنده لی جوان بوو که هه موو دهیانگوت ریخت و هه یکه لم بۆ سه رۆکایه تی حساب و کیتابی مال و دارایی کلیسا دهنا لینی، خودایه چ ده بوو ئه گهر من شنلی (*) دوو کیم به سه ر شاندا دابایه و به شپوهی کونتیک دهره وه جلوه برگی رازاوه به زیره وه اهیرم ده بهر کردبایه! و فکر دهکهم که ئه گهر وا بووایه خه لک له سه دفرسه خ بهو لاره دههاتنه دیدهنیم. دۆن کیشووت گوتی: بیگومان قیافه یه کی باشت دهبی، به لام باشتر دهبی ئه گهر هه میسه ریشبت بتاشی چون ردینت ئه وهند زۆر و ئالۆز و پیسه، ئه گهر لانی کهم هر دوو رۆژ جاریک نه یده یه دهست تیغی تیژ (*) خه لک له مه وادی تیره اوژی شمخالیکه وه ده تناسنه وه. سانکو گوتی: زۆر باشه، ئه وهنده ی دهو من ده لاکیک رابگرم و هه میسه ده مالدا رای گرم و ئه گهر پیویست بوو وهک مه یته ری خانانی گه وره بۆ هه موو شوینیک به دوای خۆمدا بیگیرم. دۆن کیشووت پرسی: تۆ چووزانی که خانه گه وره کان مه یته ران وه دوای خویمان ددهن؟ سانکو گوتی، ئه لئان عه رزت دهکهم، من چه نای چه ند سال له مه ویه ر مانگیکم له دهر باردا رابردوه. له وئ یه کیک له و خانه ماقوولانه م چا و پی کهوت که جهسته یه کی زۆر نابووته ی هه بوو و خه لکیش دهیانگوت پیاویکی زۆر گه وره یه، (۱۶۳) ئه و پیاوه بۆ هر کوئی که چووا سواریک به دواوه بوو. ئه و سوارهش وا پی به پی دهگه لی ده ریشبت که پیت وابوو کلکی ئه وه. من پرسیم ئه م سواره بۆ شانبه شانی ئه و پیاوه ی پیشه وه ناروا و هه میسه به دواوه یه تی. جوا بیان دامه وه ئه و

۱۶۳- وئ دهچی مه بهست Don pedro Tellez Giron دووکی ئوسونا Osuna بی که پیاویکی کورته بالای وردیلانه بووه، به لام پیاویکی گه وره و به زییک و زا کوون بوو. (مؤریس باردۆن)

مه یته ریته تی و ره سمی مه یته رانیش ئه وه یه هه میسه به دوای ئه ربابدا برۆن. من له و رۆژه وه ئه م نوکته یه فیر بووم و تا ئیستا له بیرم نه چووه ته وه. دۆن کیشووت گوتی به بریوای منیش هق به تویه و تۆ به تیرادیوی ده توانی ده لاک وه دوای خووت بدهی. دابونه ریت یه ک جی و له یه ک زهماندا سه ریان هه لئه داوه، به لکو یه ک به دوای یه کدا هاتوون. که وابوو تۆ ده توانی یه که م کهس بی که ده لاکت وه دوای خووت خستوه. بیجگه له وهش که سیک که کاری ردین تاشینه ده بی زۆرتر له که سیک که ئه سپت بۆ زین دهکا، جیگه ی متمانه بی. سانکو گوتی: ئه رباب، ئیوه کاری ده لاک به من بسپیرن و ده فکری ئه وه دا به زووتر بگه یه ته ختی پاشایه تی و من بکه یه «کونت». دۆن کیشووت وه لامی داوه: به هیوای خودا هه روا ده بی! و چون سه ری بهرز کرده وه چاوی به دیمه نییک کهوت که ده به شی دوا ییدا ده بیینین.

بەئەدەبەو گوت تا بەلكو ئەوان ئاگادارپەيەكى كە دەپەويست بېدەنى. ئاخىرى يەكى تر لە نىگابانان گوتى: «ئىمە لىرە نووسراو پەيە كمان پى ھەيە كە ھۆى سزادانى ھەر كامىيانى تىدايە. بەلام مەجالى ئەو ھەمان نىيە راوھستىن و نووسراو بدۆزىنەو و بىخۆتەننەو. تۆ خۆت بىرۆ لايان و لە خۆيان بېرسە. ھەلبەت ئەگەر بۆ خۆيان ويستيان وەلام دەدەنەو و واش بزەنم بى مەيل نىن، چون ئەوانە كەسانىكن لە باس كردن و گىرەنەو ھى خراپەكارى و شەروپىي خۆيان ھەز وەردەگرن.»

دۆن كيشۆت ھەر كە ئەم ئىجازەتەيە دراپە، كە ئەگەر نەيانداپايە بەزۆر دەپەستەن، لە رىزى زنجىرەكە نىزىك بوو ھەو لە سزادراوى يەكەمى پرسى كە گوناھى چىيە و بۆچى بەو تەرزە نالەبارە دەپەن. سزادراو گوتى: «بەتاوانى ئەو ھى عاشق بوو بووم. دۆن كيشۆت ھاوارى لى ھەستا: چون؟ تەنبا لەبەر ئەو؟ قەسەم بەدەنم ئەگەر قەرار بوو پايە خەلكى بەتاوانى ئەو وىندارى بەسەول لىدان سزا بەن، من زۆر لەمىژ بوو دەبوو پايە بۆمە سەول لىدان. سزادراو گوتى: «ئاخ! ئاخىر قوربان لىداریى من لەو دىلدارىيانە نىيە كە ھەزەرتى بەپىرتان خەيال دەكەن. من شىت و شەيداي سەبەتەك جلى شۆردراوى سپى بووم و ھەم دەباوش گرتەبوون كە ئەگەر دەستى عەدالەت بەزۆر لە دەستى منيان دەر نەھىناپايە، ئەلئانىش ھەر خەرىكى ناز كردن و لاواندەنەويان دەبووم. منيان لە كاتى ھەستان بەو تاوانەو دىت. پىداويستى يەك بەلى پرسىن نەبوو. زۆر زوو داداگىيان كردم و شان و مليان بەسەد زەبرى تازىانە قدىلكە دام و بىجگە لەو ھەش ئەگەر تا سى سال مىرگى گەرە بدروومەو ھەدەگە لىان بى حىساب دەبم. دۆن كيشۆت پرسى، مەبەست لە دروینە كردنى مىرگى گەرە چىيە؟ سزادراو كە نىزىكەى بىست و چوار سالىكى تەمەن بوو ھەك دەشىگوت خەلكى «پىدارىتا» piédraita چىيە گوتى، مەبەست سەول لىدان دەكەشتىيەكانى دەولەت داپە.

دۆن كيشۆت ھەمان پرسىارى لە سزادراوى دووم كرد، بەلام ئەو ئەو ھەندە داماو و فەقىرۆكە بوو كە ھەوسەلەى نەبوو يەك كەلىمە جواب بداتەو. نەفەرى يەكەم لە جيات ئەو گوتى: «قوربان ئەو ھى ھەك قەنارى دەبەنە كانارى»^(۱۶۴) و دەكەشتىيە دەنن و مەبەستم ئەو ھەيە كە ئەو گۆرانىيىژ و دەنگ خۆشە. دۆن كيشۆت پرسى: «چون؟ مەگەر گۆرانىيىژ و شاپەرىش دەننەرنە سەول لىدان؟ سزادراو گوتى: «بەلى قوربان، لىرەدا ھىچ شتىك ناخۆشتر لەو نىيە دە كۆپرەو ھىدا گۆرانى بلىي»^(*) (۱۶۵) دۆن كيشۆت گوتى: وا نىيە، من

۱۶۴- Canarie چەند جزیره يەكن له ئوقيانوسى ئەتلەسدا و ھى پورتنەقائىن.

۱۶۵- گۆرانى گوتن لە كۆپرەو ھى و مسىبەتدا ماناى ئەو ھەيە دەژىر شەكەنەدا ئىقرار كرابى و سىروانتىس ئەم زاراوە عاميانەى زۆر دەكار ھىناو. (مۆرىس باردون)

لەمەر نازاد كردنى تاقەيكى لىقەوماو لە لایەن دۆن كيشۆتەو

كە بەزۆر دەپانبردەنە شوپىك

سەيد حامىد كورپى ئەنجەلى، دانەرى عەرەب و «مانشى» لە داستانى شىرن و بەشكۆ و سادە و خۆشى خۆيدا و ھەا دەگىرپتەو، كاتىك دۆن كيشۆتى ناودار و مەپتەرەكەى سانكۆپانزا لە قسە و باسكە كە لە كۆتايى بەشى بىست وىكەم دا دىتمان خەلاسىيان ھات، دۆن كيشۆت سەرى ھەلبىرى و بەو پىگايەدا كە دەپۆشت دوازە كەسى چاوپى كەوت كە ئەستۆيان ھەك تەسبىخ بەزنجىرپكى درىژى ئاسنن بەسترا بوونەو و دەستى ھەمووشيان دەزىپنى ئاسنى لى دراوو. ھاوپى ئەو دەستەيە دوو سوار و دوو پىدە بوون كە سوارەكان تەفەنگى شەمخالىان پى بوو، پىدەكانىش نىزە و شمشىريان بەدەستەو بوو. ھەر كە سانكۆ چاوپى پىيان كەوت ھاوارى كرد: «ئەوانە تاقەيكى زىندانى پاشان بەكارى زۆرەملى سزادراون و ئىستا بۆ سەول»^(*) لىدان دەپانبەن بۆ نىو كەشتى دەولەتى. «دۆن كيشۆت گوتى: چون! سزادراو بەكارى زۆرەملى؟ مەگەر دەبى پاشا زۆلم لە كەسكە بكا؟ سانكۆ گوتى: من وام عەرز نەكردى. دەلیم ئەو پىاوانە بەسزای گوناھىكى كە كردوويانە مەھكومەن بەو ھى دە كەشتىيەكانى پاشادا خزمەت بەن. دۆن كيشۆت گوتى، ھەچى بى، ئەو كەسانە بەزۆر دەبەن نە بەويستى خۆيان. سانكۆ گوتى: بەلى راستەكەى ئەو ھە. ئەرباب گوتى: زۆر باش، كەو بوو لىرەيە كە پاپە راندنى ئەركىك بۆ من وار پەيدا دەكا. يانى دەبى لە زۆلم و دەستدرىژى پىشگرى بەكەم و بەگەم ھاوارى لىقەوماوان. سانكۆ گوتى: ئەو ھى بزەنە پاشا نمونەى دادگەرىيە و لە نمونەى دادگەرى ھەرگىز زۆلم و پىدادى سەر ھەلئادا و ئەوانەى دەپانبنى دەستدرىژىيان پى نەكراو.

ھاوكات دەگەل ئەو قسانە رىزى سزادراوان بەكارى دژوار، گەيشتنە ئاستى ئەوان و دۆن كيشۆت زۆر بەنەزاكەتەو لە نىگابانەكانى پرسى، پى بلىن بە چ ھۆيكە يا ھۆگەلىك ئەم چارەپەشانە بەو حالە دەبەن. يەككە لە نىگابانانى سوار كوتى: «ئەمانە سزادراوى كارى دژوارن كە بۆ خزمەت بەپاشا دەننەرنە سەر كەشتىيە دەولەتییەكان. من بلى ئەو ھەلامىكەم نىيە و تۆش بىجگە لەو نابى شتىكى تر بېرسى. دۆن كيشۆت گوتى: بە گوتىدا ناچى! من دەمەوئى ھۆى سزادانى تاكەتاكەيان لە خۆى بزەنم. چەند قسەى ترىشى زۆر

بیستوومه ئه‌وانه‌ی غه‌م و په‌ژاره‌ی دل به‌ئاواز و چریکه دهرده‌برن، زۆرتتر له هه‌موو گۆرانییژی تر کار له‌سه‌ر سۆز و عاتیفه‌ی بیسه‌ران ده‌کهن. «سزاکیش*» گوتی: «لیره‌دا به‌ته‌واوی پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌یه. یانی هه‌ر که‌س جارێک ئاوازیکی بلی ته‌واوی ته‌مه‌نی خۆی ده‌بی بگری. دۆن کیشۆت گوتی: «من ده‌وقسانه‌ ناگه‌م.» به‌کیک له‌ نیگا‌بانه‌کان رووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی ئاغا به‌لای ئه‌م مروّفه‌ خیرخو‌ازانه‌وه‌ گۆرانی گوتن له‌ مسیبه‌ت و کویره‌وه‌ریدا به‌مانای دان هینان به‌تاوان له‌ ژیر ئه‌شکه‌نجه‌ دایه. ئه‌و ناجسنه‌یان هینا به‌ر پرسیار و لیکۆلینه‌وه‌ و ئیقراری به‌جینایه‌ت کرد یانی ئاشکرا بوو که‌ مال‌ت ده‌دزی و له‌سه‌ر ئیقراری خۆی شه‌ش ساڵ سزادراوه‌ و ده‌بی سه‌ول لی‌ بدا. ئه‌وه‌ بیجگه‌ له‌و دووسه‌ت تازیانه‌ که‌ له‌ شان و پیلان داوه‌. ئه‌و پیاوه‌ هه‌میشه‌ غه‌مگین و شه‌رمه‌زاره‌ و سه‌ری خۆی به‌رده‌داته‌وه‌، چونکه‌ ئه‌و زیندانیه‌یه‌ ده‌گه‌لنی یا ئه‌وانه‌ی له‌ زینداندا ماونه‌ته‌وه‌ هه‌مووسووکایه‌تیی پی ده‌کهن. چونکه‌ ددانی به‌خه‌تای خۆیدا هیناوه‌ و غیره‌ت و خۆراگری ئه‌وه‌ی نه‌بووه‌ تا ئاخ‌ر هیچ نه‌درکینی. هه‌ر بۆیه‌ پتی پی ده‌کهن و گالته‌ی پی ده‌کهن. چونکه‌ ده‌لین ده‌ واژه‌ی «نا» شدا به‌هه‌مان ئه‌ندازه‌ پیت هه‌یه‌ که‌ ده‌ واژه‌ی «نا» و، بۆ تاوانبارکراویک به‌خته‌وه‌ریه‌کی گه‌وره‌یه‌ که‌ کللی* مه‌رگ و ژبانی له‌سه‌ر زبانی خۆیه‌تی نه‌ له‌سه‌ر زبانی مه‌دره‌ک و به‌لگه‌ و شاهیدان؛ من پیم وایه‌ ئه‌و قسه‌ زۆر دروسته‌. دۆن کیشۆت گوتی: منیش هه‌ر پیم وایه‌. پاشان رووی ده‌ سزاکیشی سییه‌م کرد و ئه‌وانه‌ی که‌ له‌وانی تری پرسیبوو له‌ویشی پرسی. سزاکیش راست و په‌وان گوتی من به‌تاوانی ئه‌وه‌ی ده‌ «دۆکا» پوولم نه‌بوو، بیده‌م ده‌جمه‌ لای ئه‌و خاتوونه‌ به‌رپزانه‌ یانی ئه‌و که‌شتیه‌ ده‌وله‌تییانه‌. دۆن کیشۆت به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: من ئاماده‌م بیست «دۆکا» بده‌م و تۆ له‌و گرفتارییه‌ رزگار بکه‌م.» سزاکیش گوتی: «من وه‌ک که‌سیک وام که‌ به‌کیسه‌ پوولته‌وه‌ له‌ نیوه‌راستی ده‌ریادا مابیته‌وه‌ و چون ناتوانی ئه‌وه‌ی پتی ده‌وی بیکری» له‌ برسان ده‌مری. من ئه‌وه‌م بۆیه‌ عه‌رز کردی ئه‌گه‌ر کاتی خۆی ئه‌م بیست دۆکایه‌م هه‌بایه‌ و سمیلی موشی مه‌حکه‌مه‌م پی چه‌ور کردبا و زه‌ین و زبانی وه‌کیله‌که‌م باشتر پی وه‌گه‌ر خستبایه‌، ئه‌مرۆ به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی وه‌ک سه‌گی قه‌لاده‌ کراو به‌و جاده‌یه‌دا وه‌ پیتش خۆم بده‌ن له‌ مه‌یدانی «زۆکۆدۆیتر» Zocodover له‌ شاری «تۆلید» پیاسه‌م ده‌کرد. به‌لام به‌هه‌ر حال خودا گه‌وره‌یه‌ و سه‌بریشی داوه‌. ته‌واو!»

دۆن کیشۆت رووی ده‌ سزاکیشی چواره‌م کرد. پیاویک بوو زۆر وێچوو ریشیکی درییی هه‌بوو، ده‌فه‌ی سینگیشی به‌مووی سپی داپۆشرا‌بوو. کاتیک لینی پرسی ئه‌و بۆ ده‌

زنجیرکراوه‌، بی ئه‌وه‌ی یه‌ک قسه‌ بکا، هۆل هۆل ده‌ستی کرد به‌گریان. سزاکیشی پینجه‌م له‌ جیات ئه‌و گوتی: «ئه‌و پیره‌ پیاوه‌ شه‌ریفه‌یان پاش ئه‌وه‌ی به‌جلوبه‌رگی رازاوه‌وه‌ سواری ئه‌سپ کرد و به‌شاردا گێرایان، به‌چوار ساڵ سه‌ول لیدان ده‌که‌شتیدا سزایان داوه‌. سانکۆ هاته‌ نیو قسه‌کانیان و گوتی: ئه‌گه‌ر به‌هه‌له‌ نه‌چوویم ئه‌و پیاوه‌یان به‌بووکی بردووه‌ یانی هه‌م ئاپرووی چوو و هه‌میش سزایان داوه‌.»^(١٦٦)

سزاکیش جوابی داوه‌: راست وایه‌ و خه‌تای ئه‌و پیاوه‌ که‌ ئه‌و سزایه‌ی لی که‌وتووه‌ته‌وه‌ ئه‌وه‌ بوو که‌ قاسیدی نیوان گوێچکه‌کان و ته‌نانه‌ت پیده‌نیدی نیوان له‌ شه‌کانیش بووه‌؛ مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئه‌و پیاوه‌ به‌ریزه‌ ده‌لالیی کردووه‌ بۆیه‌ رپی دیره‌ که‌وتووه‌. بیجگه‌ له‌ وه‌ش تاوانی جادووگه‌ری و فیلبازیان خستووه‌ته‌ سه‌ر. دۆن کیشۆت گوتی: من کاریکم به‌تاوانبار کردنی ئه‌و به‌جادووگه‌ری نییه‌. به‌لام له‌به‌ر ده‌لالیه‌که‌ی حه‌ق ئه‌وه‌ نییه‌ بینیره‌ سه‌ر که‌شتی، مه‌گه‌ر بۆ فه‌رمانه‌یی و ناخو‌دایی که‌شتیه‌که‌. چون ده‌لالی عیشق و ئه‌وین کاری هه‌موو که‌س نییه‌، کاریکه‌ ته‌نیا له‌ ده‌ست پیاوی رازدار و به‌ئه‌زموون دئ و له‌ کۆماریکی ریکوپی‌تکا زۆر پینداو‌یستییه‌کی گه‌وره‌یه‌ و نابی بیجگه‌ له‌ که‌سانیکی په‌سه‌ن و نه‌جیب بدریته‌ ده‌ست هه‌موو که‌س. ته‌نانه‌ت بۆ ئه‌م کاره‌ ده‌بی بازرس و پشکنه‌ر دابندرئ و ژماری ئه‌و که‌سانه‌ی ئه‌و کاره‌ ده‌کهن، ده‌بی وه‌ک ده‌لالانی بازار که‌م و کارامه‌ بن. به‌مجۆره‌ له‌ بلاو بوونه‌وه‌ی زۆر نه‌خۆشی پیتگری ده‌کری. چونکه‌ ته‌نیا هۆی بلاو بوونه‌وه‌ی ئه‌م نه‌خۆشیانه‌ ئه‌وه‌یه‌ ئه‌مرۆ عاله‌میکی زۆر به‌وکاره‌وه‌ خه‌ریکن بی ئه‌وه‌ی ریخت و قیافه‌ و شعور و فامیکی وایان هه‌بی، که‌سانیکی ژنانیله‌ و غولامی ساده‌ و می‌رمندال و بی ئه‌زموون که‌ ده‌ بواری زۆر هه‌ستیاردان و ده‌وکاتانه‌دا که‌ ده‌بی کارلێها تووبن ده‌ستی راست و چه‌پی خۆیان نانس و که‌وچکی ئاسن به‌ده‌ستیانه‌وه‌ سارد ده‌بیته‌وه‌ و ناگاته‌ ده‌میان. پیم خۆش بوو له‌سه‌ر ئه‌و باسه‌ برۆم و بۆم روون کردبانه‌وه‌ که‌ بۆچی ده‌بی که‌سانیک که‌ له‌م ولاته‌ به‌و کاره‌ هه‌له‌هه‌ستن. ده‌بی گولچین بکرین؛ به‌لام نه‌ ئیره‌ جیگای ئه‌و قسانه‌یه‌ و نه‌ مه‌جالیش هه‌یه‌؛ به‌لام رۆژیک هه‌ر دئ له‌سه‌ر ئه‌م بابته‌ ده‌گه‌ل که‌سیک که‌ بتوانی چاره‌یه‌ک بۆ ئه‌م ده‌رده‌ بدۆزیته‌وه‌، قسه‌یه‌ک بکه‌م. ئه‌مرۆ ته‌نیا به‌م وته‌یه‌ کۆتایی پی دینم که‌ غه‌م و که‌سه‌ریک که‌ له‌ دینتی ئه‌م ریش سپیه‌ به‌و سه‌روسیما پیاوانه‌وه‌ منی داگرت، به‌تایبه‌تی

١٦٦- خوالیخۆشبوو محمه‌دی قازی نووسیویه‌تی «هم چوب خورده‌ هم بیاز را - هم دارکاری کراوه‌ و هه‌میش پیاو‌زی خواردووه‌» من له‌ رووی مه‌تنی ئینگلیزییه‌وه‌ ئه‌و رسته‌یه‌م گۆریوه‌.
(وه‌رگێر)

که تهنیا به‌گه‌یاندنی چهند په‌یامیکی عاشقانه به‌موجازاتیکی قورس سزا دراوه، به‌بیستنی تاوانه‌که‌ی تری که جادووگه‌رییه، نارام بووه‌وه. هر چهند من ده‌زانم که له دنیا دا سیحر و جادوویه‌ک که بتوانی به‌سهر ئیراده‌ی ئیسناندا زال بئی و له‌ریی راستی لبا، به‌پپچه‌وانه‌ی بیروای هیندیک ساویلکه، وجودی نییه. ئیمه همومومان خاون ئیراده و ئیختیاری خۆمانین و هیچ جادوویه‌ک ناتوانی ده‌ستدریژی به‌وه‌ریمه بکا. ئه‌وه‌ی هیندیک پیایو ژنانیله له‌به‌ر ساده‌یی و یا هیندیک فیلباز و ساخته‌چی دروستی ده‌کهن و خه‌لکی پی شیت ده‌کهن و وا دهنویین ده‌توانن ئه‌وان گرفتاری دهردی ئه‌وین بکهن، هممووی فریوه و هه‌روه‌ک گوتم مه‌جبور کردنی ئیراده‌ی مروّف به‌که‌س ناکرئ. ئه‌و شه‌ربه‌تانه و دهرمانانه‌ی ئه‌وانه دروستی ده‌کهن، زۆرتتر پیکهاته‌یه‌که له چهند دهرمانی ژه‌هراوی و هیچی به‌کار نایهن. پیره پیایو میهره‌بان ده‌نگی دهربری که: به‌ته‌واوی دروسته! له‌مه‌ر تاوانی جادووگه‌ری با پیت بلیم هه‌رچی داویانه‌ته پال من درۆیه و من ئه‌و گونا‌هه‌م نه‌کردوه. له‌مه‌ر ده‌لالی ئه‌ویندارییه‌وه ناتوانم حاشا بکه‌م به‌لام قه‌ت پیم وا نه‌بوو که کاریکی خراب ده‌کهم. تهنیا نییه‌تی من ئه‌وه بوو که خه‌لک ده‌خۆشی و رابواردندا بن و بئی شه‌ر و کیشه ده ناشتی و نارامیدا بژین... به‌لام ئه‌م نییه‌ته خیره پیشی به‌وه نه‌گرتوه که بمبه‌نه شویندیک که هیوای ئه‌وه‌م نییه بتوانم به‌سلامه‌تی لپی بگه‌ریمه‌وه. چون هه‌روه‌ک ده‌بینی پیر و شکسته‌م و چرته‌میزه‌ش(*) و هه‌ا برستی لی بریوم هه‌ر مه‌پرسه. نارام و قه‌راری پی نه‌هیشتووم.» پیره پیایو پاش گوته‌ی ئه‌م قسانه دیسان ده‌ستی کرده‌وه به‌گریان و سانکو ئه‌وه‌نده‌ی دل پی سووتا که سکه‌یه‌کی چوار ریئالی به‌رهمی سه‌ده‌قه به‌و دا.

دۆن کیشۆت هه‌روا دریزه‌ی به‌پرسیار کردنی خۆی دها و له نه‌فه‌ری دوا‌یی پرس‌ی تاوانی چیه‌یه. سزاکیش به‌توندی وه‌لامی دایه‌وه؛ «تاوانی من ئه‌وه‌یه که زۆرم دوو کچه ئاموزای خۆم و دوو کچه ئاموزای زیم عه‌زیه‌ت ده‌کرد. سه‌ره‌نجام یارییه مه‌سوومانه‌کانمان گه‌یشته ئه‌و جیه‌یه که ژماره‌یه‌کی زۆر له ئه‌ندامانی تازه له بنه‌ماله‌دا زیده بن و وزه‌عه‌که وه‌ها مه‌خشووش بوو که هیچ شه‌جه‌ره‌نامه نووسیک نه‌یده‌توانی له نیسه‌ته‌ی ئیمه ده‌گه‌ل یه‌کدی سه‌ر دهربینی و بمانباته‌وه سه‌ر یه‌ک! تاوانی منیان به‌به‌لگه و مه‌دره‌ک سه‌لماند و چون ده‌ولت و یه‌غبال هه‌ر دوو پرویان لی وه‌رگتیرابووم خه‌ریک بوون به‌ته‌نافی دار بمخنکین، به‌لام دوا‌یه به‌شه‌ش سال کاری زۆره ملی ده‌که‌شته‌یه‌کانی ده‌ولته‌تی دا سزا درام. من ره‌خنه‌م له حوکمی دادگا نه‌گرت چون موجازاتی تاوانی من هه‌ر ئه‌مه‌یه. من هیشتا لاوم و سالیانیکی زۆر ده‌ژیم و تا عومریش باقی بئی ریگا چاره هه‌ر ده‌مینئ.

ئیسنا ئه‌ی پاله‌وانی به‌ریز، ئه‌گه‌ر ئیوه یارمه‌تییه‌کی ئه‌م لئقه‌وماوانه بدهن خوداوه‌ند له رۆژبازاری قیامه‌تی جه‌زای خیرت ده‌داته‌وه و ئیمه‌ش ده‌گه‌ل هه‌ر نوپۆ و تاعه‌تیک دوعای به‌خیرت بۆ ده‌کهن تا خودا ته‌مه‌نیک دریزه‌ی به‌عیزه‌ت و گه‌وره‌یی و به‌خته‌وه‌ری به‌و جه‌نابه عه‌تا بکا.» سزاکیش جلوه‌یه‌گی فه‌قیکانی (دارالعلم) زانکو‌ی ده‌به‌ر دا بوو و یه‌کیک له نیگابانان گوته‌ی که ئه‌و ویژاوه‌ریکی(*) بئی وینه‌یه و ده‌زبانی لاتیندا زۆر شاراه‌زایه.

به‌شوین هه‌موو سزاکیشه‌کاندا پیایوکی نزیک به‌سی سال، به‌ریگادا ده‌هات که چوارشانه و تیک سرماو، به‌لام چاویکی خیل بوو. ئه‌و پیایوه‌یان به‌شپه‌یه‌کی جیاوازتر له باقیی هاواله‌کانی به‌زنجیر کیشا بوو. زنجیریکی دریزیان ده قاجی کردبوو که له به‌ده‌نیشی هالا‌بوو و سه‌ریکی زنجیر له یه‌کیک له دوو ئالقه‌ی ئاسنی که ده‌ملی کرابوون جۆش درابوو. ئالقه‌که‌ی به‌شکلێ پارچه ئاسنیکی قورس و گران ده‌گه‌یشته سه‌ر که‌مه‌ری زیندانی به‌دوو ده‌زبینی قه‌پانی(*) کوته‌یی ده‌هات که هه‌ر دوو ده‌ستی کابرایان لی شه‌ته‌ک دابوو. به‌جۆریک که ئه‌و چاره‌په‌شه نه‌ده‌یتوانی ده‌ستی بۆ لای سه‌ری به‌ری، و نه ده‌شیتوانی سه‌ری بۆ لای که‌مه‌ر خوار کاته‌وه. دۆن کیشۆت پرس‌ی که بۆچ کوته و زنجیری ئه‌و پیایوه له‌وانی تر زۆرتتر و قورستره. نیگابان گوته‌ی ئه‌وه‌یان به‌ته‌نیا به‌قه‌ده‌ر هه‌موو سزاکیشه‌کان جنیایه‌تی کردوه و ئه‌وه‌نده‌ش ئازا و غه‌داره که به‌و وه‌زه‌ش که تیندایه لئی خاترجه‌م نین و هه‌رده‌م ده‌ترسین له ده‌ستمان هه‌لی و راکا. دۆن کیشۆت پرس‌ی: مه‌گه‌ر چ جنیایه‌تیکی گه‌وره‌ی کردوه که سزاکه‌ی له بیگاری کردن ده‌که‌شته‌یه‌کاندا زۆرتتر نییه؟ نیگابان گوته‌ی: ئه‌وه به‌ده سال سزاکیشه‌کان مه‌حکووم کراوه و حوکمی ئاواش مه‌رگی یاسایی(*) (167) به‌دواوه‌یه. من ئیدی هیچی ترت پی نالیم ئه‌وه‌نده نه‌بی که بلیم ئه‌وه هه‌مان «ژینیس دو پاسامۆن» Ginés de passamont، یا به‌واتایه‌کی تر «ژینزیل دۆ پاراپیلا» Cinesille de parapilla مه‌حکووم گوته‌ی: ئای جه‌نابی که لانتەر، له سه‌ره‌خۆتر قسان بکه و باشته‌ر ئه‌وه‌یه کاتی خۆمان به شیکردنه‌وه‌ی بیه‌هوده‌ی ناو یا ناسناو له ده‌ست نه‌ده‌ین. ناوی من «ژینیس» ه نه «ژینزیل» و ناوی بنه‌ماله‌ییشم به‌پپچه‌وانه‌ی فه‌رمایشته‌که‌ی «تۆپاسامۆن» ه نه «پاراپیلا». باشته‌ر ئه‌وه‌یه هه‌ر که‌س چاو له خۆی کا و ره‌خنه له خۆی

167- مه‌رگی یاسایی Mort Civile سزایه‌کی دوا‌یی بوو که تا پیش شو‌رشی گه‌وره‌ی فه‌رانسه ده یاسای جه‌زایی فه‌رانسه‌دا هه‌بوو. به‌پیی ئه‌م یاسایه مه‌حکووم به‌مردوو داده‌ندرا و مال و سامانه‌که‌ی میراتگر ده‌یانبرد و ژنه‌که‌ی به‌ته‌لاق دراو حیساب ده‌کرا و له هه‌موو مافیکی کۆمه‌لایه‌تی بی به‌ش ده‌کرا. (مه‌مه‌د قازی)

بگرځي. که لانتەر جوابی داوه: ئەگەر ناتهووی نیوشانت به تازیانه دامالم و بیدهنگت کهم، باشتره له سەر خو قسان بکهی. ئەی جهنابی دزی به ناویانگ و ساخته چی و فیل بازی ههوت خهت! مه حکووم گوتی: مه علوومه که ئینسان به ئیرادهی خودا بهریدا دهروا و ناخری یه کیک ههه پهیدا دهبی که بزانی ناوی من «ژینزیل دۆپاراپتلا» یه یا نییه. نیگابان به سهه ریدا زیقاند که: «بی شهرم مه گهر تو بهم ناوه بانگ ناکه؟ سزاکیش گوتی: «به لانی دهزانم به لام ناخری کاریک ده کهم که یا ئیدی کهس بهم ناوه بانگ نهکا یا هه موو ردینی خوّم هه لده که نمه وه... پاشان رووی ده دۆن کیشۆت کرد و گوتی: ئەی پالوانی بهر پیز ئەگهر تۆش شتیکت ههیه بماندهیهی زووتر مه رحمه تی بهرموو و به ئەمانی خودا وه دوا ی کاری خو تان که ون. چون ئەو هه موو پرسیار و جوابانه له مه ر ئە حوالی نهوعی به شه ر خه ریکه ماندوو مان دهکا و ئەگهر پیت خو شه بزانی من کیم، بزانه که من ناوم «ژینزیس دۆپاسامۆن» و به سه رهاتی خو شم بهو پینچ قامکانه ی خوّم نووسیوه ته وه. که لانتەر گوتی: راست ده لئی. ئەو پیاوه سه ر گوریشته ی خو ی و هها جوان نووسیوه ته وه که له وه چاکتر به کهس ناکرځي. به لام ئەو کتیبه ی له زینداندا ده به رام بهر بیست ری ئالدا ده گریو ناوه. ژینزیس گوتی: هه ر چۆنیک بی وه ریده گرمه وه. ته نانه ت ئەگهر ده به رانه ر دووسه د «دۆکا» شم ده گریو نابی. دۆن کیشۆت پرسی: یانی ئەو کتیبه هینده به که لکه؟ مه حکووم گوتی: ئەوهنده باشه که دهستی کتیبی «لازاریل دوتورمیس»^(۱۶۸) و ئەو جو ره کتیبانه، ئەوانه ی له مه و پاش دهنوو سرتین له پشته وه ده به ستی. شتیکی که من ده توانم به به ری زتانی عه رز بکه م ئەوه یه که سه ر تا پای ئەو کتیبه هه مووی راسته بی ئەم لاو ئەولا. راستیه کانیس ئەوهنده شیرین و سه رنجرا کیشن که هه یچ درۆیه ک تو زیان ناشکینئی. دۆن کیشۆت پرسی: عینوانی کتیبه که ت چییه؟ مه حکووم گوتی: به سه رهاتی ژینزیس دۆپاسامۆن. دۆن کیشۆت پرسی: کتیبه که ته واوه؟ ژینزیس گوتی: چون ده توانی ته واو بی له کاتیکدا من هیشتا زیندوو م؟ ئەوه ی تا ئیستا نووسیومه به سه رهاتی خو مه له روژی له دایک بوونمه وه تا ئەمرۆ که دووباره مه حکووم کراومه وه به وه ی که ده که شتیدا کار بکه م. دۆن کیشۆت پرسی: مه گهر له مه و پيشتریش ده وکه شتییه ده ولّه تیبانه دا بووی؟ ژینزیس

۱۶۸- Lazarille de Tormes یه که مین رو مانی کو مه لایه تییه «۱۵۲۹» که ئەخلاق و عاده تی خه لگی عه سه ری خو ی باس ده کا و ده لاین «هورتادو دۆ مین دۆزا Hertadode Mendoza وه زیر و سه فییری شارلکه ن، ئیمپراتووری ئوتریش و ئەسپانیا نووسیویه تی، به لام ئەوه وا نییه. (مۆریس باردۆن)

گوتی: به لئی بو خزمهت به خودا و به شا جاریکی تریش بو ماوه ی چوار سال دهو که شتییه نه دا گوزه راندوو مه و و تامی بیسکویت و تازیانه ی ده ماری گام چیشتوو ه. وه ئیستاش زۆر نارحه ت نیم که ده مبه نه وه ئەوه ی چون له وه ی وه ختم ده بی کتیبه که م ته واو بکه م. هیشتا ش دنیا یه کم شتی باش پنیه که بی لیم. ده که شتییه کانی ده ولّه تی ئەسپانیدا زۆر تر له وه ی پیم ده وه ی کات هه یه: بیجگه له وه ش بو نووسینی ئەوه ی که ماوه وه ختیکی زۆر پیویست نییه. چون هه موویم هه ر له به ره. دۆن کیشۆت گوتی تو پیاویکی زاناو و ناوه زمه ندی^(*). ژینزیس گوتی هه روها به ده به ختیش. چون به ده به ختی هه میشه پی به پی عه قل و زانایی ده پرواته پیش. نیگابان هاواری لی بلند بوو: پی به پی دزی و پیاوخرایی ده پرواته به ره وه. پاسامۆن گوتی: جهنابی که لانتەر ده پیشداش پیم گوتی له سه ره خو به و بزانه ده لئی چی. ناغایان کار به ده ستانی دادگا ئەو دارده ستیان بو یه نه دا وه ته ده ست ئیوه که ده که لمان به د ره فتاری بکه ن به لکو بو ئەوه یان دا وه تی تا بمانه نه ئەو شوینه ی که خاوه ن شکو پاشا فه رموویه تی بمانه ن. ده نا به گیانی... لا الله الا لله! باشتره که له سه ری نه رو م. په لّه و له که یه کی که له موسافیرخانه به جلوه به رگه وه دهنوو سی روژیکی به شو ردن پاک ده بیته وه. که وا بوو و باشتره هه موو بیدهنگ بین و نه فه سیکی ئاسوو ده بکیشین و قسه ی باشتر بکه یین و به ری یی خو ماندا بروین و له وه ی زیاتر قسه ی له خو رایی نه که یین. که لانتەر دارده ده سته که ی به رز کرده وه که جوابی هه ره شه کانی ژینزیس بداته وه. به لام دۆن کیشۆت خو ی خسته نیوانیان و له نیگابانی ویست که له مه حکووم نه دا و له م باره وه گوتی: «له که سیکی که ده سته کانیان ناوا به ستوو ه سه یر نییه لانی که م هیندی ک ئیختیاری زبانی خو ی هه بی.» پاشان رووی ده هه موو به ند کراوه کان کرد و گوتی: «برایانی زۆر خو شه ویستم له و قسانه را که پیتان گوتم به گشتی به و ئاکامه گه یشتم که هه ر چه ند ئیوه به سزای گونا هانیکی که کردو تانه ته می ده که ن به لام ئەم موجازاته ی که ده یکی شین به لاتانه وه زۆر ناخۆشه و هه مووتان به پیچه وانه ی مه یلی خو تان ده به نه سه ر که شتییه کانی ده ولّه تی. هه روها تی گه یشتم که نه بوونی نازیه تی له یه کیک له هاواله کانی ئیوه دا له کاتی لیبرسینه وه دا و بی پاره یی هه والیکی تر نه هه مه تییه کی تر و هه لّه و هه واو هه وه سی قازی بو وه ته هۆی نابوودی هه مووتان و ئیوه ی له گه یشتن به مافی خو تان ئەمجۆره ی که یاسا و عه داله ت حوکم ده کا، بی به ش کردوو ه. ته واوی ئەو یاسه له و لایه نه وه به زه یینی مندا دین که من وادار بکه ن تا به ئیوه ی بسه لیم خدای مه زن منی بو چی هینا وه ته سه ر دنیا. بو ئیراده ی ئەو له سه ر ئەوه قه راری داوه که من شوغلی پالوانی ره چاو بکه م و بچم ده

بازنه‌ی ئەندامه‌تی ئه‌وانه‌وه و بۆچی عه‌هدم ده‌گه‌ڵ خۆم به‌ستوووه که بگه‌مه یارمه‌تی ئه‌وانه‌ی که پێش‌ئیلی سته‌م و مله‌وری مل ئه‌ستوووران بوون. به‌لام چون ده‌زانم یه‌کیک له مه‌رجه‌کانی ئیحتیات و دوورروانین ئه‌وه‌یه گرتیه‌کی که به‌ده‌ست ده‌کرێته‌وه به‌دیان نه‌که‌مه‌وه و ئه‌و شته‌ی به‌زیانی خۆش ده‌ست ده‌کوی به‌زۆری نه‌ستینم، ده‌مه‌وی ده‌پێشدا له ئا‌غایانی نیگابانان و له ئا‌غای که‌لانته‌ر تکا بکه‌م مه‌رحمه‌ت به‌رموون و به‌ندی ده‌ست و لاقی ئیوه بکه‌نه‌وه و ئیزن بدن که ئیوه بی‌ده‌ردی سه‌ر وه‌دوای کاری خۆتان بکه‌ون. بۆ خزمه‌ت کردنی شا ده‌هه‌لومه‌رجی باشتر دا قاتی ئاده‌میزاد نییه و به‌راستی جیگه‌ی شه‌رمه که‌سانیک که خودا و سروشت ئازادی ئافه‌ریده کردوون بکه‌ینه به‌رده و به‌نده و غولام. له لایه‌کی تره‌وه ئه‌ی ئا‌غایانی نیگابان ئه‌م شه‌یتانه چاره‌ره‌شانه که ته‌وه‌ینیکیان به‌ئێوه نه‌کردووه و گونا‌هی هه‌ر که‌س به‌عۆده‌ی خۆی! خودا له‌وه سه‌ره‌وه هه‌مووش ده‌بینی و سزادانی پیاوخرپان و پاداش دانی پیاوچاکان له بیر نا‌کا و سزاوار(*) نییه که خه‌لکی شه‌رافه‌تمه‌ند بی‌ئوه‌ی قازانجی خۆیانی تیدا هه‌بی بینه جه‌للاد و پیاو کوژی که‌سانیکێ تر. من له‌به‌ر ئه‌وه وا ئارام و له‌سه‌ر خۆ ده‌گه‌ڵ ئیوه ده‌دویم، که ئه‌گه‌ر تکای من قبوول بکه‌ن، له ئیوه به‌خاتری شتیکی که ده‌مه‌وی سپاسم کرد بی. به‌لام ئه‌گه‌ر به‌خۆشی قبوولی نه‌که‌ن ئه‌م نێزه و ئه‌م شمشیره به‌یارمه‌تی هیزی باسک و باهۆی من به‌زۆر واتان لی ده‌کا هه‌رچی ده‌لیم نه‌نجامی بدن.

که‌لانته‌ر ده‌نگی هه‌لینا که: ماشه‌للا! چ شوخیه‌کی به‌تام و خۆش! چ پێویست بوو که چه‌ند سه‌عات ومختی خۆت بۆ ده‌رفرتاندا(*) ئه‌م فکره خه‌سار بکه‌ی، سه‌یره! ئه‌و کابرایه ئازادی مه‌حکوم کراوانی پاشای له ئیمه ده‌وی! پێی وایه ئیمه ده‌توانین ئه‌و کاره بکه‌ین و یا ئه‌و ده‌توانی ئه‌و کاره‌ی له ئیمه بووی و ئه‌مرمان پێ بکا ئه‌نجامی به‌هین! باشه ئیدی، چه‌زهره‌تی ئا‌غا وه‌رێکه‌وه و به‌پێی خۆتدا برۆ و له‌گه‌نی سه‌ریشته هیندیک له‌به‌ر چاوت واوهره به‌ره و کارت به‌کاری ئیمه نه‌بی و چت به‌وه‌ی نه‌دابی گورپه‌ی ئیمه چه‌ند پێی هه‌یه! دۆن کیشۆت گوتی: «گورپه ئیوه‌ن، مشک ئیوه‌ن. سزاکیشی کاری دژوار ئیوه‌ن! که‌سافه‌ت و پێسی ئیوه‌ن!» و بی ئه‌وه‌ی مه‌جالی ئاماده بوونیک بدا وها به‌قینه‌وه هیرش ده‌با که که‌لانته‌ر به‌عه‌رزیدا ده‌کوی و به‌نووی نیه‌ی دۆن کیشۆت بریندار ده‌بی. به‌خته‌وه‌رانه برینداره‌که هه‌ر ئه‌و پیاوه بوو که تفه‌نگی شمخالی به‌ده‌سته‌وه بوو. نیگابانه‌کانی تر له‌م هیرشه له نا‌کاوه تا ماوه‌یه‌ک تاسان؛ به‌لام زۆری پێ نه‌چوو وه‌خۆ هاتنه‌وه. سواره‌کان ده‌ستیان دا شمشیر و پیاوه‌کانیش نووی نیه‌یان به‌حاله‌تی هیرش بردن هینایه خواره‌وه

و هه‌موویان ده‌وری دۆن کیشوتیان گرت که زۆر ئارام و بی ئه‌وه بشله‌ژێ چاوه‌روان راوه‌ستابوو، وه ئه‌گه‌ر له‌م هه‌نگامه‌یه‌دا سزاکیشه‌کان ده‌رفه‌تی خۆ ئازاد کردنیان بۆ نه‌ره‌خسابا و به‌هه‌موو هیز و توانایانه‌وه خه‌ریکی پساندنی زنجیره‌کانی خۆیان نه‌بان؛ بێگومان دۆن کیشۆت تووشی شپه‌زه‌یی وشپه‌ریۆی ده‌هات.

وه‌زه‌یکی ناله‌بار و شیوا و هاته‌به‌ره‌وه و نیگابانان که جاری وابوو په‌لاماری سزاکیشه‌کانیان ده‌دا بۆ ئه‌وه‌ی نه‌هیلن به‌ندی ده‌ست و پێ بکه‌نه‌وه و جاری واری روویان ده‌لای دۆن کیشۆت ده‌کرد که ئه‌ویش ئه‌مانی پێ نه‌ده‌دان. سه‌ره‌نجام هه‌چیان پێ نه‌کرا. سانکۆش له‌وه یارمه‌تی ژینیس دۆپاسامۆنی ده‌دا که ئازادی بکا و یه‌که‌م که‌سیش که له‌کووت و زنجیر پرزگاری هات هه‌ر ئه‌و بوو. ده‌گه‌ڵ ئازادیش بوو هه‌یرشی برده سه‌ر که‌لانته‌ر و شمشیر و شمخالی له‌ده‌ست ده‌ره‌ینا. پاشان بی ئه‌وه‌ی بیته‌قینێ شمخالی به‌ره‌و‌رووی نیگابانان راگرت و سه‌یره‌ی لی گرتن و وه‌های ترساندن و له‌و لاشه‌وه به‌رده‌بارانی زیندانییه پرزگارکراوه‌کان ئه‌وه‌نده توند بوو که نیگابانه‌کان پشتیان کرده‌وه و بۆی ده‌رباز بوون.

سانکۆ له‌وه سه‌رکه‌وتنه به‌رچاوه زۆر غه‌مگین بوو، چون پێی وابوو هه‌لاتووه‌کان گه‌ریانی رووداوه که به‌ئاگاداری دادگای سینت هه‌یرمانداد را‌بگه‌یه‌نن و له‌و‌پرا فه‌وجیک به‌ته‌پل وشه‌په‌وره‌وه بکه‌ونه شوپنی خه‌تاباران. سانکۆ ئه‌و نیگه‌رانییه‌ی خۆی به‌ئه‌رباب راگه‌یاندا و تکای لی کرد هه‌رچی زووتر له‌رێگا دوور که‌ونه‌وه روو بکه‌نه چی‌اکانی ده‌وربه‌ر. دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه فکریکی دروسته به‌لام من خۆم ده‌زانم ده‌بی چ بکه‌م!» ئه‌وجار ته‌واوی سزاکیشه‌کانی که که‌لانته‌ریان رووت کردبوو و هه‌ر یه‌که‌ی به‌لایه‌کدا هه‌لده‌هاتن. بانگ کرد که به‌هه‌ر مه‌ بچنه لای. ئه‌وانیش بۆ ئه‌وه‌ی بزاندن دۆن کیشۆت چ کاریکی پێیان هه‌یه له‌ده‌وری کۆ بوونه‌وه. پاله‌وان رووی تی‌کردن و گوتی:

«ئه‌رکی هه‌ر مرۆفیکێ ره‌سه‌ن و جوامیر ئه‌وه‌یه ئه‌گه‌ر چاکه‌یان ده‌گه‌ڵ کرد ئه‌مه‌گناس بی و یه‌کیک له‌ گونا‌هانی گه‌وره که خودای مه‌زن زۆر تووره ده‌کا ئه‌مه‌گ نه‌ناسییه. من بۆیه ئه‌وه‌تان عه‌رز ده‌که‌م که هه‌مووتان ده‌زانن چاکه‌یه‌کی گه‌وره‌م ده‌رحه‌ق ئیوه کرد و به‌چاوی خۆتان دیتتان. ئیستا له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌م چاکه‌یه‌دا ده‌مه‌وی. یا با بلیم ئیراده‌ی من ئه‌وه‌ی ده‌وی که ئیوه هه‌ر به‌و زنجیرانه‌وه که من له‌ملی ئیوه‌م کرده‌وه زوو وه‌پێ که‌ون و بچنه شاری تۆبۆزۆ، له‌وی بچنه خزمه‌ت دله‌په‌ی نازه‌نینی من دۆلسینه تۆبۆزۆ و عه‌رزی بکه‌ن که نۆکه‌ری تۆ پاله‌وانی غه‌مگین روخسار سلوت ده‌گه‌یه‌نی و به‌وردی باسی ئه‌م

پووداوى بۇ بگىرنە، پاش ئەو كارە ئازادىن و دەتوانن بەويستى خۇتان ھەر جىگايەك دۇلتان دەيەوى بېرۇن.

ژۇنئىس دۇپاسامۇن بەنۇيىنەرايەتى لە لايەن ھەموو سزاكىشەكانەو جوايى دۇن كىشۇتى داوھ: «جىبەجى كىردنى ئەوھى ھەزرىتى پالەوان، رىزگار كەرى ئىمە بەئىمە ئەمر دەكا، مومكىن نىيە و كارى كىردن نىيە. چون ئىمە ناتوانىن ھەموومان پىكەو دەو شارپىيەدا رى دابگرىن، بەلكو مەجبورىن تاك تاك بېرۇن و ھەر يەكەمان بۇ لايەك دەرياز بىن و دە قوولگە و قوولايىياندا خۇمان ھەشار بدەين تا بەدەست سىنت ھىرمانداد كە قسەى تىدا نىيە سەگەلەكەيمان وەدوا دەخا، نەكەويىنەو. كارىك كە بەرپىزتان دەتوانن بىكەن و دروستىش ھەر ئەويە كە وا بكەن، ئەويە كە بەجىگەى ئەو خىزمەت و چوونە خىزمەت خاتوون دۇلسىنە توبۇزۇيە ئىجازە بفرموى دە دوازە جار دوغاي «كردەق» و دوغاي «مىيەمى عەزرا» بخوئىن و بەحىسابى ئىوھى دابىنئىن. ئەم كارە لانى كەم كەفارىيەكە دەتوانن بەشەو يا بەرۇز لە ھەلاتن يا دانىشتندا، كاتى ئاشتى يا شەر دا بىدەينەو. بەلام فكرى ئەوھى كە ئىمە ئىستا بگەرىنەو و لاتى مىسر^(۱۶۹). يانى دووبارە زنجىر لە خۇمان بىستىنەو و رىگەى شارى توبۇزۇ بگرىنەو، وەك ئەو واپە كە بىژىن ئىستا شەو لە ھالەكدا ھىشتا سەعات نەبووھتە دەى بەيانى و چاوپروانى شتىكى وا لە ئىمە وەك ئەو واپە لە دارى چنار داواى ھەرمى بگەى! دۇن كىشۇت كە لەبەر توورەيى سورا ھەلگەراپوو، قىژاندى: ئەى ھەرامزادە! ئەى ژىنزلل دۇپارۇپىلو ئەى نازام چى وچى، بەخودا سوئند دەخۇم كە تۇ خۇت بەتاك و تەنيا دەيى گوئت شۇركەيەو، كلكت دە گەلۇزت بگرى، بەبارىك زنجىرەو بچىيە شارى توبۇزۇ!» پاسامۇن كە دەزاتى خۇيدا زۇر ئارام و لەسەر خۇ نەبوو، بىجگە لەوھش نەيدەزانى كە دۇن كىشۇت، ھەر چەند ئەو كارە شىتەنەى كىردبوو و ئەوانى ئازاد كىردبوو، عەقلى تەواو نىيە، كاتىك دىتى كە پالەوان ئاوا بەسووكايەتى رەفتارىيان دەگەل دەكا، چاوتىكى لە دۇستەكانى داگرت و ئەوانىش مەوداى بەردھاوئىژىك كىشانەو دواو و دەستىيان كىرد بەبەرد ھاويشتن بەجۇرىك كە مەتالەكەى پالەوان چى بۇ نەكرا و رۇسىنانتى بىچارەى دەو بەردەبارانەدا لە جىتى خۇى چەقىبوو، گوئى نەدەدا رىكىف لىدان و مامزەى خاوەنەكەى و دەتگوت پەيكەرەى مەفرەقە لەوئى راوہستاو. سانكۇ لە پشت كەرەكەى خۇى مات كىردبوو، يانى ئەو بەستەزمانەى كىردبوو بەمەتال و خۇى دەپاراست. بەلام دۇن كىشۇت كە جىگايەى وەك ھى سانكۇ نەبوو، ئەوھندى بەرد وە قەبرغەى كەوت كە

۱۶۹- مەبەست ھەلاتنى قەومى ئىسرائىلە لە ولاتى مىسر. (مەھمەد قازى)

و ھەرزى كەوت. لەو ھالەتەدا خۇئىندكارى (دارالعلم = زانكۇ) ھىرشى بۇ ھىنا و لەگەنى رىدئىن تاشىنى لەسەرى ھەلگرت و پاش ئەوھى سى چوار جارى دەشان و پىلى پالەوان كوتا، ئەوھندەى بەھەرزى دادا ھەتا لەتوپەتى كىرد. پاشان ئەو دزە ناپىاوانە جاش بالئوى قۇل دىژى پالەوانىيان كە لەسەر جلوبەرگى شەر دەبەرى دەكرد، لە بەريان داكەند و ئەگەر زرى و جومگە^(*) پىچە ئاسنىنەكەى نەبووايە ھەموو جلوبەرگەكەيان تا گۇرەويىيەكانىيان لەبەر دادەكەند. بالاپۇشە كورتهكەى سانكۇشىان برد و تەنيا ژىركراسىك نەبى دەبەرياندا نەھىشت. پاشان دەسكەوتى شەرىيان دەنىو خۇياندا بەش كىرد و ھەر يەكەى بەلایەكدا ھەلاتن و ھەموو تەلاشىان ئەو بوو، تووشى دادگاي سىنت ھىرمانداد نەبەوھە چون زۇرى لى دەترسان. و لەو نەدەترسان كە زنجىر لە گەردن بگەنە خىزمەت خاتوون دۇلسىنە توبۇزۇ لە مەيدانى شەرادا بىجگە لە كەر و رۇسىنانت و سانكۇ و دۇن كىشۇت كەس نەمابوو. كەرەكە غەمگىن و داماو جاروبار گوئى دەلەقاندا. دەتگوت ئىستا ش بارانى بەردى بەسەر دا دەرژى. رۇسىنانت لە تەنىشت خاوەنەكەى بەھەرزىدا پان بوو بووھە. چون پاش سوارەكەى ئەويش لەبەر بەردەباران خۇى پى رانەگىرابوو و كەوتبووھە. سانكۇ بەكراسىكەو مابووھە و زۇر لە سىنت ھىرماندا دەترسا و لە ترسان دەلەرزى. لەو لاشەوھە دۇن كىشۇت كە لە جەفا و ئەمەگ نەناسىي ئەوانەى ئەو چاكە گەرەيەى دەگەل كىردبوون، بەدلىكى پىر لە ژانەو راوہستابوو.

بەتاكى تەنيا ھەر ئەلپەرە نە تەنيا چاوەروانى سىنت ھيرمانداد يا ھەر دادگايەكى كە تۆ لى دەترسى بەلكو چاوەروانى برايانى دوازده قەبيلەى ئيسرائيل و ھوت براكانى مەكابە^(۱۷۱) و جووتە براى ئاوال دوانەى كاستور و پۆل^(۱۷۲) و تەواوى كاربەدەستى ديوان و دادگايانى دنيا بىم. سانكو گوتى: ئەرباب پاشەكشە بەھەلاتن حيساب ناكرى و لە جىي خۆ نەبزوئنىش لە كاتىكدا مەترسى لە ھەد گەورەترە كارىكى عاقلانە نيە. پياوى عاقل ئەوھىيە كە ئەمپۆ خۆى بۆ سبەينى رابگرى و خۆى بەيەكجارى بۆ رۆژىك دەمەترسى نەھاوئىژى. ئەھش بزانه من لەسەر ئەو ھەموو نەزائى خۆم و دىھاتى بوونمەھ شتىك لەو زانستەى كە پىم وايە پىي دەلین «بەپۆھ بردنى ژيان» دەزانم. كەوايوو لەوھى كە نەسحەتى منت قبوول كر دوو، پەشيمان مەبەوھ و ئەگەر دەتوانى زوو سواری رۆسىنانت بە، دەنا من يارمەتیت دەدەم و بەدوامدا وەرە. چون دە دلم چەقيوھ كە ئىمە ئىستا زۆرتەر لە دەستەكانمان پىداويسيمان بەقاچەكانمان ھەيە.»

دۆن كيشۆت بى ئەوھى وستەى بكا، سواری و لاغى خۆى بوو و سانكوش بەسواری كەرەكەى وپىش كەوت و ھەر دووكيان چوون دەيەكەك لە دۆل و لاپالەكانى كىوى «سىرامورنا» Sierra Morena كە زۆريان لى نرىك بوو. قەستى سانكو ئەوھ بوو پاش ئەوھى چەند رۆژىك دەو شوپنە چۆل وھۆلانەدا خۆيان شار دەوھ و لە چەنگ مەعمورەكانى سىنت ھيرمانداد رىزگار بىيان ھات سەرانسەرى داوینەكانى ئەو چىايە بخولپنەوھ و پىيدا تىپەربن تا لە ويزۆ^(۱۷۳) يا «ئالمودۆاردل كامپۆ»^(۱۷۴) سەر وەدەرنىن. شتىكى كە سانكو بۆ ئەم كارە دنە دەدا ئەوھ بوو كە خورجىنى ئازووقەكەى بەپشت كەرەكەيەوھ ھەر ما بوو و تالانچىيەكان دەستيان لى نەدابوو. زۆرى ئەوھ پى سەير بوو. چون ئەو پىاوە باش و شەرىفانە ھەر ھىچيان بەخۆى و بەئەربابەكەيەوھ نەھىشتبوو و لووس لووس تالانچيان كرىبوون.

۱۷۱- برايانى مكابە Macchabée ھوت كەس بوون لە قەومى بەنى ئيسرائيل كە لە سەردەمى ھكۆمەتى ئانتىوخوس ئەپىفاندا دەگەل دايكى خۆيان شەھىد بوون. «۱۶۸ى پىش زاین»
 ۱۷۲- ئاوال دوانەى كاستور Castor و پۆل Pallux قارەمانى ئەفسانەيى يونانى قەدىم و كورانى ژووپىتير خودای خودايانن كە چوونە ئاسمان و ئەستىرەكانى «جووتە برا» پىك ھىنا. (مەھمەد قازى)

۱۷۳- Vios شارىكى ولاتى مانش. (مەھمەد قازى)

۱۷۴- Almodovar del Compo شارىكى ولاتى مانش. (مەھمەد قازى)

لەمەر ئەو رووداوى لە چىاكانى سىرامورنا بەسەر دۆن كيشۆت ھات رووداويك كە وپنەى تا ئىستا لەم داستانە راستىيەدا نەھا تووھ

دۆن كيشۆت كاتىك خۆى دەوبارە نالەبارەدا دىت، بەمەيتەرەكەى گوت: «سانكو من ھەمىشە ئەو قەسەيەم بىستووھ كە دەلى چاكە دەگەل عىسانى نانەجىب بەرد لە ئەژۆوى خۆ دانە» من ئەگەر بەقسەى تۆم باوهر كر دبا تووشى ئەو مسىبەتە نەدەبووم: بەلام ئىستا ئىدى كار لە كار ترازاوھ كەوايوو، ئىستا دەبى پشوومان لەسەر خۆ بى و بۆ داھاتوو لەو پىشھاتانە دەرس وەر بگرىن. سانكو گوتى: تورك بىم ئەگەر تۆ بۆ داھاتوو پەند وەر بگرى؟ ئىستا كە خۆت ددانى پىدا دىنى كە ئەگەر بەقسەى منت كر دبايە تووشى ئەم گرفتارىيە نەدەھاتىن و كەوايوو لەمەودوا باوهرت بەقسەكانم ھەبى با چىدى تووشى مسىبەتى گەرە و چكۆلە نەبىن. چون رەپ وراست با پىت بلیم كە دەگەل دادگاي سىنت ھيرمانداد تىكەوتن و باسى پالەوانەتى كر دى كارىكى بى جىيە و ئەو پالەوان و مالىوانى سەرگەردان بەپوشىك دانانى. پروام پى بکە من ئىستاش وىزەى گوللەى تىر ئەندازەكانى سىنت ھيرمانداد لە بن گوپى دى.^(۱۷۰) دۆن كيشۆت گوتى سانكو تۆ پىاويكى زۆر ترسەنۆكى و بۆ ئەوھى بەسەر رەپ و كەللە شەقم تى نەگەى و نەلپى گوئى نادەمە رىنوونى و نەسحەتەكانت، ئەوجار دەمەوئ بەقسەى تۆ بکەم و لە عاقىبەتىكى كە ھىندە بووھتە مايەى ترس و ھەترەش چوونى تۆ خۆم بپارىزم. بەلام بەو مەرچە چ بەزىندووىي و چ بەمردووىي بەكەس نەلپى كە دۆن كيشۆت لە رووداوى پىر لە مەترسى ترسا و دەرباز بوو، بەلكو بەخاترى ھاوار و پارانەوھ و لالانەوھى من ئەو كارەى كر د. ئەگەر بلى وھى شتىك بلپى درۆت كر دووھ و من ھەر لە ئىستاوھ بۆ ئەو كاتە و ئەو كاتە بۆ ئىستا، قەسەكانى تۆ بەدرۆ دەخەمەوھو ھاوار دەكەم كە تۆ مرۆڤىكى درۆزنى. ئەگەر بىجگە لەوھ شتىك بلپى يا خەيالىك بەكەى دەبىيە درۆزن. ئەوجار پىويست ناكە ھىچ وەلامىك بەدەيەوھ، چون ھەر كە بە زەينمدا بى كە لە مەترسىيەك و بەتايبەتى لەو مەترسىيەى ئىستا ھەلدیم كە بەبۆچوونى خۆم سىبەرىك لە ترس سەرچاوھ گرتوو لەوھ لە خۆم نىشان دەدەم، ھەوھس دەكەم كە

۱۷۰- سىنت ھيرمانداد، ھەر كەسى لەسەر كارى خراب گرتبا دەستبەجى بەگوللە دەيكوشت. (مۆرىس باردۆن)

ئەو دوو موسافیره هەر ئەو شەوه گەیشتنە قوولایی چیاکانی سیرامۆرنا و سانکۆ وای بەباش زانی که هەر لەوێ بمیننەوه و تەنانەت چەند رۆژ یا لانی کهم تا زەمانیک که ئازوو قەهەیان بەشی دەکردن لەوێی بەسەر بەرن. لەبەر ئەوە له نێو دوو رەوهزە بەردی گەورەدا لێی پان بوونەوه و جەنگە لێک داری چێوپەمۆ* دەوری دابوون. بەلام دەستی تەقدیر که بەپروای دلرەشان و بێ دینان چەرخێ گەردوون بەدلخوازی خۆی هەلەسورینێ، وای ویستبوو که ژینیس دۆپاسامۆن یانی ئەو دزە زەبەرەستەش، که گەرەبی و شیتیی دۆن کیشۆت له بەندی رزگار کردبوو، له ترسی مەعموورانی سینت هیرمانداد دە فکری خۆ حەشاردان لەو چیاپەدا بکەوێ. هەر وەها هەمان تەقدیر ویستبووی که پاسامۆن بەرپۆینی ترس و بەختی خۆی دروست پەنا بەریتە ئەو شوینە که سانکۆ و دۆن کیشۆت لێی کەوتبوون. ژینیس خۆی تێ نەگەیاندن و لێیان گەرا بەئاسوودەیی لێی بخەون؛ بەلام چون پیاوی شەرپور هەمیشە ئەمەگ نەناسن و چون ئیحتیاج دەرفەتە که مرۆف دەکاتە دز و بارودۆخی ئیستایە که رابردوو لەبیر پیاو دەباتەوه، ژینیس دۆپاسامۆن تەماعی دەکەری سانکۆ کرد که بیدزێ، کاری بەرپۆسینانت نەبوو. چون ئەو کەتە بارگینەیی نە بۆ فرۆشتن و نە بۆ دەگریۆ نان، بەهیچ نەدەزانی. سانکۆ زۆر قوول خەوی لێ کەوتبوو ژینیس کەرەکەیی لێ دزی و تا رۆژەلات ئەوەندە دوور کەوتبوووه که کەس نەیدەتوانی بیگاتی.

کازیوهی بەیان دەرکەوت و ولات رۆوناک بوووه. بەلام ئەو رۆوناکییە پەژارەیی خستە دلی سانکۆی دلۆقان. چون مەیتەر که دیتی کەری نەماوه و خۆی له دووری ئەو دا چاو پێ کەوت، وەها بەدەرد و حەسرەتەوه دەگریا و دەینالاند که دۆن کیشۆت بەو دەنگە له خەو راپەری و گوێی لێ بوو که بەنالە و گریانەوه دەلێ: «ئەیی جەرگە*» لەتەیی خۆم، ئەیی خانەزادەکەم، ئەیی هاو دەم و هاویاری و مایەیی دلخۆشیی ژن و مندالەکانم، ئەیی سووک کەرەوهی باری قورسی ژیانم و ئەیی مایەیی بەگیلیی جیرانەکانم و سەرەنجام ئەیی دایانی* شیردەری نیویک له بوونی من، چون بەو بیست و شەش «ماراودی» یەیی که له تۆوه دەکەوتە دەست من، نیویک له پیدوایستییهکانی ژیانم دابین دەبوو! ئاخر بێ تۆ قوری کوێ وەسەر خۆم کەم!» دۆن کیشۆت که چاوی بەو دادویداده کەوت و لێی حالی بوو کەر دزراوه، بەباشترین دەلیل و پاساودانەوه و نەسیحەت کردنیکی که عەقل پێی دەشکا، دەستی کرد بەدلاندەوهی سانکۆ و بەلێنی پێی دا لهو پینج جاشکە کەرەیی ده تەویلهی خۆیدا هەیهەتی سییان بدا بەو. سانکۆ بەبیستنی ئەم وەعدەیه ئەهون بوووه و فرمیسکی چاوی

ئەسترییهوه و دەستی له گریان و نالین هەلگرت و لەو پیاویتییهی که ئەرباب دەگەلی دەکرد زۆر سپاسی کرد.

دۆن کیشۆت لەو کاتەوه که رۆوی دەو شاخانە کردبوو چون ئەو شوینەیی له روانگەیی کیشە و هەرای پالەوانییهوه زۆر بەلاوه پەسند بوو له خۆشیان حەجمینی لێ هەلگیرابوو. ئەو رۆداوه سەیر و سەمەرانی وهبیر خۆی دیناوه که له شوینی ئاوا ئەستەم و دوور له ئاوی بەسەر پالەوانانی پێشوو هاتبوون و ئەم خەیاڵ و بیرەهریانی وهای دەخۆیدا نغزۆ دەکردن و شاگەشکەیی دەکردن که هەموو شتیکی فرامۆش دەکرد. سانکۆش که پێی وابوو ئەو شوینە زۆر ئەمینه هیچ غەمیکی بیجگە له تیرکردنی زگی خۆی بەو بەرماوهی که له کەشیشەکانی کاروان بەغەنیمەتی گرتبوو، نەبوو. ئەو له حالیکدا که باری کەرەکەیی له پشتی خۆی نابوو جاروبارەش شتیکی له خورجینەکه دەردەکیشا و دەزاری خۆی رادەکرد بەدوای ئەربابدا دەرویشت و ئەوەندەیی ئەم رێپێوانەیی پێ خۆش بوو که هیچ گۆنگەل و رۆداویکی بەفلسێک نەدەویست. دەو ساتەدا سانکۆ سەری هەلبێری و دیتی که ئەرباب راولەستاوه و خەریکه بەنووی نێزە بوخچەیهک له عەززی هەلگرتەوه. کاتیک بەغاردان چوو تا ئەگەر پێویست بێ یاریدهی ئەرباب بدا، دۆن کیشۆت ناز بالنجیک* و چەمدانکی که لێک بەسترا بوون و هەر دووکیان درابوون و له حالی رزین و لەبەر یەک بلاو بووندا بوون له عەززی بلند دەکرد. بەلام بەستەکه وەها قورس بوو که سانکۆ ناچار بوو بەدەست بەرزێ کاتەوه. ئەرباب دەستوری پێی دا بزانی چەمدان چی تێدایە. سانکۆ دەستبەجێ فرمانی ئەربابی بەجێ هینا و باوهکو چەمدان بەزنجیر و قفل بەسترا بوو له کەلینی چەمدانەکهوه بەهاسانی توانی بزانی شمهکی نێو چەمدان چیه: له نێو چەمدانەکهدا چوار تۆپ کراس له پارچەیی زۆر ناسکی هۆلەندی و چەند پارچە شتومەکی تر هەر بەو خاوینی و نایابییه دەبیندران. بیجگە له وهش دەسروکەیهکی چووکهی دیتەوه که مستیکی ئەشرەفی زێر تێدا هەلگیرابوو. هەر که چاوی بەئەشرەفییهکان کەوت هاواری کرد که: «شوکر و سپاس بۆ خدای تاک و تەنیا، خدای هەموو ئاسمانەکان که ئاخری تووشی کردین بەتووشی رۆداویکی نان و ئاودارەوه. دیسان خولاوه و ئەوجار دەفتەریکی بیرەوهری، تێدا دیتەوه که زۆر بەسەلیقه راکیرابوو، دۆن کیشۆت گوتی دەفتەرەکه بده بەمن و پووڵەکش بۆ خوت هەلبگره. هەمووی بەخۆت دەبەخشم.» سانکۆ دەستی ئەربابی بەپاسی ئەم لوتف و مەرحەمەتە ماچ کرد. پاشان چەمدانی کردەوه و پارچەکانی ده خورجینەکهی خۆی راکرد. دۆن کیشۆت له دیتینی ئەم رۆداوه، رۆوی ده سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ من وای

تی دهگم و هر دهبی نهوش بی، که پښواریکی ری هه تله کردوو و ویستوویه بهو شاخانه دا تی په ری. به لام ریگران سهره ری یان پی گرتوو و کوشتووینه و دهبی هر لهو نزیکانهش که زور چوله ژیر خاکیان کردبی. سانکو گوتی: شتی وا نابی، چون نهگهر و ابا دزهکان نهو پووله یان بهجی نه ده هیشت. دۆن کیشووت گوتی: حهق بهتویه، که و ابو من ناتوانم لیکي ده مه وه که چی رووی داوه. به لام سهبر که، بزائم نه دهفته ره چی تیدایه که شتیک له م رووداوه روون بکاته وه.»

دۆن کیشووت دهفته رکه ی کرده وه و یه که م شتی که چاوی پی کهوت ره شنوو سی غه زه لیک بوو که به خه تیکي خووش نووسرا بووه وه و بو نهوی سانکو گوپی لی بی به دهنگی بلند خویندیی وه: غه زه له که نه وه بوو:

«یا نهوین چاوی دیننی نییه، یا زورتر له نه دانه زالم و دل رهقه.

یا خو سزای من دهگه ل نهو تاوانه ی که داویانه ته پالم و گوره ترین نه شکه نهجم له سهره ناخویندییته وه.

«به لام نهگهر نهوینی خودایه هه موو دهرانن و عه قلیش وا حکوم دهکا که خودا نابی زالم بی. نهوی نه شکه نهجه تاله که من دهیچیزم و دهیکیشم و له هه مانکاتا دهشی په رستم به فرمانی کتیه؟»

«نهگهر بلیم به نه مری تویه نهی «فیلیس» philis هه له م کردوو چون نه م هه موو خراپه یه له و هه موو چاکه یه ناکالیتته وه و نه م دۆزه خه له و به ه شته وه به نسیبی من نابی.

«مسوگه ترین مه سه له نهو یه که دهبی بمری، چون بو دهر دیک که سه رچاوه که ی نادیاره دهران دۆزینه وه ته نیا به مؤجزات مه یسه ر دهبی!»

سانکو گوتی: نیمه که له و شیعره شتیک حالی نابین مه گهر نهو هی که له و «فیل» هی (۱۷۰) که فهرمووت سهری که لافه که بدۆزینه وه. دۆن کیشووت پرسى: باسی کام فیل ده که ی؟ سانکو گوتی پیم وایه حه زره تی به ری زتان نیستا باسی فیلتان ده کرد. دۆن کیشووت گوتی

۱۷۰- نه سلی رسته نیسپانیولییه که نهو یه که: له و سه ره به نه که نیشاره ت پی فهرموو که لافه که بدۆزیتته وه وه چون به فهره نسی و نیسپانیایی به «بهن» ده لین «فیل» سیروانتیس ویستوو یه تی به دوو واژه ی فیل و فیلیس کایه بکا و «جنیاسی له فزی - جناس لفظی» بخولقی نی، بویه نیمه ش ده وهرگی پانی فارسیدا به جیگه ی «بهن - نخ» هر فیلمان ده کار کرد. تا لوتفی جنیاسه که بیاریزی ری. (محهمد قازی) منیش له وهرگی پانی کوردییه که دا هر به و مه به سته که ماموستا محهمد قازی باسی کردوو له جیات «بهن» «فیل» م ده کار هی ناوه. (وهرگی ری)

من ناوی «فیلیس» م برد که زور وی دهچی ناوی خاتوونیک بی که شاعیر شکایه تی لی بووه و من پیم وایه یا نهو شاعیره زور شاعیر نه بووه یامن باش ده شیعره که ناگه م. سانکو گوتی: چون؟ مه گهر به ری زتان ده شیعر گوتنیشدا سهر رسته تان هه یه؟ دۆن کیشووت گوتی: به لی زور له وه پتر که تو فکری لی ده که یته وه. هر بینا دهفته ری کم شیعرى خو م به تودا بو دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ به ری کرد، نهو دم دهرانی که شاعیرم. تو سانکو دهبی نهو بزانى که هه موو، یا لانی که م زور به ی پاله وانانی رابردوو نا هه نگی سازی گهره بوون یانی هه م ده موسیقادا سهر رسته یان هه بووه و هه م ده شیعره دا. چون نه م دوو قهریحه یا ناسک سروشتیه له پیداو یستییه کانی ژیا نی عاشقانی سه رگه رانه. نهو هه ر پاستیه که که ده شیعرى پاله وانانی قه دیمدا پتهوی و تو کمه یی زورتره له ناسک خه یالی وسۆز. سانکو گوتی نه ریاب جیگایه کی تریش له و دهفته ره چه یه بخوینه وه، به لکو شتیکي تیدای بی به کارمان بی. دۆن کیشووت دهفته ری هه لداوه و گوتی: نووسراوی ئیره ی په خشانه و رهنگه نامه بی. سانکو پرسى: نامه ی ئاسایی؟ دۆن کیشووت جوابی داوه: له سه ره تا که یه وه مه علومو مه دهبی نامه یه کی دلداری بی. سانکو گوتی زور باشتر، دهجا له جه نابت تکا ده که م بومی بخوینه وه چون من باسی دلداریم زور پی خو شه. دۆن کیشووت گوتی: نهی به سه ر چاوا! و به و جو ره که سانکو ویستبووی، دهستی کرد به خویندنه وه:

«درو بوونی وعده کانی تو و متمانه یه کی که من به روژه ره شیخی خو م هه مه، من ده به نه شوینیک که له و یوه هه والی مه رگی من ده پیش ناله کانمدا ده کاته گوپی تو. تو نهی بی وه فا، به خاتری پیایک رووت لی وهرگی پرام که مالی دنیا ی له من زورتره به لام به قه دهر من به که لک نییه. نهگهر فه زیله ت به مال و سامان داندرابا، من به سه عاده تی که س به غیلیم نه ده هات و بو به ده بختی خو م نه ده گریام. نهو هی جه مالت رستبووی، کاره کانت لی کردمه وه په مؤ! له جوانیترا گوتم تو فریشته ی و به ئاکار ترا زانیم ژنی. نهی تو که ده گه ل من مه یلی به ره نگریت هه یه، نارام بگره! خدا بکا کاره ناحه زه کانی میرده که ت هه میشه له ژیر په رده دا بمیندیتته وه و تا تو له کاری خو ت په شیمان نه بیتته وه و منیش تو له ی خو م له که سیک نه که مه وه که ئیتر مه یل و نازه زووی له دلما نه ماوه.»

کاتیک دۆن کیشووت له خویندنه وه ی نامه ته واو بوو گوتی: «نه م نامه له شیعره کانیش که متر شتمان فیر دهکا، ته نیا نه وه نده مان بو روون ده کاته وه که نووسه ره که ی عاشقیکی دامای نا هومیده.» پاشان ته واوی دهفته ره که ی هه لداوه و زور شیعر و نامه ی تری تیدا بوون. هیندیک خو ش خه ت و هیندیک باش نه ده خویندرا نه وه. به لام ناوهرۆکی هه مووان

بیجگه له ناله‌و هاوار له بی وهفایی و جهفا و باسی مهینه‌تی و غهم و که‌سه‌ر و سۆزی دلداری شتیکی تر نه‌بوو.

له کاتیکیدا دۆن کیشۆت خه‌ریکی هه‌لدانه‌وه‌ی لاپه‌ره‌کانی ده‌فته‌ر و سه‌رنجدان به‌ناوه‌رۆکی نووسراوه‌کانی بوو. سانکۆ هه‌ر خه‌ریکی پشکنینی چه‌مه‌دان بوو، ناز بالانجه‌که‌شی وه‌پاش نه‌دا و ئه‌ویشی پشکنی. چون که‌شفی ئه‌شهره‌فیه‌ی زی‌ره‌کان که له سه‌ر دانه زۆرت‌ر بیون وه‌های شاگه‌شگه کردبوو که ده‌و پشکنینه‌دا کونیک، ته‌قه‌آیک، درزیک نه‌ما که نه‌یگه‌ری و لۆکه و هه‌و‌دایه‌ک نه‌ما له‌به‌ریه‌کی هه‌لنه‌وه‌شینی تا مه‌بادا شتیکی تیدا مابی و له‌کیسی بجی و هه‌ر چه‌ند بیجگه له‌و شتانه‌ی پیشوو شتیکی تری نه‌دیده‌وه، به‌لام سه‌مای سه‌ر لیفه و رشانه‌وه به‌شه‌ربه‌تی «فی‌براس» و کوته‌ک کاری و زه‌بری دار و چۆماغی قه‌تارچی و دزرانی خورجین و رووت کران به‌ده‌ست سزاکیشه‌کان و ته‌واوی ئه‌و برسیه‌تی و تینویتی و ماندوویتیانه‌ی له‌ خزمه‌ت ئه‌ربابی مه‌هره‌بانی کیشا بووی، حه‌لالی کرد و ئینسافی دا که ئه‌رباب به‌سه‌رفی نه‌زهر کردن له‌ گه‌نجی که‌شف کراو زۆرت‌ر له‌وه‌ی پیوسته‌ پاداشی داوه‌ته‌وه.

پاله‌وانی غه‌مگین رۆخسار زۆری پی خۆش بوو که بزانی خاوه‌ن چه‌مه‌دان کییه و له‌ رووی غه‌زل و نامه‌ی عاشقانه و کیسه‌ی زی‌ر و جلوهرگی جوان و به‌قیمه‌ت وای بۆچوو که کابرای عاشق له‌ چینی ئه‌شرف بی که له‌ غه‌در و خه‌یانه‌تی گراوییه‌که‌ی تیکه‌لاوی ناهۆمیدی و رۆژه‌ره‌شی هاتوو، به‌لام چون له‌و شوینه‌ چۆل وهۆل و بی ئاو و شیناییه‌ که‌سی لی نه‌بوو که هه‌واڵکی لی وه‌ده‌ست بینی، ناچار لی برا که ئه‌وی بجی بیل و بۆ هه‌ر شوینیکی که رۆسینانت بجی ئه‌ویش روو ده‌وی بکا. هه‌ر پیشی وابوو که سه‌ره‌نجام له‌و نیو داروده‌وه‌ن و درودا‌له‌دا تووشی به‌سه‌ره‌اتیکی سه‌ر سۆره‌ینه‌ر ده‌بی. له‌و کاتانه‌دا که ئه‌و به‌و خه‌یا‌لانه‌وه‌ ملی رینگای گرتبوو له‌ ناکاو له‌سه‌ر ترۆپکی ته‌په‌یه‌ک له‌ رووبه‌رووی خۆیدا چاوی به‌پیاویک که‌وت که وه‌ک ئاسکی چالاک له‌ به‌ردیک بۆ به‌ردیک و له‌ پۆله‌ ده‌وه‌نیکرا بۆ یه‌کی تر به‌هه‌لبه‌زدا به‌ز تۆ ده‌په‌ری. وای هاته به‌رچاو که نیویک له‌ به‌ده‌نی ئه‌و پیاوه‌ رووته و ریشیکی ره‌شی ئالۆز و مووی درێژ و په‌ریشانی هه‌یه و سه‌ری رووته و که‌وش و پیلویشی نییه و پی خواسه. شالواریکی کورت که به‌روا‌له‌ت له‌ ماهووتی زه‌رد بوو و له‌ چه‌ند جی درابوو و گوشتی به‌ده‌نی نیشان ده‌دا له‌به‌ریدا بوو. هه‌ر چه‌ند ئه‌و پیاوه به‌تیزی کاره‌با به‌به‌رچاوی دۆن کیشۆتدا تۆ په‌ریبوو، به‌لام پاله‌وان به‌وردی ئه‌و شتانه‌ی به‌بیرگی خۆی ئه‌سپارد بوو. دۆن کیشۆت زۆری پی خۆش بوو، وه‌دوای ئه‌و پیاوه بکه‌وی.

به‌لام ده‌قاچ و قولی باریک و لاوازی رۆسینانتی رانه‌ده‌دیت که به‌و نیو به‌رده‌وداره‌دا بتوانی به‌توندی یا به‌غاردان برۆا. بیجگه له‌وه‌ش قاچه‌کانی به‌سروشتی قوله‌ و بۆ خۆشی زۆر سست و وه‌سته‌ک(*) بوو. دۆن کیشۆت ده‌سته‌بجی که‌وته ئه‌و فکره که خاوه‌ن چه‌مه‌دان ده‌بی هه‌ر ئه‌و که‌سه بی و ده‌دلی خۆیدا هاته سه‌ر ئه‌و برۆایه که ئه‌گه‌ر سالیکیش بکیشی ده‌ست هه‌لنه‌گرێ تا ئه‌و پیاوه ده‌گرێته‌وه. له‌به‌ر ئه‌وه فه‌رمانی به‌سانکۆدا که لایه‌کی کپه‌که بگرێ و بۆ خۆشی به‌لایه‌کی تردا برۆا تا به‌لکو به‌م شیوه‌یه بتوانن کابرای گۆرین که وه‌ک برووسکه تۆ په‌ریبوو ببیننه‌وه. سانکۆ گوتی من ناتوانم ئه‌مری تۆ به‌جی بینم، چونکه هه‌ر قه‌ده‌میکت لی دوور که‌ومه‌وه ترس هه‌لم ده‌گرێ. و هه‌زار جۆره‌ تاپۆ و ره‌شکه و پیشکه دینه به‌رچاوم و ئه‌و نوکته‌ش که عه‌رزم کردی وه‌ک پی راگه‌یاندنیک دابنی که له‌مه‌ودا ته‌نانه‌ت به‌قه‌ده‌ر به‌ندی قامکیک له‌ من دوور نه‌که‌وییه‌وه. پاله‌وانی غه‌مگین رۆخسار گوتی: من قسه‌ی تۆم قبووله‌ و خۆشوه‌ختم له‌وه‌ی تۆ تا ئه‌و راده‌یه به‌نازایه‌تی من بروات هه‌یه و ئه‌گه‌ر گیانیشت له‌ له‌شت بپته‌ ده‌روه‌ سایه‌ی نازایه‌تی منت هه‌ر له‌سه‌ر ده‌مینی. که‌وابوو پی به‌پی یا هه‌رچونیک ده‌توانی به‌دوامدا وه‌ره و چاوه‌کانت بکه به‌چرا. ئیمه ئه‌و لاپاله‌ ده‌ور لی ده‌ده‌ین تا به‌لکو ئه‌و پیاوه که سوور ده‌زانم خاوه‌نی ئه‌و شمه‌کانه‌یه، بگرین. سانکۆ گوتی: ده‌جا باشته‌ر ئه‌وه‌یه وه‌دوای نه‌که‌وین، چون ئه‌گه‌ر بیدۆزینه‌وه و ئه‌زقه‌زا خاوه‌نی پۆله‌که‌ش خودی خۆی بی، من ده‌بی پۆله‌کانی بده‌مه‌وه. دوویاتی ده‌که‌مه‌و باشته‌ر بی ئه‌وه‌ی به‌دوای ئه‌م کاره بپه‌ه‌ودانه‌دا بچین، من ئه‌و پۆلانه به‌نییه‌تی خیره‌وه له‌ لای خۆم رابگرم تا رۆژیک که خاوه‌نی راستینی خۆی بدۆزینه‌وه و له‌وانه‌شه تا ئه‌و رۆژه من ئه‌و پۆلانه‌م خه‌رج کردی و پاشا له‌ دانه‌وه‌ی مه‌عافم بکا. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆ له‌م واره‌دا به‌هه‌له‌ چووی. چون ئیمه هه‌ر که پیمان وای ئه‌و کابرایه خاوه‌نی ئه‌و ماله‌یه ده‌بی به‌ شوینیدا بچین و بیده‌ینه‌وه و ئه‌گه‌ر به‌ دوایدا نه‌گه‌ریین، ته‌نیا هه‌ر ئه‌و شکه به‌هیزه که مومکینه ئه‌و خاوه‌نی پوول و ماله‌که بی، ئیمه دوچاری گوناهیک ده‌کا که وه‌ک ئه‌وه وایه سوور بزانی هه‌ر ئه‌و خاوه‌نییه‌تی. که‌وابوو هه‌وا‌ل سانکۆ، له‌ دۆزینه‌وه‌ی ئه‌و نارمه‌ت مه‌به‌و بزانه که ئه‌گه‌ر بیدۆزینه‌وه من خۆم له‌ نیگه‌رانی و نارمه‌تییه‌کی گه‌وره رزگارم دی.» پاش گوتی ئه‌م قسانه، رکیفی هی‌نا رۆسینانت و سانکۆش به‌پیتی پیاده و له‌ حالیکدا پاش دزرانی که‌ره‌که‌ی به‌ده‌ست «ژینیس دۆپاسامۆن» باری که‌ره‌که‌ی به‌پشت خۆیدا ده‌دا به‌دوای ئه‌ربابدا ملی رینگای گرت به‌ر.

کاتیکی ئه‌و دووکه‌سه‌ خولیک به‌ده‌وری ته‌پکه‌که‌دا سوورانه‌وه له‌ قه‌راغ چۆمه‌لانیکی(*)

که لاکه ئیسترکیان چاو پیکهوت که هیشتا زین و لغاوی پیوه بوو به لام گورک و قه و دال نیوهی بهدنیان خواردبوو، ئەو دیمه نه متمانهیهکی زۆرتری پی دان لهوهی که کابرای هه لاتوو دهبی خاوهنی چه مه دان و ئیستر بی: دهوکاته دا که خه ریکی ته ماشای که لاکه ئیستر بوون گوئیان له فیتیه که بوو، فیتیه شوونیک که رهوهی مه ری پی دهگپرانه وه لای یه ک. پاشان له پر چاویان به میگه له بزنی که دهسته چه پی خویان کهوت و بهدوای میگه لدا له سه ر کیوی، بزنی له وه پین که پیاوکی به سالدا چوو بوو، وه ده ر کهوت. دۆن کیشۆت بهدنگی بلن دبانگی کرد که زوو بیته داوینی کیوه که بۆ لای ئەوان. شوانه ش بهدنگی بلن د جوابی دوا و لپی پرسین که چۆنه هاتوونه ته ئەم چۆلکه یه که بیجگه له گورگ و بزنی و گیاندارای وه حشی که سی پیدا تی ناپه ری. سانکۆ گوتی ئەگه ره له کیوه که دابگه ری له هه موو شتیکی ئاگادار ده کاته وه. ئەو جار بزنی له وه پین داگه را و که گه هیشه لای دۆن کیشۆت، پی گوت: مه رج ده به ستم که ئیوه خه ریکی ته ماشا کردنی که لاکه ئەو ئیستره بوون که له نیو ئەم دۆله دا توپیوه. راستیه که سی ئەو ئیستره شه ش مانیک ده بی سه قه ت بووه و هه ره لهو جیی که دیتووتانه که لاکه کهوتوووه. به لام بلین بزانی ئیوه له م ده ور و به رانه دا خاوه نه که پتان نه دیوه؟ دۆن کیشۆت جوابی داوه: ئیمه تووشی که س نه بووین، ته نیا له م نزیکانه چه مه دانیک و ناز بالنجیکمان دیتووته وه. بزنی له وه پین گوتی: منیش تووشی ئەو چه مه دانه بووم به لام له ترسی ئەوهی مه بادا تووشی ده رده سه رییه که بم و تاوانی دزی و فزیم لی بدن نه هه لم گرته وه و نه لیشی چوممه پیش. چون شه پتان هه رامزاده یه کی کۆنه کاره و به نه نه قه س شتیکی داوپیته پیش پیوا تا لاقی هه لخلیسیکی و که للهی سه ری وه عه رزی که وی، بی ئەوهی بزانی چۆن و له به رچی وای لی هات. سانکۆ گوتی: به لی منیش هه ره ئەوه م ده گوت منیش تووشی ئەو چه مه دانه بووم به لام نه مو یست ته نانه ت به مه ودای به رد هاویژیک لپی نزیک بیه مه وه. من هه ره بهو چۆره ی که له وی کهوتبوو به جیم هیشت. چون هه ز نا که م زهنگوله ده ملی سه گ به کم. (۱۷۶) دۆن کیشۆت گوتی: باشه، کابرا بلی بزانی تۆ ده زانی ئەو شتانه هی کی؟ بزنی له وه پین گوتی: ته نیا ده توانم ئەوه تان پی بلیم که نزیک شه ش مانگ له مه و بهر، لویکی و پچووی جوان چاک و به ژن و بالا جوان به سواریی ئەم ئیستره که ئەوه تا که لاکه له وی کهوتوووه هه ره بهو چه مه دانه وه که ئیوه ده لین دیتووتانه ته وه و ده ستان نه کردووته، هاته کۆخته ی شواییی ئیمه که سی فرسه خ لیره

۱۷۶- لهو سه رده مه دا زهنگوله یان ده ئەستوی سه گی مه ری ده کرد. تا دزه کان بزانی سه گ له وی هه یه و نه ویترن په لاماری میگه ل بدن. (مۆریس باردۆن)

دوره و لپی پرسین ئەو کویستانه کام شوینی له هه مووی چیرت و ئەسته متره. ئیمه ش هه ره ئەو شوینه ی که ئیستا لپی راوه ستاوین نیشانمان دا. راستیه که شی هه روایه چون ئەگه ره ئیوه نیو فرسه خی تر چوو بانه، پیشتر سه رتان ده ره نه ده کرد و رهنگه نه تان تانیا له و کیوانه وه ده رکه وه نه وه. وه من سه رم سوپماوه، ئیوه چون توانیوتانه تا ئیره ش بین. چونکو هه یچ ریگا یا کویره رییه که نایاته ئەم شوینه. خه ریک بووم بۆم ده گپرانه وه، جا که لاوه که ئەو جوابه ی له ئیمه بیست سه ری ئیستره وه رگپرا و به ره و ئەو جیگایه که پیمان نیشان دا بوو وه ری کهوت. ئیمه ش مات و سه ر لی ئەستوو بوو له جوان چاکیی ئەو لاوه و ئەو بۆشناغی و کۆک و پۆشته یی و ئەو په له یه ی که کردی، له وی به جی ماین. ئیمه له و پۆژه وه ئەومان نه دیته وه. تا ئەوه ی که چه ند پۆژیک پاش هانتی، تووشی شوونیک ئیمه ده بی و بی ئەوه ی شتیکی پی بلی تا توانیبووی به مست و پیلقه له شوانه ی ده دا. پاشان ده چپته زگ که ری شوان و هه رچی نان و په نیری که باری که ره که کرابوو هه لی ده گری و وه ک بزنه کیوی تپی ده قووچینی (*) و ده چپته وه نیو (*) پارهی ئەم جیا سه ختانه. من و چه ند که س له بزنی له وه پینه کان کاتیک له و رووداوه خه به رمان بووه وه وه دوی کهوتین و نزیک به دوو پۆژان ده و لیره وه چر و پرانه دا به دوویه وه بووین و له کۆتایی ئەو گه رانه دا ئاخیری دیتمانه وه که ده بۆشایی کۆلکه ی داره چپوه مۆیه کدا هه لئرووشکاوه و سه ری غه می له سه ر ئەژنوی خۆی داناوه. که ئیمه ی دیت به گه رمی پیشوازیی لی کردین به لام جلوه رگی به ری هه مووی شه رودر و دم و چاوی وه ها سووتا بووه وه و تیک چوو بوو که به زه حمه ت ناسیمان وه. تا ئەو جیگه ی که هه ره چه ند جلوه رگه که سی به ته وای درابوو، به لام ئیمه له رووی شکل و بیچمیرا تی گه هیشته ی که ئەوه هه ره ئەم که سه یه که ئیمه بۆی ده گه ریین. لاوه که زۆر به نه ده به وه سلای لی کردین، پاشان ده چه ند رسته ی قوله به لام به ده لیل و به لگه به ئیمه ی گوت که له دیتنی ئەو به مجۆره و له و شوینه عه جاییب نه مین چون گونا هانی زۆر وای لی کردوووه بۆ که فاره که یان ئەو کاره بکا. ئیمه تکامان لی کرد، خۆیمان پی بناسینی به لام ملی نه دا، ئەوه شمان پی گوت ئەگه ره نیازی به خۆراک و نازوو خه بوو پیمان بلی له کوئی چاومان پی بکه وی. چون ئیمه ناماده ین به دلخوازی خۆمان ئەوی ده یه وی بۆی دابین بکه ین و ئەگه ره به م شیوه یه ش رازی نییه با خۆی بی و ئەوی ده یه وی له ئیمه ی وه رگری، نه ک به زۆر و به لیدان له شوانه کانمانی بستینی. لاوه که ئەو قسانه و پیشنیاری ئیمه ی زۆر پی باش بوو، زۆرمان لی مه منوون بوو قه ولی دا له مه ودوا بی ئەوه ی نازاری که س بدا خۆی بیته لامان و ده ری خودادا شتی لیمان بو. له مه ره شوینی

حاوانه‌وه‌شی گوتی که هیچ جیگایه‌کی تابه‌تی نییه و درویش له ههر شوئینیک بی دهاوئیته‌وه. ناخربیه‌که‌ی پاش ئه‌وه‌موو پرسیار و جوابانه وه‌های له بانگیدا(*) ئیمه‌ش - که گوئیمان له‌وه‌شیونه بوو - ئه‌گهر نه‌گریاباین ده‌بووایه بلین له به‌رد دروست کراوین! بۆ که‌سه‌ر و په‌ژاره‌ی ئیمه ههر ئه‌وه‌نده به‌س بوو وه‌بیر خۆمانی بئینینه‌وه رۆژی هه‌وه‌لی چۆنمان دیتبوو و ئیستا چۆنمان ده‌دیت، چون ههر وه‌ک گوتم ئه‌وه جحیلکی نه‌جیب و له‌به‌ردلان و وچوووبوو و ئیمه به‌هه‌موو دیهاتیکه‌ری خۆمانه‌وه له شیوه‌ی قسه کردنی به‌رئ وچی و به‌ئهدهبانه‌یه‌وه لیمان حالی بوووبوو که بنه‌ماله‌یه‌کی ماقوول و زوریش باش که‌وره کراوه. له روخساری و له نیوچاوانیدا شوئینه‌واری نه‌جیبی و ره‌سه‌نایه‌تی وه‌ها دهره‌وشاوه که ئیمه‌ی دیهاتیش تیی گه‌یشتبووین. به‌لی جا عه‌رزتان بکه‌م. ئه‌وه کوپه نازداره ده‌دیت له حالیکدا گهرمی قسه کردنه، له‌پر بیده‌نگ ده‌بوو، که‌لیمه‌یه‌کی نه‌ده‌گوت و چاوی ده‌ عه‌رزى ده‌برى. ئیمه‌ش هه‌موو سه‌رله‌شیاوو، ده‌ست و پتی خۆمان لی ون بوووبوو که ئه‌م دانیشتنه ناخری به‌کوئ ده‌گا و دلشمان زوری بۆ ده‌سووتا، ده‌راستیدا چون لاوه‌که جاروبار چاوی ده‌کرده‌وه و ئه‌وجار چاوی ده‌قووچانده‌وه یا بی ئه‌وه‌ی بیترووکی‌تی ده‌نوخته‌یه‌کی عه‌رزى ده‌برى. پاشان نیقچاوانی تیک دهنه و گرژ ده‌بوو. ئیمه به‌ناسانی لیمان روون بوو که تووشی شیئی هاتوو. زوری نه‌کیشا که خۆی نیشانی دا که ئیمه به‌هه‌له نه‌چووین. چون له ناکاو له جیگایه‌ی که لپی راکشابوو به‌غه‌زه‌به‌وه هه‌ستا و وه‌ک پلنگ خۆی به‌یه‌کیک له براده‌رانی ئیمه‌دا دا که له نزیکى دانیشتبوو که ئه‌گهر به‌دادی نه‌گه‌بیاین و له‌به‌ر ده‌ستی نه‌مانه‌ینابا دهر به‌لیدان و گاز لیگرتن شپه‌زه‌ی ده‌کرد. ده‌گه‌ل ئه‌وه لیدان و کوتانه‌ش په‌یتاپه‌یتا ده‌یگوت: « ناخ، ئه‌ی فیرنانی Fernand خائین، ئیره‌یه، به‌لی ههر ئیره‌یه که ده‌بی تۆ به‌سزای ئه‌وه‌در و خه‌یانه‌ته‌ی به‌منت کرد بگه‌ی. من به‌وه ده‌ستانه‌ی خۆم دلت که سه‌رچاوه و مه‌کوئ خه‌یانت و ناپیاوییه له سینگت دهرده‌کیشم!» زور قسه‌ی دیشی کرد که هه‌مووی ههر ده‌گه‌ل ئه‌م فیرنان ناوه بوو، هه‌مووشی قسه‌ی سووک و جنیو بوون. به‌لی ئیمه به‌هه‌زار زه‌حمت هاوالی خۆمان رزگار کرد و ئه‌ویش بی ئه‌وی قسه‌یه‌ک بکا وه‌ها به‌هه‌شتاوه‌ری و هه‌لات که تۆزمان نه‌شکاندو و نه‌مانتوانی بیگرینه‌وه. ئیمه وامان مه‌زنده کرد که ئه‌وه لاوه جاروبار شیئی ده‌ستی پئ دها و ده‌بی که‌سیک به‌ناوی فیرنان به‌لایه‌کی وای به‌سه‌ر هینابی که ئه‌وی خستووته ئه‌م حال و رۆژه و ئه‌وه گومانه‌ی ئیمه کاتیک بوو به‌راستی که چه‌ند جاری تریش به‌زبانى خوش یا به‌زوری هاته‌وه لیمان بۆ نان و پیخۆر و ئازووکه. ئه‌وه کاتانه‌ی شیئیه‌که‌ی ده‌گرئ هه‌رچی

شوانه‌کان به‌مه‌یلی خۆیان و به‌خۆشییه‌وه بۆی ده‌به‌ن ئه‌وه نایه‌وی و به‌زوری مست و پیتاقه و لیدان وه‌ریده‌گرئ. کاتیکیش ژیره و عه‌قلی له‌سه‌ر خۆیه‌تی به‌ئهدب ده‌رپی خودا دا داوای شتیک ده‌کا. کاتیک شتیکیش وه‌رده‌گرئ، زور دۆستانه سپاسمان ده‌کا و ده‌ست ده‌کا به‌گریان.» بزن له‌وه‌رین پاشان درێژه‌ی به‌قسه‌کانی دا که ئه‌ی به‌رێزان، راستیه‌که‌ی من و چوار که‌س له شوانه‌کان که دوانیان شوانی خۆمن و دووه‌که‌ی تریش له دۆستانى خۆمن، ته‌مامان ئه‌وه‌یه و داوی که‌وین و له‌هه‌ر جیگایه‌ک هه‌یه بیدۆزینه‌وه و که دیتیشمانه‌وه به‌زۆر بی و به‌خۆشی بی بیبه‌نییه‌ شاری «ئالمؤدوار» که له حه‌وت فه‌رسه‌نگی ئیره‌یه و له‌وی ئه‌گهر بزاین چا ده‌بیته‌وه ده‌رمانی بکه‌ین. یا لانی که‌م کاتیک چاک بووه‌وه و ئه‌گهر خزم و قه‌ومیکى هه‌بی له‌وه‌زع و له‌وه‌به‌ده‌ختیه‌ی تیدایه ناگاداریان بکه‌ینه‌وه. ئه‌وه بوو، ئه‌ی به‌رێزینه ئه‌وه‌ی ده‌ جواپی پرسیارى ئیوه‌دا ده‌توانم عه‌رزتان بکه‌م. ئه‌وه‌ش یه‌قینه ئه‌وه شتانه‌ی که ئیوه دیتوتانه‌ته‌وه هی ئه‌وه کابرایه‌یه که به‌چاوی خۆتان دیتوتانه به‌توندی به‌لاتاندا تی په‌ریوه»

دۆن کیشۆت که ده‌راستیدا بۆ بزن له‌وه‌رینی باس کردبوو که چۆن ئه‌وه پیاوه‌ی له کاتی هه‌لاتن به‌نیو درک ودالی ئه‌وه شاخانه‌دا دیتوو، له بیستنی ئه‌وه به‌سه‌رهاته سه‌ری سوپما و چون هه‌ستی به‌وه ده‌کرد که به‌ناسین و زانینی ناو و نیشانی ئه‌وه دیتوانه چاره‌په‌شه زۆرتر عه‌لاقه‌ی په‌یدا کردوو، ده‌شوین گرتنی فکری هه‌وه‌لیدای لی برا که ته‌واوی ئه‌وه شاخانه بگه‌رئ و هه‌موو غار و ئه‌شکه‌وت و ئه‌شکۆنی ئه‌وه مه‌لبه‌نده بخولیته‌وه و ده‌ست هه‌لنه‌گرئ تا ده‌یدۆزیته‌وه. به‌لام ته‌قدیر به‌ته‌دبیری ئه‌وی نه‌کرد و ههر له‌وه کاته‌دا له ناکاو له ترۆپکی شاخیکی لای سه‌رووی ئه‌واندا ئه‌وه لاوه‌ی که ئه‌وه ده‌یویست برۆا به شوئینیدا بگه‌رئ سه‌رو که‌لله‌ی وه‌درکه‌وت. لاوه‌هاته به‌روه و له بن لیویدا شتیکى زه‌مه‌مه ده‌کرد که له نیزیکیشه‌وه که‌س لپی حالی نه‌ده‌بوو. لاوه‌که هاته به‌روه، جلوه‌رگه‌که‌ی ههر ئه‌وه بوو که ده‌پیشدا باسی لی کرا. ته‌نیا کاتیک نزیکتر بووه‌وه دۆن کیشۆت دیتی که کوله‌نجیه‌کی(*) کۆن و شرۆلی به‌شانیدا داوه که له پیستی ناسکه و بۆنی میشک و عه‌نبه‌ری لی دئ و له‌وه‌پرا بۆی روون بووه، که ئه‌وه ناتوانی له بنه‌ماله‌یه‌کی خواروو بی. لاوه‌که گه‌یشته ئاستی ئه‌وان به‌ده‌نگیکى وشک و توند به‌لام به‌نه‌زاکه‌ته‌وه سلای کرد. دۆن کیشۆتیش هه‌روا به‌ئهدب و ریزه‌وه سلای لی کرد و له ئه‌سه‌په‌که‌ی دابه‌زی و ده‌نمیزی خۆی گرت و چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک وه‌های به‌خۆیه‌وه گوشى که ده‌نگوت چه‌ند سا‌له ناشنای په‌کترین. لاوه‌که که ئیمه ده‌توانین «جل شری په‌ریشان حال»ی نیو بینین - ههر وه‌ک ناوی دۆن کیشۆتمان

ناوه پالەوانی غەمگین روخسار – پاش ئەوێ ماوهیهک دەباوێشی دۆن کیشۆتدا مایهوه، پالەوانی هیندیك كشاندهوه و دەستی لهسەر شانی دانا وەك شتیکی بیهوئ بێناسیتەوه وه یا رهنگه لهوهزغ و قیافه و چهك و شمهكهكانی بهههمان ئەندازه سهرسورماو بوو كه دۆن كیشۆت له دیتنی ئەو بهو حالهوه، خیرهخیره و بهچاوی زهقهوه تیی فكري، سهرهنجام يهكهه كهسيك كه پاش ئەو تيك فكرينه هاته گو، «جل شر» بوو كه قسهكانی دهبهشی دواييدا دهبينين.

ئەو جیگه‌ی كه داستانی «سیرامۆرنا» درێژه‌ی ههیه

دهگيرنهوه كه دۆن كیشۆت بهوردی و سهرنجی زۆرهوه گوئی بۆ قسهكانی پالەوانی لیقه‌وماوی كۆیستان راگرتبوو. لاوهكه درێژه‌ی به‌قسه‌كانی دا و ئاواي به‌دۆن كیشۆت گوت: «دياره قوربان من ئیوه نانا سم، به‌لام ههركه‌س كه هه‌ن له‌وه‌موو لوتف و گه‌وره‌یی و نه‌زاکه‌ته‌ی كه ده‌گه‌ل منی ده‌كه‌ن سپاس ده‌كه‌م و دلم ده‌یه‌ویست كه به‌شپوه‌یه‌ك بێجگه له عه‌رزى ئیراده‌ت و نیاز پاکی، بمتوانیایه قه‌ره‌بووی لوتف و خۆشه‌ویستیان بکه‌مه‌وه، به‌لام به‌ختی نامباره‌ك بۆ پێزگرتن له ئیوه بێجگه له نیازپاکی هه‌چی پێ نه‌داوم. دۆن كیشۆت گوتی: نییه‌تی من ته‌نیا ئەو‌یه خزمه‌تیک به‌تۆ بکه‌م، تا ئەو راده‌یه كه ته‌مام بوو، ته‌واوی ئەو کێوانه بگه‌رێم و تا نه‌تبینمه‌وه ده‌سه‌بردار نه‌بم و لیت بپرسم بۆ ئەو دهرده سه‌یره‌ی كه ژيان‌ت نیشان دها، تووشی هاتووی، دهرمانیکیش هه‌یه یا نییه؟ و ئەگه‌ر دهرمانیک هه‌بێ به‌هه‌موو توانامه‌وه خه‌ریکی وه‌ده‌سته‌ینانی بم و ئەگه‌ر دهرده‌كه‌ت له‌وه‌ دهرده قورسانه‌یه كه هه‌چ چاره‌سه‌رپیه‌کی ناكری ده‌مه‌وئ لانی كه‌م فرمیسكه‌كانم تیکه‌لاوی ناله و هاواره‌كانت بکه‌م و كیشانی ئەو دهرده‌ت هیندیك لى سووك بکه‌م، چون گووتویانه:

هاوده‌ردت كه‌ بوو غه‌می دلێ خۆت له‌ لای هه‌لرێژه

غه‌م له‌ دل‌ت ده‌با، بێ شك و گومان، ئەو وتووێژه

كه‌ وابوو ئە‌ی به‌رێز، ئەگه‌ر خه‌رخوازیی من پێی ده‌وه‌شیته‌وه كه‌ تۆ به‌پاداشی ئە‌و نه‌جابه‌ت بنۆینی، سویندم به‌وه نه‌جابه‌ته كه‌ له‌ نیۆ چاوانتا رهنگی داوه‌ته‌وه و سویندم به‌وه‌ی كه‌ له‌ دنیا‌دا زۆتر له‌ هه‌مووش خۆشت ویستوو یا خۆشت ده‌وئ به‌من بلێ تو كیێ چ شتیك بووته‌ هوی ئە‌وه كه‌ له‌ شوینه چۆل وه‌ولانه‌دا وه‌ك درنده‌ بژی و ده‌گه‌ل مردن ده‌ست به‌گرێبان بی و به‌شپوه‌یه‌ك بژی كه‌ وه‌ك له‌ رواله‌تی بوونتانه‌وه دياره ده‌گه‌ل شان و حورمه‌تی تۆ يه‌ك ناگرنه‌وه؟ پاشان دۆن كیشۆت ئاواي درێژه پێ دا: من باوه‌كوو گوناهاكاریکی بێ كه‌لكم، به‌ئاینی پالەوانی كه‌ فه‌رمانم پێ دراوه و به‌شوغلێ پالەوانی سه‌رگه‌ردان قه‌سه‌م كه‌ ئەگه‌ر به‌رێزتان رازی بن حاجه‌تی ئیوه پیک بێنم من به‌هه‌موو توانا و گیان بازی خۆمه‌وه، خزمه‌ت ده‌كه‌م و ئەگه‌ر دهرمانیک هه‌بێ كه‌ دهرده‌ت چاره‌سه‌ر بکا،

بۆتی دینم و دهنه ههروهک به لاینم پئی دای دهگه لئ دهگریم و باری غه ماننت لئ سووک دهکهم»

پالهلوانی جهنگه ل که نهو قسانه ی پالهلوانی غه مگین روخساری بیست، هیچ کاریکی نه دهکرد و زهق زهق تیی رامابوو و سهراپای ههیکه لی به سه رنجه وه چاو لئ دهکرد و کاتیک تیری ته ماشا کرد گوتی: «مه حزی رهزای خودا نه گهر هیچ له گورئ دا ههیه شتیکم بدهنی بیخوم و کاتیک خواردنیکم خوارد به پاسی خو شه ویستی و چاکه به کی که دهگه لئ دهکهن هه رچی بلین دهیکهم و دهیلیم. دهسته به جی سانکۆ له خورجین و بز له وه پرین له لینگه باری خۆی هیندیکیان خۆراکی که بۆ تیر کردنی لاو بهشی دهکرد، دهر هینا. لاو به هه رهمه وهک نه دیوبدی دهستی کرد به خواردن که هیشتا پارووه که ی قووت نه دهدها یه کی تری رهزگ زاری دهنه و دیار بوو پارووهکانی به نه جوورای قووت دهدها. تا کاتیک نهو خه ریکی خواردن بوو، هه چکه سه سه یه کی نه کرد، به لام هه رکه خوارده که ی ته و او کرد ئیشاره ی به هه مووان دا که وه دوا ی که ون و نهوانی بۆ مپیرگینکی سه وز برد که که وتبووه پشت ره وه زه به ردیک هه ر له و نزیکانه. پاش نه وه ی گه یشتنه مپیرگه که، لاو له سه ر چیمهن دانیشته و نهوانی تریش هه ر به مجوره یان کرد. هه موو کر و مات چاویان له زاری «شرپوش» بوو نه ویش پاش نه وه ی جیی خۆی خو شه کرد گوتی: نه ی به ریزان نه گهر ده تانه وه ی من به سه رهاتی خو متمان به کورتی پئی بلیم، ده بی به لاینم پئی بدهن به هه یچ پرسیار و به هه یچ جوولانه وه یه که هه ودا ی داستانی پر له په ژاره ی من نه پسین. دهگه ل وا بکه ن داستانه که ش له وه ی دهر پیتته وه.» نه م سه ره تاهه ی پالهلوانی «شرپوش»، دۆن کیشۆتی خسته وه یادی داستانی که مه یته ره که ی بۆی نه قل کردبوو و به وه ی نه ژماردنی بز نه گه لیک که له چۆمی په ریبوونه وه نه ته و او مابوو وه. له وه ساته دا «شرپوش» درێژه ی به قسه کهانی دا: «ده به رچا وگرتنی نه م تیبینی به بۆ نه وه یه که من ده مه وه ی زۆر به په له به سه ر داستانی نامرادی به کهانی خو مدا تی په رم چون وه بیره یانه وه ی بیره وه ریه به کانم بیجگه له وه ی به ده به ختی تازهم بۆ پیک دینی، فایده یه کی تری نییه. که و ابوو هه رچی که متر پرسیارم لئ بکه ن زووتر له باسکردنیان پرگاریم دئ. به لام له باس کردنی هه یچ نوکته یه که که بزانه هه ستی زیتی و کون پشکنیی ئیوه رازی دهکا خو ناپارێزم.» دۆن کیشۆت له لایه ن هه مووانه وه به لاینی دا که قسه کهانی هه لنه برئ و نه ویش به پالپشتی نهو به لاینه دهستی پئی کرد.

«ناوی من «کاردینیو» cardenio یه و له شاریکی گه وره ی نه ندلۆس له دایک بووم. بنه ماله ی من له نه جیب زاده کانن و دایک و باجم ده وله مه ندن و به ده به ختی من نه وهنده

گه وره یه که دایک و باب به حالم ده گرین و خزمه کانم له دهرم حالین. به لام به هه موو مال و سامانی خو یانه وه ناتوانن دهرم دهرمان که ن، چون بۆ دهرمانی نهو دهرده خودا دایبانه هه یچ سامان و سه ره وتیک به کار نایه. هه ر له و ناوچه یه ی ئیمه خودای گه وره فریشته یه کی خو لقا ندبوو که خودای نهوین هه موو باشی و جوانی و که مالاتیکی که من ده مه ویست ده وئا فهریده یه دا دای نابوو. به لئ جوانیه که ی «لووسیند» Luscinde که بنه ماله که ی له ی من په سه نتر و به خته وه رتر بوون، به مجوره بوو. به لام وه فایه کی که بتوانی شایسته ی هه ست و خو شه ویستی من بۆ ده ودا نه بوو. من نه م لووسینده م له سه ره تاه ی لاوه تیه وه خو شه ده ویست و ده مپه رست. نه ویش هه ر به و پاکی و وه فاداری به وه منی خو شه ده ویست. دایک و بامان به و نه وینداری به یان زانیبوو، به لام لیمان تووره نه بوون چون ده یانزانی دلداری ئیمه له مندالی به دوا وه درێژی هه بووه. بیگومان سه ره نجامه که ی پینگ گه یشتن و زه ما وه ند ده بی و نه وه ش کاریک بوو که مه یسه ر کردنی زۆر ئاسان بوو چونکه هه ر دووک بنه ماله له باری په سه نایه تی و سه روه ت و سامانه وه دهر ده یه کدا بووین. دهر استیدا دلداری به چوونه سه ری ته مه نمان ده چووه سه ر و گه شه ی ده کرد و باوکی لووسیند به پیتی دابونه ریتی ئاسایی و به چا و لیکه ریی دایک و بابی تیسبه^(۱۷۷) که داستانی دلداری نهو له لایه ن شاعیرانه وه زۆر جار کرانه ته هۆنراوه، پیتی و ابوو که ده بی دهر گای مالی خو ی به سه ر مندا قه پات بکا. نه م مه نعی دیداره زۆرتر له جارن تاسه ی دیداری له ئیمه دا توندتر و ناگری نه وینمانی گرگرتووتر ده کرد: چون هه ر چه ند توانی زبانی ئیمه به سه تی به لام نه ی توانی قه له می ئیمه بشکینی و قه له میش جوانتر له زبان ده توانی هه ست و خو شه ویستی به یان بکا. چونکه بوونی دل به ر نه غله ب کۆله که ی تۆکمه ترین ئیراده و خو راکری ده خاته له رزه و جه سه ورتترین زبان لال ده کا. ئاخ خودا وه ندا! ... چ نامه گه لیک که من بۆ نه وم نووسی و چ جواب گه لیککی پاک و پر له نهوین که له وم پئی گه یشتته وه. چه ند م شیعر و چه ند م غه زل ده نه وینی نه ودا هۆنده وه و ده واندا سوۆزی دهر وونم هه لپشت! تاسه ی نهوین و هه یه جانی دل و بیره وه ریه به کانم کرده ناوا خنی شیعره کانم. سه ره نجام کاتیک خو م

۱۷۷- داستانی نهوینی ناگرینی تیسبه Thisbé دهگه ل بیرام، لوی بابیلی ناوه رۆکی کتیبی «ئۆیود» ه. ده لاین شیریکی مئ هیترشی کرده سه ر تیسبه. کچۆله ی ترساو له ترسی گیانی خو ی هه لات و روویوش و چارشیی لئ که وته عه رزی. بیرام روویوشه که ی ناسیه وه و پیتی و ابوو مردووه و له تاوان خو ی کوشت. تیسبه گه راره و که دیتی بیرام مردووه، نه ویش خو ی کوشت. (محمه د قازی)

دهدریای ناھومییدی و رۆژە پەشیدا دیتەووە و ھەستم کرد که گیانم له ناگری دووریی لووسیند وەک مۆم دەتۆیتەووە. لای برام ئازا بم و بۆ وەرگرتنی ئەو خەلاتەیی که شایستەیی ئەوینی من بوو، بەرەسمی بنێرمە سەری و خوازبێنی له باوکی بکەم. بەلای ئەو کارەم کرد. ئەو دەجواب دا گوتی که له نییەتی پاکی من بۆ ئەوێ دەمەوێ بەزەماوێند دەگەڵ کچەکەیی، ھەم ئەو و ھەم خۆم بەشانازی بگەیهنم ئاگادارە، بەلام چون باوکم ھێشتا زیندوووە و له گۆرێ دایە، حەق وایە ئەو خوازبێنییە له لایەن ئەووەوە بکری چون ئەگەر ئەو رازی نەبێ و ئەو زەماوێندەیی بەدڵ نەبێ لووسیند کچیک نییە که ئاوا مێرد بکا و بەنھێنی بیتە ھاوسەری کەسێک. چون بەرای من ئەو راستی دەکرد. له نیاز پاکی ئەو سپاسم کرد و ھیوادار بووم باوکم ھەرکات پێی بلێم رازی دەبێ.

«من بەو ھیواییەووە ھەر ئەو دەم چووومە خزمەت باوکم تا مەبەستی خۆمی پێی رابگەیهنم. بەلام له کاتەدا که چووومە خزمەتی تا مەبەستی خۆمی دەگەڵ باس بکەم دیتم نامەییەکی سەر ئاوالەیی بەدەستەوویە و پێش ئەوێ شتییک بلێم نامەکەیی دایە دەستم و گوتی: «کار دینیۆ، لەو نامەییەدا تێ دەگەیی که دووک ریکاردۆ Ledue Recardo خێر و بەختەوهریی تویی دەوێ.» دووک ریکاردۆ ھەر وەک ئیو دەبێ بزانی یەکیک له گەرە پیاوانی ئەسپانیایە که مەک و زەویوزارەکانی له جوانترین بەشی ئەندلۆسی خواروودا ھەلکەوتوووە. نامەکەم وەرگرت و خویندەووە و له شیووی رستە و بەیانی نامەکەرا بۆم روون بوووەو که بۆ باوکم مومکین نییە بتوانی لەو داخووزییەیی دەنامەکەدا لێی کراوہ سەرپێچی بکا. دووک له باوکمی ویستبوو تا بێ درەنگ من بنێریتە ئەو شوینەیی ئەو لێیە و نه تنیا کارگوزار بەلکو بېمە ھاو دەم و ھاو پێی کورە گەرەکەشی و بەلێنی دابوو له پاداشی ئەو کارەدا و بەپێی حورمەت و ریزییک که بۆ منی دادەنێ پۆست و پلەوپایەییەکی باشم بۆ دابین بکا. «زبانم له خویندەووی نامەکە له گو کەوت بەتایبەتی کاتیک گویم لای بوو باوکم دەلی: «کار دینیۆ تۆ بەنجامدانی فەرمانی دووک دەبێ تا دوو رۆژی تر وەرێ کەوێ و شوکری خودای بکە که رێگایەکی له رووتدا کردووەتەووە تا بەو پلەوپایەیی که تۆ شایانی بگەیی.» و ھیندیکی تریشی رینوینی و نەسیحەت کردم که خۆتان دەزانی باوکان له کاتی وادا دەیکەن. کاتی رۆشنتم گەیشت. شەویک پیشتر دەگەڵ لووسیند قسەم کرد و مەسەلەکەم پێی گوتبوو. ھەر وەھا باوکی لووسیندیشم ئاگادار کرد بوووەو و تکام لای کرد تا ماوہییەکی تر لەسەر قەولی خۆی راوہستی و ھەر جۆرە بریاریک لەمەر کچەکەیی تا زەمانیک بۆم روون بیتەووە، دووکی ریکاردۆ چ کاریکی بەمن ھەییە رابگری. ئەو بەلێنی پێی دام و لووسیندیش

بەھەزار سویند و فرمیسک و لالانەووە و گریانەووە ئەم بەلێنییەیی دووپات کردەووە. سەرەنجام من چووومە خزمەت دووک ریکاردۆ. که زۆر بەگەر می وەرگریتم بەجۆریک که ھەموو دەست و پێوھند و کەسانی مالاکەیی بەغیلییان پێی دەبردم، چون لوتف و مەرھەمەتی دووکیان دەگەڵ من بەزانی خۆیان دەزانی، بەلام ئەوێ که زۆر له ھاتنی من خۆشحال بوو کوری دووھمی دووک، بەناوی «دۆن فیرنان» بوو که جھیلکی جوان و ئاداب زان و ئازادە و ھەوہس باز بوو. ئەو جھیلە ئەوھندەیی خۆش دەویستم که پێوھندییەکەمان ھەمووانی خستە ئیراد گرتن و پرتەبووێلە کردن، بێگومان کورە گەرەیی دووکیش منی خۆش دەویست و بەلوتف و ریز گرتنەووە، رەفتاری دەگەڵ دەکردم، بەلام سەفا و نزیککی و خۆشەویستی دۆن فیرنانی نەبوو.

«بەلای جا بەحوکمی ئەوێ که دەنیو دۆستانی یەکدەڵ و یەک گیاندا رازییک دەگۆریدا نییە و بێجگە لەوہش نزیککی من و دۆن فیرنان گەیشتبووہ پلەیی یەکرەنگی و رازداری و ھیچ شتییکمان لیک نەدەشاردەووە، ھەموو رازیکی خۆی له لام باس دەکرد. لەوانە رازی دلدارییەکی بەلامەووە دەرخت. کچە وەرزیکی له رەعیەتەکانی باوکی خۆش دەویست که زۆریش دەوڵەمەند بوون و ئەو کچە ئەوھندە جوان و زیرەک و عاقل بوو که ئەوانەیی دەیانناسی نەیان دەزانی کامە سیفەتی جوانیی ئەو باس بکەن. کۆبوونەووی ئەو ھەموو سیفەتە باشانە دەو کیزە لەبارە دیتایییەدا وەھا ناگری مەیل و تاسەیی دۆن فیرنانی بەرز کردبووہو، بەلام چون بەھیچ رێگایەکدا دەستی پێی رانەدەگەیشت بۆ وەدەستھێنانی دلای ئەو، لای برا که بەلێنی زەماوھندی پێی بدا. بەحوکمی لوتفیککی که دەگەڵ منی بوو بەئەرکی خۆم دەزانی که بەدەلیل و ھینانەووی بەلگە و شاھیدی زۆر که لەبیرم بوون، پێش بەو خەیاڵەیی ئەو بگرم. کاتیک دیتم قسەیی من کاری تێ ناکا لای برام که باسەکە بەگوینی باوکی بگەیهنم، بەلام دۆن فیرنان لاویکی زرنگ و فیلەزان بوو. پێی زانی که من ئەو کارە دەکەم چون دەزانی کارگوزاریکی وەک من و ھەفادار ناتوانی کاریکی ئاوا که دزایەتی دەگەڵ پلەوپایە و ریز و حورمەتی دووک ھەبوو، بشاریتەووە. بۆ ئەوێ ھەلمفریۆینی گوتی: عیلاحم ئەوہیە بۆ ئەوێ ئەوینی ئەو کچە وەرزیترەم لەسەر بکەوێ، چەند مانگیک خۆم ون بکەم. وای دانا من و ئەو بەبیانوی کرینی ئەسپ له دووک ئیجازە وەرگری و بچینە لای باوکی من که له شارەکەیی ئەو باشترین ئەسپی دنیا پەرورە دەکرین. کاتیک ئەو قسانەم بیست بەدەندانی خۆشەویستی گراویی یەکەم ھەمووم تەسدیق کرد. دیارە ھەر پێشنیاریکی لهو خراپتریشم وەک باشترین پێشنیار قبول دەکرد. چون ھەرچی بێ، لهو فرسەتەدا چاوم

بهیاری نازهنینی خۆم لووسیند دهکتهوتوه. من بهو فکروه هانم دا رانهوستی و ههرچی زووتر ئەو کاره ئەنجام بدا و پیم گوت که دوور کهوتنهوه توندترین ههست و سۆزهکانیش سارد دهکاتهوه. بهلام وهک پاشان بۆم دهکوت دۆن فیرنان کاتیک ئەو پیتشیاره‌ی بهمن کرد، بهبیانوی بهئینی زهماوند و مارهکردن دسدزیژی دهکاته سهر نامووسی کچهکه و ئیستا له ترسی ئەوهی مه‌بادا باوکی له‌و تاوانه به‌خه‌به‌ر بیهتوه و ئاگری توورهبیه‌که‌ی بلیسه‌ی به‌رز بیهتوه، ده‌یویست که‌لک له‌ده‌رفه‌ت وهربرگرت و پیتش ئەوهی دهنگۆی ئەو شه‌رمه‌زاری و ریسوایی به‌ته‌نیه‌توه، برواته جینگایه‌کی دوور و ئەمین. چون ئەوین به‌لای زۆریک له‌ لاوانه‌وه ناوی پیرۆزی ئەوینی پیوه نییه و ته‌نیا هه‌وه‌سیکی تی‌په‌ره که ئامانجه‌که‌ی رازی کردنی هه‌ستی شه‌هوت و هه‌وسه و هه‌رکه ئەو تاسه‌یان دامرکا ئاگری ئەوینیش خامۆش ده‌بی، له‌ حالیکدا ده‌ئوینی به‌راستیدا شتی وا نایاته پیتش. هه‌رکه دۆن فیرنان ئاگری هه‌وه‌سی خۆی به‌کچه‌که دامرکاند، خۆشه‌ویستییه‌که‌ی سارد بووه‌وه و ئاگری ئەوینه‌که‌ی ورده و زو و خامۆش بوو. ئەگه‌ر ده‌پیتشدا له‌به‌ر پابه‌ندی به‌خۆشه‌ویستی کچه‌که له‌و شاره‌ دوور نه‌ده‌که‌وته‌وه، ئیستا بۆیه هه‌لده‌هات که وه‌عد و به‌یمان بشکینی و به‌ئینیه‌کانی بخاته پشتگۆی. دووک ئیزنی سه‌فه‌ری پی‌دا و منیشی کرده مه‌عموور ده‌گه‌لی برۆم. هه‌ر دووکمان گه‌بشتینه شاری زیدی من و باوکم ئەو جووری شانی هه‌لی ده‌گرت به‌زیرایی لی‌کرد. من زۆر زوو چاوم به‌لووسیند که‌وت و ئاوری ئەوینم بی‌ئوه‌ی له‌ کلپه‌ی که‌م بووبیه‌توه به‌و دیداره توندتر و گرگرتووتر بوو. له‌به‌ختی ره‌ش راز و نه‌ینی دل‌داری خۆم ده‌گه‌ل دۆن فیرنان باس کرد. چون پیم وابوو دابونه‌ریتی دۆستایه‌تی ده‌لی نابی هیچ شتی‌ک له‌و بشارمه‌وه. من له‌سه‌ر نازداری و جوانی و هۆش و زانایی لووسیند ئەوه‌نده رۆیشتم که ئەو هه‌موو په‌سن و پی‌هه‌لاگوتنه ئەوی وه‌هه‌وس خست که چاوی پی‌ی بکه‌وی و خاوه‌نی ئەو هه‌موو سیفه‌ته باش و جوانی و جه‌ماله‌ بناسی. نیوچاوان ره‌شیم وای کرد که به‌قسه‌ی بکه‌م تا ئەوه‌ی که شه‌ویک ده‌رووناکایی مۆمیکدا و له‌پشت په‌نجه‌ره‌یه‌که‌وه که من و لووسیند پیکه‌وه قسه‌مان ده‌کرد ئەوم به‌دۆن فیرنان نیشان دا. ئەو گراویی منی دیت و ته‌واوی جوان و نازدارانی دنیا‌ی له‌به‌ر چا که‌وت. ئەو لاوه به‌یه‌کجار دیت عاشق و گرفتار و شیت و شه‌یدا بوو. لال بووبوو قسه‌ی بۆ نه‌ده‌هات و سه‌ره‌نجانم وه‌ک بۆتان ده‌گی‌رمه‌وه زۆر سه‌خت دل‌ی پی‌ دۆراند. ده‌ستی ته‌قدیر بۆ گه‌شانده‌وه‌ی زۆرتری ئاگری ئەوینی دۆن فیرنان، که له‌ منی ده‌شارده‌وه و بیجگه‌ خودا لای که‌سی ئاشکرا نه‌ده‌کرد، رۆژی‌ک نامه‌یه‌کی به‌ده‌ستی گه‌یاند که لووسیند بۆ منی نووسیبوو و لئی

ویستبووم بچمه خوازبینی بۆ لای باوکی. ئەو نامه ئەونده جوان و به‌ئهدب و زه‌ریف و عاقلانه و نازدارانه نووسرابوو که دۆن فیرنان کاتیک خویندبوویه‌وه هاتبووه سه‌ر ئەم باوه‌ره که ته‌واوی جوانی و سه‌هت سووکی و عه‌قل و زانایی ژنایی دنیا هه‌مووی ده‌ویدا که‌وتوه‌ته سه‌ریه‌ک و «ئەوی جوانان هه‌موو لایانه به‌ته‌نیا هه‌یه لای»^(۱۷۸) ئەوه خۆی راستیه‌که و من ئیستا دانی پیتدا دینم که وه‌ختیک دۆن فیرنان ئەو هه‌موو ته‌عریف و پی‌هه‌لاگوتن و باس و خواسه‌ی له‌مه‌ر لووسیند ده‌هینا گۆری، پی‌گرژ ده‌بووم و که‌م که‌م لئی دردۆنگ ده‌بووم و باوه‌رم پی‌ نه‌ده‌ما. ده‌راستیدا دۆن فیرنان له‌هه‌ر هه‌لیکدا ته‌نیا باسی لووسیندی ده‌کرد و ئەگه‌ر باسی شتیکی تریش کرابا، قسه‌کانی با ده‌داوه سه‌ر لووسیند، هه‌ر چه‌ند هیچ پی‌وندیه‌کی به‌باسه‌که‌وه نه‌با. ئەم وه‌زعه دردۆنگی و سه‌سوودی له‌ دل‌ی مندا پیک دینا. ئەوه‌ش نه‌ک له‌به‌ر ئەوه که من له‌ وه‌فاداری و شه‌رافه‌تی لووسیند به‌شک و گومان بم به‌لکو له‌ ته‌قدیر و رایه‌له‌ی ئەو داوانه‌ی له‌سه‌ر رینگام پانی ده‌کرده‌وه ده‌ترسام. دۆن فیرنان هه‌میشه تی‌ده‌کۆشا نامه‌کانی من بۆ لووسیند و جوابه‌کانی ئەو بۆ من بخوینیه‌وه و بیانوی ئەو بووه که نیشاندانی زیره‌کانه‌ی خۆشه‌ویستی و عاشقانه‌ی ئیمه‌ی زۆر پی‌ خۆش بوو.

«ئهن قه‌زا رۆژی‌ک لووسیند له‌ منی داوا کرد که یه‌کی‌ک له‌ کتیبه‌ پاله‌وانیه‌کان به‌ناوی «ئامادیه‌ی گۆل»ی بۆ بنیرم...»

دۆن کیشۆت هه‌ر که ناوی کتیبی پاله‌وانی بیست ده‌نگی هه‌لبیری که: «ئه‌گه‌ر جه‌نابی به‌پزێتان له‌ سه‌ره‌تای داستانی خۆتدا به‌منت گوتبایه که خاتونی شکۆدار مادموانیل لووسیند خویندنه‌وه‌ی کتیب گه‌لی پاله‌وانی هینده پی‌خۆشه بۆ نیشاندانی به‌رزهمژی^(*) ئەو پیتاویستی به‌و هه‌موو تاریف و قسه و باسانه نه‌ده‌بوو. ئەگه‌ر شه‌وقی خویندنه‌وه‌ی ئەم ته‌رزه کتیبانه‌ی نه‌بوایه قه‌ت باوه‌رم به‌و هه‌موو په‌سن دان و باش ناساندنه نه‌ده‌کرد. که‌وابوو له‌وه زۆرتتر لازم به‌تاریف و باس کردنی باشی و جوانی و عه‌قل و فامی ئەو ناکا. بۆ من هه‌ر ئەوه‌نده به‌س بوو که بزانه‌م شۆق و سه‌لیقه‌ی له‌سه‌ر چیه‌ه تا به‌ جوانترین و به‌ هۆشترین ژنایی عاله‌می دابنیم. ئاره‌زووی من ئەوه بوو که بریا به‌پزێتان بیجگه‌ له‌ کتیبی

۱۷۸- خوالیخۆشبوو محمه‌دی قازی بۆ ئەو هه‌موو جوانی و جه‌مال و سیفه‌ته باشانه ئەو نیوه شیعره فارسییه‌ی هیناوه: «آنچه خویان همه دارند تو تنها داری» منیش ئەو نیوه شیعره‌ی مه‌لا غه‌فوور حافزی مه‌هابادیم له‌ جیی دانا «ئەوی جوانان هه‌موو لایانه به‌ته‌نیا هه‌یه لات». (وه‌رگێر)

نامادیسسی گۆل کتیبی بهنرخى «دۆن رۆگۆل یۆنانى»^(۱۷۹) یشت بۆ ناردبايه. چون من یه قین دهزانم که مادموازیل لووسیند له شهرحی حالى «دارائیدا»^(۱۸۰) و «گارایا»^(۱۸۱) و له قسه خوشهکانى «دارینل»^(۱۸۲) ی شوان و له تهرانهی شوانى و جوانیى ئه و که بهدهنگه خوشهکهی دهیگوتن و بهچهنگ لیدان بهئاواز دهیخویندنهوه، چهزیکى زۆرى دهبرد. بهلام دهرفتهی ئه وهی که ئهم خهتایه بهئاسانى قهرهبوو بکریتهوه، دهست دهدا. ئه وهش وهختیکه که جهنابت دهگهلم بیه گوندهکهم. چونکه لهوئى دهتوانم زۆرتتر له سیسهه کتیب، ههر لهو مایانهدا که هه موویانم له رۆحی خۆم خوشتر دهوین پشکهش بهجهنابت بکه. ههر چهند پیم وایه جادووگهرانى بهغیل و شهروور تهنا ته یه که دانهشیان بۆ نه هیشتوومهوه. دهی بۆ شمشه خشی که قسهکانى به پزنتانم بری چون دهگهلم باسی پاله وانیک له پاله وانانى سه رگهردان دپته گۆرئى، ههر به وجوده که پیش پرسنگهکانى رۆژ ناگیرئى تا گهرما بلاو نه که نه وه. و بۆ تریفه ی مانگه شه ویش بلاو کردنه وهی فینکی و نمناکی پیش پی ناگیرئى، بۆ منیش نامومکینه له دهر برینی بیرورا خۆم بپاریزم. که وابوو لیم بوو بووره و باقیى داسته نه که تمان بۆ بگپره وه که هیچ کاریک له وه شایسته تر نییه .»

دهو ماوه یه دا که دۆن کیشۆت خه ریکی ئه و ویزا وه ریه بوو که ئیستا باسما ن کرد. کاردینئو سه رى ده به ر خۆى نابوو. قیافه ی که سیکی بوو که به قوولی ده بیره وه چوو بی و با وه کو دۆن کیشۆت دوو جارى تکا لى کرد که به گپره انه وهی داستانه که ی دریزه بدا ئه و نه سه رى له سه ر ئه ژنۆ هه لگرت و نه یه که که لیمه شی جواب دا وه، به لام ئاخى پاش بیده نگیه کی دریز خایه ن سه رى هه لئنا و گو تى: «شتیک هه یه که له خه یالى من ناچپته دهر و هیچ که سیش له م جیهانه دا ناتوانئى من له و خه یاله به رپته دهر و ههر که س جوړیکى تر فکر بکاته وه یا پئى بچه قینئى و بلئى دیترا ن جوړیکى تر فکر ده که نه وه دز و درۆزن و دهغه لن. ئه و شته ئه وه یه که ئه و دزه په سته نانه جیهه، وه سته عه لى زه بیات ده گه لم شازن «مادازیم» Maddassime پتوه ندیى ناشه رعیه هه بووه. دۆن کیشۆت که له بیستنى ئه و قسه یه زۆر دهره له بوو بوو هاوارى لى بلند بوو: وپرای وه درۆخسته وهی ئه و تۆمه ته گو تى:

۱۷۹- Don Rugel de Créce پاله وانیکى قه دیم. (مه مه د قازى)

۱۸۰- له که سایه تیه گرینگه کانى داستانى «فلۆریسل دۆنیکه» به قه له مى فلیسیانۆ دۆسیلوا.

(مۆریس باردۆن)

۱۸۱- پروانه په راویزی ژووروو.

۱۸۲- پروانه په راویزی ژووروو.

«ناخ. لیره دا ئیتر بى لوتفیت فه رموو! سویندم به هه موو شه یتانه کانى دنیا که ئه و تۆمه ته نیشانه ی په ستى و نامه ردی و بئى هه یایى ته وا وه. شازن مادازیم خاتوونیکى شه ریف و خاوین بوو و هه رگیز ناتوانین بیره وه بکه ی نه وه که خانمیکى نه جیب و نه جیب زاده ده گه لم به ی تاریکى (*) خو پری و نابووته ده ستى تیکه لم کرد بئى. هه رکه س پچه وانه ی ئه وه بلئى یا بیر بکاته وه وه ک سه گ درۆ ده کا و من سواری یا پیاده، چه کدار یا بئى چه ک شه و بئى یا رۆژ بئى وه های لى حالى ده که م که بۆ خۆى نه زانى له کوپوه هاتووه.»

دهو کاتانه دا که دۆن کیشۆت قسه ی ده کرد کاردینئۆ زه ق زه ق تیی ده فکرى، چون دیسا ن تووشى نه خۆى شیتیه که ی بوو بووه وه و نه ی ده توانى داستانه که ی دریزه پئى بدا. دۆن کیشۆتیش له و ته وهینه ی که به شازن مادازیم کرابوو چیدى هه وه له ی بیستنى قسه کانى ئه وى نه بوو. به راستى سه یر بوو! دۆن کیشۆت ده ژیر کار تیکردنى کتیه نه فره تیه کانى (*) خۆیدا وه ها عه قلى له ده ست دا بوو و وه های له شازن مادازیم لایه نگرى کرد بوو که ده تگوت وه لیمه تى به راستى و قانونیى خۆى بووه. به لئى جا کاردینئۆ وه ک خۆى لى هات بووه وه و شیتیه که ی ده ستى پیدا بووه وه، کاتیک دیتى دۆن کیشۆت قسه کانى به درۆ ده خاته وه و جنیوان دهدا خۆى پئى پانه گیرا و به ردیکى گه وره ی له به ر پئى بوو، هه لى گرت و وه های له سینگی پاله وان راکیشا که به پشته وه دا خستى و به عه رزیدا دا. سانکۆ پانزا که ئه و ره فته ره ی ده گه لم ئه ربابى خۆى چا و پئى که وت به مستى گریکرا و به گژ ئه و دیتوانه یه دا هات به لام دیتوانه ی سه رشیت ئه ویشى به عه رزیدا دا و به مست و پیللقه تیی به ربوو. بز ن له وه رینیش که ده یه ویست به هاوارى سانکۆ بگا تووشى هه مان چاره نووس هات. دیتوانه ی دهره له بوو پاش ئه وه ی هه رسیکى تیرو پر کو تان، ده ستى لى هه لگرتن و له سه ره خۆ، بئى په له و هه جه له خۆى ده با وه شی لیره وه ره کانى داوینى کتیه کاندا ون کرد. سانکۆ له جیی خۆى راست بووه وه، به لام له سه ر ئه وه ی که له خۆرایى ئه و تیه ه لدانه ی وئى که وت بوو جنیوی به شوانه دا و خه تاکه ی خسته سه ر مى ئه و. چون ده یگوت ئه و ئه وانى له وه ناگا نه کردو وه ته وه که ئه و کابراه جاروبار له سه رى دهدا و شیت ده بئى و ئه وان ئه گه ر ئه وه یان زانیا ناگایان له خۆیان ده بوو. بز ن له وه رپین گو تى شکی ده وه دانییه که ده پشدا باسی ئه وه ی کردو وه و ئه گه ر که س گو پئى نه دا وه تئى تاوانى ئه و نییه. سانکۆ هه روا ره خنه ی لى ده گرت و شوانه جوا بى ده دا وه و ئهم گف تو گو یه سه ره نجام بوو به بیانووی ئه وه که به گژ یه کدا بچن و تیه ه لدانى باش له یه کتر بدن و ئه گه ر دۆن کیشۆت لیکى نه کردبانه وه، یه کتر یان ونجرونجر ده کرد. سانکۆ جو مگه ی ده ستى بز ن له وه رپئى گرت بوو و به دۆن

کیشۆتی دهگوت: «ئەى حەزەرەتى پالەوانى غەمگین پوخسار! لیم گەری با بیکوتم ئەو خۆپریهش وهک خۆم عیسائیکی پهست و ئاساییه و نهگهیهوته پلهی پالەوانى، کهوابوو ئەمن دهتوانم وهک پیاویکی ئازا، تهن بهتەن به گژیدا بچم و تۆلهی ئەو بهلایهی بهسهرم هاتوو له وی بستینمهوه. دۆن کیشۆت گوتی: راسته، بهلام دهزانم له و رووداوهی بهسهر ئیمه دا هات، ئەو هیچ تاوانیکی نییه.»

وه پاش ئەو قسانه ریکی خستنهوه. پاشان جاریکی تر له بزله وەرپینی پرسى که ئایا مومکینه کاردینیۆ ببینهوه دهنه ده حەسرەتى بیستنى باقیی داستانەکه دا دهمری. بزله وەرپین ئەوی دەپیشدا گوتبووی دووپاتی کردهوه و گوتی بهشوینی کاردینیۆ نازانی، بهلام ئەگەر بهوردی ئەم ناوچهیه پیشکن دور نییه چ بهحالهتی شیتی یا دهخالهتیکی ئاساییدا تووشی ببهوه.

لهمهڕ ئەو پێشهاته سهیرانهی ده چیاکانی سیرامۆرنادا بهسهر

پالەوانی نازای مانس هات وه لهمهڕ چلهکیشانی پالەوان به

لاسایى کردنهوهی «بۆتینیبرۆ»^(١٨٤)

دۆن کیشۆت که مالاوایی له بزله وەرپین کرد دیسان سواری رۆسینانت بووهوه و بهسانکۆی ئەمر کرد که ده خزمهتیدا بهسواری کهرکهی حەرکهت بکا. (١٨٥) هەر دووک کهم کهم دهچوون ده قوولایی کیهوکانهوه. سانکۆ له حەسرەتى ئەوهی و پراى رۆشنتن دهگەل ئەرباب قسانیش بکا، رۆحی هاتبووه سه لپوی. بهلام بۆ ئەوهی له دهستووراتی ئەرباب سهریچیی نهکردی پتی خۆش بوو دهپیشدا ئەو دست پى بکا. ئاخری چون نهیتوانی باری ئەو بیدهنگیه درێخایه نه ههگرى، بهئەربابی گوت: «ئەى حەزەرەتى دۆن کیشۆت له بهریتان تکا دهکهم حەلام بفرموون چون دهمهوی بگه پیمهوه لای ژن و مندالەکانم که لانی کهم بتوانم بهکهیفی خۆم دهرده دلای خۆمیان بهلاوه هه لپرم. چون ئەگەر قه رار بی شهو و رۆژ دهخزمهت تۆدا ئەو چۆل و بیابانه بپێوم و ورتهشم لی نهیا، وهک ئەوه وایه زینده بهگۆر کرابم. دیسانیش ئەگەر وهک سهردهمی گیزۆپیت^(١٨٦) موقهدهر بوايه حەیانات

١٨٢- Le Maître Elisabad برینکار و بهیتاری ئامادیسى گۆل بووه. (مۆریس باردۆن)

١٨٤- Beau Tenebreux لهقه بیکه که راهیبیک دای به ئامادیسى گۆل له کاتیکدا که پالەوان لهسهر «بهردی فهقیران» Roche Pauvre چلهکیشی کرد. بۆتینیبرۆ بهمانای کهسیکه که چووپیته ناخی تاریکیهوه.

١٨٥- سیروانتیس لیرهدا و ده بهشهکانی دواپیشدا له بیری دهچی که دز کهری سانکۆی دزیبوو. ته نیا له بهرگی دووهما وهبیر ئەو رووداوه دهکهوئتهوه. (مۆریس باردۆن) سهیرهکش له وه دایه که وهرکیری فه رهنسی «لووی و یاردۆ» ئەم هه لهیهی سیروانتیس راست دهکاتهوه و له وهرگێرانه کهی خۆیدا دهلی: «سانکۆ لهوهی که دهبی به پیمان پروا گرژ بوو...». (محهمد قازی)

١٨٦- گیزۆپیت Guisopete مه بهست هه مان «ئیزۆپ» یا «ئەزۆپ» Esope که سانکۆ له بهر بی سه وادی نهخۆتندهواری دهیشوئینی. ئەزۆپ هه مان ئەفسانه و ئیزی به ناویانگی قه دیمه که ده سه دهکانی حهوت یا شهشی پیش زایندا ده ژیا و ده پشدا، غولام بوو دوايه نازاد کرا. ئەم وته به ناویانگه له ئەزۆپ ماوه تهوه که دهلی: «باشترین شت له دنیا دا زبان و خراپترینش هه ر زبانه».

قسان بکهن ئەو دەرده زۆر گران نەدەبوو. چون ئەو دەم دەگەڵ کەرەکم یا هەر گیاندارێکی تر له هەر واریکدا قسەم دەکرد و بەمجۆرە دەر و خەفەتی خۆم پێ هەڵدەگیرا. بەلام ئەوای عومرت بەدوای رووداواندا بگه‌ڕێ و بێجگە لەمست و پێلاقە و تێهەڵدان و سەمای سەر لیخە، هیچی تەرت نسیب نەبێ، بەو حالەشەوه قیووقەپ^(*) نەوێری دەمت بکەیهوه و نەوێری رازی دلت بەکەس بێژی و وەک لالان ژین بەسەر بردن بەدەختییەکی گەورەیه. دۆن کیشۆت جوابی داوه: سانکۆ من دەر دی تۆ هەست پێ دەکەم. تۆ دەحەسەرەتی ئەویدا سووتاوی کە ئەو قفلەیی له زبانتەم داوه هەلی گرم و فەرمانی بێدەنگی بشکینم. زۆر باشه، ئیستا وای دابنێ کە من ئەو قفلەم هەلگرت و تۆ هەرچی دلت دەیهوێ بیلێ بەلام بەو شەرتهی کە هەلگرتنی فەرمانی بێدەنگی لهو ماوهیه تێنەپه‌ری کە ئیمە لهو کێوانەدا بەپێدا دەروین. سانکۆ گوتی: باشه با من ئیستا بتوانم قسان بکەم. بۆ دوايه خودا گەورەیه، هەر چی دیتە پیش با بێ و بەخێر بێ و بۆ دەسپێکی ئەو نازادی بهیانه له حەزەرتی بەرێزتان دەپرسم کە جەنابت بە چ دەلیل هەواداری و لایەنگریت لهو شازنە «مارکاسین»^(۱۸۷) یا نازام چیه کرد؟ یا بۆ حالی تۆ چە فەرقتی دەکرد ئەو سەگبایه «عەلی سەوهتە»^(۱۸۸) کە لەگای ئەو شازنە بووه یا نەبووه؟ من پێم وایه ئەگەر جەنابت کە داوهری ئەم کیشە نەبوون، لهو قسانە گەرابان ئەو کابرا شیتە باقیی داستانەکهی دەگێراوه و ئەو گاشەبەردەش وه ورگی جەنابت نەدەکەوت و منیش ئەو تێهەڵدانەم وئ نەدەکەوت. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، سویندم بەدینم ئەگەر تۆش بتزانیايه کە ئەو شازنە «مادازیمه» چ خاتوونێکی گەوره و نەجیب بووه، یه‌قیتم هه‌یه دەتگوت کە من چەند ئارام و لەسەر خۆم کە شەویله و زاری ئەو کابرایه‌ی ئەو قسانه‌ی دەکرد، ورد ناکەم. هەر ئەوهی کە یه‌کێک بلێ شازنێک دەگەڵ به‌یتاریک له بنه‌وه نیوانی خۆش کردوه، کوفریکی گەورەیه. راستیه مێژوویییه‌که‌ی ئەوهیه کە ئەم «وهستا عەلی زەببات». کە ئەو دیوانه‌یه باسی کرد، پیاویکی فەرزانە و موشاویریکی راستگۆ بوو و له خزمەت شازنیش هەم عینوانی تەبیبی هەبوو هەم له‌له. بەلام فکری ئەوهی کە شازن دلەبر و گراوی ئەو بووی زۆر بێ شەرمانه‌یه و حەقی ئەوهیه هەر کەس وا دەلێ بەتوندی سزا بدرێ. له لایه‌کی تریش‌ه‌وه بۆ ئەوهی بزانی کە کاردینیۆ چ شەکرێک دەشکینێ دەبووايه سەرنج بەدی کاتیک قسەکه‌ی گەیانده ئێره ئەو حاله‌تی شیتیه‌ی دیسان

۱۸۷- سانکۆ دیسان ناوی شازن مادازیم و مامۆستا عەلی زەببات دەشیوینێ و ده‌یانکاته ماکارسین و عەلی سەوهتە. (مۆریس باردۆن)

۱۸۸- پروانه په‌راویزی ژووروو.

دەستی پێ دا بووه‌وه. سانکۆ گوتی: عەرزێ نۆکه‌ری خۆشت هەر ئەوهیه کە ئێوه نەدەبووايه گوێ بدەنه قسەیی شیت و نەفامێک. چون ئەگەر ئەستیره‌ی بەختت دە هاوارت نەهاتبا ئەو بەرده‌ی دەستی دابوو به‌یه‌یه له جیاتی ئەوهی بەره‌و ورگی به‌رێزتان چووبا وه‌ته‌پلی سەری مباره‌کتان دەکەوت و ئیستا کانه کاری هەر دوو کمان کرابوو. دۆن کیشۆت گوتی: بەلام سانکۆ ئەم نوکتیه‌یه ده‌و مێشکه‌ رزیوه‌ت راکه کە دیوانه‌ییش نەیده‌توانی تاوانی کاردینیۆ پاسا و بداتەوه و ئەوه‌ش بزانه کە هەر پالەوانێکی سەرگەردان له رووی ئەخلاقه‌وه ئەو ئەرکه‌ی له‌سەر شانە دەبەرانبەر هەر کەسدا، چ عاقل، چ دیوانه له شەراره‌تی ژنان بەرگری بکا. ئەویش شازاده خانمێکی پایه‌به‌رزی وه‌ک شازن مادازیم کە من له‌بەر سیفاتی جوان و گەورەیی و نەجیبیه‌که‌ی به‌تایه‌تی خۆشم ده‌وێ، چون ئەو ژنه بێجگە له‌وه‌ی جوانیه‌که‌ی سەرسوڕه‌ینەر بوو، دەزەمانی گرفتاری و پیشه‌اتی ناخۆش و لیقه‌ومانی‌شدا خۆرا گر و پته‌و بوو و به‌عقل و تەببیر و لێزانی، کاره‌کانی دەبرده‌ پیش و ده‌لێن هەر ده‌وان رۆژاندا بوو کە هاو‌ده‌می و یارمه‌تی وه‌ستا عەلی، زەببات بۆ ئەو خاتوونه نیعمه‌تێک بوو و به‌یارمه‌تی و پێنۆنییه‌کانی ئەو بوو کە توانی باری گرانی ئەو هەموو مه‌ینه‌تی و گرفتاریانه هەلبگرێ. له‌وێوه‌ خۆپرییه‌ پیاو و ناکه‌سه‌کان ئەوه‌یان بۆ هەلبه‌ست کە گراوی وه‌ستا عەلی. بووه‌ به‌لام من دیسان ده‌لیتم‌ه‌وه کە ئەوانه‌ درۆیان کردوه و ئەوانه‌ی ئیستاش به‌خۆیان ئیجازه‌ بدن ئەو ته‌وه‌ینه‌ بکه‌ن دوو سه‌دجار درۆیان کردوه. سانکۆ گوتی: «من نه‌ئه‌و قسه‌ ده‌کەم و نه‌ خه‌یالێکی ئاوا ده‌کەم و هەر بزنیکیش نانی شوانی ده‌خوا ئەجه‌لی به‌پای خۆی»^(۱۸۹) ئەگەر ئەو دووه‌ پیکه‌وه‌ نووستوون یا نه‌نووستوون، خودا ده‌زانێ و به‌خودایه‌ کە تا ئیستا سزای دابن. عیسا به‌دینی خۆی موسا به‌دینی خۆی. من نه‌هیچم بیستوه‌ و نه‌ هیچم دیتوه‌ و فه‌تیش پێم خۆش نییه‌ خو‌ ده‌ژیانی خه‌لکی هه‌لقوتینم. دزی درۆژن بۆ خۆی شه‌رمه‌زاره‌ و درۆکانی له‌ رهنگی‌را دیارن. له‌ لایه‌کی تریش‌ه‌وه‌ من به‌رووتووقوتی هاتوومه‌ سەر ئەو دنیا‌یه و ئیستاش رووت و ره‌جالم و له‌و قسانه‌ نه‌ هیچم ده‌ست ده‌که‌وێ و نه‌ هیچم له‌ کیس ده‌چێ. به‌من چی ئەوان پیکه‌وه‌ دۆست بوون یا نه‌بوون. خه‌لک له‌بەر خۆیان‌ه‌وه‌ قسان ده‌کەن و دمی خه‌لکی به‌هیچ نابه‌سترێ. مه‌گەر خودای مه‌زنیشیان تاوانبار نه‌کرد؟ دۆن کیشۆت گوتی: یا مریه‌می داوین پاک! راستی سانکۆ ئەو

۱۸۹- به‌رێز محه‌مه‌دی قازی ئەو په‌نده‌ فارسیه‌ی ده‌کار هێناوه: «هر کس خزبره‌ بخورد پای لرش هم باید بنشیند». من له‌ په‌ندی کوردی کەلکم وه‌رگرت و کردم «بز نانی شوانی بخوا، ئەجه‌لی دێ».

هه موو قسه بی سهر و بناه له کوئی دینی؟ ئاخربابه تی باسه که ی ئیمه چ پئوه نندییه کی بهم هه موو نموونه و میسالانه وه هه یه که تۆ دهیان هینیتته گۆرئ! تۆ ئه و خودایه ی به حه قی ده ناسی سانکو له ئیستاوه دهنگت دهر نه یه و که ری خۆت لئ خوره و له مه ودوا ده کار ئیکدا که به تۆوه پئوه ندی نییه ده خاله ت مه که و به یار مه تی هه ر پینج هه سته کانه وه ئه وه ی به میشتکت بسپیژه که هه رچی من کردوومه و ده یکه م و له مه ودواش ده یکه م به پئوه ری عه قلی ساغ و پئودانی یاساکانی پالنه وانیه. چون من له و یاسایانه دا له هه موو پالنه وانانی جیهان شاره زاتم. سانکو گوتی: ئه رباب ئایا ئه وه ش به شیکه له یاساکانی پالنه وانانی که ئیمه وه که منالی سهر لیشتیواو ده و کۆساره دا، بی ئه وه ی ریگایه ک هه بی و نه کویره رییه ک له هیچ کوئی دیار بی ئاواره و سه رگه ردان به شوین دیوانه یه کدا بگه ریین که له وانیه ده گه ل دیتمانه وه دیسان شیتی له که لله ی داته وه و ئه و کاره ی به ناته واوی به جیی هیشتووه ته واوی بکا! مه به سیشم له کاره ناته واوه که ته واو کردنی به سه رهاته که ی نییه، به لکو ئه وه یه سهر و گوئلاکی به ریژتان و یه ک دوو دهنده ی من که هیشتا نه شکاون، تیک بشکینی و رزگارمان بی. دۆن کیشوئ گوتی: «سانکو ئه و جاریش پیت ده لیم. خه فبه و سته ت لئ بی ئه وه نییه ده یزانی! چون تۆ ده بی بزانی که من نه ته نیا بۆ دیتنی ئه و دیوانه یه نه هاتومه ئه م چۆلگه یه، به لکو به واوی ئه نجامدانی شاکار ئیکی بی وینه م که ده توانی ناوی من بۆ هه تاهه تابه بخاته سهر زیانان و سهرت نه یه شینم، کار ئیکی وا گه وره بکه م که مۆری فه رامۆشی و سپینه وه له ناوی هه موو پالنه وانانی سه رگه ردانی دنیا بدا.

سانکو پرسی: ئایا ئه و شاکاره ده گه ل مه ترسییش تیکه لاوه! پالنه وانانی غه مگین روخسار گوتی: نه خیر. هه ر چه ند له وانیه تاس باشی نه هینئ و له جیی دوو شه ش دوو بایه ک بی و ئیمه بیدۆرین! به لام هه رچی هه یه ئه نجامدانی ئه و کاره به شیوه یه کی دروست به ستر او هته وه به کار زانی تۆ. سانکو گوتی: چون ده فه رمووی به کار زانی منه وه به ستر او هته وه؟ دۆن کیشوئ گوتی: به لئ چون ئه گه ر تۆ له و جیییه ی که ده ننیرم زوو بگه رییه وه. زه حمه ت و مه ینه تی من زوو تئ ده په ری و سه رکه وتن و شانازی من مسۆگه ر ده بی، به لام با زۆر تر ماتلت (*) نه که م، ده مه وئ ئه ی سانکو، تۆ ئه م نوکته یه بزانی که ئامادیس پالنه وانانی ولاتی گۆل یه کیک له گه وره ترین و ته واوترین پالنه وانانی سه رگه ردان بوو. ئاخ! چاوه من که ده لیم چی؟! ته واوترین پالنه وان چییه؟ ئه و یه گانه ی رۆژگار و بی هاوتا و ئاغا و هه لینیعه ته ی ته واوی پالنه وانانی سه رده می خۆی بوو. من له «دۆن بلیانس» و ئه وانیه ی پیان وایه ئه ویش هاوتای ئامادیسه زۆر به گلهمیم و دلم لییان ئیشاوه. چون قه سه م

به ئیمانم ئه وان به هه له دا چون. له لایه کی تریشه وه ده لیم کاتیک وینه گه ریگه بیه وئ ده کاری خۆیدا نیوه دهر وه بی، تئ ده کۆشی له گه وره ترین وینه گه رانیک که خۆی ده یانناسی ته قلید بکا و ئه و شیوه بۆچوونه یا ئه م یاسایه ده بی له واری هه مووکاری باش و کرده وه ی به جی که ئامانجیان سه ره برزی جه مبووره ی (*) خه لکه پیروه ی لئ بکری. هه وره ها که سیک که به یه وئ ده ته دبیر و خۆپاگریدا ناو دهر بکا ده بی و بکا و هه ر واش ده کا. ئه وه ده بی له «ئولیس» (۱۹۰) که «هۆمیر» نه خش و ره سمییکی زیندووی کار و کرده وه کانی و که سایه تییه که ی بۆ ئیمه ره سم کردووه و ئه و ی وه ک نموونه ی پیاره تی نیشان داوه که ده رووه یو بوونه وه ده گه ل نامرادییه کانییدا تیبین و خۆپاگره، ته قلید بکا و سه ره مشق وه برکری. هه وره ک ویرژیل ده بوونی ئه نه Enée دا نازایه تی کوپئیکی به ئیمان و پاک و تیگه یشتوویی سه ردار ئیکی ئازامان پی نیشان ده دا. ئه م هه ر دوو هونه ره منده، قاره مانانی ئاسه واری خۆیان وه ک چون هه بوون نیشان نه داوه. به لکو ئه و جۆره ی که ده بی هه بن، تا بۆ مه ردانی داها توو نموونه یه کی ته واو بن له فه زیله ت و ته قوا و ئیمان. ئامادیسیش رووگه و ئه سستیره و خۆری پالنه وانان، ئازا و عاشق بوو و ئیمه که له ژیر ئالای ئه وین و پالنه وانه تیدا کۆ بوینه وه ده بی ته نیا ئاکاری ئه و ره چاو بکه بن، ئیستا که وایه، ئه ی سانکو، به بۆچوونی من پالنه وان ئیکی سه رگه ردان که بتوانی باشتر له هه موو که س ته قلیدی ئامادیس بکا زۆر تر له هه مووان خۆی له که مال و جه مال و شکۆی پالنه وانته ی نزیک ده کاته وه. جا، یه کیک له و کارانه ی زۆر تر له هه مووان بوو به هۆی ئه وه که ده نگۆی ناویانگ و عه قل و ته دبیر و نازایه تی و سه بر و خۆپاگریی ئه و ده جیهان دا بته نیتته وه! ده زه مانیکدا بوو که پالنه وان به هۆی نامیه ره بانئ گراوییه که ی خۆی «ئوریان» Oriane ناچار بوو بخزیتته ناو گۆشه ی ته نیایی و ناوی «بۆتینبرۆ» له سه ر خۆی بنئ و له سه ر «به ردی فه قیران» دا بنیشی و چله بکیشی. ئه م ناوه زۆر پر به پیست بوو و ده گه ل ئه و ژیا نه دژاره ی که ئه و به مه یل و په زای خۆی هه لئ بژارد بوو زۆر باش ریگ ده که وت. که وا بوو چون ته قلید له و پالنه وانه ده و ریگایه دا بۆ من ئاسانتره له شه ق و په ق (*) کردنی غوولان و سه ر برینی دیوان و تیکشکاندنی له شکران و په پی نانی سپا و به غه نیمه ت گرتنی که ره سه ی شه ر و به تالکردنه وه ی ته لیسم و جادووان، له لایه کی تریشه وه چون ئه م شوینه چۆلانه له هه ر

۱۹۰ - Ulysse پاشای ئه فسانه ییی ولاتی «ئیتاک» ی یونان و یه کیک له قاره مانانی گه وره ی که مارۆدانی «ترۆوا» بوو که هۆمیر به شیعه رکهانی خۆی ناوی ئه و ی کرده وه ته هه تا هه تایه. (مه مه د قازی)

باریکه وه بۆ ئەم کارانه سازگار، من به هیچ جوړ حازر نیم ئەم دەرڤته بئ وینهیه که خۆی هاتووته پیشوازم له دەست بدهم. سانکۆ پرسی: باشه، حه زه ته به پزیزتان له شوینه خه لوه ته دا ده تانه وئ چ کاریک بکه؟ دۆن کیشۆت گوتی: مه گهر پیم نه گوتی به شپوهی ئامادیسى گول، قیافه یه کی ناھومید به خۆوه دهگرم و له هه مان کاتا بۆ ئه وهی له رۆلانی دلاوهریش ته قلیدم کردبئ، شیت و توورەش دەیم؟ و ئاوا بوو که رۆلان کاتیک له سه ر دارهکانی قهراغ کانیاویک نیشانه و شتگه لیکى دۆزییه وه که نیشانی ددا ئانژلیک گراوییه زالم و بئ وهفاکهی شان و شکۆی خۆی هیناوه ته خوار و ده ئامیزى میدۆر Medor دا پراکشاو و له و رووداو وه ها غه مگین و په شپو بوو که کهوته حاله تی شیتی و دارهکانی له ریشه هه لکهند و ئاوی کانیاوانی قوراو کرد و شوانهکانی هه موو کوش و پروه و میگه لی هه موو قه کرد و کۆخته و تاولهکانی سووتاند و مالهکانی ویران کرد و ماینه که ی خۆی به سه ر زه ویدا پراکشیا و کوشتی و سه د هه زار شیتی تری گه وره که شایانی ناویانگی هه تاهه تاین له و پالهوانه ی روودا. (۱۹۱) به راستی من خه یالی ئه وه م نییه که مووبه موو هه رچی ئۆزلان، رۆلان یا رۆتۆلانی تووره (چون به هه رسیک ناو ناوی دهرچووویو) کردوویه تی و گوتوویه تی و بیری لی کردووه ته وه منیش بیکه م. به لام تیده کۆشم لانی که له وه به شه له کارهکانی که له هه مووی بنه رتهی تر بوون سه ره مشق وه ریکرم. په نگه خۆشم رازی بکه م که به ته قلید له ئامادیس بئ ئه وهی دپوانه یی بکه م یا هه را و فیتنه هه لایسیتم و هه را و هوریا به ریا بکه م، ته نیا بگرم و بکه ومه ده ریای ره شینی و ناھومیدی. کاریک که ئه و کردی و له هه موو که س زۆتر به شوړه و شانازی گه یشت. سانکۆ گوتی: به لام پالهوانانیک که ئه و کارانه یان ده کرد هانه یه کیان* هه بووه و له به ر هۆکارگه لیک ده چوون ده و به ستینه پر له شیتی و کاره سه یر و سه مه رانه وه و چله کیشییان ده کرد. به لام ئه ریایی خۆم تۆ به کام ده لیل خه ریکی خۆتمان لی شیت که ی؟ کام ئازا توانیویه تی تۆ له مه دیدان ده ریکا. یا چ به لگه و نیشانه یه کت هه یه که خاتون دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ ده گه ل پالهوانیکی عه ره ب یا مه سیحی کاریکی مندالانه ی کردبئ؟ دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ قه سته م به خودا که مه سه له که راست لیره دایه و ئامانجی کاری منیش هه ر ده و نوکته یه دایه. ئه گه ر قه رار بئ پالهوانیکی سه رگه ردان به ده لیل و هۆکاریکه وه شیت و دپوانه بئ لوتفیکى نابئ! گرینگ ئه وه یه پالهوان له خۆرا شیت بئ یا خۆی شیت بکا و کاریکی واکا به گراوییه که ی بیژن

۱۹۱- بېروانه کتیبی «رۆلانی تووره» ته رانه ی بیست و سییه م، بیست و چوارم و سییه م و... (مۆریس باردۆن)

کاتیک میشکی عاشق ئاوا بئ، سه به ب و بئ هۆ بشله قئ و تیک بچئ وای به وه ختیک که هۆ و سه به بیکیشی هه بئ. له لایه کی تره وه چ سه به بیک له وه به هیزتر که من ماوه یه کی زۆره له دل به ره نازداره که م دۆلسینه دوور که وتوو مه وه؟ چون تۆ هه ر وه ک دوینی له «ئامبرۆزیوی» شوانت گوتی لی بوو: «هه ر که س دوور بئ له دۆست و یار، ده ها رووژئ وه ک شیت و هارا!» که وابوو ئه ی سانکۆ وه ختی خۆت به نه سیحه ت کردنی من تپیه مه که و پیت وانه بئ من له و لاسایی کردنه وه نیاب و بئ وینه و ئاخربه خیره ده ست هه لده گرم. من ده مه وئ نامه یه کم بۆ بگه یه نییه خزمه ت نازهنینه که م دۆلسینه و تا زه مانیک که له و سه فه ره نه گه راوه یه وه و جوابت بۆ نه هیناومه وه دپوانه وار ده ژیم و ده بئ دپوانه بم. ئه گه ر وه لام ی نامه که ئه وه بوو که من ده مه وئ زوو ده ست له چله کیشی و خۆ شیت کردن ده کیشمه وه و ئه گه ر به پچه وانه ش بئ به راستی ده بمه دپوانه و هیچ هه ستیکم نامینئ. که وابوو دل به ری من هه ر جوړه جوابیک بداته وه من له و ره نج و په ریشانییه که تۆ منی ده گه ل به جئ دپلی، ئاسوو ده بم، چون له جوابی باش و به دللی من که تۆ بۆم دینیته وه، به لوتفی عه قل و تیگه یشتن خۆشحال ده بم و خۆش ده ژیم و له جوابی ناخۆش و دلته زین به لوتفی شیتی هه ست به ئیش و ئازار ناکه م. به لام سانکۆ، بلئ بزانه ئایا باشت ئاگاداری له کلاوخوودی مامبیرن کردووه؟ من ئه و رۆژه که سزا کیشه به ندییه که ده بویست ده ژیر پپی خۆیدا ورد و خاشی بکا و نه یوانی، دپتم که تۆ داها تپیه وه و له زه وی هه لت گرته وه؛ و هه ر ئه وه ش ئه وه ده گه یه نی که چه نده وه ستایانه دروست کراوه و دارپۆزراوه. سانکۆ ده جوابی ئه م قسه یه دا گوتی: ئای ئه ی پالهوانی غه مگین روخسار! سوپحانه لالا! به خودا قه سه م من چی تر تاقه تی ئه وه م نییه که هیندیک له فه رمایشاتی تۆ ببیسم. من ئاخری له و قسانه ی ده یانکه ی وای تئ ده گه م که هه رچی به ریزتان له مه ر رووداوی پالهوانی و گرتنی ولاتان و ئیمپراتوریان و دانی دورگه و پاداش به شپوهی پالهوانانی سه رگه ردان ده یفه رمووی، هه مووی بادی هه وا و پرپووچه و هیچی تیدا به سه نییه! چون هه ر که س له زاری جه نابت بیستی که به له گه ن ده لئی کلاوخوود و زۆتر له چوار رۆژه له وه هه لیه دای بیجگه له وه ی وا فکر بکاته وه که میشکی ویزه ری ئه و قسانه عیبی هیناوه، چ فکر ده کاته وه؟ من ئه و له گه نی ریش تاشینه م وه ک خۆی به تیکشکاو ی ده خورجینه که م ناوه و ده مه وئ رۆژیک ئه گه ر به دیداری مال و مندالم شاد و شوکور بوومه وه، ببیه مه وه مال و ته عمیری که مه وه و ریدنمی تیدا بتاشم. دۆن کیشۆت گوتی: چاوت لی بئ سانکۆ، قه سه م به و خودایه ی که تۆ سویندت پئ خوارد، تۆ له ته واوی ئه و مه یته رانه ی تا ئیستا له و جیهانه دا ژیاون بئ شعورتری! ئایا ده کری که تۆ له وکاته وه که ده گه ل من ده ها توچۆ دای، هیشتا تئ نه گه یشتی که ته واوی کاروباری

پالوانانی سهرگردان هه مووی خه یال پلاو و وړینه و دپوانه ئاسا و بی معنا دینه بهرچاو و هه موو ئیش و کاریان به پپچه وانه ی کاری خه لکی تره؟ و ده لیلی ئه وهش ئه وه نییه که به راستی ئه و کارانه وه هابن، به لکو دهنیو ئیمه دا هه میشه دهسته یه ک جادووگه هه ن که به پتی ئه وه ی لوتفیان ده گه لمان هه بی یا قهستی ئازاری ئیمه یان هه بی کاره کانمان به دلخوازی خو یان ده گورن، پپچه وانه ی ده کهن و ده شیوینن. هه ر به و ده لیله شه که ئه و شته ی له بهر چاوی تو له گه نه، به لای منوه کلاو خودی مامبیرنه و له بهر چاوی یه کی تر شتیکی تره و چ تیبینی و کاریکی عاقلانه ی کرد ئه و هه کیمه ی لایه نگری من، که ئه و شته ی که به راستی کلاو خودی مامبیرنه له بهر چاوی هه موو که س کردی به له گه نی ریش تاشی! دهن چو ن ئه م کلاو خوده شتیکی به قیمه ته هه موو وه دوام ده که وتن تا له ده ست منی ده ریئن. به لام چو ن ئیستا هه موو به له گه نی ریش تاشی لای حالین، هیچ ئاوری وئ نادهن و کاریان پئ نییه. کاری ئه و که سه ش که ده یویست بیشکینئ و هه ر له وئ به عه رزیدا دا ئه وه مان بو مسوگه ر ده کا. چو ن به پروای من ئه گه ر ئه و زانیای ئه و شته چیه، به ده ستی به تال نه ده ریشست. به هه رحال هه فال جارئ با له لای تو بی چو ن من کاریکم پتی نییه. چو ن ئه گه ر به وئ له چله کیشی خومدا به رتی رولاندا بروم ده بی هه موو چه کوچولیک له خوم دارنم و وه ک چو ن له دایک بووم ده بی ئاواش رووتوقوت بم.»

هه ر دووک له کاتیکدا سهرگه رمی ئه و قسانه بوون، گه یشتنه بناری کیوکی بلند که به ته نیا له به ردیکی یه کپارچه هه لته زیبوووه و چه ند کیوی تر ده وریان گرتبوو. له داوینی ئه و کیوه دا چومه لاتیکی چکوله ده هاته خوار و له ته نیشست ئه و ئاوه میترگ و چیمه نیکی ئه وهنده سهوز و زهنویتر بوو که چاو له دیتنی تیر نه ده بوو. چه ند داریکی تر لیره و له وئ و دوور له یه کتر و چه ند جو ره گولی سه حرایی ئه و دیمه نیان سه د هینده پارانده بووه. پالوانی غه مگین روخسار ئه و شوینه ی بو چله کیشی خوی هه لبرژارد. هه ر له و چرکه ساته دا که چاوی به و شوینه که وت وه ک له ده میک پشتره وه شیت بووی، به ده نگی بلند هاواری کرد: «ئاها! ئه ی ئاسمان! ئه وه تا ئه و شوینه ی من دیاری ده که م تا بو روزه ریشیه کی که خوت بو من پیک هیناوه فرمیسکان هه لوهرینم! ئه وه شوینیکه که فرمیسی چاوم تیکه لاوی ئاوی ئه م جو باره ده بی، شوینیکه که هه ناسه قوول و دریزه کانم به نیشانه ی په ژاره یه ک که دلم ده برزینی، هه مووکات گه لای ئه و دارانه له و کو سارانده دا ده لرینته وه! ئاخ ئه ی خوا وه ندانی دیهاتی که ده و هه ریمه چو لگه یه دا نیشته جی بوون، هه ر که س که هه ن، بو ناله و هاواره کانی ئه و دلداره بی ئه نوایه که بو گریان له ده ردی

دووریه کی دریز خایه ن و به به هانه ی هه سوودی و دلپسییه ک په نای بو ئه م بیابان و بیروونه هیناوه؛ گوئ بگرن. ئه و عاشقه ی که له جه فای دلبه ری بی وه فای خوی که نوینه ری جوانی و ئاخیرین گولوژه ی جه مالی به شه رییه گازنده ده کا و په نای بو ئیوه هیناوه. ئه ی په رییه کانی میشه و میرغوزاران که زوتر له دلی چیاکاندا جی ده گرن، خودا بکا ئه و جندوکه سووکه سه ر و هه رزه و بی که لکانه که ئیوه بیهووده بوونه خودای ئه وان، هه رگیز ئاسووده یی و ئارامی شیرینی ئیوه نه شیوینن، به و مه رجه که ئیوه ش ده ستی من بگرن. یارمه تیم بدن و تا به سه ر روزه ره شی خومدا بگرم. یا لانی که م له بیستنی ناله کانی من روو گرژ مه که ن! ئه ی دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ، ئه ی رۆژی شه وگاری تاریکانیم، ئه ی شانازی مه یه ته ی و دامایی من، ئه ی رووگه ی سه فه ر و هاتوچۆکانم.

ئه ی ئه ستیره ی به ختم، خوا وه ند به ختی سپی بدا به تو و هه رچی ئاره زوته پتی بگه ی، به و مه رجه تو ش ئاوری په حمه تی وه من ده ی و بیینی که له دووریت رووم ده کوئ کردووه و که وتوومه ته چ حال و رۆژیک و جوابیکی هیوا بزوین که شایسته ی خو راگری من ده ئویندا بی بو منی بنیرییه وه! ئیوه ئه ی دارستانی گو شه گیر و ته نیا که له مه ودا هاو ده می ته نیایی و گو شه گیری من دهن، به زه مزه مه و چه پله ریزانی گه لاکانتان نیشان بدن که بوونی منتان لیره پئ ناخوش نییه! ئه تو ش ئه ی مه یته ری چاک و وه فادار که هاو ده می رۆزانی خو شی و ناخو شی، ژیا نی منی، کار و ئاکاری من، هه رچی لیره ده بیینی به بیرگه تی بسپیره تا بو که سیک که ته نیا هاندر و بیانوی ئه م کارانه یه، بیگی رپته وه و حه کایه تی بگه ی! ...»

دۆن کیشۆت پاش گو تنی ئه م قسانه ی کو تایی له ئه سپه که ی پیاده بوو، لغاو و زین و به رگی له رۆسینانت کرده وه و به ده ستی خوی سه بریکی له پاشه لی دا و گو تی: ئه ی خو ش به ز، که هه ر چه ند هه موو کارت شاکاره به لام تو ش وه ک خوم رۆزه ره شی. ئیستا له ده ستی که سیک که ئازادی خوی له ده ست داوه، ئازادی خوت وهر بگه ر و بو هه ر شوینی که که دلخوازی تو یه برۆ چو ن له ئیوچاوانت نووسراوه که له باری هیز و تیژ هه لاتن و به تاقه تیدا، نه ئه سپی بالداری «ئاستۆلف»^(۱۹۲) و نه «فرۆنتۆن»ی ناودار که ئه و گشته بو

۱۹۲- ئاستۆلف Astolphe شازاده ی ئه فسانه یی ئینگلیزی و یه کیک له پالوانه ئازاکان بوو که ده خزمه ت «رۆلانی تووره» دا شمشیره شین بوو. ئه و شازاده یه ئه سپیکی بالدار و شه بیووریکی په مزوایی هه بوو. که هیچ زینده وهریک تاقه تی بیستنی ده نگی گوئ پچرین و ناخو شی ئه و شه بیووره ی نه بوو.

«برادامانت»^(۱۹۳) گران کهوت، هیچ کام دهگه‌ل تۆ بهرانبه‌ر نه‌بوون. سانکۆ که ئه‌وه‌ای دیت به‌دهنگی به‌رز گوتی: سه‌یره! چ کاریکی باشی کرد ئه‌وه‌ی که‌ری منی دزی و ئیمه‌ی له زهممه‌تی کورتان هه‌لگرتن و جل و جۆر هینانه خوار و هه‌وسار و پالوو بزگار کرد! بئگومان ئه‌گه‌ر ئیستا لیره بووایه، ده‌بوو نازی بکه‌م و بیلاوینمه‌وه، قسه‌ی زه‌لام زه‌لامی عه‌رز بکه‌م. به‌لام ئه‌گه‌ر لیره بووایه ئیزنم به‌کس نه‌ده‌دا پالانی له‌سه‌ر پشتی هه‌لبگرئ چون ئه‌و کاره چ فایده‌یه‌کی هه‌بوو؟ ئه‌و چ کاریکی به‌وه‌یه که نیوی عاشقان و ناھومیدان ببیسی؟ چون خاوه‌نه‌که‌ی ئه‌گه‌ر خودا هه‌زی لئ با، هه‌ر خۆم ده‌بووم، که نه عاشقم و نه ناھومید و دلسووتاو. به‌راستی ئه‌ی به‌پیز پالانه‌وانی غه‌مگین روخسار، ئه‌گه‌ر چوونی من بۆ لای «تۆبۆزۆ» و شیتیی چله‌کیشانی تۆ جه‌فنه‌نگ نییه و به‌راستییه، کاری باش ئه‌وه‌یه دووباره رۆسینانت زین بکه‌ینه‌وه تا قه‌ره‌بووی بئ گویدریژی من بکاته‌وه. به‌م شیوه هه‌م ده‌رۆشتن دا و هه‌م ده‌گه‌رانه‌وه‌دا کاتمان به‌فیرۆ ناچۆ و زووتر دیمه‌وه. چون ئه‌گه‌ر ئه‌و ریگایه به پتیاں برۆم ئه‌وه‌نده سه‌برسه‌بر ده‌رۆم و لاقم له دوو نایه‌ن که نازانم که‌ی ده‌گه‌می و که‌ی ده‌گه‌ریمه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، من ده‌لیم تۆ هه‌ر چی پیت باشه هه‌روا بکه و ئه‌و فکری تۆ به‌رای من زۆر دروسته. با ئه‌وه‌شت پئ بلیم تۆ ده‌بی پاش سئ رۆژی تر وه رئ که‌وی، تا دوماوایه‌دا هه‌رچی له دوریی ئه‌و ده‌یلیم و ده‌یکه‌م بیینی و بۆی بگپرییه‌وه. سانکۆ پرسی: مه‌گه‌ر بئجگه له‌وانه‌ی دیومن، چ ماوه بیینم؟

دۆن کیشۆت گوتی: جا تۆ تا ئیستا چیت دیوه؟ مه‌گه‌ر من نابئ ئیستا جلوه‌رگم دادرم، چه‌کوچۆل تووره‌له‌دم و له‌سه‌ر ئه‌م گاشه‌به‌ردانه هه‌لبه‌زدا به‌ز و زۆر کاری تری له‌م چه‌شنه بکه‌م که تۆ سه‌رت سوو بمینئ و هه‌زار جار ئافه‌رینم پئ بلئی؟ سانکۆ گوتی: ئه‌رباب بۆخاتری خودای ده‌وه‌لبه‌زدا به‌زه‌یدا که له‌سه‌ر ئه‌م به‌رد و گابه‌ردانه ده‌یکه‌ی، ئاگات له خۆت بئ، دهن له‌وانه‌یه هه‌ر ده‌یه‌که‌م بازاندان بکه‌ویتنه سه‌ر ته‌ق ته‌قه به‌ردیک یا تووشی بارودۆخیک بی که به‌رنامه‌ی چله‌کیشانت له کیس بچئ. من له‌سه‌ر ئه‌م بروایه‌م ئیستا که هه‌زه‌تی به‌رپزتان ئه‌م هه‌لبه‌ز و بازدان و خۆفریدانه به‌پویست ده‌زانن و ناتوانن له‌و کارانه سه‌رفی نه‌زه‌ر به‌فرموون، چون ئه‌م کارانه هه‌مووی ساخته‌یی^(*) و بۆ شوخی و پیکه‌نین ده‌کرتن، باشتهر ئه‌وه‌یه ده‌نیو ئاودا یا له‌سه‌ر شتیکی نه‌رمی وه‌ک لۆکه

۱۹۲- برادامانت Bradamante کچی ئازا و پالانه‌وان بوو که ده‌گه‌ل چهن پالانه‌وانی تر ره‌گه‌ل رۆلانی تووره که‌وتبوو. پاشان ده‌گه‌ل Roger زه‌ماوه‌ندی کرد. ئه‌سپیکی بوو به‌ناوی «فرۆنتون» که زۆر به‌ناوبانگ بوو. (محمه‌د قازی)

سه‌رمه‌قولاتان^(*) بده‌ی و له‌وانی تر بگه‌رپئ. باقییه‌که‌ی به‌من بسپیره. من خۆم ده‌زانم به‌دۆلسینه خاتوون بئژم که هه‌زه‌تی پالانه‌وان له‌سه‌ر تیژه‌به‌ردان که له ئه‌لماس تیژتر بوون سه‌رمه‌قولاتی لئ ده‌دا. دۆن کیشۆت ده‌ جوابدا گوتی: هه‌فال سانکۆ، من له نیازپاکی تۆ سپاسم هه‌یه به‌لام ده‌مه‌وی تیت بگه‌یه‌نم ته‌واوی ئه‌و کارانه‌ی من لیره ده‌یانکه‌م نه‌ تنیا فشه و گالته‌ نین، به‌لکو به‌ته‌واوی مانا به‌راستی و جیددین، چون ئه‌گه‌ر وا نه‌بی ده‌بیته پتچه‌وانه‌ی یاسا و ریتسای پالانه‌وانی که ئیمه‌ی له درۆ کردن مه‌نع کردوو و که‌سێک ئه‌و یاسا و ریتسایه وه‌پشت گوئ بخا له زومرهی پالانه‌وانان نییه و ترو ده‌کری: ئه‌وجار ئه‌نجامدانی کاریک به‌جیی کاریکی تر هه‌ر وه‌ک درۆ کردن وایه. که‌وا بوو هه‌لبه‌زدا به‌ز و سه‌رمه‌قولات و که‌وتن و هه‌ستانه‌وه‌کانم ده‌بی راستگوویانه و به‌راستی بی و ده‌وکارانه‌مدا ره‌نگی ریا و سه‌فسه‌ته و رواله‌تباری تیدا نه‌بی. ته‌نانه‌ت پتویسته تۆ هیندیک پارچه بۆ برین پچی لیره دابنئ. چون ته‌قدیر وای ویستوو، ئیمه شه‌ربه‌ته‌که‌مان له ده‌ست به‌دین. سانکۆ گوتی: خراپتر له‌وه‌ش ئه‌وه‌یه که ئیمه که‌ره‌که‌شمان له ده‌ست داوه، چون هه‌رچی پارچه و پیداووستی هه‌مانبوو ده‌گه‌ل ئه‌و له ده‌ست چوون و من له هه‌زه‌تی پالانه‌وان تکا ده‌که‌م تازه باسی ئه‌و شه‌ربه‌ته نه‌که‌ن چونکه هه‌ر که ناوی ده‌بیسیم، دلم تیکه‌ل دئ و له‌وانه‌یه جه‌رگ و ریحۆله‌م به‌هیلنجان بئنه‌م ده‌ر. بئجگه له‌وه‌ش تکام ئه‌وه‌یه ئه‌و سئ رۆژه‌ی که مۆله‌تت داومی تا بمئنه‌وه و شیت بازیه‌کانت چاو لئ بکه‌م، به‌تپه‌ریو دابنئ. من به‌لئنی ده‌دم که هه‌مووانم دیتوو و شایه‌دی ده‌دم که هه‌مووی راست و دروسته. من شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره له‌مه‌ر ئه‌م کارانه به‌خاتوون دۆلسینه ده‌لیم: به‌لام تۆ نامه‌که‌ت بنووسه و هه‌رچی زووتر ره‌وانه‌م که با برۆم. چون من له قوولایی دلمه‌وه ئاره‌زوو ده‌که‌م هه‌رچی زووتر هه‌زه‌تی به‌رپزتان له‌م به‌رزه‌خه بکیشمه ده‌ره‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: به‌رزه‌خت گوت سانکۆ؟ ده‌بوایه بلئی دوزه‌خ، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر نیویکی خراپتریش پئ شک دئ ده‌کاری بئنه. سانکۆ گوتی: وه‌ک بیستووومه ئه‌وانه‌ی له دۆزه‌خن «فیهم خالتوون»^(۱۹۴) یشن. دۆن کیشۆت گوتی: من ده‌مانای «خالتوون» ناگه‌م. سانکۆ گوتی مانای «خالتوون» ئه‌وه‌یه هه‌ر که‌س له دۆزه‌خدا بئ، هه‌رگیز ناتوانئ لئی ده‌رباز بئ و تا هه‌تاه‌تا له‌ویدا ده‌مئیتنه‌وه. ئه‌لبه‌ته له واری به‌رپزتانه‌وه کار به‌پتچه‌وانه‌یه. چون ئه‌گه‌ر من مامزه له که‌له‌که‌ی رۆسینانت وه‌کاربخه‌م، رۆسینانت بال ده‌گرئ و ئه‌وه‌نده به‌سه پام بگاته شاری و

۱۹۴- In inferno nulla est redemptio رسته‌یه‌کی لاتینییه و به‌مانای ئه‌و ده‌سته‌واژه عه‌ره‌بییه هاتوو «هم فیها خالدون» یانی تا ئه‌به‌د له دۆزه‌خدا ده‌مئینه‌وه. سانکۆ به‌هۆی نه‌خوینده‌وارییه‌وه «خالدون» به‌«خالتوون» ده‌خوینتیه‌وه.

به خزمهت خاتوون دۆلسینه بگم. ئەودەم لەمەر کەریهتی و دێوانهیی حەزەرەتی بەرپزتان (کەریهتی و دێوانهیی ھەریهکن) کە تا ئیستا کردووتانە یا ئیستا ماوہ کە بیکە، وەھا باس دەکەم و شتی وا دەگێرمەوہ کە ئەگەر دلێ لە کۆلکەداری چپوپەمۆش رەقتەر بێ لە دەستکێشی نەرمتر دەکەم و بەو جوابەنەرم و دلخۆش کەرەوہ وەک جادووگەرێکی عەبیبار بەحەوادا دەگەریمەوہ و ئیوہ لەم بەرزەخە کە بەلاتانەوہ دۆزەخە پزگار دەکەم. ھەر چەند ناکرێ پێی بلێی دۆزەخ چون ھیوام زۆرہ ئیوہی لێ بێنمە دەرەوہ، لە کاتیکیدا بۆ دۆزەخییەکان وەک گوتم ئەم ئومیدە لە ئاردانییە و من پیم وانییە بەرپزتان بڕوایەکی تراتان ھەبێ. پالەوانی غەمگین پوخسار گوتی: بەلێ، ئەوہ زۆر دروستە. بەلام بۆ نووسینی نامە دەبێ چ بکەین؟ سانکۆ گوتی: وەھەر وەھا بۆ نووسینی حەوالەتی سێ جاشە کەرەکەش فکریک بکەوہ. دۆن کیشۆت گوتی: ئەویشت دەگەڵ نامەکەم بۆ دەنووسم و ئیستا کە کاغەزمان دەست ناکەوێ باشتر ئەوہیە کە وەک قەدیمیەکان لەسەر گەلای دار یا لەوھی میوین بنووسین. ھەر چەند بەراستی وەدەستھێنانی مۆم (میو) لە پەیدا کردنی کاغەز ئاسانتر نییە: بەلام راوہستە شتیک بەفکرەم گەیشت کە بۆ نووسین زۆر باشە و تەنانەت لە باشیش باشترە و ئەویش ھەمان دەفتەرچە باغەلییە کەبە کە کاردینی و نی کردوہ. ئەلبەتە تۆ دەبێ کە گەیشتیە ھەوہلێن گوند ئەم نووسراوہ بەدی بەمامۆستایەکی قوتابخانە و بەخەتیکێ خۆش لەسەر کاغەزێکی جوان بینووسیتەوہ. ئەگەر مامۆستای قوتابخانە دەست نەکەوت، یەکەم خادیمی کلیسا کە تووشی بووی ئەم کارەت بۆ ئەنجام دەدا: بەلام ئامان ئامان! نەکەمی نامەکە بەدیە دەست دەفتەردارانێ (*سەبتی، چون ئەم تاقمە خەتیکێ رەشکە و پێشکەیان ھەبە کە بەشەیتانیش ناخویندریتەوہ. سانکۆ گوتی: ئەدی بۆ ئیمزا کردنی نامەکە چ بکەم؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئامادیسێ گۆل ھیچ کات نامەکانی خۆی ئیمزا (مۆر) نە دەکرد. سانکۆ گوتی: زۆر باشە، بەلام حەوالەتی سێ جاشکە کە ھەر دەبێ ئیمزا بکری، چون ئەگەر مەتنی حەوالەکە بەرینە سەر کاغەزێکی تر دەلێن ئیمزاکەمی جەلە (*و من بێ جاشە کەر دەمینمەوہ. دۆن کیشۆت گوتی: من حەوالەکە دە دەفتەرچەمی باغەلی کاردینیویدا دەنووسم و ئیمزاشی دەکەم و کاتیک برازاکەم ئیمزای من ببینی دەیناسیتەوہ و گرفتیک دروست ناکا. بەلام بۆ نامە عاشقانەکە بەجیکەمی ئیمزا دەبێ لە بن نامەکە بنووسی: «بەندەمی ھەتا سەری تۆ، پالەوانی خەمگین پوخسار» و ئەوہیش گرینگ نییە کە ئەم نامە بەخەت و نووسینی کەسێکی تر بێ، چون ئەگەر باشم لەبیر مابێ دۆلسینە سەوادێ خویندەنەوہ و نووسینی نییە و لە تەواوی ژیانیدا نامەیکە بەخەتی من نەدیتوہ.

دەراستیدا سانکۆ، دلاریی من و ئەو ھەمیشە زۆر ئەفلاتوونی بوو و ھیچ کات لە سنووری چاو برکییەکی مەسوومانە تی نەپەرپوہ. ئەویش ئەوہند لە دوورەوہ بوو کە من دەتوانم بەو جادووانیکێ ئاسوودەوہ سویندت بۆ بخۆم کە دەماوہی ئەو دوازدە سالەدا کە من ئەوم لە بیلبیلەمی چاوم - کە پۆژیک دەبیتە خۆراکی مارومپیروو - زۆرتر خۆش ویستوہ، چوار جارم نەدیتوہ و لەو چوار جارەش رەنگە جاریک پێی نەزانیی کە ئەوا من چاوی لێ دەکەم. ئەوہندەمی باوکی «لۆرینزۆ کۆرشوئیلۆ» Lorenzo corchoelo و دایکی «ئالدۆنزا نۆگالیس» Aldonza Nogles ئەویان دە جیکایەکی بەستراو و دەست بەسەردا بارھێناوہ. سانکۆ ھاواری کرد کە: چلۆن؟ چلۆن؟ ئەوہ ھەمان کچی «لۆرینزۆ کۆرشوئیلۆ»یە کە ئەمڕۆ بەخاتوون دۆلسینە تۆبۆزۆ ناویانگی دەر کردوہ؟ ھەر ئەوہی کە «ئالدۆنزا لۆرینزۆ»شی پێ دەلێن؟ دۆن کیشۆت گوتی: بەلێ راست خۆیەتی، ھەمان ئەو کەسەمی کە شایستەییە بەسەر تەواوی دنیادا پاشایەتی بکا. سانکۆ گوتی: «سەیرە من باشی دەناسم و دەتوانم بێژم کە وەزەنی ئاسن باشتر لە بەھێزترین کورەکانی گوند توور ھەلەدا پەنا بۆ خودا! عەجەب کچەتیوکی روودامالای مل ئەستور و سەلێتەییە. باوہر بکە سەلێتەمی وەک خۆی کەمە و ھەر پالەوانیکێ سەرگەردان خۆشەویستی، خۆی پێ نیشان بدا تیدا دەچی. ئەو ھەزار کەری وا دەباتە سەر جوگە و ئاوی نادا و دەبگەرینیتەوہ. ئەو دایک قەحەبیە نازانی چ دەنگیکێ ناخۆشی ھەبە و چ گەروویە ک! ھەر ئەوہندت دەتوانم عەرز کەم پۆژیک رۆیشتە سەر بورجی کلیساکەمی دێ تا کریکارەکانی مەزرای باوکی بانگ بکا و باوہکو کارگەرەکان نیو فرسەخ دورتر بوون دەنگی ئەویان وەھا بەباشی گوێ لێ بوو دەتگوت لە بن بورجەکە راوہستاو. باشترین سیفەتی ئەو کچە ئەوہیە کە حیز نییە و ئەداوئەتواری سەیر و سەمەرەمی ھەبە. دەگەڵ ھەموو کەس شوخی و دم بەدمەمی (*دەکا و لەخۆرا پیدەکەنی و خۆی لە کەریهتی دەدا و خەلکیش بەکەر دەزانی. ئیستا ئەمی پالەوانی خەمگین پوخسار. من دەمەوێ عەرزت بکەم کە جەنابت بەخاتری ئەو نە تەنیا دەبێ دەست بەکاری شیتانە بکەمی، بەلکو دەتوانی بەحەق لە ژیان تیربی و خۆت بخنکینی و لە نیو گشت ئەوانەدا کە ئەو خەبەرەیان پێ دەگا کەس نابێ نەلێ کاریکی چاکت کردوہ. ئاخ پیم خۆش بوو ھەر ئیستا وەرپێ کەوتبایەم، تەنیا بەشقی ئەوہی جاریکتر چاوم پێی بکەوێ، چون زۆر لەمێژە نەمدیوہ بەراستی ئیستا دەبێ زۆر گۆرابی، چون ھیچ شتیک بەقەدەر کار کردن لە سەحرا و لەبەر خۆرەتاو و با، رەنگ و رووی جوانی ژنان لەناو نابا. بەو حالەشەوہ ئەمی حەزەرەتی دۆن کیشۆت من دەبێ لە خزمەت تۆ ئیقرار بەشتیک بکەم کە تا ئیستا لەبیرم نەبوو. منی

ساویلکه پنم و ابو که دؤلسینه خانم کچی نه جیب زادهیه کی پایه بهرزه که حه زره تی به پیزتان عاشقی بوون و ئەو شان و شکویتی ههیه و شایانی ئەوه ههیه که دیاری وهک «بیسکایی بهزیو» و سزاکیشانی له بهند خه له ستوو(*) و زۆریکی تر له سه رکه وتنه کانی به پیزتان که ماشه لالا دهگه ل سه رکه وتنه کانی پیش مهیته ربی من ده ژمار نایه، پیشکەشی بکهی. به لام به سه رنج دان به گشت لایه نه کان، له وهی که خاتوون «ئالذونزالؤرینزو» یا ببوره خاتوون دؤلسینه دؤتۆبۆزو، ببینی که ئەو دوژمنه به زیوانه که جه نابت نار دووتنه خزمه تی یا دهینیرن، له بهر پچی دهکه ونه سه ر ئەژنو. بۆ ئەو چ قازانجیکی ههیه؟ له وان ههیه ئەوکاتی که ئەسیره کانی دهگه نه خزمه تی خه ریکی پاک کردنی شه دانه یا کوتانی گهنم له عه مبار دا بی و ئەم که سانه له دیتنی ئەو دهو حاله ته دا تووره بن یا ئەو خۆی ئەم دیاریبانه مه سخه ره بکا و یا خۆشی له چاره یان نه یا. دۆن کیشۆت کوتی: سانکۆ من سه دجارم پی کوتووی که زۆری ده پرسی(*) و بهو فکره کورت و عه قلّه ناته واوه ت ئەغله ب قسه ی بی تام ده که ی و ته شه ر و تانوونم لی ده ده ی. به لام بۆ ئەوه ی بزانی تو چه نده که ر و من چه ند عاقلم، ده مه یی گوئی بۆ ئەم نه قلّه چکۆله رادیری: «جا بزانه و ئاگادار به که بیوه ژنیک ی له بار و جوان و بی به ندویار و ده ولّه مه ند و به تایبه تی دلته ی هه بوو که عاشقی لاویکی مجیۆری کلیسا بوو، که کورپکی چوارشانه و جوان چاک و شاد و خۆش مه شره ف بوو. برا گه وره گه ی له م که ینویه ی نه ئاگادار بووه وه و رۆژیک به نه سیحه ت و دلّسۆزییه وه به بیوه ژنه که ی گوت: خاتوون من به راستی به لامه وه سهیره که خانمیک ی وهک تو نه جیب و به شان و شه و که وت عاشقی پیاویکی په ست و ئاسایی و عامی وهک فلانی بی، له کاتیکدا هه ر له و کلیسایه ئەو گشته مامۆستا و زانا و پیاوی گه وره ی لیه به که به پیزتان ده توانن وهک هه رمییه کی شیرین و به تام له نیۆ سه دان هه رمییدا به کیان هه لبریزی و بلایی «ئه وه یان بۆ من باشه» یا «ئه و یه که م پی له هه مووان باشتره»، به لام خانم بی په رده و دهق و دۆغری ده جوابیدا گوتی: «ئه ی برای زۆر خۆشه و بیست و ئە ی وه لینعه مه تی من، ئەگه ر پیّت وایه من ده هه لبراردنی فلانیدا به هه له چووم، هه ر چه ند به رای تو رهنگه که ریک بی له وه دشته، با پیّت بلیم که تو به هه له چووی و وهک قه دیمی یه کان فکر ت کردووه ته وه. چون ئەو ده زانایی کاریکدا که من له بهر ئەو کاره هه لم بزار دووه، به قه دهر ئه ره ستوو زانایه.» که و ابو ئە ی سانکۆ، بۆ کاریکی که من به دؤلسینه م ههیه ئەو له به نرخترین شانزاده خانمه کانی دنیا له سه رتره و زۆر تر به کاری من دئ. نه چی پیّت و ابی ته واوی ئەو شاعیرانه که ده پیته لاگوتنی ژاندا جوانترین شیعر ده هۆننه وه، به راستی عاشقی ئەوانن. تو فکر

ده که یه وه که «مامادیلیس» و «فیلیس» و «سیلوی» و «دیان» و «گالاته» و کئی و کئی... ئەو ژنه به ناویانگانه که نیویان بووته ناو ناختی سه دان شیعر و قه سیده و غه زه ل و دیوانه شیعر و له دووکانی سه رتاشی و شانۆگه ربی کۆمیدیدا نیویان ده به ن و یادیان ده که ن. به راستی له سه ر ئه رزی واقیع هه بوون و گراوی که سانیک بوون که ناویانی به رز کردووه ته وه؟ خیر، به راستی وایه. زوریک له شاعیران ئەم خاتوونه یان ده دینای خه یالی خۆیاندا خولقاندووه تا بابه ت و مه زموونیکیان دابی به شیعره کانیان و خه لک به عاشقیان بزانی یا لانی که م پییان و ابی ئەوانه سه ریان له دلّاری ده رده چی و بۆیه ده بی عاشقیان بن. که و ابو بۆ من هه ر ئەوه نده به سه که بیر بکه مه وه و لیم یه قین بی که ئالذونزالؤریتروی خۆشه و بیستی من جوانه و زاناشه. عه سل و نه سه بی ئەو زۆر گرینگ نییه؛ چون ئیمه خۆ نامانه یی له م باره وه لیکولینه وه بکه ین و تاجی شانازی له سه ر دابنیدن. هه ر ئەوه نده به سه که من پیتم وایه جوانترین شادۆتی ئەو دنیا یه خۆیه تی: چون به هه ر حال سانکۆ، ئەگه ر نازانی بزانه که دووش ت زۆر تر له هه مووش ت و پرووژینه ری دلّارین، یه کیان جوانی روخسار، ئەوی دی جوانی ناویانگ و ئاکار. وه ئەم هه ر دوو لایه نه له دؤلسینه دا کۆ بوونه ته وه. چون ده جوانی روخساردا هه یچ که س نایگاتی و ده جوانی ئاکار و ناویانگیشدا که م که س هه یه که بتوانین وهک ئەوی هه لسه نگینن. کورته ی که لام، من وای تی ده گه م بی که م وزیاد کردن دؤلسینه دروست ئەوه یه که گوتم و من ئەوی له باری ره سه نایه تی بنه چه که و هه م له باری شوخ و شهنگی به دلّخوازی خۆم له سه ر ناوینه ی بینینی خۆم ره سم ده که م تا ئەو جیگایه ی که نه هیلین و نه لۆکریس و نه هه یچ جوانیک ی ئەو دنیا یه و ژنای رابردوو چ رۆمی و چ یۆنانی و چ به ره بر ده سه که نه ی(*) له دوو نه که ن!

ئیسنا هه ر که س چ ده لی با بلای و ئەگه ر نه زانان ته شه ر و تانوونم لی دن لانی که م زانایان و دژوار په سندان(*) ئیرادم لی ناگرن. سانکۆ گوتی: منیش ده لیم که جه نابت فه رمایشته کانت هه مووی دروسته و من له که ر که رترم و بۆخۆشم تی ناگه م بۆ ناوی «که ر» م له زاری ناکه وی و هینده ی دوویات ده که مه وه چون به پیی قاعیده ماره نگاز له په تکی ره ش و سپی ده ترسی^(۱۹۵). دۆن کیشۆت ده فته ری کار دینیۆی هه لگرت و رۆشسته گۆشه یه ک و ده ستی کرد به نووسین. کاتیک له نووسین، ته واو بوو سانکۆی بانگ کرد و پیی گوت که ده یه وی نامه که ی بۆ بخوینته وه تا رسته کانی به زهینی بسپیرئ چون له به ختی ره شی ئەو

۱۹۵- وەرگیراوی ئەو پەنە فارسییە «مار گزیده از ریسمان سیاہ و سفید می ترسد». (وەرگیر)

به دور نییه نامه که له ریگا دا ون بکا. سانکو گوتی: باشتر ئه وهیه جه نابت نامه که دوو سی جار ده دهفته ره که وا بنووسی و پاشان به منی بسپیری. من خوم دهنام چونی هه لبرگم. به لام فکری ئه وهی که من نامه که له بهر کهم فکریکی ئه حمه قانهیه. چون بیرگی من ئه وهنده کزه که جاری وایه نیوی خوم له بیر ده چینه وه. به هر حال نامه کهم بو بخوینه وه که من له بیستنی ئه و خوشحال دهم. دهنام ده بی جوات نووسی بی. دهن کیشوت گوتی: دهجا گویم بو راگره، ئه وه مه زمونی نامه کهیه:

نامه ی دهن کیشوت بو دؤلسینه دۆتۆبۆزۆ

«خاتونی پایه بهرز و گه وره وار»*

ئه ی دل بهری نازهنینی من دؤلسینه دۆتۆبۆزۆ، ئه م کوشته ی تیری جه رگبری دوور که وته ی تو که دلی پرخوین و برینداره، گه رچی خو ی له نیعمه تی له ش ساغی بی به شه، سلامه تی و جوودی نازهنینی تو به دل ئاره زوو ده کا. ئه گه ر خودا به و رۆزه نه کا پرووی خوشه و بیستیم لی وهرگپری یا چاوی ئاور لیدانه وه م لی بقووچینی یا به جه ور و جه فات گیانم بگه یه نیته سه ر لیوان، هه رچه نده من ده ه لگرتن و کیشانی باری مه یه ته ی و درد و گرفتاریدا ئازا و خوراکرم، زحمه ته بتوانم ده به رانبه ر بی میهری و تووره یی تودا، خوم راگرم و بمینم. ئه ی دل بهری بی وه فا، ئه ی دوژمنی به ریه رستی من. ئه وه سانکوم ناره خزمه ت. ئه و مه یته ره وه فاداره ی من باسی رۆژگار ره شی و ژبانی تالی منت بو ده کا؛ ئه گه ر تو دلت به ئه حوالی من بسووتی، به هاوارم بگه که من به نده ی تو م، ئه گه ر نا هه ر چی هه زت لی یه ئاوا بکه، چون من به کو تاییه ی نازهنینی خوم ره زامه ندیی جه فای تو و وه فای خوم پیک دینم.

«به نده ی هه تا سه ر، پاله وانی خه مگین روخسار»

سانکو کاتیک دهقی نامه که ی بیست هاواری کرد که: «به رۆچی باوکم من تا ئیستا نووسراوه ی ئاوا بهرز و سه رنجراکیشم نه بیستوووه. «جل الخالق!» راستی هه زه ته ی به ریزتان ئه وه ی و بیستووته پیی بلای بیشت گوتوووه! به تاییه تی ئاخری نامه که ت چه نده جوان به ئیمزای «پاله وانی خه مگین روخسار» کو تایی پی هیناوه! من پیی ده لیم که تو به راستی خو ت شه ی تانکی و هیچ شتیک نییه نه یزانی. دهن کیشوت گوتی بو ئه و شوغله ی من، پیاو ده بی هه موو شتیک بزانی. سانکو گوتی: زور باشه، ده جا زحمه ت نه بی

هه واله ی سی جاشه که ره که ش هه ر له ژیر ئه م نامه یه بو من بنووسه و زوریش به جوانی و به ناشکرایی ئیمزای بکه تا ئه وه ی که چاویان پیی کهوت، ئیمزاکه ت بناسنه وه. دهن کیشوت گوتی: ئه ی به چاوان! پاشان هه واله که ی نووسی و بو سانکو ی خوینده وه:

«خوشکه زای خوشه و بیستم، تکایه به پیی ئه م نامه یه سی سه ر له پینج سه ر جاشه که ری من که له ماله وه م به چی هیشتون و ئاگاداری له وانم به تو ئه سپارردوووه، ته حویلی سانکو پانزای مه یته ری من بده و ئه وه شت پی بلیم که پوولی هه ر سیک جاشه که کانم لیره لی وهرگرتوووه. ئه م هه واله و ره سیدی(*) جاشه که ره کان له لای خو ت راگره که به حیساب بگیری. نووسرا ده قوولایی چیاکانی سیراموژنادا، ۲۷ ی ئووتی سالی جاری.»

سانکو هاواری کرد: ئاهه رین! ئاهه رین! بژی! بژی! ئیستا هه زه ته ی به ریزتان هه ر ماوه ئیمزای بکه ی. دهن کیشوت گوتی: ئیمزا کردنی ناوی. ئه وه نده به سه ناوی خوم له ژیر هه واله که بنووسم و هه ر ئه وه نه ته نیا بو سی سه ر جاشه که ره که به لکه بو سی سه ر سه ر که ره گه ل، به ئه نده ی ئیمزا ئیعتیباری هه یه. سانکو گوتی: «من بروام به هه زه ته ی به ریزتان هه یه، که وابوو ئینم بده بجم رۆسینانت زین بکه م و جه نابیشت دوعای به خیرم بو بکه، چون ده مه وی بی ئه وه ی هه لبه زدابزه و جرت وفرتی به ریزتان ببینم، زوو وه ری کهوم و من خوم دهنام چون باسی که ره بازاریه کانی تو بکه م و بلیم چهام دیتوووه. دهن کیشوت گوتی: سانکو، به لام من له سه ر ئه م بروایه م زور لازمه. لانی که م من به پروتی ببینی و ده دوازه جور کاری شیتانه م چاوی بکه ی، ئه م کاره هه مووی نیو سه عات زورتر ناکیشی، ئه وده م ده توانی به ویژدانی ئاسووده تره وه، هه رچی ده ته وی لپی زیاد بکه ی. هه رچه نده دهنام که دیسان ناتوانی ئه وه ی که ده مه وی ئه نجامی بده م به جوانی بیگنرییه وه. سانکو گوتی: ئه رباب تو خودا کاریکی و مه که به پروتی بتبینم. چون به دیتنی ئه و ئیسقانه ره ق و ته قانه و ئه و پیسته ی که به سه ریان کشاوه، دلم بو ت ده بیته که باب و ناتوانم پیش به گریانی خوم بگرم و چون من دوینی شه وی بو دزینی که ره که م زور گریاوم، ئیستا سه رم زور پیس دیشی و ئیتر تا قه تی گریانم نه ماوه. ئه گه ر به ریزتان هه ر ده تانه وی سی چوار جور کاری ئیوه ته ماشاکه م به جلوه به رگه وه ئه نجامیان بده و هه ر چه ندی زووتر و ساده تریش بی باشتره. له لایه کی تریشه وه، ئه نجامدانی ئه و کارانه له روانگه ی منه وه هیچ پیویست نییه و هه روه ک عه رزم کردی گرینگ ئه وه یه زوو بروم و زووش بگه ریمه وه و هه وال و مزگینبی خو ش که جه نابتان ده تانه وی و لایقی ئیوه بی، بو تان بینمه وه. دهنای به حالی خاتون دؤلسینه! ئه و ئه گه ر ئه و جوره ی که عه قل و مه نتیق حوکم ده کا جواب نه داته وه به زوری

شەق و مست و زلله، جوابی دلخوازی توی له گەرروی دەردهکیشم. چون کۆ دهنوانی ئەوه قبوول بکا که پالەوانیکی سەرگەردانی گەرەوی وەک بەرپزتان بۆ هیچ سەبەبێک دیوانە بۆ. ئەویش بەخاتری... ئەستەغفروللا! خودا بکا ئەو ژنەتیوه کاریکی وا نەکا، چاوم بقووچینم و زاری لێ بکەمەوه، دهنایە خودایە ئەوی بەسەر زارمدا بۆ پێی دەلێم و تفی دەروو دەکوتم و قسەیی وای پێ دەلێم که بەهیچ سەلتیهیهک نەگوترا بۆ. ئاخ. ئەمن بۆ ئەم تەرزه دم بەدمانه و جنیوفرۆشییانه چەندە لێ هاتووم! دەلێی خودا منی هەر بۆ ئەوه دروست کردووه! حەیف که خاتوون دۆلسینه من ناناسی دهنای ئەگەر بیزانیایه من کیم بەقەدەر پیاویکی گەرەوی خودا پزیزی بۆ دادەنام... دۆن کیشۆت قسەکهی بری و گوتی: روالهتی کار نیشان دەدا که تۆ لەمن عاقلتر نی. سانکۆ گوتی: من بەقەدەر تۆ دیوانە نیم، بەلام زووتر هەڵدەچم و توورە دەبم. باشه جاری لەوه بگەرێن. فەرموو بزانی تا من دەگەرێمەوه حەزەرەتی بەرپزتان چ دەخۆن؟ ئایا ئیوهش وەک کاردینیۆ، بزویی خۆتان بەزۆر له شوانان دەستێن؟ دۆن کیشۆت گوتی: غەمی خواردنی منت نەبۆ. من ئەگەر ئازووخی و خوراکیکی زۆریشم لەلا بووایه، بێجگه لهگیا و گۆل و میوه که لەم مێرگ و دارستانه وەدەستی دینم شتیکی ترم نە دەخوارد. من دەمەوی هیچ نەخۆم و چلەکیشی بکەم. سانکۆ گوتی: عەرزی ترم ئەوهیه جەنابت دهنانی من لەچی دەرترسم؟ ئەم شوینە ئەوهنده پەرت و دوور و چۆلگهیه دەرترسم که هاتمهوه نەتبینمهوه. دۆن کیشۆت گوتی نیشانهکانی ئیره بەجوانی بەزەبنت بسپێره. من کاریک دەکەم لەم دەقەرە دوور نەکەومەوه و تەنانهت دەچمه سەر دهنده بەرزەکان بۆ ئەوهی که گەراییتهوه له دوور بتبینم. لهوهش گەرێ، بۆ ئەوهی مەبادا ونم بکەیی یا خۆت ون بۆ، باشترین کار ئەوهیه که لهو گۆله تاوسیایه که لیره زۆرن چەندین لق دەگەل خۆت ببەیی و لیرهوه تا دەگهیهتە دەشتایی نیوه نیوه دەعەرزیان چەقینی. ئەم لقانە دەبنە رینوین تا له گەرانهوهتدا بتوانی من بدۆزیتەوه. هەر وەک «تیزه»^(۱۹۶) که بەهۆی هەودای بەنیکهوه له دەخمه هاته دەرەوه. سانکۆ گوتی: هەر وا دەکەم و پاش ئەوهی هیندیکي گۆل هەلکەند، هاته لای ئەرباب و داوای دوعای خیری لێ کرد و پاش ئەوهی هەر کام ماوهیهک گریان سانکۆ ئیجازهیی مەرەخهسیی خواست. پاشان دۆن کیشۆت زۆری

1۹۶- Thesée «تیزه» قارەمانی نیوه ئەفسانەیی و نیوه میژوویی یۆنانی قەدیم بوو که کارەکانی وەک هیرکول دەچوون. ئەم پالەوانە بەهۆی بەنیکه درێژهه که ئاریان کچی مینووس پێی دابوو، رۆیشتە ناو دەخمه و مینۆتۆر جانەوهری دوو سەری مرۆفخۆری کوشت. (محەمهەد قازی)

بەسانکۆ گوت که ئاگای له رۆسینانت بۆ و وەک خۆی ئاگاداری لهو حەیانە نەجیبەبکا. سانکۆ سوار بوو و بەرەو دەشت ئاژوا و بەو جۆره که ئەرباب فیری کردبوو بەمەودا گۆلی تاوسی دەعەرزێ دەچەقاند. زۆری نەکیشا که لهو مەلەبەندە دوور کەوهتەوه و دەو حالەدا دۆن کیشۆت زۆری ئەفسووسی ئەوه دەخوارد که دوو سێ جۆر کاری شیتانەیی خۆی پێ نیشان نەداوه.

بەلام سانکۆ هیشتا سەد هەنگاوێک نەرویشتبوو که گەراره و بەئەربابی گوت: «ئەرباب من دەلێم حەق بەجەنابت بوو، چون ئەگەر بمەوی بەویژدانی ئاسووده سویند بخۆم که کاری شیتانەم له بەرپزتان بینیوه. باشتر وایه که یهکیان بەچاوی خۆم ببینم. هەر چەند بەفەزلی خودا من گەرەترین شیتایی بەرپزتانم که هەوهسی مانەوه دەو کیوپارانەدایه بەچاوی خۆم دیتوووه، دۆن کیشۆت گوتی: دیتت سانکۆ؟ من پیم نەگوتی که من راست دەکەم! ئیستا سەبر که! ده یهک دوعا خویندندا کار تەواو دەبۆ» بۆ راورستان شەلواری خۆی دەرینا و بەتویی کراسیک مایهوه. پاشان یهک دوو مستی له قوونی خۆی دا. دوو جار خۆی هەلاویشت و دەستی بەرانی خۆیدا کوتا و دوو سەر مەقوولاتی دا و سەری لەسەر عەرز دانا و قاچی دەهوا کرد و تەواوی ئەندامانی خوارەوهی بەتەواوی خسته دەرەوه که سانکۆ بۆ ئەوهی ئەو دیمەنە نەبینی، جلهوی ئەسپی بادا و قنیاتی پەیدا کرد که دهنوانی بەشیتایی و ئاگا له خۆ نەماویی ئەرباب سویند بخوا. ئیستا ئیمه ئەو مەیتەرە تا گەرانهوهی که زۆری نەخایاند ده رینگا دا بەجۆ دیلین.

بەپراست زانپىي و گراووى ئەو خەيانەتەي پى كىردى شىت بوونەكەي رووداويكى ناسروشتى و دوور لە چاوەپروانى نەبوو. بەلام لاسايى كردنەوئى من لەو، كە شىتى يەكەم بنەما و پىششىنەيەكى ئەوتوى نىيە، چۆن دەبى؟ چون لەمەر دۆلسىنە دۆتۆپۆزۆ من بەمتانەوئە سوپىند دەخۆم كە دە تەمەنى خۆيدا سىبەرى لوى بەرپەرى، چ بەرووتى، چ بەداپۆشراوى، نەدیتووه و ئىستاش وەك رۆژى لە دايك بوونى پاك و خاوتنە. كەوابوو ئەگەر من وەك رۆلانى توورە، شىت بازى بكەم دەبیتتە تەوھىن و سووكايەتى بەدۆلسىنەي گراووى خۆم. لە لايەكى ترەو دەبىنم كە ئامادىسى گۆل بى ئەوئى عەقلى خۆى لە دەست بدا و دەست بكا بەدپوانەبازى زۆرتەر لە ھەموو كەس دەئەوین و ئەوینداریدا ناوبانگى دەرکرد، دە حالىكدا ئەو بەپىي رىوايەتى داستان كاتىك دىتى گراوويەكەي «ئۆريان» پرووى لى وەرگىراو و ئەو خاتونە ئەمرى پى كرد چى دى نەيەتە بەر چاوى، تەنیا كارىكى كە كردى ئەو بوو كە دەگەل رايىبىك رۆيشتە سەر «بەردى فەقىران»^(*) لەوئى دەستى كرد بەچلەكيشان و ئەوئەندە گرىا كە خواوئەند رەحمى بەحالى پەرىشانى كرد و دەو حالە شپزەبەدا بەدادى گەيشت. ئىستا ئەگەر ئەو راست بى كە بىگومان ھەر واشە، من لەبەر چى زەحمەتى جلوبەرگ داکەندن بەخۆم بەدەم و ئەو دارە جوانانە كە ھەرگىز ئازارپىكيان بۆ من نەبوو، ئازار بەدەم و چ لازمە ئەو ئاوانە لىل و قوروا بكەم كە كاتى تىنوئىتى تىراوم دەكەن؟ بژى و بەردەوام بى بىرەوئى خۆشى ئامادىسى گۆل! با ھەموو كردەوئەكانى بىنە سەرمەشقى دۆن كىشۆتى مانش! ئەو دۆن كىشۆتەي كە ھەرچى لەمەر پالەوانانى رابردوودا گوتراو و لەمەر ئەوئىش لە داھاتوودا دەبلىن و دەينووسن. كە ئەگەر نەيتوانى كارى گەورە ئەنجام بدا، بەلام گىانى خۆى دەو رىگايەدا بەخت كرد! نىك كە لە دلەبەرى خۆم دۆلسىنە خەيانەت و بى وەفايىم نەدیتووه ئايا وەك دەپىشدا گوتم ھەر ئەوئەندە بەس نىيە كە تەنیا مافتەلای دەردى دوورپى ئەو بم؟ دەجا ئەى دەستانى ئامادەي كار، غىرەتتان ھەبى! ئەى كارە باشەكانى ئامادىس وەرئەوئە بىرم و پىم بلىن لە كوئىرا دەبى لاساكرنەوئەكانم دەست پى بكەم؟ بەلام دەزانم ئەو زۆرتى كات دوعاى دەكرد و منىش ھەر وا دەكەم.»

ئەوجار دۆن كىشۆت بۆ دروست كردنى تەسبىح، ھىندىكى ميوەي دارى چىپوئەمۆ چنى و تەسبىحىكى دە دەنكى لى دروست كرد، بەلام لەوئى كە ھىچ رايىبىكى لە لا نەبوو كە گوئى لە ئىقراوى ئەو بگري، زۆر نارەحەت بوو. بەلى جا پالەوان زەمانى بەگەران و سەيران دە مېرگ و چىمەندا رادەبوارد و جاروبار شىعەرىكى دەگوت و لەسەر بەدەنەي دارىك ھەلى

ئەو جىگايەي كە شىرىنكارىي دىدارانەي دۆن كيشۆت

لە سىرامۆرئادا بەردەوامە

ئەگەر بگەرپىنەوئە سەر داستانى پالەوانى خەمگىن روخسار، كە پاش ئەوئى خۆى بەتەنیا چاوى پى كەوت چىي كرد، داستانبىژ دەلى كاتىك دۆن كىشۆت بەگەل وقوونى رووت و كراسىك لەبەردا لەسەرمەقوولات لىدان تەواو بوو و سانكۆى دىت كە بى ئەوئى چاوەپروانى تەواو بوونى دپوانەبازى تى ئەو بى، رۆيشتووه، بەرپەوزىكى بەرزدا سەركەوت و لەوئى لە بارەي مەسەلەيەكى گرینگ كە تا ئىستا زۆر جار فكرى ئەوى بەخۆئەوئە مەشغوول كىردبوو، بەلام تا ئىستا نەيتوانىبوو رىگا چارەيەكى بۆ بدۆزىتەوئە، چوو دە فكرەوئە. مەسەلەكە ئەوئە بوو كە بزانى لاسا كىردنەوئى شىت بازىيەكانى «رۆلان» بۆ ئەو باشترە يا خۆ كەر كردنە مالىخولىيايىيەكانى ئامادىس، دەگەل خۆى قسەي دەكرد و دەيگوت: «جىي سەرسوپمان نىيە ئەگەر رۆلان، وەك ھەموو خەلك دەلین، پالەوانىكى ئازا و بى باك بووى. چون ئەو ئاسن لەش^(*) بوو و ھىچ كەس نەيدەتوانى مەگەر بەتى رۆكردنى دەرزىيەكى رەش دەبەرى پىي، گىانى لى بستىنى. ئەوئە بوو كە ئەو ھەمىشە شەش وەرەقى ئاسنى^(۱۹۷) لە بن پىلاوى خۆى دەدا و بەو حالەشەوئە، ئەم تەدبىرە بەكارى نەھات و دەبەرەنگارى دەگەل «بىرناردىل كاردىوا» دا دوژمن بەو خالى كزىيەي^(*) زانى و لە قەد پالى «رۆنسەو» دە نىو باسكە بەھىزەكانى خۆيدا خنكاندى. بەلام ئىمە مەسەلەي ئازايەتىي رۆلان بەجى دىلین و دەگەرپىنەوئە سەر شىت بازىيەكانى، چون ئەم نوكتە سەلپىنراو كاتىك ئەو پالەوانە ئاسەوار و نىشانەگەلىكى لە بى وەفايى گراوويەكەي «ئانزلىك» بەسەردارەكانى دەوروبەرى كانىاوئەكەوئە چاوى پى كەوت و شوانىكىش ھەوالى بۆ ھىنا كە گراوويەكەي زۆرتەر لە دوو نىوەرۆژان دە باوئەشى «مىدۆر» Medore ئەو لاوئە موو پىچ پىچە بەرپەردا كە نۆكەرى «ئاگرامانە»^(۱۹۸) نووستو، عەقلى شىوا. وە مسۆگەرىشە ئەگەر رۆلان ئەو خەبەرەي

۱۹۷- سىروانتىس لىرەدا بەھەلە چوو. شەش وەرەق يا تەخت نەبوو، ھەوت بوون ئەوئىش رۆلان لە بنى كەوشى خۆى نەدەدا؛ بەلكو فىراگوس Feragus كە دە خزمەتیدا بوو لى دەدا. پىروانە تەرانەي دوازەمى رۆلانى توورە. (لووىي وىاردۆ)

۱۹۸- رۆلانى توورە، تەرانەي بىست و سى. (مۆرىس باردۆن)

دهکهند یا لهسهر رهلم و خیز دهنووسییهوه، زۆر بهی شیعرهکانی باسی غم و پهژاره و هیندیکیشیان باسی دۆلسینه بوون. بهلام لهو شیعرانه تهنیا پارچه ههلبهستیک وهدهست کهوت و لهو کاتهدا که هاتن دۆن کیشۆت بدۆزنهوه، هیشتا خوانا(*) و تهواو بوو:

«ئهی دارهکان، ئهی پرووهکهکان، ئهی گولهکان که بهسهر ئهوه بهرزایی و شوینه زهنوێرانده جیلوهی جوانی دهفرۆشن، ئهگهر بهرۆژه رهشی من شاد نابن. گوێ بدنه ئهوه ناله سهرنجراکتشانهی من. خودا نهکا دهرده دلی من بهههموو ناخۆشی و ترس و لهرزیکهوه که تپی دایه، ئیوه شپرزه بکا. چون دۆن کیشۆت بهپاسی پهزیرایی گهرمی ئیوه له ههموو شوینیک له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا گریا.

ئیره شوینیکه که وهفاردترین عاشقی دنیا، خۆی دور له دل بهری خۆی دهشارتتهوه بی ئهوهی له چهندوچونی ئهوه ئاگادار بی، تووشی ئهوه گشته نامرادییه بووه. ئهوینیکه بهد گهوههر(*) چهنگی بهسهردا گرتوه و ئهوی کردووته گاڵتهجاری خۆی. بهوه دهلیله دۆن کیشۆت تا کووپهیهکی له فرمیسک پر نهکرد، ههر لیره له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا گریا.

له نیوان ئهوه پژد و ههلهمووتهدا، بهدوای پروداواندا گهرا و نهفرینی لهو دلانه کرد که له رهوهزهکان رهقتر بوون بی ئهوهی له پشت ئهوه درک وداڵ و ئهوه رهوهزه بهردانه بیجگه له پروداوی ناخۆش، نسیبی ههبووی. ئهوین ئهوی خسته بهر زهبری تازیانهی خۆی و ئهوه بهپشت و شان و پیلی زامارهوه ههر لیره له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ گریا.

بۆ ئهوه کهسانهی که ئهوه شیعرهیان دیتهوه، ههم خودی شیعرهکه و ههم زیده بوونی ناوی «تۆبۆزۆ» بهدۆلسینه له دهرهوهی دیری ئاخری ههر شیعریک، بۆ پیکه نین و گاڵته کهم شتیک نهبوو. چون وای تی گهیشتن که بهبۆچوونی دۆن کیشۆت ئهگهر «تۆبۆزۆ» زیده نهکرا با مانای شیعرهکه روون نهدهبووهوه و ده راستیدا دۆن کیشۆت خۆی دوایی ددانی بهوهدا هینا. دۆن کیشۆت شیعی تریشی زۆر هۆندهوه. بهلام وهگ گوتمان تهنیا ئهوه سی بندهیان بۆ خویندرایهوه. بهللی جا، پالهوانی عاشق جاروبار وهختی خۆی بهم چهشنه

تیپهر دهکرد. جاروبار ئاخ و ئهفسووسی دهخوارد، و خۆری و پهربی جهنگهڵ و کانیاوان و «ئیکۆ»^(۱۹۹) خواژنی سزاکیش و دهردمهندی مژاوی بانگ دهکرد، بینه یارمهتی و بهگریان له بهریان دهپاراهه گوێ بدنه قسهکانی و جوابی بدنهوه و دهرد و ئازاری لی کهم بکهنهوه. جار و باریش بهدوای گیای خۆراکییدا دهگهرا تا بهوان خۆی تیر بکا و تا گهرا نهوهی سانکۆ له برسان نهمری و ئهگهر سهفهری سانکۆ له جیاتی سی پۆژ، سی ههوتهی کیشابا پالهوانی خههگین پوخسار و هها شکل و سیمای دهگۆرا که ناسینهوهی بۆ دایکیشی، که هینابوویه سهه ئهه جیهانه، دژوار دهبوو، بهلام بهجییه ئیستا دۆن کیشۆت دهگهڵ ئاه و نالینهکانی و شیعرهکانی بهجی بیلین تا بزانیان سانکۆ پانزا چیی لی هات و دهو سهفهرا نهدا چیی بهسهر هات.

ئهوه کاتیک گهیشته سهه شارپی بهپرسیاران، سۆراغی تۆبۆزۆی گرت و سبهی ئهوی پۆژی گهیشتهوه ئهوه کاروانسهراهی که لهوی سهمای سهه لیفهیان پی کردبوو. ههر که له دوروهه چاوی بهتاپی کاروانسههرا کهوت دهنهینیدا پیی وابوو که دووباره دهنیو لیفه کهوتوهه و ههلی داویننه ههوا و باوهکو وهختی پیاده بوون و نان خواردن بوو ئهویش چهندین پۆژ بوو خۆراکیکی بهکه لکی نهخواردبوو و بۆ جهمیکی خۆراکی گهرم شیت و هار بووبوو، بهلام لی برا، لانهدا و نهچیتته ئهوه شویننه، زگی برسی مهجبوری کرد که له کاروانسههرا نزیک بیتتهوه، بهلام دوو دل بوو که دابهزی یا ریگی خۆی دریزه پی بدا. دهو ساتههدا که تی مابوو، دوو کهس له کاروانسههرا وهدهرکهوتن و ههر که چاویان پی کهوت یهکیان بهوی تری گوت: «جهنابی کهشیش بهبروای جهنابت ئایا ئهه سواره ههمان سانکۆ پانزا نییه که کهیبانووی پالهوانی گۆنگهڵ خوازی ئیمه دهیگوت وهک مهیتهر وهدوای ئهه ربابی کهوتوهه؟ کهشیش گوتی: بۆچی، خۆیهتی و ئهوهش بارگینی دۆن کیشۆته.»

له راستیدا ئهوه دوو کهسه سوار و ولاغهکهیان بهناسانی ناسیبوووهه چون ئهوان ههمان کهشیش و دهلاکی گوند بوون که کتیبه پالهوانیهکانیان دادگایی و مهحکوم بهسووتان ده ئاگردا کردبوو. بهللی جا، ئهوه دوو کهسه ههر که سانکۆ پانزا و پۆسی نانتیان ناسیبهوه، چون زۆریان پی خۆش بوو له حالی دۆن کیشۆت ئاگادار بنهوه، له سوار نزیک بوونهوه و کهشیش بهناوبانگی کرد و گوتی: «ئاهاهی ههفال سانکۆ، بللی بزانه حالی ئهه رباب چۆنه و چ

۱۹۹ - Echo ناوی یهکیک له پهه ئهفسانهیی خودایان بوو که دهلین کاتیک ژۆنۆن خواژنی زهماهوند لپی تووره بوو کردی بهرهوه زبهردیک و مهحکومی کرد بهوهی که ههمیسه واژهکانی کۆتایی قسهی خهک دووپات بکاتهوه. (مههمه قازی)

دەکا؟ سانکۆش ئەوانی ناسییەوه بەلام لای برا شوینی دۆن کیشۆت و باری ژبانی ئەو نەینی رابگری و لەبەر ئەوه دە وهلامدا گوتی که ئەرباب لە شوینیکی نەناسراودا خەریکی کاریکی زۆر گرینگە و ئەو نایەوی ئەگەر هەر دووک چاویشی بکۆن، ناوی ئەو شوینەیان پی بیژی. دەلاک دەنگی بەرز کردەوه: نا، سانکۆ، نا! ئەگەر پیمان نەلێی که دۆن کیشۆت ئەلعان لە کوێیە و چ دەکا، ئەو فکەرە دیتە مێشکمانەوه که تۆ رووت کردوو و کوشتووته. چون دەبینن که تۆ سواری ئەسپی ئەو بووی. که وابوو یا پیمان لای لە کوێیە یا وای بەحالت! سانکۆ گوتی: ئەی بابا! پیویست ناکا، هەرپەشەم لای بکەن. من کەسیک نیم که کەسیک بکوژم یا رووت بکەم. خودا بکا هەموو بەنەمر و ویستی خودا، که خەلقى کردوون، بمرن: ئەربابی من ئیستا بەمەیلی خۆی لە دلی ئەو کێوانەدا خەریکی چلەکیشانە و بی برانەوه بی ئەوهی پشوو بدا، باری ژبان و کاروباری دۆن کیشۆت و ئەو رووداوانەهی که بەسەریان هاتبوو و ئەوهی که هەر ئیستا هەلگری نامەیه که بۆ لای خاتوون دۆلسینه تۆبۆزۆ کچی «لورینزۆ کۆر شوئیلۆ» - که دۆن کیشۆت بەدلیک نا بەسەد دل عاشقی بوو - لە سەرەتاوه تا ئاخری هەمووی بۆ گێرانەوه.

ئەو دوو پرسیارکەرە لەو داستانەهی که سانکۆ بۆی گێرانەوه سەریان سوپما و باوهکو هەردووکیان لە شیتیی دۆن کیشۆت ئاگادار بوون، هەر جارەهی که بابەتییکی تازەیان لەم بارهوه دەبیست، سەرسورماوهییەکیان دوو قات زیادی دەکرد. ئەو دوو کەسە خواهیشتیان لە سانکۆ کرد، نامەهی خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆزۆیان پی نیشان بدا. سانکۆ جوابی داوه که نامەکه دە دفتەرچەیهکی باغەلیدا نووسراوه و ئەرباب ئەمری پی کردوووه لە یهکەم گوندی سەر ریگادا بیگۆیزیتەوه سەر کاغەزێکی تر. کەشیش گوتی: ئەگەر نامەکه نیشان بەدی، هەر خۆم حازرم بەخەتییکی خۆش بۆت نەقل کەمە سەر کاغەزێکی تر. سانکۆ دەستی دە بەرۆکی خۆی پاکرد، بەلام هەر چی گەرا دفتەرچەیهکی نەدیتەوه و ئەگەر تا ئەو سەعاتەش بە دوایدا گەرابا نەیدەیتەوه چونکه دۆن کیشۆت پاش نووسینی ئەو نامەیه لەبیری چوووو دفتەرچەکه بدا بەسانکۆ و سانکۆش لەبیری چوووو دفتەرچەکه لای داوا بکا. مەیتەری دلۆقان که دینی دفتەری پی نییه ئارەقەیهکی ساردی کرد و رەنگی وهک مردوو سپی هەلگەرا. پاشان دووبارە سەرتاپای بەدەنی خۆی پشکنی و چون دیسان هیچی دەست نەکەوت، دەردینی خۆی بەربوو و نیوهی مووهکانی هەلکەندەوه! پاشان پینج شەش مستەکوێلی بەدەم و چاوی خۆیدا کوتا و هەموو دەم و چاوی پر بوو لە خوین. کەشیش و دەلاک که ئەوهیان دیت، لێیان پرسی بۆ لە خۆی دەدا و چی لای قەوماوه؟

سانکۆ گوتی: چ قەوماوه! دەتانەویست چ بقەومێ! منی چارەپەش سی جاشەکهرم لە دەست چوووه که هەر یهکەم بەکوێشکنیک نەدەگۆزییهوه! دەلاک پرسی: پیمان لای چ باسه؟ باسی چی دەکەیی؟ سانکۆ گوتی من ئەو دفتەرچەهی ئەرباب نامەهی دۆلسینه و حەوالەهی سی جاشی بۆ تیدا نووسیوووم، ونم کردوووه. ئەو بۆ خوشکەزاکەهی نووسیوووه که لەو چوار پینج سەر جاشەهی لە تەویلهدا هەیهتی سی سەریان بدا بەمن. پاش ئەوهی سانکۆ داستانێ و ن بوونی کەرەکهی خۆیشی بۆ گێرانەوه، کەشیش سانکۆی دلدارێ داوه و قەولیدا دەگەل ئەربابیان دۆزییهوه، واداری دەکا ئەو پاداشەهی دیسان بۆ دیاری بکاتەوه و ئەوجار حەوالەکەش بەپی دابونەریت و یاسای باو لەسەر کاغەز دهنوووسری. چونکه حەوالەهی نیو دفتەرچە ئیعتیباری نییه و بەسەندە حیساب ناکری. سانکۆ بەبیستی ئەو قەسەیه ئارام بووهوه و گوتی که وابوو ون بوونی نامەهی دۆلسینی گرینگ نییه چون هەموو رستەکانی لەبەر کردوووه و هەر کات لازم بی دەتوانن ناوهرۆکهکهی بگۆیزنەوه سەر کاغەز. دەلاک گوتی: «باشە سانکۆ، که وا بوو تۆ نامەکه بخوینەوه تا ئیمە لەسەر کاغەز بینووسینهوه.» سانکۆ لە ناکا و راپەنی و دەستی کرد بەخوراندنی سەری تا ناوهرۆکی نامەکهی وهبیر بیتەوه. بیچارە جارێک خۆی دەخستە سەر لاقیک و پاشان دەچوووه سەر لاقەکهی تری، بریک دە ئاسمان دەفکری و پاشان دە عەرزێ رادەما تا ئاخیرییهکهی پاش ئەوهی نیوهی نینۆکی خۆی جووت و ماوهیهک بیسەرەکانی دەچاوهروانیدا هیتەوه، پاش کب بوونیکێ درێژخایەن، دەنگی دەریزی که «جەنابی کەشیش، بەزاتی خودا، چم لەبیر نەماوه! ئەی ئەو بیرگەیهم بەزیاد نەبی! بەو حالەشەوه راوستە بزائم. وهک شتیکی نامەکه ئاوا دەستی پی دەکرد: «خاتوونی گەرەباری، بالاتەغار...» دەلاک قەسەکهی پی بری و گوتی ئەوه دەلێی چی؟ گەرەبار و بالاتەغاری چی؟ رەنگە گەرەوار و والاتەبار (نەجیب و رەسەن) بی.» سانکۆ گوتی: بەلای دەستی، هەر ئەوهیه که فەرمووت. باقیی نامەکه ئەگەر دروست لەبیر من مابێ ئەوه بوو. زامار و بی خەو... وه تیرخوارد، دەستی حەزرتی خاتوون ماچ دەکەم، ئەی بی وهفا ئەی دلبریک که ئیتر ناتناسمەوه... پاش ئەوه ئیتر نازانم دوعا و سلای بۆ ناردبوو. پاشان نووسیوووی و نووسیوووی و نووسیوووی تا گەیشتبوووه ئەم رستەیه که: «بەندەهی هەتاسەری تۆ پالەوانی خەمگین روخسار»

بیسەران بەتیژهۆشی و بیریژی سانکۆ زۆر پی کەنین، بەلام بەروالەت زۆریان پی هەلاکوت و لێیان ویست دوو جاری تریش نامەکه بخوینیتەوه تا ئەوان بتوانن دەقی نامەکه بەزەینی خۆیان بسپێرن و لە کاتی پیویست لەسەر کاغەز بینووسنەوه. سانکۆ سی جاری

تریش نامەکی خۆیندەووە و ھەر جارەش ھاتەران پاتەرانیکی تازەیی لای زیاد کرد. پاشان بەسەرھاتەکانی پالەوانی گێراووە. بەلام باسی سەمای سەر لیفەیی نەکرد کە لەم کاروانسەراییەدا بەسەری ھاتبوو. ھەر نەشیدەویست بچیتە ناو ئەم کاروانسەراییەووە. پاشان گوتی ئەگەر دۆلسینە جوابیکی سازگار و دلخۆشکەر بداتەو بەپالەوان، بەپیتی قەراریکی کە دای ناووە ئەوجار دووبارە سەر دە سەحرا و بیابان دەنی و بۆ گەشتن بەپلەیی ئیمپەرآتوری یا سولتانی ھەول دەدا. پێداگریش بوو کە چون ھیزی شان و باھۆی بی وینە، بوونە ئیمپەرآتور یا پاشا و سولتان بۆ ئەو زۆر سەھل و ئاسانە: پاشان کە لەسەر تەختی فەرمانرەوایی دانیشت، یەكەم کاری ئەوھێ بە ئێ، یانی بۆ سانکۆ ژن بینی. چون بێگومان سانکۆ تا ئەو دەم ھەر بی ژن و مالا دەمینیتەووە. دەبی ھەر واش بی تا بتوانی ھەر وەک ئەرباب بەلینی پی داووە دەگەل یەکیک لە ژنە ھاو دەمەکانی شان کە میراتگری مەملەکەتییکی گەورە دەبی زەماووند بکا، وە پاش ئەو ئیتر چی تر نایەوئ دورگە یەک یا چەند دورگە یەکی وەگیر بکەوئ.

سانکۆ و پیرای ئەوھێ جاروبار ریش و لووتی خۆی خاوین دەکردهووە، تەواوی ئەو بابەتانەیی وەھا بەدانیایییەووە دەگوت و قسەکانی ئەوھندە لە عەقلی ساغ بەدوور بوون کە ئەو دوو بیسەرە گێژ و وری بووبوون و لە تەوژم و ھەراویی شیتییەکانی دۆن کیشۆت کە عەقلی ئەم پیاووە چارەڕەشەشی شیتواندبوو، زۆر زۆر سەریان لای ماسیبوو. ئەوان نەیانویست خۆیان بەمەووە ماندوو بکەن کە سانکۆ لەو زەلکاوئی ئەم بەھەلە چوونە رزگار بکەن، چون ھەر ئەوھندە کە ئییان حالی بوو کە ویزدانی ئەو کابرایە دەمەترسی دا نییە، وایان بەباش زانی لە کۆلی ببنەووە و زۆرتر بەقسە قۆر و بن دراوھەکانی پی بکەن. لەبەر ئەووە نەسەتیان کرد کە بۆ سلامەتی ئەربابی خۆی دوعا بکا و گوتیان وئ دەچی دۆن کیشۆت بەتییەرینی رۆژگار، سەرەنجام ببیتە ئیمپراتور، یا لانی کەم بگاتە پلە و پایەیی ئۆسقوفیک یا شتیکی لەم چەشنە. سانکۆ دە جوابی ئەواندا گوتی: «دەو بارودۆخەدا جەنابی کەشیش ئەگەر کاروبار لە گریژنە بچی و ئەربابی من لە جیگەیی ئیمپراتور ویستی ببیتە ئۆسقوف، ئەو دەم موابجی مەیتەریی ئۆسقوفی سەرگەردان دەبیتە چەند؟ کەشیش گوتی: ئۆسقوفەکان شتیکی وا نادەن بەمەیتەران، مانگانە یەکی کەم دەگەل داھاتیکی کە لە مردوووان پێیان دەگا. یا دەیانکەنە خەزینەداری کلیسا کە داھاتیکی زۆر و نەگۆری ھەییە و ئەلبەتە داھاتی پای میحرابیشی لای زیاد دەبی کە ئەویش پوولیکی زۆر. سانکۆ گوتی بەلام بۆ ئەو کارە باشترە مەیتەر ژن و مالی نەبی و لانی کەم نوێژی

«مەس»یش بزانی بکا. وە ئەگەر وا بی، وای بەحالی منی کافری رورەش کە ھەم ژن و مندالم ھەییە و ھەمیش تەنانتە یەک و شەم سەواد نییە و یەک پیتی ئەلف بیتکەش ناناسم! ئەیی پەرورەدگاری عالیەمیان...! ئەگەر ئەرباب لە کەللەیی بدا و لە جیتی بوونە ئیمپراتور، بیەوئ ببیتە ئۆسقوف، قوری کوئ بەسەر خۆمدا کەم! دەلاک گوتی: غەم مەخۆ ھەفال سانکۆ، ئیمە لە ئەربابەکەت تکا دەکەین و رینۆینی دەدەینی کە لە ئۆسقوفی بگەری و ببیتە ئیمپراتور ئەو کارەش بۆ ئەو ئاسانترە، چون ئەوھندەیی کە ئازایە ئەوھندە عالی و زانا نییە. سانکۆ گوتی: ھەر چەند دەتوانم بەمتانەووە بلیم ئەربابی من بۆ ھەموو کاریک لایھاتوویی ھەییە بەلام من خۆش ھەمیشە ئەو بروایەم ھەبوو و کاریکی من بەخەیالم ئەنجامی بەم ئەوھێ لە بارەگای خودای باریتەعالا بیاریتمەووە ئەربابی من بنیتریتە جیگایەک کە کارەکی (* بیگری و دەرھەق بەمن چاکەیی زۆرتر بکا. کەشیش گوتی: وەک پیاویکی عاقل قسان دەکەیی و وەک مەسیحییەکی بەئیمان دەبزوویووە. بەلام شتیکی کە ئیستا زۆر پێویستە ئەوھێ کە ئەربابەکەت لەم چلەکتیشییە بی مانایە کە دەلئی لەوئ پێیەووە خەریکە رزگار بکەین و بۆ ئەوھێ فکری تەدارەکی کەرستەیی کار بکەینەووە، نەھار بخۆین کە ئیستا دروست وەختی خۆیەتی، باشترە بچینە ناو کاروانسەرا. سانکۆ گوتی: «من نایەم، بەلام ئیووە فەرموون و پاشان دەلیلی نەھاتنی خۆمتان پی دەلیم. بەلام تکایە دەستور بەن خۆراکتیکی باشم بۆ بین. دیارە دەبی چیشت و نانەکەم گەرم و چەور و بەتام و خوی بی. ھیندیکیش جو بۆ رۆسینانت بنیرن.» ئەو دوو دۆستە لە کاروانسەرا وەژوور کەوتن و سانکۆیان لە دەرەووە بەجی ھیشت و پاش ماوہییەکی کورت دەلاک نەھاری بۆ ھینا.

پاش ئەو، ئەو دوو لەمەر ئامرازیک کە دەبووایە بۆ ئەنجامدانی پلانەکیان دەکاری بین پیکەووە دەستیان بەراویژ و وتوویژ کرد و سەرەنجام فکریکی تازە بەزەینی کەشیش گەیشت کە لە ھەموو باریکەووە دەگەل چیژ و سەلیقەیی دۆن کیشۆت و مەبەستی خۆیان سازگار بوو. کەشیش دەشیکردنەوھێ فکری خۆیدا، بەدەلاکی گوت: «ئەوھێ بەفکری من دەگا ئەوھێ کە من جلوبەرگی کچیکی سەرگەردان دەبەر خۆم کەم و ئیوھش وەک مەیتەری سەرگەردان بەدوام کەون. پاشان دەچینە سۆراغی دۆن کیشۆت و وای لای حالی دەکەین کە من کچیکی سەملیکراوم و پیدایستیم بەیارمەتی ئەو ھەییە و شتیکم لای دەوئ کە ئەو ناتوانی وەک پالەوانیکی سەرگەردان لە قبوول کردنی سەرکیشی بکا. بەلام ئەوھێ من لە ئەوئ داوا دەکەم ئەوھێ کە ھەر جیئەکی من دلیم بیەوئ بەدوامدا بی تا تۆلەم لە پالەوانیکی

سه‌رگردانی ناجوامیر و ناپیاو که زولمی له‌من کردوو به‌ستینیت‌هوه، ده‌گه‌ل ئه‌م داخواییه‌دا پتی ده‌لیم تا کاتیک تۆله‌ی منی نه‌کردوو ته‌وه نیقاب له‌سه‌ر روخسارم هه‌لنه‌گرئ و له‌ کاروباری من نه‌پرسی. من یه‌قینم هه‌یه که به‌م شتیه‌یه ده‌توانین هه‌رچی بمانه‌وئ، به‌دۆن کیشوتی بکه‌ین و ئیمه ده‌توانین به‌مجۆره ئه‌وی له‌و شوینه‌ی ئیستا له‌وئ جیگیر بووه ده‌ربکیشین و بیگه‌رینینه‌وه ولات و ئه‌لبه‌ته له‌ ماله‌وه‌ش تی ده‌کۆشین ده‌رمانیکی باش بۆ شتیه‌یه‌که‌ی په‌یدا بکه‌ین.»

له‌مه‌ر سه‌رکه‌وتنی که‌شیش و ده‌لاک ده‌پلانه‌که‌یاندا و باقیی کاروباران که

ده‌بی ده‌و داستانه‌ گه‌وره‌یه‌وه بگوترئ

ده‌لاک ره‌خنه‌یه‌کی له‌ پلانه‌که‌ی که‌شیش نه‌گرت و ئه‌وه‌نده‌ی پتی باش بوو که ده‌ستبه‌جی ده‌ستیان کرد به‌جیه‌جی کردنی. له‌ ژنی کاروانسه‌راداریان خواهیشت کرد که کراسیک و په‌چه‌یه‌کیان به‌ئهمانه‌ت پتی بدا و له‌ جیاتی ئه‌وانه‌ش ره‌دای تازه‌ی که‌شیشیان به‌بارمه‌ت بۆ به‌جی هیشته‌. ده‌لاک به‌کلکی گایه‌ک که ره‌نگی سوور بوو و ژنی کاروانسه‌ردار شانیه‌ی سه‌ری خۆی به‌ مووه‌کانیه‌وه هه‌لداوه‌سی ردینیکی پان و دریزی بۆ خۆی دروست کرد. ژنی کاروانسه‌ردار پرسى که ئه‌م خرت وپرتی ژنانه‌یان بۆ چیه‌. که‌شیش ده‌ چهند رسته‌دا مه‌سه‌له‌ی شیتی دۆن کیشوتی بۆ باس کرد و تپی گه‌یانده‌ که بۆ ده‌رکیشانی ئه‌و له‌و کتوپاران هه‌نده‌یان پیداوایستی به‌و گۆرینی جلوه‌رگه‌ هه‌یه. کاروانسه‌ردار و ژنه‌که‌ی زوو تی گه‌یشتن که ئه‌و دیوانه‌یه هه‌مان که‌سه که پۆژیک له‌وئ میوان بووه و هه‌مان که‌سه که شه‌ربه‌ته سه‌یره‌که‌ی دروست کرد و ئه‌ربابی ئه‌و مه‌یته‌ره‌یه که سه‌مای سه‌ر لێفه‌یان پتی کرد. له‌به‌ر ئه‌وه ته‌واوی ئه‌و پروداوانه‌ی که ده‌ پتوه‌ندی ده‌گه‌ل ئه‌ودا له‌و کاروانسه‌رایه پروی دابوو بۆ که‌شیشیان گێراوه و ئه‌وی که سانکۆ نه‌یگێرا بووه‌هه‌ باسی ئه‌ویشیان بۆ کرد. سه‌ره‌نجام ژنی کاروانسه‌رادار به‌شتیه‌یه‌کی گالته‌جارانه که‌شیشی به‌جلوه‌رگی ژنانه‌ پازانده‌وه. به‌مجۆره که داوینیکی له‌ ماهووتی ره‌شی هه‌لبه‌ه‌لبه‌ر به‌پانایی بستیک و جلیتقه‌یه‌ک له‌ مه‌خمه‌ری سه‌وز که ده‌ره‌که‌ی به‌ئه‌تله‌سی سپی په‌راوتزی لئ تراو بوو، ده‌به‌ری کرد. داوین و جلیتقه‌یه‌ک که ده‌تگوت له‌ زه‌مانی ده‌قیانووسه‌وه به‌یادگار ماوه‌ته‌وه! که‌شیش نه‌یده‌ویست که پروسه‌ری به‌سه‌ر خۆی دادا. ناچار شه‌وکلایکی که‌تانی که شه‌وانه‌ پتیه‌وه ده‌خه‌وت له‌سه‌رخۆی نا. پاشان نیوچاوانی خۆی به‌به‌ندیکی پانی گۆره‌وی له‌ تافته‌ی(*) ره‌ش به‌ست و به‌لینگه گۆره‌واکه‌ی تر نیقبایتیکی دروست کرد که ته‌واوی دم و چاو و ریشی داده‌پۆشی. له‌سه‌ر هه‌موانیش کلای که‌شیشی خۆی له‌سه‌ر نا و کلوه‌که‌ش ئه‌وه‌نده گه‌وره بوو که سه‌ر و روخساری ئه‌وی له‌ خۆره‌تاو ده‌پاراست. ئه‌وجار بالاپۆشه‌که‌ی به‌ شانیدا دا و به‌شتیه‌ی ژنان سواری ئیستریک بوو. ده‌لاکیش به‌ریشیکه‌وه که ده‌گه‌یشته سه‌ر که‌مه‌ری و چون له‌ کلکی مانگایه‌کی به‌له‌ک ساز کرابوو و نیوه‌ی ره‌ش و نیوه‌ی سوور

بوو، سواری ئیستری خوی بوو. پاشان، له تهواوی ئه هلی کاروانسه را، تهنا نهت له ماری توپنیش مالوااییان کرد و ئه و خزمه تکاره له باره قهولی دا که دهو ریک به ته سبیخ دو عایان بو بکا تا خودای مه زن دهو کاره باشه دا سه رکه و توویان بکات. به لام که شیش هیشتا له هساری کاروانسه را ده رکه و تبوو که له نا کاو تووشی وه سواسیکی سهیر بوو. ئه وهی به فکر دا هات که پویشینی لیباسی ژنانه، جا با بو کاریکی خیر و نییه تیکی خیریش بی، بو که شیشیکی به ریز و ناسراو کاریکی باش نییه: له بهر ئه وه ده گه ل ده لالاک باسی ئه و مه سه لهی کرد و پیشنیاری پی کرد جلوه رگیان بگورنه وه و پیی گوت: «به پروای من و با شتره تو دهوری کچی ستم لیکراو بگیری و من بیمه مهیتر؛ به م شیوه ته وهین به ئاین و رو حانی که م ده بیته وه، ئه گه ر تو پیشنیاره که م قبول نه که ی من هه ناگو وکت ده گه ل نایه م. جا با شهیتانیش دؤن کیشوتی ده گه ل خوی بیاته ده ره کی (*) ئه سفهل.»

له و کاته دا سانکو گه شته لایان و له دیتنی ئه و سه ر و گو یلاک و جلوه رگیان له قاقای پیکه نینی دا. ده لاک پیشنیاری که شیشی قبول کرد و که شیش ئه و جار هیندی رینوینیی هه قالی خوی کرد که چ بکا و چ نه کا و چ بلی که دؤن کیشوتی له و شوینه چوله بینیته ده ری، ده لاک گوتی که پیداویستی به رینوینیی نییه و خوی ده زانی ده بی چ بکا. جارئ نه یویست هه ر له و چرکه یه دا لیباس بگورئ و وای پی باش بوو که گه شتته نزیک شوینیی چله کیشیی دؤن کیشوت ئه و کاره بکا. له بهر ئه وه هه ر له و کاته دا که که شیش خه ریکی چه سپاندنی ریش به چه ناگه یه وه بوو، ئه و جلوه رگه ژنانه که ی قه د کرد و هه ر دووکیان به رینوینیی سانکو پانزا وه ری که وتن. سانکو ده ری گادا ئه وی به سه ر خوی و ئه ربا به که ی ده گه ل لاوه دیتوانه که هاتبوو، گیرایه وه، به لام باسی چه مه دان و ئه وی تیدا بوو نه کرد. چون به هه موو رواله تی که رانه یه وه، هینده ش بی فکر نه بوو.

روژی دوایی گه شتته شوینیک که سانکو گولی تاوسی بو دیتنه وه ی شوینیی ئه ربا به که ی دهعه رزی چه قانده بوو. ده گه ل ئه و شوینه ی ناسیه وه به هاو ریکانی گوت که لیره وه ده گه یه زارکی کویتستان و ئه گه ر جلوه رگ گورینی ئه وان بو رزگاریی ئه رباب سوودیکی هه یه، ده بی هه ر لیره ئه نجام بدرئ. له راستیدا که شیش و ده لاک له پیدشا پیدان گوتبوو که رویشتنی ده سه ته جه معیی ئه وان و گورینی جلوه رگ به و پدیه ی که دانرا بوو بو رزگار کردنی ئه رباب له و بارودوخه ی که دو چاری بوو گه لیک گرینگه: بیجگه له وه ش رینوینییان کردبوو که لای ئه رباب خوی به ناشنای ئه وان نیشان نه دا و پیی نه لی ئه وانه کین و له چی ده گه رین. ئه گه ر دؤن کیشوت پرسی - که هه یج شکی تیدا نییه ده شیرسی - که ئایا

نامه که ی گه یاندوه ته دهستی دؤلسینه، جواب بداته وه که ئه و کاره ی کردوه، به لام چون خاتون دؤلسینه سه وادی خویندن و نووسینی نییه، هه ر به زبان سلای بو نارده وه ته وه و به ده نگه گرکه یه وه (*) ئه مری کردوه که دؤن کیشوت برواته خزمه تی ده نا ده که و پته ژیر تو فانی رق و توو ریه یی ئه و، چون هاتنی ئه و ته نیا مه سه له یه که بو ئه و خاتوونه گرینگه. سه ره نجام ده در یژه ی قسه کانیاندا گوتیان که به گه یاندنی ئه و جوابه و به بابه تگه لیک تر که ئه وان به دؤن کیشوتی ده لین، یه قینیان هه یه که ئه وی ده گتیرنه وه سه ر ژیانکی با شتر و واداری ده که ن تا هه ر چی زووتر بو گه شتن به پله ی ئیمپراتوری یا سه لته نه ت هه نگا و هه لبرئ، چون ئیتر ئه و ته شویشه و ئه م نیگه رانییه له ئارادا نییه که ئه و به وه ی ببیته ئوسقوف.

سانکو به ته وای سه رنجه وه گوپی بو قسه کانی ئه وان را گرت و یه ک یه کی باب ته کانی به زینی خوی ئه سپارد و له نییه تی پاک و خیرخوازانه یان که ده یانه وی دؤن کیشوت رینوینیی بکه ن ببیته ئیمپراتور و له بوونه ئوسقوف چاوپوشی بکا زور به ده له وه سپاسی کرد. چون ئه و خوی یه قینی هه بوو که بو خه لات کردن و پیشکش کردنی پاداش و چاکه ی تر بو مه یته ران ئیمپراتور دهستی زور زور ئاواله تره له دهستی ئوسقوفی سه رگه ردان و سه رلیتشیواو و پیی گوتن «وا باشه ده پیدشا بچم و ئه ربا به که م بدو زمه وه و جوابی گراوییه که ی پی بگه یه م به لکو هه ر ئه و جوابه ی به س بی بو ئه وه ی له و کیتوانه ی بینیته ده ری و نیازیک به زحمه تی ئیوه نه بی.» ئه و دوو که سه پیشنیاری سانکو یان قبول کرد و لی بران که هه ر له وی چاوه روان بن تا ئه و بگه ریته وه و هه والی دوزینه وه ی ئه ربا بیان بو بینئ. سانکو ده نیو به رزایی و مله و لاپالی کیتوه کاندان و ن بوو و ئه وانی له دؤلیکی باریکدا که جوگه ئاویکی پیدا ده هاته خوار له بن سیبه ری چه ند ره وه زه به رد و داروباری دۆله که دا به جی هیشت. مانگی ئووت (گه لویژ) وه رزیکه که گه رما له و مه لبه نه ده دا بیداد زوره و سه عات نزیک سیی پاش نیوه رو بوو. به لام ئه وده م ئاوه، ئه و بن دار و سیبه ری به ردا نه فینک بوو، موسافیره کان زوریان ئه و جییه به دل بوو و له وی مانه وه تا سانکو ده گه ریته وه. له کاتیکدا له وی حه سا بو نه وه و پالیان لی دابووه وه له پرا گو ییان له ده نگیک بوو که بی هاو ری بوونی هه یج سازیک دل بزوین و خو ش بوو. هه ر دووکیان چون شکیان نه ده کرد له جیگایه کی ئه وها که سیکی لی بی که به و خو شیی گورانی بلئ، زوریان پی سهیر بوو. ده راستیدا هه ر چه ند ده لین که ده جه نگه ل و دلی بیابان و سه حرادا شوانی ده نگ خو ش هه ن به لام ئه و قسه انه زورتر خه یالی شاعیرانه ن و که متر ده گه ل راستی یه که ده گره نه وه،

سهرسورماویی یاران کاتیک زۆرتتر بوو که تی گیشتن ئهوهی دهیبیسن شیعره و خوینره که شوی شوانی ئاسایی نییه. به لکو کوره شارستانیه کی شارهزا وفامیدهیه. به هرحال ئهوهیه ئه شیعرانهی که ئهوان له بیریان ماوه:

«چییه ئهوهی مایهی مهینه تیی گیانی منه؟ نه فرته. چییه ئهوهی په ژارهم لی قورس دهکا؟ هسهوودی. کییه ئهوهی خوڤاگری من به تاقی دهکاتهوه؟ دووری. دهجا وهی به حالم که ئهوهی دهردهی دهمباته وه فه نایه دهرمانی نییه! چون ههر هومیدیک ده به رانبهر نفرته و هسهوودی و دووریدا نه خشی سهر ئاوه.

«کییه ئهوهی دهردهی ده گیانی من خستووه؟ ئهوین. کییه که کۆسپی سهر پتگی خوڤ به ختی منه؟ تهقدیر. کییه که ئهوه غمه به من رهوا دهبینی؟ گهر دوون. دهجا وهی به حالم که دهبی له مردن به دهست ئهوه دهردهوه بترسم! چون ئهوین و گهر دوون و تهقدیر بۆ کوشتنی من دهستیان داوه ته دهستی یهک.

«کییه که بتوانی چاره نووسی من چاره سهر بکا؟ مهرگ. کییه که دهستی دهگاته به خته وهری ئهوین؟ بی وهفایی. و دهردی ئهوین به چی دهرمان دهکری؟ شیتی. ده جا شهرتی عهقل نییه به وهی دهردیک دهرمان بکهی که دهرمانه که می مهرگه و بی وهفایی و شیتییه.»

وهخت و باری که شوههوا و بیدهنگی و چۆلی ئهوه شوینه و دلنشینی ئهوه دهنگه و شارهزایی و جوان خویندنه وهی شیعره کان کاری کرده سهر بیسه رهکان. ههر دووک بیدهنگ بوون تا دووباره دهنگه که بیسته وه. ناخری که دیتیان بیدهنگییه که درێژهی هیه هاتنه سهر ئهوه بریویه که ههستن و وهداوی کهون و بزانتن خاوهنی ئهوه دهنگه دلنشینه کییه. به لام دهگه له ههستان دووباره دهنگه که دهستی پی کرده وه و ئهوانیش مهقیان لی نه هات و دانیشه وه. خوینهر ئهوجار ئهوه غه زلهی به ئاههنگ خوینده وه.

«ئههی خوڤه ویستی پیرۆز که وچوو یه کی (*) خۆت له سهر زهوی به جی هیشته و خۆت بۆ لای رۆحه مبارکه که به ههشتیه کان دات له شهقهی بالان و ئیستا شاد و کهیف خوڤ هاو نشینی نزیکانی باره گای خواوهندی،

«وه له وپوه ههرکات بخوازی، له پشت په ردهیه که وه که له پشتیه وه جاروباره

کار و ئاکاری باش ئامادهیه و رهنگ ده داته وه و سهره نجام به رهو خراپی داده گهرین، سیمای جوان و خوڤه ویستی خۆت به ئیمه ی خاکی نیشان ده دهی:

«ئههی دۆستی، له ئاسمان به رهو ئیمه داگه ری و مه هیله که بی شهرمی جلویه رگی تو دهبهر خۆی بکا تا خاوینی و سه فای دهروون له ناویه ری.

«ئهگه ر تو رواله تهکانی خۆت له وهر نه گریته وه، زۆری پی ناچی که دنیا ده بیته یه کپارچه دووبه رهکی و پشیوی و نا کۆکی.»

ئه م ئاوازه به ئاخ هه لکی شانیکی قوول کۆتایی پی هات و ههر دووک بیسه ر به هیوای ئه وهی که ئاوازی تریشی به دوا دا دی به هه مان سهر نه جوه گوپراگر بوون، به لام که دیتیان مۆسیقا که بوو به شه پۆر و شینی گریان، به په له هه لاتن تا بزانتن ئهوه دهنگ بێژه که ناله ی سووتینه ر و دهنگی ئاوا خوڤی هیه کییه؟ گه رانه که یان زۆری نه خایاند چون له پشت ره وه نیک که هه لته زبجووه لایکیان چاوی پی کهوت به ئه ندام و رۆخساری که سیک که سانکۆ کاتی گپرا نه وهی داستانی کار دینیۆ بۆیانی باس کرد بوو. لای به دیتنی ئهوان نه دهست و پی لی ون بوو نه سهرسورماوییه کی له خۆی نیشان دا. به لکو راوهستا و وهک که سیک که ده خه ویکی قووله وه رۆچوو بی سهری ده به رۆکی خۆی را کرد و زۆرتتر له یهک جار، ئه ویش ئه وه ده می که له سهره تادا که شیش و ده لای چاوی پیکهوت، سهری هه لته هینا. که شیش که پیاویکی زبان شیرین و ئاداب زان بوو، له رووی نیشانهکانی که سانکۆ دابووی ئهوه پیاوهی ناسی و لی نیک بووه وه و وهک که سیک که ئاگی له نامرادیی ئهوه هیه به چهند واژه و قسه ی کورت به لام به ته ئکید، تکای لی کرد دهست لهو ژبانه په ریشانه له ناخی ئهوه بیابانه دا هه لگر ئه دنا مهرگ که بالاترین رۆژه ره شیه سهره نجام گریانی ده گری.

دهو کاته دا کار دینیۆ عهقل و شعوری به ته واوی له جی خۆیدا و له هیرشی رق و تووریهی ئازاد بوو. له بهر ئهوه کاتیک دیتی ئهوه دوو که سه وهک ریبوارانی ئهوه مه لبه نده ناچن و سهر و سه کوت و جلویه رگیان جیاوازه هیندیک به لاره سهر بوو. به تابه تی کاتیک دیتی که ئهوان وهک ئهوهی ئاگاداری باری ژبان و به سه رهاتی ئهون، قسه ی دهگه له ده کهن، چون قسهکانی که شیش شککی بۆ نه هیشته وه که ئاگی له به سه رهاتی ئهوه هیه. لای، ده جوابی ئهواندا گوتی «ئههی به ریزان هه رکهس هه ن من له دیتنی ئیوه وا تی دهگم

چون خوداوەند ھەمیشە دەیەوێ بەخاسان و لەوان زۆرتر بەخراپان یارمەتی بگەینێ، بێ ئەوەی من سزاواری ئەو رەحمەتە بێ، کەسانیک لە ئادەمیان دەنیریتە ئێرە بۆ چاوی پێکەوتنی من بۆ ئەوەی تێم بگەینن و پێم بسەلێنن کە من بەو ژيانە کە رەچاوم کردووە، چەندە بێ عەقل و شعورم و تێ بکۆشن من لەم چۆلگە پەژارەھینەرە بکێشنە دەرەو و بمبەنەو شۆینی خۆشتر. بەلام چون ئەو کەسانە لەوەی من دەبزانم بێ خەبەرن و نازانن ئەگەر لەو بەلا و موسیبەتە ئیستام بێمە دەری تووشی بەلای گەورەتر دەبم، بێگومان دەبێ من بەبێ مێشک و تینەگەشتوو بزائن. ئەگەر بەمجۆرە بێ هیچ جێگە سەرسورمان نییە، چون من خۆم دەزانم کە بێرەوهری بەدبەختییەکانی من ئەوەندە بەردەوام و قورس و ئەوەندە دە لە ناو بردنم دا مکوړن(*) کە من بێ ئەوەی ھیزی بەرەنگاریم دەبەرانەریاندا ھەبێ جاروبار وەک گاشەبەردیکی بێدەنگ و بێ ھەست و بێ شعورم لێ دێ و ئەو خۆی راستییەکە کە وەختیک خەلک بەھینانەوھی دەلیل بەمن دەلێن کە لە کاتی ھێرشێ ئەو حالەتە زراوتقینانەدا کاری چۆن و چەند خراپم کردووە، دەبێ ئیقارێ پێ بکەم. ئەو دەم بێجگە لەوەی زیانم بکەمەو دەست بکەم بەگازندە بێھوودە و بێ فایدە بۆ ئەستێرە نەحسی خۆم نەفرین بنێرم و بۆ پاساودانەوھی شیتییەکانی خۆم بنەما و ریشەئەو کارانە بۆ ھەموو ئەوانە کە مەیلی بیستنیان ھەبێ، کاریکم لە دەست نایە. بەم شێوەیە کاتیک پیاوی تێگەشتوو ھۆکار بدۆزنەو لە بەر ھۆکار (معلول) سەریان سوڕ نامی و ئەگەر ھیچ دەرمانیک بۆ دەردەئەو نەدۆزنەو لەانی کەم تاوانەکەش ناخەنە سەر ملی من و ئەو دەم نەفرەت لە شیتییەکانی من دەگۆری و دەبیتە بەزەبی و زگ پێ سووتان بەرۆزەپەشی من. کەوابوو ئەو بەرێزان، ئەگەر ئێوەش ھەر بەم نییەتە ھاتوون کە دیتران ھاتن، پێش ئەوھی نەسیحەتە دروست و مەنتیقییەکانتان درێژە پێ بدەن گوی بۆ سەربھووردەئەو(*) شوومی من رابگرن؛ رەنگە بەمجۆرە لە زەحمەتی لاواندەوھی رۆژەپەشیکی کە دەرگای ھەموو لاواندەوھیەکی بەسەردا بەستراو رزگارتان بێ.

ئەو دوو دۆستە کە تەنیا ئەوھیان دەویست ھۆی مەینەتی و رۆژەپەشی ئەو لە زبانی خۆیەو بێست و شتیکی تریان نەدەویست، تکیان لێ کرد کە بەسەرھاتی خۆی بگێریتەو و بەلێنیان دا تا کۆتایی بەسەرھاتەکە قسە نەکەن و تا ئەو خۆی نەیەو پێشنیاری ھیچ چەشنە دەرمان کردن و دلدانەوھیک نەکەن. ئەو بوو کە پالەوانی غەمناک داستانی دلتەزینی خۆی ھەرەو کە چەند رۆژ پێشتر بۆ دۆن کیشۆت و بزنی لەوھەرینی گوتبوو، بەلام بەھۆی دەرھەڵبوونی دۆن کیشۆت سەبارەت بەوھستا علی زەببات و

ئەنجامدانی ئەرکی پالەوانەتی، ناتەواو مابوو، دەستی پێ کرد. بەلام ئەمجاریان ھەلکەوتی(*) باش و بوو کە کاردینیۆ توورە نەبێ و داستانەکە تا کۆتایی بگێریتەو.

جا، کاردینیۆ کاتیک گەیشتە باسی نامەیک کە دۆن فێرنان دە نیو کتییە ئامادیسێ گۆلدا دیتبوویو، درێژە بەقسەکانی دا: بەختەوھرانە من دەقی تەواوی نامەکەم لەبیرە و بەمجۆرە بوو کە دەبێم:

نامە لوسیند بۆ کاردینیۆ

«من ھەر رۆژ ئاکار و سیفەتگەلێک دەتۆدا دەبینمەو کە وادارم دەکەن، زۆرتر قەدری تۆ بزائم. کەوابوو ئەگەر بتەوێ کە من، بێ ئەوھی لە شەرافەتی خۆم مایە دابنێم، ئەرکی خۆم ئەنجام بەم و قەرزێ خۆم بەتۆ بەدەمەو، بەئاسانی سەردەکەوی. من باوکیکم ھەبە کە تۆ دەناسی و منیشی خۆش دەوێ و بێ ئەوھی ئیرادەئەوھی خۆی بەسەر مندا بسەپینی ئامادەئەوھی ئارەزووی شەریفی ئێوە کە خاوەن بوونی ژنیکی وەک منە، پێک بێنێ؛ بۆیە ئەوھم پێ گوتی، چون وەک خۆت دەلێی منت خۆش دەوێ و منیش ھەر پێم وایە.»

ئەم نامەئەوھی بوو ھەر وەک گوتم منی بۆ خوازیینی کردنی لوسیند ھان دا، ئەم نامەئەوھی بوو کە ئەوھی لەبەر چاوی دۆن فێرنان وەک بە ھۆشترین و زیرەکترین ژنانی سەردەم خستە بەرچاوی ئەوھی ھان دا تا پێش ئەوھی بەئاواتی دلم بگەم، من لە مەیدان دوور خاتەو. من بەدۆن فێرنانم گوت کە باوکی لوسیند پێی چەقاندوو کە دەبێ باوکی من بچیتە خوازیینی کچەکەئەوھی و منیش لە پروم ھەلنایە خواھیشتیکی ئاوا لە باوکی خۆم بکەم، چون دەترسم پرووی خۆش نیشان نەدا، نە لەو بارەو کە ئەو لە جوانی و باشی و ھۆشیاری لوسیند بەگشتی بێ خەبەر بێ و نەزانێ کە ئەم خزمایەتیە مایەئەوھی شانازی ھەر بنەمالەئەوھی تری ئەسپانیایی، بەلکو لەبەر ئەو بوو، بەگومانی من تا لێی پروون نەباو کە «دۆن ریکاردۆ» چ کاریکی بەمن ھەبە نەیدەویست من زەماوئەد بکەم. سەرەنجام بەدۆن فێرنانم گوت کە من نامەوێ ئەو باسە دەگەل باوکم بێنمە گوری. دۆن فێرنان گوتی کە ئامادەئەوھی دەگەل باوکم قسان بکا و واداری بکا لەم بابەتەو دەگەل باوکی لوسیند وتووێژ بکا. ئاخ ئەوھی ھەفالی خائین، ئەوھی ئەمەگ نەناس، ئەوھی زالمی بێ شەرم، ئاخ ئەم بەخت وەرگەراوھی(*) کە راز و شادی و نەپنییەکانی دلی خۆی بێ پەنا و پەسیو بەتۆ

دهگوت، چ خراپه‌یه‌کی دهگه‌ل تۆ کردبوو؟ تۆ چ ئیهانه‌تیکت* له لای منهوه دیتبوو؟ من چ رینۆینییه‌کی خراپم کردبووی یا کام نه‌سیحه‌ت که به‌قازانجی تۆ نه‌بووی؟ به‌لام من کوا ئه‌و مافهم هیه‌یه که گازنده بکه‌م؟ ئه‌فسووس! مه‌گهر ئه‌وه بابه‌تیککی مسۆگهر نییه که کاتیک به‌دبه‌ختی له ئه‌ستیره‌کانی نه‌حسه‌وه روومان تۆ ده‌کا، به‌وه‌ها ته‌وژمیککی تاقه‌ت پرووکینه‌وه له سه‌ره‌وه به‌ره‌و خوار هیرش ده‌کا که هیچ هیزیک له‌م جیهانه‌دا ناتوانی رای وه‌ستینی و هیچ عه‌قل و ته‌دبیریکی به‌شهری ناتوانی پیشی پی بگرئ. کئی فکری ده‌کرده‌وه که دۆن فیرنان ئه‌و نه‌جیب زاده په‌سه‌ن و رووناکیبه‌ره که قهرزباری* خزمه‌ته‌کانی من بوو و ده‌یتوانی روو ده‌ههر شوینیک وه‌هر که‌سیک بکا به‌مرادی دلّی خۆی بگا. «بکه‌وئته فکری ئه‌و شه‌که مییه‌ی من که هیشتا نه‌بوومه خاوه‌نی، وه‌ک گورگ بیرفیتی» به‌لام با له‌و باسه بی‌حاسله دوور که‌وینه‌وه و هه‌ودای داستان پیکه‌وه گرئ بده‌بینه‌وه.»

«به‌لّی جا، دۆن فیرنان که بوونی منی وه‌ک کۆسپیک له‌سه‌ر ریگه‌ی جیبه‌جی کردنی پیلانی گلاوی خۆی ده‌زانی، لّی برا که من بنیریتته لای برا گه‌وره‌که‌ی، به‌بیانوی وه‌رگرنتی پوول بۆ کرینی شه‌ش سه‌ر ئه‌سپ، ئه‌و کاره‌ی بۆ لای براکه‌ی پی ئه‌سپاردم، ئه‌و ناپیاوه بۆ ئه‌وه‌ی من له‌سه‌ر ریگای مه‌نزوروه شه‌یتانییه‌که‌ی دوور خاته‌وه هه‌ر ئه‌و رۆژه ئه‌و شه‌ش ئه‌سپه‌ی سه‌ودا کردبوو که قه‌رار بوو ده‌گه‌ل باوکم قسان بکا. مه‌خابن، کوا ئه‌م عه‌قله‌ ده‌ که‌لله‌ی مندا بوو که بتوانم خه‌یانه‌تی ئاوا پیش بینی بکه‌م؟ هه‌رگیز شتیککی وام به‌ خه‌یا‌لدا نه‌ده‌هات. نه‌خیر! چون ئه‌و مو‌عامه‌له‌شم پی خۆش بوو، به‌ خۆشییه‌وه ئاماده‌ی رۆیشتن بووم. شه‌وی رۆیشتن ده‌گه‌ل لووسیند قسه‌م کرد و ئه‌وم له‌ قه‌راریک که ده‌گه‌ل دۆن فیرنان دام نابوو ئاگادار کرد و مزگینیی ئه‌وه‌م پی دا که به‌و زووانه به‌ئاره‌زووی دلّی خۆمان ده‌گه‌ین. ئه‌ویش که وه‌ک من له‌مه‌ر دۆن فیرنانه‌وه فکری خه‌یانه‌ت و فیلبازی نه‌ده‌کرد، پیی گوتم که هه‌رچی زووتر بکه‌ریمه‌وه. چون پیی وابوو هه‌ر چی زووتر باوکی من و باوکی ئه‌و پیکه‌وه قسه له کاره‌که‌مان بکه‌ن باشتربه‌ی. من نازانم ده‌وساته‌دا چی بوو، به‌لام هه‌ر که ئه‌و چهند قسه‌یه‌ی به‌کورتی ته‌واو کرد، چاوی پر بوون له فرمیسک و بیده‌نگ بوو. ده‌تگوت بوغزی گریان گه‌رووی گرتوه‌ ناھیلّی قسه‌کانی ده‌ربری. من له‌و حاله‌ته‌ تازیه‌یه که تا ئیستا به‌لووسیندمه‌وه نه‌دیتبوو، سه‌رم سوپما. تا ئیستا هه‌ر کاتیک یه‌کترمان ده‌دیت به‌دیداری یه‌ک شاگه‌شگه‌ ده‌بووین و هه‌رگیز قسه‌یه‌ک که بۆنی نازار و گومان و هه‌سه‌ویدی لّی بی به‌زارمان دا نه‌هاتبوو. من بیجگه له‌وه‌ی شوکری خودا بکه‌م که گراوییه‌کی ئاوا پی به‌خشیوم باسی هیچی ترم نه‌ده‌کرد و ده‌ تاریفی جوانی و جه‌مال و

ئاکاره باشه‌کانی ئه‌ودا به‌دریژی قسه‌م ده‌کرد. ئه‌ویش مه‌عسوومانه هه‌ر ئه‌و جۆره شتانه‌ی دوویات ده‌کرده‌وه و باسی هه‌ر لایه‌نیککی ره‌فتار و ئاکاری من، که به‌رای ئه‌و جوان بوو به‌وردی ده‌خسته به‌رچاو. بیجگه له‌وانه‌ش هه‌زاران حیکایه‌تی مندا لانه‌مان بۆ یه‌کتیری ده‌گتیراوه و له‌و رووداوانه‌ی بۆ ده‌ر و جیران و دۆستان ده‌هاتنه پیش قسه‌مان ده‌کرد و هه‌رگیز جه‌ساره‌تی ئه‌وه‌م نه‌کرد که جاریک له‌ جارمان ده‌سته سپی و جوانه په‌مه‌یییه‌کانی که له‌ که‌لینی نه‌رده‌کانی په‌نجه‌ره‌یه‌کی بچوکه‌وه که ده‌که‌وته نیتوانمان به‌توندی بکوشم و له‌ لیتوه‌کانمی نزیک که‌مه‌وه یا رای مووسم. به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ی که زگی به‌سه‌بینه‌ی شوومی سه‌فه‌ری من پر بوو، لووسیند به‌گریانه‌وه به‌جیی هیشتم و منی له‌ که‌شوه‌وایه‌کی پر له‌ دلّه‌کوته و نیگه‌رانیدا هیشته‌وه که تا ئیستا ئه‌و حاله‌ته‌م پتوه نه‌دیتبوو. به‌و حاله‌شه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی کۆشکی هیوا ی خۆم به‌ده‌ستی خۆم ویران نه‌کردی، ئه‌و حاله‌ته‌م به‌هه‌یه‌جانی ئه‌وین و په‌ژاره‌یه‌ک که دووری ده‌بخاته ناخی ئه‌ویندارانی یه‌کدلّ و یه‌ک گیان لیک دایه‌وه. سه‌ره‌نجام غه‌مگین و داماو، به‌دلّیککی پر له‌ دوولّی و ترسه‌وه ریگام داگرت، بی ئه‌وه‌ی بزائم له‌ چی دوولّم و له‌ چی ده‌ترسیم و ئه‌وه خۆی نیشانه‌ی زه‌بریکی قورسی مه‌ترسیدار بوو که ده‌بویست وه‌سه‌رم که‌وی.»

من گه‌یشتمه ئه‌و شوینه‌ی که ده‌بوایه بچم و نامه‌کانم دا به‌ده‌ستی برای دۆن فیرنان. ئه‌و به‌گه‌رمی وه‌ریگرتم به‌لام ده‌به‌ری کردنه‌وه‌مدا په‌له‌ی نه‌بوو چون به‌پیتچه‌وانه‌ی په‌له‌په‌لی من هه‌شت رۆژی ته‌واو رای گرتم. ئه‌ویش له‌ شوینیک که نه‌توانم چاوم به‌ دووک بکه‌وی. چون دۆن فیرنان نووسیبوو پووله‌که‌ی به‌جۆریک بۆ بنیرن که دووک ئاگادار نه‌بی. ئه‌وه هه‌مووی فیلبازییه‌کی بی شه‌رمانه بوو، چون برای دۆن فیرنان که‌سیک نه‌بوو که بی پوول بی و ده‌یتوانی ده‌ستبه‌جی بمنیریتته‌وه، ئه‌م فه‌رمانه چاوه‌روان نه‌کراوه ئه‌و مافه‌ی ده‌دا به‌من که سه‌رپتی بکه‌م، چون به‌لامه‌وه مومکین نه‌بوو بتوانم ئه‌و هه‌موو ماوه‌یه له‌ لووسیند دوور بکه‌ومه‌وه. به‌تاییه‌تی که ده‌په‌ژاره و که‌سه‌ریکدا به‌جیم هیشتبوو که بۆم باس کردن، به‌و حاله‌شه‌وه به‌پیتچه‌وانه‌ی هیمنی و خۆراگری خۆم وه‌ک خزمه‌تکاریک گوی له‌ مست و راستگۆ نیتاعه‌ی ئه‌رمم کرد. پاش چوار رۆژان پیاویک له‌ پتوه هاتبوو منی داوا کردبوو تا کاغه‌زیکم بداتی که من له‌ خه‌ت و نیشانه‌کانی‌را زانیم له‌ لایه‌ن لووسیندوه هاتوو. له‌ حالیکدا ده‌ست و پیی خۆم لّی ون بووه و ترس دای گرتووم، نامه‌که‌م هه‌لده‌پچرم و فکر ده‌که‌مه‌وه که بیگومان مه‌سه‌له‌یه‌کی گرینگ هاتوو ته‌ پیش که لووسیند نامه‌ی بۆ ناردووم. چون لووسیند زۆر که‌م که لّی دوور ده‌بووم، نامه‌ی ده‌نووسی. به‌لام پیش خۆیندنه‌وه‌ی

نامه که له هه لگره کهی ده پرسم کی ئو نامه ی داوه تی و ئه ریگایه ی ده چند رۆژدا بریوه. هه لگری نامه جوابم ده داده وه که به هه لکهوت رۆژیک نزیك نیوه رۆ که به کۆلانی کدا تی په ریوه له نه کاو خاتوونیک ی زۆر جوان که چاوی پر له فرمی سک بوو له پشت په نجه ره یه که وه بانگی ده کا و به په له پتی ده لی: «براکه م، ئه گه ره هه وهک له رۆخسار تپا دیاره که مه سیحیه کی به ئیمانی بۆ خاتری خودا ئه م نامه یه هه ره چی زووتر به ره بۆ ئه م شوینه و ئه وه که سه که هه موو که سه ده ی ناسن و ناوونیشان هه که ش له سه ره پاکه ته که نووسراوه. بزانه که ئه وه کاره ی تو له لای عیسا مه سیح خواوه ندگاری گه و ره، بی پاداش نابی. بۆ ئه وه ی بشتوانی به ئاسانی سه فه ره که ت بکه ی ئه م ده سه ره یه و ئه وه ی تپیدا یه بۆ خۆت هه لگره.» خاتوون پاش ئه وه قسانه ده سه ره یه که سه د ریئالی پوولی نه غد و ئه م ئه نگوستیله زی پره ی که ده قامکم دایه و ئه وه نامه ی بۆ هاویشتم. پاشان بی ئه وه ی چاوه پروانی وه لام ی من بی له پشت په نجه ره دوور که و ته وه. به و حاله شه وه ئاگای لی بوو که من ده سه ره که م له عه ززی هه لگرته وه و نامه که م له نیو ده ره پنا و به ئیشاره تیم گه یاند که کاره که ی بۆ ئه نجام ده دم. من دپتم ده به رامبه ره ئه وه خزمه ته دا پاداشیک ی چاکم دراوه تی و له نیشانی نامه که شرا تی گه یشتیم که ده منی ریته خزمه ت ئیوه که باشتان ده ناسم و به تاییه تی به دیتنی فرمی سکه کانی ئه وه خانمه جوانه، زۆر ناره حه ت بووم و لی پرام متمانه به که سه نه که م و شه خسی خۆتان بدۆز مه وه و نامه که تان بۆ بپنم. له به ره ئه وه به شازده سه عات پاش وه رگرتنی نامه، ئه وه ریگایه ی که خۆت ده زانی نزیك هه ژده فه رسه خه بریومه و گه یشتوومه ته ئیره.

کاتی که قاسیدی ئه مه گ ناس ئه م باسه ی به وردی بۆ ده گتیرامه وه، من به ته واوی بوو بوومه گوئی، و ئه ژنۆکانم وه ها ده له رزین به زه حمه ت ده متوانی له سه ره پی راوه ستم، ئاخری نامه که م کرده وه که ئه م چه ند رسته یه ی تپدا بوو:

«وه عده یه کی که دۆن فیرنان به توئی دابوو تا ده گه ل باوکت قسان بکا و واداری بکا ده گه ل بایم باسی مه سه له که بکا به جی هات. به لام بۆ دامرکاندن ئاگری هه وه سی خۆی، نه به سوودی تو. ئه وه ئاگادارت ده که مه وه که ئه وه منی بۆ خۆی داوا کردووه و باوکیشم پتی وایه دۆن فیرنان له تو باشتره و ئه م فکره کویری کردووه و ئاماده یه من بدا به و. کاره که هپنده به گرینگ داندراوه که کاروباری خوازینی و گوینتانه وه هه مووی له ماوه ی دوو رۆژدا سه ره بگری و ته واو بی. ئه وه ندشه مه حره مانه یه که بیجگه له چه ند که سه له ئه ندامانی بنه ماله هپچ که سه به شدار نابی. ئیستا حال و رۆژی من چۆنه؟ خوت ده بی بزانی. ئه گه ره به لاته وه گرینگه، زوو خۆت بگه به نه وه: بۆ ئه وه ی لیشت سوور بی که من تو م ده وی پیشهات

نیشانی ده دا. به هیوا ی خوا پیش ئه وه ی ده ستم به زۆر بنینه ناو ده ستی پیاویک که به هپچ عه هد و په یمانیک وه فادار و پابه ند نییه، ئه م کوته کاغه زه بگاته ده ستت.»

ئه وه بوو ناوه رۆکی نامه که و به کورتی عه رزم کردن. هه ره له خۆیندنه وه ی ته واو بووم، بی ئه وه ی چاوه پروانی پوول و جوابی نامه ی دۆن فیرنان بم ده ستبه جی وه ری که وتم. چون بۆم روون بووه وه دۆن فیرنان نه بۆ کرینی ئه سپ به لکو بۆ ئاماده کردنی زه مینه بۆ ئه نجامدانی ئاره زووی خۆی منی نارده و ته لای برا که ی. رق و تووریه ی که به رامبه ره به هاوالی دوور له پیاوه تی ده خۆمدا هه ستم پی ده کرد و ترسی له ده ستدانی دلێک که هیلانه ی ئه وین و ئاواتم بوو بالیان لی رواندم. سه به ی ئه وه رۆژه دروست له کاتی کدا که بۆ قسه کردن ده گه ل لووسیند مناسب بوو گه یشتمه وه شاری خۆم. به دزی هاتمه وه ئیستره که م له ماله ئه وه جوامی ره دانا که نامه که ی پی گه یاند بووم. به هه لکه وتی (*) باش لووسیندم له پشت هه مان په نجه ره کورته که ی که زۆری ئه وینداری ئیمه دیتبوو، چاوی که و ته وه. من ئه وم ناسیه وه و ئه ویش منی ناسی، به لام نه ئه وه کیژه جوانه که ی جارن بوو نه منیش ئه وه جۆره ی جارن بووم. مه خابن! ده نیدا که سی که هیه که بتوانی بلی قوولایی فکری و ده روونی پر له ئالوگۆری ژنی پشکنیوه؟ بیگومان هپچ که س! «لووسیند ده گه لکوو چاوی پیم که وت گوتی: «من ئه وه تا جلویه رگی بوو کینیم ده به ره دایه و ئیستا دۆن فیرنانی خائین و باوکی زیده خوارم» (*) ده گه ل چه ند که سی تر که شاهیدی زه ماوه ندی من، به لام زۆر زوو شاهیدی مه رگیشم ده بن، له وه تاغی میوانان چاوه پروانی من. تو په ریشان و په شیو مه به هه فال، به لکو تی کۆشه له کاتی ئه م خۆ به خت کردن و فیدا کاریه مدا له وی حازر بی. ئه گه ره قسه کانم نه یانتوانی پیش به و زه ماوه ندی بگرن، ده شنیه که له وی شاردر واته وه که ده توانی له هه ره ده ستریزییه که رزگارم بکا و نه هیللی من هیز و توانای خۆم له ده ست بده م و به کۆتاییه تیان به ژنی من مۆری راستی له ئه وینی من بۆ تو، ده دا. من له ترسی ئه وه ی مه جالیکی وام نه بی که قسه ی خۆمی پی بلیم، ده سپاچه (*) و په ریشان جوابم داوه «ئه ی لووسیند هیوادرم ره فتاری تو قسه کانت سه لیتنی. ئه گه ره تو ده شنیه که هیه که به هوی ئه وه په یمانی خۆت وه فا بکه ی، منیش شمشیری کم هیه که به هوی ئه و بپاریزم. یا ئه گه ره ته قدیر به مرادی ئیمه ی نه کرد، خۆمی پی بکوژم.» من پیم وای نییه لووسیند هه موو قسه کانی منی بیستی چون هه ره له و کاته دا به په له هاتن تا بیبه نه ژوو ریک که زاوا چاوه پروانی بوو. ئه وده م ده توانم بلیم که خۆری شادی من ئاوا بوو و شه وی تاریکی ژیانم دا که وت. ئیتر چاوم هپچ جیگایه کی نه ده دیت و فکرم کاری نه ده کرد. به جۆری که نه متوانی

دەرگای چوونه ژوروهوی ماله‌که‌ی بدۆزمه‌وه و به‌هیچ لایه‌کدا برۆم، به‌لام سه‌ره‌نجام چون زانیم که بوونی من دهو چرکه‌ساته‌قه‌یرانی و گه‌وره‌یه‌دا چهنده پتویسته تا راده‌یه ک غیره‌تم وه‌بهر خۆم ناو و چوومه ژووری ماله‌که، به‌که‌لک وه‌رگرتن له‌قه‌ره‌بالغی و تیکه‌ولیکه‌ی ناو ماله‌که‌ و چوومه ژوروه‌وه که کهس نه‌یدیتم کهم کهم خۆم گه‌یاندنه‌گۆشه‌ی په‌نجه‌ره‌یه‌کی هه‌مان وه‌تاغی میوانخانه که له‌ پشت چین و توپی دوو په‌رده‌ی قه‌له‌مکار له‌بهر چاوان دیار نه‌بوو و من ده‌متوانی له‌ پشت ئەو په‌ردانه‌وه‌ته‌واوی رووداوه‌کانی ناو ژوروه‌که زۆر چاک ببینم و خۆشم نه‌ده‌بیندرام، بی‌جگه له‌ خۆم کی ده‌توانی بلی دده‌رووندا چ شو‌پرشیک به‌ریا بووبوو یا له‌و کاته‌دا که له‌و که‌مینگایه‌دا بووم دل‌م چ کوته‌کویتیکی بوو؟ چهن‌دان فکری جو‌راجۆر که به‌میشکما تۆ نه‌په‌رین! چهن‌د جار ان ته‌مام بوو کاریک بکه‌م! فکر و ته‌مای کاری وا که گتیرانه‌وه‌یان لیره‌ دوور له‌ نه‌نجام و ناپه‌سند. ئەوه‌نده به‌سه که بزانی زاوا هه‌ر به‌جلوبه‌رگی ئاسایی هاته ژووری تالار. له‌ جیتی باوکی دۆن فیرنان نامۆزای لووسیند ئه‌رکه‌که‌ی به‌رپۆه‌ ده‌برد و ده‌ سه‌رانسه‌ری ئەم عیماره‌ته‌دا بی‌جگه له‌ خزمه‌تکاران که‌سی تری لی نه‌بوو. هیندی‌ک دواتر لووسیند له‌ وه‌تاغی ئارایشت*) هاته دهره‌وه و دایکی و دوو نه‌دیمه‌ی ده‌گه‌ل بوون. بووکیان به‌پیتی شان و شکۆ و جوانیی خۆی و سه‌لیقه‌ی خۆی رازاندبووه‌وه. ئەونده په‌ریشان بووم نه‌متوانی به‌چاکی ده‌ لیاس و جلو به‌رگه‌که‌ی هه‌ل‌روانم و ته‌نیا ده‌زانم ره‌نگیان سوور و سپی بوو و جه‌واهیرات و زیڤ و زهنه‌ریکی زۆری پتوه‌ بوو که بریقه‌یان له‌ چاوی ده‌دا. به‌لام هه‌چ شتیک به‌قه‌ده‌ر پرچه‌خورمایی ره‌نگه‌که‌ی جوان نه‌بوو که له‌ جه‌واهیرات و ئەو چوار مه‌شخه‌له‌ی له‌ تالاره‌که‌ دا بوون دره‌وش و ترووسکه‌ی زۆرت‌ر بوو. ئاخ! ئەی بی‌ره‌وه‌ری! ئەی دوژمنی بی ئەمانی ئارام و قه‌راری من! وه‌بیر هینانه‌وه‌ی جوانیی بی وینه‌ی ئەم دوژمنه‌ که ده‌په‌ره‌ستم چ فایده‌یه‌کی بۆ من هه‌یه! ئەی بی‌ره‌وه‌ری بی به‌زه، ئایا باشتر نییه که ئەو کارانه‌ی ئەو ده‌و چرکه‌ساته‌دا کردی وه‌بیر منیان بخه‌یه‌وه و له‌بهر چاوم وینای بکه‌ی تا ئەو سووکایه‌تی پی کردنه ئاشکرایه ئەگه‌ر بۆ تۆله‌کردنه‌وه رام نه‌په‌رینی لانی کهم وادار به‌خۆ کوشتم بکا؟ ئیوه ئەی به‌رپیزان له‌وه‌ی که ده‌بین زۆر جار له‌ بابه‌تی سه‌ره‌کی به‌سه‌ر هاته‌که‌م لاری ده‌بم لۆمه‌م مه‌که‌ن و بی ئۆقره‌یی نیشان مه‌ده‌ن. چون به‌سه‌ره‌اتی پر له‌ په‌ژاره‌ی من له‌وانه نییه بکری به‌په‌له‌ بیگره‌مه‌وه. به‌لکو به‌رای من هه‌ر به‌شه‌ی جیگه‌ی باس لی کردنیکی دووردریژه.

که‌شیش له‌ جوابدا گوتی که ئەوان نه‌ته‌نیا له‌ بیتسنی داستانی ئەو ماندوو نابن به‌لکو

به‌په‌چه‌وانه له‌ ته‌واوی ورده‌باسه‌کانی ئەو به‌سه‌ر هاته که هه‌مووی وه‌ک خودی داستانه‌که جیگه‌ی سه‌رنجه، هه‌زیکي بی پایان وه‌رده‌گرن.

ئهو‌جگار کاردینیۆ ئاوی ده‌ست پی کرده‌وه: «... وه‌ کاتیک هه‌موو ده‌ تالاردا کۆ بوونه‌وه که‌شیشیان هینا ژوور و ئەویش ده‌ستی بووک و زاوای به‌ده‌سته‌وه‌گرت تا ئه‌رکیک که بۆ ئەم ره‌سم و دابه‌پتویسته رای په‌رینی. پاشان که گه‌یشه‌ ئەم واژه‌شه‌رعیانه‌که: «خاتوون، ئایا ئیوه ده‌تانه‌وی به‌پیتی دابونه‌ریتی دایکی پیروزی ئیمه، کلیسای مه‌سیح، جه‌نابی دۆن فیرنان، حازر له‌م کۆرده‌دا، وه‌ک هاوسه‌ری قانونی و شه‌رعی خۆت قبوول بکه‌ی؟» من له‌ پشت په‌رده‌وه‌ملم کیشا و به‌گوپی تیژ و رو‌حیکي شیواو گویم هه‌لخست تا بزانی لووسیند چ جواب ده‌داته‌وه. وه‌ ده‌جوابی ئەو‌دا چاوه‌روانی حوکمی مردن یا ژبانی خۆم بووم. ئاخ ئاخ! من بۆچی له‌و ساته‌دا له‌ هه‌شار گه‌که‌م دهرنه‌په‌ریم! بۆ هاوارم نه‌کرد که: لووسیند! لووسیند! ئاگادار به‌، بزانه چ ده‌که‌ی و له‌بیرت بی له‌ به‌رامبه‌ر مندا چ قه‌رزیکت له‌ ئەسته‌یه؟ له‌بیرت نه‌چی تۆ هی منی و ناتوانی ببیته هی که‌سی تر! بزانه که «به‌لی» گوتن هه‌مان و مردنی من هه‌مان! و تۆ ئەی دۆن فیرنان! ئەی غه‌یان! ئەی تالانکه‌ری هه‌موو سه‌روه‌ت و سامانی من، ئەی قاتلی من، چیت ده‌وی، داواکاری چی؟ مه‌گه‌ر نابینی تۆ به‌پیتی ئایینی مه‌سیح ما‌فی ئەوه‌ت نییه ئەو کاره‌ بکه‌ی؟ چون لووسیند ژنی منه‌و من می‌ردی ئەوم...» بیچاره‌ منی شیت! ئیستا که له‌مه‌ترسی دوورم شتیک ده‌لیم که ده‌با ئەو رۆژه بیکه‌م و نه‌مکرد. ئیستا که هیشتوومه به‌ قیمه‌ترین خه‌زینه‌ی من تالان که‌ن؛ بی‌ه‌وده‌ دزیک نه‌فرین ده‌که‌م که ئەگه‌ر هه‌ر به‌و ئەندانه‌یه که بۆ گازنده‌ و گله‌یی غیره‌ت نیشان ده‌ده‌م ئەوده‌م ئەو غیره‌ته‌م نواندابه‌یه ده‌متوانی تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه، سه‌ره‌نجام چون من له‌و کاته‌دا بی عه‌قل و بی غیره‌ت بووم، حه‌ق ئەوه‌یه که شه‌رمه‌زار و په‌شیمان و دێوانه‌ بمرم.

«که‌شیش هه‌روا چاوه‌روانی جوابی لووسیند بوو، ئەویش ماوه‌یه‌کی درێژ بیده‌نگ بوو و ده‌و ساته‌داکه پیم وابوو ده‌شنه‌که‌ی دهرده‌کیشی تا قه‌ولێ خۆی به‌ریتته سه‌ر یا زبان ده‌کاته‌وه و راستیه‌کان باس ده‌کا و مافی من دینیتته‌ گۆرێ. گویم لی بوو ئەم واژانه‌ی به‌ده‌نگیکي کز وله‌زرۆک به‌سه‌ر زاریدا هات «به‌لی من ئەو وه‌ک می‌رد قبوول ده‌که‌م!» دۆن فیرنانیش هه‌ر ئەو قسه‌یه‌ی دووپات کرده‌وه و ئالقه‌ی ژن و می‌ردایه‌تی ده‌قامکی لووسیند کرد و بوونه‌ هاوسه‌ر و جووتی یه‌کتی. زاوا نزیک بووه‌وه تا هاوسه‌ره‌که‌ی ماچ بکا، به‌لام ئەو ده‌ستی له‌سه‌ر دلێ دانا و بی‌هوش که‌وته نامیزی دایکی.

«ئیستا له‌ داستانی من هه‌ر ئەوه‌نده ماوه که حال و رۆژی خۆمتان له‌و ساته‌دا که ئەو

«بهائی» شوومه بیست و هه مو هیوا و هومیدیکم باپردی و ده شمزانی تازه هیچم له دست نایه، بۆ ئیوه باس بکهه. هۆش و ههست و فکرم له دست دابوو. خۆم به نهفرهتی زهوی و ئاسمان هاته بهرچاو. چون ههوا ئه و تینهی نه مابوو هه ناسه کانه گری تێ بهردا و ئاو ئه و هیزه ی نه بوو فرمیسه کانه هه لژی تێ. دنیا یه کپارچه ئاگر بوو و دلم به تووریهی و هه سوودی هه لده قرحا، بیهۆش بوونی لووسیند هه موو حازرانی کۆره که ی نیگه ران کرد و دایکی بۆ ئه و ه ی باوه شینی بکا و دوگمه ی کراسه که ی ترانذبوو دهگریانی ئه ودا نامه یه کی سه ر به مۆری چاو پێ کهوت که دۆن فیرنان فه و رهن له دهستی رفاند و له بهر روونا کایی یه کی که له مه شخه له کان خویندییه وه. دهگه ل نامه که ی خوینده وه، خۆی هاویشه سه ر موبلیک و بێ ئه و ه ی بۆ وه هۆش هینانه وه ی بووک کاریک بکا، به حاله تی که سیک که ده فکریکی قووله وه روچووی سه ری خسته سه ر دهستی و دامرکا و به لام من کاتیک هه موو ئه ندامانی ئه و بنه ماله یه م ده و په ریشانی به شپه رزه بیدا چاو پێ کهوت. بێ ترس له وه ی که ده بیند ریم له که مین هاتمه ده ر و لی برا بووم، خوین وه ری بخه م بۆ ئه و ه ی هه موو بزانه تۆله ی خۆم ده ستینمه وه و ده ی خائین ته می که م و ته نانه ت بزانه ت بێ وه فایی دل به ره که م منی هه لته زانده وه ته وه. به لام ئه ستیره ی به ختی من که بیگومان منی بۆ مه راره تی گه و ره تر راگرتبوو (ئه گه ر ئیمکانی مه راره تی گه و ره تره م هه بێ) باوه کو دوا یه منی به ته و او ی له نیعمه تی عه قل بێ به ش کرد، وای ئیراده کردبوو که له و سه عاته دا زۆر عاقل بم؛ له بهر ئه و ه بێ ئه و ه ی به موه ی له گه و ره ترین دوژمنی خۆم تۆله بستینمه وه، که له و سه عاته دا له بهر ئه و ه ی که س ئاگای له که س نه بوو، بۆ من کاریکی ئاسان بوو، ده فکر که وتم که ئه م تۆله یه له خۆم بکه مه وه و سزایه کی که ده با له وان وه ریگیریه وه به خۆمی ره وا ببینم، سزایه کی بیگومان سه ختتر له وه ی که ده و ساته دا ئه وانم کوشتبا، چۆن سزایه ک که به چرکه ساتیک گیانه ت لی ده ستین، کو تایی به عه زاب دین، ده حالیکدا، سزایه کی به رده و ام ده گه ل ئه شکه نه جه ی بێ پایان، بێ ئه و ه ی گیانی ئاده میزاد بستین، دایم ده تکوژی و زیندووت ده کاته وه.

«سه رهنجام من له و ماله ده رباز بووم و چوومه مالی ئه و پیاوه که ئیستره که م له و ی دانابو. و. ده ستبه جی ئه مر م کرد ئیستر م بۆ زین بکه ن و بێ ئه و ه ی مالا وایی له و پیاوه بکه م له شار وه ده رکه وتم و وه ک «لووت» ی پیغه مبه ر نه مویرا ئا و رده مه وه و چاو یک له شار بکه مه وه. کاتیک تاکی ته نیا له ناوه راستی سه حرا خۆم ده تاریکیدا غه رق کرد و هه ستم کرد که بیده نگیی بیابان پیم ده لی تا ده ست به گریان بکه م بێ ئه و ه ی بترسیم که گوئیان له

ده نگم ده بی یا ده مناسن. به ندی زبانه پساند و ئه و ی له عنه ت و نه فرینه سه و آله ی دۆن فیرنان و لووسیند کرد، وه ک ئه و ه ی به مجۆره به موه ی تۆله ی ئه تکه و ئه و سه و کایه تییه ی که پیم کرابوو بکه مه وه! به تاییه تی زۆر تر له بیه و فایی و جه فای لووسیند ده منالا ند و نیو و نیتکه ی وه ک، دوو روو، درۆزن، به ته ماع، خه سیس و به تاییه ت ماله پرستم لی هه لده دا، چون ده و له مه ندیی ره قیبی من بوو که چاوی ئه و ی ده ره په رانذبوو، واداری کردبوو تا که سیک که ته قدیر زۆر تر له من ده گه ل ئه و سه خاوه تی نواندوو و مالی زۆرتری پێ داوه به سه ر مندا هه لژی تری، پاشان ده گه ر ماگه (*) رمی ئه م رق و کین و ئاه و نالینه دا پاساوم بۆ گونا ه ی ئه و دینا وه و ده مگوت «جیگه ی سه رسوپمان نییه ئه گه ر کیژیکی جوان که له ته نیاییدا و له مانیکی ده و له مه ند له لای دایک و بابیک گه و ره بووه و هه میشه ده ژیر فه رمانی ئه و اندا بووه بدری به پیاویکی ئاوا خۆش هه یکه ل و جوان چاک و ده و له مه ند، ویستبیتی فه رمانی ئه وان به جی بینی؛ ئایا ئه و ئه گه ر ئه و میرده ی نه ویستبا به و مانایه نه بوو که یا شیته یا دلی داوه به که سیکی تر؟ و ئایا به مجۆره ئابرووی خۆی نه ده برد؟» پاشان دووباره ده گه ر پامه وه سه ر هه ست و ئیسه حاسی ئه و لی خۆم و ده مگوت: «بۆ لووسیند نه یگوت که من میردی ئه و م؟ و ئه گه ر گوتبای هه موو ده یان دیت که ئه و هه لژی اردنیک ی خه راپی نه کردوو که نه توانی خۆی بیه و رانی؛ چون پێش ئه و ه ی دۆن فیرنان بکه و یته نیو ئه م هه ری مه، ئه گه ر دایک و باوکی ئه و ویسته کانی خۆیان به ته رازووی عه قل هه لسه نگاندا، نه یان ده توانی میردیک ی باشتتر له من بۆ کچه که بیان بدۆزنه وه. ئایا لووسیند نه یه ده توانی پێش ئه و ه ی هه نگا و ده و ریگا پر مه ترسییه بنی و پێش ئه و ه ی رازی بێ، بلێ که ده پێشدا قه ولی به من داوه؟ چون ئه و ده م من ئاماده بووم هه ر کاریکی ئه و ده لی ئه نجامی بده م.» سه رهنجام خۆم رازی کرد که که مایه سیی ئه و یین و عه قل و زۆر بوونی هه سستی زیده خوازی و مه یلی په و پایه و جه لال و شکۆ بووه ته هۆی ئه و که به لینییه کانی خۆی، ئه وانه ی که ماوه یه کی زۆر بوو منی پێ فریوده دا، ده ژیر پێ بنی. هاوړی ئه م شوو و هه یه جان و ئه م ده گه ل خۆ ئاخاوتنه باقیی ئه و شه وه هه ر به ری دا رویشتم و ده لای به ره به یاندا خۆم له زارکی ئه م دۆل و ده ره یه دا دیته وه. ناچار هاتم ده و کیه و پارهییه و سی رۆژی ته و او بێ ئه و ه ی بزانه بۆ کو ی ده جم، هه ر رویشتم. سه رهنجام گه یشتمه میرگ و چیمه نیک که ئیستا شوینه که ی به دروستی پێ نازانم و له شوانه کانه پرس ی ئه سته مترین و چرترین شوینی ئه م کیوانه کو ییه. ئه وان هه ر ئه و شوینه یان پێ نیشان دام و منیش بێ راوه ستان روو به و شوینه وه ری که وتم. لی برا بووم عومری خۆم ده ویدا بگه یه نمه سه ر. کاتیک گه یشتمه ئه م خه لوه نگا خۆفناکه، ئیستره که م له

برسان و له شهکهتییان سهقهت بوو یا وهک بۆ خۆم فکری لێ دهکهمهوه بۆ ئهوهی له ههڵگرتن و بیرهوهبهویدا بردنی باریکی ناقولا و بیهوودهی وهک من بزگاری بێ، له پێ کهوت. من پیاده مامهوه، له بهر ماندوو بوون و برسیهتی و نهبوونی پیداوایستییهکانی ژیان تاقهت لێ برابوو. بێ ئهوهی بیهووی یا ببزوم که کهسیک بۆ یارمهتیکردنی خۆم بدۆزمهوه پاش ئهوی ماوهیهک - که نازانم چهنده بوو - ههر بهو حاله له سههر عهرزی راکشایبوم ههستام. بهلام ئیدی ههستم به برسیهتی نهدهکرد و له دهورویهری خۆم چهند بزنی لهوهپێنیکم دیت، ههر ئهوانهیهی که بێ شک پیداوایستییهکانی منیان دابین کردبوو. ئهوان بۆیان گیرامهوه که منیان چۆن دیوهتهوه و من چۆن قسهی هاتههران پاتههران و بێ سههر و بنم بۆ گێراونهوه که شیتیی منی به لایانهوه دهرخستوو. مهخابن! من خۆم لهو دهمه بهدواوه زۆرتری کات، ههستم بهوه کردوو که عهقلێکی دروست و حیسابیم نییه. بهلکو بهپێچهوانه ئهوهنده فکرم شیاواوه و زهینم تیک چوو که ههزار جور دێوانه بازی ئههجام دهدم. کراسی بهرم دادهدریم، بهدهنگی بلند دهگهڵ ئاسمان و زهوی قسان دهکهم. ئهستیرهی نهحسی خۆم نهفرین دهکهم. ناوی یاره خۆشهویستهکهم پهیتا پهیتا دهلیمهوه و مه بهستیشم لهو ههموو کارانه ئهوهیه تهمنی خۆم ده بێ ئۆقرهیی و گریان و ماتهمدا تهواو کهم. کاتیک دیمهوه سهرخۆ ئهوهنده شهکهت و ماندووم که به زحمهت له سههر پێی خۆم رادهوستم. مزلی من بۆشایی نیو کۆلکهی داری چپوپه مۆیه که بۆ داپۆشینی لهشی بێ ئهناوی من زۆر باشه. شوان و بزنی لهوهپێنان که بیرهدا تی دهپهرن زگیان پیم دهبوو و خۆراکم پێ دهدن. بهمجۆره که خۆراک لیرهو لهوئی له سههر رێگای من که دهزانن پێیدا دیم و دهجم بهجی دێلن. چون، تهنانهت ده سههره لانی شیتیی و دێوانه بازییهکانیشمدا حاجه ته نه دهبیهکانم وهگۆدین*) و غهریزه بهدوای خۆراکدا و بۆ دامرکاندن ئاگری برسیهتی بۆ ئیره و ئهویم دهنیری. جاروباریش ئهوه جۆره که شوانهکان دهکاتی سلامهتی و ئهوههویی مندا پیم دهلێن، من له سههر رێگاکان هیرشیان بۆ دهکهم و ئهوه نازوو قههیهی که ئهوان له گوندرا دهیهتینه کۆختهکانیان، ههر چهند بهخۆشی له پیش منی دادهنن، بهزۆر و شهه دهیههستینم. بهلی جا، بهمجۆرهیه که من باقیی عومری نهگهتباری خۆم رادهبویرم تا مهگهه خوداوهند بهلوتف و کهرهمی خۆی ژیانم کۆتایی پێ بێنی. یا لانی کهم بیرگه و زاکیهرم لێ بستینیتهوه تا پهیمان شکینی لووسیند و تهوهین و دستدریژی دۆن فیرنان لهبیر خۆم بهرمهوه. ئهگهه خوداوهند بێ ئهوهی بمکوژی ئهوه کهرهمهیهی دهر حهق من بکردایه، من بیگۆمان فکر و هۆشی خۆم دهگهراندهوه سههرباری ساغی و سلامهتی و دهن

بێجگه لهوهی دوعا بهکم که رۆحی من ئاویتهی رهممهتی خۆی بکا، قسهیهکم نییه. چون دهخۆمدا نه ئهوه نازایهتییه ههست پێ دهکهم و نه ئهوه هیزه که لهشم لهبهندی ئهم چلهکیشیهی بزگار بهکم. ئهوه بوو ئهوهی بهرێزان سههربردهی ئالی من! ئیستا بهمن بلێن ئایا دهتوانم ئهوه به سههر هاته، بهغهم و پهژارهیهکی که مترهوه لهوهی که نیشانم داوه، بۆ کهسیک بگێرمهوه؟ بهتایبهتی تکاتان لێ دهکهم بۆ دهرمانی دهردهکانی من له بهیانی ههر نهسیحهتیک که عهقل به ئیوه حوکم دهکا و متمانهی چاره سههری دهنده بهمن ماندوو مهبن، ههر چهند نهسیحهتهکانی ئیوه بۆ من له شههرهتیک که تهیبب*) بۆ نهخۆشی خۆی دیاری دهکا، ئهوهیش نهخۆشیک که دهرمان ناخوا، سوودی زۆرت نابی. من بێ بوونی لووسیند چاک بوونهوهم ناوی و ئیستا که ئهوه پهسندی ئهوه بووه که ملکی یهکی تر بێ، له حالیکدا ملکی من بوو و دهبی بشبێ، منیش چون نهتوانیوه ملکی بهختهوهری بم، پهسندی دلم ئهوهیه که ملکی بهدبختی بم. ئهوه وای ویستوو که بهوه لانی من مههرگی من، مسۆگهه بکا. با وای! منیش دهمهوی بهمردنی خۆم ئهوه بهئاوتی خۆی بگهیهنم. دواوین چارهی تهواوی بێچارهکان دهوه دایه که بههیچ شتیک دلدانهوه بیان ناکرێ و ئهوهش خۆی باشترین چارهیهی دهردهکانیان، بهلام لهمهوه پاش دهلێن که تهنیا من له دلدانهوه (تسلا) بێ بهش بووم و ئهوه بهپێچهوانه، بۆ من دهبیته هۆی قورسترین ههسهرهت و بهئیش و نازرتین مهینهتی و کلۆلی، چۆن وای تیدهگهه که ههسهرهت و دهردهکانی من تا پاش مردنیشم ههر درێژهیان دهبی.»

لیرهدا کاردینیۆ گێراوهی سههرگوزیشتهی دوور و دریزی خهمناک و عاشقانهی خۆی کۆتایی پێ هینا و چون که شیش خۆی ئاماده کرده بوو که چهند وشهیهک بۆ دلدانهوه و ئارام کردنهوهی ئهوه بلێ، له ناکاو دهنگیک که گهیشته گوپی ههموویان پێشی بهقسهکردنی ئهوه گرت. دهنگیک که ئاوری ده پیاوی بهردهدا و شتانیکی دهگوت که دهبهشی داهاتوودا باس دهکرێ، چون سههید حامیدی کوری ئههجهل میژوونووسی زانا و دلسۆز ئهوه بهشهی داستانی خۆی لیرهدا کۆتایی پێ هیناوه.

قسە پەژارە ھېنەرئانە بەگوپى كەشيش و ھەموو ئەو كەسانەى كە دەگەلى بوون كەيشت و چون زانبيان كە ئەو دەنگە زۆر لە نزيكەو دەى ھەموو وىكرا ھەستان كە بزائن كىيە وا لەو جىھانە بەگلە و گازندەيە. ھىشتا بىست ھەنگاويك نەپۆيشتبون كە لە پشت رەوەزىك لاويكى جىتليان لە بن دارەبەنيك بەدانىشتوويى چاوپى كەوت و لە سەرەتاو نەپانتوانى روخسارى بىين، چون لاو سەرى دەبەر خۆى نابوو، لە جۆگە ئاويكدا كە بەبەر دەميدا تى دەپەرى خەريكى شوشتىنى لاق و لەتەرى خۆى بوو. ياران وھا بەبىدەنگى چووبوونە بەرەو كە لاو دەنگى ھەنگاوەكانى ئەوانى گووى لى نەبوو؛ لە لايەكى ترەو، ئەويش بىجگە لە شوشتنى قاچ و قولى خۆى كە دەنگوت دوو پارچە بەردى سىپى بلوورين كە دەگەل بەردەكانى ترى ناو چۆمەلەكە تىكەل بووبون، ئاگاي لە شتىكى تر نەبوو. ئەو رەنگە سىپىيە و ئەو ھەموو جوانىيە بووبوو جىي سەرسورمانى ئەوان چون بەبرواى ئەوان، ئەم لاق و لەتەرە، بەپىچەوانەى ئەو ھى لە جلوبەرگ و روالەتییەو گومان دەكرا، بۆ ئەو نافرەيدە نەكرابوو كە بەدواى جووت و گادا و بەنپۆ سەندەگل و بەرد و داردا بروا، ئەوان كە زانبيان لاو خشپەى پىي ئەوانى نەبىستوو، كەشيش ئىشارەى بەدوو كەسەكەى تر كرد كە لەپشت گاشە بەردەكان خۆيان مات بەن، ھەر سىيكيان لە پشت بەردەكان ماتەيان(*) ھەلگرت و بەسەرنجىكى زۆرەو لاوەكەيان خستە ژىر چاوەپىرى. لاو بالاپۆشكى دوو توپى دەبەردا بوو كە شالپىكى سىپى لەسەر بەستبوو. پاتۆلىكى گوشادى لە ماھووتى قاھىي دە پىدا بوو و شەوكلاويكى پىاوانەشى ھەر لەو پارچەيە لەسەر نابوو. دەلینكى پاتۆلەكەى تا نىوھى بەلەكى، كە دەنگوت لە مەرمەرى سىپى داتاشراو، ھەلدا بووھو. كاتىك لاو لە شوشتنى بەلەك و قاچ و قولەكانى تەواوو بوو، بۆ وشك كەردنەوھى ئەوان دەسەرەيكى لە ژىر شەوكلاوى خۆى ھىنا دەروھ كاتىك شەوكلاوھەكەى لەسەر خۆى لا برد چاوى روانەران بەروخسارىكى وھا جوان و بى وینە كەوت كە كاردينىو بەسرتە بەكەشيشى گوت: «چون ئەم بوونەوھەرە لووسىند نىيە، كەوايوو لە رەگەزى بەشەرى نىيە!» كاتىك سەرى خۆى بۆ ئەم لا و ئەولا تەكان دا، كەزىيە و پرچ و پەرچەمىكى وھاى پەخش و پەرىشان كرد كە پرچەكانى خۆرەتاويش بەغىلييان پى دەبرد! ئەوجار سى يارى زىت و زاناي ئىمە تى گەيشتن كە ئەوھى ئەوان تا ئىستا بەلاويكى دىھاتىي تى گەيشتبون، ژنىكى جوان و ناسكۆلە بوو كە نە تەنيا چاوەكانى دوو دۆستەكەى دۆن كيشۆت، بەلگو چاوانى كاردينىووش پىش ناسىنى لووسىند، ژنىكيان بەو جوانىيە نەدیتبوو. پرچە درىژەكانى بەسەر شان و پىليدا پەخش و پەرىشان ھاتبوونە خوار و ھەموو پەيكەرى ئەو نازداريان

لەمەر رووداويكى خۆش و تازە كە لە سىرامۇرنا بەسەر

كەشيش و دەلاك ھات

سى جاران ھەر خۆزگەم بەو سەردەمەى كە پالەوانى بى باك دۆن كيشۆتى مانش ھاتە سەر گۆرەپانى ژين! بەراستى چون ئەو بەنياز پاكي و خىرخوازييەو لى برا ئاينى نىوھ گيان و نىوھ خامۆشى پالەوانانى سەرگەردان زىندوو كاتەو. ئەوھتا ئىستا ئىمە لەو دنيا دل مردوودا كە موحتاجى شادى و سەرگەمىيە، نە تەنيا لە شىرىنى و خۆشىي داستانە بنەرەتییەكە، بەلگو لە ھەكايات و وردە و نەزىلەكانىش كە بۆ زۆران لە بارى ھەز و خۆشىيەو لە داستانە سەرەكییەكە نامىنیتەو، لە بارى ئافراندن و جوانى و راستىشەوھە ديسان شتىكى لە ئەسلى داستانەكە كەمتر نىيە، ھەز و خۆشى وەردەگرين.(۲۰۰)

بەللى جا داستان وىژ لە درىژەى ھەوداى تىكەو پىچراو و ھەلپساوى داستانى خۆيدا ئاوا دەگىرپىتەوھە كە دەو كاتەدا كە جەنابى كەشيش خۆى ئامادە دەكرد تا كاردينىو دلدارى بداتەو، دەنگىك بەگوپى ھەمووان كەيشت كە ئاورى دە دەروونى گشتيان بەردا و نەپەيشت كەشيش قسان بكا. دەنگەكە دەيگوت: «ئاه خودايە! بلى سەرەنجام شوئىنكىم دەست كەوتبى كە گلگۆى فەرامۆش كراوى لەشى من بى؟ لەشىك كە بەپىچەوانەى مەيلى خۆم بارى قورسى ئەوم بەكۆلەوھى؟ بەللى، مومكىنە بەو مەرچە كە لە تەرىكى و تەنيايىيەك كە بەروالەت دەو كىوانەدا ھەيە بى بەش نەيم. مەخابن! چەندە ھاودەمى و ھاودەنگى دەگەل ئەم رەوھز و ئەم پنچەدرىك(*) و دالانە، كە ئىزنم دەدەن باسى رۆژەرەشىي خۆم بەئاه و نالە بەگوپى كەردوون بگەيەنم، لە ھاودەمىي خەلكى ئەم جىھانە خۆشترە! چون، دە پانتايى جىھان دا كەسىك شك نابەى كە بتوانىي رىنوئىنييەك دەپەرىشان حاليدا و دلدانەوھىكە لە غەم و كەسەردا و دەرمانىكت دەمەينەتى و كلۆليدا لەو چاوەروان بى! ئەم

۲۰۰- ھەرچەند سىروانتىس لە بەرگى يەكەمدا با پەسنى حىكايەت و وردە نەزىلەكانى كىتیبى دۆن كيشۆت رەوا، لە بەرگى دووھەمدا خۆى لە زبان خويندكارىكەوھە بەناوى سامسۆن كاراسكۆ، رەخنە لەو وردە نەزىلانە دەگرى. ھەرچى بى لە بەرگى دووھەمدا وردە نەزىلە و حىكايەتى لەو چەشنە كە پىئەندىيان بەداستانە سەرەكییەكەوھە نىيە، كەمترن. (لووى وياردۆ)

داپۆشیبوو، به‌جۆریک که ته‌نیا لاق و له‌ته‌ری به‌ده‌روه بوو. ئەو نازداره بۆ شانه‌کردنی پرچه‌کانی شانه‌یه‌که‌ی بیجگه له په‌نجه‌کانی ده‌کار نه‌هینا، ئەگه‌ر لاقه‌کانی وه‌ک دوو به‌ردی سپی بلوورین بوون ده‌سته‌کانی ده‌لابه‌لای بسک و که‌زیه‌کانیدا ده‌تگوت کلووی به‌فرن. چون ئەو هه‌موو جوانیه‌ سهر‌سورماوی و ئافه‌رینی هه‌رسیک روانه‌ری دووقات زۆر کردبوو، هینانیه‌ سهر ئەو واز(*) که بزانه‌ن ئەو ژنه‌کیه و سه‌ره‌نجام به‌مجۆره له هه‌شارگه هاتنه‌ دهر و خۆیان نیشان دا، به‌لام له ده‌نگی جوولانه‌وه‌ی ئەوان له کاتی هه‌ستان دا، کچی نازدار سهری وه‌رگتیا به‌ده‌سته‌کانی پرچی په‌خشانی له‌سه‌ر پرووی خۆی لادا و چاوی ده‌و شوینه‌ بری که ده‌نگه‌که‌ی لێ هه‌ستا‌بوو. ده‌گه‌ل چاوی پیکه‌وتنی ئەو سی پیاوه له‌په‌ر له جیگای خۆی راست بووه‌وه و بێ ئەوه‌ی مه‌جالی که‌وش ده‌پێ کردنه‌وه و کۆ کردنه‌وه‌ی مووه‌کانی هه‌بێ بوخچه‌یه‌کی چکۆله‌ی له‌قه‌راغ ئاوه‌که هه‌لگرت و ده‌خۆی نووسا(*) و هه‌لات. به‌لام هه‌شتا چوار هه‌نگاو نه‌رۆش‌ت‌بوو چون پێ و په‌له ناسکه‌کانی به‌رگه‌ری ئەو تیزه‌ به‌رد و به‌رده‌لانه‌ی نه‌گرت به‌عه‌رزیدا که‌وت. به‌دیتنی ئەو دیمه‌نه هه‌ر سیک هه‌قال به‌هه‌لاتن خۆیان گه‌یانه‌ سهری و یه‌که‌م جار که‌شیش وه‌ ده‌نگ هات و گوئی: «خاتوون راوه‌سته! تۆ هه‌ر که‌س که هه‌ی ئیمه‌ نیه‌تیکمان بیجگه له خزمه‌ت به‌ئێوه نیه‌. که‌وابوو بیه‌هووه‌ فکری هه‌لاتن له سه‌رت نه‌دا، چون لاق و له‌ته‌ره ناسکه‌کانه‌ ئیزنی ئەم کاره‌ت پێ ناده‌ن و ئیمه‌ش رازی به‌و کاره‌ نین.» کچۆله‌ی ناسکۆله‌ که‌ په‌ریشان و شه‌رمه‌سار له‌وێ که‌وت‌بوو جوابیکی ئەو قسانه‌ی نه‌داوه. هه‌قالان نزیک‌تر بوونه‌وه و که‌شیش ده‌ستی گرت و درێزه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «ئێه‌ی خاتوون، ئەو رازه‌ی که‌ جلویه‌رگه‌که‌ت له ئیمه‌ی ده‌شارده‌وه، پرچه‌کانه‌ بۆ ئیمه‌ی درکاندا! و ئەوه‌ خۆی نیشانه‌یه‌کی ئاشکرایه له‌سه‌ر ئەوه‌ی که ژنیک به‌جوانیه‌ی تۆ له‌ خۆراپی و بێ ده‌لیل خۆی ده‌به‌رگیکی ئەوتۆدا که هه‌رگیز لێی ناکاڵیته‌وه، نه‌شاردووه‌ته‌وه و له‌ خۆرا پرووی ده‌و چۆلگه و به‌ره‌هووته نه‌کردوه. ئیمه‌ پیمان خۆشه‌ که تۆمان لێره‌دا دیتووه‌ته‌وه و ئەگه‌ر نه‌توانین ده‌رمانیک بۆ ده‌رده‌کانی تۆ بدۆزینه‌وه لانی که‌م ده‌توانین نه‌سیحه‌تیک یا رینۆتینییه‌که‌ت بکه‌ین. ده‌راستیدا هه‌چ ده‌ردیک، تا ئەو کاته‌ی ده‌رده‌دار زیندووه، به‌و ئەندازه‌ی ناگا که ئەو نه‌یه‌وێ ته‌نانه‌ت نه‌سیحه‌تیک که به‌نیه‌ته‌ی خه‌یر پێشکه‌ش ده‌کری، گوێ نه‌دات. که‌وابوو ئەه‌ی خاتوونی ئازیز، یا ئاغای خۆشه‌ویشته‌، یا هه‌رچی که ده‌ته‌وێ ببی، له‌م ترس و هه‌تره‌ش چوونه‌ که به‌دیتنی ئیمه‌ بۆ تۆ هاتووه‌ته‌ پێش وه‌ره‌ دهر و داستانی خۆشه‌ختی یا به‌دبه‌ختی خۆت بۆ ئیمه‌ بگێره‌وه و خاتره‌میش به‌ که به‌بوونی ئیمه‌ یا هه‌ریه‌که له ئیمه

هاوده‌ردانیکت ده‌سته ده‌که‌وێ که به‌به‌شدار بوون ده‌ غه‌م و په‌ژاره و به‌دبه‌ختیه‌کانی تۆدا کیشانی ئەو باری نازاره له‌سه‌ر شانته‌ سووک ده‌که‌ن.

له‌و ماوه‌یه‌دا که که‌شیش به‌مجۆره‌ قسه‌ی ده‌کرد، ئەو جوانه‌ی که جلویه‌رگی خۆی گۆریبوو، مات و کر و بیده‌نگ وه‌ک ئەوه‌ی ئەفسوون کرابی له‌سه‌ر جیی خۆی جوولیه‌ی نه‌ده‌کرد و بێ ئەوه‌ی لێو بیزوێ نۆبه‌به‌نۆبه‌ چاوی له‌سه‌ر و گۆیلاکی ئەوان ده‌کرد و ده‌و حاله‌دا وه‌دیه‌تیه‌کی لاه‌ ده‌چوو که له ناکاوشتی سه‌هیر و سه‌مه‌ره‌یان پێ نیشان دابێ. سه‌ره‌نجام چون که‌شیش ماوه‌یه‌که له‌سه‌ر ئەو قسه‌ پر له به‌زه‌یی و دلسۆزیانه‌ رویشته‌ کچه‌که ئاخیکی قوولی هه‌لکیشا و قفلی بیده‌نگی له‌سه‌ر لێوه‌کانی هه‌لگرت و گوئی: «ئێستا که ته‌نیا یی ده‌ته‌ریکی و خه‌لوه‌تی ئەو کۆساران‌ه‌دا نه‌یتوانی من له‌به‌ر چاوان به‌شاریته‌وه و پرچه‌کانم پاش بلاو بوونه‌ ئیزنی درۆ کردن به‌زبانم ناده‌ن، بیه‌هووه‌یه له‌خۆم(*) بگۆرم و بیجگه له‌وه‌ی که هه‌م خۆم به‌شتیکی تر بناسینم. که‌وابوو ئەه‌ی به‌رێزان، جارێ با بلیم له‌وه‌ی که ئاماده‌ن خزمه‌تیک به‌من بکه‌ن سپاستان ده‌که‌م و رۆحم و به‌زه‌یی ئێوه وادارم ده‌کا جوابی پرسیاره‌کانتان بده‌مه‌وه. راستیتان ده‌وێ داستانی به‌دبه‌ختی من، به‌و جوهری که ده‌مه‌وێ بۆتانی بگێرمه‌وه، هه‌ر به‌و ئەندازه‌ی که غه‌مناکتان ده‌کا، ده‌ترسم تووره‌شتان بکا. چون ئێوه نه‌ ده‌رمانیکتان بۆ ئەو ده‌رده‌ پێ دابین ده‌کری، و نه‌ دلدانه‌وه‌یه‌که بۆ که‌مکرده‌وه‌ی مه‌راره‌ت و به‌دبه‌ختی من له‌دنیا‌دا هه‌یه، به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه، ئێستا که تێ گه‌یشته‌ن من ژنم و مننان به‌تاکی ته‌نیا به‌و سه‌روسه‌کوته‌وه لێره‌دا به‌رچاوه‌وتوو و ئەو هۆکارانه هه‌رکام به‌ته‌نیا یی ده‌توانن شه‌ره‌ف و ئابرووی من ده‌زه‌ینی ئێوه‌دا عه‌بیدار بکا، بۆ ئەوه‌ی شه‌رافه‌تی من ده‌زه‌ینی ئێوه‌دا عه‌بیدار نه‌بێ ئاماده‌م ئەوه‌ی که ئاره‌زووم بوو به‌یشارمه‌وه، به‌ئێوه‌ی بلیم.» «ئهم وتاره‌ کورته به‌زبانکی وه‌ها شیرین و بێ هه‌له‌نگووتنی زبان و به‌شیه‌یه‌کی وه‌ها ره‌وان له‌ لایه‌ن ئەم کچه‌ نازنه‌ینه‌وه بۆ ئەو سی هه‌قاله‌ پێشکه‌ش کرا که سهر‌سورماوی ئەوان له ناسکی خه‌یال و گفته‌ و لغتی جوانی که‌متر له جوانیه‌که‌ی ئەو نه‌بوو. هه‌ر سیک ئاماده‌یی خۆیان بۆ خزمه‌ت کردن دووپات کرده‌وه و دووباره‌ تکایان لێ کرد که به‌ئینی خۆی به‌ریته‌ سه‌ر. پاشان کیژی نازدار پاش ئەوه‌ی که‌وشه‌کانی ده‌پێ کرده‌وه و پرچه‌ په‌ریشانه‌کانی خه‌ر کرده‌وه، له‌سه‌ر تاقه‌به‌ردیک که سی بیسه‌ره که له ده‌وری کۆ بووبوونه‌وه دانیشته‌ و، پاش ئەوه‌ی گوشاری بۆ خۆی هینا که پێش به‌داتکانی چه‌ند دلۆپ فرمیسک بگری، به‌ده‌نگی به‌رز و له‌سه‌ر خۆ به‌مجۆره‌ ده‌ستی پێ کرد:

«هر له‌م پارێزگای ئەندلۆسه‌دا که جیرانی ئیمه‌یه، شارێکی چکۆله‌هه‌یه که یه‌کیک له دووکه‌کان نیشانی ر‌ه‌سه‌نایه‌تی خۆی له ناوی ئەو شاره‌ وه‌رگرتووه و ه‌هر ئەم ناوو نیشانه‌ش ئەوی گه‌یاندووه‌ته ر‌یزی ئەو که‌سانه که پ‌ی‌یان ده‌لێن «گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ئەسپانیا» (٢٠١) ئەم ج‌ه‌نابی دووکه‌ دوو کورێ ه‌ه‌یه: کۆر‌ه‌گه‌وره‌که‌ی که میراتگری م‌ل‌ک و سامانی ئەوه‌ به‌رواله‌ت ئەخلاق و ئاکاری باشی باوکیشی به‌میرات بر‌دووه! و به‌لام کۆر‌ه‌ چووک‌ه‌تره‌که‌ی ب‌ی‌ج‌گه‌ له‌وه‌ی ده‌ ف‌ی‌ل‌ب‌ازی و مه‌کر و فریودا میراتگری «گانلین» (٢٠٦) و ده‌خه‌یه‌انه‌دا میراتگری «ویلیدۆ» (٢٠٣) یه‌ نازانم له‌ باوکی خۆی چ‌ی‌ی به‌میرات پ‌ی‌ گه‌یشتووه. دایک و بابی من که له‌ باری عه‌سل و نه‌سه‌به‌وه‌ فه‌ق‌یرن ر‌ه‌عه‌یه‌تی ئەو ئاغایه‌ن، به‌لام ئەو دایک و باب‌ه‌م ئەوه‌نده له‌ باری م‌الی دنیاوه‌ ده‌وله‌مه‌ندن که ئەگه‌ر به‌بارستای سه‌روه‌ته‌که‌یان له‌ به‌رکه‌ته‌کانی سروشت و ته‌بیات (*) نه‌سییان هه‌بوویه، ئیتر له‌ دنیا دا ئاره‌زوویه‌کیان نه‌ده‌ما و منیش له‌وه‌ نه‌ده‌ترسام که بکه‌ومه‌ ئەو یاره‌ خراپه‌ی که ئیستا ت‌ی‌ی دام. چون‌ وای بۆ ده‌چم که ته‌واوی به‌دبه‌ختیه‌کانی من له‌وه‌را سه‌رچاوه‌ی گرت‌ی‌ی که ئەوان ده‌ بنه‌ماله‌یه‌کی سه‌روودا له‌ دایک نه‌بوون. راسته‌ که عه‌سل و نه‌سه‌بیان زۆریش له‌ خواره‌وه‌ نییه‌ که شه‌رمی ل‌ی بکه‌ن، به‌لام ئەوه‌نده‌ش له‌ سه‌روه‌ه‌ نییه‌ که من بتوانم ب‌ل‌ی‌م به‌دبه‌ختیه‌کانم هه‌موویان له‌ په‌ستی و ژیروو بوونی بنه‌چه‌که‌مانه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی نه‌گرتووه. به‌ه‌رحال ئەوان وه‌رزیرن و له‌ ر‌ه‌گه‌زێکی پاک و پالوته‌ن و تۆر‌ه‌مه‌یان ده‌گه‌ل ر‌ه‌گه‌زی پیس و خراپه‌کار تیکه‌ل نه‌بووه و وه‌ک ده‌لێن له‌ کۆنه‌مه‌سیحیه‌کانی سه‌رده‌می کۆن و به‌راستی ئەوه‌نده کۆن و قه‌دیم که م‌ال و سامان و ژیانی خۆش و رازاوه‌یان که‌م که‌م بۆته‌ هۆی ئەوه‌ که نیشانی «نه‌جیب زاده» و ته‌نانه‌ت «ئه‌رباب» به‌ده‌ست ب‌ین. به‌و حاله‌شه‌وه‌ گه‌وره‌ترین دارایی و به‌رزترین ر‌ه‌سه‌نایه‌تییه‌ک که مومک‌ین بوو هۆی شانازیی ئەوان ب‌ی‌ ئەوه‌ بوو که کچ‌ی‌کی وه‌ک منیان هه‌یه. و چون‌ منال‌ی‌کی تریان نییه‌ ب‌ی‌ج‌گه‌ له‌ من که ب‌ی‌ته‌ میراتگریان و هه‌میشه‌ منیان له‌ قوولایی د‌ل‌وه‌ خۆش و یستووه، من یه‌کیک له‌و کچانه‌ بووم که کوته‌جه‌رگه‌ی (*) دایک و بابیان. من ئاوینه‌یه‌ک بووم که ئەوان خۆیان ده‌مندا ته‌ماشای

٢٠١- ویده‌چ‌ی ئەو دووکه «دووک دۆسونا» Le duc dósuna ب‌ی. رۆدیگ‌ز مارین Rodriguez Marin ده‌ل‌ی که کور‌ی چکۆله‌ی دووک دۆسونا یانی «پ‌ی‌د‌ر‌زیرۆن» وه‌ک «دۆن ف‌یرنان» قاره‌مانی کت‌ی‌بی س‌ی‌روانت‌یس، کچ‌ی‌کی جوانی له‌ خسته‌ بر‌دبوو. (مۆریس باردۆن)

٢٠٢- گانلین ناوی خه‌یانه‌تکارێکی به‌ناوبانگه‌.

٢٠٣- ویلیدۆ Vellido قاره‌مانی ئەفسانه‌یی هه‌ماسه‌ی رۆلان، که ن‌ی‌ویانگی به‌خه‌یانه‌ت رۆیشتووه.

ده‌کرد، گوچانی رۆژانی پ‌یری و کلۆلیان بووم. ئامانجی دواینی ئاره‌زووه‌کانی ئەوان بووم که له‌ سنووری ویستی خواوه‌ند به‌ده‌ر نه‌بوو، ئاره‌زووه‌کانی منیش به‌پاداشی چاکی و خۆشه‌ویستی ئەوان ده‌هیچوارێکدا له‌ ویسته‌کانی ئەوان ج‌یاواز نه‌بوو. من ه‌هر چۆن فه‌رمانر‌ه‌وای د‌لی ئەوان بووم له‌سه‌ر دارایی ئەوانیش هه‌موو ده‌سه‌لاتیکم هه‌بوو. نۆکه‌ران و خزمه‌تکارانی م‌ال و مه‌زرا، من دامه‌مه‌زانان یا وه‌ده‌رم ده‌نان و ح‌یسابی ه‌هر شت‌ی‌کی ده‌چ‌یندرا یا هه‌له‌ده‌گیرا، به‌ده‌ست من بوو. ئاشی رۆن ک‌یش‌شان و داووده‌نگاری شه‌راب دروست کردن و ر‌ه‌وه‌ی مه‌ر و مالات له‌ ورد و درشت و که‌ندووی م‌یش هه‌نگینه‌کان و سه‌رتان نه‌یه‌ش‌ینم، هه‌رچی که وه‌رز‌ی‌کی ده‌وله‌مه‌ندی وه‌ک باوکم ده‌توان‌ی‌ هه‌یه‌ی‌ ده‌ژ‌یر چاوه‌د‌یری من دا بوو. خاتوون و که‌یه‌بانووی م‌ال ه‌هر خۆم بووم و ب‌ی‌ ئەوه‌ی خۆم هه‌ل‌ک‌یش‌اب‌ی که‌س وه‌ک من نه‌یده‌توانی به‌و چالاکیه‌ به‌و گشته‌ کارانه‌ رابگا. ئەو کاتانه‌ی که ده‌رۆژدا پاش ئەنجامدانی ئەو ئه‌رکانه‌ بۆ من ده‌مایه‌وه‌ خه‌ریکی کاری ژنانه‌ ده‌بووم، وه‌ک جلدروون، گول‌ دۆزی و ئەغ‌له‌ب به‌نم ده‌رست و کاتیک بۆ ده‌رکردنی شه‌که‌تی ده‌ستم له‌و کارانه‌ ده‌ک‌یش‌اوه، بۆ سه‌رگه‌رمی کت‌ی‌بی باش باشم ده‌خوینده‌وه‌ یا چه‌نگم ل‌ی ده‌دا، چون‌ به‌ئ‌ه‌زموون ت‌ی‌ گه‌یشتبووم که مۆسیقا فک‌ری ماندوو ده‌حه‌س‌ین‌ی‌ته‌وه‌ و زه‌ین و م‌یش‌کی مرۆف د‌ین‌ی‌ته‌وه‌ سه‌رخۆ. ئەوه‌ بوو به‌کورتی باری ژیانی من له‌ م‌الی باوکم و ئەگه‌ر به‌د‌ر‌ی‌زی بۆ ن‌ی‌ه‌م گ‌یر‌ایه‌وه، به‌ه‌یچ جۆر له‌به‌ر ئەوه‌ نه‌بوو خۆر‌اب‌ینم و به‌ئ‌ی‌وه ب‌ل‌ی‌م که ده‌وله‌مه‌ندم. به‌ل‌کو بۆ ئەوه‌ بوو که ن‌ی‌وه داوهری بکه‌ن من ده‌و هه‌له‌د‌یرانه‌مدا له‌ تروپ‌کی گه‌وره‌ب‌یرا بۆ ئەو زه‌ل‌کاو‌ی به‌دبه‌ختیه‌ که ئیستا ت‌ی‌ی که‌وتووم ه‌یچ گونا‌ه‌یکم نییه‌. من ب‌ی‌ه‌ووده‌ ژیانی خۆم ده‌نیو ئەو هه‌موو کار و مه‌شغ‌له‌ته‌دا و ده‌ته‌ن‌یا‌ی‌یه‌کی وه‌ها سه‌خت و د‌ژ‌واردا ت‌ی‌په‌ر ده‌کرد که ژیان و گوهرانم وه‌ک ژیانی ده‌یرن‌ش‌ینه‌کان (*) و ابوو، چون‌ ئەو جۆره‌ی که خۆم بزاتم ب‌ی‌ج‌گه‌ له‌ خزمه‌تگوزار و نۆکه‌ر و ده‌ست و پ‌ی‌وه‌ند، که‌سی تر منیان نه‌ده‌بینی. ئەو رۆژانه‌ش که ده‌چوومه‌ نو‌ی‌زی «مه‌س» به‌یانی زۆر زوو ده‌گه‌ل دایکم و باوکم و ژنه‌ خزمه‌تکاره‌کان ده‌چووم. ئەویش وه‌ها داپۆش‌راو و شاراوه‌ که به‌زه‌حمه‌ت به‌ر پ‌ی‌ی خۆم ده‌دیت. به‌و حاله‌شه‌وه‌ چاوی د‌ل‌داری یا باش‌تره‌ ب‌ل‌ی‌م چاوی ب‌ی‌ عار که له‌ چاوی پ‌ل‌ینگ ت‌ی‌ز‌ب‌ین‌تره‌ منی خسته‌ به‌ر به‌دوا هاتنی «دۆن ف‌یرنان» که کور‌ی دووه‌می هه‌مان ئەو دووکه‌یه‌ که من له‌ پ‌یش‌دا بۆم باس کردن.»

ناوی دۆن ف‌یرنان له‌ زاری ک‌ی‌ژه‌که‌وه‌ ده‌ر نه‌هاتبوو که ر‌ه‌نگی ر‌وخساری کارد‌ین‌یۆ گۆرا و سه‌راپای له‌شی وه‌ک م‌ی‌ژووکه‌ وه‌له‌رز‌ین که‌وت، تا ئەو ج‌ی‌گایه‌ی که ده‌لاک و که‌ش‌یش پ‌ی‌یان

وابو لەوانەيە ئاسەوارى شىتى و ئاگالە خۆ نەماوى ديسان پووى تى كاتەو و دەست بوەشىنى (*). بەلام كاردينىق تەنيا ئارەقەى دەردا و لەرزى و لەجىي خۆى چرتەى نەکرد و زەق زەق دە كىژە جوانە وەرزيەرەكە رامما و پىي وابو كە دەيناسى. كىژۆلە بى ئەووى سەرنجىك بداتە لەرزىن و حالەتى نيو شەپلەى كاردينىق داستانى خۆى بەم چەشنە دريژە پى دا:

«ھەر كە چاوى دۆن فيرنان منى ئەنگاوت، وەك بۆ خۆى پاشان دەيگوت، ئاگرى ئەوينىكى و ھاھا بەگر و تىن كەوتە دلى كە نەيتوانى بيشارىتەو. بەلام بۆ ئەو زووتر بگەمە كۆتابى داستانى رۆژرەشيبەكانى خۆم دەموئى باسى ئەو كەردەو و كارانەى كە دۆن فيرنان بۆ نواندى ئەوينى خۆى كەردى بۆ ئيوە نەكەم. ئەو تەواوى خەزمەتكارانى مالى ئيمەى بەبەرتىل و پيشكەشى فريو دابوو. ھەزار جور ديارى و سەوقاتى بۆ دايك و باوكم دەھينا، دەكۆلانەيدا كە منى لى بووم، ھەموو رۆژى جيژن و بەزم و شادى بوو، ساز و ئاوازي شەوانە نەيدەھيشت كەس خەو لە چاوى بگەوئى. نامەگەلىكى بى ئەژمار كە نازانم چۆن بەدەستم دەگەيشتن سەرتاپا بابەتى عاشقانە و باسى دلدارى بوون و بەلئىنى و سوئىندى وەفادارى زوربەى پستەكانى پىك دينا. لەسەر ئەو شەرا تەواوى ئەو كارانە نە تەنيا منى رام نەدەكردە، بەلكو سەرسەختى و كەللەشەقىيى منى زۆرتەر دەكرد، دەتگوت دوزمنى قەستەسەرى (*). منە و تەلاشەكانى بۆ رامكردنى من بۆ پەواندى منە. ئەلبەتە نەك بلىي من ئەو بەكەس دانەنيم يا دەربىنى خۆشەويستى ئەو بەسووكايەتى بزەنم، بەپىچەوانەو لەووى كە كەوتومەتە بەر پەسندى لاوئىكى ئاوا گەورە و ماقوول دەناخى خۆمدا ھەستم بەخۆشچالى، كە نازانم لە كوئو سەرچاوى دەگرت، دەكرد و لە پى ھەلاگوتنى ناو نامەكانى ھىچ بىزار نەبووم، چون بەبرواى من، بىستنى تارىف و پەسندانى (*). خۆ بىستن بۆ گۆچگەى ئيمەى ژن ھەر چەندەش ناشيرىن و دزىو بىن، ھەميشە خۆش و دلبروئىنە. بەلام شتىكى كە منى لە خۆ بەدەستەو دەدان دەگىراو ھۆگىبەك بوو كە بەپاراستنى شەرمى خۆم ھەبوو، لە لايەكيش رىنوئىنى و نسحەتەكانى دايك و باوكم ھەموو كات دەگويمدا دەزىنگانەو، چون ئەوان زۆر بەئاسانى دەمەبەستى دۆن فيرنان گەيشتبووون و ئەو لاوھش خۆى بۆ شارەدەوى ويستى نەپىنى خۆى لە جەماوەر زەحمەتتىكى بەخۆى نەدەدا. دايك و باوكم بەمنيان دەگوت كە شەرافەت و حورمەتى ئەوان تەنيا بەعيسمەت و ھەيا و شەرافەتى منەو بەستراوئەو، ئەوئەندە بەسە كە من چا و لە جياوازي و مەوداى چىنايەتتى نيوان خۆم و دۆن فيرنان بگەم تا تى بگەم كە مەبەستى ئەو، ھەر چەند خۆى

پىچەوانەى ئەو دەلى، زۆرتەر بۆ دامرکاندى ھەوھس و خواستى دلى خۆيەتى و دە فكري مندا نيبە. ئەوھشيان دەگوت ئەگەر من ئىرادە بگەم و كۆسپ بخەمە سەر رىگەى ئەوينى درۆزنانەى ئەو و كارىكى وا بگەم كە دەست لە من ھەلبگرى، ئامادەن دەستبەجى بەھەر كەسىك كە خۆم بەموئى نە تەنيا لە شارى خۆم، بەلكو لە شارەكانى دەرووبەرىش، بەشوو بدەن. چون لە سەرەوت و سامانى زۆرى ئەوان و لە خاوينى و جوانى نيوبانگى من چاوەروانى ھەر سەرکەوتنىك دەكرا. ئەم بەلئىنيانە و بىروراى ئەوان منى دە خۆراگرى و پشنگۆى خستنى قسەكانى ئەو لاوھدا پتەو كەردبوو كە ھەرگىز نەمويست تەنانەت وشەبەك كە دەلاقەى ھىوايەك، ھەر چەند لە دووريشەو، بۆ گەيشتن بەئارەزووھەكانى خۆى بەپووى دۆن فيرناندا بگاتەو، بەسەر زارمدا بىنم. ئەم خۆراگرى و گۆى پى نەدانە و بەھىند نەگرتنە زۆرتەر لە پيشتر ئاگرى ھەوا و ھەوھسى چەپەلى دۆن فيرنانى بەتەن كەرد. گوتم ھەواوھەوھسى چەپەل، ئەو بەشتىن ناوئىكە كە دەتوانم بىدەم بەو ئەوينەى كە ئەو بۆ منى نیشان دەدا. چون ئەگەر دۆن فيرنان ئەو پياوھ بايە كە دەبوو بووبوايە، ئەو نە دەھاتە پيش كە ئىستا من باسى ئەو بۆ ئيوە بگەم. سەرەنجام دۆن فيرنان ھەوالى پى گەيشت كە دايك و باوكم خەرىك بەشووم بدەن، تا ھىواى بوونە خاوەنى من لە دلى ئەو بەرنە دەر، يا لانى كەم نىگابانىيەكى زۆرتەر بۆ پاراستن و ئاگادارى لەمن وەكار بخەن. ئەم ھەوالە يا ئەو گومانە ئەو لاوھى وادار كە ئەو كارە بكا كە ئىستا بۆتان دەگىرمەو.

«شەوئىك بەتەنيايى لە زوورەكەى خۆمدا بووم و بىجگە لە ژنىكى خەزمەتكار، كەسەم دەگەل نەبوو، لە ترسى ئەوھش مەبادا بەھۆى كەمتەرخەمىيەو، شەرافەتى من بگەوئە مەترسىيەو، تەواوى دەرگاكانمان موھكەم داخستبوو. لە ناكاو بى ئەوھى بزەنم چۆن بوو، واى لى ھات، ئەو كابرايە، بەو ھەموو ئىحتيات و تىبىنيەو كە كەردبوومان، لەو بىدەنگى و تەنيايى ژوورەكەمدا لەبەر چاوم شىن بووھو! ئەم دىمەنە و ھەياى سەر لى شىواندم كە نەچاوم ھىچى دەدىن و نە زبانىشم دەگەرا، تا ئەو جىگەى كە نەمتوانى تەنانەت ھاوارىك بگەم و كەسىك بۆ يارمەتى بانگ بگەم. و فكر دەكەم كە دەرفەتى ھاوار كەردنىشى پى نەدام، چون ھىشتا و ھوور (*) نەكەوتبوو كە ھاتە تەنیشتم و منى كە لەبەر پەرىشمانى ھىزى بەرھەلستەم نەبوو، دەباوھشى خۆى گرت و ئەوئەندى قسەى ھەلخەلەتتىن و دلخۆش كەرى بەگويمدا خويند كە نازانم درۆ چون دەتوانى ئاوا وەستايانە و زىرەكانە فريو برازىنئەو و بەشكلى راستى بىخاتە بەرچا. لە لايەكى تەرشەو ئەو غەيانە كارىكى كەرد كە كە فرمىسكەكانى بەقسەكانى و نالەكانى بەنيەتە پيسەكەى ئىعتبار و گرىنگى بەخسى. من،

کچۆله‌یه‌کی فه‌قیروکه ده‌نیو که سوکاره‌کاندا ته‌نیا بووم و بۆ ئەم چه‌شنه تووش بوونانه ئەزموونیکم نه‌بوو، نازانم چۆن بوو که ورده‌ورده باوه‌رم به‌و قسانه کرد، به‌لام ئەم بۆچوونه ئەوه‌نده به‌هێز نه‌بوو که ده‌به‌رامبه‌ر ناله و گریانێ ئه‌ودا هه‌ستیکی ئه‌ولاترم له هیندیک دل پێ سووتان، په‌یدا کردبێ. به‌لێ ئه‌وجار که هیندیک له په‌شیوی و سه‌راسیمه‌یی(*) وه‌خۆ هاتمه‌وه به‌غیره‌تیکه‌وه که پێم وانه‌بوو ده‌مندا ما‌بێ پێم گوت: «ئه‌ریاب، من ئەگەر ئەم جووره که ئیستا ده‌چه‌نگ تۆدا ئەسیرم ده‌چه‌نگالی شیری ژياندا ئەسیر بووایه‌م و بۆ پرگاریی خۆم له‌و گرفتاریی په‌پووست بوایه‌ که به‌زیانی شه‌رافه‌ت و عیقه‌تی خۆم کاریکم کردبایه‌ یا قسه‌یه‌ک بکه‌م. هه‌مان ئەندازه‌ بۆ من نامومکین بوو که به‌رگری له‌ پێشهاتی ئیستا، که‌وابوو ئەگەر تۆ له‌شی من ده‌نیوان باسکه‌کانندا هه‌لده‌گوشی من پۆچی خۆم ده‌نیوان نییه‌ته‌ پاکه‌کانی خۆمدا پاراستوو، نییه‌تگه‌لیک که ده‌گه‌ل مه‌به‌سته‌کانی تۆدا جیا‌وازیان هه‌یه‌ و ئەگەر تۆ بته‌وی بۆ دامرکاندن هه‌وه‌سه‌کانت زۆری و مله‌ووری ده‌کار بێنی ئەو‌ده‌م تێ ده‌گه‌ی که من راستم گوتوو. من په‌عیه‌تی تۆم، به‌لام که‌نیزت نیم. په‌سه‌نایه‌تی بئه‌ماله‌یی تۆ ئەومافه‌ نادا به‌تۆ که سووکایه‌تی به‌ناره‌سن بوونی ئیمه‌ بکه‌ی و ده‌ستدریزی به‌من بکه‌ی و من به‌قه‌ده‌ر تۆ نه‌جیب زاده‌ی ئه‌عیان، بۆ که‌سه‌یاتی دیهاتی و پێگه‌ی کۆمه‌لایه‌تی خۆم ریز داده‌نیم. ده‌سه‌لاتی تۆ ناتوانی کاریک ده‌گه‌ل من بکا، هه‌روه‌هاش سه‌روه‌ت و سامانی تۆ کار له‌من ناکا. قسه‌کانت ناتوانن من فریو بدن و فرمیسک و هه‌ناسه‌کانیشت نه‌رمم ناکا، به‌لام ئەگەر ده‌جوودی که‌سیکدا که دایک و باوکم بیان‌ه‌وی ب‌مدن به‌ئوه‌ یه‌کیک له‌و سیفه‌تانه‌ی که ئیستا باس‌م کردن ده‌ویدا ببینم، ئیراده‌ی من ده‌به‌رانبه‌ر ئیراده‌ی ئه‌ودا کړنۆش ده‌کا. و بۆ هه‌میشه‌ ده‌بیته‌ فه‌رمانبه‌ری ئه‌و، به‌جوړیک ئەگەر شه‌رافه‌تی من عه‌بیدار نه‌بێ من، هه‌ر چه‌ند به‌ناخۆشیش، ئەوه‌ی که به‌زۆر ئیستا ده‌ته‌وی له‌ چه‌نگ منی ده‌ریینی به‌مه‌یل و زه‌نامه‌ندی به‌تۆی پێشکه‌ش ده‌که‌م. مه‌به‌ستم ئەوه‌یه‌ تا که‌سیک نه‌بیته‌ می‌ردی شه‌ری و یاسایی من، مه‌حاله‌ ئاور و ویدانیک له‌منه‌وه‌ ب‌بینی. نه‌جیب زاده‌ی ناپیاو گوتی: «ئه‌ی دووروته‌ی» جوان (ناوی ئه‌و به‌ده‌ب‌خه‌ته‌ که ئەم داستانه‌ بۆ ئیوه‌ ده‌گێریته‌وه‌ دووروته‌یه‌) ئیستا که ته‌نیا به‌و رێگایه‌دا ده‌توانم تو‌ رازی بکه‌م هه‌ر ئیستا ده‌ستی هاوسه‌ری بۆ لای تۆ درێژ ده‌که‌م و سویند ده‌خۆم که ببمه‌ می‌ردی تۆ و بۆ شاهیدیش و بۆ شاهیدی ئه‌و سوینده‌ی خۆم یه‌که‌م خودا که هه‌یج شتیک له‌و ناشاردریته‌وه‌ و دووم ئه‌و وینه‌ مباره‌که‌ی چه‌زهرتی مریه‌م، دایکی خواوه‌ند، که ئەوه‌تا له‌به‌ر چاومه‌نه‌ به‌شاهید ده‌گرم.»

ده‌و چرکه‌ ساته‌دا که کاردینیۆ له‌ زبان کچه‌که‌وه‌ بیستی که ناوی «دووروته» یه‌ دیسان تووشی ئه‌و حاله‌تی له‌رزین و له‌سه‌ر خۆ چوونه‌ بوو و سه‌ره‌نجام زۆتر باوه‌ری به‌و گومانه‌ کرد که یه‌که‌مجار له‌مه‌ر شوناسی ئه‌و کێژه‌ به‌ زه‌ینیدا تێ په‌ربوو. به‌لام چون نه‌یده‌ویست هه‌ودای داستانیکی بیستی که ده‌یزانی چۆن کۆتایی پێ دێ، ته‌نیا ئەوه‌نده‌ی گوت: سه‌یره‌ خانم! ناوی تۆ دووروته‌یه‌؟ من به‌سه‌رهاتی که‌سیکی تریشم هه‌ر به‌م ناوه‌ بیستوووه‌ که به‌قه‌ده‌ر تۆ به‌ده‌ب‌خه‌تی و نه‌هامه‌تی دیتوووه‌. به‌لام ئیوه‌ داستانه‌که‌تان درێژه‌ پێ بدن: کاتی ئەوه‌ش دێ که من شتیک به‌تۆ بلێم که که‌متر له‌وه‌ نه‌بیته‌ هۆی سه‌رسوپماوی و نارعه‌تی ئیوه‌. «به‌بیستی ئه‌و قسانه‌ی کاردینیۆ، دووروته‌ چاویکی لێ کرد و ده‌سه‌رو وه‌زی فه‌قیرانه‌یه‌وه‌ پام. پاشان تکای لێ کرد ئەگەر شتیک له‌مه‌ر ئه‌و ده‌زانێ، بێ پاره‌ستان بیلێ. کێژۆله‌ هه‌روه‌ها گوتی: «ته‌نیا شتیک که ته‌قدیر بۆ منی هه‌شتووته‌وه‌ غیره‌تیکه‌ که ده‌به‌رامبه‌ر ئه‌و هه‌موو موسیبه‌ت و ده‌رد و په‌ژاره‌یه‌دا توانای خۆراگری و پاره‌ستانم پێ ده‌دا و خاتره‌مم که ئیتر به‌لاو رۆژه‌ره‌شییه‌ک نه‌ماوه‌ که له‌وه‌ی هه‌م به‌ده‌ب‌خه‌ترم بکا. کاردینیۆ گوتی: «خاتون ئەگەر خاتره‌مم بوایه‌م که ئەوه‌ی بی‌ری لێ ده‌که‌مه‌وه‌ هه‌له‌ نییه‌، هه‌ر ئیستا ده‌گوتنی ئەوه‌شته‌یدا که فکره‌م بۆی ده‌چی هه‌یج ده‌رنگم نه‌ده‌کرد. به‌لام گوتنی ئەوانه‌ هه‌شتا کاتی نه‌هاتوووه‌ و زانیی ئه‌وان بۆ تۆ هه‌یج سوودیک نییه‌. دووروته‌ گوتی: هه‌ر چۆنیکت پێ خۆشه‌ با وایێ. که‌وابوو من ده‌گه‌ریمه‌وه‌ سه‌ر داستانی خۆم:

«دۆن فی‌رنان وینه‌ی چه‌زهرتی مریه‌می هه‌لگرت و وه‌ک شاهیدی زه‌ماوه‌ندی ئیمه‌ له‌ به‌ر ده‌می هه‌ر دوو‌کمانی دانا و جاریکی تریش به‌سویندانه‌وه‌ په‌ش و شین بووه‌وه‌ که می‌ردی منه‌. به‌و حاله‌ش پێش ئەوه‌ی سویند خواردنی ته‌واو بێ، پێم گوت که ئاگای له‌ خۆی بێ و بزانی چ ده‌کا و تووریه‌ی جه‌نابی دووک – که ناچار کاتیک بزانی ئه‌و ده‌گه‌ل کچه‌ په‌عیه‌تیک خۆی زه‌ماوه‌ندی کردوووه‌ ئاور ده‌گری – ده‌به‌رچاو بگری و نه‌هیلێ جوانیی من چاوی کوپ‌ر بکا. چون جوانیی من ناتوانی ده‌لیلیکی به‌هیز بێ بۆ ئەوتوانه‌ی که ده‌یکا، وه‌ ئەگەر خۆشه‌ویستی من ئەوی هه‌یناوه‌ته‌ سه‌ر ئه‌و باره‌ که به‌بۆچوونی خۆی لوتفیک ده‌گه‌ل من بکا، باشتره‌ لێ بگری تا چاره‌نووسی من له‌سه‌ر بئه‌مای عه‌سل و نه‌سه‌بی خۆم دیاری بکری، چون ئه‌و جووره‌ زه‌ماوه‌ندانه‌ هه‌رگیز به‌هه‌یج کوپ‌ر ناگه‌ن و به‌خه‌ته‌وه‌ری سه‌ره‌تایی ئەم کارانه‌ زۆر ناخایه‌نی. من ته‌واوی ئه‌و ده‌لیلانم پێ گوت و هه‌زار شپ‌رو رپویم بۆ هه‌یناوه‌، به‌لام ئه‌و قسانه‌ دۆن فی‌رنانی له‌ ئەجامدانی پیلانه‌ گلاوه‌که‌ی په‌ژیوان نه‌کرده‌وه‌. من ده‌مه‌ودای تێپه‌ر بوونی ئه‌و چرکه‌ ساته‌نه‌دا و تاریکم به‌خۆم پێشکه‌ش کرد و له‌ دلێ خۆمدا

به‌خۆم گوت: «نه، نه! من یه‌که‌م که‌س نابم که له ئاکامی شووکردن، له چینیکی په‌ست و خواروورا ده‌گاته پله و پایه‌یه‌کی به‌رز و سه‌روو. و دۆن فیئرنا‌نیش یه‌که‌م که‌س نییه که به‌خاتری جوانی و جه‌مال و به له خسته‌بردنی هه‌وا و هه‌وه‌س، هاوسه‌ریکی نامناسب و نابه‌رامبه‌ر ده‌گه‌ل شان و شکۆی چینایه‌تی خۆی هینابی. ئیستا که من نه‌خوازیا‌ری ئالوگۆرپیدا‌نی نه‌زمی جیهانم و نه ده‌شمه‌وی دابونه‌ریتی نوێ دابخه‌م، ئه‌گه‌ر ئه‌و شانازییه‌ی که ته‌قدیر به‌نسیبم ده‌کا ببقۆزمه‌وه، حه‌ق به‌من ده‌بی. چون ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ئه‌و خۆشه‌ویسته‌تییه‌ی که نیشانی ده‌دا تا کاتیک به‌رده‌وام بی که به‌ئاره‌زووی دل‌ی خۆی ده‌گه‌ل من بکا، دیسانیش له‌به‌ر ده‌رگای خودای مه‌زن من وه‌ک ژنی ئه‌و چاو لی ده‌کری‌م. به‌پێچه‌وانه، ئه‌گه‌ر به‌م‌ه‌وی به‌نیشانی دانی نه‌فهره‌ت و توو‌په‌یی، ترۆی که‌م و له خۆمی دوور بخه‌مه‌وه من له‌و دا بارو‌دۆخیک ده‌بینم که ئه‌رکه ئه‌خلاقیه‌کانی خۆی فه‌رامۆش بکا و به‌زۆر کاری خۆی بکا، وه ئه‌وه‌ده‌م من نه ته‌نیا ئابرووم ده‌چی، به‌لکو ده‌به‌رانبه‌ر که‌سانیکیشدا که نازانن من چه‌نده له گونا‌ه به‌دوورم عوزر و بیانویه‌کم نابی. به‌راستی کام ده‌لیل و به‌لگه ئه‌و توانایه‌یان هه‌یه به‌دایک و با‌بم و به‌خه‌لکی تر به‌سه‌لینن که نه‌جیب زاده بی ئیزنی من هاتووه‌ته ژووره‌که‌م؟ «من ته‌واوی ئه‌م پرسیار و وه‌لامانه‌م ده‌میشک‌مدا هینا و برد، به‌لام شتیکی که به‌تایه‌تی بوو به‌هۆی له‌خسته‌چوون و هه‌لخلیسکانم و بی ئه‌وه‌ی بۆ خۆم بزانه‌م نابوودی کردم، به‌لیننی و سویند خواردن و فرمیسک هه‌لوه‌راندن و ئاخ و ئوخ و هاواری دۆن فیئرنا‌ن و به‌شاهید گرتنی شاهیدانیک بوو که ئه‌و هینایه ئاراوه، بێجگه له‌وانه‌ش جوان چاکی و هه‌یکه‌ل و قیافه‌ی ئه‌و بوو که به‌پشتیوانیی ئه‌و هه‌موو دل‌داری نیشاندانه‌ه‌راستینه، ده‌یتوانی هه‌ر دل‌یکی ره‌وه‌ک و نه‌عاملاوی وه‌ک دل‌ی منیش، نه‌رم بکا. من کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی خۆم قاو کرد تا ئه‌ویش وێزای شاهیدانی ئاسمانی، شاهیدیکی خاکی و زه‌وینی بی. دۆن فیئرنا‌ن عه‌هد و په‌یمانی خۆی نوێ کرده‌وه و پێی له‌سه‌ر داگرت و پیاگ(*) خاسانیکی تری به‌شاهیدی بانگ کرد و هه‌زار نه‌فرینی له‌ خۆی کرد ئه‌گه‌ر وه‌عه‌دی خۆی نه‌باته‌ سه‌ر، دیسان چاوی پر بوون له فرمیسک و ده‌می به‌ئاخی ئاگرین، ئاوری تی به‌ربوو. منی که نه‌متوانیبوو تاوێک له باوه‌شی بێمه‌ ده‌ر، توندتر ده‌ نامیزگرت؛ سه‌ره‌نجام کاتیک کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌م دووباره له ژووره‌که‌م رۆیشته‌ ده‌ر من ئیدی کچ نه‌بووم.

«ئه‌و شه‌وه‌ی که منی تیدا، تیدا چووم، وه‌ک ئه‌من فکری لی ده‌که‌مه‌وه، به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی دۆن فیئرنا‌ن هه‌ر رۆژ نه‌ده‌بووه‌وه؛ گوتم به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی ئه‌و، چون جینایه‌تکار

کاتیک هه‌وه‌سی چه‌په‌ل و نگریسی خۆی دامرکاند، ئیدی هه‌وه‌سیکی به‌ ته‌وژمه‌تر له‌وه‌ی نییه که هه‌رچی زووتره له شوینی جینایه‌ت ده‌رباز بی، یا لانی که‌م ئه‌وه فکری و بۆچوونی من بوو. چون ده‌مدیت پاش ئه‌وه‌ی دۆن فیئرنا‌ن که‌یفی خۆی ده‌گه‌ل من کرد، هه‌ر په‌له‌ی بوو که برۆا. به‌لی ئه‌و خزمه‌تکاره‌ی ئه‌وی بۆ ژووری من رینوینی کردبوو، پێش تاو هه‌لات بۆ ده‌ره‌وه‌ی مال‌ ریگای نیشانی دا. لاو کاتیک مالاوایی کرد، جاریکی تریش، به‌لام به‌شۆر و سوژیکی که‌مه‌تر له کاتی هاتنی، دووپاتی کرده‌وه که به‌وه‌فا و به‌لیننی یه‌کانی پشت ئه‌ستوور بم و سوینده‌کانی باوه‌ر بکه‌م، وه بۆ ئه‌وی قورساییی یه‌کی زۆرتری دابی به‌قسه‌کانی ئالقه‌یه‌کی گران بایی له قامکی خۆی ده‌ره‌ینا و ده‌ده‌ستی منی کرد. سه‌ره‌نجام منی به‌جی هیشت و من به‌حاله‌تیک که نه‌مه‌ه‌زانی شادم یا غه‌مگین، له‌وێ مامه‌وه. شتیکی که ده‌توانم بلیم ئه‌وه‌یه که من سه‌راسیمه و ده‌فکرده‌م بووم و له‌و پروده‌وه ئاکام له خۆم برۆا، هه‌یج له‌و خزمه‌تکاره‌م که دۆن فیئرنا‌نی ده‌ژووری تاییه‌تی مندا شارده‌بووه‌وه یا باشته‌ر بلیم خه‌یانه‌تی پێ کردبووم، توو‌په‌ نه‌بووم، چون نه‌مه‌ه‌زانی ئه‌وه‌ی به‌سه‌رم هاتووه باشه یا خراب. من له کاتی رۆیشتنی دۆن فیئرنا‌ندا، پیم گوتیبوو که دیسان ده‌توانی به‌نه‌یینی شه‌وانی تریش بیه‌ته ژووره‌که‌م. چون تا کاتیک که خۆی به‌باشی ده‌زانای که خه‌به‌ری ژن ومی‌ردایه‌تی خۆمان بلاوکاته‌وه من ملکی ئه‌و بووم. به‌لام ئه‌و ته‌نیا شه‌وی دوا‌یی گه‌راوه و ئیدی چاوم پێی نه‌که‌ته‌وه و من باوه‌کو ماوه‌ی مانگیک بیه‌په‌وده به‌دوا‌یدا گه‌رام و نه‌له کۆلان دۆزیمه‌وه نه له کلیسا، هه‌ر چه‌ند ده‌مزانی که ئه‌و له شار نه‌رۆیشتووه و زۆرتری کاتی خۆی به‌راو و شکار که هۆگرییه‌کی زۆری پێوه هه‌بوو راده‌بوارد. مه‌خابن! هه‌ر من ده‌زانم ئه‌و رۆژانه چه‌ند به‌سه‌ختی به‌سه‌ر مندا تی ده‌په‌رین و ئه‌و سه‌عاتانه چه‌ند به‌دژواری و به‌تالی راده‌بردن! من ده‌زانم که چۆن ورده ورده نیسه‌بت به‌وه‌فای ئه‌و به‌دگومان ده‌بووم و ته‌نانه‌ت هه‌یج باوه‌ریکم پێی نه‌ما! و هه‌ر من ده‌زانم که کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌م چه‌نده لۆمه و سه‌ره‌نیشته کرد و چه‌ند جوین و سه‌رکۆنه‌ی لی بیستم! و قسه‌ی ئاخ‌ر من ده‌زانم که چ زه‌حمه‌تیکم کیشا تا پێش به‌گریانی خۆم بگرم و چۆن خۆم نیشانی بده‌م که دایک و باوکم به‌غهم و په‌ژاره‌ی من نه‌زانن و خۆشم مه‌جبوو‌ر نه‌بم ده‌دیدار کردنیاندا درۆ بکه‌م. به‌لام ئه‌م بارو‌دۆخه ناجۆره زۆری نه‌خایاند و ئه‌و چرکه‌ ساته‌ گه‌یشت که کاسه‌ی سه‌برم لی‌توریز بوو و هه‌ر جۆره خۆراگری و ملاحه‌زه‌یه‌کم ده‌ژیر پێ نا و سه‌ره‌نجام رق وقینی خۆم ئاشکرا کرد. ئه‌م پروده‌وه کاتیک رووی دا که هه‌والی زه‌ماوه‌ندی دۆن فیئرنا‌ن ده‌یه‌کیک له شاره‌کانی ئه‌م ده‌قه‌رده‌ا، ده‌گه‌ل کچیکی زۆر جوان، له بنه‌ماله‌یه‌کی ره‌سه‌ن، به‌لام نه‌ زۆر

ده‌له‌مهنده که تهنیا به‌پشتیوانیی جیازه‌که‌ی هیوای زهماوندیکی بالای هه‌بی، ده‌مائی ئیمه‌دا بلآو بووه‌وه. ده‌یانگوت ناوی ئه‌و کچه لووسینده و هه‌روه‌ها رووداوی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان باس ده‌کرد که له کاتی ئه‌و زهماونده‌دا و ده‌پۆره‌سه‌می ماره‌کردندا پرووی داوه.

کاردینیۆ کاتیک ناوی لووسیندی بیست، شانی ویک هینانه‌وه و خۆی گرژ کرد و لئوی خوی گه‌زت و جۆگه‌ی ئه‌سیرینی له چاوه‌کانی هه‌لژاند و بیده‌نگ و کر و مات، کولی دلی هه‌لپشت و کاریکی تری نه‌کرد. دووروته به‌خاتری ئه‌م پیشهاتنه، قسه‌ی خۆی هه‌لنه‌بری و درێژه‌ی به‌داستانی خۆی دا.

«ئه‌م هه‌واله‌ خه‌مبارینه زۆر زوو به‌من گه‌یشت، به‌لام دلم به‌جیتی ئه‌وه ببیته سه‌هۆل، بوو به‌گرپکانی ئاگر. وه‌ها تووره و رق له دل بووم که چی وای نه‌مابوو سه‌رده کووچه و کۆلانان بنیم و به‌هاوار و دهنگی بلند، خه‌یانه‌تییکی شه‌رمه‌زار که دهرحوق به‌من کرابوو، به‌گۆپیی خه‌لکی بگه‌یه‌نم، به‌لام ئه‌و رق و قینه‌ی من به‌هۆی فکریکه‌وه که به‌زه‌ینمدا هات و له سبه‌ینه‌ی ئه‌و رۆژه‌وه ده‌کارم هینا، هیتور بووه‌وه. جلوه‌رگی یه‌کیک له نۆکه‌ره‌کانی باوکم که وه‌رزپه‌ره‌کان پنیان ده‌لین زاگال zagal و له به‌سه‌رهاتی پر له نه‌هامه‌تیی من له زبان خۆمه‌وه ئاگادار بووبوووه، ده‌به‌ر خۆم کرد و تکام لی کرد، ده‌گه‌لم بیته ئه‌و شاره‌ی که پیم وابوو دوژمنه‌که‌م له‌وئیه. ئه‌و زاگاله‌ پاش ئه‌وه منی له‌به‌ر ئه‌و جه‌سه‌ره‌ته لۆمه کرد و عه‌یب و ئیرادی ئه‌و ته‌مایه‌ی منی پی گۆتم، چون دیتی له‌سه‌ر ته‌مای خۆم راوه‌ستاوم، قه‌ولی پی دام تا ئه‌وسه‌ری دنیايش ده‌گه‌لم بی. زوو ده‌ستیکم جلوه‌رگی ژنانه و هیندیک پوولی نه‌غد و جه‌واهیترات بۆ رۆژی ته‌نگانه ده‌کیسه‌یه‌کی که‌تانی به‌ست و بی ئه‌وه‌ی خزمه‌تکاری غه‌یانی خۆم، پی بزانی ده‌بیده‌نگیی شه‌ودا به‌هه‌زاران فکری تیکه‌ل پیکه‌ل و په‌ریشانه‌وه، هاوپی ده‌گه‌ل زاگال له مال وه‌ده‌رکه‌وتین. پیکای ئه‌و شاره‌م پیاده‌ گرت به‌ر، به‌لام به‌تاسه‌ی گه‌یشتن بالم لی روا بوو، تا ئه‌گه‌ر نه‌شتوانم کاریک که تازه کرابوو و نه‌ده‌کرا هه‌لوه‌شیته‌وه و پیشی پی بگرم لانی که‌م له دۆن فیرنان بپرسم به‌کام روو ئه‌و کاره‌ی کردوو؟ پاش دوو رۆژ و دانیک گه‌یشتمه‌ شاره‌که و سو‌راغی ماله‌ بابی لووسیندم گرت. یه‌که‌م پیبواری که ئه‌م پرسیاره‌م لی کرد، زۆرتتر له‌وه‌ی که ده‌مویست زانیاری پی دام. یانی مائی ئه‌وانی پی نیشان دام و ته‌واوی رووداوی شه‌وی زهماونده‌که‌شی بۆ گپرامه‌وه و گوئی ئه‌و داستانه ئه‌وه‌نده ده‌شاریدا بلآو بووه‌ته‌وه که بووه‌ته ویردی زبان و نوقلی مه‌جلیسی هه‌ر گه‌ده (*) و گوده‌یه‌کیسه. هه‌روه‌ها گوئی، شه‌وی زهماوندی دۆن فیرنان ده‌گه‌ل لووسیند، کچه‌که هه‌ر

که وشه‌ی «به‌لی» به‌سه‌ر زاریدا دۆ و دۆن فیرنان وه‌ک شووی خۆی قبوول ده‌کا، له هۆش ده‌چی و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وی و کاتیک دۆن فیرنان ویستبووی گریبانی کراسه‌که‌ی بکاته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی هه‌وای بداتی نامه‌یه‌ک به‌خه‌تی لووسیند ده‌بینیته‌وه که تیدا نووسرابوو، چون من هاوسه‌ری کاردینیۆم، ناتوانم بیه‌م ژنی دۆن فیرنان. (کاردینیۆ وه‌ک پیبواره‌که ده‌یگوت کوری بنه‌ماله‌یه‌کی نه‌جیبی ئه‌و شاره‌یه) و ئه‌گه‌ر وشه‌ی «به‌لی» به‌سه‌ر زانیادا هاتوو ته‌نیا له به‌ر دلی دایک و بابی بووه. کورتی بپرمه‌وه له ناوه‌رۆکی نامه‌که‌وه ده‌رکه‌وتوو که لووسیند له کۆتایی رپو ره‌سه‌می زهماونده‌که‌دا قه‌ستی خۆکۆژی بووه و ئیشاره‌شی به‌و ده‌لیانه‌ کردوو که ده‌بنه هۆی ئه‌و خوکۆژییه. ده‌لین بۆ ئه‌و کاره‌ش ده‌شنه‌یه‌کی ده‌ژیر جلوه‌رگی بووکینبی خۆیدا شارده‌بووه‌وه. دۆن فیرنان کاتیک ئه‌وه‌ی دیت وا تئ گه‌یشت که لووسیند گالته و سووکایه‌تی پی کردوو و پیش ئه‌وه‌ی بووک وه‌هۆش بیته‌وه شالای بۆ برد و ویستی هه‌ر به‌و ده‌شنه‌یه ئه‌نجن ئه‌نجنی (*) کا و ئه‌گه‌ر دایک و بابی لووسیند و ئاماده‌ بووانی ئه‌و کۆره پیشیان پی نه‌گرتیا، ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد. هه‌روه‌ها ده‌لین لووسیند تا شه‌وی دوایی وه‌هۆش نه‌هاته‌وه. دۆن فیرنان زۆر زوو له مه‌جلیسی ماره‌ کردن ده‌ریاز ده‌بی. لووسیند پاش وه‌هۆش هاتنه‌وه بۆ دایک و بابی گپراوه که چۆن ژنی هه‌مان کاردینیۆیه که من ئیستا باسم کرد. هه‌روه‌ها به‌پیی ده‌نگۆیه‌ک که به‌هه‌موو جییه‌که‌دا بلآو بووبوووه تئ گه‌یشتم که کاردینیۆ له‌و به‌رپۆه‌ چوونی ماره‌بی و زهماونده‌اله‌وی بووه، چون دیتبووی که به‌پینچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی خۆی فکری لی ده‌کرده‌وه، نامزده‌که‌ی می‌ردی کردوو، به‌دل شکاوی و ناھومیدی له شاری ده‌رکه‌وتوو و نامه‌یه‌کیشی له‌مه‌ر ئه‌و سووکایه‌تییه‌ی لووسیند پی کردوو نووسیوه و ده‌و نامه‌یه‌دا رای گه‌یاندوو که هیچکس دووباره‌ پرووی ئه‌و نابینیته‌وه. ته‌واوی ئه‌م باس و خواسه له شاریدا بلآو بووبوووه و باس هه‌ر باسی ئه‌و مه‌سه‌له بوو. به‌لام ئه‌و ده‌نگۆیه کاتیک زۆر به‌هیتتر بوو که خه‌لک زانیان لووسیند له مائی باوکی و ته‌نانه‌ت له شاریش رۆیشتوو و که‌س نازانی پرووی ده‌کوئ کردوو. چون ته‌واوی شاریان گه‌را بوو و دایک و باوکه چاره‌په‌شه‌که‌شی چون نه‌یانده‌زانی بۆ دۆزینه‌وه‌ی کچه‌که‌یان چ خاکیک به‌سه‌ر خۆیاندا بکه‌ن وه‌ک شیتانیان لی هاتبوو. ئه‌و هه‌والانه‌ برووسکه‌ی هومیدیکیان خسته‌وه دلی من و من له‌وه‌ی که دۆن فیرنانم نه‌دۆزیبووه‌وه خۆم خۆشبه‌ختتر له‌و کاته‌ ده‌زانی که ئه‌و ژنی هینابایه و زهماوندی کردبا. له راستیدا وای تئ گه‌یشتم که به‌دبه‌ختیی من دردیکی بی درمان نییه و به‌خۆم ته‌لقین ده‌کرد که رهنکه‌ خودای ته‌باره‌ک و ته‌عالا ئه‌و کۆسپه‌ چاوه‌روان نه‌کراوه‌ی بۆ ئه‌وه خستووته‌سه‌ر رپی زهماوندی دووه‌می

ئەو تا بیخاتەوه یادی عەهد و پەیمانیک که بۆ زەماوەندی یەکەم بەستبووی و هۆشیاری کاتەوه که تاکیکی مەسیحییە و دەبی زۆرتەر له کاروباری دنیا دەفکری نەجاتی رۆحی خۆیدا بی. من هەمووی ئەو فکراوەم دەمیشکی خۆمدا لێک دەداوه و بی ئەوهی بابەتیکم بو داندانەوهی خۆم هەبی. خۆم هیور دەکردەوه و خەونی هیوای دوورە دەستم دەبینی تا ئەو ژیانەهێ که ئیستا لێی بیزارم بیپارێزم.

«لەو کاتانەدا که من ئاواره و سەرگەردان بەشاریدا دەگەرێم و چون دۆن فیترنام نەدیتەوه، نەمەزانێ چ بکەم. بیستم که جارچییان دە کووچە و کۆلانان دا جار دەکێشن و بەکەسانیک که من، لەو حالەو لەو رەنگە، بدۆزنەوه خەلاتیکێ گەورە و مزگینییەکی باش وەعدە دەدەن. هەرۆهەا بیستم که دەنگۆ بلۆ بووئەوه که نۆکەرەکی هاوڕێم منی لە مائی باپم رفاوندوو. ئەو زەبرە تازەیه تا قوولایی رۆحم کاری تێ کردم و من بەلێکی شکاوهوه دیتم که ناوی باشی من تا چ رادەیهک پیس و پۆخل بووه، چون تەنیا تۆمەتی هەلاتنیان بۆ بەدنیو کردنم بەتەواو نەزانیوه و تۆمەتی هاوئەستی و تیکەلاوی دەگەڵ کەسیکی ئاوا دزیو و نانهجیبیان داوئە پالم که دە عومری خۆمدا بیزم نەهاتبوو چاوی لێ بکەم. من دەگەڵ بیستنی ئەو هەوالانە دەگەڵ نۆکەرەکم که وردەوردە دەوئەفاداریی خۆیدا سستی و کەمتەرخەمیەکی نیشان دەدا، لە شار چوونییە دەر. هەر ئەو شەوه لە ترسی ئەوهی مەبادا ئیمە بدۆزنەوه خۆمان گەیانده قوولترین شوینی خەلوهی ئەم کۆسارانە، بەلام هەر وهک دەلێن «هەرساتە و غەمیک دیتە سلاوم»^(٢٠٤) و کۆتایی هەر بەلایەک دەسپێکی بەلایەکی تره، عەینی ئەو شتە بەسەر منیش هات، چون نۆکەری نیاز پاکێ من که تا ئەوئەم وەفادار و باوەرپێکراو بوو، کاتیک خۆی دەگەڵ ژنیکێ وهک من بەتەنیا، چاوی کەوت، زۆرتەر بەفریوی دلی رەشی خۆی، نەک بەهۆی جوانی و لەباری من، وەسوسەهێ کەلک وەرگرتن لەو تەنیاپییهی تیدا وەجوولە کەوت. لە ئاکامدا بی ئەوهی حورمەتی من رابگرێ و لە خودا بترسی، دەستی کرد بەقسەهێ بی شەرمانە و کاتیک دینی من بەچ گرزی و نەفرەتیکەوه پێشنیارەکانی ئەو رەد دەکەمەوه، دەپێشدا که لەبەرم دەپاراهه ئەوجار خەریک بوو بەزۆر

٢٠٤- وهک خوالێخۆشبوو محەمەدی قازی نووسیویەتی له دهقی سەرەکیدا، سێروانتیس نووسیویەتی «هەر بەدبەختیەک یەکی تر بانگ دەکا» و قازی ئەم نیوه شیعرهێ حافزی شیرازی له جینگە داناوه «هر دم آید غمی از نو به مبارکبادم» که بەراستی جوانترین وەرگیرانە بۆ رستهکە سێروانتیس و منیش بەم شتیه کردم بەکوردی و ئەو نیوه شیعرەم بۆ هەلبەستوو. (وەرگیر)

دەستدرێژیم بی بکا. بەلام خودای عادل و فریارەس^(*) که کەمتر له یارمەتیدانی بەندەهێ خاوین و بی سووچ و تاوان درێغی دەکا، وەها بەوهخت یارمەتی دایم که من باوهکو هیزی بەئەندازەم بۆ پاراستنی خۆم نەبوو، ئەوم له هەلدیریکەوه خستە خوارەوه و مردوو یا زیندوو له وێ بەجێم هیشت. پاشان بەهەشتاویک که له من چاوه‌روان نەدەکرا، خۆم گەیانده نیوپارەهێ^(*) ئەم کێوه‌پارەیه. ئیدی هیچ ئامانجیکم نەما، بیجگە لەوهی که خۆم لێردەدا له چاوی دایک و باب، یا کەسانیک که بیانەوێ دەستدرێژیم بی بکەن، حەشار بەدم. ئیستا نازانم لەو رووداوه چەند مانگ تێ پەریوه. نزیک ئەو کاتەهێ باسەم کرد تووشی شوانیک هاتم که منی بۆ خزمەتی شوانی وەرگرت و دەگەڵ خۆی برەمیە کۆختەیهکی کۆیستانی. من لەو کاتەوه خزمەتی شوانەم کرد و هەموو رۆژیکم دەسەحرادا تێپەر دەبوو، تا بتوانم پرچەکانم که ئەوئەتا بەپێچەوانەهێ مەلێ خۆم رازی منیان لەقاوداوه، بشارمەوه. بەلام تەواوی ئەم زبیرەکی و ئاگاداری له خۆ کردنە، بی فایده مایه‌وه. ئەرباب تێم گەیشت که من پیاو نیم و تووشی هەمان وەسوسە بوو که کەوتبووه دلی نۆکەرەکم و چون تەقدیر هەمیشە ئەوتۆ نییه که دەگەڵ هەر مەترسیهێک رێگە چارەیه‌کیش لەبەردەم مرۆف دابنی، من لەو نزیکانە هەلدیریکم نەدیت تا ئەربابه‌کەشم بەدواي نۆکەرەکمدا بنێرم. لەبەر ئەوه وام بەباش زانی که بۆی دەرباز بم و جاریکێ تریش له دلی ئەم کێوه ئەستەم و چرانەدا خۆم بشارمەوه تا ئەوهی دەگەڵی بەرەنگار بم و شەری دەگەڵ بکەم، کورتەهێ کەلام، دیسان هاتەوه نیو ئەم مێشه و رژد هەلەمووتانە تا بی هیچ کەند و کۆسپیک بتوانم فرمیسک و ئاهی خۆم پێشکەش بەبارەگای خودا بکەم و لەبەری بیپارێمەوه که روحمیک بەهەژاری و نامرادیی من بکا و بەکەرەم و رەحمەتی خۆی ئەم رۆژەرەشییه‌م کۆتایی بی بینی یا تەمەنی من دەو چۆلگەیه‌دا تەواو بکا و بیرەوه‌ریی بی ئەنوايه‌کی که ئاوا مەعسوومانە کەوتووئەتە بەر هێرشێ شەراره‌ت و ناپاکي، هەر لەم سەر زمێنەدا ژیر خاک بکا»

دەبەردا بوو. كىژۆلە گوتى: «هەفالى تۆ كىيى كە وا ناوى باوكى من دەزانى؟ ئەگەر بىرگەيى من ساغ و سلامت بى من تا ئىستا لە داستانى خۆمدا تەنانەت يەك جار يىش ناوى باوكم نەهناوه. كاردينىۆ گوتى: من هەمان ئەو بەدبەختەم كە لووسىند گوتوتويەتى هاوسەرى منە، من هەمان كاردينىۆى بىچارەم كە جىنايەتەكانى ئەو پياوھى تۆى خستوووتە ئەم حال و پۆژە، منىشى ھەر وەك دەبىنى خستوووتە ئەو بارودۆخە كە رووت و رەجال ماومەوھ و لەھەموو دلدانەوھ و ئارامىيەك بى بەشم و خراپتر لە ھەمووى، لە نىعمەتى عەقلىش بەش براوم، چون جاروبار نەبى كە بەويستى خودا عەقلم دىتەوھ ناو سەرم. ئىدى مېشك كار ناك. بەلى ئەى دووروتە، ئەوھ منم كە بوومەتە قوربانى جىنايەتەكانى دۆن فېرنان، ئەوھ منم كە پراوستام تا لووسىند ئەوى وەك مېردى خۆى قبول كەرد و ئەو وشە شوومەى «بەلى» بەسەر زبانى دا ھاتە دەر. بەلام من ئەوھندەم پياوھتى و ئازايەتى نەبوو تا بزەنم بى ھۆشى لووسىند و دىترانەوھى نامەى ناو سىنەى دەگاتە كوۆ، چون پۆھى من ئەوھندەى توانا نەبوو كە ئەو ھەموو بەدبەختىيە دەيەك ئاندا (*) ھەلگري. كاتىك كاسەى سەبرم لىورىژ بوو لە مالىكەيان دەريەريم و كاغەزىكم دا بەمىزبانى خۆم و تكام لى كەرد كە بىگەيەنئىتە دەست لووسىند و خۆم ھاتمە ئەم بىابانە تا ژيانى خۆم كە لەو دەمەوھ وەك دوژمىكى خويى لى بىزارم، بگەيەنمە كوۆتابى. بەلام خودا نەبويست كە پۆھم لى بستىنى و تەنيا بەوھرگرتنەوھى عەقلى، لىم رازى بوو. رەنگە منى بۆ ئەوھ راگرتى كە ئەورۆ سەعادەتى دىدارى تۆم بەنسىب بكا. چون ئەو جوړەى خۆم تى دەگەم ئەگەر ھەموو ئەو بابەتانەى تۆ گوتت راست بن، رەنگە خودا بۆ من و تۆ دوورژىكى خۆشتى بۆ كوۆتابى بەدبەختىيەكانمان دىارى كردي كە ئىمە ئىستا لى بى خەبەرىن. ئەگەر راست بى كە لووسىند، ھەر وەك خۆى بەدەنگى بلند راى گەياندوھ، ناتوانى شوو بەدۆن فېرنان بكا، بەو دەلىلەى كە ھى منە و دۆن فېرنان ناتوانى دەگەل ئەو زەماوھند بكا، چون ھى تۆيە، كەوابو ھىشتا من و تۆ دەتوانىن ھىوادار بىن كە خوداى مەزن ئەوھى كە مولكى ئىمەيە بمانداتەوھ، چون ئەم دووانە، ملكىكن كە ھىشتاش ھەر ماون و زاىە (*) نەكراوان يا دىوانە نەبوون. ئىستا كە ئەو دەلاقەى ھومىدە بۆ ئىمە ماوھ و خەيالىكى شىتتانه و لە خۆرابى نىيە، من لە ئىوھ ئەى خاتوونى بەرىز تكا دەكەم بەو نىيەتە خىرەوھ كە ھەتانه، تەمايەكى تازە بگرن كە من خۆيشم خەرىكم ھەر وا بكەم، ئەوئىش ئەوھى كە ھومىد بەدوورژىكى باشتەر دەلى خوتدا پەرورەدە بكەى. منىش بەشەرەفى پياوھتى و ئازادەيى سوپند دەخۆم تا دەستت دەناو دەستى دۆن فېرنان نەنئىم بەجىت نەھىلم. من ئەگەر نەمتوانى بەرىگەيى

لەمەر ئەو فیلە جوانەى لە پالەوانى عاشقى ئیمەیان کرد تا لەو چلەكیشییە دژوارەى

دەیکرد، رزگار بى

«ئەوھى ئەى بەرىزان، داستانى راستىنى بەسەرھاتى تالى من! ئىستا تى فکرن و داوھرى بکەن ئەو ئاھ و نالىنەى من كە دەگەل قسەكانم لە سىنگم دەھاتنە دەر و ئەو ئەسرینانەى كە بىنیتان لە چاومدا دەرژان بۆ ئەو تەوژم و ھەلژانە دەلىلى بەئەندازەیان ھەبووھ يا نا؟ ئىوھ بە دەبەرچا و گرتنى چۆنىيەتى نامرادىيەكانى من بەو ئاكامە دەگەن كە ھىچ دلدانەوھىكە سوودى نابى چون دەرمانى دەردەكانى من كارى كردي (*) نىيە. من لە ئىوھ تەنيا يەك شتم دەوئ كە بەئاسانى دەتوانن قبولى بکەن. تەنيا بەمن بلين لە كوۆ دەتوانم تەمەنى خۆم تىپەر بكەم بى ئەوھى ھەر دەم دەبواری ئەم مەترسىيەدا بم كە لەبەر ترس و نىگەرانى گيانم لە دەست بەدم. چون لەوھ دەترسم ئەوانەى بەدوامەوھن سەرەنجام لىرە بمدۆزنەوھ. من چاك دەزانم كە خۆشەويستى زۆرى دايك و باوكم مزگىنىم پى دەدا كە ئەوان بەئامىزى ئاوالە دووبارە وەرەم دەگرنەوھ. بەلام من تەنيا ھەر بەو خەيالە كە دەخزەمەت ئەواندا بەشكلىكى جىواز لەوھى چاوەروانى بوون، ئاشكرا دەبم، ھەست بەوھەا شەرەمەزارىيەك دەكەم كە ئەگەر بۆ ھەمىشە لەبەر چاويان ون بم، باشتەر لەوھى كە دەپوخسارى ئەواندا بخوینمەوھ، ئەو سەفا و عىسمەتەى كە لە كچى خويان دەويست، چى تر لە پوخسارى مندا نابىن.»

كىژۆلە پاش تەواو بوونى ئەو قسانە خامۆش بوو و ئەو رەنگە سوورەى ئەودەم لەسەر گۆناكانى نىشت، خەجالەتى و پەشىمانىيەكى كە گيانى لىورىژ كرديوو بەروونى ئاشكرا دەكرد. ئەوانەش كە گوپيان دابووھ داستانى بەدبەختىيەكانى ئەو پەژارە و سەرسورماويەكى كە لەو رووداوانە سەرى ھەلدا بوو، دە قوولایى پۆھى خوئاندا، ھەست پى دەكرد. كەشيش دەبويست دەست بكا بەنسەت و پىنوونى كردن بەلام كاردينىۆ پىشى پى گرت و دەنگى ھەلينا كە: «چۆن خاتوون! تۆ ھەمان دووروتەى جوانى كچى تاقانەى «كولناردۆى» دەولەمەندى؟ دووروتە كاتىك ناوى باوكى خۆى بىست و روالەتى فەقىرانەى وىژەرەكەى دىت، كر و مات ماىەوھ، چون دە پىشدا گوتمان كە كاردينىۆ چۆن جلوہرگىكى

راویژ و مهنتیق واداری بکه م که مافی تۆ ده بهر چا و بگری، له خهسلهتی نه جیب زادهی خۆم که لک وهرده گرم و بهتۆلهی تاوانیک که ده بهرام بهر تۆ دا کردوو یهتی بۆ دۆئیل*) بانگه یشتی ده که م، بئ ئه وهی سووکایه تییه کی که به خۆمی کردوو ده بهر چا و بگرم. چون من تۆلهی خۆم به خودای عهرز و عاسمانان ده سپیرم و له سه زهوی ته نیا بۆ ئه ستانده وهی تۆلهی تۆ به گژیدا ده چم.»

قسه کانی کار دینیۆ، بوو به هۆی سه رسۆرماوی و هه یه جانی دوور و ته و چون نه یه ده زانی به پاداشی پێشکهش کردنی ئه وه هه موو فیدا کار یه چۆنی سپاسگوزاری بکا، ویستی خۆی به سه ر پیی دادا و ما چیان بکا، به لām کار دینیۆ ئیزنی نه دا ئه وه کاره بکا. که شیشی دلۆفان به جیی هه ر دووکیان هه ودای قسه کردنی به ده سه ته وه گرت و نه خسه ی*) عاقلانه ی کار دینیۆی په سند کرد و به نسحه ت و هاندان و تکا کردن ئه وانی رازی کرد که ده گه لی بچه گونده که ی ئه وه، شتومه ک و پیداو یستی خۆیان دا بین بکه ن و بۆ دیتنه وهی دۆن فیرنان پلانیک دارپژن و دوور و ته به رنه وه مآلی باوکی و کورتی بپرینه وه، ئه وه کارانه ی پێویسته ئه نجامی بدن. کار دینیۆ و دوور و ته به ده رپرینی ئه مه گناسی و سپاسی زۆر پێش نیاری ئه ویان قبول کرد. ده لاکیش که تا ئیستا بیده نگ بوو و هه موو گیانی گۆچکه بوو، هه لی دایه و به هه مان روو خۆش ییه وه ئاماده یی خۆی بۆ هه ر نه وعه خزمه تیک که له توانیدا بئ راگه یاند و به که لک وهر گرتن له وه ده رفه ته هۆی هاتنی خۆی و که شیشی بۆ ئه وه شوینه به کورتی باس کرد و هیندیکی باسی شیتییه سه یر و سه مه ره که ی دۆن کیشۆت کرد و روونی کرده وه که مه یته ره که یان به دوا دا نار دووه و ئیستا چاوه روانی گه رانه وهی ئه ون. ئه و جار کار دینیۆ وه بیر ده مه قاله ی*) خۆی ده گه ل دۆن کیشۆت که و ته وه به جو ریک که ده تگوت ده خه ونیدا دیتوو یه تی و روودا وه که ی بۆ یاران گێرا یه وه. به لām نه یه توانی هۆی ئه وه شه ره وه بیر بێتته وه. هه ر ده و ده مه دا هاوار و هه رایه ک به گۆی گه یشت. که شیش و ده لاک ده سه تبه جی ده نگی سانکۆ پانزایان ناسییه وه که چون ئه وانی له وه شوینه به جیی هیشته بوون نه دیتبووه، سه راسیمه و په ریشان به ده نگی بلند گاسی*) ده کردن. هه موو به هه شتا و چوونه پێشوازی سانکۆ و به هه یه جان و نیگه رانییه وه هه والی دۆن کیشۆتیان پرسی. سانکۆ بۆی گێرا نه وه که چۆن ئه ربابی به نیوه رووتی به توپی کراسیکه وه، کز و لاواز، وشک هه لاتوو، زهرد هه لگه را و له برسان و به نیوه گیانی دۆزیه ته وه و به و حاله شه وه له دوور بی گراوییه که ی دۆلسینه هه ناسه ی گه رمی ئاوری ده پایوی به رده دا، پاشان قسه که ی درێژه پئ دا و گوتی: «من پیم گوت که خاتوون دۆلسینه ئه مری کردوو زوو ئه وه شوینه به جی بیل و

بگه رپته وه تۆبۆزۆ، ئه وه جیگه ی که گراوییه که ی له وئ چاوه روانیه تی. به لām ئه وه جوابی داوه تا به هونه ر نوینی خۆی لایقی ئه وه لوتف و ئاوری ویدانه ی ئه وه نه بی، ناچیته حزووری ئه وه خاتوونه پایه به رزه. به لām به راستی ئه گه ر ئه م وه زعه هیندیک درێژه ی هه بی ئه ربابی من ده که ویتته بهر ئه وه مه ترسییه گه وره یه که نه بگاته پله و پایه ی ئیمپراتوری و نه ته نانه ت لانی که م بپیتته ئۆسقۆف، ئیستاش ئه ی به رپزان ئیوه و خوداتان بلین چ بکه ین که ئه وه ماخولیایه له وه دۆزه خه بێنینه ده ر؟ که شیش گوتی له مه ر ئه وه با به ته وه نیگه ران مه به چون هه ر چه ند دۆن کیشۆت رازیش نه بی ئه وان ده زانن چۆنی له م چله کیشییه رزگار بکه ن. و پاش ئه وه قسانه ئه وه پلانه ی خۆی و ده لاک بۆ رزگاریی دۆن کیشۆت دایانریشته بوو، بۆ کار دینیۆ و دوور و ته یان باس کرد. ئه وده م دوور و ته به رنه زامه ندیی خۆی ئاماده کرد ده وری «کیژوله ی سته م لیکراو» و عۆده ی خۆی بگری و گوتی ئه وه باشتر له ده لاک ده زانی ده وری کیژۆله کایه بکا، چون جلوه برگی ژنانه شی به لاره هیه و به مجۆره ده توانی ده نه خشی سروشتی خۆیدا هاوکاریان بکا، متمانه شی پئ دان که ئه وه ده وره به و جو ره که پلانه که ی ئه وان ده یه وئ، کایه بکا، چون ئه وه کتیی پآله وانیی زۆر خویندوو ته وه و ده زانی کیژۆلانی سته م لیکراو چۆنیان داوای یارمه تی له پآله وانانی سه رگه ردان ده کرد. که شیش گوتی: به ه به ها! که و ابوو ده بی هه رچی زووتر ده ست به کار بین! به راستی به خت رووی تیکردووین، چون ئیمه بی ئه وه بیрман له ئیوه ی به رپز کرد بپته وه، ئه وه تا هه ر ئه وه به خته به ده ستی ئیمه ده رگای هومیدیک به رووی ئیوه دا ده کاته وه و ئیوه ش وه ک یارمه تیده ر و هاوده ست ده نیرپته سه ر رپگای ئیمه.»

دوور و ته ده سه تبه جی له بوخچه که ی داویندیکی هه ریری ناسک و به قیمه ت و عابایه کی ره نگ سه وزی هینا ده ر. پاشان له قوتوو ی جه واهیراتی خۆی گه ردن به ندیکی مرواری و چه ند پارچه جواهیری تری ده رکیشا و به چاوترووکانیک خۆی به شکلی خاتوونیک جوان و شکۆمهند و به له نجه و لار رازانده وه و گوتی که ته وای ئه و زپ و زه نه بر و جلوه برگانه ی له مآلی باوکی را هیناوه تا کاتی پێویست که لکیان لئ وهر گری، به لām تا ئیستا به کاری نه هاتبوون. حازران هه موویان مه فتوونی*) ئه وه هه موو جوانییه سه رسوره یه نه و خوین شیرینی و ره زاسووکییه بوون و دۆن فیرنانیان به بی عه قل و نه زان له قه له م دا که ئه وه خه له*) و خه رمانه ی*) به جی هیشته وه؟ به لām ئه وه ی زۆرتر له هه مووان به چاوی مشت هری و ئافه رین و سه رسوره یه وه چاوی له سه ر هه لنه ده گرت سانکۆ پانزا بوو. ئه وه به عومری خۆی ئافه ریده یه کی ئه و جوانی نه دیتبوو، هه ر بۆیه ش له که شیشی پرسی ئه وه خانمه

جوانه کیتی و دهو کیوانه‌دا به‌دوای چیدا ویله، که‌شیش جوابی داوه: «هاورچی سانکۆ، ئەو خاتوونه جوانه به‌پێچه‌وانه‌ی ئەوه‌ی له‌ رواله‌تیرا دیاره، میراتگری راسته‌وخۆ و جینشینى ئەسلى ئیمپراتوری «میکۆمیکۆنه» Micomicon. ئەو هاتووته ئەم کیوانه و سۆراغى ئەربابى تۆی گرتووه بۆ ئەوه‌ی تکایه‌کی لى بکا. ئەویش لایردنى زۆلیمکه که له لایهن دێویکی ناپیاوه‌وه له‌و کراوه. ئەو شانزاده خانمه تهنیا به‌خاتری نێوانگیکى که ئەربابى تۆ ده‌سه‌رانسه‌رى کورده‌ی ئەرزدا هه‌یه‌تى، له‌ گینه‌وه، به‌پای پیاده‌ گه‌یوه‌ته ئێره. سانکۆ له‌ خۆشیاى هاورارى کرد: به‌ه به‌ه چ لێگه‌رانگى خوش، چ دۆزینه‌وه‌یه‌کی خوش! به‌تایبه‌تى ئەگه‌ر به‌خت یار بێ و ئەرباب بتوانی تۆله‌ی ئەم ده‌ستدریژی و ئەو ستمه‌ به‌کوشتنی ئەو دێوه‌ شه‌پورپه‌ که به‌پزتان باستان کرد بستینیته‌وه و، من خاترجه‌م که ئەرباب ئەگه‌ر ده‌گه‌ل ئەو دێوه‌ رووبه‌روو بێته‌وه ده‌بکوژی، به‌و شه‌رته‌ تاپۆ نه‌بێ. چون ئەربابى من ده‌به‌رانبه‌ر تاپۆکاندا بێ ده‌سه‌لاته. به‌لام جه‌نابى که‌شیش من ده‌گه‌ل زۆر شتان ده‌مه‌وی تکایه‌کتان لى بکه‌م: بۆ ئەوه‌ی نه‌کا ئەربابى من هه‌وه‌سى بوونه ئۆسقۆف له‌ که‌لله‌ی بدا – چون ئەوه‌ تهنیا شتیکه که من زراوم لێی تۆقیوه – باشته جه‌نابى به‌پزنت ئەو نسحت بکه‌ی که بێ راوه‌ستان ده‌گه‌ل ئەم شانزاده خانمه زه‌ماوه‌ند بکا. چون ئەگه‌ر وا بکا ئیدی ناتوانی بیه‌ته کلیسای و ناچاره‌ عینوانی ئیمپراتوری به‌ئاسانى قبوول بکا، ئەوه‌ش ئەوه‌په‌رى ئاره‌زووی منه. ده‌ق و دۆغری پیتان بلیم که من له‌سه‌ر ئەو مه‌به‌سته زۆرم فکر کردووته‌وه و له‌سه‌ر ئەو پروایه‌م که به‌ده‌به‌رچا و گرتنى هه‌موو لایه‌نه‌کان. بوونه ئۆسقۆفی ئەربابه‌که‌م به‌هیچ کلۆجیک به‌سوودی من نییه، چون من خۆم ژن و مندالم هه‌یه، به‌کارى کلیسا نایه‌م، و له‌وه‌ش تى په‌رین، ئەگه‌ر به‌ه‌وی وه‌دوای خه‌یالی خا و بکه‌وم و به‌ه‌یوای کۆ کردنه‌وه‌ی داهاى که‌شیش نشینیک بم و به‌و ژن و مندالمه‌وه که من هه‌مه به‌هیچ جیه‌که ناگه‌م. که‌وابوو ئەى جه‌نابى به‌پز، چاره‌ی کار تهنیا له‌وه‌دایه که ئەربابى من زۆر زوو ده‌گه‌ل ئەم شانزاده خانمه، که من ناوی به‌پزى نازانم به‌زبان به‌یان که‌م، چون نازانم ناوی چیه، زه‌ماونه‌ند بکا. که‌شیش گوئی ناوی به‌پزى شادۆت «میکۆمیکۆنا» یه و چون ناوی ولاته‌که‌ی «میکۆمیکۆن» ه، ناچار ده‌بێ ئەویش به‌م ناوه‌ ناو به‌ری. سانکۆ گوئی: راست ده‌فه‌رمووی، من زۆر که‌سان ده‌زانم که ناوی به‌مه‌اله‌ی و ناوی ئەربابى خۆیان له‌ زیند و نیشتمانی خۆیان وه‌رگرتووه. بۆ نمونه‌ خۆیان ناو ناوه: «پیدرۆدونا کالالا» یا «ژوان دۆنۆیدا» یا «ده‌یه‌گۆدۆوا لا دۆلید». له‌ گینه‌ش دیاره ئەوه‌ په‌سمه‌ که شانزانه‌کان ناوی ولاته‌که‌یان له‌ خۆ بنین. که‌شیش گوئی: په‌نگه‌ وابێ، و به‌لام له‌مه‌ر زه‌ماوه‌ندى ئەرباب،

ئەوه‌ندى بتوانم و زبانه‌م به‌جوانى کاربکا، هه‌ولى خۆم ده‌ده‌م.» به‌هه‌مان ئەندازه که سانکۆ له‌م قه‌وله شادمان بوو، که‌شیش سه‌د ئەوه‌نده له‌ سادیه‌ی و ساویلکه‌یى ئەو سه‌رى سورما بوو. به‌تایبه‌تى ده‌یدیت که شیتیه‌که‌ی ئەرباب وه‌ها چووته ناو میشکی ئەو، بپچاره‌یه‌ش که به‌پراستی باوه‌رى کردووه ئەو پۆژیک له‌ پۆژان ده‌بیته ئیمپراتور.

ده‌ لایه‌ لای ئەم گوتن و بیستنه‌دا دووروته سوارى ئیستری که‌شیش بووبوو و ده‌لاک ریشی کلکه‌گای به‌چه‌ناگه‌یه‌وه هه‌لواسیبوو. ئەوجار به‌سانکۆیان گوت بۆ شوینی دۆن کیشۆت رینۆنیان بکا. به‌لام تیان راخوری که به‌هیچ کلۆجیک ئاشنايه‌تیه‌ی خۆی ده‌گه‌ل که‌شیش و ده‌لاک باس نه‌کا. چون گه‌یشتنی ئەربابه‌که‌ی به‌پله و پایه‌ی ئیمپراتوری پێوه‌ندیه‌ی به‌و مه‌سه‌له‌یه‌وه هه‌یه. که‌شیش و کاردینۆ نه‌یانده‌وه‌یست ده‌گه‌ل ئەوان پڕۆن. کاردینۆ له‌وه‌ ده‌ترسا دۆن کیشۆت وه‌بیر شه‌ر و هه‌رای خۆی ده‌گه‌ل ئەو بکه‌ویتته‌وه، که‌شیش له‌به‌ر ئەوه‌ی بوونی له‌وی سوودیکی تیدا نه‌بوو، له‌به‌ر ئەوه‌ دۆستانیان وه‌پیش دا و خۆیان پیاده و بێ په‌له‌کردن وه‌ دوايان که‌وتن. که‌شیش وای بۆچووبوو که شتیه‌ی ئەنجامی پلانه‌که‌ی به‌دووروته‌ فیر بکا به‌لام دووروته‌ پێی گوتبوو که له‌م باره‌وه نیکه‌ران نه‌بێ و بزانی که کاره‌که دروست به‌هه‌مان شتیه‌ که ده‌ نه‌قل و نه‌زیله و کتیه‌ پاله‌وانیه‌کاندا هاتووه جیه‌جی ده‌کری.

پاش برینی سى چاره‌گه‌ فه‌رسه‌خ دووروته و هاوڕیکه‌ی دۆن کیشۆتیان ده‌نیو پڕۆ و هه‌له‌مووتیکدا دیته‌وه که جلوه‌یه‌رگی ده‌به‌ر کردبوو به‌لام هیتا چه‌که‌کانی له‌ خۆی نه‌دابوو. دووروته هه‌ر که چاوی پێی که‌وت و له‌ سانکۆی پرسى که دۆن کیشۆت ئەوه‌یه، ده‌ئه‌سه‌په‌که‌ی راخوری و ریش تاشی ریش درێژیش به‌ دوايدا توندی کرد. کاتیک له‌ دۆن کیشۆت نزیک بوونه‌وه، مه‌یته‌ر خۆی له‌ ئیستر فری دا خوار و دووروته‌ی ده‌باوه‌ش گرت تا دابه‌زی و کیه‌ژۆله‌ی جوان رۆشته‌ لای دۆن کیشۆت و له‌ خزمه‌تیدا که‌وته سه‌ر ئەژنۆ. دۆن کیشۆت تێی رۆهات که له‌ عه‌زى هه‌لبستینیته‌وه سه‌ر پى، دووروته‌ رازى نه‌بوو و گوئی: «ئەى پاله‌وانى ئازا و به‌هه‌یبه‌ت، تا کاتیک ئەو به‌پزیه به‌لوتف و گه‌وره‌یى جوامیرانه‌ی خۆی، حاجه‌تى من پیک نه‌هینى من له‌و عه‌رزه هه‌لئاستمه‌وه. حاجه‌تیک که جیه‌جی کردنه‌که‌ی ده‌بیته هۆى شه‌ره‌ف و شانازیى ئەو سه‌روه‌ره و هه‌م به‌قازانجى کیه‌ژیکه که تا ئیستا خۆره‌تاو له‌ هه‌چ مه‌زلووم و ستم لیکراویکی کلۆلتر له‌ وى نه‌داوه. به‌پراستی ئەگه‌ر هه‌پزى باسکی له‌شکان نه‌هاتووی ئیه‌ ده‌گه‌ل ناویانگی هه‌تاهه‌تایی تۆ یه‌ک بکریته‌وه، ئەرکی ئیه‌یه که ده‌ستی یارمه‌تى بۆ لای رۆژه‌رشیکى که له‌ ولاتی زۆر دووروه به‌دوای

نایوانگی تۆدا هاتوو و دهرمانی دهردهکانی خوئی له تۆ داوا دهکا، دریز بکن. دۆن کیشۆت گوتی ئەهی خاتوونی جوان و بهرین تا له عهرزی هه‌لنه‌ستییه‌وه یه‌ک وشه‌ جواب ناده‌مه‌وه و گوتی به‌هیچ قسه‌یه‌کت ناده‌م. کیژی دڵ شکاو گوتی: وه‌ منیش ئەهی حه‌زهرتی پاله‌وان تا حاجه‌تی من جیبه‌جی نه‌که‌ی له‌وه‌ عهرزه‌ هه‌لناستم. دۆن کیشۆت گوتی: من خواهیشتی تۆ قبول ده‌که‌م و حاجه‌ته‌که‌شت پیک دینم به‌وه‌ مه‌رجه‌ی دژی مه‌سه‌له‌هه‌ت یا شان و شکوی پاشا و نیشتیمانی من و ئەوه‌ که‌سه‌ی که‌ هاچه‌ری دڵ و ئازادی منی به‌ده‌سته‌، نه‌بی. کیژی هه‌ناسه‌ سارد گوتی: «ئهی ئاغای دڵ‌فانم. ئەوه‌ کاره‌ نه‌ دژی مه‌سه‌له‌هه‌تی ئەوانه‌یه‌ که‌ ناوت بردن نه‌ خه‌ساریک به‌حورمه‌ت و گه‌وره‌یی ئەوان ده‌گه‌یه‌نی.»

ده‌و ساته‌دا که‌ دووروته‌ ده‌یویست قسه‌کانی دریزه‌ پێ‌ بدا، سانکۆ خوئی له‌ ئەربه‌به‌که‌ی نزیک کرده‌وه و به‌گوتیدا چرپاند: «ئهریاب به‌بروای من حه‌زهرتی به‌ریتان باش ده‌توانن داخوایی ئەوه‌ خاتوونه‌ قبول بفرموون، چون‌ بۆ‌ جه‌نابت زۆر ئاسانه‌ که‌ دیویکی زه‌به‌لاح و که‌وه‌ن بکوژن. ئەوه‌شتان عه‌رز که‌م، ئەم‌ خاتوونه‌ که‌ ئەوه‌ خه‌مه‌ته‌ چوکه‌ی له‌ ئیوه‌ ده‌وێ، شادۆتی پایه‌به‌رز «میکۆمیکۆنا» مه‌له‌که‌ی ولاتی «میکۆمیکۆن»ی حه‌به‌شه‌یه‌. دۆن کیشۆت گوتی: «هه‌ر که‌س بێ‌ من ئه‌رکدارم ئەوه‌ی ویزدانم پیم‌ ده‌لێ و ده‌گه‌ل یاسای شوغل و کاری من دژایه‌تی نه‌بی، ئەنجامی بده‌م.» پاشان رووی ده‌ کیژۆله‌ کرد و گوتی: «تۆ ئەهی سه‌رتۆپی جوانه‌کانی دنیا، له‌ عه‌رزیه‌سته‌ و بزانه‌ که‌ هه‌ر کاریکت به‌من هه‌بی، و عۆده‌ی ده‌گرم.»... کیژ هاواری کرد که‌: چ باش! که‌وابوو خواهیشتیکی که‌ له‌ ئیوه‌م هه‌یه‌، ئەوه‌یه‌ که‌ ئیوه‌ی پایه‌به‌رز هاواری من، بۆ‌ هه‌رچی‌گایه‌ک که‌ ده‌مه‌وێ ده‌گه‌لم بین و به‌ئینی بده‌ن تا تۆله‌ی من له‌ غه‌یانیکی که‌ به‌پێچه‌وانه‌ی شه‌رع و یاسا ولاتی منی داگیر کرده‌وه و هه‌رنه‌گه‌رنه‌وه‌، ده‌ هیچ پروداوێکدا ده‌رگیر نه‌بن و ده‌ هیچ شه‌ر و کیشه‌یه‌که‌دا نیو بژی نه‌کن. دۆن کیشۆت گوتی: دووباتی ده‌که‌مه‌وه‌ که‌ خواهیشتی تۆ قبول کراوه‌. که‌وابوو ئەهی خاتوون تۆ ده‌توانی هه‌ر له‌ ئیستاوه‌ هه‌موو غه‌م و که‌سه‌ریک له‌ دلت ده‌رباوێژی و هیوای له‌ ده‌ست چووی خۆت ئازایانه‌ بگه‌ریتیه‌وه‌ ناو دلت. به‌یارمه‌تی خواوه‌ند و به‌که‌مه‌گی باسکی من تۆ به‌و زووانه‌ ده‌گه‌ریتیه‌وه‌ ولاتی خۆت و به‌پێچه‌وانه‌ی بیستی هه‌موو ئەوه‌ به‌دناکارانه‌ی له‌م‌ باره‌وه‌ قسه‌یه‌کیان هه‌یه‌ له‌سه‌ر ته‌ختی ولاتانی گه‌وره‌ی باب و باپیرانت دات ده‌نیشینمه‌وه‌. که‌وابوو با هه‌رچی زووتره‌ ده‌ست به‌کار بین، چون‌ وه‌ک گوتویانه‌: «وفی‌ التاخیر افات.» ئەوجار کیژی حاجه‌تمه‌ند وای نواند که‌ ده‌یه‌وێ ده‌ستی دۆن کیشۆت ماچ بکا به‌لام ئەوه‌ که‌ هه‌میشه‌ و ده‌مه‌موو حالیکدا پاله‌وانیکی ئاداب زان و ژن دۆست بوو، هیچ

به‌وه‌ کاره‌ رازی نه‌بوو، به‌پێچه‌وانه‌ بلندی کرد و زۆر به‌رێزه‌وه‌ ماچی کرد، پاشان ئەمری کرد سانکۆ ته‌نگه‌ی رۆسینانت بکیشی و جلوه‌رگی شه‌ر ده‌به‌ر ئەویش بکا. مه‌یتەر، چه‌کی دۆن کیشۆتی که‌ وه‌ک نیشانی سه‌رکه‌وتن به‌لقی داربه‌روویه‌که‌وه‌ هه‌لئاسرابوو، هینا خواره‌وه‌ و پاش ئەوه‌ی بارگینی زین کرد به‌چاو ترووکانیکیش جلوه‌رگی ده‌به‌ر ئەربه‌ی خوئی کرد. دۆن کیشۆت کاتیک خوئی سه‌رتاپا به‌چه‌کداری چاو پێ‌ که‌وت هاواری لێ هه‌ستا که‌: «ئیسنا با برۆین به‌یارمه‌تی خودا به‌دادی ئەوه‌ شانزاده‌ خانمه‌ پایه‌به‌رز به‌گه‌ین.» ده‌لاک که‌ هینتا له‌سه‌ر چۆک بوو، به‌زه‌مه‌ت خوئی راگرتیوو که‌ پیکه‌نین به‌سه‌ریدا زال نه‌بی و له‌ قاقا نه‌دا و ریشه‌که‌ له‌ چه‌ناگه‌ی نه‌بیته‌وه‌. چون‌ به‌داکه‌وتنی ریش، هه‌موو ریس ده‌بوونه‌وه‌ خوری. ئەوه‌ که‌ دیتی پاله‌وان به‌ئینی داوه‌، هه‌ستا سه‌ر پێ‌ و ده‌ستی شانزاده‌ خانمی گرت و به‌یارمه‌تی پاله‌وان سواری ئیستریان کرده‌وه‌. پاله‌وانیش زۆر چوست و چالاکانه‌ خوئی هاویشته‌ سه‌ر پشتی رۆسینانت و ده‌لاک سواری ولای خوئی بووه‌وه‌ به‌لام سانکۆی بیچاره‌ به‌ پیاوه‌ی مایه‌وه‌ و ئەوه‌ش داغ و حه‌سه‌ره‌تی دلی تازه‌ کرده‌وه‌ و دیسان له‌ ده‌ست چوونی که‌ره‌ نازنه‌ینه‌که‌ی وه‌بیر هاته‌وه‌. به‌وه‌ حاله‌شه‌وه‌ سانکۆ له‌سه‌ره‌خۆ بوو، چون‌ ئەربه‌به‌که‌ی که‌وتیوه‌ سه‌ر ریگای دروستی گه‌یشتن به‌ته‌ختی پاشایی^(٢٠٥) و شک ده‌وه‌دا نه‌بوو که‌ ده‌گه‌ل ئەوه‌ شانزاده‌ خانمه‌ش زه‌ماوه‌ندی ده‌کرد و لانی که‌م ده‌بوو به‌پاشای ولاتی میکۆمیکۆن. ته‌نیا شتیکی سانکۆی غه‌مگین ده‌کرد، ئەویش ئەوه‌ی که‌ پێی وابوو هه‌موو خه‌لکی ولاتی میکۆمیکۆن ره‌ش پێستن و له‌ ئاکامدا هه‌موو ره‌عیته‌ته‌کانی ئەویش ناچار ره‌ش و ناله‌بار ده‌بن. به‌لام ده‌سته‌و جی چاره‌یه‌ک بۆ ئەم‌ کاره‌ به‌زه‌ینی گه‌یشتن و به‌خوئی گوت «کوربه‌ جا چ عه‌بییکی هه‌یه‌ که‌ ره‌عیته‌کانی من هه‌مووی زه‌نگی بن؟ مه‌گه‌ر من بیجگه‌ له‌وه‌ی ئەوان به‌سته‌به‌ندی بکه‌م و بیانبه‌مه‌ ئه‌سپانیا و به‌قیمه‌تیکی باش بیانفرۆشم چ کاریکی تر ده‌مه‌وێ بکه‌م؟ من له‌و پووله‌ ده‌توانم عینوان یا پله‌وپایه‌یه‌ک بۆ خۆم بکرم که‌ ژبانی من ئەوه‌نده‌ی ماوه‌ به‌ئاسووده‌یی و خۆشگوزهرانی تێپه‌ر بێ. به‌لێ هه‌ر ئەمه‌یه‌ و چیتر. تۆ فکر ده‌که‌یه‌وه‌ که‌ پیاو چاوی ده‌قووچینی و به‌ریدا ده‌روا و ئەوه‌نده‌ی هۆش و

٢٠٥- خوالیخۆشبوو محه‌مه‌دی قازی بۆی گێرامه‌وه‌ که‌ ده‌ وه‌رگێرانی دۆن کیشۆتدا داووده‌زگای پادشایه‌تی په‌له‌ه‌وی ئیزنی ئەوه‌یان پێ نه‌دا وشه‌ی «پاشا» یا «شاهه‌نشا» ده‌کار بێتی و ناچار له‌ ناوی «ئیمپراتور» که‌لکی وه‌رگرتوه‌وه‌. من لیتره‌دا ئەوه‌م بیر که‌وته‌وه‌ و تا ئێره‌ له‌ وه‌رگێرانه‌که‌مدا هه‌ر ناوی ئیمپراتورم ده‌کار هیناوه‌ و له‌وه‌ به‌دوا زۆرت له‌ ناوی «پاشا» که‌لک وه‌رده‌گرم. (وه‌رگێر)

بههره نییه که له هه مووشته که لک وهریگرێ و سی ههزار یا ده ههزار رهعیهت ده چاوترووکانیکدا بفرۆشی؟ ئاخ! سوبحانه لالا! بهو خودایه رهعیهتهکانم چ ورد بن و چ درشت من باش دهتوانم له عۆدهیان بيمه در و ئهگهر به رهشیی دلی شهیتانیش بن ئهوان دهگیرفاندا سپی یا زهره بکه، (٢٠٦) وهرن وهرن تا لیتان حالی کهم من بئ عهقلم یا ئیوه»

سانکۆ تهژی لهم خهیاڵ پلاوانه، وهها شاد و خهرامان بهریتگادا، دهرویشته که زهمهتی پیاده بوونی لهبیر چوووهوه.

کار دینیۆ و کهشیش له پشت پنجه دروههکانهوه تهواوی ئهو دیمه نه سهیرهیان چاوی لێ کردبوو ئیستا نهیاندهزانی به چ فیلێک دهگهڵ کاروان کهون. بهلام کهشیش که ههمیشه چاره ساز بوو، بۆ رزگاری له سهرگهردانی چارهیهکی دۆزییهوه: بهمهقهستیکی چکۆله که پیتی بوو، ریشی کار دینیۆی به لیزانییهکی زۆرهوه ههلاچی، پاشان عابایهکی قاوهیی رهنگ که ده بهره خۆیدا بوو، بهشانی ئهوی دادا و یهخه رهشهکهی خۆشی دا بهئو، بیجگه له شالواریکی کورت و کراسیک شتیکی ده بهر خۆیدا نه هیشته. کار دینیۆ بهم ئالوگۆره وای بهسه هات که ئهگهر خۆی ده ئاوینهدا دیتبا خۆی نه دهناسییهوه. پاش تهواوکردنی ئهو کاره و باوهکو ئهوانی تر لهو ماوهیهدا که ئهمانه خهریکی گۆرینی جلویهرگ بوون، هیندیک کهوتبوونه بهروه، ئهم دوو دۆسته توانییان دهپیش ئهواندا بگه نه سهه شارێ چون ئهو درک ودال و چیلکه و چاله نهیاندههیشته سوارهکان توند به ریتگادا برۆن. ئهم دوو کهسه هه که گهیشته دهشتایی له بناری کیوئ پارههستان. کهشیش دهگهڵ چاوی به دۆن کیشۆت و هاوڕیتیانی که دههاتنه بهروه، کهوت زهق زهق چاوی دهپالهوان بری و بهئهداو ئهتواری خۆی وای دهواند که دهیهوئ بیناسیتهوه. ئهوجار پاش ئهوهی ماوهیهکی تی راما بهئامیزی ئاوهلا بهههشتا و بۆ لای پالهوان چوو و ئهوهندی دهتوانایدا بوو بهدنگی بلند هاواری کرد. «خۆش هاتی ئهی پالهوانی وه دهبهاتوو، ئهی تاقانهی هه موو عاشقانی دنیا، ئهی قهلائی مهحکهم و ئهی پشت و پهناي زۆر لیکراوان و ئهی خاته می (*) پالهوانانی سهرگهردانی جیهان!» و له کاتی گوتهی ئهو قسانه دا خۆی بهئێژنۆی چهپی دۆن کیشۆتهوه هه لئاسیبهو! پالهوان ژێ (*) که له کردار و قسهکانی ئهو پیاوه سههری سۆرما بوو، بهسه رنجهوه تیتی روانی و سهه رنجام ناسییهوه. دۆن کیشۆت که له چاوی پیکهوتنی کهشیش لهم شوینه دا زۆر تووشی سهه سۆرمان بوو، دهستبهجی وستی دابه زئی، بهلام کهشیش

٢٠٦- مه بهست له سپی یا زهره کردن ئهوهیه که دهیانفرۆشی و دهیانکاته پوولی زیو یا زێر.

رازی نه ده بوو. ئهوجار دۆن کیشۆت هاواری کرد که: «ئهی جهنابی کهشیش، واباشتره ئیزن بفرموی له ئهسپه کهم دابه زم، چون قهت نابئی من سوار بم و جهنابت پیاده. کهشیش گوتهی: من به هیچ شیوه ئهوه م پئ قبول ناکرێ. وا باشه حه زه تهی پالهوان هه روا سوار بئ، چون ئهوه سوارهکانن که دهچنه پئیشوازیی روودای گه وره و سهه سۆرهینه رترترین ئازایه تی که چاخ ئیمه بهخۆیهوه دهبینی له خۆیان نیشان دهدهن و بهلام بۆ من که کهشیشکی بئ قابیله تم (*) ئهوهنده بهسه که ئهگهر ئیجازه بفرموی سوار ی پاش ته رکێ (*) یهکیک لهو ئیستر سوارانه بم که دهخزمهت بهریتان دان. چون دهو حاله ته شدا وای دادهنیم که سوار ی ئه سپی «پینگان» (٢٠٧) بووم یا سوار ی ئه و گۆرکه ره م که عه ره بی ناودار «مه زه رق» (٢٠٨) دهیره تاند» (*) و ئیستر تاش ده غاری گه وره ی تاریکستان (*) (٢٠٩) له نزیک شاری گه وره ی «که مپلۆتۆ» ده ته لیسمدایه. دۆن کیشۆت گوتهی: جهنابی کهشیش به راستی من به وه م نه زانیبوو، به لام یه قینم هه یه که شازاده خانم له بهر خاتری من، به مه یته ری خۆی ئه مر ده کا که ئیستری خۆی بدا به جهنابت و ئه گهر ئیستره که ش بکرێ دوو پشته (*) سوار ی بدا، مه یته ره که شی له پاش ته رکێ خۆت سوار بکه. شازاده خانم گوتهی: به ئی منیش هه ر وام پئ باشه، به لام ده زانم پئویست نا کا ئه مری پئ بکه م. چون ئه و ئه وهنده به ئه ده به و به دا بونه ریتی ده رباری ئاشنایه که هه رگیز قبول نا کا ئه و سوار بی و پیاویکی ئاینی و رۆحانی هه لته ک هه لته ک (*) به پئیان بر وا.»

ده لاک گوتهی: «هه لبه ت، شتی وا هه ر نابئی!» وه ده ستبه جی دابه زی و ئیستری دا به که شیش که بئ ته عاروف قبولی کرد. عه یبی کار له وه دا بوو که ئه م ئیستره مالی به کرێ دانی یانی تا راده یه ک نه عاملاو و دیزه (*) بوو. کاتیک ده لاک ویستی سوار ی پاش ته رکێ بئ، که هه لئ ده حه وا کرد و جووته یه کی (*) وه شانده که ئه گهر وه زک یا سه ری وه ستا

٢٠٧- Pegase ئه سپیکی بالدار بووه که به پئی ئه فسانه ی خواهن دانی یۆنانی ئه سپی پئرسه پالهوانی به ناوبانگ بووه، پینگان جیلوه گای ئیلهامی شاعیرانی سوار ی پشتی خۆی ده کرد تا بیگه یه نیتته چپای هیلکه ن. (محهمه قازی)

٢٠٨- مه زه رق Musaraq پالهوانی ئه فسانه یه کی کتتیگه لی پالهوانی.

٢٠٩- Zulema «زولمات - تاریکستان» ناوی کیوئیکه له باشووری رۆژئاوای ئالکالا و هه نارس زیدی سیروانتیس و له سهه ر ئه و کتیه ئاسه وار و که لوه گه لیکیان دیوه ته وه که گومان ده که ن پاشماوه ی شاری کومپلۆت Compluto بئ. سیروانتیس ویستویه تی به م جوړه یادیکش له زیدی خۆی بکا. (لوویی و یاردۆ)

نیکۆلا کهوتبایه، نانی زیندووانی نهدهخوارد، بهو حاله شهوه ئهو جووته هاویشتنه دهلاکی وهها بلند کرد که به عهرزیدا کهوت و ناگای له ږدینی ږرا که لهولتر کهوته سهر عهرزی. کاتیک پتی زانی، ریش نهماوه چاره ی نهما، ئهوهنده نهبی بههر دووک دهستی دهموچاوی خوئی بشاریتهوه و هاواری لی بلنید بی که ئیستر ههر دووک شهویلاکهی تیک هاریوه (*). کاتیک چاوی دۆن کیشۆت بهو گۆله (* خورییه کهوت که نهگۆشتیکی پیوه هه لکه ندراره و نه خوینیکی پیوهیه و لهو لاره کهوتووته سهر زهوی، هاواری لی بهرز بووهوه: «سوحانه لالا! چ موعجیزهیهکی گهوره! ئهو ئیستره رهوهکه وههای ریشی مهیتهر له چهناگهیه هه لکه هندووه که دهلیی ریش دهگه ل پیست هه لکه ندراره!» که شیش چون پتی زانی که لهوانهیه فی ل و ته لکه هی لی ئاشکرا بی، به پهله ږدینی له عهرزی هه لگرته وه و بردی بۆ لای وهستا نیکۆلا که هیشتا له سهر خاک کهوتبوو و ئیستاش ههر دهینه ږاند و دهینالاند. پاشان سهری هاویشته سهر زگی خوئی و ریشه که هی پیوه نووسانده وه و بهواته ی خوئی دوعایه کی که تابیه تی ږدین چه سپاندنه وه به سهریدا خویند. به ږاستی ههر ئهو کاته ی له کاری چه سپاندنه وه ی ږدین تهواو بوو دوور کهوته وه و مهیتهر وهک نه بای (* دیبی و نه باران، ساغ و سلامهت و ږدیندار هاته وه نیو عالمه که. دۆن کیشۆت لهو درمان و چاک کردنه وه به له بهر سهرسورمان سهری لهوانه بوو بنهقی و له که شیشی ویست دهگه ل دهره فته تیک پهیدا بوو ئهو دوعایه ی فی ر بکا، چون لهوانه به تابیه تمه ندی زۆرتی له تنیا چه سپاندنه وه ی ریش هه بی. دیار بوو، له کاتی هه لکه ندرانی ریشدا ده بوایه گۆشتی چه ناکهش بریندار بی و ئه گهر قهرار بی که ئه م دوعایه له یه ک کاتدا هه مووان چاک بکاته وه ده بی بۆ گۆشتیش وهک خودی ریشه که سوودی هه بی. که شیش ئه م بۆچوونه ی به دروست زانی و به لیینی دا له یه که م دهره فته دا دوعاکه ی پی فی ر بکا.

پاشان قهرار داندرا که شیش ده پیشتا سواری ئیستر بی، پاش مه ودا یه که ئه و جار نۆبه ی سواری بدری به مه یتهر و کار دینیۆ تا کاروان بگاته کاروان سه رایه که که ده یانگوت له دوو فهرسه خیی ئهو شوینه یه. به مجۆره سی نه فهر، یانی، دۆن کیشۆت و که شیش و شازاده خانم به سواری و ده لاک و کار دینیۆ و مه یتهر به پییان وه ږی کهوتن و ههنگی پالهوان به کیژۆله ی گوت: «ئیسنا ئه ی خاتوونی پایه بهرز، بۆ ههر جییه که دلت دهخوای ئیمه ږینۆینی بکه!»، به لām پیش ئه وه ی خاتوون جواب بداته وه، که شیش هه لی دایه و گوتی: «هه زه تی خاتوون ئیمه بۆ کام ولات ږیبه ری ده فهرمۆی؟ ئایا ئیمه ده به نه ولاتی میکۆمیکۆن؟ به گومانی من یا ههر ئه وه یه که من ده لیم یا به ئیمانم سویند دهخۆم که من

هیچ شتیک دهر باره ی ولاتان نازانم.» دوور ووته که زیت و زانا بوو، تی گیشته که ده بی چ وه لāmیک بداته وه. له بهر ئه وه گوتی: «به لی جهنابی ناغا، تهواو دروسته و من ئیوه بۆ لای ئه و ولاته ده به م. که شیش گوتی ئه گهر وای ده بی به ناوه ږاستی گوندی مندا ږوین. له و پیوه هه زه تی خاتوون ږیگای قه رتاچه ده گرنه بهر و ههر له و پی به ئه مانی خودا سواری که شتی ده بن. ئه گهر بای سازگار هه لکاتی و دهریا ئارام بی و تۆفان سهر هه لنه دا له ماوه یه کی که متر له نۆسالاندا ده گه نه به ران بهر دهریا چه ی گه وره ی «میئونا» Meona، ئه لبه ته مه به ستم دهریا چه کانی «پالووس میئوتید» Palus Meotides بوو که تازه له و پیوه تا ولاتی هه زه تی خاتوون، ږیگای سه د ږوژی تهواوه. کیژ گوتی: «به ږوای من هه زه تی به ږیزتان به هه ل چوون. چون هیشتا دوو سال نییه که من له و پی هاتوومه دهر، بی ئه وه ی ههوا ساتیک خۆش و ئارام بوو بی و به و حاله شه وه به ئاره زووی خۆم که دیداری پالهوانی ناوداری مانش، دۆن کیشۆت بی، گه یشتووم، پالهوانیک که ده گه ل هاتنم بۆ ئه سپانیا زایه له ی دهنگی نیو به دهره وه یی ئه وم به گۆی گه یشت. ئه لبه ته باسی ده لاوه رییه کانی ئه و هه زه ته یه که منی هینایه سهر ئه و رایه که به دوایدا بگه ږیم و خۆم به جوامیری ئه و بسپیرم و دادی خۆم له باسکه پۆلایینه کانی ئه و بوئی. دۆن کیشۆت دهنگی بهرز کرده وه که: «ده ست هه لگره خاتوون! ده ست له ستایشی (* من هه لگره! من دۆمنی هه موو چه شنه چاپلووسییه کم و گریمان ئیوه ئه و نییه ته شتان نه بی. گویچه دوور له گونا هه کانی من به و قسانه تووره ده بن. ئه وه ی که من ده توانم به عهرزی خاتوونی بگه یهنم ئه وه یه که من چ ئازا بم، چ نه م و ئه وه ی هه مه چ ئازایه تی بی و چ نه بی، تا دواين هه ناسه ی ژیانم ده ږیگه ی تۆدا تپیه ږ ده کم و بۆ هه موو خزمه تیک سهر م ده ږیدا یه. وه ئیسنا من ئه و قسانه بۆ وهختیکی تر ده هیلمه وه و له جهنابی که شیش ده ږسرم که چ شتیک وای کردوه تا ئه و تاک و ته نیا، بی خزمه تکار و به و جل بهرگه سووکه وه که من وه حشه تم لی هه یه، بیته ئه و شوینه؟ که شیش گوتی: من به کورتی وه لāmی ئه م ږرسیاره ده ده مه وه و به ئاگاداریی هه زه تی دۆن کیشۆت ده گه یهنم که من و وهستا نیکۆلا، ره فیق و ده لاک خۆمان پیکه وه ده چوینه «سیویل» تا پوولیک که یه کیک له خزمان هه و له ی کردوه، و ئه و خزمه ش ږویشته ته هیندوستان، و سوول (* بکه ین؛ ئه و پوولش یه کجار زۆره و ده گاته شیست هه زار پیاسته ر و چون دۆینی به و شوینه چۆل و بی دهنگانه دا تیده په رین. چوار ږیگر له نه کاو ږزانه سهرمان و دارونه داریان بر دین. تا ئه و جییه ی که ته نانه ت ږدینی ده لاکیشیان برد و ئه و بیچاره یه ناچار بووه ږدینی ده سکرد دابنی. وه به لām ئه م لاره (ده ست بۆ لای کار دینیۆ ږاده ږی) که ده گه ل ئیمه یه ههر

هیچیان ده‌به‌ردا نه‌هیشت، سه‌یریش ئه‌وه‌یه له‌م ده‌قه‌ره ده‌نگۆیه که ئه‌و رێگرانه‌ی ئیمه‌یان رووت کردووه هه‌مان سزاکیشه کانن که مه‌حکووم به‌کاری دژوار بوون و رۆژیک پیاویکی به‌جهرگ و ئازا نزیک هه‌ر ئه‌و شوینه، دژی که لاتنه‌ر و نیگابانان ئازادی کردوون و به‌ندی ده‌ست و لاقی کردوونه‌وه. ئه‌و کابرایه بیگومان دێوانه بووه، یا رهنه‌گه خۆشی وه‌ک ئه‌وانه‌ی ئازادی کردوون، رێگر و جهرده بوو بێ؛ هه‌ر چۆنیک دابنیتی له‌ ویزدان و دل و دهروون بێ به‌ش بووه، چون و یستوووه گورگ ده‌نیو مه‌ر و پێوی ده‌کولانه‌ی مریشکاندا و میتش و مه‌گه‌س به‌سه‌ر شانیه‌ی هه‌نگویندا به‌ر هه‌لدا بکا، و یستوووه عه‌دالته‌ و حه‌ق ده‌ژێر بێ بنی و له‌ پاشای ولاتی خۆی که وه‌لینعمه‌تی قه‌هری ئه‌وه یاغی بێ و فه‌رمانه به‌حه‌قه‌کانی ئه‌و له‌ناویه‌ری. و یستوووه‌ی تا ئه‌و باسکانه‌ی که که‌شتیه‌یه‌کان ده‌ دهریا دا وه‌ری ده‌خه‌ن بېرپێته‌وه و داووده‌زگای دیوان خانیه‌ی سینت هێرمانداد که سالانیک زۆر بوو وه‌ک ئاشی بێ ئاو له‌ کار که‌وتبوو، وه‌گه‌ر خاتوه، به‌کورتی و یستوووه‌ی هونه‌ریک له‌ خۆی نیشان بدا که به‌ئه‌نجامدانی ئه‌و کاره، رۆچی خۆی له‌ ده‌ست داوه، بێ ئه‌وه‌ی به‌له‌ش و ئه‌ندامی ئه‌و قازانچیک گه‌یاند بێ.»

سانکۆ باسی سزاکیشه‌کان و مه‌حکووم به‌کاره سه‌خت و دژواره‌کانی بۆ که‌شیش و ده‌لاک گێرا بووه‌وه که ئه‌ریاب به‌و هه‌موو شانازییه‌وه له‌و کاره‌ساته پرگاری هاتبوو و له‌به‌ر ئه‌وه‌ش وا به‌ئاب و تاب (*) و به‌وردی ده‌یگێراوه تا بزانی دۆن کیشۆت به‌بیستنی ئه‌و داستانه چ ده‌کا و چ ده‌لی. دۆن کیشۆت به‌و قسانه هه‌لده‌ته‌زیه‌وه و رهنگی ده‌گۆرا و نه‌یده‌وێرا بلی که پرگار که‌ری ئه‌و مرۆقه شه‌ریفانه خۆی بووه. که‌شیش له‌سه‌ری رۆیشته (*) و گوتی: «ئێستا بزانه کێ سه‌ره‌پتی به‌ئیمه گرتوووه و گه‌یاندووینه ئه‌م حال و رۆژه! خودای به‌خشنده به‌که‌ره‌می خۆی ئه‌و که‌سه به‌خشی که نه‌یه‌هیشته ئه‌و پیاوخرایانه ببه‌ن و به‌سزای خۆیانیا بگه‌یه‌نن.»

له‌مه‌ر شیرینکاریی دوورووته‌ی نازدار و هیندیک بابته‌ی

سه‌رنج‌راکیشی تر

که‌شیش هیشته‌ قسه‌ی پێ مابوو که سانکۆ پێی گوت: «راستی جه‌نابی که‌شیش، گه‌لۆ ده‌زانی کێ ئه‌م کاره جوانه‌ی کردووه؟ ئه‌ریابی من. به‌و حاله‌وه‌ش من ده‌پێشدا هۆشدارم (*) پێ دا که ئاگای له‌ کار و ره‌فتاری خۆی بێ و پێم گوت که ئازاد کردنی ئه‌وانه تاوانیکه گه‌وره‌یه. چون هه‌موویان به‌سزای ئه‌وه‌ی زۆر خراب و خه‌ته‌رناکن بۆ کاری سه‌خت و دژوار ده‌نێرنه سه‌ر که‌شتیه‌کانی ده‌ولته‌. دۆن کیشۆت به‌سه‌ر سانکۆیدا گوراند: «ئه‌ی بێ عه‌ق، مه‌گه‌ر پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ده‌بێ له‌وه بکۆلنه‌وه که دیل و به‌ندییه به‌ده‌خته‌کان و زۆرلیکراوانیکه له‌سه‌ر ریتگاگان به‌و حاله‌وه که پیاو ئاوری بۆیان تێ به‌رده‌بێ: ره‌پێچه‌کیان ده‌دن، له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که گوناهاکارن یا له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که کارامه و لی هاتوون؟ پاله‌وانان ته‌نیا ئه‌و ئه‌رکه‌یان له‌سه‌ره چاو له‌ حال و باری کلۆلی و دیلی ئه‌وان بکه‌ن، نه‌ ئه‌وه‌ی که گویا کاری خراپیان کردووه. من چاوم به‌رنجیر و رستیک (*) پیاوی دیل و به‌سته‌زمان که‌وت که غه‌مگین و داماو بوون و ئه‌وه‌ی که شوغڵ و پیشه‌ی پاله‌وانانه حوکمی به‌من کرد، به‌ئه‌نجامم گه‌یاند و گویشم نه‌دا ئه‌وه‌ی چ ده‌بێ و چ نابێ. هه‌ر که‌س له‌و باره‌وه گله‌یی و ره‌خنه‌ی هه‌یه، بێجگه له‌ جه‌نابی که‌شیش که هه‌م شوغله‌که‌ی پیرۆزه و هه‌م خۆی پێزی هه‌یه، من پێی حالی ده‌که‌م که هه‌یچ ئاگادارییه‌کی له‌ کاروباری پاله‌وانی نییه و وه‌ک زۆلیکی هه‌رامزای په‌ست و ناپیاو درۆ ده‌کا و به‌نێزه و شمشیر، پیاده یا سواره، هه‌ر چۆنیکه دلخوازی خۆیه‌تی ئه‌وه‌ی تێ ده‌گه‌یه‌نم.» دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل دهربرینی ئه‌و قسانه‌دا، خۆی له‌سه‌ر رکیف ره‌پ کرد و کلاوه‌که‌ی تا سه‌ر چاوی هینا خوار، چون له‌ گه‌نه‌که‌ی که به‌کلاوخوودی مامبیرنی ده‌زانی به‌قه‌لپووزی زینه‌وه هه‌لواسیبوو تا ئه‌و قوپاوی و تیکشکاوویانه‌ی ده‌ شه‌ری سزادراوه‌کان به‌کاری دژواردا، کلاوخووده‌که‌ی له‌ که‌ک خستبوو چاک بکاته‌وه.

دوورووته که کچیکی زۆر به‌نه‌زاکه‌ت و زیت و وریا بوو و له‌ ئه‌خلاقه‌ی شیتانه‌ی دۆن کیشۆت ئاگاداری وه‌ده‌ست هینابوو و ده‌یزانی بێجگه له‌ سانکۆ پانزا هه‌موویان

پشقەنى(*) پى دەكەن و سەرى دەخەنە سەر، نەيوست لەوانى تر بمىنئىتەو وە كاتىك ئەوى ئاوا بەتوورەيى و دەرەهەلبوويى ديت پىي گوت: «ئەى جەنابى پالەوان، وا باشە، بەرپىزتان ئەو بەلئىنئىيەى بە منتان داو و دەههچ رووداويكدا، هەر چەند كورت و كەميش بى، خۆتان دەرگىر نەكەن، فەرامۆش نەفەرمووى، كەوابوو دلى پر لە توورەيى خۆتان هپور بفرموونەو! چون بەهەقەين ئەگەر جەنابى كەشيش بىزانىبا كە مەحكوممان بەكارى دژوارەيى بۆ ئازادىيى خۆيان قەرزبارى باسكە بەهتەزەكانى بەرپىزتانن، سى جار قامكى لەسەر لئوى خۆى دادەنا و تەنانەت سى جار زباني خۆى دەگەست و قسەهەكى نەدەكرد كە ببىتە هۆى نارەحەتەيى خاترى بەرپىزتان. كەشيش هاوارى لى بەرزبوووه: «ئاخ! بەئيمانم سوئند دەخۆم كە ئەو تەواو دروستە و بزائن من تەنانەت سميلى خۆشم هەلدەكەندەوه. دۆن كيشۆت جوابى داو: كەوابوو ئەى خاتوون، من خامۆش دەبم و ئاگرى توورەيى بەجىي خۆم كە دەگياندا بلىسەى هەستاو دادەمركىتم و هپۆر دەبمەو و هپچ ناليم تا قەولكى كە بەئيوهم داو، ببەمە سەر. بەلام دەبەرانبەر ئەم نيازپاكييه‌دا، لە بەرپىزتان خواهىشت دەكەم ئەگەر نارەحەت نابى، بەمن بلى كە مەسەلەى داماوى و مەرارەتى ئيوه جىيە و ئەوانەى دەبى من تۆلەيان لى بستينمەو كين و چەند كەسن؟ دووروتە گوتى: ئەگەر باسى بەدبەختى و داد و نالەم ئازارتان نادا، ئيتاعەى ئەمەرت دەكەم. دۆن كيشۆت گوتى: نەخىر، بەهپچ كلۆجىك! دووروتە گوتى: كەوابوو لە جەنابى بەرپىزتان تكا دەكەم بەسەرئەو گوى بدەنە ئەوئەى عەرزتان دەكەم.»

هتشتا دووروتە قسەكەى تەواو نەكردبوو كە كاردينىو و دەلاك بەشۆر و شەوقەو و لە تەنئىشتى دانىشتن تا بزائن ئەو چ درۆ و دەلەسەهەك رىك دەخا و بۆ دۆن كيشۆتى دەگىرئەو. سانكۆش كە وەك ئەربابەكەى لەمەر شازادە خانم هەلخەلەتابوو(*) هاتە لايان، بەلام دووروتە پاش ئەوئەى جىگەى خۆى لەسەر خانى زىن مەحكەم كرد و پاش ئەوئەى چەند جارىك كۆخى و وەك وپژەرئىك خۆى ئامادە كرد، بەزبانكى شىرىن و شىوا(*) دەستى بەقسان كرد:

«بەرپىزان، پيش هەر شتىك دەبى بەئاگادارىيى ئيوه بگەهەنم كە ناوى من...» لپردەدا دووروتە ئەو ناوئەى لەبىر چوووبووه كە كەشيش بۆى ديارى كردبوو ناچار چەند ساتىك دوودل ماپەو، بەلام كەشيش زوو پىي زانى هۆى ئەو دوودلپە جىيە و دەفرايى هات و گوتى: «سەير نىيە ئەگەر خاتوون دەباسكردنى رۆژەرەشيبەكانىدا دەست و پىي لى ون بى، ئەو خۆى كار تىكردنى بەدبەختىيە كە جاروبار عەقل و هۆش و بىرى قوربانىيەكانى لەبىر

دەباتەو، هەر وەك ئىستا بۆ ئەو خاتوونە بەرپىزە هاتووتە پيش و دەلئى لەبىرى چوووتەو كە ناوى شازادە خانم «مىكۆمىكۆنا» مىراتگرى ياساىي ولاتى «مىكۆمىكۆن»ە. ئىستا بەو روون كردنەو كورته بەرپىزتان دەتوانن ئەوئەى دەيانويست بۆ ئىمەى بگىرنەو. كىژ گوتى: فەرمائىشتى بەرپىزتان لە جىيى خۆى داىە، بەلام وا بزائم لەمەو دوا پىداويستيم بەروون كردنەو و بىر هتئانەو نەبى و من خۆم داستانى بەسەرھاتى خۆم، تەواو دەگىرئەو. ئەوئەى بەسەرھاتەكەم:

«باوكم سولتان تىناكرۆلۆى Tinacrolesge فەرزانە دەسىجر و جادوودا زۆر زانا بوو. ئەو بەيارمەتەيى زانستى خۆى تى گەيشت كە داىكم مەلەكە «گزارامىلا» xaramila دەپيش ئەودا بەرەو ئەولا كۆچبار دەبى و خۆشى پاش ماوئەهەكى كەم دنياى بى بەقا بەجى دىلى و جل وپەلاسى خۆى دەگوىزىتەو دنياى باقى و من دەبمە هەتئوى داىك و بابان. بەو حالەشەو دەىگوت لەم بابەتە زۆر نىگەران نىيە و ترسى تەنيا لەمەوئە كە بەزانستى يەقەن (علم اليقين) دەزانى دىوتكى ترسىنەر، و زراوتوقىن بەناوى «پانتافىلاندى چاوزەق-panta fi lando dele sombrevur (چون روون بۆتەو كە ئەو هەر چەند هەر دووك چاوى ساغ و سلامەتن هەميشە وەك خىل چاوان دەگىرئى و دەروانى و ئەم كارەش لەبەر سەگىەتى دەكا تا خەلكى بترسىنئى) بەلى، خەرىك بووم عەرزتان بكەم كە باوكم دەيفەرموو دىوتىك بەناوى «پانتافىلاندى چاوزەق» فەرمانرواى دوپگەهەكى گەرە كە لە نرىك ولاتى خۆمانە، هەر كە بزائى من هەتئو كەوتوومەتەو، بەلەشكرىكى زۆرەو هپرش دەكاتە مەملەكەتى من و سەرانسەرى ولاتەكەم بست بەبست داگىر دەكا و تەنانەت كوئىرە دىيەكىش كە بتوانم لئى دانىشتم بۆ من ناھىلئەو؛ بەلام دەىگوت من دەتوانم لەو بەدبەختىيە و لە تىدا چوون رىگار بم، بەو مەرجهى ئامادە بم زەماوئەندى دەگەل بكەم. لە لايەكىشەو باوكم دەيزانى من هپچ كاتىك ئەو كارە ناكەم و ئامادە نابم ببمە خىزانى ئەو سەحەت گرانە، باشىشىم تى گەيشتبوو، چون من هەرگىز دەعالمەى خەيالئىشدا، نەمويستوو دەگەل ئەو يا هپچ دىوتكى تر، هەر چەند بەهەببەت و گەرە، زەماوئەند بكەم. هەر وەها باوكم وەسىەتى بۆ كردم كە پاش مەرگى ئەو، ئەگەر پانتا فىلاندى هپرشى هتئا بەهپچ كلۆجىك لە بەرانبەرىدا دەست نەكەمەو و بەرەنگارى نەبم، چون بەتەواوى تىدا دەچم و نامىنم، بەلكو بو نەجاتى خۆم و رەعەتە وەفادارەكانم وا باشە لى گەرئىم ولاتەكەم داگىر بكا، چون بەرەلستكارى دەبەرانبەر، هپزى شەيتانىي ئەو ئەهرىمەنەدا، لە دەست من ناىە، پاشان فەرمووى كە من دەبى چەند كەس لە هاوئىيان و خزمانى خۆم هەلگرم و بچمە ولاتى ئەسپانیا، چون لەوئى

دەرمانى ھەموو دەرەكەنم لە لای پالەوانىكى سەرگەردان كە ناوى بەدنيا دا بلاو بووئەتەو، گير دەكەوئ و ئەگەر باشم لەبیر مابى ناوى ئەم پالەوانە «دۆن فریگوت» يا «دۆن ژيگوت»... لێردا سانكۆ قسەى دووروتەى برى و گوتى: خانم، شك دەودا نىيە كە گوتويە دۆن كيشۆت يا بەواتەيەكى تر پالەوانى خەمگين روخسار. دووروتە گوتى: بەلى بەلى، ھەر ئەوھىيە و باوكم گوتى كە ئەم پالەوانە ھەيكەلىكى رەشىد و روخسارىكى چرچ و كز و لاوازی ھەيە و دەبى لە لای راستى ژير شانى چەپى خالىكى پانى قاوھىيە رەنگى ھەبى كە چەند ئالەمووى زەرد رەنگى وەك مووى بەرازى لى رواو. دۆن كيشۆت ھەر كە ئەوھى بىست گوتى: كورم سانكۆ وەرە يارمەتيم بەدە جلوبەرگم دابكەنم، چون دەموئى بزەنم من ئەو پالەوانەم كە سولتان گوتويەتى يا نا. دووروتە گوتى: بۆچى حەزەحەتى پالەوان دەيوئى جلوبەرگ دابكەنى؟ دۆن كيشۆت گوتى، دەموئى بزەنم ئەو خالەى بابت گوتويەتى ھەمە يا نيمە. سانكۆ گوتى: پيوست ناكە جەنابى بەرپزتان بۆ ئەم بابەتە رووت ببنەو. من دەزانم كە بەرپزتان لە ناوھراستى مۆرەى پشتى خوتاندا ئەو خالەتان ھەيە و ئەوھش نيشانەى ھيز و تواناى پياو. دووروتە گوتى: ھەر ئەو بەسە، دەنيو دۆستاندا ئەو ھەموو ورد بوونەو لەزم ناكە؛ ھەر ئەوھندە خالەكە ھەبى؛ چ لەسەر شان يا لە سەر مۆرەى پشت يا ھەر شوينىكىتر، فەرق ناكە. بەھەر حال ئەندامەكانى لەشى مرقف ھەمووى لەيەك گۆشتە. بى ھىچ گومانىك باوكمى دلۆفاننى من چاكى لى حالى بوو و منيش دروست ھاتوومە سوواغى سينيۆر دۆن كيشۆت يانى كەسپك كە باوكم ناوى دينا. چونكە نيشانەكانى روخسارى ئەو دەگەل ناوبانگى گەرەى كە ئەو پالەوانە نە تەنيا دەئەسپانيادا بەلكو لە سەرانسەرى مانشدا ھەيەتى، يەك دەگرنەو. بەراستى من ھىشتا لە «ئوسانا» لە كەشتى پيادە نەبوووم ئەوھندەم باسى ئازايەتى ئەو بەرپزە بىست كە دلّم شاھەدىيە دا ئەمە ھەر ئەو كەسەيە كە من لىي دەگەرپم. دۆن كيشۆت گوتى: بەلام چون خاتونى بەرپز لە «ئوسانا» لە كەشتى پيادە بوون لە كاتىك دا ئەوى بەندەر نىيە؟»

بەرلەوھى دووروتە، وەلام بەداتەو كەشيش ھەوداى قسەى بەدەستەو گرت و گوتى: بيگومان خاتونى بەرپز ويستى بلى لە مالاکا لە كەشتى پيادە بوو و يەكەم شوين كە ناوبانگى بەرپزتانى لى بەگوى گەيشت «ئوسانا» بوو. دووروتە گوتى: بەلى مەبەستم ھەر ئەو بوو. كەشيش گوتى: كەوا بوو بابەتەكە بەتەواوى روون بوو ھەو و حەزەرتى خاتون دەتوانن داستانى خويان درپزە پى بەدەن. دووروتە گوتى داستانى من تەواو بوو. تەنيا ئەوھندە نەبى كە بلیم زيارەتى حەزەرتى دۆن كيشۆت بۆ من بەرەكەت و رووداويكى گەرەيە

و ھەر لە ئىستەو خۆم بەشاژنى تەواوى مەملەكەتى خۆم دەزانم، چون پالەوان بەلینى پى داوم بۆ ھەر شوينىك بەمەل دەگەل خۆمى بەرم، ديارە ئەو حەزەرتە بيچگە لە بەگژ داھاتنى «پانتافيلاندۆى چاوەق»، بۆ ھىچ شوينىك نەبەم. دەموئى ئەو ناپاكە بنيرتە دەرەك و ملک و مال و ولاتە داگيركراوھەم بۆ بستينتەو. تەواوى ئەم رووداوانە دەبى بەجۆرىك كە «تيناكروى» زانا يانى باوكمى دلۆفاننى من پيش بينى كردو، موو بەموو ئەنجام بدرى. ئەوھش بلیم كە باوكم بەرپنووسى يوئانى يا كەلدانى (چون من ناتوانم خەتەكەى بخوینمەو) وەسيەتى كردو، ئەگەر پالەوانى ناو پيشبينىكەى توانى سەرى ئەو ديۆە بېرى، دەتوانى دەگەل من زەماوئەن بكە. من دەبى بى ئەم لاو ئەولا كردن بيمە ھاوسەرى شەرى و قانونىيە ئەو پالەوانە و خۆم و ولاتەكەم بخەمە ژير دەسلەتى ئەو. لەو ساتەدا دۆن كيشۆت بەسانكۆى گوت: باشە، ھاوئى سانكۆ؛ چۆنى تى دەگەى؟ نابىنى كە چيمان بەسەردا تىپەر دەبى؟ پيم نەگوتبووى؟ ئەوھتا دەبينى ھەم مەملەكەت بۆ پاشايى و ھەم شاژن بۆ زەماوئەن خودا بەنسىبى كرد؟ سانكۆ ھاوئى كرد: «بەو ريشەت قەسەم حەرامزادەيە ھەر كەس پاش برىنى سەرى ئەو «پانە فيلەخيلە»^(٢١٠) دەگەل شازادە خانمىكى ئاوا زەماوئەن نەكا. رەنگە پيت و ابى ئەو شاژنە لەبار و نازەنين نىيە! سەيرە! مەگەر ئەو كىچانەى دەجيوئانى مندا تەراتين دەكەن، ھەموو وىك ناچن؟» و دەگەل ئەو قسانەدا دوو جار ھەلبەزىيەو و لە خۆشحالى جووتەى ھەلاويشت و دەقوونى خۆى ھەلدا، پاشان ھەوسارى ئىستىرى دووروتەى بەدەستەو گرت و راي وەستاند و دەبەرامبەر شازادەدا كەوتە سەر چۆك و بەپارانەو تەكاي لى كرد ئىجازە بەدەستەكانى مەلەكەى خۆى ماچ بكە.»

كام يەك لەو جەمەتە دەيتوانى بەدیتنى شىتى ئەرباب و ساويلكەي مەيتەرەكەى پيش بەيچكەننى خۆى بگرى؟ دووروتە دەستى بۆ لای سانكۆ راداشت و بەلینى دا كە پاش ئەوھى بەلوتف و كەرەمى خوداوەند، ولاتى خۆى دەست كەوتەو، پلەوپايەيەكى گەرە لە ولاتى خۆيدا بەدەستەو، سانكۆ بەرستە و دەستەواژەى سەيرسەير دەستى كرد، بەسپاس كردن كە ديسان جەمەت، قرتەقەتى پىكەنinan بەرز بوو ھەو. دووروتە درپزەى بەقسەكانى دا و گوتى: «ئەو بوو ئەو حەزەرتى پالەوان داستانى بەسەرھاتى من، ئىستا ئىدى عەرزىك نىيە، بيچگە لەوھى كە بلیم لە تەواوى ئەو دەست^(*) وپتوئەن انەى دەگەلم بوون تەنيا ئەو مەيتەرە رپندارەم بۆ ماوئەتەو و باقىيەكەيان دە توفانىكى گەرەدا كە

٢١٠- سانكۆ لەبەر نەخویندەواری ناوى «پانتافيلاندە» بەھەلە بىژ دەكا.

له بهندهردا ههستا، خنکان. من و ئهوه لهسهه تهخته شکاوێک مایهوه و بهشیوهیهکی موعجیزه(*) ئاسا گهیشتیته لێواری دهرا. چون هه وهک زانیتان، گه ریانی ژیا نی من هه مووی هه موعجیزه و راز و نهیینه. ئیستا ئه گه ر باس و بابه تی زیادیم عه ز کر دبی، یا هیندیک رووداوم به ته وای و به دروستی نه گێر ابیته وه، ده بی سه رنج بده نه فه رمایشتی جه نابی که شیش له سه ره تای قسه کاندما که فه رمووی مه راره ت و مه یه نه تی زۆر بیرو هه وشای مرۆف ده شێوینی. دۆن کیشو ت گوتی ئه ی شادو تی پایه به رز و گران قه در، زه حمه ت و مه راره تیک که ده بی من بۆ خزمه ت به ئیوه ی خۆ شه ویست بیکی شم هه ر چه نده ش قورس و فراوان بی دیسانیش بیرو هه وشم ناشیوی و تیک ناچی. که و ابوو من جار یکی تریش ده ئیلمه وه که له سه ر وه مد و به ئینی خۆ م پاره ستاوم و سویند ده خۆ م که تا ئه و سه ری دنیا ش بی ده خزمه تتدا دیم تا ده گه ل دوژ منی شه رخواز و خوین خۆ ری تۆ رو به روو ده به مه وه. هیوادار م به یار مه تی خوادا وه ند و به هیزی شان و باسکی خۆ م سه ری ئه و ئه هریمه نه به تیغه ی تیژی ئه و... هه ر چه ند ناوانم بلیم ئه م شمشیره تیژه، چون شمشیری من «ژینیس دۆپاسامۆن» بر دویه تی.» دۆن کیشو ت ئه و وشانه ی دوا یی زۆر به بیده نگی له ژیر لێودا ده گوت، پاشان در یژه ی پی دا: «پاش ئه وه ی من سه ری ئه و مه لعوو ونه م بری و ئیوه مه ده یمنی و ناشتی و شادیدا له ولاتی خۆ ت دامه ز رانده وه، ئازاد و په ها ده توانی هه رچی دل ت ده یه و ئی ده گه ل خۆ تی بکه ی. چون تا زه مانیک که فکری من مه شغو و ل و ئیراده ی من ئه سیر و شعوری من په یه وه ی... ببوو ره له وه زیاتر ناوانم شتی ک بلیم و ده خه یالیشدا ناوانم ده گه ل ه یچ که س، ته نانه ت ده گه ل سیمور غیش زه ما وه ند بکه م.»

سانکۆ به و قسه نه ی دوا یی ئه ربابی خۆ ی و نکۆ لی کردنی ئه و له زه ما وه ند، وه ها هه لته زیه وه که به دل یکی پڕ له قینه وه ده نگی به رز کرده وه: «ئه ی جه نابی دۆن کیشو ت، سویند به خوادا و قه سه م به شه ی تان که حا لی حازر عه قل و شعوری ته واوت نییه. چون ده بی تۆ له زه ما وه ند ده گه ل شازاده خانمیکی ئاوا دا، دوو دلی له خۆ ت نیشان ده ی؟ پیت وایه به خت و په غبالب له هه موو سه حرا و بیابانیکدا هه ل یکی ئاوا بۆ تو ده ره خستینی؟ مه گه ر خاتوون دۆلسینه له و شازاده خانمه جوانتره؟ نه به و خودایه نیوه ی نیوه ی ئه ویش جوان نییه! ته نانه ت ده توانم بلیم دۆلسینه پری ناکه و ئی که وشای ئه و خانمه ش جووت بکا! ئه گه ر جه نابت خه ریکی ئه وه ی له ئاو ئی که ره بگری(۲۱۱). ئه دی من به ملی شکاوم که نگێ ده گه مه

۲۱۱- له ئاو که ره گرتن. «از آب کره گرفتن» له فارسییه وه کرا به کوردی. مه به ست کاری بیهوده یه که به ه یچ به ره هم و ئامانجیک ناگا. (وه رگێر)

ئه و کۆن ت نشینه ی(*) که عومری که به دوایدا سه ره گه ردانم؟ وه ره به شقی هه موو شه ی تانه کانی دنیا له سه ری مه رۆ و هه رچی زووتره ئه و شازاده خانمه له خۆ ت ماره بکه و ئه و مه مله که ته ی که وه گه نجی باهاوردگا(*) ده که ویته ده ست تۆ بخه ژیر ده سه لاتی خۆ ت. کاتی ک بوویه پاشا من بکه حاکم یا «مارکی»، (والسلام) و به گۆر ی بابی ئه وانی تریشه وه! « دۆن کیشو ت که ئه م ته وه ی نه کفر او بیانه ی له مه ر دۆلسینه بیست، خۆ ی پی رانه گی را، نی زه که ی به رز کرده وه و بی ئه وه ی قسه یه ک به سانکۆ بلی، یا هه وشدار یکی پی بدا دوو زه بری وه ها مه حکه می له نیو قه دی دا که ده مه و روو به عه ر زیدا که وت و ئه گه ر دوو روو ته ده پاله وان رانه خو ریبا که ده ست رابگری، بی شک دۆن کیشو ت هه رله و ئی ده یکو شت. پاله وان پاش چه ند چر که ساتیک به مه یته ری گوت: «به دبه ختی ه یچ و پوچ، فکر ده که ی هه می شه ده توانی ده خاله ت ده کاری مندا بکه ی و کاری ئی مه ئه وه بی که تۆ هه مووکات هه ر تاوان بکه ی و منیش کارم هه ر ئه وه بی لیت ببوو رم و چیت پی نه ئیم؟ خیر! خیر. ئه ی په ستی حه رامزاده ی به دزات، ما که ی خرا په و دزی و درۆ زنی! چون ده توانی قسه ی ناحه ز به دۆلسینه ی من بلیی، مه گه ر تۆ ئه ی ده م فلچی بی شه رم و قسه تر ن(*) نازانی ئه گه ر دۆلسینه ه یز و توانا به باسکم نه گه یه نی من ته نانه ت توانای کوشتنی میرووله یه کی شم نه ده بوو؟ بلی بزانه ئه ی گا ئته چیی زبان در یژ که قسه ت ده لپی ژه هری ماره و به سه د پووت شه کره وه(*) ناخو ر، ئایا بیجگه له دۆلسینه که باسکی من وه ک ئامرازیک ده ده ستی ئه و دایه بۆ نواندنی ئازایه تی، پیت وایه ک ئه م ولاته ی فه ت ح کرده وه و سه ری ئه و دیوه ی بریوه، تۆ ی به پله ی «مارکی» گه یانده وه؟ (چون من ته وا و ئه و کارانه به ئه نجام درا و ده زانم) هه ر ئه وه، ده وجودی مندا که شه ر ده کا و سه ر ده که و ئی و ئه وه ش هه رم نم ده وجودی ئه ودا که نه فه س ده کیشم و ده ژیم و من بوون و ژیا نی خۆ م به جو ریک ده زانم که له وجودی ئه و پرا جاری ده بی. ئه ی دیه اتی ناکه س به چه ی بی ته ربیه ت، تۆ عه جه ب ئه مه ک نه ناس و سپله یکی! تۆ له نیو خاک و خۆ ل هه لده گرنه وه و ده تبه نه ته شقی ئاسمان و گه وره ت ده کن و ده به رام به ر ئه و میه ره بان ی و دلۆفانییه دا هه رچی به سه ر زار تدا د ئی ده یلی؟»

سانکۆ ئه وه نده ی سه ده مه پی نه گه یشتیوو که هه موو قسه کانی ئه ربابی نه بیستی. زۆر به په له راست بووه وه خۆ ی له پشت ئیستری دوو روو ته شار ده وه و له و پرا وه لامی ئه ربابی داوه: «هۆ ئه رباب، بفه رموو بزانه، ئه گه ر حه زه ته ی جه نابت به راستی نه ته و ئی ده گه ل ئه و شازاده خانمه گه وره یه زه ما وه ند بکه ی ئاشکرایه که ملک و مال و دارایی ئه و نابیته هی به ریزتان و کاتی ک نه بییه خاوه نی ئه و ملک و ماله، چه چاکه یه کت ده گه ل من پی ده کری؟»

دەردی من لێرەدا یە! جەنابت باوەر بەقسەیی من بکە و بۆ جارێکیش بۆ دەگەڵ ئەو شازنە که خودا له عاسمانەوه بۆ ئێمە ی ناردوو، زەماوەند بکە، پاشان دەتوانی بچیتە سۆراغی خاتوون دۆلسینە، چون بەپێی قاعیدە دەبێ له دنیا دا پاشایانیک بووبن که بچگە له ژنی خۆیان، یەک یا دوو گراوی تر شیان بووبی. لەمەر جوانیی ئەم دووانە، بەندەیی خۆت فزۆولی ناکا و ئەگەر راستت پێ بلێم، من هەر دووکیانم پێ باشە، هەرچەند تا ئێستا خاتوون دۆلسینەشم نەدیوه. دۆن کیشۆت بەسەریداگوراند که: چون؟ تۆی غەییانی گەوج هەرگیز ئەوت نەدیوه؟ مەگەر تۆ هەر ئێستا له لای ئەورا پەیغامت بۆ نەهینام؟ سانکۆ گوتی: «مەبەستی عەرزەم ئەویە من ئەوم بەدلی خۆم نەدیتوو و بەچاوی مشتەری چاوم لێ نەکردوو تا یەک یەک تاییبەتمەند ی یەکانی بەوردی دەبەر چاوم بگرم. بەلام لەسەر یەک بەباشم هاتە بەرچاوم. دۆن کیشۆت گوتی: ئەوجار دەتەخشم و تۆش لەو ئێش و ئازارە کهمەیی پێت گەشتت لەمن ببوو. دەست بزواتنەکانی یەکهەمی پیاو بەدەست خۆی نییە. سانکۆ گوتی: بەلی دەزانم، بەلام دەمندا یەکهەم بزاف هەمیشە ئەویە که مەیلیکی زۆرم بۆ قسە کردن هەیه و ناتوانم ئەوی بەسەر زارمدا دێ نەیلێم. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ بەو حالەشەوه ئاگات له زبانت بێ. چون پەندیکە قەدیم که دەلی. «جارێکت گوت، چم نەگوت، دوو جارت گوت چم نەگوت، ئەگەر پیاوی ئەوجار بیلێ.» ئیدی لەوه زۆرتر هیچی تەرت پێ نالێم.

سانکۆ گوتی: زۆر باشە خودا لەو سەرەوه چاوی لێمانە، دەغەلبازییەکان دەبینی و له نێوانماندا داوهری دەکا. که له من و له تۆ کێهەمان زۆرتر کاری خراپ دەکەین. من که قسەکانم باش نییە یا تۆ که کارەکانت له قسەکانی من باشتر نین؟ دوورووته خۆی دە قسەکانیان هەلقوتاند و گوتی: ئیدی بەسە! یاللا سانکۆ هەلی دەستی ئەربابی خۆت ماچ بکە و مەعزەرتی لێ بخوازە! لەمەو پاشیش وریای تاريف، یا وەدرۆخستنهوهکانت بە. بەتایبەت هیچ کات بەخراپە باسی ئەو خاتوون «تۆبۆزۆیه» که من نایانم، بەلام قەرەواشی ئەوم، مەکه. پشتیش بەخودا ببەستە و بزانه که ئەو، تۆ له خاوەن بوونی مەلکیک که بتوانی وەک شازادەکان تێیدا بژی بێ بەش ناکا.»

سانکۆ بەکرێش و بەحالی سەرداخستوو، بۆ لای ئەرباب چوو و داوای لێبۆردنی لێ کرد و ئیزنی دەست ماچ کردنی خواست و ئەویش بەفیس و ئیفا دەست ی بۆ لای ئەو برده پێش. کاتیک مەیتەر دەستی دۆن کیشۆتی ماچ کرد، ئەرباب حەلالی کرد فەرمانی پێ دا بە داویدا برۆ تا هیندیک له کاروان دوور بکەنەوه، چون دەیهوی چەند پرسیارێکی لێ بکا و لەمەر هیندیک بابەتی زۆر گرینگ قسان بکەن. سانکۆ ئیتاعەیی ئەمری کرد و کاتیک هەر

دووکیان لەوانی تر کهوتنە بەرەوه، دۆن کیشۆت پێی گوت: «لەوکاتەوه که گەر اویتەوه من هەل و دەرفەتم گیر نەکهوتوو که بەوردی لەمەر ئەو کارەیی پێم ئەسپاردبووی و جوابێکی کهبۆت هینامەوه پرسیار بکەم. ئێستا که بەخت ئەو هەلهی رەخساندوو له راکەیانندی هەر هەواڵێکی خۆش که دلی منی پێ دەگەشتتەوه درێغی مەکه. سانکۆ جوابی داوه: جەنابی ئێوه هەر پرسیارێکی دلت دەیهوی بیفەرموو، منیش هەرچی که بەو دوو گوتی یەم بیستوو، بەزبان دەریدەدەمەوه، بەلام له بەرێزتان تکا دەکەم لەمەو دوا هیندەش رق ئەستور مەبه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئەو قسە چیه دەیکەیی؟ سانکۆ گوتی بۆیه ئەم قسە دەکەم کۆتەکیکی که ئێستا ویم کهوت زۆرتر لەسەر دەمەقالەیهک بوو که دۆینی شهوی شەیتان له نیو من و تۆدا هەلی ئایساند، نەک له بەر ئەو قسانەیی که من لەسەر خاتوون دۆلسینە عەرزەم کردی، چون بەهەر حال من خاتوون دۆلسینەم لهو چاوانەیی خۆم خۆشتر دەوی و وەک شتیکی پیرۆز حورمەتی دەگرم، هەر چەند بەکەلکی ئەوهش نەیا که وەک شتیکی پیرۆز بکەوێتە واری پەرسن، بەلکو تەنیا لەبەر ئەوه که هی بەرێزتانە و خۆشتان دەوی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆ گیانی خۆت ئەو قسانە دەست پێ مەکهوه، چون پێ قەلس دەبم و دلم دێشی. من هەر ئێستا تۆم بەخشی و تۆ باش دەزانی ئەگەر لەسەری برۆی دووبارە ویت دەکهوی.

قسەیی ئەم دووه گەشتبووه ئێره که لەسەر ئەو رێگایهیی پێیدا دەرۆشیتن کەر سوارێکیان چاوم پێ کهوت که دەهاتە بەرەوه و کاتیک نزیک بووهوه پێیان وابوو قەرەچیه، بەلام سانکۆ پانزا که نەیدەتوانی کەرێک ببینی و گیانی دەگەڵ چاوی بەدوای کەردا له شەقەیی بالان نەدا، کاتیک بەسەرئەوه له کەرسوار ورد بووهوه «ژینیس دۆپاسامۆن» ی ناسییهوه و زانیی کەرەکش هەمان کەری خۆیهتی. له راستیشدا ئەو کەری که سامۆن سواری بوویو هەمان کەری سانکۆ بوو. پاسامۆن بۆ ئەوهی نەناسری و کەرکه بەناسانی بفرۆشی، بەرگی قەرەچییانی دەبەر کردبوو که زاراوهی ئەوانیشی باش دەزانی و زۆر زبانی تریشی وەک زبانی دایکی دەزانی. سانکۆ ئەوی دیت و ناسیی و بەدەنگی بلند بانگی کرد که: «هۆی ژینزلی رێگر! مالهکەم بدەوه و گیانم خەلاس که. له تەختی خەوی من وەرە خوار و رۆحی رەوان و خۆشیی گیانم و مایهیی سەر بەرزیی من بدەوه بەمن! هەلی ئەی دزی حەرەمزادەیی ناپیاو، برۆ لەبەر چاوم ون بە و ئەو مالهیی مافی تۆی پێوه نییە، بیدەوه بەخاوهنی!» ئەزقەزا نە ئەو هەموو قسەیهیی دەویست و نە ئەو گشتە جنیوهش، چون «ژینیس» بەببستنی یەکهەم قسە له کەرەکه خۆی فری دا و بەهەشتاوتیکی که وەترەختەنی بارگین دەچوو دەچاوترووکانیکیدا له کاروان دوور کەوتەوه. سانکۆ بەهەلاتن خۆی گەیانده

كەرى خۆى و ئەو بەستەزبانەى دەئامپز گرت و گوتى: «باشە، ھاودەمەكەم، ئەى كەرە خۆشەويستەكەى كە نوورى چاوى منى و كوتە جەرگەى منى، حالت چۆنە و چت بەسەر ھاوتووە؟» و دەگەل ئەو قسانەش پەيتا پەيتا ماچى دەكرد و دەستى بەسەر و گوپیدا دينا و دەيلاواندەو. راست وەك ئەوەى دەگەل مرؤفئىكى خاوەن ھەست و شعور قسان بكا. كەر بیدەنگ و خامۆش راوەستابوو، بئ ئەوەى بتوانئ وشەيەك جوابى سانكۆ بداتەو، بۆ ماچ و مووچ و لاواندەنەوەكانى راوەستابوو. كاروانىيەكان گەيشتن و ھەر كام بەبۆنەى دۆزرانەوەى كەرى سانكۆ پيرۆزبايىيان لئ دەكرد، لەوانەش دۆن كيشۆت كە پاش پيرۆزبايى، پئى گوت بەخاترى ئەم پيشھاتە ھەوالئەى سئ سەر جاشەكەرەكەى داويەتئ، بەتال ناكاتەو. سانكۆش لەبەر ئەو سەخى بوونەى سپاسى لئ كرد.

لەو ماويەدا كە پالەوان و مەيتەر بەجوئ، خەرىكى و تووئز بوون كەشيش لە سياسەت و تىگەيشتوويى دوورووتە، ھەم دە ھەلبەستنى داستانى خۆيدا و بەكورتى گيئرانەوەى بەسەرھاتەكەى و ھەم بۆ ئەم وچوونەى كە توانىبووى دەگەل ناوەرؤكى كتيبە پالەوانىيەكاندا بيدا بەداستانە مەسلەھەتتەكەى خۆى، ئافەرىنى پئ گوت و دوورووتە دە وەلامدا جوابى دابووو كە زۆرتى وەختى خۆى بەخويندەنەوەى كتيبى پالەوانان راواردوو، بەلام چون پارئزگار و ھەرىمەكانى قەراغ دەرياي باش نەناسيو، بەھەلە گوتوويە لە بەندەرى «ئوسانا» لە كەشتى دابەزىو. كەشيش دووبارە گوتى: «من زوو زانيم و ئەوەى دەبا بليم گوتم و ھەلەى تۆم راست كردهو. بەلام پيتان سەير نىيە كە ئەم نەجيب زادە بەدبەختە بەچ ئاسانى تەواوى ئەم داستانە ھەلبەستە و نادرستانە و ئەم درؤ زەلامانە تەنيا لە بەر ئەوەى بەسەبک و شىوەى ھاتەران پاتەرانى كتيبەپالەوانىيەكانى ئەون، راست و رەوان باوەر دەكا؟ كاردينىؤ گوتى: بەلى، بەراستى ھەر واىە. ئەم چەشنە شىتتییە ئەوئەندە سەيرە و ئەوئەندە بئ وینەيە كە ئەگەر بيانەوئ بەدرؤش و بۆ سەرگەرم كردنى خەلك ئاوا، خو لە شىتى بدن ناتوانن. پيم وا نىيە كەسئك بدۆزنەو كە ئەو ھەموو بەھرە و تواناى خەيال و ديوانەبازى يانەى ھەبئ؟ كەشيش گوتى: سەيرتر لەوئەش، شتىكى ترە، ئەوئەندە ئەوئەندە كە لە دەرەوئەى ئەو ترەھاتەى كە ئەم نەجيب زادە دلؤفانە بەپئى حالەتى مالىخوليايى خۆى دەيلئ ھەر ئەوئەندە باسئكى تر ھەلايسئن، ديسان ئەو پياوہ زۆر بە رىكويئكى قسەى لەسەر دەكا و لەسەر ھەر بابەتئك زەينئكى روون و عاقلانە لە خۆى نیشان دەدا. بەجۆرىك كە ئەگەر خالى ھەستيارى ئەو، كە ھەمان بابەتە پالەوانىيەكانن، دەستى بۆ نەبەن، ھىچ كەس نابئ كە بەپياوئكى فاميدە و خاوەن عەقلى تۆكەمى نەزانئ.»

لەمەر و تووئزى شىرىنى دۆن كيشۆت

دەگەل سانكۆپانزا و رووداوەكانى تر

لەو ماويەدا كە ئەوانە گەرمى و تووئز بوون، دۆن كيشۆت قسەكانى خۆى دەگەل سانكۆ درئزە پئ دەدا و پئى گوت: ھاوئزى سانكۆ، وەرە با دەمەقالە و شەرەكانمان لەبەر بەرىنەوہ و پئكەوہ ئاشتى بكەين! ئيستا بئ ئەوئەى رق و توورەپيىيەك لە من دەدلى خۆتدا راڭگرى، پيم بلئ لە كوئى و كەنگئ چاوت بەدؤلسينە كەوت؟ ئەو خەرىكى چ كارئك بوو و تۆ چيت پئ گوت؟ ئەو چيى وەلام داوہ و بەخويندەنەوئ نامەكەم چ حالئكى پەيدا كرد؟ كئ نامەكەى منى بۆ تو نووسىيەو؟ بەكورتى ھەر چى لەم رووداوە بۆ پرسىار كردن و زانين دەبئ، پيم بلئ، بئ ئەوئەى درؤيەك بكەى، يا لەبەر دلؤوشى من شتىكى لئ زياد بكەى، ھەر وەھا بئ ئەوئەى شتىك بقرتئنى. سانكۆ گوتى: ئەرباب ئەگەر قەرار بئ راستيت پئ بليم، ھىچ كەس نامەى بۆ من روونووئى نەكردەو، چون من لە راستيدا ئەوم نەبردبوو. دۆن كيشۆت گوتى: راست دەلئى چون دوو رؤژ پاش رؤيشتنى تۆ نامەكەم دەدەفتەرچە باغەلييەكەدا ديتەوہ و زۆر پئ تىك چووم، چون نەمدەزانى ئەو كاتەى تۆ پئ دەزانى كە نامەكەت پئ نىيە چ دەكەى، و ھەردەم پيم وابوو دەگەل زانيت نامەكەت جئ ھيشتوو، بؤى دەگەرئىيەوہ. سانكۆ گوتى: ئەگەر ئەوكاتى نامەكەت بۆ خويندەمەوہ لەبەرم نەكردبايە، ئەو كارەم ھەر دەكرد. بەلام من ئەوئەى لەبەرم كردبوو واژەبەواژە بؤيەكئك لە خزمەتكارانى كليسا خويندەوہ و ئەوئەى ھەمووى لەسەر كاغەز نووسىيەوہ، وەھا نامەيەكى لئ كەوتەوہ كە كابرا دەيگوت دەتەواوى موددەى(*) ژيانيدا باوہكو جەوازى بەخاك ئەسپاردنى زۆر ديوہ ھەرگيز نامەيەكى بەو جوانىيە نەخويندووئەتەوہ. دۆن كيشۆت پرسى: باشە سانكۆ تۆ ئيستا ئەو نامەيەت ھەر لەبەرە؟ سانكۆ گوتى: خيئر ئەرباب چون ھەر كە دەقەكەم بەخزمەتكارى كليسا گوت چون ديتم كە لەبەر مانەوئەى دەقى ئەم نامەيە بەدەردى من ناخوا، وردەورد لەبەر خۆم بردوہ و ئەگەر شتىك دەزەينيدا مابئ ھەمان سەرھتاي نامەكەيە كە «خاتوونى بالاتەغار» بوو بوورە «خاتوونى والاتەبار» بوو و لە كۆتايى نامەكەشدا نووسىبووت «بەندەى تەواوى ماوئەى ژيانى تۆ، پالەوانى خەمگين روخسار» و لە نيوان ئەم دوو بەشەدا ھەرچەندى بتەوئ بابەت و قسەوباسم تئ ئاخنى بوو.

دۆن کیشۆت گوتی: من له هیچ کام لهو شتانهی گوتت نارمحت نیم. باشه! درێژه بهحیکایهتی خۆت بده! کاتیک بهخزمهتی ئهو مهلهکهی جوانی و جهماله گهیشتی چیی دهکرد؟ بیگومان خهریکی پیوهکردنی گهردن بهندیکی مرواری بوو یا بۆ ئهم پالوانهیی دیلی خۆی، بهتال و ههوادای زبیرین نیشانهیهکی عاشقانهی گول دۆزی دهکرد. سانکۆ گوتی: من ئهوم له کاتیکدا خهریکی بهباکردنی (*) دوو کیله (*) گهنم له حهساری تهویله بوو، چاوی پێ کهوت. دۆن کیشۆت گوتی: تۆ دهتوانی خاترجهم بێ که دهنگه گهنمهکان له دهستی ئهودا دهبوونه دهنگه مرواری. بهلام ئایا بهسهرنجهوه پوانیت که ئهو گهنمه له گهنمه قاوهیی پهنگه دانه درشتهکان بوون. سانکۆ گوتی: له نهوعی چێودانی (*) پهنگ زهردی خراپ بوون. دۆن کیشۆت گوتی بهو حالهشهوه متمانته دهدهمی ههر ئهو چێودانهش ئهگهر ئهو بهبای کردبێ، نانیکی گهلاگهلائی وهک بهرگی گولێ لێ دروست دهبێ! بهلام با لهو قسانه بگهڕین، گهلو، کاتیک نامهکهی منت دا دهستی، ماچی کرد و لهسه سهری دانا یا نا؟ ئایا پێز و حورمهتیکه که شایانی ئهو نامهیه بێ له خۆی نیشان دا؟ بهکورتهی پێم بلێ چیی کرد؟ سانکۆ گوتی: لهو کاتهدا که نامهکهم دا بهدهستی بهتهواوی خهریکی کاری خۆی بوو و هیندیکی گهنم دهپێژینگهکهیدا بوو بهبای دهکرد. ههمان کات پێی گوتم: «رۆله، نامهکه لهسه ئهو تهلیسهی لهوییه دابنێ. باوهر ناکه تا تهواوی ئهو گهنمانه خاوین نهکهمهوه، بتوانم بیخوینمهوه.» دۆن کیشۆت هاواری کرد که ئاخ: ئهی ژنی خۆراگر؟ بهلام سانکۆ بیگومان مهبهستی ئهوه بووه که نامهکه بهخهیاالی راحته و ده ئارامیدا بخوینتیهوه و له ههموو ناوهروک و بابتهکانی تام و چێژ وهربگرێ. باشه دهی بگێرهوه! له حالیکدا ئهو کاری خۆی دهکرد، پێکهوه قسهتان لهچی کرد؟ لهمه پ من چ پرسیاریکی لێ کردی و تو چت جواب داوه؟ زوو تهواوی که و ههرچی گوتی پێم بلێ. سانکۆ گوتی: ئهو چیی له من نهپرسی، بهلام من بۆم گێراوه که تۆ دهپێگهی خزمته بهودا خهریکی چلهکێشی دهکهی و له کهمهرا تا گهردن خۆت پرووت کردووتهوه و عهینههوه وهحشی له نیو کیو و پهوهزانداندا شرت و گم بووی. چون لهسه گاشه بهردان دهخهوی و ده خاک و خۆل دهگهوزی و لهسه سفره نان ناخۆی و ریشته شانه ناکهی و دايم بهتاله و گرپانهوه لهعنت و نهفرین بۆ بهختی پهشت دهنیتری. دۆن کیشۆت گوتی: نهدهبا بلێی بۆ بهختی پهشتی خۆی نهفرین دهنیتری، ئهو قسهیهت باش نهبوو، چون بهپهچهوانه من له تهواوی پوژانی تهمنمدا بهختی خۆم پیروژ کردوووه و لهمه و پاشیش دهیکه، چون منی بهلایقی ئهویینی خاتوونیکه وهک دۆلسینه دوتبۆزۆ کردوووه. سانکۆ گوتی: بهلێ بهراستی خانمیکه وهها زهلامه که سی

قولانج (*) وهسهرم کهوتوووه. دۆن کیشۆت گوتی: له کوپرا دهزانی سانکۆ؟ مهگهر تۆ بالات بهبالای ئهو گرتوووه؟ سانکۆ گوتی: ئهوهمی ئهندازهم گرت که لێی نزیک بوومهوه تا باره گهنمیکه دهگهڵ باویمه سهپشتی گویدرێژیک. دهو کارهدا، ئهوهندهی لێی نزیک بووم که بتوانم بزانه سهروملیک له من بهرزتره. دۆن کیشۆت گوتی: مهگهر نه وایه که ئهو یهک میلیونی لایهنی باشی واتایی و ئهخلاقیی ههیه؟ بهلام سانکۆ لێرهدا لانی کهم شتیک ههیه که ئیشاللا حاشای لێ ناکهی: ئهو کاتهی که تهواو لێی نزیک بووبوووه گهلو، ههستت بهبۆنیکه خۆش نهکرد، بۆنی گول و پیحانه، یا نازانه چ بۆنی خۆشی تر و لهو بۆنه خۆشهوه ههستت نهکرد له دووکانی عهترفرۆشیکه عومه دای؟ سانکۆ گوتی: شتیکه که دهتوانم عهزرت بکهم ئهوهیه که من له تهنیشته ئهو ههستم بهبۆنیکه ناخۆش کرد، ئهویش بێ شک لهوهرا بوو که ئهو بههۆی کار و کوپرهوهری زهنگول زهنگول ئارهقهی دهپرشت. دۆن کیشۆت گوتی: وا نییه، بیگومان مێشکی تۆ لهبه زوکام (*) و سهرما بوون عهیب و ئیرادی بووه، یا بۆنهکه هی لهشی خۆت بووه، دهنا بهحهمدی خودا من خۆم باش دهزانم که ئهو گولهگولاهوه دهنیو ئهو ههموو درک وداله، ئهو سوپسنهیه ئهم عمبهره نایابه، چ بۆنیکه ههیه. سانکۆ گوتی: بهدوور نییه ههر وایی، چونکه من ئهغلهب ئهو بۆنهیی له خاتوون دۆلسینهوه ههلهدهستا له بهدهنی خۆشم ههلهدهستی. بهههرا حال چیکهی سهسرمان نییه، چون ههر دووکهمان ههر سهگیکین! دۆن کیشۆت گوتی: ئیستا پێم بلێ پاش ئهوهی گهنمهکانی پاک کردوووه و نارديه ئاشی، کاتیک نامهکهی خویندهوه چیی کرد؟ سانکۆ گوتی: بهلێ، لهمهرا نامهکهت، دهبی عهزرت بکهم، تهنانته لیکیشی (*) نهکردهوه، چون دهیگوت که سهواوی خویندن و نووسینی نییه؛ پاشان نامهیی دربهدر کرد و بیانووشی ئهوه بوو که نایهوی کهس نامهکهی وهخوینێ تا خهلکی گوند دهسپوتری نهگن و دهیکوت ئهوهی من بهزبان دهبارهی شهیدایی و ئهویین و چلهکیشیهکانت بهخاتری ئهو، بۆم گێراوتهوه، بهسه و نامهیی پێ ناوی. له کوئاییدا فهرمووی ئهو دهستی ئیوه ماچ دهکا و دهیهوی لهجیی نامه چاوی بهخۆت بکهوی، لهبهر ئهوه ههم خواهیشت دهکا و ههم فهرمان دهدا که ههرچی زووتر ئهو پوژ و ههلهمووت و درک وداله بهجی بیلی و دهست لهو خۆ گهوج کردنه، ههنگرێ و ئهگهر کاری پێویست تری نییه، رانهوهستی و بهره و تۆبۆزۆ پێ دابگری، چون له دووریی تۆ گیانی گهیهوته سهرا لێوان. کاتیک گوتم لهقهبی تۆ پالوانی خهمگین روخساره، له قاقای پێکهنینی دا! پاشان لێم پرسی ئایا کابرای بیسکایی چووته خزمهتی یا خیر، جوابی دامهوه بهلێ، هاتوووه و زۆریش پیاویکی جهفهنگی و خۆش مهشرفه بووه. ههر ئهو

پرسیارم له مه‌ر سزادراوه‌کان به‌کاری دژوار لی، کرد گوتی تا ئیستا هیچ کامیان نه‌هاتوون. دۆن کیشۆت گوتی: تا ئیره هه‌مووشت ته‌واو له‌جیی خویته‌تی و جیگه‌ی ره‌زانه‌ندییه. ئیستا بلێ بزنام کاتیک له‌ خزمه‌تی مه‌رهمه‌س بووی بۆ قهره‌بووکردنه‌وی زه‌حمه‌تی گه‌یاندنی نامه‌ی عاشقه سه‌وداسه‌ره‌که‌ی چ جه‌واهیترکی گران بایی پێ به‌خشیت؟ چون ئه‌وه دابێکی دیرینی نیوان پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان و گراوییه‌کانه: که ئه‌و مه‌یته‌ر یا که‌نیزانه‌ی هه‌لگری نامه‌ یا په‌یامیکن، خه‌لات ده‌که‌ن و گه‌وه‌ریکی به‌قیمه‌تیان پێ مه‌رحه‌مه‌ت ده‌که‌ن. سانکۆ گوتی رهنگه‌ وایی و من ئه‌وه‌م پێ ره‌سمیکی زۆر باشه، به‌لام بێگومان هه‌ر ده‌زمانی قه‌دیما باو بووه. ئه‌م‌رۆ له‌ کویتیک نان و هیندیک په‌نیر تێ ناپه‌رێ، هه‌روه‌ک خاتوو دۆلسینه که له‌ کاتی مالا‌واوییدا له‌سه‌ر دیواری ته‌ویله‌وه له‌ته‌ نانیکی و بروکه په‌نیریکی دا به‌ده‌ستم، نیشان به‌و نیشانه‌ی که په‌نیره‌که‌ی مه‌ر بوو. دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌و له‌ راده‌به‌ده‌ر سه‌خی ته‌بیات و ئازاده‌یه و ئه‌گه‌ر هه‌ج جه‌واهییری نه‌دایی، به‌تۆ له‌به‌ر ئه‌وه بووه له‌و ساته‌دا هه‌ج جه‌واهیترکی له‌به‌ر ده‌ستیدا نه‌بووه. به‌لام ئه‌نعامی تۆ هه‌ر ده‌گا، قه‌رز کۆن ده‌بی به‌لام ناسووتی. من چاوم پێی ده‌که‌وتی و هه‌موو کار جێبه‌جێ ده‌بن. به‌لام سانکۆ هه‌ج ده‌زانی من له‌به‌رچی سه‌رم سوورماوه؟ پیم وایه تۆ ئه‌و سه‌فه‌ره‌ت له‌ ریگای هه‌واوه ئه‌نجام داوه، چون رویشتنی تۆ به‌نیو ئه‌م به‌رده‌لان و شاخ و کێوانه‌دا، تا «تۆبۆزۆ» و گه‌رانه‌وه‌ت له‌وێرا بۆ ئیره، هه‌مووی سی رۆژی کیشاوه، له‌ حالیکدا لیره و تا ئه‌وی، هه‌ج هه‌رنه‌بی سی فه‌رسه‌خ ده‌بی. من له‌وه‌را وای بۆ ده‌جم که ئه‌و هه‌کیمه‌ سیحربازیه‌ی که ئاگاداری کاروباری من و دۆستی منه – چون به‌هه‌ر قیমে‌تیک بی ده‌بی که‌سیکی ئاوام هه‌بی ده‌نا وه‌ک پالئه‌وانیکی دروست و حیسابی، چاوم لێ ناکه‌ن – به‌لێ، ده‌مه‌ویست ئه‌وه بلێم که هه‌کیمی سیحرباز بێ ئه‌وه‌ی تۆ خۆت پێ بزانی ده‌ برینی ئه‌م ریگه‌ دوورده‌دا یارمه‌تی داوی. ده‌راستیدا، هه‌ن له‌و سیحربازانه که پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌ شیرن خه‌ودا هه‌لده‌گرن و پالئه‌وان بێ ئه‌وه‌ی خۆی بزانی سبه‌ی ئه‌و شه‌وه هه‌زار فه‌رسه‌خ دوورتر له‌و شوپنه‌ی لێی خه‌وتبوو، خه‌به‌ری ده‌بیته‌وه. ئه‌گه‌ر وا نه‌بووایه، هه‌رگیز پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان نه‌یانده‌توانی له‌ کاتی مه‌ترسیدا بگه‌نه‌ فریای به‌کتری. زۆر بووه که بۆ نمونه په‌کیک له‌وان له‌ چیاکانی ئه‌رمه‌نستاندا تووشی بووه به‌تووشی دیوکی خوین هه‌لقورین*) یا درنده‌یه‌کی بێ ره‌زاوه‌*) و له‌و کاته‌دا که گه‌رمی به‌رنگاری بووه و گیانی ده‌مه‌ترسی که‌وتوو له‌ ناکاو بێ ئه‌وه‌ی به‌میشکیدا تێ په‌ریبی، ده‌بینی په‌کیک له‌ دۆسته‌کانی که چه‌ند سه‌عات پێشتر له‌ ئینگلستان بووه، به‌سواری په‌له‌هه‌وریک یا گه‌ردوونه‌یه‌کی ئاگرین له‌ریوه

دێ و به‌هاواری ده‌گا و له‌ مردن رزگاری ده‌کا و کاتیک شه‌و دادی خۆی له‌سه‌ر سفه‌ری مالی خۆی ده‌بینیته‌وه و ده‌ست ده‌کا به‌خواردن، له‌ کاتیکدا مه‌ودای نیوان ئه‌م دوو شوپنه‌ دروست دوو یا سی هه‌زار فه‌رسه‌خه. ئه‌وه هه‌مووی له‌ به‌ره‌که‌تی زانیاری و ئاگی ئه‌و هه‌کیم و زانا سیحربازانه‌یه که چاوه‌دیری له‌و پالئه‌وانانه ده‌که‌ن. که‌واوو هاویری سانکۆ، من هه‌ج ئیرادیک له‌وه‌دا نابینم که تۆ به‌راستی لیره‌وه ده‌وماوه که‌مه‌دا چووبیته‌ تۆبۆزۆ و گه‌رابیته‌وه، چون هه‌ر وه‌ک گوتم رهنگه‌ په‌کیک له‌ دۆستانی هه‌کیمی من تۆی به‌حه‌ودا بریدی.

سانکۆ گوتی ئه‌وه رهنگه‌ هه‌ر وایی، چون رویشنانت به‌له‌ز و هه‌شتاویدیکی وا ده‌رویشت که ده‌تگوت که‌ری قه‌ره‌جییانه و نوشاردیان ده‌قوونی کردوه! دۆن کیشۆت پرسی: چیت گوت؟ نوشارد؟ به‌لێ به‌راستی ئه‌و قه‌ره‌جییانه له‌ جسنا‌تی شه‌یتان، جو‌ره مرو‌فیدیکی که تا به‌هوی ریگا ده‌رۆن و دیترانیش بێ ئه‌وه‌ی ماندوو بن به‌دوای خۆیاندا ده‌کێشن، به‌لام با جارێ واز له‌و قسانه‌ بێنن! بلێ بزنام له‌مه‌ر ئه‌و فه‌رمانه‌ی دۆلسینه‌ی نازهنیم فه‌رموویه‌تی ده‌بی هه‌رچی زووتره‌ بگه‌مه‌ خزمه‌تی ده‌بی چ بکه‌ین؟ من خۆم پیم وایه ده‌بی ئیتاعه‌ی ئه‌مری ئه‌و بکه‌م، به‌لام ئه‌و ده‌م ناتوانم قه‌ولیکه‌ به‌شازاده خانمی هاوسه‌فه‌رمان داوه به‌رمه‌ سه‌ر، له‌ حالیکدا یاسا‌کانی پالئه‌وانی مرزهم*) ده‌کا که برنده‌سه‌ری به‌لینی و په‌یمان بخه‌مه پێش ئاره‌زووی نه‌فسانی خۆم. له‌ لایه‌که‌وه مه‌یل و تاسه‌ی دیداری یار بۆ ئه‌و لام راده‌کێشی، به‌لایه‌کی تره‌وه پابه‌ند بوون به‌به‌لینی و شانازییه‌کی که رهنگه‌ له‌و رووداوه به‌نسیبم بێ بانگه‌یشتی ئه‌م لایه‌م ده‌که‌ن و وه‌خۆم*) ده‌خن. به‌لام ئه‌وه‌ی پیم وایه ده‌یکه‌م ئه‌وه‌ بێ: به‌په‌له‌ وه‌رێ ده‌که‌وم و ده‌جمه‌ ئه‌و شوپنه‌ی دیوه‌که‌ی لیه‌، هه‌ر که گه‌یشتمه‌ جێ سه‌ری دیوه‌ ده‌برم و شازاده خانم له‌سه‌ر جێ وری خۆی داده‌نیمه‌وه؛ پاش ته‌واو بوونی ئه‌م کاره‌ گرینگه‌ ده‌گه‌ریمه‌وه و به‌هه‌شتاو ده‌جم بۆ چا و پیکه‌وتنی ئه‌و ئه‌ستیره‌ به‌دروشه‌ی که هۆش و سه‌واسی من رووناک ده‌کا. ئه‌وجار بۆ وه‌ دره‌نگ که‌وتنی خۆم، ده‌لیلی وای بۆ دینمه‌وه که ئه‌و نه‌ ته‌نیا تو‌رپه‌ نابێ، به‌لکو چون ده‌بینی ئه‌و دره‌نگ چوونه‌م سه‌ره‌نجام بووته‌ هۆی شانازی ئه‌و، ئافه‌رینم پێ ده‌لی و خو‌شحال ده‌بی. چون من هه‌رچی که ده‌دوره‌ی ژیا‌نی خۆمدا به‌زۆری ئه‌سه‌له‌حه‌ وه‌ده‌ستم هه‌یناوه و له‌ داها‌تووشدا وه‌ده‌ستی دینم، له‌ لوتف و سایه‌ی نیوچاوانی ئه‌وی ده‌زانم و له‌وه‌رایه که من ملکی ئه‌وم. سانکۆ گوتی: یا هه‌زرتی مریم! خواهه‌لناگرێ جه‌نابت عه‌جه‌ب بێ می‌شکی! یانی جه‌نابی ئه‌رباب، فه‌رموو بزنام جه‌نابت خه‌یالت هه‌یه ئه‌و هه‌موو ریگایه‌ ته‌نیا بۆ سه‌یران و

ههواخوری بپیوی؟ ئایا ههلی زهماوند دهگه‌ل شازاده خانم که جیازه‌که‌ی ولاتی‌که به‌پانتابی بیست ههزار فهرسه‌خ له دست دده‌ی؟ ولاتی‌کی ده‌له‌مهند که وهک ده‌لین پره له نیعمه‌ت و سه‌روه‌ت و سامان و له دوو ولاتی پورتوگال و کاستیل گه‌وره‌تره؟ ئه‌ی ئه‌ریاب، بوخاتری خودا چیدی قسان مه‌که و له خه‌جاله‌تی ئه‌و قسانه‌ی کردووشته، سوور هه‌لگه‌ری و شهرم بکه و نه‌سیحه‌تی من ده‌گوئ بگره و له یه‌که‌م کویره دیدا که ده‌یگه‌ینی و که‌شیشیکمان چاو پی‌که‌وت ئه‌و شازاده خانمه له خوت ماره بکه. ئه‌گه‌ر که‌شیشیش دست نه‌که‌وئ ئه‌وه‌تا که‌شیشی خۆمان ده‌توانی ئه‌و کاره به‌باشترین شیوه ئه‌نجام بدا. ئه‌وجار ئه‌وه‌ش بزانه که من گه‌یشتوومه ته‌مه‌نیک که بتوانم خه‌لکی نسحه‌ت بکه‌م. ئه‌و نه‌سیحه‌ته‌شم بۆ تۆ ئه‌ونده پي به‌پیتسه وهک ده‌سته‌وانه‌یه^(*) بۆ دست. چون به‌ر له‌هه‌موو حالیکدا چۆله‌که‌ی ناوه‌ده‌ست له بولبولی هه‌لفریو باشتره. و هه‌رکه‌س له باش چاوپووشی ده‌کا و خراپ هه‌لده‌بژیری نابی له‌و خراپه‌ی که پیی ده‌گا دل‌ی بیسی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆش ئاگات له قسه‌کانی خۆت بیی. چون ئه‌گه‌ر مه‌به‌ست له نه‌سیحه‌تی تۆ ئه‌وه‌یه که من زهماوند بکه‌م تا پاش کوشتنی دیوه‌که بیمه پاشا و بتوانم ئاسانتر ده‌ستی که‌رم به‌رووی تۆدا بکه‌موه و ئه‌و به‌لین و قه‌ولانه‌ی پیم داوی جیبه‌جییان بکه‌م بزانه که من به‌بی زهماوندیش ده‌توانم ویسته‌کانی تۆ دابین بکه‌م. من پیش ئه‌وه‌ی بجمه شه‌ری دیوی مه‌لعوون، په‌یمان ده‌به‌ستم ئه‌گه‌ر به‌سه‌ر دوژمندا زال بووم، چ به‌موئ ده‌گه‌ل شازاده خانم زهماوند بکه‌م و چ نه‌مه‌وئ، ده‌بی به‌شیک له‌م ولاته‌ی رزگاری ده‌که‌م، بدن به‌من تا بتوانم به‌مه‌یلی خۆم به‌هه‌ر که‌سیکی که ده‌مه‌وئ بیبه‌خشم و کاتیک به‌شی منیان دیاری کرد، ئه‌گه‌ر نه‌یدم به‌تۆ ده‌یدم به‌کی؟ سانکۆ گوتی: ئه‌وجار مه‌سه‌له‌که‌ روون بووه‌وه، ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌ت عه‌رز ده‌که‌م، جه‌نابت باش ئاگادار به، ئه‌و به‌شه‌ی هه‌لی ده‌بژیری له قه‌راغ ده‌ریابی، تا ئه‌گه‌ر مه‌یلم نه‌یکتیشا له‌وئ نیشته‌جی بم، بتوانم ره‌عیه‌ته زه‌نگیه‌کانم سواری که‌شتی که‌م و بیانفرۆشم. که‌وابوو جارئ ده‌روه‌ستی خاتوون دۆلسینه مه‌به، به‌لکو هه‌رچی زووتر برۆ ئه‌و دیوه بکوژه تا ئه‌و کاره که به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم ته‌ژی له شانازی و سه‌ره‌بهرزی و قازانجی زۆره، به‌باشی راپه‌رینین. دۆن کیشۆت گوتی سانکۆ من وا تئ ده‌گه‌م تۆ باشی لی حالی بووی و من گوئ ده‌ده‌مه نه‌سیحه‌تی تۆ و هاوړی بوون ده‌گه‌ل شازاده خانم، ده‌خمه به‌رچوونه خزمه‌تی خاتوون دۆلسینه؛ به‌لام ئه‌وه پیت ده‌لیم که باسی ئه‌م قه‌ول و قه‌رارانه نابی له لای هیچ که‌س بدرکینی. چون له جی‌گایه‌ک که خاتوون دۆلسینه تا ئه‌و راده‌یه سه‌نگین و گران و خۆراگره که نایه‌وئ هیچ که‌س له نه‌پینیه‌کانی

ئاگادار بی، زۆر خراپ ده‌بی ئه‌گه‌ر رازونه‌ینی ئه‌و له زبان منه‌وه یا که‌سیکی تروه بلاو بیته‌وه. سانکۆگوتی: ئه‌دی ئه‌گه‌ر وایه، جه‌نابت بوچی هه‌رکه‌س که ده مه‌یدانی شه‌ردا ده‌به‌زینی ده‌نیریه خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه؟ مه‌گه‌ر ئه‌وه به‌و مانایه نییه که تۆ ئه‌وت خۆش ده‌وئ و عاشقی ئه‌وی؟ له حالیکدا که جه‌نابت ئه‌وکه‌سانه به‌زۆر ده‌نیری که له خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه‌دا بکه‌ونه سه‌ر چۆک و کرنۆش بکه‌ن و بپارینه‌وه و عه‌رزی بکه‌ن که له لایه‌ن تۆوه چوونه‌ته خزمه‌تی، چۆن رازی ئه‌وینی ئیوه ده‌ژیر په‌رده‌دا ده‌می‌نینه‌وه؟ دۆن کیشۆت هاواری کرد: وای سانکۆ تۆ چه‌نده ساویلکه و تینه‌گه‌یشتووی! مه‌گه‌ر نابینی ته‌واوی ئه‌م کارانه ئاکامه‌که‌ی به‌سه‌ره‌بهرزی و شانازی ئه‌و کۆتایی پی دئ؟ که‌وابوو بزانه ده‌ریو ره‌سمی پاله‌وانی ئیمه‌دا، بۆ خاتوونیکي جوان شانازییه‌کی گه‌وره‌یه که چه‌ندین پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان ده خزمه‌تیدا بن، بی ئه‌وه‌ی فکر و زیکری ئه‌و پاله‌وانانه له سنووری خزمه‌ت به‌و خاتوونه تئ په‌رئ و ئه‌م عه‌رزی خزمه‌ته ته‌نیا به‌خاتری و جوودی نازنه‌ینی خودی خاتوون بی و پاله‌وانه‌کانیش ده‌به‌رانبه‌ر خزمه‌تی خۆیاندا ویستیکیان نه‌بی، ئه‌وه نه‌بی که ئه‌و خاتوونه ئه‌وان به‌پله‌وپایه‌ی پاله‌وانی بگه‌یه‌نی. سانکۆ گوتی: که‌وابوو ئه‌وه‌ی له مه‌وعیزه‌کاندا بیستوومه که ئیمه ده‌بی خواوه‌ندگاری خۆمان عیسا مه‌سیحمان ته‌نیا له‌به‌ر خاتری خۆی خۆش بوئ، نه به‌هیوای به‌هه‌شت یا له ترسی دۆزه‌خ، دروست ئه‌م جووره ئه‌وینه‌یه، هه‌ر چه‌ند من بۆ خۆم ئه‌و حه‌زرتهم به‌هه‌ر هۆیه‌که‌وه بی، خۆش ده‌وئ و ئاماده‌ی خزمه‌تیم. دۆن کیشۆت ده‌نگی لی به‌رز بووه‌وه: ئه‌ی له‌عنه‌تی خودات لی بی گوله‌ی دیهاتی! راستی که جاروبار قسه‌ی وا نه‌سته‌ق^(*) ده‌که‌ی هه‌رسه‌رم سوور ده‌می‌نی! ده‌لئی له زانکۆی سالامانک ده‌رست خویندووه. سانکۆ گوتی: ئه‌ی به‌دبه‌خت خۆم، خۆ من سه‌وا‌دی نووسین و خویندنیشم نییه!

له‌و کاته‌دا وه‌ستا نیکۆلا گاسی کردن که هی‌ندیک ر‌اوه‌ستن، چون هاوسه‌فه‌ران ده‌یانه‌ویست له‌سه‌ر کانیه‌ک که له‌سه‌ر لیواری جاده بوو، ئاو بخۆنه‌وه. دۆن کیشۆت ر‌اوه‌ستا و سانکۆش که له‌و هه‌موو درۆ و ده‌له‌سه‌ی که کردبووی ماندو بووبوو، زۆریش ده‌ترسا که ئه‌ریاب لی حالی بی که درۆیان ده‌کا، له‌و گاس کردنه‌ی وه‌ستا نیکۆلا زۆر خۆشحال بوو، چون هه‌ر چه‌ند ده‌یزانی دۆلسینه ژنه دیهاتییه‌کی تۆبۆزۆیه که ده‌عومری خۆیدا چاوی پی نه‌که‌وتبوو. له‌و ده‌رفه‌ته‌دا کاردینیۆ ئه‌و جلوه‌رگه‌ی که یه‌که‌م جار یاران ده‌به‌ر دووروته‌یان دا دیتبوو، ده‌به‌ر خۆی کرد و هه‌ر چه‌ند ئه‌و جلوه‌رگه‌ بایه‌خیکی ئه‌وتۆی نه‌بوو به‌لام به‌ده‌قعات له‌و جله شه‌رودرانه‌ی که دای ده‌که‌ند باش تر بوو. هه‌موو

لهسهر کانی دابهزین و لهو بره نازووقهیهی کهشیش له کاروانسهرای وهرگرتبوو برسیهتیی زۆری خۆیان کهمیک دامرکاندهوه.

له کاتیکدا ههموو خهریکی خواردنی ئهو ئیوارهخوانه(*) بوون پیاویکی لاو بهو پیگایه دا تیی دهپهپیی. لاوهکه پراوهستا و دهوکهسانه پاما که له دهوری کانیهکه بوون، پاشان له نهکاو بهههلاتن خۆی گهیانده دۆن کیشۆت و لاقهکانی دهنامیز گرت وهۆل هۆل دهستی کرد بهگریان و گوتی: ئاخ ئهی ئهریابی دلۆفان مهگه تۆ من ناناسیهیهوه؟ جوان تیم فکره. من ههمان «ئاندره»ی بیچارهم که منت لهو داربهپرووی پیوهی بهسترابووومهوه نازاد کرد. بهبیستنی ئهو قسهیه دۆن کیشۆت ئهوی ناسی و دهستی گرت، و له ههمان حالدا زۆر بهویقارهوه پرووی دهجماعت کرد و گوتی: «بۆ ئهوهی بهپیزان بهئاشکرا بیین که بوونی پالئهوانانی سههرگردان له دنیا دا بۆ مهبهستی رادانی زۆلم و ستهم لهسهر مهزلوومان تا چ رادهیهک گرینگه، بزائن و ئاگادار بن که من چهند رۆژ پش ئیستا بهقهراغ میشهیهکدا تیی دهپهپیم که گویم له دنگی هاواریک بوو. که وا وئ دهچوو له زۆلم لیکراویکی بی ئهناووه بوو. من بهحوکمی ئهکی سههر شانم بهههلاتن، بهپیر ئهو هاوارهوه چووم و ئهو لاوهی که ئیستا بهرانبهرتان پراوهستاوه، دیم له داربهپروویهک شهتهک دراوه. من ویستا له دیتنی ئهه لاوه خووشحالم چونکا ئهو شاهیدیکی زیندوووه که ناهیللی تاوانی درۆ کردن له من بدهن. بهلی، دهگوت که ئهه لاوه لهسهر تا نیو قهد بهرووتی بهداریکی بهرووهوه بهسترابوووه و پیاویکی وهحشی که پاشان تیی گهیشتم ئهریابیتهی بهقایشی تهنگی(۲۱۲) ماین شهقارشهقاری دهکرد و لئی دهدا، که چاوم بهو دیمهه کهوت له کابرای دیهاتیم پرسی بۆ ئاوا بی بهزهییانه دهو کوره بهربوووه(*). کابرای نامهر ددهجوابدا گوتی، چون نوکهریهتی و بۆیهش ئاوا بهتوندی لئی دهدا، چون کوئیاییهکی کردوووه، کوئیایی کردنهکشی زۆرتتر وه فیئل کردن دهچۆ تا تهملهلی و تهوهزلهی. ئهو لاوه ده جواب دا گوتی: «خیر قوربان ئهو تهنیا لهبهر ئهوه تازیانهه لئ دهدا چونکه داوای حهقهدهستی خووم کردوووه.» ئهریابهکهی دهیهویست زۆر شیر وریوی بینیتتهوه که من زۆر بی مهیل نهبووم گوئی لئ بگرم، بهلام نهدهویست قبوولی کهم. سههرنجام کابرام وادار کرد که ئهو کوره چارهپهشه له دارهکه بکاتهوه و سویندم دا که ئهه لاوه دهگه ل خۆی بباتهوه مال و حهقهدهستهکهی و بههرهکشی تا دیناری ئاخ بداتهوه. جا، ئاندره، کورم گهلق، ههچی گوتم وایه یا نییه؟ ئیستا بی ئهوهی دهست و پیت لئ ون بی و له هیچ واریکدا ههله بکهی بهو ئاغایانه بللی که مهسهلهکه

۲۱۲- قایشی تهنگهی ماین نهبوو، بهلکو کهمهربهندی قایش بوو. (مۆریس باردۆن).

چۆن بوو تا بزائن که بوونی پالئهوانانی سههرگردان لهسهر پیگا و بانهکان، ههروهک من گوتم، بهقازانجه یا نا. لاو گوتی تهواوی ئهوانهی که جهنابت فهرمووی، بی کهم و زیاد راستن، تهنیا ئهوهنده نهبی که کوئیایی پروداوهکه بهچۆریکی تر کهوتهوه. دۆن کیشۆت هاواری لی بهرز بووهوه که: چۆن وا دهبی، مهگه کابرا قهرزهکهی نهادهیهوه؟ لاو گوتی نه تهنیا نهیدامهوه، بهلکو دهگه ل بهپیزت له میشهکه وهدرکهوتی و ئیمه تهنیا ماینهوه دووباره گرتمی و له ههمان داری بهستمهوه و دووباره هه بهو قایشی تهنگهکه تیم بهربوووه و ئهوهندی لئ دام که ههموو بهدهنم وهک شههیدانی «سین بارتیلمی» شهقارشهقار بوویو. و دهگه ل هه زهبریکیش که دای دهوشاند قسهی قۆر و ناحهزی بهجهنابت دهگوت، قسهی پیکهین که ئهگه ئیشی کهلهکهکانم ئهمانی لئ نهپریبام، منیش له قوولایی دلوه بهقسهکانی پی دهکهنیم. بهکورتی منی وهها له کهلک و کهرهه خست که ناچار بووم چهند رۆژ له نهخۆشخانه بۆی بکهوم تا چاک بیمهوه، تاوانی تهواوی ئهه بهدبهختیانه له ئهستۆی حهزهرتی جهنابتانه، چون ئهگه جهنابت بهپیتی خۆتا رۆیشتبای و نههاتبایه شوینیک که کهس بهدایدا نهناردبووی و دهکاری خهلیکدا دهخالهت نهکردبایه، ئهریابهکهه بهو ده دوازه زهبره تازیانهی ههوهلی، وازی لئ دینام و دهستی لئ ههلهدهگرتم و حهقهکشمی بهتهواوی پی دهدام. بهلام حهزهرتی بهپیزتان هاتن و له خۆرا ئهوه ههموو جنیوهتان پی داو و ئابرووت پیوه نههیشت، وای لئ هات که کابرا شیت بوو. چون نهشیتوانی تۆلته لئ بکاتهوه، ناچار توورهیی خۆی بهسهرمندا خالی کرد و منی وهها شل و کوت کرد که تازه پهنگه نهتوانم بیمهوه ئهوه پیاوه که ههوللی بووم. دۆن کیشۆت گوتی: ئیرادی کار لهوهدا بوو که من زوو لهوئ دهرکهوتم و ئهوهنده رانهوهستم تا قهرزهکته و سوول بکهی. من دهبووایه بهپیتی ئهزموونی دووردریزی ژیان، بمزانیبایه که پیاوی ناپیاو ههگریز لهسهر پهیمان راناوهستی، مهگه ئهوهی پهیمان و بهلین بهقازانجی خۆی بیینی. بهلام، ئاندره، بیگومان چاکت لهبیره که من سویندم خوارد ئهگه ئهوه قهرزی تۆ نهادهوه بگهپیمهوه و دزاری ههژدیهاشدا بی، دهری بینمهوه. ئاندره گوتی، راسته، بهلام ئهه سویندهی تۆ دهردی منی دهرمان نهکرد. دۆن کیشۆت گوتی: «پراوهسته، دهبینی که دهرمانی دهکا یا نا!» و دهگه ل ئهوه قسهی سانکو پانزای قاو کرد و ئهمری پی کرد دهستهجی رۆسینانت زین بکا. رۆسینانت دهو ماوهیهدا که موسافیران خهریکی نان خواردن بوون دهلهوهرا. پاشان دووروته ویستی بزانی دۆن کیشۆت چ دهکا، ئهویش جوابی داوه که دهچیتته سوؤراغی ئهوه پیاوه پهست و بی کهلکه و بهسزای ئهوه کاره

ناحہ زمانہی دهگہیہنی و حہقی ئاندرہی تا دیناری ئاخر له گہرووی دہردہکیشیہی. به لام دورووتہ ئاگای کردہوہ کہ بہ پئی بہ لئین و پھیمان تا کاری ئہو جیبہجی نہکا ناتوانی خوئی دہھیچ پروداویکی تر ہلقتوتینی و چون ئہو خوئی له ہموو کہس باشتر ئاگاداری ئہم بابہتہیہ، ناچار دہبی ئہم توورہیی وقینہ بہ جیبہی خوئی تا گہرانہوہ له ولاتی ئہو قووت داتہوہ و دیزہ بہدہرخونہی(*) کا. دؤن کیشوت گوتی: بؤت لهلمم(*) دہدم. کہوابوو ئہی خاتون، ہەر وەک دەفەر مووی، ئاندرہ دہبی تا دہگہریمہوہ سہبر بکا. به لام سویند دہخوم و بہ لئینی شہرف دہدم کہ تا تۆلہی ئہم لاوہ و ہرنہگرہمہوہ و قہرزی بؤ نہستینمہوہ ہدا نہدم. ئاندرہ گوتی: من کارم بہم بہ لئین و سویندانہ نییہ و حالی حازر دہمہوئ شتیک پھیدا کہم بمباتہ «سیویل» و ئہوہم پی له ہموو تۆلہی دنیا پی گرینگترہ. ئہگہر شتیکتان پی ہہیہ، بمدہنی بیخوم یا دہ باغہلمی بنیم. خودا بتانپاریزی و ہموو پالہوانانی سہرگہردانی دنیا پش دہکاری خویندا سہرکہوتوو کا. وەک دہکاری مندا سہرکہوتوو بوون!»

سانکۆ له خۆرجینی خوئی کوتہناتییک و برہ پهنیریکی دہرہینا و دای بہلاوہکہ وگوتی: «بگرہ کاکہ ئاندرہ، لهو قہرارہ بہشیک له نامرادیی تۆ بہمنیش دہگا. ئاندرہ پرسی: تۆچ بہشیکت پیدہگا؟ سانکۆ گوتی، مہبہستم ہەر ئہم نان و پهنیرہیہ کہ دہیدم بہتۆ و خودا دہزانی کہ من خوم کہنگی ہەر بہوشتہ موحتاج دہم. چون تۆ دہبی بزانی کہ ئیمہ مہیتہرانی پالہوانانی سہرگہردان، ہہمیشہ دہژیر گوشاری برسیتہی و بیچارہیی و زور شتی تر داین کہ بہزبان ناگوترین» ئاندرہ نان و پهنیری وەرگرت و کاتیک دیتی کہس ہیچی تری ناداتی پشتی دہ جہماعہت کرد و دوولاقی بوو دووی دیشی قہرز کرد و تیی تہقاند، بہو حالہشہوہ ئاوری داوہ و بہدؤن کیشوتی گوت: «ئہی جہنابی پالہوانی سہرگہردان! بؤخاتری خودا ئہگہر جاریکی تر تووشی من بووی، ئہگہر دیتت ئہنجن ئہنجنیشم دہکن، ہہوہسی یاریدہدانی منت نہکہویتہ سہر و لیم گہرئ چم لی دہکن با بکن، چون ہەر بہلایہکی بہسہرم بین، لهوہ خراپتر نابئی کہ پاش یارمہتیی جہنابت بہسہرم دین. خوداوند ہموو پالہوانانی سہرگہردانی دنیا بہلہعنہت کا و توخم و تۆرمہتان نہہیلی!» دؤن کیشوت راستہوہ بوو کہ حہقی ئہو بی شہرمہ دہ دہستی بنی، بہلام ئاندرہ وہای تی قووچاند کہ کہس نہیویست وەدوای کہوئ. پالہوانی ئیمہ بہو داستانہی ئاندرہ شہرمہندہ و نارہحت لہوئ بہجی ما و ئہوانی تریش زوریان گوشار بؤ خۆ هینا کہ پش بہقولتہقولتہی پیکہنین بگرن تا مہبادا پالہوان برہنجی و دلئیشی.

لہمہر بہسہرہاتی ہاورپیانی دؤن کیشوت لہ کاروانسہرادا

پاش ئہو ئیوارہخوانہ شاہانہیہ، سوارہکان دووبارہ ئہسپ و ئیستریان زین کردہوہ و بی ئہوہی پروداویکی بؤ باسکردن بشی، بیتہ پیش، کاروان سبہی ئہو رۆژہ گہیشتہ ئہو کاروانسہرایہی کہ سانکۆ لئی دہترسا. سانکۆ زوری پی خوش بوو، پیی دہوی نہنی بہلام نہیتوانی لہو پیشہاتہ ناخوشہ خوئی پاریزی.

کاروانسہرادار و خیزانی و کچہکہی و ماری تۆرن تا دبتیان کہ ئہوہ دؤن کیشوتہ دہگہل سانکۆ لہولایہرا دین، چوونہ پیشوازی و زور بہخوشحالیہوہ و ہریانگرتن. پالہوانی ئیمہ بہویقار و ریزی زۆرہوہ دہگہلیان پروہہروو بوو و پیی گوتن کہ جیوبان و تہختی خہویکی باشتر لہ جاری پیشووی بؤ نامادہ بکن. ژنی کاروانسہرادار گوتی ئہگہر پوولی زۆرتتر بدا تہختہ خہویکی شاہانہی دہبی و چون دؤن کیشوت قہولی دا، تہختی خہویکی باشتریان لہ ہمان عہنار کہ دہپشدا بہجیگہی و ہتاغ پتیان دابوو بۆیان دانا و پالہوان کہ لہشی لہ فکری ماندووتر بوو، رۆیشت و لئی نووست.

ہەر کہ دؤن کیشوت دہرگای و ہتاغی قہپات کرد، ژنی کاروانسہرادار لہ دہلاک نزیک بووہوہ و پری بہدم و چاوی داگرت و بہہر دووک دہستان ردینی گرت و گوتی: تا کہنگی دہتہوئ لہکلکہ گای من ریش دروست بکھی؟ یاللا زوو بمدہوہ! لہو دہمہوہ ئہم کلکہگایہ لیڑہ رۆیشتوہ، ئہم شانہ پیسہی میردہکہم لیڑہ و لہوی کہوتووہ کہ بہراستی پیاو شہرم دہیگرئ. مہبہستم ئہوہیہ کہ ئیمہ شانہکمان بہم کلکہگایہوہ ہلڈہواسی.» بہلام ہەرچہندہی ژنی کاروانسہرادار دہیکیشا دہلاک نہیدہہیشت کہ ردینی ہلڈہندرئ. سہرہنجام کہشیش پیی گوت کہ باشترہ کلکہگا بداتہوہ، بہخاوہنہکھی چون ئیدی پیویست ناکا، ئہو دہورہ جوانہ بگیپی و لہمہودوا دہتوانی بیتہوہ سہر شکل وقیافہی ئاسایی خوئی، وہ لہسہری رۆیشت و گوتی: «بہدؤن کیشوت بلئی پاش ئہوہی حوکمدراوہکان بہکاری دژوار پروتیان کردوویی، ہلڈہتووی و گہیشتوویہ ئہم کاروانسہرایہ. و ئہگہر لہ مہیتہری شازادہ خانمی پرسی، پیی دہلئین کہ شازادہ خانم ئہوی دہپش خۆیدا نارووتہوہ تا مزگینیی ہاتنہوہی شاژنی خوئیان دہگہل رزگار کہرہکھی بہتہواوی خہلکی ولات رابگہیہنی.» بہبیستنی ئہم قسہیہ، دہلاک بہرہزامہندی

کلکه‌گای داوه به‌ژنی کاروانسه‌رادار و باقیی ئەو شتانه‌ش که بۆ پزگار کردنی دۆن کیشۆت به‌ئهمانه‌ت وهریان گرتبوو دایاننه‌وه به‌خاوه‌نی.

ته‌واوی دانیشتوانی کاروانسه‌را له جوانیی دوورووته و ته‌نانه‌ت له قیافه‌ی وێچووی کاردینیۆی شوان سه‌ریان سوپامبوو. که‌شیش فه‌رمانی دا که به‌هه‌ر شتیکی له کاروانسه‌را ده‌ست ده‌که‌وئ شامیکیان بۆ ساز بکه‌ن و کاروانسه‌رادار به‌هیوای ئەوه‌ی ئەوانه‌ پوولیکی باشیان ده‌ده‌نئ ده‌ستبه‌جی خواردنیکی زۆر خووشی بۆ ئاماده‌ کردن. له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت هێشتا له‌ خه‌ودا بوو و یاران له‌سه‌ر ئەو پروایه‌ بوون که وه‌خه‌به‌ری نه‌هین چون ده‌یانزانی له‌و کاته‌دا نووستن بۆ ئەو له‌ خواردن باشتره. کاتیک خه‌ریکی خواردنی میوه‌ی پاش شام بوون، له‌ لای کاروانسه‌رادار و ژنه‌که‌ی و که‌که‌ی و ماری تۆرن له‌ دیوانه‌یی و شیتبازییه‌کانی دۆن کیشۆتی بیچاره‌ و له‌وه‌ی که ئەویان له‌ چ بارودۆخیکدا دیوته‌وه، قسه‌ هاته‌ گۆپی. ژنی کاروانسه‌راداریش باسی ئەو پرووداوه‌ی گێپراوه‌ که ده‌گه‌ل قه‌تارچییه‌ هه‌رزه‌کاره‌که به‌سه‌ر دۆن کیشۆت هاتبوو و چون دیتی که سانکۆ له‌ ژووره‌که‌دا نییه‌ داستانی سه‌مای سه‌رلیفه‌ی بۆ گێپراوه‌ که هه‌موو کاروانیه‌کان زۆری پێ پیکه‌نین و چون که‌شیش، به‌ده‌رفه‌تی زانی، پرونی کرده‌وه که خویندنه‌وه‌ی زۆری کتیبی پالنه‌وانی می‌شکی دۆن کیشۆتی شیواندوووه. کاروانسه‌رادار گوتی: «من نازانم چۆن شتی وا مومکینه، چون من له‌ دنیا دا شتیکی باشترم له‌ کتیبی پالنه‌وانی بۆ خویندنه‌وه‌ پێ شک نایه. من لی‌ره دوو سی به‌رگم له‌و کتیبانه‌ هه‌یه که نه‌ته‌نیا من به‌لکو زۆر که‌سی تریش لی‌ره پێی شاگه‌شگه‌ ده‌بن. له‌ هه‌رزای دروینده‌دا جه‌ماعه‌تیکی زۆر پالنه‌وسه‌پان(*) بۆ به‌شدارای کردن ده‌ به‌رنامه‌کانی پۆژانی جیژندا له‌م کاروانسه‌رایه‌ کۆ ده‌بنه‌وه و له‌ نیو ئەواندا، هه‌میشه‌ یه‌کیک هه‌یه که سه‌وادی خویندنه‌وه‌ی هه‌بێ، ئەو که‌سه‌ یه‌کیک له‌و کتیبانه‌ به‌ده‌سته‌وه‌ ده‌گرێ و ئیمه‌ هه‌موو، سی نه‌فه‌ر یا زۆتر، له‌ ده‌وری کۆ ده‌بینه‌وه و گوپی بۆ پاده‌گرین و ده‌چین ده‌بیر و خه‌یالانه‌وه و عه‌رش و قورش ده‌گه‌رپین. لانی که‌م من له‌مه‌ر خۆمه‌وه‌ ده‌توانم عه‌رزتان بکه‌م، کاتیک باسی زربنگه‌ زربنگی ویک که‌وتنی شمشیره‌کان که پالنه‌وانانی به‌هه‌یبه‌ت به‌هه‌موو رق و قینه‌وه‌ دایان ده‌هیننه‌ یه‌کتی دیته‌ گۆرێ، هه‌وه‌سیکی به‌ته‌وژم یه‌خه‌م ده‌گرێ که لاسایی ئەوان بکه‌مه‌وه و دلم ده‌یه‌وئ شه‌و و پوژ گوئ بۆ ئەم به‌سه‌ره‌اتانه‌ پادێرم. ژنی کاروانسه‌رادار له‌سه‌ر قسه‌ی می‌رده‌که‌ی گوتی: منیش هه‌ر وام. چون له‌و کاتانه‌دا تۆ هینده‌ شیت و شه‌یدای داستانه‌کان ده‌بی که له‌بیرت ده‌چیته‌وه، ده‌گه‌ل من به‌شه‌ر بیی و له‌ خۆرا به‌ربینگم پێ بگری.

ماری تۆرنیش گوتی: ناخ که چ دروستت گوت! به‌و خودایه‌ منیش زۆرم پێ خووشه‌ گوئ بده‌مه‌ ئەو داستانه‌. خودا هه‌لناگرێ خووشن، به‌تایبه‌تی که ده‌گاته ئەو جیپانه‌ که خاتوون له‌ بن سیبه‌ری دار نارنجان پالنه‌وانی خۆی به‌داوئ ده‌ ئامیز ده‌گرێ و هه‌ر له‌و کاته‌شدا نه‌دیمه‌که‌ی، که خۆی له‌ ئاوری به‌غیلی بردن و هه‌وه‌سدا ده‌سووتی، خه‌ریکی کیشک کیشانه. به‌پروای من ئەم نه‌قل و نه‌زیلانه‌ له‌ هه‌نگوین شیرینترن.

که‌شیش پروی ده‌ کچی کاروانسه‌رادار کرد و گوتی: ئەدی به‌ریتزان ئەمی کچی جوان له‌م باره‌وه‌ ده‌لێی چی؟ کیژ گوتی: به‌گیانی خۆم ئاغا، من نازانم چیت عه‌رز بکه‌م! ئەوه‌نده‌ هه‌یه که منیش وه‌ک ئەوانی تر گوئ پاده‌گرم و هه‌ر چه‌ند هه‌یچیسی لێ حالی نابم، به‌لام راستیه‌که‌ی منیش به‌بیستنی ئەو شتانه‌ خووشحال ده‌بم. به‌لام هه‌ن وه‌رگرتنی من له‌م داستانه‌، وه‌ک باوکم، له‌ زربنگ و هۆزی شمشیران نییه‌، به‌لکو له‌و ئاها و نالانه‌یه‌ که پالنه‌وانان له‌ دووری دلبه‌ره‌کانیان وه‌رپێ ده‌خه‌ن و به‌راستی زۆرجار له‌غه‌م و په‌ژاره‌ی ئەواندا به‌شدار ده‌بم و ده‌ست ده‌که‌م به‌گریان، دووروته‌ له‌ کیژی پرسی: که‌وابوو مادموازیل(*) ئەگه‌ر ئەو پالنه‌وانانه‌ له‌ دووری تۆ گریابان، بینگومان نه‌ته‌ده‌هیشت زۆر ئاها و ناله‌ بکه‌ن.

کچی کاروانسه‌رادار گوتی: له‌مه‌ر خۆمه‌وه‌ ناتوانم بیژم چیم ده‌کرد، به‌لام ده‌زانم ده‌نیو ئەو خاتوونانه‌دا هیندیکیان ئەوه‌نده‌ دلپه‌ق بوون که پالنه‌وانانی دالداریان ناوی به‌بر و پلینگ و ئەو جوهره‌ شته‌ خراپانه‌یان لێ ناون. ئاها یا هه‌زه‌تی مه‌سیح! ئەو جوهره‌ ژنانه‌ چ جانه‌وه‌رائیکی بێ دل و ده‌روون و بێ ویزدانن که بۆ ئەوه‌ی به‌سیله‌ی چا و لوتفیک ده‌گه‌ل پیاویکی شه‌رافه‌تمه‌ند بکه‌ن. رازی ده‌بن ئەو بیچاره‌ بمرئ یا شیت بێ؟ من نازانم ئەو هه‌موو نازوئه‌دایه‌ی بۆ چییه‌؟ ئەگه‌ر ئەوان ئەم کایه‌ و کارانه‌ له‌سه‌ر بنه‌مای عه‌قل و شعور ئەنجام ده‌ده‌ن، ئەدی بۆ ده‌گه‌ل ئەو پیاوانه‌، که ئاره‌زووی گه‌یشتن به‌ئوانیان هه‌یه، زه‌ماوه‌ند ناکه‌ن؟ ژنی کاروانسه‌رادار ده‌نگی لێ هه‌لینا: بیده‌نگ به‌ که‌تیوا! خه‌لک وا تێ ده‌گه‌ن که تۆ له‌م باره‌وه‌ شتیک ده‌زانی، له‌ حالیکدا بۆ کچیک به‌ته‌مه‌نی تۆدا باش نییه‌ ئەو شتانه‌ بزانی و ئەوه‌نده‌ی له‌سه‌ر بروا. کیژ گوتی: چون ئاغا پرسیاری کرد ده‌بوایه‌ جوابیکی بده‌مه‌وه. که‌شیش به‌کاروانسه‌راداری گوت: ئیستا ئاغا ئەو کتیبانه‌ بێ زه‌حمه‌ت بینه، ده‌مه‌وئ چاویکیان لێ بکه‌م. کاروانسه‌رادار گوتی: ئەمی به‌چاوان! ئەوچاره‌ رویشته‌ وه‌تاگی خۆی و سندوقچه‌یه‌کی کۆنی هینا که قفلی لێ درابوو. سندوقچه‌که‌ی کرده‌وه‌ و سی کتیبی ئەستووری ده‌ره‌ینا. که‌شیش کتیبه‌کانی لێ وه‌رگرت و که‌ لیک کردنه‌وه‌ دیتی

که یه‌که‌میان کتیبی «دۆن ژیرۆن ژیلۆی تراسی»^(۲۱۳) و ئەوی دی داستانی «فلیکس مارس دیرکانی» و سیتی‌می سەر به‌وورده‌ی ناخودای گه‌وره «گۆنزالۆ کۆردۆوایی»^(۲۱۴) که پاشکۆ که‌شی داستانی ژیان و به‌سه‌رهاتی «دیگۆگارسیا‌دوپاردیس»^(۲۱۵) بوو. که‌شیش پاش خۆینده‌وه‌ی عینوانی دووو کتیبی یه‌که‌م، رووی ده‌وه‌ستای ده‌لاک کرد و گوتی: هه‌فال، به‌پراستی ئیستا جیگه‌ی که‌بیانوو خوشکه‌زای دۆستی ئیمه‌ خالییه! ده‌لاک گوتی: نه، وا نییه. چون منیش ده‌توانم ئەم کتیبانه به‌ر مه‌ه‌ساری ته‌ویلە یا بی ئەوه‌ی هینده‌ش دوو برۆم هه‌ر لیره ده‌وئاوورگه‌یاندا بسووتینم! کاروانسه‌رادار هاواری لی به‌رز بووه‌وه: چون، جه‌نابت ده‌تانه‌وئ کتیبه‌کانم بسووتین! که‌شیش جوابی داوه: ته‌نیا ئەم دوو به‌رگه‌یان یانی ئەم دوو کتیبه‌ی «دۆن ژیرۆن ژیلۆ» و «فلیکس ماریس دیرکانی». کاروانسه‌رادار گوتی: یانی چی؟ مه‌گه‌ر کتیبه‌کانی من له کتیبه‌خراپ و پئ وین که‌ره‌کانن و خه‌لک له دین وهرده‌گه‌یپن که ده‌تانه‌وی بیانسووتین؟ ده‌لاک گوتی: هاوڕێ، ئەم کتیبانه زۆر باش نین کاروانسه‌رادار گوتی: هه‌رچۆنیکه‌ی حیسابی ده‌که‌ن! ئەمن چووانم؟ به‌لام ئەگه‌ر هه‌ر ده‌بی یه‌کیان بسووتین لانی که‌م به‌سه‌رهاتی ئەو «ناخودا گه‌وره» و ئەو «دیه‌گۆگارسیا» به‌ بسووتین. چون من حازرم ژن و منداله‌که‌م بسووتین، به‌لام نایه‌لم ئەو دوو کتیبه‌م لی بسووتین. که‌شیش گوتی: برادر، ئەو دوو کتیبه‌ پرن له نه‌قل و نه‌زیله و درۆی ناچۆر و دزی راستین و هه‌موو بابه‌ته‌کانی پڕوویوچ و ئەحمه‌قانه‌ن. به‌لام کتیبه‌که‌ی تر به‌سه‌رهاتیکی راسته‌ له کار و بزاقی «گۆنزالۆ کوردۆوایی». ئەو پیاوه به‌لیه‌تووایی و کاره گه‌وره به‌رچاوه‌کانی له سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا ناسراوه و نازناوی «ناخودای گه‌وره» ی پی دراوه. ئەوجار «دیه‌گۆگارسیا دۆپاردیس» یه‌کێکه‌ له پالاهوانانی قه‌دیم و په‌سه‌نی خه‌لکی «ترۆکسیلو» Troxillo سەر به‌ «ئه‌سترامادۆر» که ئەوه‌نده پر زۆر بوو، به‌قامکی ده‌ست

۲۱۳- don Girongilio de Thrace له نووسینی برناردۆ دۆ فارگاس Bernardo de vargas چاپی سیویل ۱۵۴۵. (مۆریس باردۆن)

۲۱۴- Félix - Marsde Hyrcanie وهک گوتمان ئەم کتیبه له کتیبخانه‌ی دۆن کیشۆتدا هه‌بوو.

۲۱۵- la vie de Diégo Gar- L, Histoire du grand cipitaine Gonzalve de Cordue له ده‌گه‌ل پاشکۆی cia da Parédés که بی ناوی نووسه‌ر سالی ۱۵۵۹ له چاپ درا. گوانزالۆ کۆردۆوایی زۆر به‌ناوبانگه و به‌لام «دیه‌گۆگارسیا دۆ پارده‌س» گۆنگه‌لخووزیکه‌ی دزی زه‌به‌رده‌ست بوو که جاروبار سه‌ربازی پاپ بوو، جاری وا بوو زیگری ده‌ریایی و جاروباریش ناخودای ئیسپانیولی «سه‌ده‌ی شازده‌م». (مۆریس باردۆن)

به‌رداشی ناشی له کاتی سوورپاندا راده‌گرت. رۆژیکیان که له‌سه‌ر پردیک راوه‌ستابوو و شمشیریکه‌ی به‌دوو ده‌ستی گرتبوو، رینگای له له‌شکریکه‌ی قورس و گران گرت و نه‌یه‌شت یه‌کیان له پرده‌ بیه‌په‌ته‌وه. نازانی کاری وها گه‌وره و سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی کردوو که ئەگه‌ر یه‌کێک باسی ئەو کاره گه‌وره و شه‌ره‌کانی نووسیبواوه، بیره‌وه‌ریه‌کانی بیگومان دلاوه‌ری و نازیه‌تی که‌سانیکه‌ی وهک «هیکتۆر» و «ناشیل» و «رۆلانی» له‌بیر می‌ژوووه ده‌برده‌وه. کاروانسه‌رادار ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که «به‌ه به‌ه! قسه‌کانت چه‌نده جوانن! مه‌گه‌ر پراگرتنی به‌رداش به‌ته‌نیا قامکێک زۆر کاریکی سه‌یره؟ ئیستا نکات لی ده‌که‌م، ئەو باسه‌ی من له‌مه‌ر فلیکس مارس دیرکانی بیستومه‌، بخۆینه‌وه. ئەو پالاهوانه به‌زه‌بریکی شمشیر پینچ دیوی له‌نده‌هۆزی له نیو قه‌درا وهک خه‌یار ده‌کرده‌ دوو له‌ت. جاریکیش تاکی ته‌نیا هێرشێ برده سه‌ر له‌شکریکه‌ی گه‌وره و زۆر به‌هیز که ژماریان ده‌گه‌یشته یه‌ک میلیۆن و شه‌ش سه‌ده هه‌زار سه‌ربازی سه‌رتاپا له چه‌کدا ره‌شه‌لگه‌راو و وه‌های قه‌لت(*) و په‌لت کردن که ده‌تگوت گورکه که‌وتووته نامه‌ می‌گه‌لی مه‌ر. باشه، ئیستا له‌مه‌ر ئەم «دۆن ژیرۆن ژیلۆ» ی دلاوه‌ر چ ده‌فه‌رمووی که ئەوه‌نده نازا و بی باک بوو که ده‌لین رۆژیک که خه‌ریکی لیخوورینی لۆتکه‌یه‌ک له‌سه‌ر ده‌ریا ده‌بی له نه‌کاو چاوی به‌هه‌ژدیه‌هایه‌کی ئاور خۆر ده‌که‌وئ که سه‌ری له ئاو هینا بووه ده‌روه، پالاهوان ده‌گه‌ل چاوی پپی ده‌که‌وی خۆی داوئته سه‌ر شانه پووله‌که‌داره‌کانی و به‌هه‌ر دووک ده‌ستان گه‌رووی هه‌یوان وها ریک ده‌کوشی که هه‌ژدیه‌ها تی گه‌یشت خه‌ریکه ده‌خکی و هه‌ناسه‌ی لی ده‌برئ و ناچار خۆی گه‌یانده‌وه بنبه‌انی ده‌ریا و پالاهوانیش که نه‌یده‌ویست به‌ر هه‌لدا‌ی بکا، ده‌گه‌ل ئەو جانه‌وه‌ره نوقم بوو. کاتیک گه‌یشتنه بن ده‌ریا، پالاهوان خۆی له ناو قه‌سریکی گه‌وره‌دا دیته‌وه‌که باغ و باغاتیکه‌ی رازاوه، خه‌ملاندبووی و جیی لی نه‌بی، ده‌تگوت به‌هه‌شته! له‌وئ ئەژده‌ها، هاته سه‌رشکلی پیره پیاویکی ره‌زاسووک و ئەوه‌نده‌ی قسه‌ی خۆش بۆ پالاهوانان گه‌یپاوه، هه‌ر مه‌پرسه! ئەمی ئاغا، برۆن، وه‌ دوا‌ی کاری خۆتان که‌ون! به‌خودا ئەگه‌ر ئیوه ئەو داستانه‌تان بیستبایه له خۆش‌ییان شیت ده‌بوون. به‌لام له‌مه‌ر ئەم «ناخوداگه‌وره» یه‌که ده‌فه‌رموون و ئەو «دیه‌گۆگارسیا» یه، به‌زاتی خودای هه‌ردووکیان دوو شایی ناهین!

کاتیک دوورووته ئەو وتاره جوانه‌ی بیست سه‌ری برده بن گوئی کاردینیۆ و به‌سرته پپی گوت: پیم وایه هینده‌ی نه‌ماوه می‌زبانه‌که‌شمان وهک دۆن کیشۆتی لی به‌سه‌ر بی. کاردینیۆ گوتی: «منیش هه‌ر وای لی حالیم. چون له قسه کردنیرا دیاره که به‌ته‌واوی بروای به‌و شتانه هه‌یه که ده‌و کتیبانه دایه و پپی وایه هه‌مووی مووبه‌موو رووی داوه و من دۆژمنی

ته‌واوی رۆحانییه‌کانی پئی خاوسی زنجیره‌ی کارمیس بم، ئەگەر بتوانم پێچه‌وانه‌ی ئەو بۆچوونه‌ی دهمیشکی ئەم کابرایه‌ی باختم^(۲۱۶). دیسان که‌شیش وه‌قسه‌هاته‌وه و گوتی: به‌لام برام بزانه که له دنیا دا هەرگیز که‌سانیک به‌ناوی فلیکس مارس دیرکانی و ژیرۆن ژیلیۆ دۆتراس و باقیی پالە‌وانانی هاوچه‌رخ‌ی ئەوان که ده‌و کتیبه‌ پالە‌وانانییه‌دا ناویان هاتوه، له‌سه‌ر ئەرزى واقیع بوونیان نه‌بووه. ته‌واوی ئەم کتیبانه‌ی درۆ و ئەفسانه‌یه‌ی و هه‌موویان به‌ره‌می میتشکی رزیوی که‌سانیکن که مه‌به‌ستیان ته‌نیا کات رابواردن بووه و هیچی تر! هه‌روه‌ک پالە‌ و سه‌پانه‌کانی ئێوه کاتی خۆیانی پئی تى ده‌په‌رین. و من به‌راستی سویندت بۆ ده‌خۆم که هه‌رگیز پالە‌وانیکى له‌م چه‌شنه‌ له دنیا دا نه‌بوون و هونه‌ر نۆینی و کاری ئاوا سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان نه‌کردوه. کاروانسه‌رادار گوتی: برۆ با به! پیت وایه‌ من مندالم و ده‌ هیچ ناگه‌م! و گه‌زه‌ گه‌زه‌ی^(*) نازانم؟ نه‌چی پیت وایى ده‌توانی که‌رم بکه‌ی! چون ئەوه‌نده‌ش که‌ر نیم. خۆتان زه‌حمه‌ت مه‌ده‌ن که پیم سه‌له‌پن هه‌رچی ده‌وکتیبانه‌ دایه درۆ و ده‌له‌سه‌ن، چون ته‌واوی ئەوانه‌ به‌ئیزن و په‌سند کردنی ئەندامانی به‌پیزی شواری پاشایی به‌چاپ گه‌یشتوون. ئەوانیش له‌وانه‌ نین که له‌خۆرا ئیزن بدن ئەو هه‌موو درۆ و سیحر و جادوه‌ی بلۆ بیته‌وه. که‌شیش گوتی: به‌لام، هاوړی من گوتم هه‌مووی ئەم بابته‌انه بۆ رابواردنی کاتی بیکاریی ئیمه‌ ده‌نووسن و هه‌روه‌ک ده‌ کۆماریکى ریکوپیکدا کایه‌ی شه‌تره‌نج و بیلبارد و گۆبازی بۆ سه‌رگه‌رمیی ئەو که‌سانه‌ی نایانه‌وئى یا ناتوانن کار بکه‌ن دابین ده‌که‌ن، هه‌روه‌هاش ئیزن ده‌ده‌ن ئەو جوړه‌ کتیبانه‌ چاپ بکړین و بفرۆشرین؛ چون وای لى‌ حالین که هه‌رگیز مرۆڤى و ساویلکه‌ و تى‌ نه‌گه‌یشتوو په‌یدا نابین که برۆا به‌و پروپووجیه‌ بکه‌ن. من ئەگه‌ر ئەمرۆ کاتم هه‌بوایه‌ و گویگرانیکم له‌ دوروبه‌ر بووایه‌ له‌مه‌ر ئەم کتیبه‌ پالە‌وانییه‌انه زۆر شتم روون ده‌کرده‌وه که زۆر به‌قازانج ته‌واو ده‌بوو. هیوادارم پۆژیک بى‌ که من بتوانم ده‌گه‌ل که‌سانیک که بتوانن نه‌زمیک به‌و کاره‌ بدن ئال وگۆری بیرورا بکه‌م و پیکه‌وه کاریک بکه‌ین. جارێ جه‌نابی کاروانسه‌رادار، باوه‌ر به‌و قسانه‌م بکه‌ و کتیبه‌کانیشت هه‌لگه‌روه‌ و له‌مه‌ر راست و درۆ بوونیان هیندیک زۆتر فکر بکه‌وه. خودا عاقیبه‌تت وه‌خیز گێرئ! خودا بکا که تۆش به‌ده‌ردی میوانه‌که‌ت دۆن کیشۆت گرفتار نه‌بئ! کاروانسه‌رادار گوتی: ئەى با به! نه‌ ئیدی! من ئەوه‌نده‌ش دیوانه‌ نیم که خۆم بکه‌مه‌ پالە‌وانی

۲۱۶- رۆحانییه‌ پئی خاوسه‌کانی کارمیس «les Carnes déchaussés» له‌ سه‌ده‌ی حه‌وته‌می زاینیدا له‌ فه‌له‌ستین سه‌ریان هه‌لدا و بیرو و برۆی پروپووجی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان هه‌بوو. (محهمه‌د قازی)

سه‌رگه‌ردان و باش ده‌زانم که هه‌لومه‌رج و باروڤۆخی ئیستا ده‌گه‌ل ئەو زه‌مانی که ده‌لین پالە‌وانانی ناودار له هه‌موو شوپنیکى دنیا دا ده‌گه‌ران په‌کسان نییه‌.»

سانکۆ که ده‌گه‌ریانی به‌شی ئاخیری ئەم وتوێژده‌ له‌وئى بوو. کاتیک بیستی که دابونه‌ریتی پالە‌وانانی سه‌رگه‌ردان زۆر له‌ مێژه‌ کۆتایی پئی هاتوه‌ و هه‌رچی ده‌کتیبه‌ پالە‌وانییه‌کاندا نووسراوه‌ هه‌مووی درۆ و پروپووجیه‌، زۆر ده‌فکرده‌وه‌ چوو و ماوه‌یه‌ک به‌واق و برماوی مایه‌وه: له‌به‌ر هه‌ندى له‌ دلێ خۆیدا ئاواى گوت، که تا کۆتایی ئەو سه‌فه‌ره‌ی ئیستا ده‌گه‌ل ئەرباب ده‌مینیته‌وه‌ بزانی ئاخیرییه‌که‌ی چون ده‌بى و ئەگه‌ر دیتی به‌و جوړه‌ی ئەو ده‌یه‌وئى به‌ره‌میکی لى‌ نه‌که‌وته‌وه، بگه‌رپته‌وه‌ لای ژن و منداله‌که‌ی و ده‌گه‌ل ئەوان خه‌ریکی کار و کویره‌وه‌ریی رۆژانه‌ی خۆیان بن.

له‌و کاته‌دا کاروانسه‌رادار سندوقچه‌ی کتیبه‌کانی لاده‌برد، که‌شیش پئی گوت: «بى زه‌حمه‌ت راوه‌سته‌ با بزانه‌ ئەم لاپه‌رانه‌ که به‌و خه‌ته‌ خو‌شه‌ نووسراون چین. کاروانسه‌رادار کاغه‌زه‌کانی له‌ سندوقچه‌ ده‌رینا و دایه‌ ده‌ست که‌شیش که بیانخوینیته‌وه. که‌شیش ته‌ماشای کرد ئەوه‌ ده‌فته‌رچه‌یه‌کی هه‌شت لاپه‌ره‌یییه‌ که به‌خه‌تیکى درشت له‌سه‌ر لاپه‌ره‌ی په‌که‌م نووسرا بوو: داستانی کۆن پشکنی^(*) بى ته‌دبیر^(۲۱۷). ئەو پاش ئەوه‌ی سى‌ چوار دپری په‌که‌می خوینده‌وه، به‌ده‌نگی بلند گوتی: له‌ راستیدا عینوانی ئەم داستانه‌ که‌لکه‌لێ ده‌که‌له‌م خستوه‌ که تا ئاخیر بیخوینمه‌وه. کاروانسه‌رادار گوتی: زۆر کاریکی باش ده‌که‌ی، چون لازمه‌ بزانی چه‌ند که‌س له‌ موسافیره‌کانم که ئە و داستانه‌یان خوینده‌وته‌وه‌ زۆر زۆریان پئی خو‌ش بووه‌ و داویان لى‌ کردووم هه‌موو لاپه‌ره‌کان بده‌م به‌وان. به‌لام من به‌و نییه‌ته‌ که ده‌فته‌رچه‌که‌ و سندوقچه‌ و کتیبه‌کان بده‌مه‌وه‌ به‌خواه‌نی که لێره‌ی لى‌ به‌جى ماوه، هه‌رگیز ملام نه‌داوه‌ بیانده‌م بکه‌س. به‌دورور نییه‌ خاوه‌نه‌که‌ی رۆژیک له‌ رۆژان بگه‌رپته‌وه‌ ئیره‌ و له‌و حاله‌تیشدا هه‌رچه‌ند ده‌زانم له‌ ده‌ستدانی ئەم کتیبانه‌ جیگه‌ی که‌سه‌ره‌، به‌لام هه‌ر ده‌یانده‌مه‌وه‌ به‌خواه‌نه‌که‌ی، چون با کاروانسه‌راریش بم، به‌هه‌رحال مرۆڤیکى مه‌سحیم. که‌شیش گوتی: حه‌ق به‌تۆیه‌ هاوړی، به‌لام ئەگه‌ر هاتو من ئەو داستانه‌م به‌دل بوو، ئیجازه‌ ده‌فه‌رمووی له‌ رووی بنووسمه‌وه؟ کاروانسه‌رادار گوتی: ئەلبه‌ته‌، زۆریشم پئی خو‌ش ده‌بى!»

ده‌گه‌ل ئەم قسانه‌دا، کاردینیۆ داستانه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه‌ گرتبوو، وه‌ چون ده‌ستی کرد

به‌خویندنه‌وهی چند رسته‌یه‌ک، ئه‌ویش بوو به‌هاوده‌نگی که‌شیش و تکای لی کرد به‌ده‌نگی بلند بیخویندنه‌وه تا ئاماده بووان هه‌موو گوپیان لی بی. که‌شیش جوابی داوه: «ئه‌گه‌ر کات به‌سه‌ر بردن ده‌خه‌ودا باشتر له کتیب خویندنه‌وه نه‌بایه، به‌مه‌یله‌وه بۆم ده‌خویندنه‌وه. دووروته گوتی: بۆ من گوئی راگرتن له هه‌ر داستانی‌ک بۆ ماوه‌ی یه‌ک دوو سه‌عاتان هه‌سانه‌وه‌یه‌کی خویشه، چون فکری من ئه‌وه‌نده راحه‌ت نییه که بتوانم ئاسووده بخه‌وم. که‌شیش گوتی: ئه‌گه‌ر وابی من ئاماده‌م، ئه‌گه‌ر به‌خاتری رازی کردنی هه‌ستی کون پشکنی خویشم بووی. ئه‌و داستانه ده‌خوینمه‌وه، رهنه‌گه بابته‌ی به‌که‌لک و سه‌رنج‌راکشی تیدا هه‌بی،» وه‌ستا نیکولا و سانکو و ئه‌وانی تریش ویکرا له‌به‌ر که‌شیش پارانه‌وه که ئه‌و کاره بکا. ئه‌وجار که که‌شیش زانیی ئه‌م کاره هه‌مووان خویشحال ده‌کا و زه‌حمه‌ته‌که‌ی به‌خه‌سار ناچی، به‌ده‌نگی بلند گوتی: زۆر باشه، که‌وابوو هه‌مووتان سه‌رنج بده‌ن: داستان به‌مجۆره ده‌ست پی ده‌کا:

گیڕانه‌وه‌ی داستانی کون پشکنی بی ته‌دبیر

له فلۆرانس شاری ده‌وله‌م‌ه‌ند و به‌ناوبانگی ئیتالیا، له پاریزگایه‌ک که تۆسکان ناوه‌که‌یه‌تی، دوو گه‌وره‌زا(*) له بنه‌ماله‌یه‌کی ناودار ده‌ژیان. که یه‌کیان «ئانسلیم» Anselme و ئه‌وی تر «لوئیر» Lothaire ی ناوبوو. ئه‌وه‌نده پیکه‌وه نیوانیان خویش بوو که هه‌موو دۆستان و ئاشنایان ناوی «یاری غار» یان لی نا بوون. هه‌ر دووک جیحیل و عه‌زه‌ب و هه‌ر دووک هاوته‌مه‌ن و هاوسه‌لیقه بوون و هه‌ر ئه‌وه‌ش وای کردبوو که له‌هه‌ر دوو‌لاره‌وه هۆگری و خویشه‌ویستی، خۆی نیشان بدا. راسته که ئانسلیم زۆرتر ئه‌هلی خویش رابواردن و لوئیر ئه‌هلی راو و شکار بوو، به‌لام له هه‌ر دهره‌فه‌تیکدا ئانسلیم خواز و دلخوازی خۆی بۆ به‌جی هینانی ویسته‌کانی لوئیر وه‌لا ده‌نا و لوئیرش هه‌ر به‌م چه‌شنه، ده‌ستی له هه‌وه‌سه‌کانی خۆی هه‌لده‌گرت تا ته‌سلیمی ویسته‌کانی ئانسلیم بی. به‌م شیوه ده نیوان ویسته‌کانی ئه‌واندا ئه‌وه‌نده ریکه‌وتن و هاونا‌هه‌نگی به‌رقه‌رار بوو که سه‌عاتیکی میزانیش ئه‌وه‌نده ریکویتی‌ک و هاونا‌هه‌نگ نییه.

ئانسلیم شیت و شه‌یدای کچی‌کی نه‌جیب و جوان له هاوشاریه‌یه‌کانی خۆی بوو که دایک و بابیکی زۆر به‌پیزی هه‌بوو. کچه‌که خویشی ئه‌وه‌نده پیزدار و سه‌نگین و گران بوو که ئانسلیم لی برا، به‌رازی بوونی هه‌فالی خۆی لوئیر، که بی ئیزنی ئه‌و قامکی ده ئاو نه‌ده‌نا، خوازینی لی بکا. ئه‌م کاره زۆر زوو که‌وته واری جیبه‌جی کردن و ئه‌و که‌سه‌ی که رۆیشه‌ خوازینی، لوئیر بوو؛ لوئیر کاره‌کانی زۆر جوان به‌پیشه‌ برد و ئانسلیم پاش ماوه‌یه‌کی که‌م، به‌مرادی دلی خۆی گه‌یشته، و «کامی» Camille ژى له‌وه‌ی که ئانسلیم شوویه‌تی، ئه‌وه‌نده خویشحال بوو که دایم و دهره‌م(*) شوکری خودای به‌جی دینا و سپاسی لوئیری ده‌کرد که ئه‌وی گه‌یاندووه‌ته ئه‌م به‌خته‌وه‌رییه گه‌وره‌یه.

له رۆژانی سه‌ره‌تادا (رۆژانی یه‌که‌می زه‌ماوه‌ند هه‌میشه رۆشن و دره‌وشاوه و پر له خویشی و شادین) لوئیر وه‌ک جارێ هاتوچۆی مالی دۆسته‌که‌ی خۆی ده‌کرد تا به‌بارستای توانای خۆی له جیژن و شادمانی ئه‌ودا به‌شدار بی و مباره‌ک بادی لی بکا، به‌لام کاتیک په‌سم و به‌زمی زه‌ماوه‌ند، کو‌تایی پی هات و چیدی مباره‌ک بادی و دیدار و چاو پیکه‌وتن پیویست نه‌بوو، لوئیر ورده‌ورده به‌حیسا‌یی‌کی فکری هاتوچۆی خۆی بۆ مالی دۆسته‌که‌ی

کەم کردووە. چون، بەرای ئەو - هەر وەک بیروبوچوونی هەموو پیاویکی عاقل دەبێ هەر ئەووە بێ - دیدار لە دۆستی بە ژن و مائ نابی بەشیوەی دیدار لە دۆستی سەلت و رەبەن بێ. چون هەر چەند سەفا و یەک رەنگی دۆستایەتی جیگایەک بۆ گومانی خراپ و دل پیسی ناهێلێتەو و ناشی بێلێتەو، لەسەر ئەوەشرا ئابرووی پیاوی ژندار ئەوەندە زوو پەلەتی تێ دەکەوێ کە مومکینە لە لایەن تەنانەت برایان و بەپلەیهکی بالاترەو لە لایەن دۆستانەو زامدار بێ.

ئانسلیم زوو بەساردوسرپی هەفالی خۆی زانی و زۆر بەتوندی گلهیی لێ کرد و پیتی گوت ئەگەر بیزانیبایە ژن هێنان مومکینە لەسەر رپی دیداری هەر رۆژەي ئەوان دەبێتە کۆسپیک، هەرگیز ئەم زەماوەندەي نەدەکرد و ئەگەر ئەو خۆشەویستییه دوو لایەنەي زەمانی سەلتی و بێ ژنی بۆ یەکتریان هەبوو، ئەوانی شیایوی نازناوی «یاری غار» کردووە، هیچ پێویست ناکا بەدەبەر چاو گرنتی هێندێ بابەتی لە خۆرای نازناویکی ئاوا سەیر و جوان و ئازیز لە ناو بچێ، کەوابوو، ئەگەر دەکارهێنانی واژەي «تکا» لە نیوان ئەواندا پێویستییهکی هەبوو، لە وی تکا دەکرد کە دووبارە وەک جارێ بێتەو خاوەن مائی ئەو و هەر وەک جارێ بێ تەعاروف و تیبینی هاتوچۆی ئەوێ بکا. متمانهشی پێ دا کە «کامی» دەسەلاتی بەسەر ویست و ئیرادەي ئەودا نییه و چون دەزانێ کە دەپێشدا پێوەندی نیوان ئەوان چەندە پتەو بوو، ئیستا لەو ساردی و سړی و خۆ پاراستنەو زۆر نارەحەتە و سەری سورماو. دەبەرانبەر ئەو هەموو دەلیل و شیرو رێوییهدا کە ئانسلیم هێنایەو تا لۆتیر قانێ بکا کە رەوشتی جارێ بگرێتەو بەر، لۆتیر وەها بەزانایی و تیگەیشتوویی جوابی داو کە ئانسلیم رازی بوو و لە نییهتە پاکەکانی هەوایی خۆی زۆر خۆشحال بوو. قەراریان دانا کە لۆتیر حەوتووی دوو رۆژ و رۆژی جێژنانیش بچیتە مائی ئانسلیم، بەلام هەرچەند لۆتیر ئەم بەلێنییهی دابوو لە دلی خۆیدا فکری دەکردەو کە دەو پێوندەي و هاتوچۆیهدا بچگە لەوێ بۆ پاراستنی شەرافەتی دۆستەکی پێویستە، کاریک نەکا، چون بۆ ئابرووی دۆستەکی بایەخیکی زۆرتری لە پیز و حورمەتی خۆی دادەنا. لۆتیر دەبێگۆت و چ باشیشی دەگۆت، کە میدریک کە خۆداوەند ژنکی جوانی بەنسیب کردووە، دەبێ هەم دە دیاریکردنی دۆستانیکدا کە هاتوچۆی مائی دەکەن و هەم هەلبژاردنی ژنانی ناشنا کە هاتوچۆی خیزانی دەکەن زۆر وریا بێ. چون کار و پیلان و فیل و تەلەکی نیو ئەم میوانی و قەرەبالغییهی لە سەیرانگا و زیارەتگا و شوینی تردا هەیه (کە هەمیشە ناکرێ لە ژنان دریغ بکری) پێشی پێ ناگیرێ. ئەو کارانە زۆر بەناسانی لە مائی خزمەن و باوهر پێ

کراوان، ئەنجام دەدرێن. هەر وەها دەبێگۆت کە میدرەکان هەرکام پێویستیان بەدۆستیک هەیه تا ئەوان لە هەلەنگووتن و هێندێ کاری نادروست بگێرنەو، چون زۆر هەلەکەوێ کە میدریک بەخاتری خۆشەویستی، هێندیک هەلە و لاری بوونی ژنەکی وەبەر چاویا یا لەبەر ئەوەی ژنەکی دلی نەهێشی، پێی نالی وابکە یا وامەکە، یا ئەو کارە لە تۆ ناوہشیتەو و خۆی لێ بپاریزە، بەلام نسحەت و رینۆینی دۆستیک لەم چەشنە بەسانایی رەنگە ئەو عیبەي میدرەکە لە ناوہری. بەلام دۆستیک ئاوا دلسۆز و فیداکار و شەریف کە لۆتیر دەلی دەبێ هەتبی لە کۆی دەست دەکەوێ؟ من کە لیم سوورە نازانم. تەنیا لۆتیر دەیتوانی ئەو دۆستە بێ. ئەو لۆتیرەي بەهەموو هیز و توانایەو پارێزەري شەرفی دۆستی خۆی بوو، لۆتیریک کە بەبیانوی جۆراوجۆر هەمووکات تێ دەکۆشا مەودای دیدارەکانی درێژتر کاتەو و کەمتر بچیتە مائی ئانسلیم تا چاوی هەرزەکارانی بێ کاروبار و زبانه بێ هەوسار و بەرەللاکان، لە هاتوچۆی لاویکی دەولەمەند و نەجیب زاده و خاوەنی هەموو سیفەتیک باش و پیاوانە نەکەوون بەر گومان و نەلێن بۆچی دەچیتە مائی ژنکی تەرز و لەباری وەک «کامی». چون هەر چەند بەنامووسی «کامی» خۆی، دەیتوانی پێش بەهەر چەشنە درۆ و دەلەسەیهک بگری. لۆتیر نەیدەوہیست نیویانگی باشی ئەو ژنە و ئابرووی میدرەکی دەمەترسی کەوێ و سایەي گومانی لەسەر بنیشی. لە ئاکامدا لۆتیر زۆرتری ئەو رۆژانەي کە دەبوایە بچیتە مائی دۆستەکی، بەشتی تروہی تێ دەپەراند و کارگەلیکی ئەنجام دەدا کە خۆی دەبێگۆت زۆر پێویست و لازم بوون، هەر بەو دەلیلەش گلهیی کردن و عوزر و بەهانە هێنانەو بووبوو کاری ئەم دوو دۆستە.

رۆژیکیان کە هەر دووک بۆ گەران و پیاسە کردن چووبوونە میدرگیکی قەراخ شار، ئانسلیم دۆستەکی خۆی برده گۆشەیهک و پیتی گوت:

«هەفالی لۆتیر، ئایا هیچ بیرت لێ نەکردووەتەو کە من دە بەرانبەر لوتف و رەحمەتی خودا دا کەمنی دە بنەمالەیهکی گەورەدا هێناوہتە سەر دنیا و ئەو هەموو نیعمەت و بەرکەتەي بەسەر دا باراندووم و لەوانەش زۆرتەر دۆستیک وەک تۆ و یاریکی وەک «کامی» ی پێ بەخشیوم - یانی دوو بەختەوہری کە ئەوەندەي شانیان هەلەگرتی قەراریان نەزانم، بەلام تا ئەو جیی پیم بکری دریغی ناکەم - من زۆر ناسپاسانە و ناشوکرانە جوابم داوہتەو؟ باشە ئیستا بەو هەموو بەرکەت و سەرەتیانە کە خۆشحالی ئادەمیزاد لەوانەو سەرچاوە دەگری و خۆشحالییەکان کە خۆشەختی دەدەن بەمرۆف، من گوزەران و ژبانی کەسیکەم هەیه کە غەمگینتر و داموتر و ناھومیدتر لەو دتەواوی دنیا دا گیر

ناکهوئ. نازانم چەند رۆژئیکە هەووسەیک دە دەرووندا سەری هەلداوه که خەریکە دەمخوا و لە ناوم دەبا. هەووسەیک وەها سەیر و سەر سۆرەینەر و دوور لە دابونەبیت که من سەرم لە خۆم سوپماوه و خۆم سەرکۆنە و مەحکووم دەکەم و دەگەڵ دەروونی خۆم شەڕ دەکەم و دڵم دەیهوئ که ئەم هەووسە بخنکینم و تەنەت لە فەرکەکانی خۆشمیان بشارمەوه. بەلام چون چی تر ناتوانم ئەم نەهینییە لە دڵدا رابگرم لانی کەم دەمەوئ دەگەڵ تۆی هاوڕێی خۆشەویستم که رازداری منی باسی بکەم، بەو هیوایه که لە سایەیی چاوەدێری تۆدا چاک بێمەوه و لە نیگەرانی و دڵراوایی سەرچاوەگرتوو لەو هەووسە هەرچی زووتر رزگاریم بئ و شادی و خۆشی بگەرێتەوه نێو ئامیزی ژیانم.»

لۆتیر که نەیدەزانی ئەم سەرەتا دووردریژە دەکیشیتە کوئ، بەواق و پرماییهوه گوئی بۆ قسەکانی ئانسلیم راکرتبوو و باوەکو دەزەینی خۆیدا تئ دەکووشا تا بەلکو بزانی ئەو هەووسەیی دۆستەکهی چیه، بەلام نەیدەپێکا و نەیدەزانی چ شتییکە وا دۆستەکهی هەژاندوو. سەرەنجام بۆ رزگاری لەو حالەتەیی نیگەرانی و چاوەروانییه، پێی گۆت که پێویست ناکا هێندە بەرەمز و کنیایه قسە بکا و دەق و دۆغری بلئ چیهی لە دڵدايه. ئانسلیم جوابی داوه «حەق بەتۆیه هەقال لۆتیر، وه ئیستە بەپالپشتی ئەو بریوايهی بەتۆم هیه، دەمەوئ پێت بلیم ئەو هەووسەیی دەمندا سەری هەلداوه چیه. ئەویش ئەوهیه دەمەوئ بزانی گەلۆ هاوسەری من «کامی» ئەوهندە من پیم وایه و بروام پێی هیه، ئەوهندە داوین پاک و بەناموسه یا خیر، وه بەدەست خستنی متمانه لەو راستییه، مەگەر بەمەکی ئەزموون که پاکیهی ئەوم بو ئاشکرا بکا، دەنا مەیسەر نابئ. هەر وهک ئاگر که خالیس بوونی زێر نیشان دەدا. لە راستیدا ئەو هاوڕێی، من با پێت بلیم ژن تا یهکییک خۆشەویستی بۆ دەرنەبرئ، ناکرئ بلئیه بەناموسه یا نییه. تەنیا ژنیک داوین پاک و بەعیفەت و ناموسه که دەبرانبەر وەعد و بەلئینی و دیاری و فرمیسک و ئاه و نالەیی عاشقیکی پێداگر، که سئ سەرهی(*) لەسەر هەلناگرئ، سەردا نەنوئنی و خۆی بەدەستەوه نەدا. ئەگەر هیچ پیاویک نەیهوی ژنیک لە خستە(*) بەرئ و فریوی بدا، بەناموسه و بئ ناموسیهی ژن مەلووم ناکا. ئایا ژنیک که دەرفەتی دەرکەوتن لە مالهوهی پئ نادری، ژنیک که ئەخلاقێ مێردەکهی دەناسئ و دەزانی که هەمان جاری یهکەم ئەگەر خەتایهکی پێوه ببینی رۆحی لئ دەستینئ، ئەگەر وەها ژنیک بەپاکی و ترسەنۆکی بمینیتەوه جیگهی سەرسویمانە؟ کهوابوو من نامەوئ ژنیک لە ترسان یا لەبەر بئ دەرەتانی و هەلنەکەوتنی هەل پاکداوین ماوەتەوه، دەگەڵ ژنیکه که هەزار جاری پئ گوتراوه و متمانهی ئەوینداری

پئ دراوه و کەوتووئەتە شوئینی، بەلام بەساع و سلامەتی و بەتاجی شانازی لە ئەزموونی وەسو سه و فریو هاتووئەتە دەرئ، وهک یهک چاوی کەم. کورتی بېرمەوه بەو دەلیلانەیی که گۆتم، بەزۆر دەلیلی تریشەوه که دەتوانم لێره باسیان بکەم، دەمەوئ خیزانم «کامی» لەو گرفتارییانە تئ پەرئ و بکەوئتە ناو تەندووهری ئەزموونی پیاویک که لایق و هاوشانی ئەو بئ و لئیه بوەشیتەوه داوای لوتف و ئاوڕ ویدانی ئەو بکا. ئیستە ئەگەر ئەو جۆرهی من دەمەوئ، ئەو لەم شەرەدا بەلقی نەخلی سەرکەوتنەوه هاتەدەر، ئەو دەم من بەختەوهریی خۆم بئ هاوتا دەزانم و دەتوانم بێژم که بۆشایی ئەمەلم پیر بووئە وه و لە دابەش کردنی ئەزەلیدا ژنیکه سەنگین و گران و خۆراگرم وەبەر کەوتوو که سولهیمانی حەکیم لەمەر ئەو گوتووئەتی: «کوا قیسەمت و نسیبی ئاوا وەدەست هەموو کەس دەکەوئ؟» بەلام ئەگەر واهات که مەسەله بەپێچەوانە کەوتەوه، تئ گەیشتن لەوه که من لە بۆچوونی خۆمدا بەهەل نەچوووبوم، هەلگرتنی باری غەم و ناھومئیدییک که بەحەق مومکینه لە ئەزموونیکه ئاوا پیر مەترسیدا تووشم بئ، ئاسان دەکاتەوه. ئەوجار، چون هیچ کام لەو قسانەیی که رەنگه تۆ دەولانانی ئەم رایه هەووسناکەدا بەمنی دەلئیه، نەتوانن من لە ئەنجامدانی بکیرنەوه، دەمەوئ ئەو رەفیقی خۆشەویست لۆتیر، ئامادەیی ئەنجامی دەرئیک بئ که دەبئ کاخی خۆشحالیی من دروست بکا. من دەرفەتی پێویست بۆ دەست بەکار بوون بەتۆ دەدەم و هەر شتیکی که بۆ فریودانی ژنیکه شەرەفەتمەند و پاکداوین و قانێع پێویست بئ، بۆ تۆی داوین دەکەم. شتیکی که منی هیناوتە سەر ئەم باره تا کاریکه ئاوا گەرە بەتۆ بسپیرم، نە کەسێکی تر، ئەوهیه که ئەگەر «کامی» بیهزئ و تۆ بەسەریدا زال ببی، کاری ئەم سەرکەوتنە ناگاتە پلەکانی دوايي خۆی و تەنیا مومکین بوونی رووداویک بۆ ئیمە مسۆگەر دەکا. بەمجۆره مەسەلهی دەستدریژی بەئابرووی من لە پلەیی قەست تئ ناپەرئ و رازی نەنگ و شەرەزاریی من دە بیدەنگی تۆدا نوقم دەبئ و من دەزانم ئەم بیدەنگییه تا ئەو جییهی پێوهندیی بەمنەوه هیه، هەر وهک بیدەنگی مەرگ هەتاهەتایی دەبئ، کهوابوو ئەگەر تۆ دەتەوئ من لە ژیانیکه و بەهره وەرگرم که بکیرئ ناوی ژیانیهی لەسەر دابنئیه، دەبئ بئ راورەستان ئەم بەرەنگارییه عاشقانەیه دەست پئ بکە، ئەویش نە بەشەرم و کەم پروویی و حەیاوه، بەلکو بەپیداگری و پرروویی و ماندوو نەبوونەوه که دڵخوازی منە و لە تۆی چاوەروان دەکەم.

بەلئ جا، ئەوه بوو ئەو قسانەیی که ئانسلیم، دەگەڵ لۆتیری هینانە گۆرئ و ئەمەیان وەها بەسەرئ و واق و پرماییهوه گوئی بۆ شل کردبوو که تا کۆتایی قسەکانی دەمی نەکردەوه.

لۆتیر کاتیک دیتی هه‌فاله‌که‌ی بیده‌نگه، زه‌ق زه‌ق تیتی رام، ده‌تگۆت ده‌شتیکی هه‌رگیز نه‌بینراو یا نه‌ناسراو ده‌فکرۆ و له‌ دیتنی ئه‌و شته‌ وه‌خته‌ زنده‌قی بچۆ. سه‌ره‌نجام پاش بیده‌نگیه‌کی درێژخایه‌ن، پیتی گوت: «من پیم وای ئه‌وه‌ی ده‌یلێ بیجگه‌ له‌ گالته‌ شتیکی تر نییه‌. به‌یه‌قین ئه‌گه‌ر پیم وای به‌راستی ده‌ته‌وێ ئه‌و کاره‌ بکه‌م، نه‌مه‌ده‌ه‌شتت قسه‌کانت تا ئاخ‌ درێژه‌ پێ بده‌ی و له‌ نیوه‌یدا قسه‌کانت پیت ده‌بیری. من وای بۆ ده‌جم یا تۆ هیچ من نانا‌سی یا من تۆ هیچ نانا‌سم. به‌لام من باش ده‌زانم تۆ ئانسلیم و تۆش باش ده‌زانی من لۆتیرم. ته‌نیا له‌ به‌ختی به‌د، پیم وایه‌ تۆ ئانسلیمی جار‌ان نیت و تۆش وێ ده‌جۆ پیت وای من لۆتیره‌که‌ی جار‌ان نیم، چون‌ نه‌ ئه‌و قسانه‌ی به‌منت گوت له‌ ئانسلیمی هه‌فالی پێشووی من ده‌کالێته‌وه‌ و نه‌ ئه‌و داوا کاریه‌ی له‌ منی ده‌که‌ی له‌ لۆتیریکی ده‌کرۆ که‌ ده‌یناسی. له‌ راستیدا هه‌ر وه‌ک به‌کیک له‌ شاعیران گوتویه‌تی، دۆستانی باش ده‌بێ دۆستی خۆیان له‌ محه‌کی ئه‌زمون بدن، به‌لام مه‌به‌ستی شاعیر له‌م قسه‌یه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ نابێ له‌ دۆستان چاوه‌ڕوانی کاریکت هه‌بێ که‌ دژی فه‌رمانی خوداوه‌نده؛ له‌ جیگایه‌که‌ که‌ کافرێک ئه‌و بۆچونه‌ی هه‌بێ، به‌شێوه‌یه‌کی هه‌راوتر بۆچوونی که‌سیکی مه‌سیحی، که‌ ده‌زانی خۆشه‌ویستی خودایی بۆ خۆشه‌ویستی به‌شهری نابێ له‌ ده‌ست بدا، ده‌بێ هه‌ر ئه‌وه‌ بێ. وه‌ ئه‌گه‌ر هه‌فالیک کار بگه‌یه‌نێته‌ ئه‌و شوێنه‌ که‌ ئه‌رکه‌کانی خۆی ده‌به‌رانبه‌ر خودادا، له‌به‌ر خاتری دۆستیک فه‌رامۆش بکا، ده‌بێ بۆ ئه‌م کاره‌ ده‌لیلی قورس و تۆکه‌می هه‌بێ و ته‌نیا کاتیک ده‌بێ ئه‌وه‌ بکا که‌ گیان و مال و نامووسی دۆسته‌که‌ی ده‌مه‌ترسی که‌وتبێ. ئیستا ئه‌ی ئانسلیم به‌من بلێ که‌ له‌ نامووس یا گیانی تۆ کامیان ده‌مه‌ترسیدایه‌ تا من خواهیشتی تۆ جێبه‌جۆ بکه‌م و بۆ ئه‌و کاره‌ قێزه‌ون و چه‌په‌له‌ مل بده‌م؟ دیاره‌ هیچ کامیان به‌پێچه‌وانه‌ له‌وه‌ی‌را که‌ من تیتی ده‌گه‌م، تۆ له‌من داوا ده‌که‌ی که‌ شه‌ره‌ف و ژیان‌ت لێ بستینم و له‌ هه‌مانکادا شه‌ره‌ف و ژیان‌ی خۆشمی له‌سه‌ر به‌خت بکه‌م. چون‌ ئاشکرایه‌ ئه‌گه‌ر من شه‌ره‌فی تۆ نه‌پارێزم و تیتی رۆبیم گیانی تۆشم ئه‌ستاندووه‌، چون‌ ئینسانی بێ ئابروو ده‌گه‌ل مردوو چ جیاوازیه‌کی نییه‌ و ئه‌گه‌ر ئه‌و جوهری تۆ ده‌خواری من بيمه‌ هۆی به‌دبه‌ختی تۆ. خۆیشم بێ ئابروو ده‌بم و ده‌بمه‌ مردوویه‌ک که‌ به‌رواله‌ت ده‌ بزوی و دیت و ده‌جۆ. گوێ بگره‌ هه‌فاله‌ ئانسلیم، سه‌به‌ر بگره‌ و تا کاتیک من هه‌رچی له‌مه‌ر هه‌وه‌سی مالخولیایی تۆ به‌میشکمد دێ، پیم نه‌گوتووی، قسه‌م پێ مه‌به‌ره‌. له‌ پاشان هه‌رچی به‌ته‌وێ تۆ به‌منی بلێی و من جوابت بده‌مه‌وه‌، کاتمان هه‌یه‌. ئانسلیم گوتی: به‌چاوان! هه‌رچی ده‌ته‌وێ بیلێ! ئه‌وجار لۆتیر له‌ درێژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی: «ناخ ئه‌ی ئانسلیم، وا تێ ده‌گه‌م

فکری تۆ ئیستا وه‌ک فکری موسولمانانه‌ که‌ نه‌ به‌ئایه‌ته‌کان و فه‌رمانه‌کانی کتیبی پیروژ (ئینجیل) ده‌توانی ئه‌وان مرزهم بکه‌ی که‌ دینه‌که‌یان به‌تاله‌ و نه‌ به‌هینانه‌وه‌ی ده‌لیلی عه‌ق‌لی یا پالپشتی حوکم و فه‌رمانی دینی: بۆ ئه‌وان، ده‌بێ شاهید و نموونه‌ی هه‌ست پینکراو و به‌رچاو که‌ نه‌کرۆ حاشای لێ بکه‌ی و ده‌لیلی ریازی حاشاه‌نه‌گرت، به‌ده‌سته‌وه‌ بێ، وه‌کو ئه‌وه‌: هه‌رکات له‌ دوویه‌شی به‌قه‌ده‌ر یه‌ک دووبیری وه‌ک یه‌ک، هه‌لب‌گری، باقیمه‌نده‌ی ئه‌و دوویه‌شه‌ش به‌قه‌ده‌ر یه‌ک ده‌بن.» و؛ چون‌ ته‌نانه‌ت ئه‌و ئه‌سله‌ مسۆگه‌ره‌ش ته‌نیا به‌قسه‌حالی نابن ده‌بێ ئه‌وه‌یان به‌کرده‌وه‌ نیشان بده‌ی و به‌ده‌ست لێیان حالی بکه‌ی؛ وه‌ به‌و حاله‌شه‌وه‌، دیسان هیچ که‌س ناتوانی ئه‌وان وادار بکا دینی پیروزی ئیمه‌ قبول بکه‌ن و من ئیستا مه‌جبوورم بۆ تیگه‌یانندی تۆ هه‌ر ئه‌و پێنازه‌ بگرم، چون‌ ئه‌و هه‌وه‌سه‌ی ده‌لی تۆدا سه‌ری هه‌لداوه‌ ئه‌وه‌نده‌ له‌ جاده‌ی عه‌قل و شعور به‌دووره‌ که‌ من هه‌رچه‌ندی به‌وه‌ی تۆ له‌ ساویلکه‌یی خۆت ئاگادار بکه‌مه‌وه‌ هیچ فایده‌ی نابێ. بۆیه‌ ده‌لیم ساویلکه‌یی که‌ له‌ حالی حازردا، نامه‌وێ بیجگه‌ له‌وه‌، ناویکی تری له‌سه‌ر دا‌بنیم و ته‌نانه‌ت دلم ده‌خواری تۆ به‌جۆ بیلیم تا تۆم به‌و شیتیه‌یه‌وه‌ که‌ رووی تیکردووی ته‌می بکه‌م. به‌لام ئه‌و پێوه‌ندی و دۆستایه‌تییه‌ی هه‌مانه‌ ئیزنم نادا له‌واری تۆدا هینده‌ش بێ به‌زهم، به‌پێچه‌وانه‌ من مه‌جبوور ده‌کا تۆ له‌و مه‌ترسییه‌ی له‌سه‌ر ته‌ رزگار بکه‌م و تۆ ئه‌ی ئانسلیم، بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌م مه‌ترسییه‌ به‌روونی ببینی، جوام بده‌وه‌ که‌: مه‌گه‌ر به‌منت نه‌گوت که‌ ده‌بێ به‌ژنیک که‌ له‌ ته‌نیا‌یدایه‌ پێشنیاری دل‌داری بکه‌م؟ به‌ ژنیک نه‌جیب ده‌ستدریژی بکه‌م؟ به‌ ژنیک که‌ خوازله‌وک(*) نییه‌، دیاری و سه‌وقات بده‌م؟ به‌ژنیک ئاگا له‌خۆ و به‌تیبینی عه‌رزى ئیراده‌ت و خزمه‌ت بکه‌م؟ به‌لێ تۆ ته‌واوی ئه‌وانه‌ت به‌من گوت، زۆر باشه‌، ئه‌گه‌ر تۆ ژنیک وات هه‌یه‌ که‌ ته‌نیا‌یه‌، نه‌جیبه‌، تیبینه‌، پاکداوینه‌، چاوی له‌ ده‌ستی که‌س نییه‌، ئه‌دی له‌ چی ده‌گه‌ری؟ ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ئه‌و له‌و ئه‌زمونه‌ پيسه‌ و له‌و هه‌موو ده‌ستدریژییه‌ی که‌ من ده‌بێ به‌هه‌ریمی نامووسی ئه‌وی بکه‌م، سه‌ربلیند دیته‌ ده‌ری، ئه‌و ده‌م چ ناو یا عینوانیکی به‌رتر له‌وه‌ی که‌ ئیستا هه‌یه‌تی به‌و ده‌ده‌ی؟ ئایا ئه‌و ده‌م له‌ ئیستا باشتر ده‌بێ؟ یا تۆ باش له‌و حالی نی، یا خۆشت نازانی چت ده‌وێ: له‌ حاله‌تی یه‌که‌مدا بۆچی ده‌ته‌وێ ئه‌و به‌تاقی که‌یه‌وه‌؟ باشتر ئه‌وه‌یه‌ ده‌گه‌ل ئه‌و وه‌ک ژنیک خراپ ره‌فتار بکه‌ی؛ به‌لام ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ژنیک برۆا پینکراو و باشه‌ ئه‌زمون کردنی شتیکی راست و دروست دوور له‌ عه‌قل و تیبینییه‌. چون‌ پاش ئه‌زمون، ئه‌و هه‌مان قه‌در و قوتبی ده‌بێ، که‌ وابوو یه‌قین، ئه‌زمون کردنی شتانیک که‌ زیانی زۆرتر له‌ قازانجه‌، کاری پیاوی بێ عه‌قل و نه‌فامه‌، به‌تایبه‌تی کاتیک که‌ زۆر یا

مەجبور بوونیک لە ئارادا نەبێ و بەتایبەتی کاتیک بزانی که ئەو کارە شیتییەکی ئاشکرایە. کاری دژوار یا بۆخودا، یا بۆ دنیا یا لە یەک کاتدا بۆ هەر دووک لایەن ئەنجام دەدرێ. ئەوەی که بۆ خودا دەکرێ ئەوانەن که پیاگ خاسان دەیکەن و ئەوانە ویستوویانە بەلەشی بەشەرییەوه گیانی مەلەکووتیان هەبێ؛ ئەوەی بۆ دنیا دەیکەن، هەمان شتە که کەسانی دنیادار دەیکەن. هەمان ئەوانەیی که چوار قورنەیی عالەم دەگەرێن و دەریا و وشکانی دەژێر پێ دەنێن بۆ ئەوەی سەرۆت و مال و سەرەیک بنێن و سەرەنجام ئەوەی لە یەک کاتدا هەم بۆ خودا و هەم بۆ دنیا دەیکەن، کاری ئەو سەربازە دلێرانەییە که کاتیک کەلتینکی گەورە دەبورج و دیواری دوژمندا دەبینن - ئەو کەلتین و کەلەبەرانی بۆ نمونە بەگوللەتۆپ دروست بکەن - هەر ترس و هەراسیکی دەخۆیاندا هەستی پێ دەکەن هەلی دەپێژن و تووپی هەلەدەن و بێ ئەوەی فکری لێ بکەنەوه یا مەترسییەکی گەورە که هەرەشە لە بوونیان دەکا دەبەرچاو بگرن، بۆ ئەوە لایقی ئەو بن که ئەرکی خۆیان بەرانبەر بە دینی خۆیان و گەلی خۆیان و شای خۆیان ئەنجام بدەن، نازایانە دەچن دە گۆرەپانی شەر و پیکدادان که ڕەنگە هەزاریان لێ بکوژرێ. ئەوانەن ئەو کارانەیی که دەگەڵ هەموو مەترسی و ناخۆشی و زەحمەتگەلیکی که هەیانە، مەرۆفی شەرافەتمەند ئەنجامی دەدا. بەلام ئەو کارەیی که بەرپێژت دەتەوێ ئەنجامی بدە، نە لە لای خودا بایەخێکی هەبێ، نە مال و سەرەووتت بۆ پەیدا دەکا و نە لە نێو خەڵکدا شانازی و ناوبەدەرەویتی بۆ مسۆگەر دەکا. چون ئەگەر بەمرادی خۆت سەرکەوتنیش و دەست بێنی نە شانازیت زیاد دەکا نە مال و سامانت و نەریز و حورمەتت و ئەگەر ئاکامی ئەم ئەزمونە بەپێچەوانە دەربچێ، تووشی پەژارە و خەمناکییەکی دەبێ که پشتت دەشکینێ و خۆی لەبەر رانگری. بەوێش که خەڵک بەو پازە نازانی فایدهیهکی بۆ تۆ نابێ، چون هەر ئەوەندە خۆت بزانی چ باسە، جەرگت لەت لەت و هەناوت خرا دەبێ. بۆ ڕوون کردنەوهی زۆرتر دەمەوێ کۆپلەیهک لە شیعری شاعیری بەناویانگ لویجی تانسیتۆت^(۲۱۸) بۆ بخوینمەوه که لە کۆتایی بەشی یەکمەمی هۆنراوهی «ئەسرینەکانی سین پی یەر» دا گووتویەتی و ئەم شیعرانەش بەمجۆرەن:

۲۱۸ - Luigi Tansilo له شاعیرانی ناپل دە سەدهی شانزەمی زایندایە. ئەم شاعیرە لە سەرەتادا شیعریکی لە ژێر سەردیتری «ترئ چن» دا نووسی که دەگەڵ عیفت و عیسمەتی گشتی و دەگەڵ بنەماکانی دین دزایەتی هەبوو که پاپ تەکفیر و لەعنەتی کرد و بەتۆلەیی ئەو شیعەرە ئەوجار شیعری «ئەسرینەکانی پییەر» ی هۆندەوه که بوو بەهۆی رزگاربوونی له کوشتن. ئەم شیعەرە پاشان له لایەن «مالریب» شاعیری فەرەنسی وەرگیرانیکی نازادی لێ بلاو کرایەوه. (مۆریس باردۆن)

«ئەو

ئەو کاتەیی رۆژە دەبیتەوه، پەژارە و کەسەر هاوڕێی دەگەڵ

شەرمەزاری دەروچی «پی یەر» دا پەرە دەستین؛ و،

باوەکو کەس ئاگادار نییە، ئەو لەوهی که دەزانی تاوانی کردوو

له بوونی خۆی شەرم دەکا؛ چون له دلی پاکدا تەنیا

روانینی خەڵک نییە که شەرمەزاری هەلەدەستینی، بەلکو

هەر چەند بێجگە له ئاسمان و زهوی کەس پێی نەزانیبی، ئەو دەگەڵ

گوناهێکی کرد، له خۆی شەرمەندە دەبێ.»

«کەوابوو گریمان عەیب و عاری تۆ دەژێر پەردەشدا بمینتەوه، له دەرد و سزاکێشان رزگاریت نایە؛ بەپێچەوانەوه، هەمووکات دەبێ بگری. نە بەفرمیتسکیک که له چاوی هەلەدەرژێ، بەلکو بەخوینیک که له دل هەلەدەقوێ، هەر وهک ئەو حەکیمە خۆش باوەرەیی که بەپێی ریبوایەتی شاعیری ئیمە، ویستی جامی جادوویی بەتاقی کاتەوه که «رینۆی»^(۲۱۹) وریا و بەئەزمون بەتفیکرین و عەقڵیکی پر له تینینییەوه خۆی لێ پاراستبوو؛ هەر چەند ئەم نەزێلەیه خەیاڵ پلاویکی شاعیرانەیه، زۆر نوکتەیی ئەخلاقیی تیدا هەبێ که جینی خۆیەتی هەمووان تیان بگن و پەندیان لێ وەرگیرن، بەلام ئەوێ من دەمەوێ بەتۆی بێژم ئەو تەلە گەورەیهی که خەریکی وەسەری پەری، بۆ تۆ ڕوون دەکاتەوه، تۆ ئەی ئانسلیم بلێ بزانت ئەگەر لوتفی خودا یا ئاورلیدانەوهی تەقدیر تۆی کردبا خاوەنی باشترین و گران بایترین ئەلماسی دنیا، ئەلماسیک که هەموو جەواھیرتاشانی دنیا بەدیتنی، شیت و شەیدا بووبان و هەموو یەکدەنگ گوتبایان که ترووسکە و جوانی و نایابی ئەو ئەلماسە

۲۱۹ - چیرۆکی حەکیمی خۆش باوەر و جامی جادوویی، ئیشارە بەروداویکە که ئاریۆست شاعیری بەناوبانگی ئیتالیایی دە تەرەنەکانی چل و دووم و چل و سێیەمی کتیبی هۆنراوهی خۆی بەناوی «رۆلانی تورە» دا هیناویەتی. وهک دە پێشداش گوتمان سێروانتیس داستانی کون پشکنی بێ تەبیری له وەرگرتوو. له دوو تەرەنەدا حیکایەت کراوه که ئەو مێردانەیی له ژنی خۆیان بەشک بوون له و جامە جادووییە ئایان دەخواردووه و دە رازی ژنی خۆیان دەگەشتن. رینۆ Renaud که شەوی پیش، له خواردنەوهی ئاو له و جامە سەرپێچی کردبوو بەیانی تی گەشت که حەکیمیک بەناوی ئانسلیم، که ئەز قەزا دەگەڵ قارەمانی کتیبی سێروانتیس هاوینتووه، له و جامەیی خواردووتەوه و له بەختی بەد ئەوی نەدەبا بیبینی دیتوویەتی. (مۆریس باردۆن)

تا ئیستا ئی هاوری ئانسلیم هر چی گوتم له بارهی تۆدا بوو، ئیستا وا باشه لهو شتانهی که پیوهندییان بهخۆمهوه ههیه، هیندیک قسههت بۆ بکهه. لهو بارهشهوه عوزرخواری دهکهه که قسهکانم زۆری درێژه پهیدا کرد چون ئهو غاره پر پیچ و خوارهکه و پیچهکهی تۆ خۆت تی هاویشتنوه و دتهوی من لهوی دهرت هینمهوه، ئهم فرهویژییهی پی دهوی. تۆ من بهدۆستی خۆت دهزانی و بهو حالهشهوه دتهوی ئاپرووم بهری، ئهوهش بهپیچهوانهی دۆستایهتی تۆیه، بهلام بابهتهکه بهوهی کۆتایی پی نایه. چون تۆ دتهوی من ئاپرووی تۆش بهرم. چ شتیک لهوهی ئاشکراتره که تۆ دتهوی ئاپرووی من بهیه؟ چون هر که من داوای دلداری له کامی بکهه، ئهو جوهری که تۆ له منت دهوی، بهیهقین بهپیاویکی پهست و بی شهرفم دادهنی. چون ئهو کاره له منیکی که دۆستی ئیوهم زۆر بهدوره. وه لهوهشدا که دتهوی من ئاپرووی تۆ بهرم، دیسان شکیک نییه. چون وهختیک «کامی» ببینی که من دمهوی، دلداریم دهگه ل بکا، دهبی وا فکر بکاتهوه که من لهودا خالیکی کز شک دهبهم و هر ئهوهش منی هان داوه تا نییهتی شهیتانی خۆمی بۆ ئاشکرا بکهه! وه ئهگه ئهو لهه ریگهوه خۆی بهبی ئاپروو بزانی، ئهم بی ئاپرووییهی ئهو داوینی تۆش پیس دهکا، چون ئهو ملکی تۆیه. لیرهوه ئهم باوهره گشتیه لهمه ری میدری ژنی زیناکار سهری هه لداوه که ده لاین: هر ئه اندازهش میدرد له فهسادی ژنی خۆی بی خه بهر بی و بۆ له دهسدانی ئهو، خۆی دهرهت و بیانوی نه دایته دهستی، دیسانیش خه لک ناویکی پهست و تهوهیناوی لهسه ر ئهو داده نین و کهسانیک که له رهفتاری ناپه سندی ژنه کهی ئاگاداران، بهچاوی سووکایه تی چاوی لی ده کهن نه که بهچاوی دل پی سووتان، هر چه ند ده سزنانن تاوانی ئهو نییه و هه رچی هه یه له هه وه سبازیی ژنه که یه وه سه رچاوه ده گری. به لام من دمه وی به تۆ بلیم که بۆچی میدری ژنی نانه جیب به حه ق بی ئاپرووه. هر چه ند که خۆی له فه سادی ژنه که ی بی خه بهر بی و ه یچ شیه وه تاوانیک له لایه ن خۆیه وه نه بی و ه یچ دهره ته تیکی بۆ ئالوده بوونی ژنه که ی نه ره خساند بی. تکایه له گویدان به قسه کانم ماندوو مه به. چون هه رچی ده یلیم هه مووی هر به قازانجی تۆ ته واو ده بی. کاتیک خودا وه ند باوکی یه که می ئیمه ی له به هه شندا دروست کرد، به پیی ریوایه تی کتیبی پیروژ، خه ویکی قورسی به سه ردا هینا و له و کاته دا که ئاده م له خه ودا بوو له که له که ی چه پی دهنده یه کی دهر کیشا و له م دهنده یه دایکه هه وای دروست کرد. هر که ئاده م له خه و راپه ری و هه وای چا و پی که وت هاواری به رز کرده وه که: ئه وه گوشتیکه له گوشتی من و ئیسفانیکه له ئیسفانه کانی خۆم!» و خودا به وی گوته: ئاده می هر بۆ ئهو ژنه دایک و بابی خۆی به جی دلی و پیکه وه

دهبه دوو لهش له گوشتیکه!» هر دهوان رۆژانیشدا بوو که گریدانی ئاسمانی ژن و میدرایه تی هاته ئاراوه. گریدانیک که رسته ی پیوهندییه کانی ئه وهنده مه حکه مه که ته نیا مردن ده توانی بیسیتی. وه هایه قودرهت و تایبه تمه ندی ئهم گریدانی مۆجزه مانه نده، که له ئه سه ر ئه ودا دوو تاکی جیاواز له یه کتر دهبه له شتیکی یه کگرتوو له گوشتیکی یه کسان، ئهم ئه سله ده خانواده باشه کاندان، که دوو هاوسه ر به دارا بوونی دوو پۆخ، ئیراده یه کیان زۆرتر نییه، زۆرتر راسته. له ویوه به و ئاکامه ده گه ین که چون ژن و میدرد هر دووک له یه ک گوشتن په لای شه رم و عه یب و عار ئه گه ر له داوینی ژن بنیشی یا عه یب و ئیرادیک هه بی و له حورمه تی ئهو که م بکاته وه، ئهو بابه ته میدرده که ش ده گریته وه و عه یب داری ده کا. هر چه ند وه ک گوتم با میدرد ه یچ هه ل و دهره ته تیکیشی بۆ ئهم بارودوخه پیک نه هینا بی. چون هر وه ک دهردی لاق یا دهردی هر ئه ندامیکی تر له به دهنی ئاده می له به ر ئه وه ی هه موو ئه ندامه کان له یه ک گوشتن دته واوی به دهندا هه ست پی ده کری و هر وه ک سه ری مرۆف، ئیش و ئازاری گوژیگی با هه ست پی ده کا، هر چه ند ده خاله تیکیشی تیدا نه بوو بی، هر ئاوا هه میدرد ده بی ئاپرووی ژنی خۆیدا به شداره، چون هر دووکیان یه ک بوون، یه ک شتن. ئه وچار چون ته واوی شه رافهت و بی شه رافه تی له دنیا دا له گوشت و خوین سه رچاوه ده گرن و بی ئاپرووی ژنی نانه جیب ژنی له م چه شنیه، حه ق ئه وه یه که به شیک له و ببیته به شی میدرده که ی، جا با خۆیشی له و شته بی خه بهر بی و حه ق ئه وه یه که ئه ویش خۆی به بی ئاپروو بی نیه ته ئه ژمار. که وا بوو ئه ی ئانسلیم، چاوی بینین بکه وه و بروانه ئه و مه ترسییه که به تیگدانی ئارامی و هیمنایه تی ژیا نی هاو سه ره که ت بۆ خۆتی وه خۆ ده خه ی! بروانه که بۆ چ کونپشکنیه کی بیه ووده و دوور له تیبینیه که دته وی هه وه سه نووستوو هکانی ده دلی پاک و بی ژنگ و ژاری ئه ودا هه لستینی! وریا به ئه وه ی خۆی بۆ دمه ترسی ده خه ی، زۆر چکۆله یه و ئه وه ی ره نگه له ده سستی ده ی گه لیک مه زنه، که من ئیدی شتیکی تری له سه ر باس نا که م. چون بۆ پیدا هه لدانی ئه و، وارهم پی نه ماوه. به لام ئه گه ر ته واوی ئه وانه ی گوتم بۆ ده ست به ردار بوونی تۆ له و ته ما ناپه سنده به س نییه، ده توانی به دوا ی ئامرازیکی تر دا بچی تا ئاپرووی خوتی پی له ناویه ری، چون من نامه وی ئهم ئامرازه بم. جا با دۆستایه تی تۆش، که له ده ست چوونی ئه و بۆ من گه وره ترین خه ساره، له ده ست بده م.»

لۆتیری پاکداوین و دوورئهن دیش، پاش ئه وه ی به م جوهره قسه ی کرد، بی دهن گ بوو و ئانسلیم وه ها په ریشان و سه رلشیشوا و بوو که تا ماوه یه ک نه یه توانی قسه یه ک بکا.

سهره نجام که وهخو هاتهوه گوتی: ههفال لوتیر دیتت من به چ سهرنجیکهوه تا ناخری گویم بۆ تۆ راگرت! لهو دهلیل و پهند و نهقل و شاهیدانهدا بۆت باس کردم تی گهیشتم که خودای مهزن چ فکریکی دروست و نهنگیوهی داوه بهتۆ و نهوهشم بۆ پروون بووهوه که له دوستایهتیدا گهیشتوویه چ پلهیهکی بالا و ههروهها دان بهوهدا دینم و قانیع بووم که نهگهر وهدوای نهو فکره وهسوهسهیهم بکهوم لهخیر وهرگهراوم و پرووم ده شهپ کردووه. بهو حالهشهوه تۆ دهبی وهک نهخوشیک چاو له من بکهی که جاروبار ژنان له مهگیرانی کردندا تووشی دهبن و دهیانهوئ خۆل و گتیج و پهژی و شتانیکی لهم چهشنه بخۆن که چاو لیکردنیان قیز و بیژ دهبزوینتی، چ دهگا بهخواردنیان. کهوابوو بۆ چارهسهری من دهبی فیئل و تهلهکهیهکه دهکار بگری و نهوهش خوئی کاریکی دژوار نییه. تۆ تهنیا دهبی، بهمودارا، یا لاری کهو(*) مهیریژه، به«کامی» پیشنیاری دلداری بکهی و نهو یش وهسوهسه زۆر کاری لی ناکا که له ههمان سهرهتای کاردا کۆشکی عیسمهت و حهای پرووخی. من تهنیا بهوهنده نهزمونه رازی دهبم و تۆش مهرجی دوستایهتیت وا بهجی هیناوه که نه تهنیا بوونی منت بۆ من هیناوهتهوه، بهلکو قانیع دهکهی که ههرگیز نامووسی خۆم له دست نهدهم. تۆ تهنیا بهیهکه دهلیل مهجبووری تهسلیمی ئیرادهی من بی، نهویش نهوهیه که چون من لی پروام نهو نهزمونه نهنجام ههر بدهم، تۆ رازی نابی که من نهم فکره شیتانهی خۆم دهگهل کهسیکی تر باس بکهم. چون بهو کاره ئابرووی خۆم، که تۆ دهتهوئ نهیهلی بتکی، له دست دهدهم. لهمهپ نهوهشهوه که دهلی ئابرووی تۆ له لای «کامی» دهچی، زۆر گرینگ نییه، چون تۆ دهتوانی پاشان که دهرهوی خۆراگرییهکهی تهواو بوو، پیی بلیی که نهمه پلان و بهرنامهیهکی ساختهیی بووه و راستیهکهی پی بلیی و دووباره ریز و حورمهتی پیشی وهدهست بخهیهتهوه، کهوابوو نیستا که تۆ مایهیهکی زۆر دانایی و بهههمان مایه کهمهکهوه رهنگه دنیایهکه شادی و بهختهوهری بهنسیبی من بکهی، خواهیشتی من ههر چند بریکیش کهند و کۆسپی لهسهر ری ههبی، رهد مهکهوه و ههر وهک گوتم دهگهل دست بهکار بوونی من مهسهلهکه بهسوودی خۆم کۆتایی پی دینم.»

لوتیر که دیتی نهخیر ئانسلیم عهزمی جهزمه و له کهری شهیتان نایهته خوارئ و له لایهکیشهوه ههپهشهی لی دهکا نهگهر بهقسهی نهکا نهو کاره ناپهسنده حهوالهی کهسیکی تر دهکا. بۆ خو پاراستن له ئاکامی خراپتر لی برا که دلی ههفالکهی نهشکینتی و نهوهی دهیهوئ نهنجامی بدا. بهو نهزمهوه که گهریانی کارهکه بهشیوهیهکه راپهزینی که رۆحی «کامی» نهشیوینتی و مهبهستی ئانسلیمیش جیبهجی بکا. تکای له دوستهکهی کرد له

باهتهوه دهگهل کهسی تر قسان نهکا. چون نهو خوئی ئامادهیه له کاتی مناسیدا دست پی بکا.

ئانسلیم ههفالی خوئی بهگهرمی دهئامیز گرت و نهوهندهی سپاس لی کرد که دهتگوت کاریکی سهیر و سهمهرهی بۆ نهنجام داوه و گهورهترین لوتفی دهگهل کردووه، پاشان ههر دووک قهراریان دانا که رۆژی دوایی دست بهکار بن. ئانسلیم قهولی دا که ومخت و مهودای پیویست بۆ لوتیر دابین بکا و زیر و جهواهیراتیش ههرچهندی بۆ فریودانی خاتون پیویست بی بۆی ئاماده بکا؛ بهوی گوت که شهوانه له پیش مالی هاوسههرکهی ئاوازی دلداری بخوینتی و شیعرى عاشقانهی بۆ بنیبری و پیشنیاری پی کرد نهگهرخوئی نازانی شیعر ههلبهستی نهو ئامادهیه له جیگهی نهو شیعران دابنی. لوتیر ههموو نهو مهرجانهی قبول کرد، بهلام نهیهتیکی تهواو دژوان دهگهل نهوهی ئانسلیم دهویدا شکی دهبرد. بهلی پاش نهو قهول و قهرارانه ههر دووکیان هاتنهو مالی ئانسلیم و، دیتیان که «کامی» له درهنگ هاتنهوهی ئانسلیم نیگهرانه. چون میردهکهی نهو رۆژه زۆر درهنگ گهراپوهوه مال.

لوتیر گهراوه مالی خوئی و ئانسلیم لهمالی خوئی مایهوه، بهلام نهو یهکهیان خویشحال بوو و نهوی تر بهفکر و خهیالی ناخۆشهوه دهرۆیشت و نهیدهزانی چ بکا که لهو راسپارده بی شهرمانهیه سهر بلند بیهته دهر. بهلام شهو که داهات فکریک بهزهینیدا رابرد که بی نهوهی ئیهانه و سووکایهتییهکی به«کامی» کرد بی، ئانسلیم فریو بدا. سبهینهی نهو شهوه بۆ خواردنی نههار رۆیشته مالی دوستهکهی و ژنی ئانسلیم وهک جارن بهخاتری دوستایهتی میردهکهی زۆر بهگهرمی وهری گرت. پاش خواردنی نههار سفرهیان کۆ کردهوه و ئانسلیم داوای له هاوپی کهی کرد چون بۆ راپهزاندنی کاریک ناچاره یهک دوو سهعات برواته دهرهوه، نهو له مالهوه له لای «کامی» بمینیتتهوه و چاوهپروانی گهپانهوی نهو بی. «کامی» ویستی پیش بهرۆیشتنی میردهکهی بگری و لوتیر پیشنیاری کرد دهگهلی وهدرکهوئ، بهلام ئانسلیم بهگوپی هیچکامیانی نهکرد، بهلکو بهپیچهوانه پیی چهفاند که لوتیر حهتمهه له مال دابینیشی تا دهگهریتهوه، چون دهیهوئ مهسهلهیهکی گرینگی دهگهل باس بکا. ههروهها بهخیزانیشی راسپارد تا دیتتهوه لوتیر بهتهنیا بهجی نههیلی، سهره نجام وهها وهستیانه بۆ پیویستی رۆیشتنه دهرهوهی خوئی پاساوی هیناوه که کهس نهیدهتوانی باوهر بکا نه کاره ساختهیی و درۆیه.

ئانسلیم وهدرکهوت و لوتیر و کامی دووبه دوو له پشت میز بهجی مان، چون ههموو

خیزان و دست و پیوهند چوووون نه هار بخون. ئیستا لۆتیر پای نابوو مهیدانکی دهره کیشراو که له ویدا هاورتییه کهی دهیویست له حالی دهرگیری دهگه‌ل هریفدا بیینی. ئیستا هریف له بهرانبهری دانیشتبوو که دهیتوانی بهچهکی جوانییه کهی لهشکریک پالەوانی چهکار تیک بشکینی! ئیستا داوهری بکه‌ن لۆتیر حه‌قی بوو بترسی یا نه؟ لۆتیر نه‌یا کاریکی که کردی ئەوه بوو ئانیشکی خسته سهر باسکی کورسییه کهی، پاشان دم و چاوی خسته سهر له پی دهستی و به‌عوزرخوازییه وه به کامی گوت تا ئانسلیم دیته وه، دهیه‌وی که میک به‌سه‌یته وه. کامی له جوابدا گوتی له سهر دۆشه‌گ و ناز بانج باستر ده‌توانی به‌سه‌یته وه تا له سهر سه‌نده‌لی و ته‌عاروفی کرد که بجیته ژووری ئەو؛ به‌لام لۆتیر به‌هیچ کلۆجیک ئەم ته‌عاروفی قبول نه‌کرد و تا هاتنه‌وه‌ی ئانسلیم له سهر کورسییه که خه‌وت. کاتیک ئانسلیم له گه‌رانه‌ودا، کامی له وه‌تاغی خۆی و لۆتیری ده‌خه‌ودا دیت و به‌وه‌یاله که ئەوه‌نده دره‌نگ هاتوو ته‌وه که مه‌جالی ته‌واوی بۆ قسه‌کردن و ته‌نانه‌ت خه‌ویش به‌ههر دووکان داوه، به‌بی سه‌بری ته‌واو دانیشت تا لۆتیر له خه‌وه‌ستی و ده‌گه‌لی له ماله‌وه دهرکه‌وتی و چی رووی داوه، بۆی بگپرتیه وه. لۆتیر له خه‌وه‌ستا و ههر دووکیان له مال دهرکه‌وتن. ئەو دم ئانسلیم پرساری کرد و لۆتیر وه‌لام ی دایه‌وه که به‌مناسی نه‌زانیه‌وه‌ی رۆژی ئەوه‌ل هه‌موو شیتکی ده‌گه‌ل باس بکا و بی‌جگه له‌وه کاریکی نه‌کردوه که به‌شاخ و بالی هه‌لبلی و تاریفی جوانییه کهی بکا و پیتی بلی که ده‌شاریدا نیو بانگی جه‌مال و که‌مالی رۆیشتوو. پاشان له درێژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی: «به‌رای من ئەوه ده‌سپیکیکی باش بوو بۆ ئەوه‌ی ورده‌ورده متمانه‌ی ئەو وه‌ده‌ست بینم و ئاماده‌ی بکه‌م که به‌مه‌یل و ئاره‌زوومه‌ندییه وه گوتی بداته قسه‌کانم. من هه‌مان ئەو فی‌ل و حیل‌یه‌م به‌کار هینا که شه‌یتان بۆ فریودانی رۆحیکی زیت و وریا و ازواری ده‌کاری هینا، چون شه‌یتان که خۆی ما که‌ی تاریکی به‌شکلی فریشته‌ی رووناکی، دیته دهر و خۆی له پشت رواله‌تیکی پاراوه ده‌شاریته وه! و نه‌گه‌ر فی‌لبانزییه که‌ی ئاشکرا نه‌بی، سه‌ره‌نجام سه‌ر ده‌که‌وتی و خۆی به‌به‌رامبه‌ره که‌ی ده‌ناسینی.» ئەو قسانه بوو به‌هۆی خۆش‌حالی ئانسلیم و قه‌ولی به‌لۆتیر دا هه‌موو رۆژیک هه‌ل و دهره‌تی گه‌فتوگۆی ده‌گه‌ل خیزانی بۆ پیک بینی. وه‌ گریمان خۆیشی له مال دهرنه‌که‌وتی جوړیک خۆی سه‌رگه‌رم ده‌کا که ژنه‌که‌ی به‌و شانۆگه‌رییه نه‌زانی.

رۆژه‌کان به‌مجوره رابردن بی ئەوه‌ی ته‌نانه‌ت لۆتیر یه‌ک قسه‌ی ده‌گه‌ل کامی کردی. به‌و حاله‌شه‌وه هه‌موو جاریک متمانه‌ی هه‌دا به‌ئانسلیم که به‌درکاندن و روونییه‌کی زۆرتروه

ده‌گه‌ل کامی قسان ده‌کا. به‌لام هیشتا وشه‌یه‌کی له کامی نه‌بیستوو، بۆنی هومیدی لی بی و رووی خۆشی لی نه‌دیتوو، به‌پچه‌وانه کامی هه‌ره‌شه‌ی لی کردوو نه‌گه‌ر ده‌ست له‌وه قسه‌ ناچه‌زانه هه‌لنه‌گر، هه‌موو شیتک به‌مه‌یره‌که‌ی ده‌لی. ئانسلیم گوتی کاره‌کان به‌مرادی ئەو ده‌چنه به‌روه‌وه، چون تا ئیره کامی خۆراگری نیشان داوه، ئیستا با بزانیان ده‌به‌رامبه‌ر کرده‌وه‌کاندا چون راده‌وه‌ستی. من سه‌به‌ینی دوو هه‌زار شه‌ره‌فی زبیرت ده‌دمی که وه‌ک دیاریه‌ک پیشکه‌شی بکه‌ی و دوو هه‌زار شه‌ره‌فی تریش بۆ کرینی زبیر و زه‌یور، که ره‌نگه‌ تومعه‌یه‌کی باش بی بۆ فریودانی ئەو، چون ته‌واوی ژنان، به‌تایبه‌تی نه‌گه‌ر جوان بن، به‌هه‌موو پاکداوینییه که‌وه مه‌یلیان له خۆ پاراندنه‌وه و خۆ نواندن هه‌یه. نه‌گه‌ر ئەو ده‌به‌رامبه‌ر ئەم وه‌سوسه تازیه‌شدا خۆی بۆ راگیرا، من رازی ده‌بم و چی تر زه‌حمه‌ت نادم.» لۆتیر گوتی چون کاره‌که‌ی ده‌ست پی کردوو، تازه تا کۆتایی پی هینان ده‌ست به‌ردار نابێ. هه‌رچه‌ند سووریش بزانی که له‌وه به‌ره‌نگارییه‌دا شه‌که‌ت و ماندوو شکست ده‌خواو سه‌رناکه‌وتی.

سه‌به‌ی ئەو رۆژه لۆتیر چوار هه‌زار شه‌ره‌فی وه‌رگرت و ده‌گه‌ل ئەودا چوار هه‌زار جوړ غایله و فکر و خه‌یالی بۆهات، چون نه‌یده‌زانی چه‌ که‌له‌کیک لی بدا، تا دیسانیش سه‌ری هاورتییه که‌ی به‌روویان گه‌رم بکا. به‌و حاله‌شه‌وه لی برا که پیتی بلی «کامی» دیسانیش ههر خۆراگره و گوتی به‌و شتانه نابزوی و له‌سه‌ر رۆیشتنی ئەم ئەزمونانه بی ئاکامه. به‌لام قه‌زا و قه‌ده‌ر پلانکی تری به‌ده‌سته‌وه بوو. رۆژیک ئانسلیم، که به‌ره‌سمی جارن لۆتیری ده‌گه‌ل ژنه‌که‌ی ته‌نیا به‌جی هیشتبوو، له وه‌تاغی ته‌نیشته ئەو ژوره که ئەوانه‌ی لی بوون خۆی هه‌شار دا و له کونی هه‌چه‌ری قفلی دهرگا‌که‌وه چاوی برییه ژوره‌که بزانی چ راده‌برئ. نیو سه‌عات رابرد و لۆتیر ته‌نیا یه‌ک که‌لیمه‌ی قسه‌ نه‌کرد و دیار بوو نه‌گه‌ر سائیکیش، یا قهرنیکیش ده‌گه‌لی بمینیته‌وه، قسه‌یه‌ک نا‌کا. ئەوجار تی گه‌یشته که هه‌رچی هاورتییه که‌ی له‌مه‌ر کامی پیتی گوتوو بی‌جگه له فریودان و درۆ شتیکی تر نه‌بوو. بۆ خاتره‌م بوون له وه‌تاغ هاته دهره‌ لۆتیری برده گۆشه‌یه‌ک و لیتی پرسی چ هه‌والیکی تازه‌ی پی هه‌یه و «کامی» هه‌چ رووی خۆشی نیشان داوه یا خیر. لۆتیر جوابی داوه که له‌مه زیاتر ئاماده نییه یه‌ک هه‌نگاوی تر هه‌لبگر، چون کامی ره‌فتاریکی وه‌ها ناخۆشی ده‌گه‌ل کردوو و وه‌های لووت(*) لی هه‌لقرچاندوو که ده‌خۆی رانابینی له‌مه‌و دوا قسه‌یه‌کی ده‌گه‌ل بکا. ئانسلیم به‌سه‌ریدا قیزاند «ناخ لۆتیر، لۆتیر! وای که چ باش وه‌فا به‌عه‌هد و په‌یمان ده‌که‌ی و چ باش جوابی ئەو متمانه‌ی که پیم کردی ده‌ده‌یته‌وه! من هه‌ر ئیستا له کونی

هاچەری قفلای دەرگاوه چاوم پیتەوه بوو، تۆ یەک وشەت بە کامی نەگوت. لێرەوه وا تۆ دەگەین کە تۆ ئیستا لەسەرەتای کار و گوتنی یەکەم واژە واوتر نەچووی، ئەگەر ئەوهایە - کە هیچ شکم دەودا نییە - بۆچی فریوم دەدەوی و بۆچی دەتەوێ ئێو ریگا و نامرازانەیی من بۆ رازی کردنی هەوەسی خۆم و دەستی بخەم، لە دەستی دەرپیتی؟»

ئانسلیم لەو زۆرتەر هیچی نەگوت، بەلام هەر ئەو چەند وشەیه بەس بوو بۆ ئەوێ لۆتیر شەرمەزار و نارەحەت بکا. ئەو کاتیک ئاشکرا بوونی درۆی خۆی وەک خەسارێک بۆ کەسایەتی خۆی هینا ئەژمار، سویندی خوارد کە لەمەودوا دەر وەستە کە ئەو ئەرکە بۆ پەرزەندەیی دۆستی خۆی، بەتەواوی بەرپۆه بەرێ و ئیدی درۆی دەگەڵ نەکا و پیتی گوت: «ئەوجار ئەگەر لە کەمیندا دانیشتی خاترجەم دەبی کە فریوت نادەم. بەلام هەر زەحمەتییکی لەم ریگەدا بەخۆتی بدەوی بۆ فایدهیه. چون زەحمەتییکی کە من بۆ پەرزەندەیی تۆ بەخۆمی دەدەم، زۆر زوو شک و گومانێ تۆ دەرپۆیتەوه.» ئانسلیم برۆی بەو قسانە کرد و بۆ ئەوێ لە هەموو باریکەوه دەرەتی بدات و مەیدانی بۆ خالی بکا لێ برا هەشت پۆژان لە مالا نەبێ و ئەو ماوویه برۆاتە مالا یەکیک لە دۆستان لە یەکیک لە هاوینە هەوارەکانی ئەم دەقەرە و لە وێ رای بوێرێ. تەنانەت کاریکی کرد کە ئەو دۆستە بەرپۆسمی بانگهێشتنی بکا تا عوزریکی پەسندی لە لای «کامی» و رویشتنەکەیی هەبێ.

ناخ ئەو بەدەخت ئانسلیم! ئەو بۆ ئیحتیات! ئاگالەخۆبراو. ناخ تۆ چ دەکەوی؟ ئەو چ خەیاڵیکی خاوه کە پیتەوهی سەخڵەتی؟ وە هۆش وەرەوه! تۆ وا خەریکی بەهەموار کردنی بەستینی بۆ ئابروویی دژی خۆت رادەپەری! زنی تۆ «کامی» داوین پاک و تۆ میدردی ئەوی و خاوهنی ئەو گولستانەیی، هیچ کەس ملۆزمی تۆ نییە و خەیاڵی ژنەکەت لە دیواری مالاکەیی واوتر ناچێ. تۆ لەسەر ئەو زەمینە ئاسمانی ئەوی، ئامانجی ئەمەلەکانی ئەوی، تەواوکاری شادییەکانی ئەوی. تۆ پیتەوهی ئیرادە و ئاکاری ئەوی و لەسەر تەوهری تۆ ئیرادەیی خۆی دەکار دینی، ئیرادەیهک کە لە هەموو شتدا دەگەڵ ئیرادەیی تۆ و خواوهندی گەورە میزان دەکرێ... باش! ئەگەر کانگای جەمال و کەمالی ئەو تەژی لەهەموو گەنج و خەزینەیهکە و تۆ، خوازیاری ئەوانەیی و ئەویش بۆ هەموو زەحمەت و کیشەیهک پشکەشی تۆی دەکا، تۆ بۆچی بەهیوای گەنجی تازە و نادیار و نەناسراودا دەگەرپی و خۆت تووشی ئەو مەترسییە دەکەوی کە ئەو کان و مەعدەنەت بەسەردا برووخی؟ چون پایە و بناغەیی ئەم کانگایەش لەسەر سروشتی رووخەک(*) و سستی خۆی راوەستاوه. وریا بەهەر کەس بەدوای مەحال دا بگەرێ، لە مەجال و مومکین بۆ بەش دەبی و حەقی خۆیەتی بۆ بەش بێ.

هەر وەک شاعیریکی (٢٢١) ئەم بابەتەیی بەخەیاڵیکی ناسکتر هۆندوووتەوه و بەبەیانیکی جوانتر دەری برپۆه:

«من لە مردن ژیان، لە نەخۆشی لەش ساغی، لە زیندان ئازادی، لە دیل و بەندی ریگەیی هەلاتن و لە خائین شەرافەت داوا دەکەم.

«بەلام چارەنووس کە هەرگیز هیوایەکی باشم پیتی نییە، بەهاودەستی چەرخێ چەپگەر وایان داناوه کە چون من خوازیاری مەحالم، دەستم بەمومکین ژێ رانەگا.»

سبەیی ئەو رۆژە، ئانسلیم پاش ئەوێ بەخیزانی گوت کە لۆتیر دەنەبوونی ئەودا بەکارەکانی رادەگا و هەموو رۆژیک دەگەڵ ئەو نەهار دەخوا پاش ئەوێ ئەسپاردی کە دەگەڵ لۆتیر وەک خۆی رەفتار بکا، بەرەو هاوینە هەوار کەوتە ری. کامی لەوێر کە ژنیکی شەریف و وریا بوو لەو قسانەیی میدرەکەیی پەژارە دای گرت و تکای لێ کرد کە چاوی بکاتەوه و ئەوێ بزانی کە دەنەبوونی ئەودا باش نییە کەسێکی تر لەسەر جیتی ئەو لە پشت میزی خواردن دابنیشی و ئەگەر ئەم شیۆه رەفتارە لەوێر پایە کە متمانەیی بەژنەکەیی خۆی نییە و لەوه دەترسی نەتوانی کاروبارەکان راپەڕینی، ئەو یەک جارەیی با ئەزموون بکا و تۆ بگا کە ئەو ژنە توانای راپەردانی کاری گرینگ تریشی هەیه. ئانسلیم جوابی داوه کە ئەمجۆرەیی پێ خۆشە و باشتەر ئەویش قسەیی لێ نەکا و گوی بداتە فەرمانی میدردی خۆی و بەناچار و بەنابەدلی «کامی» بەلینی دا بەپێچەوانەیی مەیلی خۆی ئەوها بکا.

ئانسلیم رویشت، لە سبەیی ئەو رۆژەوه لۆتیر لەو مالایدا جیگیر بوووه و لە لایەن کامییەوه بەریز و حورمەتەوه بەشیۆهییکی ئابروومەندانە پشسوزایی لێ کرا. بەلام خاتوون کاریکی وای کرد کە هیچ کات دەگەڵ لۆتیر تەنیا نەکەونە لای یەک. چون هەموو کات دەگەڵ چەند کەس لە خزمەتکارەکانی بەتایبەت نەدییمەیهکی جحیل بەناوی «لینۆنلا» Leonella دەهات و دەچوو کە زۆری خۆش دەویست، چون ئەم دووه هەر لە منداڵییەوه پیکەوه گەرە بووبوون و کامی پاش میدرد کردن دەگەڵ خۆی هینابووی. لە سێ رۆژی یەکەمدا لۆتیر هیچ قسەیهکی بەکامی نەگوت، هەر چەند لە کاتی لابردنی سفردا خزمەتکارەکان دەرپۆشتن تا بەئەمری خانم زووتر نانی خۆیان بخۆن؛ دەیتوانی قسەیی خۆی بکا. تەنانەت لێئۆنلاش کە ئەمری پێ کرابوو زووتر نەهاری خۆی بخوا بۆ ئەوێ هەمیشە دەگەڵ خاتوونی مالاوه بێ، بەلام چون سەرگەرمی هیندیک کاری تر بوو کە دلی دەیهویست، زۆر واده بوو گویی نەهدا

٢٢١- ئەم شاعیرە بۆ ناوه بەبرۆای دوکتۆر باردۆن سێروانتیس بۆ خۆیهتی. (محەمەد قازی)

قسه و فەرمانی خاتوون و ون دهبوو. به پپچه وانه زۆر جار خاتوونی دهگه‌ل میوان به‌ته‌نیا به‌جی ده‌هیشته، ده‌تگوت خاتوون خۆی ئەم‌ری پێ کرده‌ووه ئاوا بکا، به‌لام نه‌جیبی و سه‌نگینیی کامی و شیوه‌ی رەفتاری و حاله‌تی روخسار و رواله‌تی وه‌ها بوو که هه‌میشه زبانی لۆتیری ده‌به‌ست، به‌و حاله‌شه‌وه هه‌ر ئه‌و سه‌ره‌تییه که به‌لیدانی مۆری بیده‌نگی له زاری لۆتیر ده‌بووایه به‌قازانجی هه‌ر دووکیان بیت، به‌زیانیان کۆتایی هات. چون هه‌ر چه‌ند زبانی لۆتیر به‌سترا‌بوو، به‌لام خه‌یاله‌کانی مه‌یدانیکی هه‌راویان بۆ جه‌وله کردن وه‌ده‌ست هینا، به‌و مانایه که لۆتیر ده‌یتوانی ته‌واوی جیلوه‌ی جوانی له کامیدا که نه‌ته‌نیا کاری له دلکی گوشتی ده‌کرد، به‌لکو په‌یکه‌ره‌یه‌کی به‌ردینیشی ده‌خسته ژیر کاریگه‌ری خۆی، چاو لێ بکا، لۆتیر له‌و کاتانه‌دا که ده‌یتوانی ده‌گه‌ل کامی قسه بکا، چاوی ده‌بریه روخساری و ده‌یدیت که ئه‌و ژنه چه‌ند شایانی خۆش ویستنه. ئەم فکره ورده‌ورده وای کرد که لۆتیر وه‌فاداریی خۆی به‌رامبه‌ر به‌دۆسته‌که‌ی ده‌ژیر پێ بنی. سه‌د جار هاته سه‌ر ئه‌و رایه که له‌و شاره‌ برۆا و هه‌لپه‌ته شوینیکی وا دوور که هه‌تاهه‌تایه چاوی به‌ئانسلیم نه‌که‌وتیه‌وه و روخساری کامی نه‌بینی. به‌لام گیرۆده‌ی ئه‌و چه‌زه بوو‌بوو که له دینتی کامی ده‌یبرد. ده‌گه‌ل نه‌فسی خۆی به‌شه‌ر ده‌هات و خۆی ریک ده‌گوشی تا بتوانی چه‌زی چاو پیکه‌وتنی کامی ده‌خۆیدا بکوژی. له کاتی ته‌نیا‌ییدا خۆی سه‌رکۆنه ده‌کرد که هاورپیه‌کی ده‌غه‌لباز و ته‌نانه‌ت مه‌سیحیه‌کی برۆا سست و ناته‌واوه. پاشان رستی خه‌یال و ئەندیشه‌کانی وای ده‌کرد که خۆی ده‌گه‌ل ئانسلیم هه‌لسه‌نگینی و کۆتایی هه‌مووی ئەم به‌راوردکاری و هه‌لسه‌نگاندانه ده‌گه‌یشه ئیره که به‌خۆی ده‌گوت شیتی و متمانه‌ی کویر کویرانه‌ی دۆسته‌که‌ی زۆرتر شایانی لۆمه و سه‌ره‌نیشه‌ته تا بێ وه‌فاییه‌که‌ی خۆی و، ئەگه‌ر عوزری تاوانه‌کانی له‌به‌ر دم باره‌گای خودا‌وه‌ند هه‌ر ئه‌وه بێ که له لای به‌نده‌گانی خودا ده‌یه‌پناوه، هه‌یچ پێویست ناکا، بۆ گونا‌های خۆی له سزادان بترسی.

کورت‌ه‌ی که‌لام، جوانی و جه‌مال و بایه‌خ‌داریی کامی به‌ها‌وده‌ستی ئه‌و ده‌رفه‌تانه‌ی می‌رده بێ ئیحتیاته‌که‌ی بۆ لۆتیری رەخساندبوو، سه‌ره‌نجام به‌سه‌ر شه‌رافه‌تی ئه‌ودا زال بوو. سی رۆژ پاش رۆشنتی ئانسلیم که لۆتیر بێ وچان خه‌ریکی خۆراگری و به‌ره‌نگاری له به‌رامبه‌ر هه‌وه‌سه‌کانی خویدا بوو، چون چاوی به‌هه‌یج شتی بیکه‌ له‌و شته‌ی که هه‌وه‌سه‌کانی بۆ لای ئه‌ویان پال دهنان، نه‌ده‌که‌وت. سه‌ره‌نجام رازی ئه‌و هه‌وه‌سه‌ی بۆ «کامی» ده‌رخست و به‌وه‌ها شۆرشیکی ده‌روونی و پیداکرییه و خۆشه‌ویستی خۆی بۆ ئه‌و ده‌ربری که کامی مات و واق و پرمای زبانی به‌سترا و بیکه‌ له‌وه‌ی له شوینی خۆی هه‌ستی و پرواته

ژووری خۆی و یه‌ک که‌لیمه جواب نه‌داته‌وه، هه‌یچ کاردانه‌وه‌یه‌کی له خۆیه‌وه نیشان نه‌دا. به‌لام ئەم ساردی و بێ مبالاتییه، هومیدیک که هاوکات ده‌گه‌ل ئه‌وین سه‌ر هه‌لده‌دا له ناخی لۆتیری نه‌برده ده‌روه، به‌پپچه‌وانه هومیدی پته‌وتر کرد و سوورتر بوو له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر کامیدا زال بێ و، به‌لام کامی کاتیک ئه‌و کاره‌ی له لۆتیر چاو پێ که‌وت وای لێ هات که نه‌یده‌زانی چ بکا، سه‌ره‌نجام چون وای به‌زه‌یندا هات که نابێ جاریکی تر چاوی به‌و هاورپێ نامه‌رده‌ی می‌رده‌که‌ی بکه‌وتیه‌وه و ده‌رفه‌تی وتوێژیکی دووباره‌ی بداتی، لێ برا هه‌ر ئه‌و شه‌وه یه‌کیک له پیاوه‌کانی خۆی به‌یادداشتیکی به‌م ناوه‌رۆکه‌وه بۆ لای ئانسلیم بنی:

لاويش وها هيرشهكانى خۆى پهره پى دا كه وردهورده پايهى خۆراگرى كامى وهلهرزىن خست و ئه و نازداره به عيسمهت و حياى خۆيهوه زۆرتىر ئاگادارى چاوهكانى خۆى بوو تا له خۆشهويستى و دلداريهكى كه قسه و گريان و لالانهوه و پارانهوهى لۆتير له دلى ئه ودا، چهكهرهى(*) پى كردبوو، نيشانهيهك به دهستهوه نه دا. ئه م ئالوگۆپى حال و رهفتارهى كامى له چاوى لۆتير شاراوه نه بوو. به مجۆره ئاگرى تاسه و هه وهسى ئه و لاوهش سات به سات زۆرتىر بلآيسهى بهرز ده بووه. ئاخىرى لى برا كه به كه لك وهرگرتن له نه بوونى ئانسليم ته وژمى كه مارۆى ئه و قه لا ده گيران نه هاتووه زۆرتىر بكا؛ به و نيه ته به پيدا هه لدان و تاريقى جوانى كامى له لايه نى خالى كزى ئه و يانى له خۆخوازيى(*) ئه وه وه هيرشى خۆى ده ست پى كرد. چون هيج چهكيك كارا تر له زبانيكى لووس و چاپلوس ناتوانى قه لاي ناز و ئيفادهى ژنيكى جوان تيك بروخينى. له راستيدا لۆتير وها به كارامه يى و ليه اتوويى چياى پاكداوينى كامى ته قانده وه و داووده زگايه كى شه رپى وها به هيزى ده كار هينا كه ئه گهر كامى سه راپاي له مه فره ق و پؤلاش دارژابا، به ركه يى نه ده گرت. لۆتير به پارانه وه و تكا و ره جا، به گريان و فرميسك هه لوه راندن، به زبان لووسى و پى هه لاگو تن، ئه وه مندى شوروسۆز و ئه وين نيشان دا كه سه ره نجام ديوارى حيا و عيسمه تى كامى دارووخاند و ده ستى به و شته راكه يشت كه ده خه ونيش دا پى وانه بوو پى ده گا. به لى كامى خۆى به ده سته وه دا، كامى شكستى خوارد و نوشستى هينا. به لام كوا سه يره كه واى لى هات؟ مه گهر دۆستايه تى لۆتير توانى خۆراگرى؟ ئه وه نمونه يه كى زيندووه كه پيمان ده لى ته نيا ريگه يى زال بوون به سه ر ئه ويندا هه لاتن له ئه وينه و هيج كه س نابى ته ن به ته ن به گز دوژمنيكى ئاوا به هيزدا بچى، چون بؤ خۆراگرى ده به رانبه ر ملمانى مروقانى ئه ويندا ته نيا هيزىكى خودايى ده توانى راوه ستى.

ته نيا لى ئۆنلا بوو كه له گوناھى خاتوونى خۆى ئاگادار بووه وه، چون ئه و دوو ياره زۆرداره يانى ئه و دوو عاشقه تازه كاره نه يانتوانى گوناھى خۆيان له و بشارنه وه. لۆتير له و پلانه يى كه ئانسليم داى رشتبوو هيج شتيكى به كامى نه گوت و ئاشكراى نه كرد كه به ستيى ئه و عيشقه ميترده كه ي بؤ ئه و ئاماده كردووه. له ترسى ئه وه ي مه بادا چيتر بايه خيىك بؤ ئه وينى ئه و دانه نى و وا تى بگا كه لۆتير به هه لكه وت و هه لپه رستانه و بى زه مينه ي فكرى و سۆزى ده روونى خۆى به ئه ويندارى ئه و ناساندووه. پاش چه ند رۆژ ئانسليم هاته وه مال، به لام هيج كه موكوپيه كى هه ست پى نه كرد. ئه و جار بى راوه ستان رۆيشته مالى لۆتير و ئه وى له مالى خۆيدا چا و پى كه وت. دوو هاوپرئى يه كترى مانچ كرد و

له مه ر دريژه پيدانى داستانى كون پشكنى بى ته دبیر

«هه موو ده لين واى به حالى له شكرى بى سه ردار و مالى بى خاوه ن و من ده ليم سه گ به حالى ژنى به ميتر كه بى عوزريكى گرینگ له شووى خۆى دوور كه وتبته وه! من له دوورى تو وها په ريشانم و له كيشانى بارى دوورى تو وها دامام كه ئه گهر هه رچى زووتر نه گه ريتته وه ناچارم، به گه ريمه وه مالى باوكم و مالى تو بى سه ره رست به جى به ئيلم، چون ئه و كه سه يى تو بؤ ئاگادارى له منت داناوه، جا، با شايانى ئه م ناوه ش بى، ئه و جۆره ي كه من ده بينم زۆرتىر له وه ي به فكرى مه سلله ته تى تو بى، ده فكرى هه وا و هه وه سى خۆى دايه. تو پياويكى به هوشى و من له وه زياتر شتيك ناليم و ته نانه ت جوانيش نيه له وه زۆرتىر شتيك بلآيم.»

ئانسليم به وهرگرتنى ئه م نامه يه، تى گه يشت كه سه ره نجام لۆتير ده ست به كار بووه و ده رده كه وى كاميش ره فتاريكى به دلخوازى ميترده كه ي ده گه ل ئه و كردووه. خۆشحال له م هه واله، به زبان وه لامى بؤ ژنه كه ي نارده وه كه به هيج جۆر مال به جى نه هيلى، چون خۆى به زووترين كات ده گه ريتته وه. كامى له م وه لامه ي ميترده كه ي واقى وپما و زۆرتىر تووشى نيگه رانى و ده ست پاچه يى بوو، چون نه ده يوپرا له مالى خۆى بميندته وه و نه به گه ريتته وه مالى بابى. ئه گهر ليره ماباوه نامووسى ده مه ترسي دا بوو و ئه گهر رۆيشتبا له ئه مرى ميترده كه ي سه رپيچى ده كرد. سه ره نجام له م دوو دلييه دا ريگه خراپه كه ي هه لبژارد و له مالدا مايه وه و بيجگه له وه ش لى برا خۆى له لۆتير بشاريتته وه تا بيانوى قسه هه لبه ستن نه داته ده ست خزمه تكار و ده ست ويته وندان. ته نانه ت په شيمان بووه وه له وه ي كه نامه ي بؤ ميترده كه ي نووسيوه و له وه ده ترسا كه ميترده كه ي وا تى گه يشتبى لۆتير جلفى و بى به ندوباريه كى پيوه ديتبى كه ئيزنى به خۆى داوه، لانى ريز و حورمه ت وه لابنى. به لام ته نيا به بيده نكى ده به رامبه ر هه وه س و خوازيى لۆتيردا رابوه ستى و چيتر له م بابته به ميترده كه ي نه لى تا تووشى هه را وكيشه ي ده گه ل لۆتير نه كا. ته نانه ت ببرى له وه ده كردووه ئه گهر ميترده كه ي باسى نووسينى نامه كه ي لى بپرسى، شتيك بدۆزيتته وه كه ئه و بوختانه له سه ر لۆتير وه لابه رئى. كامى به و ره فتاره وه كه نه جابه ت و شه ره ف زۆرتىر له عه قل و تيبينى، بنه ماكه ي پيك دينا، له سه بى ئه و رۆژه دا رووى له لۆتير گرژ نه كرد و لۆتيرى

ئانسلیم له‌مه‌ر هه‌واڵ گه‌لێک که مه‌رگ و ژيانى پتوه به‌سترا بووه‌وه ژۆر پرسىارى له هه‌واڵه‌که‌ى کرد. لۆتتير جواپى داوه: «ئهى هاوړى هه‌واڵى که بۆ تۆم هه‌يه، ئه‌مه‌يه که تۆ ژنىکت هه‌يه به‌حەق سه‌ر مه‌شق و شانازى ته‌واوى ژنانى شه‌رافه‌تمه‌ندى جيهانه. ئه‌وه قسانه‌ى که به‌گويمدا خویند هه‌مووى بايه‌ک بوون و ئه‌وه تکايانه‌ى لیم کرد هه‌مووى چوونه‌وه پاش و ږد کرانه‌وه. ئه‌وه ديارى و پيشکه‌شه‌کانى منى به‌هيچ کلۆچیک وهرنه‌گرت و به‌گرىان و ئه‌سرينه‌کانم پتکه‌نينى ده‌هات. کورته‌ى که لام با پیت بلیم که کامى ناخريں گولواژى جوانىيه و هه‌روه‌ها مه‌عه‌ديکه (*) که ناموس ده‌ويدا ميحرابىکى هه‌يه و ئيمان و ئه‌ده‌ب و پاکداوينى و ته‌واوى ئه‌وه خه‌سله‌ته پيرۆزانه‌ى که ژنانى چاک هه‌يانه، له‌ودا ده ئه‌ويه‌رى خۆى دايه. که‌وا بوو ئهى هاوړى ئه‌وه‌تا پوول و جه‌واهيراتى خۆت که له‌وه سووچه‌م داناوه، هه‌لگره‌وه، چون به‌کار نه‌هاتن و داوينى کامى به‌گفت و به‌لین و ديارى و پيشکيشى ئالوده ناکرئ. برۆ هاوړى ئانسليم، برۆ ئاسووده به‌وه ده‌فکرى تاقي کردنه‌وه‌ى تردا مه‌به. ئیستا که له‌ ده‌رياي دلپيسى و شک و گومان، که ئه‌غله‌ب ژنان بۆ پياوان پيکى دین. وه‌ها تى په‌ريوى که به‌رى پیت ته‌ر نه‌بووه، چيدى له ئوقيانووسه توفانى يه تازه‌کاندا سوارى که‌شتى مه‌به! چى تر توکمه‌يى و مه‌حکه‌مى ئه‌وه که‌شتىيه‌ى که خوداوه‌ند بۆ سه‌فه‌رى ئه‌م جيهانه به‌نسبى کردوى تاقي مه‌که‌وه؛ به‌پيچه‌وانه خاترت ئاسووده بى که گه‌يشتوويه لىواری نه‌جات. له‌سه‌ر له‌نگه‌رى بړوا و متمانه پاره‌سته و تا پوژيک که ژيانت لى ده‌ستيننه‌وه له‌سه‌ر جى خۆت بمينه‌وه.»

ئانسليم به‌وه قسانه‌ى لۆتتير خوښحال بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ى سروشى (*) غه‌يبى قسه‌ى ده‌گه‌ل کردبى، هه‌موو قسه‌کانى قبوول کرد. به‌وه حاله‌شه‌وه له‌ په‌فيقى خوى تکا کرد که به‌يه‌کجارى ده‌ست له‌وه کاره‌ى خۆى هه‌لنه‌گرئ و جاروبار سووکه ئه‌زمونتيک هه‌ر بکا. به‌لام وه‌ک جاران پيداگرى نه‌کا، پاشان گوتى: «من ته‌نيا ده‌مه‌وى چهند شي‌عريک له‌ په‌سنى ئه‌ودا، به‌لام به‌ناوى خوازراوى «کلۆريس» Chlo'ris بنوسى. من پيى ده‌لیم که تۆ عاشقى خاتوونتيک بووى و ئه‌م ناوه خۆت بۆت داناوه تا ئه‌وه‌ى بتوانى بى ئه‌وه‌ى به‌ناوبانگ و حورمه‌تى ئه‌وه خه‌ساريک بگه‌ينى جوانىيه‌که‌ى بکه‌يه نه‌قلى هه‌موو مه‌جليس و کورتيک و ناوبانگى له‌ عالهمدا بۆ دروست بکه‌ى و ئه‌گه‌ر ناته‌وى ئه‌وه زه‌حمه‌ته به‌خۆت بده‌ى من ئامادهم به‌جيتى تۆ ئه‌وه شي‌عيرانه بنووسم. لۆتتير گوتى: ئه‌وه زه‌حمه‌ته‌ى پى ناوى چون خودايانى چيژ و هونهر ئه‌وه‌نده‌شم ده‌گه‌ل دوژمن نين که سالى يه‌ک دووجار سه‌ريکم لى هه‌لنه‌هين. تۆ له‌مه‌ر ئه‌وينى روژنانه‌ى من هه‌رچى پیت خوښه به‌کامى بيژه و له‌مه‌ر شي‌عر گوتينه‌وه ئه‌گه‌ر نه‌توانم شتيكى شايان بلیم لانى که‌م ئه‌وه‌ى له‌ ده‌ستم بى ده‌يکه‌م.

كاتيک دۆستى بى ته‌دبير و دۆستى غه‌يان ئه‌وه قه‌راره‌يان دانا، ئانسليم که گه‌راوه مالى خۆى ئه‌وه پرسىاره‌ى که ژنه‌که‌ى، وه‌دره‌نگ که‌وتنه‌که‌ى به‌لاوه سه‌ير بوو، هينايه سه‌ر زبان، يانى هۆى نامه نووسينى لى پرسىار کرد. کامى وه‌لامى داوه، واى بۆچووه که لۆتتير وه‌ک جاران که مي‌رد له‌ مالى بوو، به‌ريز و حورمه‌ته‌وه چاوى لى ناکا به‌لام پاشان ئه‌وه به‌دگومانىيه‌ى نه‌ماوه و تى گه‌يوه که به‌هه‌له‌ چووه، چون لۆتتير له‌وه‌ى که پتکه‌وه بن خۆى پاراستووه و خۆى شاردووه‌ته‌وه. ئانسليم به‌ژنه‌که‌ى گوت که ئه‌وه خه‌ياله بى جيتى له‌ دلى خۆى ده‌ر بکا، چون ده‌زانى که لۆتتير دلى داوه به‌کيژيکى نه‌جيب و بنه‌ماله له‌ که‌چه‌کانى شار و به‌ناوى کلۆريس، ده‌شي‌عركانيدا يادى لى ده‌کا و پيى هه‌لا ده‌لى و، گريمان دلپيشى به‌هيچ ئه‌وينتيک نه‌دابى، سه‌فا و يه‌کره‌نگى ئه‌وه مه‌جالتىک بۆ ترسان ناهي‌لپته‌وه. ئه‌گه‌ر کامى ده‌پيشدا له‌ زباني لۆتتيرى نه‌بيستبايه که عاشق بوونى به‌ژنىکى کلۆريس ناو درۆى مه‌سله‌حه‌تتیه و ئه‌وه‌ى بۆ ئه‌وه به‌ئانسليم کوتووه که بتوانى به‌خه‌يالى ئاسووده به‌وه هه‌لبلى و مه‌تحى بکا بي‌گومان ئه‌وه ژنى دل دۆراوه ده‌ کوربه‌ى به‌کلپه‌ى حه‌سووديدا ده‌سووتا؟ به‌لام چون پيشان ئاگای له‌ هه‌موو شتيک بوو، ئه‌وه نه‌پينيه‌ى بى هيچ نيگه‌رانيه‌ک گوئى دايه.

سبه‌ى ئه‌وه پوژه کاتيک که هه‌رسىکيان پاش خواردنى ميوه، له‌ پشت مي‌زى خواردن دانىشتبوون، ئانسليم تکای له‌ لۆتتير کرد، چهند دي‌ريک له‌وه شي‌عيرانه‌ى ده‌ته‌عريفى کلۆريسى گراوى خويدا گوتوونى بخوينتته‌وه، وه‌بيري هه‌مووانيشى هيناه، چون کامى ئه‌وه ژنه ناناسى ئه‌وه ده‌توانى هه‌رچى ده‌لى ده‌يه‌وى له‌مه‌ر ئه‌وه که‌چه‌وه بىلى. لۆتتير ده‌جوابدا گوتى: «گريمان کامى بيناسى ديسانيش هيچ ناشارمه‌وه؛ چون کاتيک عاشقيک ده‌په‌سنى جه‌مالي دلبه‌ردا شي‌عريک ده‌لى و جه‌فای ئه‌وه لۆمه‌ ده‌کا، زيانتيک به‌جوانى و ناوبانگى ئه‌وه ناگه‌ينه‌ى. به‌هه‌رحال هه‌ر چى بى، ئه‌وه‌يه ئه‌وه غه‌زه‌له‌ى که من دوينى له‌مه‌ر بى وه‌فایى کلۆريس گوتومه‌:

غه‌زهل

«له‌ خاموشى شه‌وگاراندا و له‌و کاته‌دا که خه‌وى شيرين به‌سه‌ر هه‌موو خاک نشيناندا زال ده‌بى. من حيسابى که‌م و بى بايه‌خى دهرد و په‌ژاره‌ى خۆم ده‌به‌مه‌ به‌ر باره‌گای خودا و ده‌رگای کلۆريس؛

وه له‌و کاوه‌دا (*) که خۆر که‌م که‌م له‌ ده‌روازه گولرهنگه‌کانى پوژه‌هاته‌وه به‌ئاه و ناله‌ى برپه‌ره وه سه‌ر ده‌ردىنى من ناله‌ و سکا لاکانى پيشووم ده‌ست پى ده‌که‌مه‌وه:

وه لهو ساتانهدا که خۆر لهسەر تهختی ئەستیره‌نیشانی خۆیه‌وه پرشنگی راستیی خۆی داوێته سەر زهوی. کلپه‌ی گریانی من به‌رزتر ده‌کاته‌وه و زایه‌له‌ی ناله‌ی من دووقات زۆرتر ده‌بێ.

«شه‌و داوێته‌وه و من سەر ده‌نیمه‌وه داوینی ئاه و ناله‌کانم؛ به‌لام له‌م مه‌عه‌که و هه‌را و فیغانه‌دا گوێی فه‌له‌ک وه‌ک هه‌میشه‌ که‌ره و دلێ کلۆریس هه‌ر وه‌ک جاران بێ هه‌ست و خوسته.»

کامی ئەو غه‌زه‌له‌ی پێ خۆش بوو، ئانسلیم له‌ویش زۆرتر، ئافه‌رینی پێ گوت و گراویی شاعیری به‌دل ره‌ق ناو برد که جوابی‌کی له‌ باری به‌و ده‌رده‌دلانه‌ی نه‌داوته‌وه. کامی گوتی: «به‌و فه‌راره‌ هه‌رچی شاعیرانی عاشق بیلین راسته. لۆتیر گوتی: هه‌رچی ئەمانه‌ ده‌یلتین نه‌ به‌و عینوانه‌یه‌ که‌ شاعیرن، به‌لکو چون عاشقن، که‌وابوو نه‌ ته‌نیا راسته‌ به‌لکو به‌بارستای پێوستیش نییه. ئانسلیم گوتی: له‌وه‌دا هیچ گومانیک نییه.» وه‌ گۆیا مه‌به‌ستی له‌و پێداگرییه‌ لیکدانه‌وه‌ی فکری لۆتیر بۆ کامی بوو که‌ زۆرتر له‌وه‌ی پابه‌ندی شانۆگه‌ریی مێرده‌که‌ی بێ فکری له‌ خۆشه‌ووستیی توندی خۆی بۆ لۆتیر ده‌کرده‌وه. کامی که‌ ده‌یزانی شی‌عه‌ر پرسۆز و جوانه‌کانی ئەوینداره‌که‌ی ده‌گه‌ل خۆی ده‌دوێ و کلۆریسی واقیعییش هه‌ر بۆخۆیه‌تی، له‌ لۆتیری تکا کرد که‌ ئەگه‌ر شی‌عه‌ریکی تریش ده‌زانێ با بیخوینیته‌وه. لۆتیر گوتی: «به‌لێ غه‌زه‌لێکی تریشم له‌به‌ره‌ که‌ پێم وایه‌ ناگاته‌ غه‌زه‌لی یه‌که‌م. به‌هه‌رحال داوه‌ری به‌ئێوه‌یه.»

غه‌زه‌ل

«من باش ده‌زانم که‌ ده‌بێ بمرم و ئەگه‌ر گوێ نه‌ده‌یته‌ قسه‌کانم، مردنم ئەوه‌نده‌ نزیکه‌ که‌ به‌یه‌قین ده‌زانم ده‌به‌ر پێتدا ده‌مرم، به‌لام له‌ په‌رستنی تۆ ئە‌ی جوانی بێ وه‌فا، په‌شیمان نابمه‌وه.»

«من ده‌توانم خۆم ده‌ کوژینی فه‌رامۆشیدا ببینم و ژیان و مراد و شانازی مالا‌وا‌ییم بکه‌ن، تا له‌و ده‌مه‌دا هه‌موو عاله‌م ببینن که‌ پوخساری جوانی تۆ له‌سەر دل‌م نه‌خ‌ش کراوه.»

«ئەم نه‌خ‌شه‌ نیشانیکی پیرۆزه‌ که‌ من ده‌بپارێزم تا ده‌قه‌یرانیکی ترسناکدا که‌ وه‌فای من به‌ئێ، هه‌ره‌شه‌م لێ ده‌کا. ئاگادارم بێ، وه‌فایه‌ک که‌ ته‌نانه‌ت له‌ جه‌فای تۆوه‌ هه‌ل‌ده‌ستی.»

«وا‌ی به‌حالی ئه‌وه‌ی که‌ ده‌شه‌ویکی تاریکدا له‌سەر ده‌ریایه‌کی نه‌ناسراوی پر

مه‌ترسی که‌شتی لێ خۆرێ! ده‌ریایه‌ک که‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ی ئەستیره‌یه‌ک نه‌بێ و لێواریکی نه‌جات نه‌ببندری.»

ئانسلیم ئەم غه‌زه‌له‌شی وه‌ک غه‌زه‌لی پێشنتر په‌سند کرد و به‌مجۆره‌ ناله‌یه‌کی له‌و ناله‌ زنجیرانه‌ی ده‌ ملی شه‌رافه‌تی خۆی کردبوو، زیاتر کرد. له‌ راستیدا هه‌ر چه‌ند لۆتیر هاو‌رپیی خۆی بێ ئاب‌رووتر ده‌کرد، ئانسلیم پێی ده‌گوت که‌ زۆرتر شه‌رافه‌تی زیادی کردووه و کامیش له‌ هه‌ر پله‌یه‌کدا که‌ به‌ره‌و قوولایی فه‌ساد و تیدا چون ده‌رۆیشه‌ خواره‌وه‌، و له‌به‌ر چاوی مێرده‌که‌ی به‌پله‌کانی شه‌ره‌ف و خۆش ناویدا سه‌رده‌که‌وت.

رۆژیک که‌ کامی ده‌گه‌ل نه‌دیمه‌ی خۆی لێئۆنلا ته‌نیا که‌وتبوونه‌وه‌ پێی گوت: «هاو‌رپیم لێئۆنلا من شه‌رمه‌زارم له‌وه‌ی که‌ قه‌دری خۆم ئەو جۆره‌ی ده‌بووایه‌ نه‌زانی، چونکه‌ ئیراده‌ی خۆم ئەوه‌نده‌ زوو ته‌سلیمی ئیراده‌ی لۆتیر کرد که‌ ته‌نانه‌ت نه‌مه‌ه‌شت ده‌و رێگایه‌دا کات و زه‌مانیک ده‌کار بکا. من له‌وه‌ ده‌ترسم که‌ ئەو، سه‌وکه‌سه‌رییه‌ له‌ رێ لادانه‌که‌م، بێ سه‌رنجدان به‌وه‌ی که‌ ده‌به‌رامبه‌ر تاسه‌ی بێ قه‌راریی ئەودا توانای خۆراگریم نه‌بوو، مه‌حکوم بکا. لێئۆنلا گوتی: «خاتونه‌ خۆشه‌ووسته‌ که‌م هه‌رگیز له‌م باره‌وه‌ نیگه‌ران مه‌به‌! دیارییه‌ک که‌ ده‌زاتی خۆیدا به‌نرخ و گران بایی بێ، ته‌نیا به‌خاتری ئەوه‌ی که‌ زوو به‌خ‌شراوه‌ له‌ قیمه‌ت ناکه‌وێ، ته‌نانه‌ت په‌ندی‌ک هه‌یه‌ که‌ «ده‌لێ، هه‌ر که‌س زوو به‌خ‌شی دوو قات ده‌به‌خ‌شی» کامی گوتی به‌لێ به‌لام په‌ندی‌کی تریش هه‌یه‌ ده‌لێ: «هه‌رچی بێ زه‌حمه‌ت وه‌ده‌ست بێ، بێ قیمه‌ت ده‌بێ.» لێئۆنلا گوتی: ئەم په‌نده‌ تۆ ناگریته‌وه، چون وه‌ک بیستومه‌ دل‌داری جاری وایه‌ ده‌فرێ و جاری وایه‌ به‌پێ ره‌و (*). ده‌روا. ده‌گه‌ل یه‌کی هه‌ل‌دێ و به‌دوای یه‌کیدا به‌ره‌ک‌یش ره‌ک‌یش ده‌روا، یه‌کی سارد ده‌کاته‌وه‌ و یه‌کی ئاور تی به‌رده‌دا، له‌ چه‌پ ده‌ کوژێ و له‌ راست بریندار ده‌کا؛ جاری واشه‌ کانگای هه‌وه‌سه‌کانی خۆی هه‌ل‌ده‌ کۆلێ و ده‌گاته‌ بنه‌بانی کانگاکه‌. به‌یانی قه‌لایه‌ک که‌مارۆ ده‌دات و ئێوارێ ده‌ستی به‌سه‌ر داده‌گرێ، چون هیچ هه‌یزیک ده‌به‌رانبه‌ر ئەو دا توانای خۆراگری نییه. ئیستا که‌وايه‌ بۆ ده‌بێ بترسی! لۆتیریش ده‌بێ ده‌گه‌ل خۆی ئەو جۆره‌ قسانه‌ی کردبێ. چون ئەوین، نه‌بوونی ئەربابی کرده‌ ئامرازێ نوشستی تۆ. له‌ مه‌ودای ئەو نه‌بوونه‌دا ئەوین ده‌بووایه‌ ئەو کاره‌ی که‌ لێ برا بوو، ئەنجامی بدا، وه‌ک ده‌لێن بێ ئەوه‌ی ده‌ستاوده‌ست بکا به‌کۆتایی بگه‌یه‌نی. تا مۆله‌تی که‌رانه‌وه‌ به‌ئانسلیم نه‌دا که‌ به‌بوونی خۆی کاری ئەو به‌ناته‌واوی به‌هێل‌یته‌وه؛ چون ئەوین بۆ راپه‌راندنی ویسته‌کانی خۆی، هاوکار و هاو‌ده‌ستیکی باشت‌ر له‌ ده‌رفه‌ت و مۆله‌تی نییه. دل‌داری، به‌باشترین شیوه‌ له‌ ده‌رفه‌ته‌کان، به‌تاییه‌تی له‌ده‌سه‌پ‌یکدا، که‌لک وه‌رده‌گرێ. من

ته‌واوی ئەم شتانه زۆر باش دەرنام، ئەویش زۆرتر له ڕووی تاقیکردنەوه‌ه‌کانی خۆم، نه له‌و شتانه‌ی که بیستوومن. وه‌ک ڕۆژیک بۆت ده‌گێرمه‌وه، چون منیش له‌ گۆشتم و خۆینی لاوه‌تی ده‌ره‌گه‌کانمدا ده‌خولیته‌وه. له‌وه‌ش تێ په‌ڕی، تۆکه‌ی زوو خۆت به‌ده‌سته‌وه داوه؟ تۆ تا به‌ته‌واوی ڕۆح و په‌وانی لۆتیرت ده‌نیگا‌کانیدا، ده‌ ئاه و ناله‌کانیدا، ده‌ دیاری و سه‌وقات و قسه‌کانیدا نه‌خوینده‌وه، ده‌ستت بۆ لای درێژ نه‌کرد و تا لێی حاالی نه‌بووی که شایانی خۆش ویستنه ڕووی خۆشت نیشان نه‌دا. ئیستا که‌وا‌یه مه‌هیل‌ه که ئەو ده‌غده‌غه و ئەم ئەندیشه به‌رواله‌ت به‌مه‌سه‌له‌ه‌تانه زه‌ینت بشیوین و خاترجه‌م به ئەوه‌ندی تۆ قه‌دری لۆتیر ده‌زانی ئەویش ئەوه‌ند قه‌دری تۆی له‌ لایه. تێ کۆشه پیکه‌وه شاد و به‌خته‌وه‌ر بژین و خۆش بن. له‌وه‌ش ده‌بێ شوکرانه‌بژیر بێ ئەوه‌ی که تۆی خستوه‌ته ناو که‌مه‌ندی خۆی شایسته‌ی ئەم سه‌ره‌که‌وتنه‌یه. ده‌راستیدا لۆتیر نه‌ ته‌نیا چوار «سین»^(۲۲) ی ئەوین که هه‌موو ئەوینداران ده‌بێ هه‌یانبێ هه‌یه‌تی، به‌لکو هه‌موو پسته‌ه‌کانی ئەلف بیکه‌ی ئەوینی هه‌یه. ئیستا گوێ بگره تا بزانی من چۆن هه‌موویم له‌به‌ره. ئەم ئەلف و بێیه ئەو جوژه که من ده‌یزانم و تێی ده‌گه‌م به‌مجۆره‌یه.

ئازاده

به‌رازنده^(*) — پاکدل

جوان - چالاک - خێرخوان

دلسۆز

ره‌شید — پڕزۆر

پاشان چوار «سین»

عاقڵ — ده‌وله‌مه‌ند

بێ ده‌عیه - دلۆفان - گیرا

لایق - میهره‌بان - نه‌جیب

وه‌فادار — هۆشمه‌ند

۲۲۲- مه‌به‌ست له چوار «س» ئەوینیکی چوار خه‌سه‌له‌تییه ده‌ ڕینووسی لاتینیدا به‌پیتی «s» ده‌ست پێ ده‌که‌ن. ئەوانیش بریتین له: Sobio «ژانا» و Solo «یه‌گانه» Solicito «بێ قه‌رار» Secreto «راژپۆش». (دوکتۆر باردۆن). ده‌ زبانی فارسی و فه‌ره‌نسیدا ناتوانین ئەو چوار خه‌سه‌له‌ته‌ واه‌ره‌گێڕین که به‌پیتی «س» ده‌ست پێ بکه‌ن. (مه‌مه‌د قازی) منیش زۆرم بیر لێ کرده‌وه به‌کوردی ئەو کاره‌م بۆ نه‌کرا. (وه‌رگێڕ)

وه سه‌ره‌نجام بۆ ته‌واوکردنی به‌خته‌وه‌ریی تۆ «یه‌کدل»

کامی به‌ئه‌لف بیکه‌ی نه‌دیمه‌ی خۆی (که له‌م وشانه‌دا کۆی کردبوونه‌وه) زۆر پێی که‌نی و زانی که ئەو زۆرتر له‌وه‌ی له‌ ڕواله‌تیدا ده‌بیندری ده‌ کاروباری ئەوین و ئەوینداریدا وه‌ستایه. نه‌دیمه‌ دانی پێداهێنا که ده‌گه‌ل لاویک له‌ نه‌جیب زاده‌ه‌کانی شاردا که‌ین و به‌یئیکی هه‌یه. کامی له‌ وه‌اله‌ په‌شوکا و ترسا که مه‌بادا ئەو کاره‌ ڕیگایه‌که به‌ره‌و ئابروو چوونی ئەو بکاته‌وه، له‌به‌ر ئەوه لێئۆنلای خسته ژیر پرسیار و لێکۆلینه‌وه تا بزانی که ئەم که‌ینوبه‌ینه له‌ وتووێژیکێ ئەویندارانه تێ په‌ریوه یا نا. نه‌دیمه په‌رده‌ی شه‌رم و حه‌یای دراند و به‌بێ شه‌رمیه‌کی ته‌واو جوبای داوه که ئەو له‌ قسه‌ کردنی ڕووت حه‌زیک وه‌رناگری، ده‌ راستیدا ئەوه ئەسلیکی مسۆگه‌ره که خه‌تای خاتوونان شه‌رم و حه‌یا به‌خزمه‌تکارانه‌وه ناهێلی و ئەوان کاتیک به‌چاوی خۆیان ببینن که خاتوون لاقیکی ده‌له‌نگی له‌وه ناترسن که به‌دوو لاق به‌له‌نگین یا ته‌نانه‌ت که‌سیک له‌ رازیان ئاگادار بیکه‌وه. کامی چاره‌یه‌کی نه‌بوو مه‌گه‌ر ئەوه‌ی له‌ لێئۆنلا تکا بکا که باسی ئەو له‌ لای فاسقه‌که‌ی^(*) نه‌کا و خۆیشی کاریکی وا نه‌کا که ئانسلیم و لۆتیر له‌ پێوه‌ندی و نیوانی ئەو و کابرای تر خه‌به‌ردار ببه‌وه. لێئۆنلا به‌ئینیدا به‌لام جوړیک به‌په‌یمانی خۆی وه‌فای ده‌کرد که کامی له‌ ترس و نیگه‌رانی خۆیدا له‌وه‌ی که ئەو کچه‌ بیکه‌ هۆی ئابروو چوون هه‌لته‌زییه‌وه. لێئۆنلای تاوانباری بێ شه‌رم کاتیک له‌ خسته‌ چوونی خاتوونی خۆی دیت، کاری بێ شه‌رمیی گه‌یانه‌وه ئەو جیگایه‌ که فاسقی خۆی به‌ئاشکرا دینا ماله‌وه و خاترجه‌م بوو، ئەگه‌ر خاتوونه‌که‌شی ببینی ناوێری رازی ئەو له‌قاو بدا. به‌لێ خانم ئەگه‌ر پێی^(*) خوار دانا، ئەو چه‌شنه‌ دواهاتانه‌ی^(*) ده‌بێ و له‌وه‌ش خراپتری ده‌بێ. ناچارن ببه‌ نه‌یزی که‌نیزانی خۆیان و کاره‌ ناحه‌ز و ناله‌باره‌ه‌کانی ئەوان ده‌شارنه‌وه. کامییش هه‌ر وای به‌سه‌ر هات؛ چون زۆر جارن باوه کوو ده‌یزانی لێئۆنلا ده‌گه‌ل فاسقه‌که‌ی ده‌یه‌کیک له‌ ژوره‌کان خزاو، نه‌ ته‌نیا نه‌یده‌وێرا لێی تووره‌ بێ، به‌لکو بۆ هاتنه‌ ژوره‌وی که‌له‌گای نه‌دیمه‌که‌ی، ئاسانکارییشی ده‌کرد و هه‌ستی راده‌گرت نه‌کا می‌رده‌که‌ی سۆزه‌ی بکا.

به‌وه‌ هه‌موو ئاگادارییه‌شه‌وه، نه‌یتوانی ئەم ئەرکی کیشک کیشانه‌ به‌باشی ئەنجام بدا و ڕۆژیک لۆتیر له‌ تاریک و ڕوونی به‌یانیدا فاسقی لێئۆنلای چاوی پێی که‌وت که له‌مال ده‌ر ده‌که‌وت و چون نه‌یده‌زانی ئەو پیاوه‌کی یه‌ ده‌پیشدا پێی وابوو تا پێی که‌ی تا پێ ده‌روا و خۆی ده‌ بالاپۆشیکه‌وه پێچاوه و زۆر به‌ تیبینییه‌وه خه‌ریکه‌ خۆی ده‌رباز بکا، زۆر زوو ئەو فه‌کره‌ مندالانه‌یه‌ی وه‌لانا و ویستی کاریک بکا که ئەگه‌ر کامی به‌وه‌خت نه‌گه‌یشتبایه

و ر‌ه‌ف‌ع (*) و رجوعی نه‌کردبایه، له‌وانه بوو هه‌موو خه‌لکی ئه‌و ماله سه‌ریان تیدا بچی. لوتیر شکی کرد که ئه‌وه‌ی به‌و به‌یانیه زووه به‌چاوی خوی دیتوویه‌تی له‌ مالی نانسلیم وده‌رکه‌وت، به‌خاتری لیتونلا نه‌هاتوو، هه‌ر نه‌شیده‌زانی لیتونلایه‌ک له‌و دنیا‌یه‌دا هه‌یه! ئه‌و ته‌نیا وای خه‌یال کرد که کامی هه‌روه‌ک به‌ناسانی ته‌سلیمی خوی بووه بیگومان بو که‌سیکی تریش هه‌ر وایه، چون ئه‌وه‌ش یه‌ک‌یک له‌ به‌ر هه‌مه‌کانی ژنی زیناکاره که ته‌نانه‌ت له‌به‌ر چاوی پیاویک که ژن نامووسی خوی به‌و ته‌سلیم کردوو هه‌ر به‌و ناسانییه‌ش ته‌سلیمی یه‌کی تری ده‌کا و، هه‌موو شک و گومانیک له‌م باره‌وه ده‌ دلیدا ده‌بی به‌یه‌قین. به‌لی جا واهاته به‌رچاوی که ده‌و ساته‌دا لوتیر عقل و شعوری خوی له‌ ده‌ست دا و هه‌موو چاره‌سه‌ریه‌کی عاقلانه و تیببانه له‌ میتشکی دهر چون، له‌به‌ر ئه‌وه هه‌ر وا سه‌رسه‌ری و بی فکر کردنه‌وه به‌بی سه‌بری و هه‌یه‌جان‌ه‌وه و به‌چاویکی که ئیره‌بی (*) کویری کردبوو له‌ حالیکدا خوینی خوینی ده‌خوارده‌وه و له‌ ناخیدا توله‌ ئه‌ستانده‌وه له‌ کامی، که ته‌وه‌ینیکی به‌و نه‌کردبوو، وه‌ک ناگری دوزه‌خ بلایسه‌ی ده‌کیشا. پیش ئه‌وه‌ی نانسلیم له‌خه‌و هه‌ستی، به‌هه‌شتاوان ریشته لای و گوتی: «انسلیم بزانه که من چه‌نای چهن روزه‌ ده‌گه‌ل نه‌فسی خوم به‌شه‌ر یم و به‌ته‌واوی هیزمه‌وه خوم خستووته ژیر گوشار تا مه‌گه‌ر بابه‌تیک که شاردنه‌وه‌ی له‌مه زوتر نه‌مومکینه و نه دروست، له‌ لای تو بدرکینم. بزانه که قه‌لای عیسمه‌ت و پاکداوینی کامی فه‌ت‌ح کراوه و ئیستا ناماده‌ی ته‌سلیمه‌ تا هه‌رچی من به‌م‌وئ ده‌گه‌لی بکه‌م. من ئه‌گه‌ر تا ئیستا له‌ درکاندنی ئه‌م راستیه‌ شوومه له‌ لای تودره‌نگم کردوو بو ئه‌وه بووه که ده‌مویست بزانه‌م نایا ته‌سلیم بوونی کامی به‌هوی گونا‌ه‌یکی هه‌وه‌سبازانه‌وه‌یه یا ته‌نیا به‌رواله‌ت و به‌ئه‌نقه‌س وای نواندوو تا من تاقی بکاته‌وه تا بزانی هیرشی دلداریه‌که‌ی من که به‌ئیزنی تو ده‌ستم پی کردبوو به‌راستیه‌ یا نا. و ئه‌وجار وام بیر لی ده‌کرده‌وه که ئه‌گه‌ر ئه‌و خاتونه به‌راستی و ابوویه که ده‌بوو بی و ئه‌و جوهری هه‌ر دوو‌کمان پیمان و ابو، ده‌بوویه مه‌سه‌له‌ی خو نزدیک کردنه‌وه و به‌دوا چوونه‌کانی منی بو تو گپ‌ر‌اباوه؛ به‌لام چون ئیستا ده‌بینم که ئه‌و له‌ درکاندنی ئه‌و رازده‌ا دره‌نگی کردوو ناچار ده‌بی ئه‌و قه‌وله‌ی به‌منی داوه به‌راستی بزانه‌م، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که یه‌که‌م‌جار کاتیک تو دووباره له‌و ماله نه‌مینی له‌ وه‌تاغی پروت بوونه‌وه من وه‌برگرتی (له‌ راستیدا هه‌ر له‌م ژورده‌ا بوو که کامی و لوتیر چاویان پیک ده‌که‌وت)، به‌و حاله‌شه‌وه نامه‌وئ تو دهره‌لی و بی په‌روا توله‌ له‌م بی وه‌فایه بستینه‌وه؛ چون گونا‌هی ئه‌و هیشتا له‌ ویستیکه‌وه نه‌ گه‌یوته کرده‌وه و له‌وانه‌شه (*) ئه‌م ویسته له‌ ئیستاوه تا کاتی بیته‌ کرده‌وه ئالوگوری

به‌سه‌ردا بی و په‌شیمانی جیگه‌ی بگریته‌وه، که‌وا‌بوو چون تو تا ئیستا له‌ نسحه‌ته‌کانی من، بی‌جگه له‌یه‌ک جار، مووبه‌موو پیره‌ویت کردوو، گویش بده ئه‌م رینوینیه‌ی که ئیستا ده‌تکه‌م، تا بی ئه‌وه‌ی تووشی خه‌تایه‌کی چاوه‌روان نه‌کراو بی، شک و گومانته‌ له‌ دلدا نه‌مینی و بتوانی به‌زانیاری ته‌واوه‌وه ده‌ست به‌کار بی: وا بنوینه که ده‌ته‌وئ وه‌ک زور جارن هاتووته پیش. دوو سی روتیک له‌ مال نه‌بی و کاریکی وابکه له‌م ماوه‌یه‌دا له‌ هه‌مان وه‌تاغی پروت بوونه‌وه‌دا، له‌ پشت په‌رده و موبل و شتی وادا ماته هه‌لبگری. ئه‌وده‌م، هه‌ر وه‌ک من ده‌بینم تو‌ش به‌دوو چاوی خوت ده‌بینی که مه‌به‌ستی کامی چیه. ئه‌گه‌ر ویستی ئه‌و ئه‌نجامی گونا‌ه‌یک بوو، که زوتر جیگه‌ی ترسه و هیوام به‌پچه‌وانه‌که‌ی نییه، ئه‌وجار بی هه‌را و هه‌للا، به‌عه‌قل و خوراگریه‌وه ده‌توانی توله‌ی ته‌وه‌ینیکی به‌توی ده‌کا له‌و وه‌برگریته‌وه.»

انسلیمی بیچاره له‌ بیستنی رازی لوتیر واقعی ورم، وه‌ک که‌سیکی دارماوی دا‌که‌وتوو لی هات. له‌ راستیدا ئه‌و هه‌واله‌ی کاتیک پنگه‌یشت که ئه‌و هیچ چاوه‌روانی شتی وای نه‌ده‌کرد، چون ئه‌و به‌ئیمان‌ه‌وه کامی به‌سه‌رکه‌وتوو ده‌زانی و ته‌نانه‌ت که‌م که‌م خه‌ریک بوو تامی شیرینی ئه‌م سه‌رکه‌وتنه‌ی هه‌ست پی ده‌کرد. ماوه‌یه‌ک سه‌ر شو‌رانه‌ چاوی ده‌عه‌رزی بری و بی جووله و بزووته‌وه له‌سه‌ر جی خوی وسته‌ی لی نه‌هات. ئاخری ده‌نگی هه‌لبری که: «لوتیر تو به‌مجوره که من چاوه‌روانیم ده‌کرد، ئه‌رکی دۆستایه‌تی خوت راپه‌راند. من هه‌موو کات له‌ رینوینیه‌کانی تو پیره‌ویم کردوو و ئیستاش هه‌رچی پیت باشه‌ بیکه؛ به‌تایه‌تی ئه‌و جوهره که ئه‌م رووداوه سه‌یر و چاوه‌روان نه‌کراوه، پیدایه‌ستی پی هه‌یه، رازی ئه‌و ده‌دلدا رابگره.» لوتیر ئه‌و قه‌وله‌ی پی دا و هه‌ر ده‌گه‌ل له‌وئ دور که‌وته‌وه له‌و قسانه‌ی که کردبووی به‌ته‌واوی په‌شیمان بووه‌وه، چون تی گه‌یشت که چ کاریکی که‌رانه و ئه‌حمه‌قانه‌ی کردوو و ده‌یتوانی بی ئه‌وه‌ی به‌ر‌تگایه‌کی ئاوا زالمانه و بی شه‌رمانه‌دا برواته‌ ناو مه‌سه‌له‌که، خوی له‌ کامی توله‌ بکاته‌وه. نه‌فرینی بوکه‌م عه‌قلی خوی دهنارد و له‌و په‌له و ئه‌جه‌له‌یه‌ی کردبووی، خوی لومه‌ ده‌کرد و له‌به‌ر په‌شیمانی به‌ئه‌ژنوی خوی داده‌دا و نه‌یده‌زانی چون بکا که ئه‌و کاره قه‌ره‌بوو بکاته‌وه و پیش به‌نا‌کامه‌کانی بگری. سه‌ره‌نجام لی برا که رووداوه‌که به‌کامی بلای و چون بو دیتنی ئه‌و له‌ خه‌لوته‌دا ماوه و دهره‌تی زوری هه‌بوو، به‌په‌له‌ رویشته‌ تا چاوی پی بکه‌وئ. کامی ده‌گه‌ل چاوی به‌لوتیر که‌وت، پی گوت: «هاوری لوتیر بزانه که غه‌میک له‌ ناخی دهر‌ووندا هیلانه‌ی کردوو که ده‌زانه‌م تا چه‌ندرۆزی تر دل‌م ده‌ته‌قینته‌وه. بی شه‌رمی لیتونلا گه‌یوته‌وه ئه‌و جیه که هه‌موو شه‌ویک

لاوه فاسقه‌که‌ی دینیتته ماله‌وه و تا کاربوهی به‌یان به‌لايخویه‌وه رای ده‌گرئ. ئیستا خوت داوهری بکه که نابرووی من چون که‌وتووته بهر بوارى مه‌ترسى و که‌سیکی که به‌ری به‌یانی ده‌یبینی له مال ده‌چیتته‌وه، چ به‌ستینتیکی مناسب و له‌بار بۆ تاوانبار کردنی من پیک دینی! به‌لام شتیکی که زۆرم ئازار دهدا ئه‌وه‌یه که من نه ده‌توانم ئه‌و که‌چته‌یوه وه‌درنیم، نه ده‌شتوانم ده‌گه‌لی به‌شه‌ر بيم، چون ئه‌و مه‌حرهمی رازی تیکه‌لاوی نامه‌شرووعی من و تویه. هر بهم هویه‌شه‌وه زبانم به‌ستراوه و ناتوانم له‌و کاره‌ی ئه‌و له قاوهدم چون ده‌ترسم هه‌مووشت بلّی و کاره‌ساتیک بقه‌ومى.» سه‌ره‌تا لوتیر پئی وابوو که ئه‌م قسانه شانۆگه‌رییه‌کی فیلبازانه‌یه بۆ ئه‌وه‌ی کامی ئه‌و قانبع بکا که ئه‌و پیاوه‌ی له کاتی ده‌رکه‌وتن له ماله‌وه دیتبوی بۆ لیتونلا هاتووته مال نه‌بۆ ئه‌و، به‌لام که دیتی کامی ده‌گری و زۆر غه‌مناکه و له وی داوا ده‌کا له‌و گرفتارییه‌ی رزگاری بکا، زانیی که راست ده‌لی و، هر ئه‌وه‌ش بوو به‌هوی خه‌ج‌اله‌تی و په‌شیمانیی زۆرتری خوی. به‌و حاله‌شه‌وه به‌کامی گوت که چی تر غه‌م نه‌خوا و گوتی که ریگایه‌ک بۆ چاره‌کردنی بی شه‌رمییه‌کانی لیتونلا ده‌دزیتته‌وه. پاشان ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی که به‌هوی هه‌یه‌جانی سه‌ره‌چاوترو له تووره‌یی و هه‌سوودی بۆ ئانسلیمی گتیرابوووه و ئه‌و پیلانه‌ی که پیکه‌وه چنیبوویان که ئانسلیم له ژووری رووت بوونه‌وه‌دا خوی هه‌شاریدا تا به‌چاوی خوی ببینی که پاداشی ئه‌وین و هۆگریه‌که‌ی به‌چ زولم و خه‌پانه‌تییک ده‌ده‌نه‌وه، بۆ کامی گتیراپه‌وه و له‌و کاره‌ سه‌رسه‌ری و شیتانه‌ی داوای لیبورده‌ی کرد؛ پاشان بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌ی ئه‌م هه‌له‌یه ریگا چاره‌ی خواست و پرسى که چون ده‌کرئ له‌و زۆنگ و زه‌له که له بی فکریی به‌د ئاکامی ئه‌ورا تیی که‌وتوون بینه‌ ده‌ر و رزگاریان بی. کامی له‌و ئیقرار و دان پیدانانه زنده‌قی چوو و به‌سه‌رکونه‌ کردنیکی نه‌رم و له‌سه‌ره‌ خو زۆری به‌سه‌رداهات(*) . به‌لام چون زه‌ینی ژنان ده‌کاری خپرو شه‌ردا له پیاوان زۆرتره و له حالیکدا ئه‌گه‌ر بیان‌ه‌وی پوخته فکر بکه‌نه‌وه، ئه‌م زیتی زه‌ینه‌یان نییه، کامی ده‌ستبه‌جی ریگا چاره‌یه‌کی بۆ ئه‌و خه‌تا و هه‌له به‌رواله‌ت له‌قه‌ره‌بوو نه‌هاتوو دیتته‌وه و به‌لوتیری گوت که کاریکی وا بکا ئانسلیم له کاتی خویدا له‌و شوینه‌ی بۆی داندراوه، خوی هه‌شار بدا، چون خوی هیواداره هه‌ر له‌م ئه‌زموونه ئاکامیک وه‌برگئ که له‌مه‌و پاش هه‌ر دوکیان ئاسانتر و بی ترستر له پیک گه‌یشتن و پیکه‌وه بوون به‌رخوردار بن. باوه‌کوو کامی هه‌موو ورده‌کارییه‌کانی پیلانی خوی به‌لوتیر نه‌گوت، ئه‌مری پئی کرد کاتیک ئانسلیم له هه‌شارگه‌ی خویدا مات‌ه‌ی هه‌لگرت و هه‌رکه لیتونلا ئه‌وی بانگ کرد و هیئای ده‌ستبه‌جی بیت و سه‌رنج بدا که به‌هه‌ر پرساریکی لئی ده‌کرئ، جوړیک

جواب بداته‌وه، وه‌ک بلّی نازانی که ئانسلیم له‌وی خوی شار‌دووته‌وه. لوتیر هه‌رچی پئی داگرت، که کامی باقی پلانه‌که‌ی بۆ باس بکا، تا ئه‌و بتوانی به‌وریایی و ناگاییه‌وه کار بکا، فایده‌ی نه‌بوو و کامی دووباره دوپاتی کرده‌وه که کاری ئه‌و ته‌نیا ئه‌وه‌نده بی، پرسیاره‌کان جواب بداته‌وه. کامی له‌به‌ر ئه‌وه نه‌یده‌ویست له‌وه زۆتر لوتیر له پلانی خوی ناگادار بکاته‌وه، چون ده‌ترسا له ئه‌نجام دانی ئه‌و فکره تازه‌یانه سه‌رپیتی بکا و فکر له‌شتی تر بکاته‌وه که هیئده به‌قازانج نه‌بی.

لوتیر رویشت و سه‌به‌ی ئه‌و رۆژه ئانسلیم به‌بیانوی ئه‌وه‌ی ده‌چیتته مالی دوسته‌که‌ی وه‌رئ که‌وت، به‌لام زۆری نه‌خایاند هاته‌وه تا خوی هه‌شار بدا، کاریک که زۆر به‌ئاسانی ئه‌نجام درا، چونکه کامی و لیتونلا به‌لیه‌اتوویی زۆره‌روه، ده‌پیشدا رییان بۆ خویش کردبوو. به‌لی به‌مجۆره ئانسلیم له هه‌شارگه‌دا مات بوو، تا به‌چاوی خوی هه‌لدره‌لدر بوونی جه‌رگ و دل و ریخۆله‌ی شه‌رافه‌تی خوی ته‌ماشای بکا و بییری ده‌کرده‌وه که هه‌ر ئیستا گه‌وره‌ترین سامانی خوی، یانی کامی خۆشه‌ویستی خوی له ده‌ست دهدا. کامی و لیتونلا هه‌ر که زانیان ئانسلیم له‌جیتی خوی مات‌ه‌ی هه‌لگرتوو، هه‌ر دوکیان هاتنه ژووری رووت بوونه‌وه و ده‌گه‌ل وه‌ژووور که‌وتن خاتوون ناخیکی هه‌لگیشا و به‌ده‌نگی بلّند گوتی: «مه‌خابن ئه‌ی دوستی من لیتونلا، ئایا باشتتر نییه پیش ئه‌وه‌ی به‌هوی پلانی خو ده‌کار بێنم که نامه‌وی به‌تۆی بلّیم چییه - چون ده‌ترسم نه‌هیلی ئه‌و کاره بکه‌م - شمشیری ئانسلیم که من له تۆم ویستوو هه‌لگری و له‌و دل ناپاکه‌ی منی رۆ بکه‌ی که ده‌سینگه‌دا ته‌په‌ی دئ؟ به‌لام نه! چون ئینساف نییه من به‌تۆله‌ی تاوانی یه‌کی تر بکوژیم. من ده‌پیشدا ده‌بی بزانه‌م که چاوه‌ حیزه‌کانی لوتیر ده‌مندا چییان دیوه که غیره‌تی ئه‌وه‌ی پئی داوه شه‌رم و هه‌یا فری بدا و هه‌وه‌سی شه‌رم هیئهری خوی که بۆ شه‌رافه‌تی من و دوستایه‌تی خوی بۆ ئانسلیم سه‌رشووری پتیه‌یه، ئاشکرا بکا؟ ناخ لیتونلا، ئه‌م په‌نجه‌ره بکه‌وه ئیشاره‌ بده به‌لوتیر! بیگومان ئه‌و هه‌ر ئیستا له کۆلان راوه‌ستاوه و هیواداره به‌مه‌به‌ستی چه‌په‌لی خوی بکا؛ به‌لام من ده‌پیشدا مه‌نزووری خۆم که بی روحمانه، به‌لام شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌یه ئه‌نجام ده‌دم. لیتونلای پیتۆل که ده‌رسی خوی باش له‌به‌ر بوو له جوابدا گوتی: ناخ، ئه‌ی خاتوونه خۆشه‌ویسته‌که‌م، تۆ چ کاریکت به‌شمشیر هه‌یه. ده‌ته‌وی خۆت بکوژی یا لوتیر؟ به‌لام بزانه که به‌رهمی هه‌رکام له‌و دوو کارانه بۆ شه‌رافه‌تی تۆ زیانی هه‌یه. باشتره، ئه‌م ئیه‌هانه‌ته نه‌دیته بگری و نه‌یه‌لی حالی حازر ئه‌و پیاوه ناجسنه بینه ژووور و ئیمه به‌ته‌نیا لیره ببینی، ئاگات له‌وه ببی، ئیمه هه‌ردووک ژنبن و بی توانا و ئه‌ویش پیاوه و بی په‌روا و من له‌وه

دهترسم کاتیک بیته ژورور شههوهت کوپری کردی و کاریکت دهگه لدا بکا که له کوشتن خراپتر بی. له عننهت له متمانهی بی جیی جهانابی نانسلیم که بوو بههوی نهوه، نهو پیاوه بی شهرمه ری بی نه ماله بگریتهوه! به لام خانم نهگه ر تو ئیرادهت لهسه نهوه بهیکوژی، جهنازه که ی چ لی ده که ی؟ کامی گوتی، چۆن چی لی ده که یین. هر نه لیره ی داده نین تا نانسلیم بیته وه و بن گلی بکا، چون به جییه که نهو زحمه تی به خاک نه سپاردنی بی ئابرووی خوی به راباردن بزانی. که و ابو هرچی زووتر با نهو خائینه بانگ بکه یین، بیته ژورور، چون هرچی من توله ی خوم لهو ته وهینه ودرهنگ بخه م، به پروای خوم ته وهینه که که به وه فای خوم به رانبر به میترده که م کردومه.»

نانسلیم ته وای نه م وتویزه ی گوئی لی بوو و هر قسه یه که له زاری کامی ده هاته دهر فکر و بیره کانی نهوی ده شیواند؛ به لام کاتیک بیستی که ژنه که ی لهسه کوشتنی لو تیر سورره، بیستی له حشارگه ی خوی بیته دهر و پیش بهو کاره ی نهو بگری، به لام هه وه سی نهوی بزانی نهو کاره شه رافه تمه ند و دلیرانه چۆن کوتایی پی دی و ناماده بوونی بو نهوی له کاتی خویدا خوی ناشکرا ده کا تا له هر کاره ساتیک به رگری بکا، نهوی لهسه جیی خوی دانیشاندوه. لهو ساته دا وا هاته به رچاو که کامی تووشی بوورانه وه و لهسه رخو چون هاتوه، چون نه دیمه که ی نهوی لهسه ته ختی خه ویک که له وی بوو دریژ کرد و له قولپه ی گریانی دا و به دهنگی بهرز ده یگوت: «وای له منی سه ر به هه شی! مه گه ر چاره نووسی من نهوه بوو که مه رگی نه م باغچه ی به گول و ریحانه ی حیا و عیسمه تی، نهو نمونه ی به نامووسترین ژنای نه م دنیا به له نامیزی خودا ببینم؟ نه ی له خوم سه رگه ردان و چاره ره شی! ... و هر بهو نه ههنگه شیوه نی خوی دریژه پی دا تا نیشان بدا خویشی به وه فاترین و دلسوژترین نه دیمه ی جیهانه و خاتوونه که شی «پینلوی» (۲۲۳) دوومه. کامی زور زو لهو حاله تی دل خو له بوونه وه هاته دهر و به دهنگی بلند گوتی: «نه ی لیئونلا، نه دی بو ناچی بی شه ره فترین دوستی یه ک هاورپی راستین، که هیشتا روژ تیشکی خوی

۲۲۳- پینلوی pénelope ژنی یه که مین قاره مان یونانی و دایکی تیلماک «قاره مان یه ناوبانگی شاکاری هه تا هه تاییی فیلیین». نهو ژنه ناوینه ی بالانویینی وه فاداری و پاکداوینی بووه. ده گپنه وه ده به رامبه ر پیداگری و بی شه رمی دلدارانیکی زور که دلیان پی دوراندبوو، ده ستی کرد به چینی پارچه یه ک و به لینی دا هر کات لهو کاره بووه و ناره زوی یه کیکیان به راورد بکا. پینلوی هه موو شه ویک نهوی به روژ ده یچی هه لی ده وه شانده وه و دووباره سه به یینی ده یچنییه وه تا نهوی پاش بیست سال میترده که ی گه راره و ره گه لی که وته وه.

ناویشته وه ته سه ر یه کیکی لهو به شه ره فتر و تاریکی و شهو له وییان باشتر، ده نامیز نه گرتوه، بانگ بکه ی بیته ئیره؛ هه لی، به په له هه لی تا دهرنگ کردنی تو ناگری تووره ییم خاموش نه کا و توله کردنه وه م لی نه بیته جنیو و به گژدا هاتن و له عننهت و نه فرین لی کردن. لیئونلا گوتی: «زور باشه، نه ی خاتوونی من. ئیستا بانگی ده که م به لام ده پیشدا نهو شمشیره ت بده به من تا مه بادا له نه بوونی مندا کاریک بکه ی که دوستان و خو شه ویستانی خوت بو ماوه ی ته مه نیان بگریه نی. کامی گوتی: «مه ترسه هاورپی لیئونلا، من هر چه ندیش له به رچاوی تو ساده دل و بی تیبینی بم که توله ی شه رافه تی خوم به م شیوه یه وه ر بگرمه وه ناگه مه «لووکریس» (۲۲۴) که ده لنین بی نهوی خه تیه ک لهو رووی دابی و بی نهوی ده پیشدا سه به ب(*) کاری به دبه ختی خوی بکوژی خوی کوشت. من نه گه ر ده بی بمرم، کاتیک دهرم که لهو که سه ی منی گه یانده ئیره توله ی خوم نه ستان دیته وه.»

لیئونلا پیش نهوی برواته دهر وه و لو تیر بانگ بکا، دیسان درهنگی کرد، به لام سه رنجام وه دره کوه ت و کامی وه ک نهوی له به ر خو یه وه قسان بکا گوتی: «خودا وه ندا له من ببوری! ئایا به جییه نهوی مه یدان بده م به لو تیر که من ژنیکی جلف و سووکه سه ر تی بگا، باشتر نهوه نه بوو که وه ک جارانی پیشوو، لانی که م تا روژیک که له هه له ی خوی دیته دهر، له خوم دور کردبا وه و تروم(*) کردبا؛ به لی، بیگومان باشتر ده بوو؛ به لام نه گه ر بیلم نهو غه یانه داوین پیسه بهو بیرو بوچوونه چه په له یه وه، به مفته و هه روا سووک و ئاسان بو ی دهر باز بی و کیچیکی(*) لی میوان نه بی، ئایا توله ی من وه رده گیریته وه و شه رافه تی میترده که م قه ره بوو ده کرتیه وه؟ خیر! خیر! نهو ده بی تاوانی نهو رووداری و جه ساره تی هه وه سه کانی به خوینی خوی بداته وه تا دنیا نه گه ر پیویست بوو بزانی که کامی نه ته نیا ده وه فاداری خویدا بو میترده که ی قورس و قایم بووه، به لکو لهو که سه ش که جه ساره تی ته وه یینی بهو بوو، توله ی نه ستان دووه ته وه. سه ره رای نه وانه ش ئایا باشتر نه بوو که ته وای نهو بابه تانه م به نانسلیم گوتبا یه؛ به لام من ده نامه یه کدا که بو م ناره ده هاوینه هه وار هه موو شیتکم بو روون کرد بووه وه و وای تی ده گه م نه گه ر نهو هر نه وده م فکریکی بو نهو به لایه

۲۲۴- لووکریس Lucrece خاتوونی رومی که له لایه ن یه کیکی له کورانی «تارکه ن» پاشای روم به زور ده ستریزی به نامووسی کرا و نهو ژنه به ناهومیدی و شیواوی خوی کوشت و نه م رووداوه به ژاره هینه ره شو رشیکی له ولاتی رومدا لی که وته وه و بوو به هوی سه قامگیربوونی کومار «۱۰۵ ه ی پیش زاین». ناوی لووکریس بو ژنای خو یه سندن و پاکداوین و به نامووسیش ده کار ده کری. (مه مه د قازی)

کردباوه، وای لئ نهدههات، نهوهش بههوی دلپاکی و متمانهیهکهوه بوو که بهو دوسته بی ئابرووهی خوئی ههیبوو و نهیتوانی باوهر بکا که دههلی یاری ناپیاویدا هیچ فکریک که دژی شه پرافهتی نهو بی چهکهره بکا. من خویشم تا ماوهیهکی زور پاشان نهمتوانی شتیکی و باوهر بکه، وه نهگهر پرروویی نهو بهپیشکش کردنی دیاری و سهوقاتی گران بایی و قهول و بهلئنی بی نهژمار و گریان و لالانهوهی زور نهگهیبیا بارستای تهقینهوه، ههگرگیز باوهریم نهدهکرد. بهلام ئیستا نهو فکرانه فایدهیان چیه؟ ئایا لیبرانیکی تهواو نیازی بهو ههموو موتالا وباس کردنه ههیه؟ دیاره نه، باشه ئیتر! دهبی دهستی خهیهانهت له ماله قولله بکریتهوه! دهبی من تولله بکهمهوه! بلئ با غهیان بیته ژورر تا بمرئ؟ پاشان ههچی دهبی بلا بی! من پاک کهوتمه دست کهسیک که خوداوهند نهوی وهک میرد بۆ من دیاری کردبوو. دهبی بهپاکیش له دهستی بجمه دهر، جا با نهو کارهش بهخوینی پاکی من و خوینی پیسی دۆستیک که کهس وهک نهو له دنیا دا ناوی دۆستی گلاو نهکردوه، تهواو بی. لهو کاته دا که کامی بهمجوره دهگه ل خوئی دهوا؛ بهشمشیری پروت و بهههنگاوی و بهههشتا و بهتورپیی و غهزه بیکی و دههات و دهچوو دهنگوت عهقلی خوئی له دست داوه و له ژنیکی شهریف و زهریفهوه بووته سهلتیهیهکی ناهومید و دههری.

ئانسلیم له پهنا پردهوه نهه بهزمه ی ده دیت و ده بیست، سه رسورماو بوو، وای بۆ دهچوو نهوهی بیستوویتی و دیتوویتی بۆ لابرندی شک و گومانی لهوهش گه ورهتر بهسه؛ بهو دهلیله ئارهزووی دهکرد که هاتنی لۆتیر بۆ نهو ژورره نهنجام نهدرئ تا رووداویکی تال پروو نه دا. لهو ساته وهخته دا که دهیویست له ههشارگه بیته دهرهوه تا ژنهکهی دهباوهش بگرئ و پئی بلئ که لهمه ر نهو بهههله چوو، گه رانهوهی لیئونلا که دهستی لۆتیری له دستدا بوو، په شیمانی کردهوه و پیش نهو کاره ی پی گرت. کامی که چاوی بهلۆتیر کهوت، بهنووی شم شیر هیلیکی دریزی لهسه ر عهرزی وهتاغه که له بهر ده می خوئی کیشا و بهمجوره دهگه لی هاته وتویژ: «ئای لۆتیر بهوهی که پیت ده لیم باش گوئ بده و لئی ورد بهوه! نهگهر بویری لهه هیله واوهتر بی یا ته نانهت لئی نزیک بیتهوه نهو شم شیره دهسه ر دلئ خویم رۆ دهکهم. وه پیش نهوهی قسه یهکت له زاری بیته دهر، گوئ بگره دههوی چهنده قسه یهکت دهگه ل بکه. دههوی وستت لئ نهیا و گوئ بدهیته من! پاشان ههچی دلئ ویستی ئیجازته ههیه بیلی! پیش هه ر شتیک دههوی پیچ بلئ تۆ ئانسلیمی میردی من دهناسی یا خیر و بیرو پروات دهر باره ی نهو چیه. پاشان دههوی بزانه منیش دهناسی یا نا. که و ابو بی نهوهی دهسپاچه بی و بپه شوکی و لهامی نهه دوو پرسیاره م ده پیشدا

بدهوه. چون پیچ وایه نهوهی لیتم پرسی مهته لۆکه نییه که بههوی فکری لئ بکه یهوه و ههلی بینی. «لۆتیر نهوهنده ساویلکه نهبوو که له هه مان ساته وهختی یهکه مدا که کامی پئی گوتبوو، ئانسلیم لهو ژورره دا بشاریتهوه له مهکر و حیهلی نهو حالی نهبوو بی. له بهر نهوهی خوئی ئاماده هاته بهرچا و تا بهویسته کانی نهو وهها بهوه ستایی و بهدروستی وهلام، بداتهوه که ته نیا نهو و کامی دهیانتوانی درۆکه یان وهک مسۆگه رترین راستی جیهان بخه نه بهرچا و. ئیستا پروانن لۆتیر بهچ شیوه یهک جوابی دایهوه: «من نهی کامی جوان و مهلهنگ، گومانم نهدهکرد بۆ نهه جو ره پرسیارانه من بانگه یشتی خزمته خۆت بکهی. نهگهر بهو مه بهسته بانگت کردووم که پاداشی بهلین دراوی بلئسه ی نهوینی من دووباره وهپاش بخه ی، نهه کاره له دووریشه وه هه ر دهکرا، چون هه وهسی بهخته وهری گه یشتن بهتۆ ئۆقره ی لئ هه لگرتووم و ئازارم ده دا. بهتاییه تی که هومی دی گه یشتن بهم ئاره زووم نزیکتره. بهلام بۆ نهوهی نهفه رمووی له وه لامدانه وی پرسیاره کانی تۆ، ترسم هه یه له جوابدا ده لیم که: بهلئ من میرده کهت له مندالییه وه باش دهناسم و لهو سه ر ده مه وه پیکه وه دۆست بووین؛ بهلام نامه وی شتیکی تر له مه ر نهو بلیم. چون تۆ خۆت ناگاداری هه موو شتیکی. تاشاهیدیم له سه ر ته وهی نیک نه دابی که به نهوم کردوه؛ هه ر نهو نهوینه ی که قابیلی قبو لترین عوزری گه وره ترین گونا هه، تۆ باش دهناسم و به ئاره زووی دل گه یشتن ده گه ل تۆ به هه مان نه اندازه که بۆ میرده کهت بایه خداره له لای منیش گرینگه. نهگهر و نه بوایه کوا مومکین ده بوو به خاتری جوانی و خوین شیرینییه کی که متر له وهی تۆ هه ته، نه رکی دۆستایه تی خویم ده ژیر پی بنیم و یاسای پیروزی دۆستی که نه مرۆ دهنندا که وتووته بهر په لاماری دوزمنیکی بی بهزه، به ناوی نهوین، ده بهر چا و نه گرم؟ کامی گوئی: «نهگهر تۆ، نهی دوزمنی جنیایه تکاری هه رچی شایانی خو شه ویستییه، دان بهو نوکته دا دینی. نه دی بهچ غیره تیکه وه هاتوو به لای که سیک که باش دهرانی ئا وینه ی که سیکی تره، نهو که سه ی ده بی تۆ چاوی لئ بکه ی و بزانی چ ته وهی نیک زالمانه ت پی کردوه؟ بهلام مه خابن...! من چهنده به دبه ختم! من تازه تی دهگه م که چ شتیک تۆ هی ناوته نهه م بواره که ریز و حورمه تی خویشت له دست بده ی. نهو شته ده بی بی مبالایی له نه اندازه به دهری من بی که نامه وی ناوی بی نه زاکه تی به سه ردا بپریم چون له قسه ی جلف و بی به بند و باره وه سه رچا وهی نه گرتووه، به لکو به ره می هیندیک نه ترسی و پرو داما لوییه که کاتیک ژنان لایان وایه نابئ له که سیک بترسن له خو یانه وه نیشانی دهنن. نهگهر وانیه، نهی غه یان، بلئ بزانه که ی و ابوو که من یهک که لیمه م جوابی لالانه وه و پارانه وهی تۆ دابینه وه و

یا کاریکم کردبئی که ترووسکه‌ی هیوایه‌ک له دلّی تودا چه‌خماغه‌(*) لّی بدا و ئەو خه‌یالّه ده‌تۆ دا ببزوینی که دهنوانی به‌هه‌وه‌سی شه‌رماویی خۆت بگه‌ی؟ که‌ی وابوو که ورته‌ورته عاشقانه‌کانی تۆم به‌توندی رهد نه‌کردبیته‌وه و به‌توورهبییه‌وه تروم نه‌کردبئی؟ که‌ی وابوو که یه‌ک له هه‌زار وه‌عه‌ده‌کانت باوه‌ر بکه‌م یا دیارییه‌ فریوینه‌ره‌کانت وهر‌بگرم؟ به‌لام چون ناتوانم باوه‌ر بکه‌م که پیاوان تا پالپشتی هیوایه‌کیان نه‌بئی ماوه‌یه‌کی دوورودریژ به‌پیداگرییه‌وه به‌دوای دل‌داریی که‌سیک دا ناچن، ناچار ده‌بئی گوناھی بئی‌ه‌یایی تۆ بخه‌مه ئەستۆی خۆم. ببگومان به‌ر هه‌لدایی یه‌کی بئی مه‌به‌ست بووه‌ته هۆی ئەوه که تۆ ئەو ماوه دوورودریژ، به‌دوای له خشته‌ بردنی منه‌وه بی. که‌وابوو من ئیستا دهمه‌وئ خۆم موجازات بکه‌م و ئەو سزاییه‌ که ده‌بئی تۆ بیکیشی له‌سه‌رخۆمی دادهنیم و خۆم سزا دهم، به‌لام بۆ ئەوه‌ی تۆ ببینی که من کاتیک ده‌گه‌ل خۆم ئاوا بئی به‌زهم، ناتوانم ده‌گه‌ل تۆش هه‌ر وا نه‌بم، ویستم تۆ بینمه ئیره تا شاهیدی فیداکاریی گه‌وره‌ی من بی که بۆ پاراستنی شه‌رافه‌تی میرده‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌م ده‌یکه‌م، ئەو میرده‌ی که تۆ به‌ه‌موو تواناته‌وه سووکایه‌تیت پئی کردوو و منیش سووکایه‌تیم پئی کردوو، چون زه‌حمه‌تی ئەوه‌م نه‌داوه به‌خۆم تا له‌و دهر‌فه‌تانه‌ خۆم دهر‌بازکه‌م که ده‌می‌شکی ریزی تودا فکر و غایه‌له‌ی جنیایه‌تکارانه‌ دروست بکا. دوویاتی ده‌که‌مه‌وه ئەوه‌ی که زۆرت‌ر له هه‌موو شت نازارم دها، ئەم گومانه‌یه‌ که نه‌کا غه‌فله‌تیک له لایه‌ن منه‌وه، بووبیته‌ هۆی ئەوه‌ که ئەم خه‌یالاته‌ پيس و چه‌په‌لانه‌ له‌ که‌لله‌ت بدن. من ده‌بئی سزای ئەم غه‌فله‌ته‌ بۆ خۆم بیکیشم. چون ئەگه‌ر جه‌للادیکم بۆ ئەم کاره‌ بانگ کردبایه‌ له‌وانه‌ بوو هه‌والی گوناهاکاریم زۆرت‌ر بلاو بیته‌وه. به‌لام من نامه‌وئ به‌ته‌نیا بمرم؛ دهمه‌وئ که‌سیکیش که مه‌رگی ئەو به‌شی کۆتایی کتیبی تۆله‌ سه‌ندنه‌وه‌م پیک دینی. ده‌گه‌ل خۆم به‌رم، چون هه‌والی ئەو کاره‌ بگاته هه‌ر شوینیک به‌هه‌مووان ده‌سه‌لینئی که عدالته‌ هه‌میشه‌ به‌سه‌ر جنیایه‌تدا زال ده‌بئی.»

کامی پاش کۆتاییه‌ینان به‌م قسانه‌، به‌چالاک و هیزیکی دوور له‌ چاوه‌روانی، به‌شمشیری پروت هیزشی کرده‌ سه‌ر لۆتیر و به‌روالته‌ وها لیدراوانه‌ ده‌یویست شمشیر ده‌سینگی ئەودا نوقم بکا که لۆتیر وه‌شک که‌وت که ئایا ئەو هیزشه‌ به‌راستییه‌ یا ساخته‌یی و ناچار بۆ ئەوه‌ی زه‌بره‌کانی که کامی ده‌یوه‌شاند وئی نه‌که‌وئ، ناچار بوو له‌ هیزی باسکی خۆی که‌لک وهر‌بگرت. کامی نه‌خشی سه‌رسوره‌ینه‌ری خۆی وا کایه‌ ده‌کرد که بۆ ئەوه‌ی زۆرت‌ر په‌نگی راستی پیه‌ دیار بئی، ویستی شمشیره‌که‌ به‌خوینیی خۆشی په‌نگین بکا. ئەوه‌ بوو چون دیتی به‌راستی ناتوانی ده‌ستی به‌لۆتیر بگا. یا وای نیشان دا که ناتوانی، ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که: «ئیستا که چاره‌نووس نایه‌وئ من ئاره‌زووی دروستی

خۆم به‌راورد بکه‌م، نابیته‌ کۆسپی سه‌ر رینگام که لانی که‌م نیوه‌ی ویستی خۆم جیه‌جی بکه‌م!» و له‌و کاته‌دا که ده‌یویست شمشیر له‌ ده‌ستی لۆتیر، که لئی ئەستاندبوو، دهر‌ کیشیته‌وه. نووکی شمشیره‌که‌ی وهر‌سووراند و هه‌واله‌ی به‌شیک له‌ به‌ده‌نی خۆی کرد که شمشیر نه‌یده‌توانی زۆری لئی بچیته‌ خوار. یانی نووکی شمشیری له‌ سه‌ره‌وه‌ی مه‌مکی چه‌پی ده‌شانی خۆی چه‌قاند؛ پاشان خۆی وه‌ک که‌سیک که له‌ هۆش چووئی به‌عه‌رزی دادا. لۆتیر و لیتۆنلا له‌ دیتنی ئەم رووداوه، هه‌م ترسان و هه‌م سه‌ریان سوورما و چون کامییان له‌سه‌ر عه‌رزی و شه‌لالی خوین دیت، نه‌یانده‌زانی چۆنی لیک به‌ده‌نه‌وه. لۆتیر که ئاگای له‌خۆ نه‌ماوو، هه‌لات تا شمشیر له‌ ده‌ست کامی بیتیته‌ دهر. به‌لام که دیتی برینه‌که‌ی که‌مه‌ نیگه‌رانی له‌ دلّی دهر‌که‌وت و جاریکی تریش به‌لیه‌اتووئی و عه‌قل و وریایی کامی ئافه‌رینی گوت. له‌و لاشه‌وه‌ لۆتیر بۆ ئەوه‌ی ده‌وری خۆی پاش گه‌یرا بئی، ده‌ستی کرد به‌گریان و شیوه‌ن و ناله‌ له‌سه‌ر ته‌رمی کامی، وه‌ک ئەوه‌ که به‌راستی مرده‌ی و ده‌ستی کرد به‌نه‌فرین و تووک و دوعا له‌ خۆی و له‌و که‌سه‌ی له‌ سه‌ره‌تاو بوو به‌سه‌به‌بکاری ئەم کاره‌ساته‌. لۆتیر چون ده‌یزانی که دۆسته‌که‌ی گوئی له‌ قسه‌کانییه‌تی، قسه‌ی وای ده‌گوت که پیاو زۆرت‌ر له‌ کامی دلّی بۆ ئەو ده‌سووتا. هه‌ر چه‌ند لاشی وابووایه‌ که کامی مرده‌وه. لیتۆنلا که ته‌رمی خاتوونی خۆی ده‌نامیز گرتبوو، هه‌لی گرت و له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی راکیشا و تکای له‌ لۆتیر کرد، بچی که‌سیک بینئی که مه‌هره‌مانه‌ برین پچییه‌که‌ی بۆ بکا. هه‌روه‌ها له‌ لۆتیری ده‌پرسی ئەگه‌ر پيش ساریژ بوونه‌وه‌ی برین ئه‌ریاب بگه‌ریته‌وه‌ ده‌بئی چ جوابیکی بدریته‌وه. لۆتیر گوتی چون ئیستا فکری باش کار ناکا و نازانی چ بلئی با بۆ خۆی هه‌ر چۆنیک پئی باشه‌ جوابی ئه‌ریابی بداته‌وه. ته‌نیا ئەوه‌نده‌ی گوت که لیتۆنلا هه‌ر چۆنیک هه‌یه‌، پيش به‌خوین لئی هاتنی برینه‌که‌ بگرت و به‌لام خۆی روو ده‌کاته شوینیک که هه‌یج که‌س چاوی پئی نه‌که‌ویته‌وه. پاشان لۆتیر له‌ حالیکدا غه‌م و په‌ژاره‌ی هه‌لده‌رشت به‌هه‌شتاو له‌ مال وده‌ره‌که‌وت. ئەو هه‌ر که خۆی به‌ته‌نیا دیته‌وه زانی که که‌س نایبینی ئەوه‌نده‌ له‌ کارزانی کامی و ده‌ورگه‌یرانی بئی وینه‌ی لیتۆنلا عه‌جایب ماوو که ده‌ دوازه‌ جار ده‌ه‌واد خاچی په‌سم کرد و ئەوه‌ی دینا به‌ر چاو که ئانسلیم چه‌نده‌ ده‌بئی ئاسوده‌ خاتر بووئی له‌وه‌ی که ژنیکی هه‌یه‌ له‌هه‌ر باریکه‌وه‌ بۆی بچی، جیگره‌وه‌ی «پوورچیا» (۲۲۰) و له‌ ئاگری ئەم

۲۲۰- پورچیا Porcia کچی کاتۆن و ژنی «مارکوس‌سیرووتوس» سه‌رداری رۆمی بوو که پاش ئەوه‌ی زانیی میرده‌که‌ی ده‌سه‌ری «فیلیپ»ا کوژراوه، ئەوه‌نده‌ی ره‌ژی گه‌شاهه‌ خوار تا مرد. (مؤریس باردۆن)

تاسەيەدا دەسووتا كە ھەرچى زووتر كامى بېيىتتەوھە تا بۆ راستىيەك كە ئاوا زىرەكانە شارداراوتەوھە و درۆيەك كە بەشىئەوھەكى ئاوا كە كەس بىرى بۆى نەدەچو پارزىنراوتەوھە، پىكەوھە جىژنىك بەرپا كەن.

دەو ئانەدا لىئۇنلا خەرىكى راوستاندى ئەو بېرووكە خويئە بوو كە لە برىنى خاتوونەكەى دەھات، خويئىكى ئەوھندە كەم كە تەنيا بەعاستەم^(*) و دو وبەلا رىا و فيلبازىي ئەو ژنە مەكرباز و حىلەگەرەى رەنگ دەكرد. پاش ئەوھى برىنەكەى بەھىندىك شەراب شۆردەوھە، تا ئەو جىگەى دەيتوانى بەجوانى بەستى و لەو ماوھىدا كە برىنەكەى دەبەستەوھە قسەگەلىكى دووپات كەردەوھە كە بى ئەوھى نىياز بەقسەى تر بى، بۆ قانئى كەردنى ئانسلىم بەس بوو كە كامى بەپاكترىن ژن و ئاويئەى عىسمەت و تەقوا برانى، بىجگە لەوانە قسەكانى كامى بوون كە خۆى بەبى غىرەتى تاوانبار دەكرد، چون دەوساتەدا كە لە ھەموو كاتىك پىويستتر بووھە ئەوھندەى ئازايەتى نەبووھە كە بەژيانى خۆى كۆتايى بىنى. لە ھەمان كاتدا لە نەدىمەى خۆى دەپرسى كە ئايا دەبى ھەموو رووداوكە بۆ مېردە خۆشەويستەكەى بگىرپتەوھە يا نا. بەلام لىئۇنلا نسەتى كەرد كە لەو خەيالە بەتالە بگەرئ، چون ئەوى دەو بن بەستە داوي كە دەبى تۆلە لە لۆتېر بكاوتەوھە و ئەوھش بەو مانايەيە كە گىيانى خۆى دەمەترسى بخا و پىي گوت ژنى باش نە تەنيا نابى شەر و ھەرا بۆ مېردى خۆى دروست بكا، بەلكو تا دەتوانى دەبى پىش بەستى وا پر لە مەترسى بگرئ و مېردى خۆى بپاريزئ. كامى گوتى ئەم بۆچوونەى زۆر بەلاوھە پەسندە و ھەر واش دەكا بەلام بەھەرھال لازمە عوززىك بۆ برىنى سىنگى كە رەنگە لە چاوى ئانسلىم شاراوتەنەبى. بدۆرپتەوھە. لىئۇنلا گوتى كە لە درۆ كەردن بىزارە جا با بەمەسلەھەتەش بى. كامى گوتى: «مەگەر من خۆم دەتوانم درۆ بكام؟ من ئەگەر گىانىشىمى لەسەر دابنىم درۆيەكم بۆ سان نابى يا ناتوانم بەدرۆ قسەيەك بەراست دابنىم. بەلام ئەگەر نەتوانىن رىگايەك بۆ رىگار بوون لەم گىرەتارىيە بدۆزىنەوھە باشترە ھەرچى ھەيە بۆى بگىرپتەوھە باشترە لەوھى دە درۆ و دەلەسەدا دەگىر كەوين. لىئۇنلا گوتى: «خانم ئەو ھەموو غەمەى پى ناوى! من لە ئىستاوھە تا بەيانى لەمەر جوابىكى مناسب و باش فكر دەكەمەوھە. لەوانەشە چون برىنەكە لە جىگايەكى دايە كە نابىندرىئ بتوانىن بىشارىنەوھە و نەھىلن كەس پىي بزانى و ئىشاللا خودا بەكەرەمى خۆى لەو نىيەتە خىرەدا كە ھەمانە سەر كەوتوومان دەكا! ئىستا ئەى خاتوونەكەم ئارام بگرە و بەخۆتدا وەرەوھە، خۆت رىكوپىك كەوھە تا ئەربابى من تۆ لەو حالەدا نەبىنى. باقىي كارەكان بەمن و بەلوتفى خوداى مەزن بسپىرە چون ھەر ئەوھە كە ھەمىشە پالپىشتى نىيەتى خىرە!»

ئانسلىم^(۲۲۶) ۋەك بەچاكى دەتوانىن مەزەندەى بگەين بەسەرنجىكى زۆرەوھە گوتى دابوھە ئەم قسانە و شانۆى تراژىدىي مەرگى شەرافەتى خۆى تەماشا كەردبوو، نومائىشتىك^(*) كە قارەمانەكانى دەورى خۆيان وھەا دروست و سروسى كايە كەردبوو كە دەنگوت بەراستى ھەر ئەوانەن كە دەنوئىن. ئەو بەبى قەرارى چاوەروانى داھاتنى شەوېوو تا دەرفەتتىكى دەست كەويئە لە ھەشارگە بىتە دەر و بچىتە دىننى دۆستى پايەبەرزى خۆى لۆتېر و پىكەوھە لە دۆزىنەوھى گەوھەرىكى كە ئانسلىم دە تاقىكردنەوھى شەرافەتى ژنەكەيدا دىتېوويەوھە، پىرۆزبایى بەيەكتر بلېن، دوو دەورگىرى شانۆ، ئەم دەرفەتەيان بۆ وەدەر كەوتنى ئانسلىم لە ھەشارگە رەخساند و ئەويش بەكەلك وەرگرتن لەو كەلئىنە بەھەشتا و خۆى گەياندە مالى لۆتېر. ئانسلىم لۆتېرى لە مالى خۆيدا دىتەوھە و باس كەردنى ئەوھى كە چەند ھەزار جارى ماچ كەرد و چەندەى باسى خۆشەختىي خۆى كەرد. چەند تارىفى كامىي كەرد و چەندى پى ھەلاگوت و جى وچى ئەو جۆرەى لازمە بەھىچ كەس ناكرىئ و ناگۆتتى. لۆتېر بى ئەوھى بتوانى كەمترىن نىشانەى شادى لەسەر رۇخسارى خۆى ئاشكرا بكا، گوتى بۆ قسەكانى راداشت، چون وىژدانى دەبزانى كە ھاوړپتەكەى دە چ بەھەلە چوونىكدايە و لۆمەى دەكرد كە بۆچى شەرافەتى دۆستى خۆى برىندار كەردوھە، ئانسلىم دەيدىت كە ھاوړپتەكەى جوابى خۆشحالئەكانى ئەو بەخۆشحالئ ناداتەوھە، بەلام سەرساردىي ھەوالەكەى دەبەردەوھە سەر ئەوھە كە كامى بەبرىنئىكى قوولەوھە بەجى ھىشتووھە و بووھتە ھۆى ئازار و رەنج كىشانى ئەو، لەبەر ئەوھە دەگەل قسە كەردنىكى زۆر بەلۆتېرى گوت كە ھىچ نىگەرانى كامى نەبى و ئەوھە بزانى كە برىنەكەى شتىكى وا نىيە، چون ئەو دەگەل نەدىمەكەى دەيانەويئ ئەو برىنە لەو بشارنەوھە. پاشان درىژەى بەقسەكانىدا و گوتى: «ھاوړى، كەوابوو تۆ لەم بابەتەوھە ھىچ خۆت نارەھەت مەكە. تۆ تەنيا كارىك كە دەبى بىكەى ئەوھى لە شادىي مندا بەشدارى بگەى، چون لە ساىەى خۆ تىھەلقوتاندن و لىھاتوويى تۆيە كە من خۆم لە ترۆپكى ئەو بەختەوھرىيەدا دەبىنم كە ئارەزووم دەكرد. من دەمەويئ لەمەودوا تەواوى وەختى بىكارىي خۆم بەگوتنى شىعەر لە پەسنى كامىدا تىپەر كەم تا نىويانگىكى جىھانى و ئەبەدى لە بىرگەى سەدەكان و چاخ و سەردەمەكاندا بەو بىبەخشم، لۆتېر ئەو بەرنامەى ھاوړپى خۆى زۆر پى باش بوو و بەلئىنى دا بەبەشى خۆى دە ھەلچىنى دىوارى بلندى كۆشكى نىويەدەرەوھىي شانازى ژنەكەيدا يارمەتىي بدا.

۲۲۶- «رۆدريگىمارن» رەخنەگرى ئەسپانىيى، بى دەمارى و خويىرگەرىي ئانسلىم بەئىراد دەگرئ و دەلئ چۆنە لە ھىچ كام لەو چركە ساتە پر لە ھەيەجانانەدا خۆى نىشان نادا و دەخالەت ناكا. (مۆرىس باردۇن)

پاش ئەو ږووداوه ئانسلیم بوو به میړدیک که دهو دنیا په دا که سیک ئاوا بهو شیرینکاریه فریو نه درابوو. خوئی دهستی که سیک دهگرت و دهیبرده مائی خوئی که گومانی دهگرد ئەسبابی شانازیی ئەوه له حالیکدا هوی بی ئابرووی بوو و کامی ئەو که سهی به نیوچاوان گرژی به لام دلکی شاگه شگهی ههیه جانی شادییه وه و دهگرت. ئەم دهغه لپازییه ماوهیه که بهردهوام بوو، به لام سههه نجام پاش چهند مانگ زهمانه دهوړیکی تری گیرا. خهیا نیتیک که تا ئەودهمه شاردرابوووه ئاشکرا بوو، و ئانسلیم گیانی خوئی له سهه ئەم کون پشکنییه بی جیییه خوئی بهخت کرد.

له مهه شهرې مالویرانکههری دۆن کیشۆت دهگه ل مهشکهکانی

شهرابی سوور و دریزه‌ی داستانی کون پشکنی بی ته دبیر

له خویندنه وهی داستانی کون پشکنی بی ته دبیر، زۆرتر له چهند لاپه‌ره نه مابوو که له نه‌کاو لهو عه‌مبارهی که دۆن کیشۆتی تیدا خه‌وتبوو، سانکۆ پانزا سه‌راسیمه (*) ده‌رپه‌پی و پر به‌گه‌رووی هاواری کرد و گوتی: «ئای به‌پیزان، فریا که‌ون! ئەربابی من ده‌رگیری شه‌رپیکی ترسناک بووه که من تا ئیستا شه‌رپی هه‌تره‌ش به‌ری ئاوام به‌چاوی خۆم نه‌دیتوووه! سوپحانه‌للا، سوپحانه‌للا! بهو خودایه ئەربابی من ته‌نیا به‌یه‌ک زه‌بری شمشیر سه‌ری دیوه‌که‌ی دوژمنی شادۆتی «میکۆمیکۆنا» ی له‌ عاستی شانیه‌یه په‌راندوووه، وه‌ک له‌ تووریدا بی وایه. که‌شیش دهستی له‌ خویندنه‌وهی داستان هه‌لگرت و گوتی: ئەوه ده‌لپی چی برا؟ مه‌گه‌ر خه‌رفاوی؟ چۆن شتی وا ده‌بی، ئاخ‌ر ئەو دیوه دوو هه‌زار مایل لی‌ره دووره!» دهو ده‌مه‌دا ده‌نگیکی زراوتۆقین له‌ شوینی خه‌وی دۆن کیشۆت بلند بووه‌وه و به‌دوای ئەودا ده‌نگی دۆن کیشۆت به‌گویی گه‌شیت که نه‌عه‌رته‌ی لی‌ ده‌دا و ده‌یگوت: «راوه‌سته ئەی ناپیاو! راوه‌سته ئەی ږیگر! ئەی جه‌رده‌ی نامه‌رد! چاکم ده‌گیر که‌وتووی! ئەو قه‌مه‌ی (*) تۆ، هه‌یج کاریکی ده‌گه‌ل من پی‌ ناکرئ.» پاش ئەو قسانه‌ زینگه‌ی شمشیر که وه‌دارو دیوار ده‌که‌وت، به‌گویی گه‌شیت. سانکۆ پانزا دیسان هاواری کرد: «به‌پیزان وه‌ختی ئەوه نییه‌ ده‌ست له‌ سه‌ر ده‌ست دابنن و له‌ پشت ده‌رگاوه گویی ږابگرن. زوو بچنه‌ ژوو و ئەو شه‌رکه‌رانه لی‌ک جوئ بکه‌نه‌وه. یا یارمه‌تی ئەربابی من بده‌ن، هه‌ر چهند تازه نیازیک به‌یارمه‌تی نییه؛ چۆن ئەو دیوه ده‌بی ئیستا مرده‌بی و خه‌ریکه له‌ به‌ر ده‌رگای خودای مه‌زن حیسابی لی‌ ده‌کیشن و به‌کاروباری ژیا‌نی نگره‌س و چه‌په‌لی راده‌گه‌ن، چۆن من به‌چاوی خۆم دیتم خوین به‌سه‌ر عه‌رزیدا ده‌هات و که‌له‌ی دیوه‌که‌ش له‌ ولاتر که‌وتبوو؛ به‌لام چ که‌له‌یه‌ک به‌که‌لامه‌للا به‌قه‌ده‌ر مه‌شکه‌یه‌کی شه‌راب ده‌بوو! کاروانسه‌رادار هاواری لی‌ بلند بوو «ئە‌ی قورم وه‌سه‌ری! ئە‌من بکوژن، ئە‌گه‌ر درۆم کردبی! ئە‌و دۆن کیشۆت یا دۆن قوزه‌لقورته‌ بی‌ ونه‌بی به‌شمشیر یه‌ک‌یک له‌ مه‌شکه شه‌رابه‌سووره‌کانی کون کردوووه! و بی‌گومان ئە‌و خوینیه‌ی ئە‌و لاپه‌سه‌نه‌ ده‌لی، شه‌رابه‌که‌ی منه‌ که ده‌رژیته‌ خوار.» پاش ئە‌و قسانه‌ خوئی ده‌ عه‌مبار ږاکرد و ئە‌وانی تریش به‌دوایدا چوون و دۆن کیشۆتیان ده‌سه‌یرترین وه‌زعی خویدا

چاو پئی کهوت: ئەو تهنیا کراسیکی دەبەردا بوو که ده‌گەیشته نێوهی رانی و له پشته‌وه‌شرا شەش قامک قولەتر بوو. قاچ و قولى لاواز و ئیسقانی بوو، لەبەر مووی زۆر دەتگوت لاقە بزەن. شەوکلایکی سووری چلکن و چەوری لەسەر بوو که دەتگوت بە‌عومری خۆی ئاوی وئێه‌که‌وتوو. باسکی چەپی هەمان لێفە‌ی تئێه‌اندبوو که سانکۆ تەنیا خۆی دە‌یزانی بۆ هێندە‌ی رق لێفە‌ی و شمشیرێکی رووتی دە‌دهستی راستیدا بوو که بە‌دهوری خۆیدا هە‌لی دە‌سووراند و راست و چەپ دە‌یوه‌شاند، هاوکات قەسە‌شی دە‌کرد، وە‌ک بڵێی بە‌راستی دە‌گە‌ل دێوێک که دوژمنی (*) بابە‌کوشتە‌یه‌تی شە‌ر دە‌کا. باشییە‌که‌ی دە‌ودا بوو که چاوی دۆن کیشۆت بە‌سترابوو، چون ئیستا دە‌خە‌ودا بوو، دە‌خە‌ویشدا بە‌گژ دێودا چوو‌بوو. ئە‌وه‌ندە‌ی فکر لە‌و رووداوی قە‌رار بوو بە‌ره‌و‌پیری بچئی کردبوو‌وه و وه‌های کار له‌ می‌شکی کردبوو که دە‌خە‌ونیدا دە‌بیدیت گە‌یوه‌ته‌ ولاتی «می‌کۆ‌میکۆن» و بە‌ره‌نگاری دوژمن بوو‌ته‌وه. لە‌بەر ئە‌وه‌ بە‌و خە‌یالە‌ که وەرگە‌راوه‌ته‌ دێو، ئە‌وه‌ندە‌ی شمشیر له‌ مە‌شکه‌ شە‌رابە‌کان دابوو که تە‌واوی ژوورە‌که‌ پێ‌ بوو‌بوو له‌ شە‌راب.

کاتیک کاروانسە‌رادار چاوی بە‌وه‌موو زەرەر و زیانە‌ کهوت، وە‌ها دەر‌ه‌ه‌لبوو که بە‌مست و شە‌ق و پێ‌لە‌قه‌ دە‌ گیانی دۆن کیشۆت بە‌ربوو و ئە‌گەر کار‌دینیۆ و کە‌شیش پالە‌وانیان له‌ بن دە‌ستی نە‌هێت‌ابا دەر، رووداوی شە‌ر دە‌گە‌ل دێوی کۆتایی پئی دینا. بە‌و حالە‌شە‌وه، بە‌و هە‌موو مست و پێ‌لە‌قه‌ و شە‌پ شە‌پێنه، پالە‌وانی بێ‌چارە‌ بیدار نە‌ دە‌بوو‌وه، ناچار دە‌لاک گۆزە‌یه‌کی پێ‌ له‌ ئاوی سارد له‌ چالۆ هە‌لکێ‌شا و هە‌مووی بە‌سەریدا کرد. ئە‌و‌ده‌م دۆن کیشۆت وە‌خە‌بەر هات، بە‌لام ئیستا نە‌یدە‌زانی له‌ چ حالێ‌کدا‌یه. دوور‌وته که دیتی لیباسی دۆن کیشۆت زۆر کورت و نا‌جۆره، نە‌یویست بچێ‌ته‌ ناو ژوورە‌که‌ تا دە‌شە‌ری پالە‌وان و پارێزە‌ری خۆی دە‌گە‌ل دوژمن ح‌زووری هە‌بێ. بە‌لام سانکۆ بە‌گا‌گۆله (*) چوار گۆشە‌ی ژوورە‌که‌ی بە‌دوای کە‌له‌ی دێو دا دە‌گە‌را و چون نە‌یدۆزێه‌وه گوتی: «من زۆر چاک دە‌مزانی لە‌م ماله‌ له‌عنه‌تی یە‌دا هە‌مووشت جادوو کراوه. جاری پێ‌شوو هەر لە‌م شوێنه‌ که ئیستا راوه‌ستاوم، هە‌زار زله‌ و مست و شە‌پە‌لاغە‌م وئێه‌ کهوت، بئێه‌وه‌ی کە‌سیک ببینم یا بزانی کێ‌یه‌ وەرگە‌راوه‌تی. ئیستا ئە‌و کە‌له‌ له‌عنه‌تییه‌ غە‌یب بووه‌ له‌ حالێ‌کدا من بە‌م دوو چاوه‌ی خۆم دیتم که سەر‌که‌ بێ‌ بوو خوینیش له‌ بە‌دە‌نی بئێه‌ر فیچقه‌ی (*) دە‌کرد.» کاروانسە‌رادار هاواری کرد که: «ئە‌ی دوژمنی خودا و پاکانی خودا، باسی کام خوین و کام فیچقه‌ دە‌که‌ی؟ ئە‌ی بۆره‌ پیاوی خوێری، مە‌گەر کوێری، نابینی ئە‌و خوینە‌ی تۆ باسی دە‌که‌ی هەر ئە‌و شە‌رابە‌سوورە‌ی منە‌ که بە‌هە‌لد‌رینی مە‌شکه‌کانم پ‌ژاوه‌ و دە‌و ژوورە‌دا

شە‌پۆلان لئێه‌دا؟ خودا بکا رۆ‌چی ئە‌و مە‌لعوونە‌ش که ئە‌م مە‌شکانە‌ی کون کون کردوو، دە‌ قوولایی دۆزە‌خدا ببینمە‌وه! سانکۆ گوتی: «من لە‌و قسانە‌ حالی نابم، تە‌نیا ئە‌وه‌ دە‌زانم ئە‌گەر سە‌ری ئە‌و دێوه‌ نە‌دۆزە‌م‌وه، ئە‌و کۆنت نیشینە‌ی که دە‌بئێه‌م بگا، وە‌ک خۆی دە‌ ئاودا دە‌تۆیتە‌وه.» وە‌عد و بە‌لێنێه‌کانی دۆن کیشۆت ئە‌وه‌ندە‌ی می‌شکی سانکۆ تیک دابوو که حالی ئە‌و له‌ بیداریدا خراپتر له‌ حالی ئە‌ربابە‌که‌ی دە‌خە‌ودا بوو.

کاروانسە‌رادار کاتیک بئێه‌ مبالاتی مە‌یتە‌ری دە‌ قە‌بال ئە‌و هە‌موو زەرەر و زیانە‌دا که بە‌دهستی ئە‌ربابە‌که‌ی پئی گە‌یشتبوو، چاو پئی کهوت خە‌نجە‌رت (*) لئێه‌ دابا خوینێه‌ نە‌ دە‌هات و سویندی دە‌خوارد که ئە‌م‌جار وە‌ک جاری پێ‌شوو که ئە‌رباب و مە‌یتەر بئێه‌وه‌ی پوولێک بە‌دە‌ن و ح‌یساب بکە‌ن، لئێه‌ان دابوو رۆ‌یشتبوون، نابئێه‌ و ئە‌وجار ئیدی سەر‌ه‌تی (*) پالە‌وانی ئە‌وان بە‌کاریان نایه‌ و ئە‌وان له‌ دانی سەر‌جە‌می خە‌رج و موخاریجی هەر دووک جاران مە‌عاف ناکا، تە‌نانە‌ت ح‌قه‌دهستی دوورین و پینە‌کردنی پێ‌سته‌ بزە‌کانیشیان لئێه‌ وەر‌ده‌گرئ. کە‌شیش دە‌ستی دۆن کیشۆتی گرتبوو و پالە‌وان که پئی وابوو مە‌سە‌له‌ی کوشتنی دێوه‌که‌ی تە‌واو کردوو و ئیستا له‌ خە‌زمت شازادە‌خانم می‌کۆ‌میکۆنا راوه‌ستاوه، له‌ بە‌رامبەر کە‌شیشدا کە‌وته‌ سەر ئە‌ژنۆ و گوتی: «لە‌و رووه‌وه‌ ئە‌ی خاتوونی جوان و بئێه‌ ویتە‌، دە‌توانن دە‌ئە‌من و ئە‌ماندا ژیان بە‌سەر بە‌رن و له‌ هێرش و خراپە‌ی ئە‌و دوژمنە‌ ناپاکە‌ هیچ ترسیکتان نە‌بئێه‌ و هە‌روه‌ها له‌ م‌رۆ‌که‌وه‌ قە‌راری من و ئە‌و قە‌وله‌ی که پێ‌م دابوون کۆتایی پئی دئ. چون بە‌یارمە‌تی خودا و بە‌خاتری لوتف و ئاور ویدانی ئە‌و کە‌سە‌ی که من بە‌بۆنه‌ی ئە‌وه‌وه‌ زیندووم و نە‌فە‌س دە‌کیشم، قە‌ولی خۆم گە‌یاندوو‌ته‌ سەر. سانکۆ هەر‌که‌ ئە‌م قسانە‌ی بیست، دە‌نگی بە‌رز کردە‌وه‌ که: «نە‌مگوت؟ ها! پێ‌تان وابوو من مە‌ستم؟ ئیستا بۆ خۆتان چاو لئێه‌ کە‌ن! مە‌گەر ئە‌ربابی من دێوه‌ی سلار نە‌کردوو‌ته‌وه؟ شوکری خودا که زە‌یستان زاو دووک نیشینی من له‌ دایک بوو!» کئێه‌یتوانی بە‌م هاتە‌ران پاتە‌رانە‌ی ئە‌رباب و مە‌یتەر لە‌بەر پێ‌که‌نین خۆی بۆ رابگیرئ. هە‌موو قاقا پئی دە‌کە‌نین و کاروانسە‌رادار نە‌بئێه‌ که خە‌نجە‌رت لئێه‌ دابا خوینێه‌ لئێه‌ دە‌هات. سەر‌ه‌نجام کە‌شیش و کار‌دینیۆ و دە‌لاک بە‌هە‌زار زە‌حمە‌ت دۆن کیشۆتیان برده‌وه‌ سەر نوین و بانە‌که‌ی و خە‌واندیانە‌وه‌ و ئە‌ویش وە‌ک کە‌سیکی زۆر ماندووی شە‌کە‌ت و له‌ پئی کە‌وتوو زۆر زوو خە‌وی لئێه‌ کە‌وته‌وه. یاران له‌ دۆن کیشۆت بوونە‌وه‌ تا بخە‌وئ و هاتنە‌وه‌ بە‌ر دەرکی دەر‌وازه‌ی کاروانسە‌رادار تا سانکۆ پانزا که نە‌یتوانیبوو سەر‌ه‌بر‌اوه‌که‌ی دێوی مە‌لعوون بدۆزێته‌وه، بل‌اوتنە‌وه‌. بە‌لام بۆ ئە‌ه‌وه‌ن کردنە‌وه‌ی کاروانسە‌رادار که له‌ عە‌زای مە‌شکه‌ شە‌رابە‌کانیدا ماتە‌م دای گرتبوو،

زهممه‌تییکی زۆرتریان کیشا. ژنی کاروانسه‌راداریش به‌سه‌ری خۆیدا دهدا و زیره‌ی لّی بَلند بوو که: «نفرین له‌و سه‌عاته‌ی که ئەم پالەوانه‌ سه‌رگه‌ردانه‌ مه‌لعوونه‌ پیتی ده‌مالی من نا و ئەو هه‌موو زهره‌ری لّی داین! جاری پیتشوو به‌ملی شکاوی هاته‌ ئیره، به‌بیانوی ئەوه‌ی پالەوانی سه‌رگه‌ردانه‌ نه‌ پوولی ته‌خت و خۆراکی خۆی و مه‌یته‌ری و نه‌ حیسابی کا و جۆ و ته‌ویله‌ی ولاغه‌کانیان دا. (خوداوه‌ند، ئەو و هه‌موو گۆنگه‌ل خوازانی دنیا که لیره‌و له‌وی به‌ره‌للا بوون له‌وه‌ی که هه‌ن گرفتارتر بکا!) و ده‌یگوت ئەرکی دانی هیچ حیساب و کیتابیکی نییه، چون یاساکانی پالەوانانی سه‌رگه‌ردان وایان نووسیوه. ئەوجار چاو له‌و جانه‌وه‌ره‌ به‌زیاد نه‌بووه‌ بکه‌ که کلکه‌گای منی هه‌لگرت و پاش ئەوه‌ی نیوه‌ی مووه‌کانی وه‌راندووه، بۆی هیناومه‌وه‌ و تازه‌ به‌که‌لکی ئەو کاره‌ نایه‌ که می‌رده‌که‌م ده‌یه‌ویست. ئاغاش بۆ ئەوه‌ی شیرین کارییه‌کانی ته‌واو بکا شه‌را به‌کانم لّی ده‌رپژی و مه‌شکه‌کانم ده‌دری. خودا بکا خۆینی خۆیشی ئاوا برپژن! به‌لام سویندم به‌ئیسقانه‌کانی باوکم و سویندم به‌رۆچی دایه‌گه‌وره‌م، ئەگه‌ر ئەمجاره‌ حیسابی خۆی تا دیناری ئاخ‌ر نه‌دا، نایه‌لم له‌جی خۆی ببزوی! ئەگه‌ر وا نه‌بوو ئیدی من کچی بابی خۆم نیم و ناوی خۆم ده‌گۆرم!» ماری تۆرن قه‌ره‌واشی مالی، هه‌روه‌ها زۆری شیره‌شیر کرد و قسه‌کانی خانمی خۆی دوویات ده‌کرده‌وه! ته‌نیا کچی کاروانسه‌رادار بوو که چیی نه‌ده‌گوت و جارجاره‌ بزه‌یه‌کی ده‌هاتی. سه‌ره‌نجام که‌شیش ئەو تۆفانه‌ی دامرکانده‌وه‌ و قه‌ولی دا که زه‌ره‌ر و زیانی که‌وتوو له‌ مه‌شکی هه‌لدراوی شه‌رابی رژاو قه‌ره‌بوو بکاته‌وه‌ و هه‌روه‌ها زیانی کلکه‌گا که‌ژنی کاروانسه‌رادار هینده‌ی بۆ ده‌زیکاند، بداته‌وه‌.

دوو‌رووته‌ش سانکۆ پانزای لاوانده‌وه‌ و پیتی گوت، چون به‌روالته‌ وئ ده‌چی که ئەربابه‌که‌ی سه‌ری دپوه‌که‌ی په‌راند بّی، به‌لینی دهدا هه‌ر که له‌ ولاتی خۆی دامه‌زرایه‌وه‌، باشرین کۆنت نشینی ئەو ده‌قه‌ره‌ی پّی به‌خشی. ئەم به‌لینییه‌ سانکۆی هیناوه‌ سه‌رخۆ و ئەو له‌ سازاده‌ خانمی تکا کرد به‌یه‌قین باوه‌ر بکا که سه‌ری براوی دیوی به‌چاوی خۆی دیتووه‌، نیشان به‌و نیشانه‌ی که دپوه‌که‌ رپینکی پپوه‌ بووه‌ که گه‌یوه‌ته‌ سه‌ر که‌مه‌ری و ئەگه‌ر سه‌ره‌که‌ نه‌دۆزراوه‌ته‌وه‌ هۆیه‌که‌ی ئەمه‌یه‌ که له‌م کاروانسه‌رایه‌دا هه‌موو کارپک به‌هیزی سیحر و جادوو ئەنجام ده‌دری. هه‌ر وه‌ک جاری پیتشوو که کاتیک له‌م کاروانسه‌رایه‌دا ئاکنجی (*) بووه‌، ئەم راستیه‌ی به‌له‌شی خۆی تاقی کردوه‌ته‌وه‌. دوو‌رووته‌ گوتی هیچ شکی ده‌راستی قسه‌کانی ئەودا نییه‌، که‌واوو غه‌م و په‌ژاره‌ به‌دلی رّی نه‌دا، چون هه‌مووشتییک به‌لدخوای ئەو جیبه‌جی ده‌بی.

کاتیک ئەهوه‌نی به‌رقه‌رار بووه‌وه‌ و ئاو به‌ئاوردیدا(*) کرا و هه‌موو خۆشحال بوونه‌وه‌، که‌شیش ویستی چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌ک که له‌ داستانه‌که‌ ما‌بوو بیخوینتیته‌وه‌، ئەزقه‌زا کاردینیو و دوو‌روته‌ش خواهیشتیان لّی کرد، ئەو کاره‌ بکا. له‌به‌ر ئەوه‌ که‌شیش له‌به‌ر خۆشحالیی ئەوان و چه‌زیکیی که‌ خۆی له‌ خویندنه‌وه‌ی داستانه‌که‌ی ده‌برد، درپژه‌ی به‌خویندنه‌وه‌ دا:

ئوه‌ی به‌ره‌مه‌ی رووداوه‌که‌ بوو ئەوه‌ بوو که چون ئانسلیم له‌وه‌ به‌دوا له‌ پاکداوینیی ژنه‌که‌ی متمانه‌ی په‌یدا کرد، رۆژگاری به‌به‌خته‌وه‌ری و خۆشی راده‌بوارد. کامی هه‌ر وه‌ک جارێ پووی گرژی به‌لویتیر نیشان دهدا تا می‌رده‌که‌ی هه‌ست و سووی ده‌روونی ئەو به‌رامبه‌ر به‌و لاوه‌ هه‌ست پّی نه‌کا و به‌پپچه‌وانه‌ی لّی حالی بّی و لویتیر بۆ ئەوه‌ی زۆتر ئانسلیم فریو بدا، تکا‌ی له‌ هه‌واله‌که‌ی کرد، ئەگه‌ر به‌مه‌سله‌حه‌تی بزانی چی تر هاتوچۆی مالی ئەو نه‌کا، چون به‌ئاشکرا ده‌یدیت که کامی له‌ دیتنی ئەو خۆشحال نییه‌، به‌لام ئانسلیم که هه‌روا ده‌هه‌له‌دا بوو به‌هیچ جۆر ئاماده‌ی قبوولی ئەم خواهیشته‌ نه‌بوو و به‌مجۆره‌ به‌هه‌زار جۆر ده‌بووه‌ هۆی بّی ئابروویی خۆی، له‌ حالیکدا خۆی به‌هۆکاری به‌خته‌وه‌ری خۆی ده‌زانی. هاوکات لیتۆنلاش رۆژله‌رۆژ زیاتر، سه‌رمه‌ست له‌وه‌زه‌زو خۆشیه‌ی که دلدار‌ی و خۆشه‌ویستی دلداره‌که‌ی به‌وی ده‌گه‌یاند، زۆر به‌بّی په‌روایی و به‌بّی ئاگاداری له‌ خۆی درپژه‌ی به‌دلداریی خۆی دهدا، سه‌ره‌نجام شه‌ویک ئانسلیم له‌ وه‌تاغی لیتۆنلاوه‌ هه‌ستی به‌خشیه‌ی پتیه‌ک کرد و کاتیک ویستی برواته‌ ناو ژووره‌که‌ تا بزانی کّی له‌وییه‌، پتی زانی که له‌ پشته‌وه‌را ده‌رکه‌که‌یان راگرتوو و ناهیلن بکرتیه‌وه‌. ئانسلیم که له‌م پیت پّی گرته‌ن ده‌ر هه‌لبوو بوو، به‌زۆری ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه‌ و دروست وه‌ختیک وه‌ ژوور که‌وت که پیاویک خه‌ریک بوو له‌ په‌نجه‌روه‌ه‌ خۆی فری داته‌ خواره‌وه‌. ئانسلیم رای کرد که بیگرّی یا لانی که‌م بیناسی، به‌لام لیتۆنلا سه‌ر رّی لّی گرت و نامیزی پتیدا کرد و گوتی: «له‌سه‌رخۆ به‌ ئه‌رباب، هه‌را و هه‌نگامه‌ ساز مه‌که‌ و وه‌دوای ئەو پیاوه‌ی که دیت مه‌که‌وه‌! ئەو زۆر له‌ من نیزیکه‌. ئەوه‌نده‌ نزیکه‌ که ده‌توانم بلیم می‌رده‌م. ئانسلیم ئەم درۆ ده‌غه‌لبازانه‌ی باوه‌ر نه‌کرد و به‌پپچه‌وانه‌ خه‌نجه‌ری هه‌لکیشا و له‌سه‌ر لیتۆنلای راگرت و پتی گوت ئەگه‌ر راستی پّی نه‌لّی جیبه‌جی ده‌یکوژن. لیتۆنلا ترسی رّی نیشته‌ و بّی ئەوه‌ی بزانی ده‌لّی چی ده‌نگی هه‌لبه‌ری که: «ناه، ئه‌رباب مه‌مکوژه‌! من شتی زۆر گرینک ترم له‌ لایه‌ که پیتی بیژم. شتی وا که هه‌رگیز به‌فکرت دا رانه‌بردوو.

ئانسلیم گوتی زوو بیلّی دهنه‌ هه‌ر ئیستا گیانت لّی ده‌ستینم.

لیتۆنلا گوتی: «من ئیستا ئەوه‌نده‌ په‌شۆکاوم که هیچم پّی ناگوتی، به‌لام تا به‌یانی

مؤلّه‌تم بده، ئه‌وهم شتی وات پی ده‌لیم سهرت سور بمینتی. ئه‌وجار خاترجهم به، ئه‌و پیاوه‌ی به‌په‌نجه‌رده‌ی خۆی دهرباز کرد، لاویکی ئه‌و شاره‌یه که ده‌یه‌وی بمخووزی. «هر ئه‌و چهند که لیمه‌ تووره‌یی ئانسلیمی دامرکاند و مؤلّه‌تی لیئۆنلای دا سبه‌ینی قسه‌ی بۆ بکا، چون هیچ پیی وا نه‌بوو که دژی کامی که چی تر ده‌ شه‌رافه‌تی ئه‌ودا گومانی نه‌ماپوو، هیچ شتیکی بیسی. ئانسلیم له‌ وه‌تاغ هاته‌ دهر و دهرگای له‌سه‌ر لیئۆنلا قفل کرد و گوتی تا ئه‌و قسانه‌ی گووتوووه‌ی لی نه‌بیستی، ئازادی ناکا. پاشان به‌په‌له‌ رویشته‌ لای کامی و ئه‌وه‌ی دیتبووی و بیستبووی بۆی گتپراوه، هه‌روه‌ها گوتی نه‌دیمه‌ قه‌ولی داوه، هیندی قسه‌ی زۆر گرینگی بۆ باس بکا. باس کردنی ئه‌وه‌ که کامی له‌و زه‌بره‌ گرچووهره‌ چاوه‌روان نه‌کراوه، تیک چوو یا نا، شتیکی زیادیه‌یه. کامی ده‌گه‌ل بیستی ئه‌و قسه‌، به‌و بۆچوونه‌ که نه‌دیمه‌که‌ی هه‌رچی له‌مه‌ی خه‌یانه‌تی ئه‌و ده‌یزانی به‌ئانسلیمی ده‌لی - بۆچوونیکه‌ی که دوور له‌ چاوه‌روانی نه‌بوو - ئه‌وه‌نده‌ ترسا، که ده‌ خۆیدا ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌نده‌ی وره‌ نه‌بوو، سه‌بر بکا تا ئه‌و گومانه‌ وه‌راست بگه‌رێ؛ ناچار هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ هه‌ر که سه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی کرد که ئانسلیم خه‌وی لی که‌وتوووه، به‌قیمه‌تترین جه‌واهیراته‌کانی خۆی کۆ کرده‌وه و هیندیکیشی پوول هه‌لگرت، پاشان بی ئه‌وه‌ی که‌سیک له‌ رویشتنی ئاگادار بی له‌مال و ده‌درکه‌وت و به‌کراست رویشته‌ مالی لۆتیر. هه‌ر که گه‌یشته‌ ئه‌وی رووداوه‌که‌ی بۆ لۆتیر گتپراوه و لی ویست ئه‌و له‌ جیگایه‌کی ئه‌مین دابنی، یا هه‌ر دووکیان خۆیان دهرباز بکه‌ن، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌که‌ونه‌ به‌ر په‌لاماری رق و تووره‌یی ئانسلیم. نیگه‌رانیه‌کی وه‌ها قورس لۆتیری داگرت که نه‌یده‌زانی بلێ چی و له‌وه‌ش خراپتر نه‌یده‌زانی ده‌بی چ بکا. ئاخری به‌کامی گوت، باشتره‌ ئه‌و به‌رینه‌ ده‌یریک که خوشکه‌ی پیی راده‌گه‌یشت، کامی قبوولی کرد و لۆتیر به‌په‌له‌یه‌کی زۆره‌وه‌ که له‌و کاته‌ ناله‌باره‌دا پیویست بوو، هاوده‌ستی خۆی برده‌ ده‌یر و به‌وی ئه‌سپارد و خۆشی بی ئه‌وه‌ی به‌که‌س بلێ له‌ شار وه‌درکه‌وت و رویشته‌.

هه‌ر که روژ بووه‌وه‌ ئانسلیم بی ئه‌وه‌ی سه‌رنج بدا که ژنه‌که‌ی له‌ لای نییه‌، به‌تاسه‌ی بیستی باه‌تگه‌لیک که قه‌رار بوو له‌ زبانی لیئۆنلای بیستی له‌ جی خۆی هه‌ستا و به‌هه‌شتاوه‌ خۆی گه‌یانه‌ ئه‌و ژووره‌ی که لیئۆنلای تیدا راگیر کردبوو. دهرگاری کرده‌وه و رویشته‌ ژوور، به‌لام نه‌دیمه‌ی نه‌دیته‌وه، ئه‌وجار له‌و مه‌لافانه‌ی که به‌په‌نجه‌ره‌وه‌ گرێ درابوون تی گه‌یشته‌ که نه‌دیمه‌ هه‌لاتوووه. به‌دلیکی ته‌ماوییه‌وه‌ گه‌رایه‌وه‌ لای کامی تا داستانی سه‌رنه‌که‌وتنی خۆی بۆ بگتپه‌ته‌وه‌ که چی ئه‌وی نه‌ له‌ نیو جیویاندا دیت و نه‌ له‌ هیچ شوینیکه‌ی مال‌ه‌که‌یدا. واق ورما و سه‌رلیشیواو له‌سه‌ر جی خۆی ره‌ق هه‌لاتبوو!

بیچاره‌ هه‌ر چی له‌ ده‌ست وپه‌وه‌ندی مالی پرسی که‌س نه‌یزانی هه‌والیکه‌ی ژنه‌که‌ی بداتی. هه‌روا که به‌دوای کامیدا ژوور به‌ژوور ده‌گه‌را، له‌ نه‌کاوه‌ پیی زانی که دهرگای سندوقچه‌کانی کراوه‌ته‌وه‌ و به‌شی زۆری جه‌واهیراته‌که‌ی دیار نییه‌. ئه‌وجار راستیه‌کی شوومی بۆ روون بووه‌وه، و ئیدی گوناوه‌ی به‌دبه‌ختی خۆی نه‌خسته‌ سه‌ر ملی لیئۆنلا. ده‌ستبه‌جی بی ئه‌وه‌ی جلوه‌رگه‌کانی به‌ته‌واوی ده‌به‌ر بکا، غه‌مگین و مات و مه‌لوه‌ل به‌په‌له‌ رویشته‌ مالی لۆتیر که دهردی خۆی پی بلێ، به‌لام که ئه‌ویشی نه‌دیته‌وه‌ و له‌ نۆکه‌ره‌کانی بیست که لۆتیر هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ به‌هه‌موو پوول و پاره‌ و نه‌غدینه‌یه‌که‌وه‌ که هه‌یه‌وو رویشته‌وه، ئانسلیم وای به‌سه‌ره‌ات که پیی وابوو شیت بووه. بۆ ته‌کمیلی دیوانه‌یه‌که‌ی کاتیک گه‌یشته‌وه‌ مال هیچ کام له‌ نۆکه‌ر و کلفه‌ت و ده‌ست وپه‌وه‌نده‌کانی نه‌ماپوون. مال بیده‌نگ و خالی له‌ گیانله‌به‌ر بوو. له‌و ساته‌دا هیچ نه‌یزانی ده‌بی فکر له‌ چی بکاته‌وه. چ بلێ و چ بکا. که‌م که‌م سه‌ری ده‌گژه‌وه‌ ده‌هات. حال وروژی خۆی دیناوه‌ به‌رچاو و ده‌یدیت له‌په‌که‌ چرکه‌ساتدا بی ژن و مال و کلفه‌ت و نۆکه‌ر ماوه‌ته‌وه‌ و خودا و سروشت روویان لی وه‌رگتپراوه و له‌ هه‌مووش خراپتر بی ئابروو بووه، چون نه‌مانی خۆی به‌ئاشکرا ده‌هه‌لاتنی کامیدا ده‌دیت. سه‌ره‌نجام پاش ماوه‌یه‌که‌ سه‌رگه‌ردانی لی برا بگه‌ریته‌وه‌ مالی دوستی هاوینه‌ هه‌واره‌که‌ی که بۆ چینی داو و تووری چاره‌ره‌شی خۆی ماوه‌یه‌که‌ له‌وی خۆی مات دابوو. دهرگاکانی گاله‌دا و سوار بوو. وه‌ری که‌وت له‌ حالیکدا به‌زه‌حمه‌ت هه‌ناسه‌ی بۆ ده‌کتیرا. به‌لام هیشتا نیوه‌ی ری نه‌رویشتیوو که غه‌م و په‌ژاره‌ و فکر و نه‌ندیش به‌سه‌ریدا زال بوون و ناچار دابه‌زی و ئه‌سه‌په‌که‌ی له‌ داریک به‌سته‌وه، خۆشی له‌ بن داره‌که‌ وه‌عه‌زی که‌وت، له‌ حالیکدا بۆچرووک له‌ هه‌ناسه‌کانیه‌وه‌ ده‌هات تا کاتی روژاوا له‌وی ماپه‌وه. له‌و کاته‌دا سواریک که له‌ شاره‌وه‌ ده‌هات به‌ویدا تی په‌ری و ئانسلیم پاش سلاو و به‌خیره‌اتن، هه‌والی شاری لی پرسی. ریوار گوتی: «هه‌والیک که زۆر له‌ میژه‌ که‌س شتی وا سه‌یری نه‌بیستوووه. له‌هه‌موو جیه‌که‌ قاره‌ که لۆتیر دوستی ئانسلیمی ده‌وله‌مه‌ندی شار، که مالی له‌ نزیک «سین ژان» هه‌شوه‌ی رابردوو کامی ژنی دوستی خۆی هه‌لگرتوووه و هه‌لاتوووه و ئانسلیمیش ونه‌ و دیار نییه‌. ئه‌م هه‌واله‌ یه‌کتیک له‌ کلفه‌ته‌کانی کامی بلاوی کرده‌وته‌وه‌ که حاکمی شار دوینی شه‌وی له‌ کاتیکدا که له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ خه‌ریکی هه‌لاتن بوو، گرتوووه‌تی. من به‌دروستی نازانم رووداوه‌که‌ چۆناوچۆن بووه، به‌لام ده‌زانم که هه‌موو خه‌لکی شار له‌و رووداوه‌ سه‌ریان سووماوه، چونکا هه‌موو ده‌زانن که ئانسلیم و لۆتیر دوستی گیانی بوون و که‌س چاوه‌روانی کاریکه‌ی وا نه‌بوو. به‌تاییه‌تی که ئه‌م دوستانه‌یه‌تییه‌ ئه‌وه‌نده‌ پته‌و بوو که

ئەو دووانە بەناوی «یاری غار» نیوبانگیان پۆشیتبوو. ئانسلیم پرسی: ئایا تۆ دەزانی لۆتیر و کامی بەچی پێگایە کدا پۆشیتوون؟ کابرای فلۆرانسی گوتی: نەخیر من هیچ ئاگادارییەکم لەم بابەتەو نییە، هەر چەند حاکی شار زۆر بەتوندی لە حەولی ئەو دەیە شوینیان هەلگرێ و بیاندۆزیتەو. ئانسلیم گوتی: باشە قوربان. خودات دەگەڵ بێ.» ریبواریش گوتی: «مالاوا، خودا بتپارێزی!» و دەنگی ئەسپی دا و دوور کەوتەو.

ئانسلیمی چارەڕەش بەبیستنی ئەو قسانە نە تەنیا عەقل و هۆشی دەسەریدا نەما، بەلکۆ چی وای نەمابوو حەياتی لێ بیری. بەزەحمەت هەستا و هەر چۆنیک بوو خۆی گەیانە مائی دۆستەکەیی که هیشتا نەیدەزانی چ خەبەرە و چ بەدبەختییەک لە دۆستەکەیی پووی داو. کاتیک ئانسلیمی ئاوا بزرکاو و ترساو، بەلەرزەلەرزەو دیت، پێی وابوو که نەخۆشییەکی ترسناکی گرتووە. ئانسلیم تکای لێ کرد، جێ و بانیکیی بۆ پان کەنەو و کاغەز و قەلەمیکیشی بۆ نووسین بەندی. بەپەلە هەموو شتیکیان بۆ ئامادە کرد و پاشان بەتەنیا لە ژوریکدا بەجێیان هێشت و تەنانهت بەئەمری ئەو دەرگاشیان لەسەر داخست. ئانسلیم که خۆی تەنیا دیتەو بیری ئەو بەدبەختییانە، ئەوی خستە حالیکی وا ناخۆش و نالەبار و غەم و پەژارە و هەهای گوشار بۆ هینا که هەستی کرد و دەورەدا گیان لە لەشی دیتە دەر و خەریکە دەمری. کاتیک ویستی چەند دێرێک لەمەر هۆی مەرگی خۆی بەجێ بێلی و قەلەمی بەدەستەو گرت که شتیکی بنووسی و ئەو هۆی دەلیدایە بیخاتە سەر کاغەز، نەفەسی تەنگ بوو و دەژێر زەبری دەرد و ژان و پەژارەدا دلی تۆقی و دنیای بێ وەفای بەجێ هێشت.

سبەیی ئەو پۆژە کاتیک دیتیان درەنگ وەختە و ئانسلیم هەست و خوستی نییە و کەس بانگ ناکا، خاوەن مال خۆی گەیانە ژوورەکەیی بۆ ئەو بزانی نەخۆشییەکەیی هەر بەردەوامە یا خیر. کاتیک وەژوور کەوت، چاوی پێ کەوت که بێ بزوتنەو لەوێ کەوتووە، نیووی بەدەنی لەسەر جێ و بانەکەییەتی و نیووی لەسەر میزی نووسینەکەییەتی. کاغەزێک لەبەر دەمی کراوەتەو و ئەو قەلەمەیی که داوای کردبوو هەر بەدەستیەو بوو. خاوەن مال لێی نزیک بوووە و بەندیو، بانگی کرد و سەرەنجام تێ گەیشت که مردوو. گێژ و وێر و ناھومید، بانگی نۆکەرانی کرد که بێن و ببینن چ قەوماو، ئەو جار کاغەزێکی که لێی سوور بوو بەختی ئانسلیم خۆییەتی، خۆیندەو که تێی دا نووسراو: «هەوسێکی ئەحمەقانە و بێ شەرمانە ژبانی منی کۆتایی پێ هینا. ئەگەر هەوایی مەرگی من بەکامی بگا، با بزانی من ئەوم بەخشیو. ئەو مەجبوو نەبوو موعجیزە لە خۆی نیشان بدا و منیش نەدەبووایە

چاوەروانی موعجیزە لەو بکەم، کەوابوو من خۆم هۆکاری بێ ئابروویی خۆم بووم و دروست نییە که...» ئانسلیم لەو زۆرتیری بۆ نەنووسراوو، دیار بوو پێش ئەو بۆتانی پستەکەیی تەواو بکا ژبانی کۆتایی پێ هاتبوو. سبەیی ئەو پۆژە دۆستەکەیی ئانسلیم هەوایی مەرگی ئەو بۆ دایک و بابی برد که ئەوانیش لە پووداوەکە ئاگادار بووونەو. ئەوان ئەو دەپەرشیان دەناسی که کامی پەنای بۆ بردبوو. کامیش لەوانە بوو، بەهۆی غەیب بوونی فاسقەکەیی، نە بەهۆی مردنی مێردەکەیی، سەفەری ئەو دنیا بگرێتە بەر، دەلێن هەر چەند کامی بوووبووە بیوژن، بەلام نەیدەویست لە دەپر بێتە دەر و نەزرە مەزەبیبیەکانیشی بەجێ نەدەهینا، تا ئەو هۆی پاش چەندێک بەگویی گەیشتەو که لۆتیر دەشەریکدا که میسیۆلۆتیریک^(٢٢٧) دەگەڵ سەرداری گەرە «گۆنزالۆ کۆردوی» لە ولاتی ناپل کردوویەتی کۆژاوە. کامی بەبیستنی ئەم هەوایی بوو بەپراهییبەو هیندیک دواتر دەنیو گریان و فرمیسکدا کۆچی دوایی کرد. ئەو بوو کۆتایی غەمناک و دلته‌زینی داستانیک که سەرەتایەکی شیتانەیی بوو.

کەشیش گوتی: بەرای من ئەم داستانە خراپ نییە، بەلام ناتوانم بلیم که بەراستی پووی داو. ئەگەر داستانیکیی ساخته بێ، نووسەر چاکی داریشتوو، چۆن ناتوانین باوەر بکەین لە دنیا مێردیکیی ئاوا کەر و بێ عەقل پەیدا بێ که وەک ئانسلیم تاقی کردنەو هەیکیی ئاوا لەسەر ژنی خۆی بکا. دیسان ئەگەر گریمان ئەم پووداوە لە نیوان فاسقێک و گراویبەک دابایە شتیکی بوو، بەلام لە نیو ژن و مێرداندا بەدووورە شتی وا پووبدا. بەلام شتیووی گێرانەووی داستانەکەم پێ جوانە.

٢٢٧- لیرەدا هەلەییەکی مێژوویی لە ئارادایە: ئەویش ئەو هیکە که سەرداری گەرە گوانزالۆ کۆردوویی Ganzalve de Cordoue لە سالی ١٥٠٧ دا ئیتالیای بەجێ هێشت و سالی ١٥١٥ لە شاری غەرناطە کۆچی دوایی کرد. لە حالیکدا «میسیۆ لۆتورک» سالی ١٥٢٧ فەرماندەییی هیزی فەرانسەوی لە ناپلدا بەعۆدە گرت. (مۆریس باردۆن)

ئەمىرى ئەو ھىچ كارىك ناكەن. كەشيش پىرسى: ئەدى ئەو خاتوونە كىيە؟ نۆكەر گوتى: لەم بارەشەو ھىچ نازانم، چون دەتەواوى مەوداى ئەو رېگا دوورودرېژەدا تەنانەت گۆشەيەكم لە روخسارى ئەو نەدىتووه و ئەگەر لەمەر ناخ كىشانەكەى دەپرسى دەبى بلىم ناخى جى! چەند جار گۆيم لى بوو كە ناخ كىشانەكەى دەگەل نالە و زىكە تىكەل دەبوون و دەتگوت ئىستا نا ئىستا گىيانى دەردە چى، بەلام پىت سەير نەبى كە من و ھاوالەكەم لەو زۆرتىر شتىك نازانين، چون ھەمووى دوو رۆژ پىتر نىيە كە رەگەل ئەو سوارانە كەوتووین. ئەوانە لە رېگا دا تووشى ئىمە بوون و خواھىشتيان كرد تا ئەندلۆس دەگەلىيان بچين و قەوليشيان داو، مزەھىكى باشمان بەدىنى. كەشيش پىرسى: ئىو ھىچ گوپتان لى بوو ئەوانە بەناو يەكتىرى بانگ بكەن! نۆكەر گوتى: نەخىر ھىچ شتىكمان نەبىستووه، چون ئەوانە ئەوئەندە بى دەنگن، دەلىنى نەزىيان كردوو قسەيان لە دەم نەيەتە دەر. پىاو بىجگە لە نالە و گىيانى ئەو خانمە ھىچ نايىسى. ئەويش ئاھ و نالەيەك كە جەرگت دەكاتە كەباب و ئىمە وای تى دەگەين كە ئەم خاتوونە بەزۆرەملى و بەپىچەوانەى وىستى خۆى بۆ شوپىتىكى ناديار پادەكىشن. ئەوئەى لە جلوبەرگى رەشى خاتوون دەتوانين مەزەندەى بكەين، ئەوئەى كە ئەو لە زومرەى ژنانى دەير بى يا لەوانە بى بەزويەكى زوو بىتە راھىيە و ئەوئەى زۆرتىر وى دەچى، وە رەنگە ھۆى غەم و پەژارەكەى ئەوئەى بى كە مەيلى دەيرنشىنى نەبى. كەشيش گوتى: بەلى ئەوانە ھەمووى وى دەچى وابن. و، كاتىك لە تەويلە ھاتە دەروە، رۆيشتە لای دورووتە. لەو لاو دورووتە ھەر كە گوپى لە ئاھ و نالەى خاتوونى نىقابدار بوو بەپىتى سروسى ژنانەى خۆى كە دلسۆزىيە بەرانبەر بەھاوجسنى خۆى، لى نىك بوووە و پىرسى: «بىوورە خاتوون، بەرېژتان بۆ ھىندە نارەحتەن، چىتانە، كوپتان دىشى؟ ئەگەر دەردەكەت لەوانەيە كە ژنان بەپىتى عادەت و ئەزموون دەتوانن چارەسەرى بكەن، بەھەموو توانامەو دەخزمەتت دام.» خاتوونى رەنجەرۇ(*) لە بەرامبەر ئەم قسانەدا بىدەنگ بوو، تەنانەت ورتەيەكىشى لى نەھات. سەرەنجام سواری نىقابدار كە ئەوانى تر دەژىر فەرمانىدا بوون ھاتە لای خاتوون و بەدوروتەى گوت: «خانم بىھوودە وەختى خۆت بۆ دەربىرىنى ئامادە بەخزمەت بوون لای ئەو خانمە زايە مەكە، چونكە عادەتى ئەوئەى دەبەرانبەر خزمەتتىكى كە پىتى دەكەن، بەقەت سەرى دەرزىيەك ئەمەگناسىيى نىيە. كەوابوو ئەگەر ناتەوئەى درۆيەك لە زبانی ئەو بىيسى، لەو زۆرتىر خۆت بۆ وەرگرتەوئەى جواپىك عەزاب مەدە. خاتوونى نىقابدار گوتى، نەخىر وانىيە، من تا ئىستا ھەرگىز درۆم نەكردوو! بەپىچەوانە چون ھەمىشە راستگۆ و دروستكار و دوژمنى درۆ و دەغەلبازى بووم، رۆژم بەو

لەمەر چەند رووداوىكى سەيرى تر لە كاروانسەرادا

لەو كاتەدا كاروانسەرادار كە لەبەر دەركى كاروانسەرا پراوستانبوو، ھاواری كرد: ئەلەمدوللېلا! ئەو شوكرى خودا دەستەيەك مېوان دىن! ئەگەر لىرە بىمىنەو، ئىمە شتىكمان دەست دەكەوئى. كاردىنىق پىرسى: موسافىرەكان چ جۆر كەسانىكن؟ كاروانسەرادار گوتى: چوار سواری كە سواری ئەسپى گەورە و بەخۆوھ(*) بوون و بەنئىزە و مەتال چەكدارن و ھەر چوارىشيان نىقابيان بەرۆخسارەوئە. لە نىو ئەم سوارانەدا خانمىك بەجلوبەرگى سىپىيەو دەبىندرى كە لەسەر زىنىكى باش و بەرەمەت دانىشتووھ كە ئەويش نىقابى بەستووھ. دوو نۆكەرى پىاويش بەدوايانەوئەن. كەشيش پىرسى: زۆر نىكن؟ كاروانسەرادار گوتى: ئەوئەندە نىك كە ھەر ئىستا دەگەنە بەر دەرگا. «كاتىك دورووتە ئەو قسەيەى بىست دەستبەجى روخسارى خۆى بەلەچكەيەك داپۆشى و كاردىنىقوش بەھەرەمە رۆيشتە ئەم ژوورەى كە دۆن كيشۆتى لى خەوتبوو. ئەو دوو ھىشتا لەو كارە بەتېبىنىيانە تەواو نەبووبوون كە كاروانى موسافىران لە كاروانسەرا دابەزىن. ئەو چوار سواری كە سەر و وەزەيىكى رازاو و شكۆمەندىان ھەبوو، كاتىك دابەزىن، چوونە لای خاتوونى سىپى پۆش و بەرېژەو دايان بەزان و يەككىك لەوان خاتوونى دەباوھش گرت و لەسەر كورسىيەك لە بەردەمى ئەو ژوورەى كاردىنىق، خۆى تىدا حەشاردا بوو، دای نا. لە تەواوى ئەم ماوودا نە ئەو چوار سواری و نە خاتوون نىقابيان لەسەر روخسارى خۆيان لادابوو نە يەك وشەيەك لە زارى ھاتبووھەر. تەنيا، خاتوون كاتىك لەسەر كورسى دايان نا ئاھىكى قوولى كىشا و وەك نەخۆشكى بەرەومەرگ و بى حال، ھەر دووك باسكى بەو لاوئەى بەدەنىدا بەرىوونەوھ. نۆكەرە پىاوەكان ئەسپەكانىان بردە تەويلە. كەشيش بەدىتنى ئەم وەزە كىچى(*) دەكەوئى كەوت كە بزائى ئەوانە كە ورتەيان لى نايە، چ كەسن و بۆچى بەنەناسراوى سەفەر دەكەن. بۆ ئەم مەبەستە خۆى گەيانە نۆكەرە پىاوەكان و لەيەكيان پىرسارى كرد. نۆكەر گوتى: «بىوورە بەرېژ، من رەنگە نەتوانم پىت بلىم ئەم سوارانە كىن: تەنيا دەتوانم عەرزت بكەم كە بەرپراوى من ئەوانە كەسانىكى ناسراو و بەناوېانگن، بەتايەتى ئەو پىاوەى كە خاتوونى دە نامىز گرت و لەبەر ئەوئەى ئاوات عەرز دەكەم، چون سى كەسەكەى تر زۆرى رېژ بۆ دادەنئەن و بەئەمى ئەو ھەلەدەستن و دادەنئەن و بى

رۆژه گەیشتوووه و ئەگەر دەبێ بۆ چەسپاندنی قسەى خۆم، شاھیدیک بناسینم، دەمەوی ئەم شاھیدە تۆ خۆت بێ، چون عیشقی بێ شیلە و پیلەى من بەراستییه، که تۆی ئاوا درۆزن و دەغەل کردوو.

کار دینیۆ ئەو قسانەى بەتەواوی گوێ لى بوو، چون ئەو ئەوەندە لە وێژەرەکه نزیك بوو که لە مابەینى ئەواندا تەنیا دەرگای ژووری نووستنى دۆن کیشۆت بوو؛ ئەو بوو که لە نەکاو هاواریکى دلەه ژینى کیشا و گوتى: «ئاخ! خودای مەزن! چ دەبیسەم؟ ئەم دەنگە هی کتیه که هینده بەگویم ئاشنایه؟» خاتوون بەبیستنى ئەم دەنگە بەسەر سورماوییهکی زۆرەوه ئاوری دا پشتهوه و چون کهسى نەدیت لە جیبى خۆى هەستا تا بچیتە ناو ژوورەکه، بەلام سوار که بەسیلەى چاو ئاگادارى رەفتارى ئەو بوو، پيشى پى گرت و نەیهیشت بەک هەنگاو هەلینیتەوه، خاتوون لەو شوژ و هەیهجانەدا نىقابى لەسەر رووى خۆى لادا و جوانى و جەمالیکى بى وینە و روخساریکی فریشتە ئاسا. بەلام رەنگ پەریو، کهوتە دەر. چاوهکانى بى وچان دەگەران و حەيران و سەرگەردان بوون. نىگاكانى ئەوەندە مەخشوش و نىگەران بوون که دەتگوت نىگای دیوانەیهکن و ئىشارە شیتانەکانى باوهکو کەس لە نەهینیهکانى حالى نەبوو، هەستى بەزەبى لە دلى دووروتە و باقىی ئەو کەسانەدا که بۆى بەرەوش بوون، بزوان. سوار شانەکانى ئەوى بەهەر دوو دەست مەحکەم گرتبوو و لەو کیشمەکیشەدا نىقاب لەسەر رووى لادرا و هەرچى ویستی نەهیللى لا بدرى، بەلام بۆى جیبەجى نەبوو. ئەوجار دووروتە که خاتوونى دەنامیزى خۆیدا راگرتبوو، سەرى هەلبىرى و دیتى ئەو پیاوه که شانى خاتوونى مەحکەم گرتوو، دۆن فیرنانى مێردى خۆیهتى. هەر که دووروتە ناسییهوه، ئاخیکى درێژ و سووتینەر و دەردناکی کیشا و بەرەوپشت بەلادا هات. وەها بوو ئەگەر دەلاک زوو بەفریای نەگەبیايه و بەدوو دەستان نەگرتباوه، سەرى وەعەرزى دەکەوت. کەشیش بەپەله هات و نىقابى لەسەر رووى دووروتە لادا، تا ئاوى بەسەر وچاوى دا بکا. دۆن فیرنانیش (چون خودى دۆن فیرنان بوو که خانمى نىقابدارى مەحکەم گرتبوو) ئەوى ناسییهوه و بەو دیمەنە نیوه گيان بوو! بەو حالەشەوه دەست بەردارى خاتوون نەبوو و لووسیندى هەروا راگرتبوو. (خاتوونى نىقابدار لووسیند بوو که دەبویست خۆى لە دەستى راپسکینى*)، لووسیند لەو کاتەدا که کار دینیۆ ئەوى ناسییهوهوه کار دینیۆى بەدەنگرا ناسییهوه. کار دینیۆش که هاواری دووروتەى بیست، چون پتیی و ابوو دەنگى نالەى لووسینده سەراسیمە دەرپەرى و یهکەم شتى که چاوى پیکەوت دۆن فیرنان بوو که هیشتا لووسیندى هەر دە نامیزدا بوو. دۆن فیرنانیش دەستبەجى کار دینیۆى ناسییهوه و هەر

چوار کەسیان وەک لالان لە بەر سەر سەرسورماوى نەیان دەزانى چىیان بەسەر هاتوووه. هەموو بیدەنگ تیکەوه رامابوون: دووروتە چاوى لە دۆن فیرنان دەکرد و دۆن فیرنان چاوى دە کار دینیۆ بریبوو. کار دینیۆ و لووسیندیش دەیهکتى رامابوون. یهکەم کەس که مۆرى بیدەنگى شکاند، لووسیند بوو و رووى لە دۆن فیرنان کرد و گوتى: «ئەى جەنابى دۆن فیرنان، سویندت دەدەم بەو کەسەى که بوونى خۆت بەو قەرزدارى، ئەگەر بچگە لە هەوەس دەلایلکت بۆ دەست بەسەر کردنى من نییه، دەستم لى هەلگرە تا بگەر پیمهوه داوینى داریک که من پچەهکى(*) ئەوم، بجمهوه لای کەسێک که زۆم و زۆر و هەرپهشه و بەلینیهکانت نەیان توانى من لەو جیا بکەنەوه. بروانە خوداوەند لە چ ریکهیهکەوه که ئیمه هەموومان لى بى خەبەرىن، منى گەراندهوه لای مێردى راستى خۆم! تۆ بەهەزار ئەزموون و تاقیکردنەوهى پى لە کوپرەوهرى تیکهیشتى که تەنیا مەرگ دەتوانى یادى ئەو لە بیرگەى من بسرپیتەوه. زۆر باشە! ئیستا هیوادارم خودا بکا ئەو خەون و خەيالە ئالۆزانەت عەشقتان بکاتە نەفرەت و لوفتان بکاتە رىق وقبن! ئیستا رۆحم لى بستینە و بزانه ئەگەر ئاخىرى ساتى ژيانم لەبەر چاوى مێردى خۆشەویستمد تى پەزینم مەرگى خۆم بەبەختەوهرى دەزانم. رەنگە مێردەکەم بزانی که من تا ئاخىرى هەناسەى ژيانم وەفادارىی خۆم بۆ ئەو پاراستوووه.»

لەو کاتەدا دووروتە که وەهۆش هاتبووهوه، قسەکانى لووسیندى گوێ لى بوو و لەو قسانەرا زانیی که ئەو ژنە کتیه و کاتیک دیتى دۆن فیرنان ئەو بەرنادا و جوابى لالانەوه و پارانەوهکانى ناداتەوه، هەستایه سەر پى لەبەر پتیی هەلخەلەتینەرەکهى کهوتە سەر ئەژنۆ و دەستى کرد بەگریان و هەلۆهراندنى فرمیتسک بەچاوه جوانەکانیدا و بەناهەنگیک تیکەل دەگەل بۆغز و هەنيسکانەوه گوتى: «ئاخ ئەى مەولای من، ئەگەر پرشنگى ئەو رۆژەى که تۆ دەنێو باسکەکانى خۆتدا زیندانیت کردوو، نوورى بینایى تۆ لەناو نابا دەتوانى تى بگەى که ئەم بى ئەنوايهى لەبەر پیت کهوتوووه و تا تۆ ئیراده نەکەى هەروا بى ئەنوا دەمیتیتەوه، هەمان دووروتەى دلشکاوى خۆتە، ئەو کچه وەرزیڕه فەقیرەى که تۆ بەهۆى لوتف و رەحمەت یا بۆ دامرکاندى هەوەسى خۆت، ویستبووت ئەوەندە بەرز کیهیوه که بتوانى بەفەخرهوه بللى که هی تۆیه، منم. من هەمان کیزه لاوهکەم که دەچار دیواریى پاکى عیسەمتى خۆمدا دەژيام و ژيانیکى ئارام و پى لە بەختەوهرىم هەبوو، تا رۆژیک که لەبەر پیداکرى و خۆ تیهەلقوتاندى و سۆز و قسەى عاشقانهى تۆ، دەرگام بەسەر بى شەرمىى خۆ دۆراندىا کردهوه و هاچەرى ئازادى خۆم بەتۆ ئەسپارد. من دیارییهک بووم که تۆ

قەدرت نەزانی، چونکە منت گەیانە ئەو ڕۆژە کە ئەوەتا خۆم لە شوپنیکێ ئاوادا دەبینمەوه و تۆش دەو باروودوخەدا کە هەمی بدۆزمەوه. بەلام پێش هەر شتیک نەچی پێت وابی کە من بەهاندانی بی ئابروویی خۆم هاتوومە، ئەو شوپنە! خێر من لەبەر دەرد و پەژاری زۆری خۆم و حەسرەتی ئەوهی کە لەبیر تۆ چوومەوه، پێم دێرە ناوه. تۆ خۆت ویستت کە من ملکی تۆ بم و ئەم ویستنه وها بوو کە ئیستا بەپێچەوانەمی هەر هەوسیک کە دەسەرتدایە ئیدی مومکین نییە، بتوانی هی من نەبی. ئاخ! ئەمی مەولای من! وریا بە کە خۆشەویستی بی، پایانی من بۆ تۆ، بەتەواوی دەتوانی جوانی و ڕەسەنایەتییک کە بەخاتری ئەوان تەرکت کردووم، قەرەبوو بکاتەوه. تۆ ناتوانی ملکی لووسیندی نازەنین بی. چون تۆ هی منی و ئەویش ناتوانی هی تۆ بی چون ملکی کاردینیویە. کەوابوو باش سەرنج بدە: دل ئەسپاردنت بەکەسێک کە تۆ دەپەرستی، ئاسانترە لە دل ڕفاندن لە کەسێک کە رقی لەتۆیە و نەفرەتت لێ دەکا. تۆ هێرشت هینا سەر قەلای عیسمەتی من و سەنگەری نامووسی منت فەتەح کرد، ئەسل و نەسەبی من بۆ تۆ مەعلووم بوو و تۆ خۆت دەزانی کە من بەچ مەرچیک خۆم تەسلیمی ویستەکانی تۆ کرد. کەوابوو ئیتر ریکەمی هەلاتنت نەماوه و بەهیچ جۆریک ناتوانی بیژی هەلەت کردووه یا مەغموون بووی. ئەگەر وایە کە من دەلیم و ئەگەر تۆ وهک نەجیب زادهی، ئیمانیش بەدینی مەسیح هەیه، بۆچی بەهەزار فیل و تەلەکە بەدوای ئەوهدای وهک لەسەرتاوه خۆش بەختت کردم لەو ئاخریبەدا نەیکەمی؟ تۆ ئەگەر ناتەوی وهک ئیستا هەم هاوسەری شەری و راستینی تۆ بم. لانی کەم بەکەنیزی خۆت وەرم بگره. بۆ من هەر ئەوهنده کە دەبەر دەستی تۆدا بم، بەسە کە خۆم بەختەوهر بزنام. مەهیلە کە شەرافەتی من، بەهۆی ئەوهوه کە بەجیم دێلی، بەتۆمەتی نارەوا ژیر پی بکری. خودا لیت هەلناگری، مەهیلە سالانی پیری، دایک و باوکم دەگەل غەم و هەناسە ساردی تیپەر بی؛ چون ئەو خزمەتانەمی ئەوان هەموو کات وهک رەعیەتی نەجیب و خزمەتکار بەدایک بابی تۆیان کردووه، پاداشەکەمی ئەمە نییە. ئەگەر پێت وایە بەتیکەل بوونی خوینی تۆ دەگەل خوینی من، ڕهگەزت پەست دەبی، بزانه کە لە دنیا کەم هەن ئەو خانەدانە ڕەسەنانە کە هەر لەم ریکەوه بەگەورەمی نەگەیشتبەن. هەر وهە عەسل و نەسەبی ژنان نییە کە بوویتە هۆی گەورەمی بنەمالە بەناوبانگەکان. لە لایەکی تریشەوه، ئەوه بزانه کە ڕەسەنایەتی بەراستی بەفەزیلەت دەست دەکەوی و ئەگەر تۆ ماف و شەرفی من دە ژیر پێت بنی، فەزیلەتی خۆت لە دەست دەدهی و من لە تۆ ڕەسەنتر و نەجیبتر دەبم. لە کۆتایی قەسەکاندا ئەمی مەولای من، ئاخرین قەسەم دەگەل تۆ ئەوهیه کە من بتەوی، و نەتەوی ملکی تۆم: زامنی من قەولی

شەرەفیکە کە ئەگەر ئیستاش بەوهی کە دەمندا بەکەمی دەزانی شانازی بەخۆت دەکەمی، هەرگیز بەدرو دەرنایچی، بەلگەمی من ئیمزایەکە کە بەمنت داوه و شاھیدی من خودایە کە تۆ ئەوت کردە شاھیدی قەول و قەراری خۆت و ئەگەر ئەم سێ شتەشم نەبووایە دیسان دەلیلیکم هەیه کە لە دەستی نادەم ئەویش ویژدانی خۆتە کە لە خۆشییە پر گوناھەکاندا و لە کاتی بێدەنگیدا هاوار دەکا و لەو مافەمی کە من بەسەر تۆمەوه هەیه، بەرگری دەکا و شیرینترین ساتەکانی رابواردنی تۆ تال دەکا.»

دووڕووتەمی دەردمەند، ئەم قەسەکانی بەدەنگیکێ ئەوهنده غەمناکەوه بەیان دەکرد و ئەوهندهی فرمیسک ڕژاند کە تەواوی حازرانی مەجلیس و تەنانەت ئەو سوارانەمی کە هاوڕی دۆن فیرنان هاتبوون، غەم دای گرتن و فرمیسک دەچاوانیان گەرا. دۆن فیرنان بی ئەوهی یەک کەلیمە جواب بداتەوه، تا ئاخر گوئی بۆ قەسەکانی دووڕووتە ڕاگرت تا ئەو جیەمی قەسەکانی دووڕووتە کۆتاییان پی هات و دەنگی دەنیو گریان و نالە و ئاخ کیشاندا کپ بوو، ئاھ و نالەیک کە دەبووایە دلی دۆن فیرنان لە مەفرەق دروست کرابی تا کاری تی نەکا. لووسیندیش کە لە پەژاری دووڕووتە و جوانی وجەمال و عەقل و زانایی ئەو واقعی و ڕما بوو، چاوی دەو بریوو. بەدل پیی خۆش بوو لیتی نزیک بیستەوه و بەچەند واژەیک دلداری بداتەوه، بەلام باسکەکانی دۆن فیرنان هەر وهک پیشتر ئەوی گرتبوو. دۆن فیرنان کە بی ئەندازە شەرمەنده و پەشۆکا و بووبوو، پاش ئەوهی ماوهیک لە بێدەنگیدا چاوی دەروخساری دووڕووتە بری، سەرەنجام ئامیزی کردەوه و لووسیندی بەردا و ڕوو بەدووڕووتە دەنگی هەلبیری کە: «ئاخ، ئەمی دووڕووتەمی نازەنین، تۆ سەرەنجام سەرکەوتی! بەلی سەرکەوتی! بەچ، غیرەتیک دەتوانم دەبەرانبەر ئەو هەموو قەسە حیسابییانەدا کە کۆت کردوونەوه، خۆم رابگرم؟»

لووسیند کە هیشتا ئەو جۆرەمی پیویستە نەهاتبوووه سەرخۆ، هەرکە لە دەست دۆن فیرنان ڕزگاری هات، دووبارە بووراوه و بەعەرزیدا کەوت، بەلام کاردینیۆ کە لە پشت سەری دۆن فیرنان ڕاوهستابوو، تا رەقیبەکەمی نەیناسیتەوه بەیەکجاری هەر جۆرە ترس و هەراسیکی وهلا نا و بۆ ڕووبەروو بوونەوه دەگەل هەر ڕووداویک ئامادە بوو و بەئەزمی ڕاگرتنی لووسیند، لپی نزیک بووهوه و دەو کاتەدا کە ئەوی دەئامیز گرتبوو گوئی: «ئەمی خاتوونی جوان و بەوهفا و شەریف، ئەگەر ئیرادەمی خودای مەزن لەسەر ئەوه بی، کە تۆ دووبارە ئارامی و هیمنی بەخۆتەوه، ببینی بزانه کە لە هیچ جیگایەکی باشتەر و بەمتمانەتر لەو باوهشەمی کە بۆت کراووتەوه دەستت ناکەوی. ئامیزیک کە لەمەو بەریش یانی دەو

رۆژانەدا كە هېشتا بەختى من ئىزنى پى دەدام، تۆ بەشى خۆم بزانم بۆ تۆ ئاوالە بوو. « بەيىستنى ئەم قەسەيە لووسىند چاوى لە كاردينىۆ كرد، ئەو كاردينىۆ وردەوردە بەدەنگ ناسىبوووه و ئىستا بەدىتنى يەقىنى پەيدا كرد كە خۆيەتى. لە حالىكا كە لە حالى خۆى دەرچوو بوو هەموو تىببىيەكى وەلانا، هەر دووك دەستى لە گەردنى ئالقه كرد. روومەتى بەروومەتییەوه نا و گوتى: «ئاخ ئەى مەولای من، ئەوه تۆى كە بەپىچەوانەى گالته پى كردنى گەردوونى چەپگەر و ئەو هەموو هەرەشانەى كە من تووشى بووم، ديسان خاوەنى كەنيزى خۆتى؟» ئەم ديمەنە بۆ دۆن فېرنان و هەموو ئەوانەى كە لەوى بوون هۆى سەرسورماوى بوو. دووروتە پى زانى كە دۆن فېرنان پەنگان (*) دىنى و دەبا و خەرىكە تۆلە لە كاردينىۆ بكاتەوه. كاتىك دىتى دۆن فېرنان دەست بۆ مشتووى (*) شمشير دەبا، بەهەشتاوى برووسكە خۆى بەسەر پى دادا و ئەژنۆكانى دەباووش گرت و ماچى كردن و دەستى كرد بەگرىان و وەها، مەحكەم لاقەكانى گرتبوو كە نەيەشت جوولە بكا و لەو حالەدا گوتى: «ئەى تەنيا پشت وپەناكەم خەيالى چىت لەسەردايە و مەبەستت لەو خۆ راپسكاندەنە چىيە؟ ئەوه ژنى تۆيە كە بەسەر پىتدا كەوتوو و ئەوهى كە دەتەوئى هى تۆ بى دەنمىزى مېردى خۆى دايە. مەگەر، تۆ دەتوانى گرتيەك كە بەدەست خوداوەند لى دراو، بكەپتەوه؟ ئايا باشتر ئەوه نىيە كە تۆ ئەم دل دۆراندوو كە بەبوونى ئەو هەموو كەند و كۆسپەوه و بەپالپشتى وەفای خۆى هەر وا چاوى دە چاوى تۆ برپۆه و بەفرمىسكەكانى روخسارى تۆ تەپ دەكا وەك هاوسەرى خۆت قبوول بكەى و بىگەيەنیتە پلەوپايەى خۆى؟ من تۆ بەناوى ئەو كەسەى كە خوداى پى دەلێن و بەناوى خۆت هەرچى كە هەى سویند دەدم، مەهپلە ئەم دیدارە كە تۆى لە هەلە پزگار كردوو، توورەيى تۆ هەلبەزىنیتەوه! بەپىچەوانە توورەيى خۆت قووت بدووه و ئىزن بدە كە ئەم دوو عاشقە سەوداسەرە بەهيمنى و ئارامى باقىي تەمەنى خۆيان بەخۆشى و بەختەوهرى رابوین، بەم شىوئەيه هەم تۆ پاكى و ئازادەيى دلئى نەجىبى خۆت نیشان داوه و هەم دنيا دەبىنى كە عەقل دەتۆدا زۆتر لە هەوس دەسەلاتدارە.

لەو ماوەیدا كە دووروتە بەمجۆرە قەسەى دەكرد كاردينىۆ چاوى لە دۆن فېرنان نەدەترووكاند و لى برابوو ئەگەر دۆن فېرنان بزوتنەوهيەكى بەهەرەشه بكا، دەبەرانبەر ئەو دا و هەموو ئەوانەى بيانەوى هېرش بىن تا ئەو جىيەى لە توانیدا بى دەبەرانبەرياندا راولەستى و تا دەكوژى بەرگرى بكا. بەلام دەو ساتەدا، لە لايەك يارانى دۆن فېرنان خۆيان هاويشتە مابەينى و لەو لاشەوه كەشيش و دەلاك كە لەوى راولەستابوون و لە

هەولەوه هەمووشتيان بەچاوى دىتبوو هاتنە بەرەوه. سانكۆ پانزای مېهرەبانىش لەو نۆوهدا ئامادە بوو، ئەو جەمەعەتە وەك ئالقه دەورى دۆن فېرنانيان گرت و تكايان لى كرد كە بەزەيى بەفرمىسكەكانى دووروتەدا بى و ئەگەر ئەوئيش وەك ئەوان قەسەكانى دووروتەى پى راستە نەهپلە ئارەزووى بەحەقى ئەو بەبادا بچى. كەشيش هەلى دايە: «كەزەتى ئەرباب ئەم نوكتە دەبەر چاوپەرگەر كە كۆ بوونەوهى تۆ و يارانى تۆ، وەك لە روالەتى رووداوهكانرا ديارە، بەسوتفە نىيە بەلكو بەئىرادە و ويستى خودا بووه، چون، بەيەقىن هېچ يەك لە ئۆه ئەوهى دەبىنى بەفكریدا رانەبردوو. ئەوهش دەبەر چاوى بگرە كە تەنيا مەرگ دەتوانى لووسىند و كاردينىۆ لىك جودا بكاتەوه. ئەگەر بەنووكى شمشيريش لىكيان هەلبەرن چون پىكەوه دەمرن مەرگ بۆ ئەوان شيرىنە. جا ئەوجار، شەرتى عەقل ئەوهيه كە ئادەمىزاد لە كاتى خۆيدا كە چارەبەكى تر نەبى، بەسەر نەفسى خۆيدا زال بى و پياوەتى لە خۆى نیشان بدا. كەوابوو بەدلێكى شادەوه ئىجازە بدە، ئەم ژن ومېردە لەو بەختەوهرييەى كە خودا بەنسبى كردوون كەز وەرگرن، لەوهش تىپەرپىن چاوى لە جوانى و جەمالى دووروتە بكە و ئىنسافت بى چەندى وا جوان و نازدار لەو دنيا پان و بەرىنەدا دەبىنى؟ بىجگە لەو هەموو جوانىيەش خاكى بەرى پاتە و تۆى لە ژووروى خەيالەوه خۆش دەوى، ئەوجار ئەوهش دەبەر چاوى بگرە ئەگەر دەلێنى پياوەتى و نەجابهتت هەيه و دىنى مەسحيت هەيه ناچارى بەقەولى خۆت وەفا بكەى. تەنيا بەمجۆرە دەتوانى توورەيى خۆى گەورە دابمركىنى و خەلكى رووناك بىن خۆشحال بكەى، ئەو خەلكەى كە باش دەزانن جوانى و جەمال ئەگەر دەگەل فەزىلەت و كەمال هاورى بن ژن دەباتە تروپكى رەسەنايەتى و لە پلەوپايەى ئەو كەسەى كە ئەو دەباتە رىزى خۆى، شتىك كەم ناكاتەوه و، هەرەها دەزانن كە تەسليم بوون بەدەسەلاتى نەفس، ئەگەر بۆ دامرکاندەوهى نەفس دەگەل گوناھ كردن نەبى، لە هەر لۆمە و لەقەمىك دەئەماندايە،» ئەوانى ترىش هەر يەكەى دەلېلىكى بۆ چەسپاندنى فرمايشى كەشيش دەهيناو و ئەوهندەيان گوت و گوتهوه كە دلئى سروشت پاكى دۆن فېرنان كە بەهەر حال خويندكى رەسەنايەتى و پاكى تىدا بوو هېمن بووهوه و دەبەرانبەر حەقىقەت و راستىدا، بەزى و خۆى بۆ رانەگىرا. وە بۆ ئەوهى نیشان بدا كە تەسليم بووه و ملئى بۆ حەق راکىشواوه داهاتهوه. دووروتەى دە باووش گرت و گوتى: «هەستە خاتوون، هەستە! لەمن ناكاليتەوه بىلم كەسېك كە لە دلما جىگر بووه بەسەر پىتدا بكەوى؛ وە ئەگەر تا ئىستا ئەوهى بەزارمدا دى بەكردەوه نەمكردوو، رەنگە بەئەمرى تايبەتى خودا بى كە ويستوومه من بەچاوى خۆم ببىنم كە تۆ دەئەوينى خۆتدا بۆمن چەندە

و هفاداری؛ تا منیش بتوانم شایسته‌یی قەدر و حورمەتی تۆ بزەنم. من لە تۆ تەنیا شتێکم دەوێ ئەویش ئەوەیە ئەگەر تا ئیستا تۆم بەجێ هێشتوو و لەبیرم کردووی لۆمەم نەکەم چون هەر ئەو هیزە کە لە سەرەتا منی رەپێچەک دا تا تۆ بکەمە مەلکی خۆم لە دواییدا هەر ئەو هیزە منی هینا سەر ئەو باوەرە تا حەول بەدەم مەلکی تۆ نەبم. ئەگەر شکت لە قەسەکاندا هەبە سەر وەر سوورینە و چاوی لوسیند کە ئیستا شادمانییان تۆ گەراوه ببینە تا عوزری گوناھی من دەواندا بخوینیتەوه. ئیستا کە لوسیند بەئارەزووی خۆی گەیشتوو و منیش ئەوێ کە مەلکی خۆم بوو و دەستەم کەوتۆتەوه، ئیجازە دەدەم کە ئەو سالانێکی دووردریژ دەگەڵ کاردینیۆی خۆی ئارام و شادمان بژین و منیش لەبەر دەرگاری خۆدای مەزن دەکەومە سەر ئەژۆ و لەبەری دەپارێتمەوه منیش و دووروتەوی خۆشەویستم عومریکی درێژمان بدات و پێکەوه بەختەوهریی خۆمان دەنەمێز بگرین.» دەگەڵ ئەو قسانە دووروتەوی بەتوندی دەنەمێزی خۆیدا گوشتی و پوومەتی خۆی وەها بەشۆر و شەوقەوه بەپوومەتی ئەووه چەسپاند کە بەزەحمەتێکی زۆر توانیی پێش بەفرمێسکی خۆی بگرێ و نەهێڵێ گریانیش ئەوین و پەشیمانێ ئەو نیشان بەدن. لوسیند و کاردینیۆش نەیانتوانی پێش بەگریانی خۆیان بگرن و ئامادە بووانی کۆرەکەش وەها لە خۆشی و شادیی ئەم رووداوەدا دەستیان بەگریان کرد، دەتگوت بەلای گەورە نازل بووه و هەمووانی دەمەترسی خستوو. سانکۆش هۆل هۆل کەوتە گریان بەلام پاشان ئیقراری کرد کە گریانەکەمی بۆ ئەو بووه کە دووروتە دژی بۆچوونی ئەو شائنی میکۆمیکۆنا نەبووه کە ئەو لەمیژ بوو چاوەروانی ئەو هەموو خەلات و چاوەدێرییەمی لێ هەبووه.

گریانی حازران و سەر سوورماوی و ئافەرینی ئەوان دیسان تا ماوەیهک درێژەمی بوو. ئاخیری لوسیند و کاردینیۆ بەهەرەمە خۆیان بەسەر کەوشی دۆن فێرنان دادا و بەبەیانێکی وەها بەزەبزوین (*) لە لوتف و گەورەیی ئەو سپاسیان کرد کە دۆن فێرنان نەبەزانی دەجوابی ئەواندا چ بلی. سەرەنجام ئەوانیشی بەرز کردوو و زۆر بەئەدب و نەزاکەت ماچی کردن، پاشان تکای لە دووروتە کرد کە پێی بلی چۆن رێگای کەوتە ئەو شوینەمی کە هیندە لە زیدی خۆی دوورە. دووروتە ئەوێ دەپێشدا بۆ کاردینیۆی گێرا بووه بەبەیانێکی کورت و کاریگەر بۆ ئەوێ دووپات کردوو. ئەو کیژە وەرزی (*) زایە جوان وشۆخ و شەنگە بووه لوتفێک داستانێ بەدەختییەکانی خۆی گێراوه کە دۆن فێرنان و سوارانی هاوڕێی لە بیستنی زۆر حەزبان وەرگرت و پێیان خۆش بوو ئەو داستانە هەروا درێژەمی هەبووایە. هەر کە دووروتە لە گێراوەی داستانێ خۆی تەواو بوو، دۆن

فێرنان بەنۆبەمی خۆی رووداویکی کە پاش دۆزراوەی نامەمی نیوسینگی لوسیند لە شاریدا بەسەری هاتبوو گێرایەوه. لەو نامەرا بۆی روون بوو بووهوه کە لوسیند هاوسەری کاردینیۆیە و لە درێژەمی قەسەکانیدا گوتی: «من ویستم لوسیند بکوژم و ئەگەر دایک و بابی رێگایان پێ نەگرتبام ئەو کارەم دەکرد. لەو ساتەدا سەرلێشتیوا و، توورە لە مەلەکەیان هاتمە دەر و بریارم دا تۆلەیهکی بەکارەساتی لێ بکەمەوه. رۆژی دوایی بیستم لوسیند مەلە باوانی بەجێ هێشتوو و کەس نازانی رووی دەکوێ کردوو. سەرەنجام خەبەرێان دامی کە پەنای بردوووتە دەبیرێک. بەو بریارە کە ئەگەر نەتوانی دەگەڵ کاردینیۆ بژی، باقی تەمەنی لەو دەبیرەدا تێپەرێ کا. من کاتێک ئاگاداری ئەم مەبەستە بوومەوه ئەم سی نەجیب زادەیهی بەگەڵ خۆم خست و چوومە ئەو دەبیری کە پەنای بۆ بردبوو. داخواری چاو پێکەوتنی لوسیند نەکرد چون دەترسام خەبەری هاتنی من ببیتە هۆی ئەوه زۆرتر ئاگاداری لە خۆی بکا، بەلام ئەوەندەم سەبر کرد تا رۆژێک دەرگای وەتاغی چاوەروانی دەبیران کردوو، ئەوەندەم دوو کەس لە هاوڕێکانم لەبەر دەرگای دەبیر بەکێشکچی دانا و خۆم دەگەڵ یەکی تر چووینە ژوور و بەدوای لوسیندا گەراین، ئەومان لە تالاری دەبیرەکە چاو پێ کەوت کە دەگەڵ ژنێکی راهیبە قەسەمی دەکرد، بێ ئەوێ مەجالی پێ بەدەین داوای یارمەتی لە کەسێک بکا، رەفاندان و هینامانە یەکەم گوندیک کە ئەسبابی سەفەرمان لەوێ بۆ ئامادە کردبوو. چون دەبیرەکە دەنیو کێویارە کۆیستانییەکاندا بوو هیچ ئاوەدانیشی بەدەورە نەبوو ئەم کارە زۆر بەئاسانی ئەنجام درا. کاتێک لوسیند خۆی دەژێر دەسەلاتی مندا دیت سەرەتا بێ هۆش کەوت و لەو کاتەوه کە وەهۆش هاتوووتەوه بێ ئەوێ یەک قەسەمان دەگەڵ بکا فرمێسکی هەلۆراندوو و ئاخی هەلکێشاوه. لەو خامۆشی و گریان و فیغانەدا بوو کە گەیشتنە ئەم کاروانسەرایە و من ئیستا پێم وایە گەیشتووینە بەهەشت. بەهەشتێک کە لەودا هەموو نامرادییەکانی ئەم دنیا بە کۆتایییان پێ دی و فەرماوش دەکرین.»

دهمیشکیکی شیواودا جیتی خۆی بکاته‌وه. که‌شیش له درێژهی قسه‌کانیدا گوتی چون ئەم ئالوگۆره خۆش ئاکامه‌ی شازاده خانم کۆسپیکه بۆ ده‌کار هینانی پلانه‌که‌یان له‌مه‌و دوا بۆ ئەوه‌ی دۆن کیشۆت به‌رنه‌وه ماله‌ و مه‌وته‌نی خۆی، ده‌بێ پلانیکی تر درێژن. کاردینیۆ پیشنیاری کرد که شانۆی پیتشوو با درێژه پێ بدن، چون له‌مه‌و دوا لووسیند ده‌توانی به‌باشی ده‌وری دووروته بگێرێ. به‌لام دۆن فیرنان گوتی: «خێر! خێر! نابێ ئەوه بکه‌ن! من ده‌مه‌وی دووروته ده‌وری خۆی هه‌ر وا درێژه پێ بدا و ته‌نه‌ات ئەگه‌ر ئاواپی ئەم نه‌جیب زاده‌یه زۆر دوور نییه، منیش پیم خۆشه‌ که ده‌نه‌جاندانی ئەودا خه‌زمه‌تیک بکه‌م. که‌شیش گوتی لێره‌وه تا گونده‌که‌ی ئەو دوو رۆژ پێگا پتر نییه. دۆن فیرنان گوتی: «ئەگه‌ر له‌وه‌ش دوورتر بووایه من ئەم زه‌حمه‌ته‌م به‌خاتری ئەو کاره‌ خێره‌ به‌مه‌له‌وه‌ قبوول ده‌کرد.»

له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت سه‌رتاپا چه‌کدار له‌ ده‌رگا هاته‌ ژوور، له‌ حالیکه‌دا کلاو‌خوودی «مام‌بێرن»ی باوه‌کو له‌ چه‌ند جێوه‌ قویا بوو له‌سه‌ر نابوو، مه‌تاله‌که‌شی به‌شانیه‌وه هه‌لواسیبوووه‌ و نێزه‌ دارینه‌که‌شی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو. ده‌رکه‌وتنی ئەم هه‌یوولا سه‌یره‌ دۆن فیرنان و هاو‌پیکانی واق ورم‌او کرد. هه‌موو به‌سه‌یری چاویان له‌و رۆخساره‌ درێژ و ته‌ق و په‌قه‌ په‌نگ زه‌رده‌ و ئەو چه‌که‌ کۆن و شکاوه‌ و ئەو قیافه‌ وشک و به‌ویقاره‌ ده‌کرد و بێده‌نگ و کړوکپ چاوه‌روان بوون تا بزانه‌ن چییان پێ ده‌لی. دۆن کیشۆت رووی له‌ دووروته‌ کرد و به‌ناه‌نگیکی تۆکه‌م و به‌ده‌نگیکی سه‌بر ئاوا‌ی پێ گوت:

«ئە‌ی خاتوونی پایه‌به‌رز و جوان! من ئیستا له‌ مه‌یته‌ر ی خۆم، که‌ لێره‌ حازره‌، بیستم که‌ هه‌زه‌رتی خاتوون به‌ته‌واوی له‌ناو چوووه‌ و وجوودی نازهنینی پێگه‌ی نه‌مان و فه‌وتانی پێواوه‌، چون له‌و مه‌له‌که‌ خاتوونه‌ شکۆمه‌نده‌وه‌ بووته‌ کیژیکێ ئاسایی. ئەگه‌ر ئەم ئالوگۆره له‌ تۆدا به‌ئە‌مری باوک‌تان، خاوه‌ن شکۆ نه‌جاشی و له‌ ترسی ئەوه‌یه‌ که‌ مه‌بادا من یارمه‌تییه‌کی شایسته‌ به‌ئێوه‌ نه‌که‌م، ده‌بێ به‌عه‌رزتان بگه‌یه‌نم که‌ ئەو زۆر ناحالیه‌ و زانیارییه‌کانی له‌مه‌ر داستانه‌ پالنه‌وانیه‌کان زۆر زۆر که‌مه‌؛ چون ئەگه‌ر ئەو داستانه‌ی وه‌ک من خۆیندوومنه‌ته‌وه‌ و دبسانیش ده‌یانخوینمه‌وه‌، ببخویندبانه‌وه‌، دبسان پێیاندا چوو‌باوه‌، له‌ هه‌ر دێرپێکدا ده‌یدیت که‌ چۆن پالنه‌وانانی بێ ئێو و نیشانتر له‌من کاری زۆر گه‌وره‌تر له‌وه‌یان به‌باشی ئەنجام داوه‌، له‌ راستیدا کوشتنی دێوکی خۆپێری هه‌ر چه‌نده‌ش بێ حه‌یابێ کاریکی گرینگ نییه‌ و چه‌ند سه‌عات زۆرتر نییه‌ که‌ من ده‌گه‌لی رووبه‌روو بوومه‌وه‌ و... ئیدی نامه‌وی چی تری باس بکه‌م تا نه‌لێن که‌ درۆ ده‌که‌م. به‌لام زه‌مانه‌ په‌رده‌ی هه‌موو رازیک ده‌درێتی و بێ ئەوه‌ی ئیمه‌ خۆمان ده‌فکری ئەودا بین، به‌جێگه‌ی من راستیه‌کان

له‌قاو ده‌دا. کاروانسه‌رادار گوتی: تۆ خۆت ده‌گه‌ل دوو مه‌شکه‌ی شه‌راب رووبه‌روو بووی نه‌ ده‌گه‌ل دێو... به‌لام دۆن فیرنان ئە‌مری پێ کرد که‌ بێده‌نگ بێ و چیتر قسه‌کانی پالنه‌وان هه‌لنه‌ برێ. دۆن کیشۆت دووباره‌ گوتی: به‌هه‌رحاله‌ ئە‌ی خاتوونی بێ به‌ش له‌ میراتی باوک، ئەگه‌ر به‌راستی به‌و ده‌لیله‌یه‌ که‌ باوکت ئە‌م ئالوگۆره‌ی له‌ تۆدا پێک هیناوه‌، تۆ نابێ به‌هیچ کلۆجیک باوه‌ر به‌قسه‌ی ئە‌و بکه‌ی، چون له‌ جیهاندا هیچ رووداویکی گه‌وره‌ نییه‌ که‌ شمشیری غولامی خۆت ده‌رگای ئە‌و بۆ خۆی نه‌کاته‌وه‌. شمشیریک که‌ سه‌ری دۆزمن بخاته‌ به‌ر پێت ده‌توانی تاجی شاهیشته‌ له‌سه‌ر نیت.»

دۆن کیشۆت له‌وه‌ زیاتر چیی نه‌گوت و چاوه‌روانی جوابی شازاده‌ خانم مایه‌وه‌. دووروته‌ که‌ له‌ بریاری دۆن فیرنان تا گه‌یاندنه‌وه‌ی دۆن کیشۆت بۆ گونده‌که‌ی خۆی خه‌به‌ردار بوو، به‌زه‌ینی ئاماده‌ و ویقاری ته‌واو گوتی: «ئە‌ی پالنه‌وانی گه‌مگین رۆخساری ئازا و دلیر، هه‌ر که‌س به‌تۆی گوتوووه‌ که‌ ئالوگۆرپێک ده‌مندا پێک هاتوووه‌ درۆی عه‌رز کردووی، چون من دوینێ هه‌رچی بووم ئە‌مرۆش هه‌ر ئە‌وه‌م. ئە‌به‌ته‌ راسته‌ که‌ رووداوه‌لیکی سه‌عه‌ده‌ت هینه‌ر که‌ به‌خته‌وه‌ری دلخواری خۆمیان پێ داوم که‌م تا کورتیک ئالوگۆریان تیدا پێک هیناوم، به‌لام من دبسانیش هه‌ر ئە‌وه‌م که‌ ده‌پێشدا بووم و دبسان ده‌و فکره‌ دام که‌ له‌ زۆری باسکانی به‌هیزی تۆ یارمه‌تی بخوایم، که‌وا بوو ئە‌ی هه‌زه‌رتی پالنه‌وان، تکایه‌ له‌ باوکت که‌ منی هیناوه‌ته‌ سه‌ر دنیا به‌خراپه‌ باس مه‌که‌ و له‌مه‌ودوا وه‌ک جارانه‌که‌ له‌پیاویکی تیبین و به‌ته‌دبیری بزانه‌، چون هه‌ر ئە‌و بوو که‌ به‌هیزی زانسته‌ و ئاگایی خۆی پێگه‌یه‌کی ئاوا گونجاوی بۆ چاره‌سه‌ری به‌ده‌خته‌یه‌کانم وه‌پیش نام (*). چون من به‌راستی له‌سه‌ر ئە‌م بریویه‌م که‌ ئەگه‌ر شانازیی دیداری هه‌زه‌رتی به‌رێزتانم گیر نه‌هاتبایه‌ هه‌رگیز به‌و سه‌عه‌ده‌ته‌ی که‌ هه‌مه‌ نه‌ده‌گه‌یشتم. من له‌ قسه‌کانی خۆمدا ئە‌وه‌نده‌ راستم که‌ ئاماده‌م هه‌موو ئاماده‌ بووانی ئێره‌ به‌شاهید بگرم. که‌وا بوو ته‌نیا کاریک که‌ماوه‌ ئە‌وه‌یه‌ سه‌بە‌ی به‌یانی وه‌رێ که‌وین. چون ئە‌مرۆ ئیدی ناگه‌یه‌ینه‌ هیچ کوێ؟ و، سه‌رکه‌وتن له‌م کاره‌ گه‌وره‌یه‌دا به‌ئیراده‌ی خوداوه‌ند و ئازایه‌تی دلی نه‌جیبی تۆ ده‌سپێرم.»

دووروته‌ی میه‌ره‌بان ئیتر هیچی نه‌گوت و دۆن کیشۆت به‌رۆخساریکی سوور هه‌لگه‌راوی توورپه‌، رووی ده‌سانکۆ کرد و گوتی: «ئیستا ئە‌ی هه‌تیوه‌ پێسه‌، هاتووومه‌ سه‌ر ئە‌م باوه‌ره‌ که‌ له‌ ته‌واوی خاکی ئە‌سپانیادا خودا دوو ده‌غه‌لی وه‌ک توێ دروست نه‌کردوووه‌. باشه‌، ئە‌ی دزی په‌ستی به‌ره‌له‌دا، مه‌گه‌ر تۆ هه‌ر ئیستا به‌منت نه‌گوت که‌ شادۆت بووه‌ته‌ کچیکی ئاسایی به‌ناوی دووروته‌ و که‌له‌ی ئە‌و دێوه‌ی به‌زه‌بری شمشیری په‌راندووومه‌

همان په تياره بووه که توی دهر فرتان دووه (*) و، هزاران تره هاتی تر که منی تووشی نیگه رانییه کی وها کرد که به عومری خوّم تووشی نه هاتووم. قه سته م به خودا (له حالیکدا ددانی به تووریهی لیک ددا چاوی ده عاسمان بریبوو) نازانم کئی پیشم پی ده گری له وهی که وهات دهن گوئی بسریوینم و وهات ته می که م که بیر وهه وریی ئه و کاره م له بیر و می شکی هم مو ئه و مهیته ره دروژنانه دا که له مو پاش دهنه خزمه تکاری پال هوانانی سهرگره دان، وهک نه خشی سهر به رد (نقش فی الحجر) هه تاهه تایه وه می نی. سانکو گوتی: باستر وایه ئه ربای خوشه ویستم هیندیک هیور ببنه وه، چون رهنه من له مه ر شازاده خانم میکو می کونا تووشی هه له بووم. به لام له مه ر که لله ی دیو یا سه ری مه شکه هه لدر اوه کان و له مه ر ئه وهی که گوتم ئه وهی بیت وایه خوینه، شه رابی سوور بووه، به زاتی ئه قده سی ئیلاهی به هه لدا نه چووم. چون مه شکه پیسته بز نه کان ئه وه له وئی له سه ر ته خته خه وه که ی تو هه ر ماون و ژور ره که ش پر ه له شه راب. ئه گه ر باوه رت به عه ززی من نییه تا چند ساتیک ر اوه سته با هه مووشت روون بیت ه وه، مه به ستم ئه وه یه کاتیک کاروانسه راداری به ریز بق وهر گرتنی زهره ر و زیان له جه نابت هاته ئیره، ده بیینی. له وهش تی په ری من له ناخی دل ه وه خو ش حال دهم که شازن هه ر چونیک بو هه روا مابیت ه وه. چون، مه گه ر هه ر ئه وه نییه که منیش له م نه ده کلاویکم گیر ده که وئی؟ دؤن کیشوت گوتی: زور باشه سانکو نیستا ته نیا بیت ده لیم که تی نه گه یشتووی. حه لالم که و با له م باره وه هیچ نه لیم. دؤن فیرنان دنگی هه لیری که: دروسته! که و ابو له م قسانه ده گه ریین، ئه و جار چون شازاده خانم مه یلی له سه ر ئه وه یه تا سه بی وه ری نه که وین. چون ئه ور ق ئیدی درهنگ بووه، ده بی گوئی بدهینه فه رمانی ئه و. نیمه ده توانین ئه مشه ومان به قسه ی خو ش رابویرین تا روژ بیت ه وه. ئه وده م هه مو ده خزمه ت حه زره تی دؤن کیشوتدا سوار دهبین تا به چاوی خو مان دل اوهری بی وینه ی جه نابیان ده و روودا وه گه ورده که به مه یل و خوازی خو یان وهستویان گرتووه، ببینین. دؤن کیشوت گوتی: ئه وه منم که ده بی ده خزمه ت ئیوه دا بیم و خزمه تی ئیوه بکه م. من له و لوفه ی که در حه ق به من کردووتانه هه ست به شادی ده که م و له نیاز پاکیتان به رامبه ر به خو م شوکرانه بزیرم و، تی ده کو شم که به قیسه تی گیانی شم بی، ئه وهی ده توانم دایه، پاداشی ئه م نیاز پاکیه زورتر له وهی که پیویسته بده مه وه.»

دؤن کیشوت و دؤن فیرنان هه ر وا خه ریکی ئالوگوری ته عاروفات و عه رزی پیشکه ش کردنی خزمه ت و هاوکاری دوو لایه نه به یه کتری بوون که له نه کاو موسافیریک له کاروانسه را وه ژور کهوت و هه موویان بیده نگ بوون. له جلوه رگیرا دیار بوو مه سیحیه و

تازه له ولاتی عه ره به به ره ره کان گه ر اوه ته وه. قول ه که وایه کی قه ده کی (*) شینی ده گه ل داوینیکی زور کورت و قول کورتی بی یه خه ی ده به ردا بوو. شالوار که شی هه ر له قه ده کی شین و شه وکلاوه که شی دیسان له و قوما شه بوو. چه کمه یه کی کورتی رهنه زه ردی ده پیتدا و شمشیریکی عه ره بی به حه مایه لیکي چه رمیه وه که به سه ر سینگیدا کشابوو هه لواسیبوو. به دوا ی ئه ودا ژنیکي که رسوار وه ژور کهوت که جلوه رگی ژنه عه ره بانی له به ردا بوو. نیقابیکی له پرووی خو ی دابوو به چارشینو یکیش سه ری خو ی داپوشیبوو. له ژیر چادردها کلاویکی زیپر کفتی له سه ر و کراسیکی دریزی ده به ردا بوو که له سه ر شانه وه تا سه ر گوپزینگی پی دده پووشی. پیاوه که هه یکه لیکي به قه وه ت و که له گه ت و ریکو پیکي هه بوو، واش ده هاته به رچاو که ته منی هیندیک له چل سال تیپه ر بوو بی. روخساریکی ره شتاله و سمی لیکي دریز و ریشیکی کوریه و جوانی هه بوو. له سه ر و پوته راکیرا دیار بوو که ئه گه ر جلوه رگیکی باشتری ده به ردا بووایه، هه موو وهک پیاویکی ماقوول و شکواریان چاو لی ده کرد. کاتیک هاته ژور داوای وه تاغیکي به ته نیای کرد، به لام که بیستی کاروانسه رادار ته نانه ت یه ک تا قه ژوروی به تالیشی نییه زور نارحمت بوو؛ به و حاله شه وه له ژنه که ی که به لیبا سیرا عه ره ب بوو نزیک بووه وه و ئامیزی پی دا کرد و دای به زاندا. زوری پی نه چوو که لووسیند و دوو رووته و ژنی کاروانسه رادار و کچه که ی و ماری توپن خزمه تکاری کاروانسه رادار که تا نیستا جلوه رگی عه ره بییان نه دیتبوو و زوریان پی جوان بوو له ده وری ژنه عه ره ب کو بوونه وه و، دوو رووته که هه موو دم کچیکي دل سوژ و میهره بان بوو کاتیک دیتی ژنه عه ره به که ش وهک ئه و پیاوه ی ده گه لی بوو له نه بوونی وه تاغ نارحمت بوو، زور به پرووی خو شه وه گوتی: «ئه گه ر له م کاروانسه رایه به ئه ندازه ی پیویست حه سانه وه تان نابی، نارحمت مه بن، چون تایه تمه ندیی کاروانسه را هه ر ئه وه یه که مرو ف تییدا ئا سووده نه بی، به و حاله شه وه ئه گه ر مه یلتان لی بی ده گه ل نیمه (ئیشاره به خو ی و لووسیند) به ها ور ژور، رهنه گه له ته وای مه و دای سه فه ره که تاندا ئاوا خو شتان بق نه گوزه رای. ژنه عه ره ب که هیشتا هه ر نیقابی له سه ر پرووی بوو هیچ و لامیکي نه داوه، به لام له سه ر ئه و چوار پایه ی که دانیشتبوو هه لستا و هه ر دووک ده سته له سه ر سینگ دانا و سه ری دانه واند و به پره سمی سپاس که مه ری خوار کرده وه. بیده نگیه که ی ئاشکرای کرد که ژنیکي عه ره به و زبانی مه سیحیان نازانی. له و کاته دا دیل (۲۲۸) که تا نیستا سه رگه می کاری

۲۲۸- لیره دا سیروانتیس ئه م پیاوه عه ره به به بی روونکرده وه به دیل ناو دها و هو ی ئه و کاره له به شه کانی دوا پیدا ئاشکرا ده بی.

تر بوو گهراوه و كه دیتی هه‌موو ژنه‌كان له دهوری ژنه‌كه‌ی كۆ بوونه‌وه و هه‌رچی لێی ده‌پرسن و قسه‌ی ده‌گه‌ل ده‌كهن ناتوانی هه‌چ جواب بداته‌وه گوتی: «خانمه‌كان، ئەم كچه به‌زهممه‌ت له زبانی ئێمه‌ حالی ده‌بی و بێجگه له زبانی دایکی خۆی هه‌چ زبانیك نازانی. هه‌ر له‌به‌ر ئەوه نه‌یتوانیوه به‌و شتانه‌ی لیتان پرسێوه، وه‌لام بداته‌وه. لووسیند گوتی: ئێمه بێجگه له‌وه شتی‌كمان له‌ وی نه‌ویستوووه كه شه‌و له‌ لای ئێمه‌ بمینیته‌وه و بپیته‌ هاوژووری ئێمه. ئەلبه‌ته تا ئەو جێیه‌ی كه له جیگایه‌کی وه‌ك ئێرده‌دا بگۆنجی و به‌ده‌به‌ر چا‌و گرتنی هه‌موو پێز و حورمه‌تیك كه‌ بۆ كه‌سه‌یكی غه‌ریب پێویسته‌ به‌تایبه‌تی ئەگه‌ر ژنیش بی، په‌زیرایی لێ ده‌كه‌ین. «دیل» گوتی: خاتوونی به‌پێز من له‌ لایه‌ن ئەو و خۆمه‌وه ده‌ستی به‌پێزتان ماچ ده‌كهم و قه‌دری ئەو چاوه‌دێریه‌تان له‌ بارودۆخێکی ئا‌وادا باش ده‌زانم. ئاو‌رویدانیکی ئەوها و له‌ لایه‌ن كه‌سانێکی پێزدارێ وه‌ك ئێوه‌ بابه‌تیکی چكۆله‌ نییه‌.» دوورروته‌ هه‌لی دایه و گوتی: به‌پێز زهممه‌ت نه‌بی به‌رموو ئەم خاتوونه‌ مه‌سیحیه‌ یا موسولمان؟ ئێمه له‌ رووی لیباس و قسه‌ نه‌کردنی را‌ وای تێده‌گه‌ین كه ئەو شتیكه‌ كه ئێمه نه‌مانده‌ویست ئەوه‌ بی. دیل گوتی: جلوه‌رگه‌كه‌ی ئیسلا‌مییه‌ و خۆشی به‌رواله‌ت موسولمانه‌، به‌لام به‌دڵ مه‌سیحیه‌ چون زۆری پێ خۆشه‌ بپیته‌ مه‌سیحی. لووسیند پرسى: كه‌وابوو هه‌شتا غوسلی ته‌عمیدی (*‌) نه‌گرتوووه؟ «دیل» گوتی: خه‌یر هه‌شتا نه‌گرتوووه چون له‌و رۆژه‌وه له‌ ئەلجه‌زایری زیدی ئەو هاتووینه‌ته‌ ده‌روه‌ تا ئیستا ده‌رفه‌تی ئەو كارهمان بۆ نه‌ره‌خساوه‌، تا ئیستا مه‌ترسی مردنی ئانی بۆ نه‌هاتوووته‌ پێش كه‌ مه‌جبوو‌ر بین پێش ئەوه‌ی رێوره‌سمی دایکی پیرۆزی ئێمه‌، کلیسا فێر بووی ئەو غوسلی ته‌عمید بده‌ین. به‌لام به‌ویستی خودا هه‌ر به‌و زوانه‌ به‌ رێوره‌سمیك كه‌ شایسته‌ی كه‌سایه‌تی به‌رزی ئەوی. – كه‌سایه‌تییه‌ك كه‌ له‌ رووی جلوه‌رگی من و ئەورا ناكری بیناسی – غوسلی ته‌عمید وهرده‌گرێ.»

ئەم قسانه‌ كێچی خسته‌ كه‌ولی هه‌مووان تا له‌ شناسی ئەو عه‌ره‌به‌و دیل پیرسن و ئاگا‌بنه‌وه‌، به‌لام چون دیتیان كه‌ پێكه‌ینانی ئەسبابی هه‌سانه‌وه‌یان پێویستتره‌ له‌وه‌ی له‌ به‌سه‌ره‌اتیان پیرسن، هه‌چ كه‌سه‌ نه‌یوێرا له‌م باره‌وه‌ پرسیار بكا. دوورروته‌ ده‌ستی ژنه‌ عه‌ره‌بی غه‌ریبی گرت و له‌ ته‌نه‌یشت خۆی دانیشاند و تكای لێ كرد نيقاب له‌سه‌ر رۆخساری خۆی لادا. ژنه‌ چاوی له‌ «دیل» كرد، وه‌ك بیه‌وی پیرسی كه‌ ئەمانه‌ ده‌لێن چی وچیان ده‌وی و ئەو ده‌بی چ بكا. «دیل» به‌زبانی عه‌ره‌بی پێی گوت كه‌ ده‌لێن نيقابه‌كه‌ی لادا و كه‌وايه‌ باشتره‌ به‌قسه‌یان بكا. ژن ده‌سته‌جی نيقابی لابرد رۆخساریکی وها

جوانی خسته‌ ده‌ر كه‌ لووسیند پێی وابوو ئەو له‌ دوورروته‌ و دوورروته‌ ش پێی وابوو ئەو له‌ لووسیند جوانتره‌ و ئەوانه‌ی له‌وێش بوون له‌ ملی خۆیاندا كه‌ ئەگه‌ر ژنێك ده‌ جه‌مال و جوانیدا ده‌گه‌ل ئەوان به‌رانبه‌ر بپیته‌وه‌، ئەم ژنه‌ عه‌ره‌به‌یه‌، ته‌نانه‌ت هه‌ندێكیان ئەویان له‌ زۆر بارانه‌وه‌ له‌وان پێ جوانتر بوو و، چون جوانی هه‌موو كات ئەو فایده‌یه‌ی هه‌یه‌ كه‌ بیروپرای دژ به‌یه‌ك رێك ده‌خاته‌وه‌ و خۆشه‌ویستی و هۆگری ده‌خولقینێ هه‌موو بۆ خزمه‌ت به‌و عه‌ره‌به‌لوعبه‌ته‌ (*‌) ملی خۆیان شكاند. دۆن فێرنان له‌ «دیل»ی پرسى كه‌ ناوی ئەم خاتوونه‌ چیه‌ و ئەویش جوابی داوه‌ «له‌یلی زوبه‌یده»، به‌لام ژنه‌ عه‌ره‌ب كه‌ گوێی له‌ ناوی خۆی بوو، زانیی كه‌ كابرایی مه‌سیحی چیه‌ پرسێوه‌، و به‌شێوه‌یه‌ك كه‌ لوتف و بێزاری ده‌ده‌نگیدا ره‌نگی ده‌داوه‌ ده‌نگی هه‌لێنا كه‌: نه‌! نه‌! زوبه‌یده نه‌! ماریا! ماریا! و مه‌به‌ستی ئەو بوو كه‌ بلێ ناوی مارییه‌ نه‌ زوبه‌یده. ئەم قسانه‌ و له‌ حنی كاریگه‌ری ژنه‌ عه‌ره‌ب، چه‌ند دڵۆپ فرمێسکی شۆقی له‌ چاوی گوێگران، به‌تایبه‌تی ژنه‌كان كه‌ ده‌زاتی خۆیاندا دڵناسكتر و هه‌ستیارترن، داوه‌راند. لووسیند زۆر له‌ ناخی دله‌وه‌ ماچی كرد و گوتی: «به‌لێ، ماری، ماری!» ژنه‌ عه‌ره‌بیش گوتی: «نه‌عم، نه‌عم. ماریا زوبه‌یده ماكو!» یانی «به‌لێ به‌لێ، ناوی من ماریایه‌، زوبه‌یده نییه‌.»

ورده‌ورده‌ شه‌و داده‌هات و كاروانسه‌رادار به‌ئهم‌ری هاو‌پێیانی دۆن فێرنان ته‌واوی تێكۆشان و سه‌لیقه‌ی خۆی ده‌كار هه‌ینابوو تا شامێك ساز بكا، شا نه‌یخوارد بی. كاتێك وه‌ختی شام خواردن هات هه‌موویان له‌ ده‌وری سفه‌ریه‌کی درێژ و باریك، كه‌ بۆ سفه‌رخانه‌ گه‌وره‌كانی ساز ده‌كهن، دانیشتن، چون له‌و كاروانسه‌راهیه‌ دا میزێ چوار گۆش یا خه‌ر گیر نه‌ده‌كه‌وت. پاشان له‌ دۆن كيشۆتیان تكا كرد كه‌ بچیته‌ لای سه‌رووی سفه‌ره‌كه‌ دانیشی، كه‌چی ئەو بپه‌ووده‌ خه‌ریك بوو له‌ قبوول كردنی ئەم شانازییه‌ خۆی بدزیته‌وه‌ و تكای كرد كه‌ شازاده‌ خانم میكۆمیکۆنا له‌ ته‌نیشتی دابنیشی، له‌ خواره‌وه‌ی دوورروته‌ لووسیند و زوبه‌یده دانیشتن و له‌ به‌رانبه‌ر ئەوانیشدا دۆن فێرنان و كاردینیۆ جیگه‌ر بوون. له‌ خوارووی ئەم دوانه‌شه‌وه‌ «دیل» و باقیی ئا‌غایان دانیشتن و پاشان كه‌شیش و ده‌لاك له‌ لای خاتوونه‌كان جێی خۆیان كرده‌وه‌. شام به‌شادی و به‌ئیشتیای زۆره‌وه‌ خورا و شادی و خۆشی كاتێك گه‌یشه‌ته‌ ئه‌وپه‌ری خۆی كه‌ دۆن كيشۆت ده‌ستی له‌ خواردن كیشاوه‌ و به‌هاندانی هه‌مان فكر كه‌ چه‌ندێك له‌مه‌و به‌ر بۆ بزنی له‌وه‌رپێنه‌كان قسه‌یان كردبوو، خۆی ئاماده‌ی قسه‌ كردن كرد و ئا‌وای گوت:

«ئە‌ی به‌پێزان، له‌ راستیدا ده‌بی بزائن كه‌ ئەوانه‌ی دینه‌ ناو بازنه‌ی پاله‌وانانی

سەرگهردان و ئەم شوغڵە پەچاوە دەکەن شتی سەیر و سەمەرە و بێ وێنە دەبینن؛ دەنا بەمن بڵێن، کام بوونەوهری زیندوو ئەمڕۆ لە جیهاندا هەیه که لەم سەعاتەدا لە دەرگای ئەم قەلایە بێتە ژوور و ئێمە ئاوا لە پشت ئەم میزە بەدانیشتوویی بینی و بتوانی تێ بگا و مەزەندە بکا که ئێمە چین و کێین؟ کێ هەیه بەیهک روانین بزانی که ئەم خاتونەیی لە لای دەستی من دانیشتبوو شاژنی خاوەن شکۆیە که ئێمە شانازی ئاشنایەتی ئەومان هەیه و منیش هەمان پالەوانی خەمگین پۆخسارم که ناوبانگم لە زاری خودای ناوبانگ و شوژەتەو دەگاتە دوورترین کەنارەکانی ئەم دنیا؛ ئیستا ئیدی چیگەیی هیچ شک و گومانیک نییه که ئەم شوغلی پالەوانییە لە تەواوی ئەو شوغڵ و کارانەیی که بەشەر دای هیناون سەرتر و بەپێزەترە و بەهەمان ئەندازە که پڕ مەترسی و سامناکه، دەبێ ئەوەندەش پێزی بۆ دابندرێ. کەسانیک که دەلێن سەواد لە چەک چاکترە، هەرچی زووترە لەبەر چاوی من لابچن و، من بەئەوان. هەر کەس که بن، دەلێم که خۆشیان نازانن چ دەلێن. (٢٢٩) لە راستیدا دەلیلیکی که ئەم کەسانە بۆ سەلماندنی قەسەیی خۆیان دەپهیننەو و هەرگیز لێی لا نادن ئەو هیه که کاری فکری لە کاری بەدەنی باشتەر و لە کاریکدا که بەزۆری چەک ئەنجام دەدرێ تەنیا بەدەن دەخێلە؛ وەک ئەو هیه که شوغڵە لە ریزی کاری بارههیری و حەمالییە و تەنیا شانی پان و ملی ئەستووری پێویستە یا ئەو هیه که شوغلی پالەوانی که شوغلی ئێمە هیه و ئێمە ناوی شوغلی چەکداری مان لێ ناوه، ناچیتە ریزی فەن و هونەری عەسکەری که پێداویستی بەهۆش و عەقڵی زۆر هیه؛ یا وەک ئەو هیه که پیاوێ نەبەزەیی که فەرماندەیی لەشکرێکی لە مەیدانی شەردا، بەئەستۆو هیه، یا ئەو سەردارەیی بەرگری لە قەلایەک دەکا، دەیهک ئاندا فکر و هۆش و لەش و ئەندامی خۆی دەکار ناکا. مەگەر بەهیزی لەش و باسک لە پیلان و پلانی دوژمن حالی دەبن و لە نەخشە و فیل و حیلەیی شەری ئەوان تێ دەگەن و ئەو مەترسیانەیی دەبنە هۆی وەحشەت و خۆ دۆزاندن و تەواوی ئەو شتانەیی که هیزی شان و باهو لهواندا کارناکا، پێش بینی ناکەن؟ ئیستا که روون بوووه که چەکیش وەک زانست پێداویستی بەهاوکاری فکری هیه، بزانی فکری پیاوی زانست زۆرتر کار دەکا یا فکری پیاوی شەڕکەر. تیگەیشتن لەو بابەتە بەسەر نەجدان بەبەرەم و ئامانجیکی که ئەم دوو فکەرە هەیانە، بەئاسانی دەست دەدا، چون مەبەستیکی زۆرتر

٢٢٩- دۆن کیشۆت لێرەدا بەپێچەوانەیی بۆچوونی وێژاوەر «خطیب»ی ناواری رۆمی برۆای خۆی دەردەبرێ. سیسروۆن دەیگوت: «Cedant arma togae» یانی چەک دەبێ دەبەرانبەر یاسا و مەنتیقدا سەر دانەوینێ. (مۆریس باردۆن)

چیگەیی پێز گرتنە که ئامانجیکی شەریفتەری هەبێ. ئاکام و ئامانجی زانست (لە حالی حازردا، من باسی زانستە ئیلاهییهکان (٢٣٠) ناکەم که ئامانجی ئەوان پێنوینی و گەیانندی رۆحەکان بەبەهەشته، چون هیچ ئامانجیک توانای بەرانبەری دەگەڵ ئەو ئامانجە که هیچ کات کۆتایی پێ نایە، نییه، من تەنیا باسی زانستە مەرفانیهکان (٢٣١) دەکەم) گۆتم ئاکام و ئامانجی زانست ئەو هیه که عەدالەتی تا که کەسی زال بکا و بەهەرکەس هەر شتیکی که هەیهتی بیداتەو و یاسا باشەکان دەکار بێنی و خەلکیش وادار بکا، ئەم یاسایانە دەبەر چاوی بگرن. ئەم ئامانجە، دیارە گەورە و بەرزە و شایانی ستایشە (*). بەلام نە بەبارستای ئامانجیک که چەک هەیهتی. چون ئامانج و ئاکامی چەک و ئەسلەحە دابینکردنی ئاشتییە و ئاشتیش گەورەترین نیعمەتیکی که مەرفەکان دەتوانن لە ماوێ ژياندا ئارەزووی بکەن، هەر وەک بەکەمین هەوڵە خۆشەکان که دران بە دنیا هەر ئەو هەوڵانە بوون که فریشتەکان شەوێک هینایان که خۆری بەختەوهری ئێمە هەللات و دەو شەوهدا دەهەموو ئاسماناندا بەئاهەنگ دەیانچریکاند: «سلاو لە پەروردگاری گەورە دە ئاسمانە بەرزەکاندا و ئارامی و ئاشتیی بۆ مەرفەکانی سەر زەوی زۆر و زەوهند بێ.» هەر و هە گەورەترین سلاوێک که گەورەترین مامۆستای ئاسمان و زەوی بەشاگردان و حەوارییهکانی (*). خۆی ئامۆژگاری کرد، ئەو بوو: کاتیک دەچنە مائی کەسێک بڵێن: «ئارامش و ئاشتیی بەسەر ئەم مالهەدا برێی!» هەر و هە زۆر جارانی پێی دەگوتن: من هینمایەتی خۆم بەئێوه دەدم. من ئاشتیی خۆم بۆ ئێوه بە جی دێلم؛ هەمووکات سولج و ئاشتیی دەگەلتان یار و هاوڕێ بێ!» و، ئەو هیه خۆی وەک گەوهەریکی گران بایی بوو که دەستیکی ئاوا بەهەزەن بەئێمەیی بدا و بۆ ئێمەیی بەجی بهیئلی. گەوهەریکی که بێ ئەو نەلەزەویدا بەختەوهرییهک سەر دەگرێ و نە لە ئاسماندا. بەلی جا ئەو ئاشتییە ئامانجی سەرەکیی شەڕە و شەڕیش بێجگە لە ئەسلەحە شتیکی نییه. ئیستا که ئەم راستییە روون بوووه یانی زانیمان هەر شەڕیک ئاکامەکی ئاشتییە هەر بەو دەلیلەش لە ئاکام و ئامانجی زانست لەسەرترە. ئەوجار با بگەرێنەو سەر بابەتی کاری بەدەنیی پیاوی زانا و رهنج و زەحمەتی بەدەنیی پیاوی چەک هەلگر و بزانی کامیان دژوارترە.»

دۆن کیشۆت وتاری خۆی بەشێوهیهکی وەها تازە و بێ وینە و بەراویێکی وەها شیرین و رەوان بەیان دەکرد که هەموو بیسەرەکانی هینا سەر ئەو باوهرە که لەمەو دوا کەس

٢٣٠- مەبەست لە زانستە ئیلاهییهکان تینۆلۆژی یا حیکمەتی ئیلاهییه. (مۆریس باردۆن)

٢٣١- مەبەست لە زانستە مەرفانیهکان زانستی حقووق و یاساکانە. (مۆریس باردۆن)

به‌شیتی نه‌زانی. به‌پێچه‌وانه چون زوربه‌ی ئه‌وان له تۆره‌مه و بنه‌چه‌که‌ی نه‌جیب زاده‌کان بوون و به‌پیتی ئه‌و په‌سه‌نایه‌تییه ئه‌هلی چه‌ک و شه‌ر و به‌ره‌نگاری بوون، به‌مه‌یل و شوژ و شه‌وقیکی زۆره‌وه گوتیان بۆ قسه‌کانی هه‌لخستبوو، دۆن کیشۆت ئاوا له‌سه‌ر قسه‌کانی خۆی رویشت. «من ده‌پێشدا باسی زه‌حمه‌ت و په‌نجی به‌ده‌نیی خویندکارانی زانست ده‌که‌م: یه‌که‌مین و دژوارترین زه‌حمه‌ت و مه‌ینه‌تی خویندکارانی زانست ده‌سته‌نگی و نه‌داریه‌ی و، مه‌به‌ست نه‌ ئه‌وه‌یه که هه‌موو خویندکاریک فه‌قیره، به‌لکو مه‌به‌ست نیشاندانی خراپترین نیشانه‌کانی باری گشتیی ئه‌وانه. کاتیک ده‌لێم که خویندکار تووشی فه‌قیری و نه‌داری دێ، وا ده‌زانم ده‌به‌یانی رۆژگار په‌شیی ژبانی ئه‌ودا، ئه‌وه‌ی ده‌بێ بگوترێ گوتوومه. چون که‌سیک که ده‌ست ته‌نگه له‌و دنیا‌یه دا هه‌یج شتیکی باشی نییه. خویندکار جاری وایه له‌ ته‌نیا یه‌ک لایه‌نیی ئه‌م رۆژه په‌شییه ناره‌حه‌ته وه‌ک برسیه‌تی یا پرووت و قووتی و په‌جالی، جاری واشه به‌گشتی ته‌واوی ئه‌م سێ رۆژه‌په‌شیانه پرووی تێ ده‌کا. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه فه‌قیری خویندکار ناگاته ئه‌و راده‌یه که به‌یه کجاری له‌برسان بمری و هه‌یج شتیکی بۆ دامرکانده‌وه‌ی برسیه‌تی ده‌ست نه‌که‌وێ، جا با ئه‌وشته‌ی له‌ کاتی خۆیدا پێ نه‌گا یا ئه‌و شته‌ی ده‌بخوا به‌رماوی سفره‌ی ده‌وله‌مه‌ندان بێ، و ئه‌وه با‌لاترین پله‌ی نه‌داری و فه‌قیری خویندکارانه که به‌قه‌ولی خۆیان پێی ده‌لێن «سوآلی شو‌رباو»^(۲۳۲). له‌ لایه‌کی تروه خویندکاران له‌ وه‌رزی سه‌رمادا جاری وایه له‌ ئاورگی مدبه‌قه‌کان یا له‌ مه‌نقه‌لییه‌کی که له‌ وه‌تاگی که‌سانیکی تر دایه که‌لک وه‌رده‌گرن و ئه‌گه‌ر نه‌شتوانن خۆیان به‌ته‌واوی گه‌رم بکه‌نه‌وه لانی که‌م ده‌توانن ده‌ست و پێی خۆیان له‌ سه‌ر بوون رزگار بکه‌ن و، شه‌وانه‌ش هه‌ر چۆنیک بێ هه‌موویان له‌ شوپنیک و ده‌ژیر می‌چیکدا ده‌خه‌ون. نامه‌وێ به‌وردی باسی هه‌موو شتیکیان بکه‌م. بۆ نمونه له‌بێ که‌وشی و پێخواسی و بێ کراسی و شری و درێ و کۆنیی جلو به‌رگیان قسه‌ ناکه‌م و باسی ئه‌وه‌ش هه‌ر ناکه‌م که کاتیک خۆیان و به‌ختی خۆیان، به‌سه‌ر میوانی و به‌زمیک دا بکه‌ون، چلۆن له‌ خۆشییان وه‌خته سفره و قاب

۲۳۲- سوآلی شو‌رباو «aller à la soupe» زاراوه‌یه‌که و له‌وه‌را ده‌رده‌که‌وێ که نه‌داری و ده‌سته‌نگی خویندکاران له‌ سه‌رده‌می سێروانتیسه‌دا به‌ج ده‌ره‌جه‌یه‌ک بووه و ناچار بوون وه‌ک سوآله‌که‌ران کاسه‌یه‌ک به‌ده‌سته‌وه بگرن و له‌ سه‌عاتی تاییه‌تا له‌به‌ر ده‌رکی کلیسایه‌ک که خیراتی داوه به‌فه‌قیران چاوه‌پوانی وه‌رگرینی که‌وچیک شو‌رباو بن. (مۆریس باردۆن) فه‌قیکانی ولاتی ئیمه‌ش تا چهند سالیک له‌مه‌وبه‌ر که له‌ مژگه‌وتی شار و گونده‌کاندا ده‌یانخویند هه‌ر به‌م جۆره ده‌ژیان و راتبه‌یان کۆ ده‌کرده‌وه و بۆ وه‌رگرینی خۆراک له‌ درگای مالانیان دهدا. (وه‌رگی‌ر)

و که‌وچکه‌که‌ش قووت بده‌ن! به‌هه‌ر حال خویندکارانی زانست به‌م ریگه‌ دژوار و ئه‌سته‌مه‌دا به‌له‌قه له‌ق، به‌که‌وتن و هه‌ستانه‌وه، ده‌چنه پیش تا ده‌گه‌نه ئه‌وپله و بارستایه‌ی که ده‌یانه‌وێ و هه‌ر ده‌گه‌ل به‌مه‌خسود گه‌یشتن؛ هه‌ر وه‌ک بۆ خۆمان دیومانه، پاش تێپه‌ر کردنی ئه‌م دژواری و تالی و سویریانه، وه‌ک ئه‌وه شابالی به‌خت و یه‌غبالیان لێ روابی، خۆیان له‌سه‌ر کورسی و جیگایه‌کی ده‌بیننه‌وه که له‌سه‌ر ئه‌ویوه دنیا به‌رپۆه ده‌بن و برسیه‌تی بۆ ئه‌وان ده‌بێته تیری و هه‌له‌رزین و سه‌رما لێیان ده‌بێته شنه‌ی بلاوینی فینک و پروتی و شووآلی ده‌بێته جلو به‌رگی شاهانه و سفره‌ی هه‌سیریان ده‌بێته سفره‌ی که‌تانی هوله‌ندی و به‌ده‌رک و په‌نجه‌ره و ده‌لاقه‌ی مالیانه‌وه په‌رده‌ی هه‌ری ده‌میشقی هه‌له‌واسرێ و ئه‌له‌قه حه‌قی خۆشیانه به‌و پاداش و به‌خته‌وه‌رییه بگه‌ن و ئه‌وانه لایقی زانست و فه‌زیله‌ت و ته‌قوای ئه‌وانه. به‌لام ئه‌گه‌ر کاری ئه‌م چینه ده‌گه‌ل کاری پیاوی شه‌ر و چه‌ک هه‌لگر ده‌ته‌رازوو بنین و پیکه‌وه‌یان هه‌لسه‌نگین، پروون ده‌بێته‌وه که لینگه ته‌رازووی ئه‌وان چنده سووکه و من هه‌ر ئیستا قسه‌ی خۆم به‌سه‌بوت^(*) ده‌گه‌یه‌نم.

كە دەو شەرانەدا تیدا دەچن؟ بېگومان دەجوابى مندا دەفەرموون كە ئەم دوو دەستەيە بۆ ھەلسەنگاندن نابن، چون ژمارى كوژراوان لە شەرەكاندا بەكەس دەحيساب نايە و ژمارى ئەوانەي كە ناكوژرەين و پاداش وەر دەگرن ژمارەيەكى سى رەقەمى پتر پىك ناهيتى، بەلام لە لاي ئەربابى قەلەم مەسەلەكە تەواو پىچەوانەي ئەمەيە، چون ئەم تاقمە ھەميشە دەتوانن نانى خۆيان، ناليم بەسەردەستى كراسەكانيان،^(۲۳۳) بەلكو بەداوئىنى كەواكانيان و دەست بخەن، كەوابوو ھەرچەند زەحمەت و مەرارەتى سەرباز زۆرتەرە پاداشەكەي گەلەك كەمترە، رەنگە دەجوابى ئەم لىكدانەوويەدا بلىن كە دانى مواجىبى باش بەدووھەزار نەفەر ئەھلى قەلەم ئاسانترە لە دانى جىرە و مواجىب بەسى ھەزار سەرباز، چون پاداش دان بەتاقمى يەكەم بەداهاتى ئەو شوغڵ و پلە وپايە ي پىيان دەسپىرن و بىجگە لەوان ناتوانن بەكەسى تر ي بسپىرن قەرەبوو دەكرىتەو، لە حالىكدا پاداش دان بەسەربازان تەنيا بەخەرجى ئەو ئەمىرەي ئەوانى بۆ خزمەت بەخۆي دەكار ھىناوہ مەيسەر دەبى و، ئەوھش نامومكىنە و ھەر ئەو نامومكىن بوونە دەلىلەكى گەورەيە كە من ھەمە بەھەر حال لەم باسە تىپە رين، چون وەك غارىكى پىپىچ و خوارەكە و خىچەكەيە كە لى دەرچوونى زەحمەتە، وە بگە پىنەوہ سەر مەسەلەي «سەرەتى ئەسلەحە بەسەر سەواددا» (يا شمشير بەسەر قەلەم دا). فتوا دان لەم دەمەقالەيەدا بەستراوہتەو بە پىداچوونەوہي ئەو دەلىلانە كە لاپەنگرانى ھەر لاپەك بۆ چەسپاندنى بىرو بۆچوونى خۆيان دەپىنەوہ. لاپەنگرانى قەلەم دەلەين كە بى بوونى زانست و سەواد، ئەسلەحە بەقاي نابى، چون شەرىش ياساى تايبەت بەخۆي ھەيە كە خۆي دەبى پىرەوي لى بكا و ھەموو ياساكانىش سەرەنجام لە ژىر دەسەلاتى ئەربابى زانست و قەلەم دان. لاپەنگرانى شمشير دەجوابدا دەلەين كە بى شمشير ياساكان ناتوانن بوونيان ھەبى. چون بەھىزى چەكە كە كۆمارەكان لە خۆيان بەرگرى دەكەن و ولاتەكان سەربەخۆي خۆيان دەپارىزن و شارەكان كىشكى خۆيان دەكىشن و رىگاوبان ئەمىن دەبن و دەرياكان لە دز و رىگرانى دەريا پاك دەكرىنەوہ. بەكورتى، بى پالپشتىي چەك كۆمارەكان و ولاتەكان و سەلتەنەتەكان و شارەكان رىگاكان و رىگا دەريايىيەكان ھەميشەودايم تووشى كىشە و ھەرا و پشيوى ناھەمىنى و سەرەنجام شەرى و پىكدادان دەبن

۲۳۳- سەردەستى قۆلە كراسى كۆمەلى دەبيران و قازىيەكان لە قەدىمدا جوژىك بوو كە ريشوہ و بەرتىليان تىدا دەشاردەو، لەوئىوہ دوو زاراوہ دەزبانى فەرەنسيدا سەرى ھەلداوہ. يەكيان avoir la monche large ريشوہ خواردن و ئەوى تر bonne manche يانى بەرتىل. ژيان بەداوئىنى كەواش يانى وەرگرتنى مواجىبى ھەميشەيى و بەردەوام. (مۆرىس باردۆن)

درېژەي وتارى سەرسورھىنەرى دۆن كيشۆت لەمەر شمشير و قەلەم

دۆن كيشۆت پشووئەكى دا و گوتى: «چون ئىمە باسەكەمان لەسەر خويندكارانى زانست لە دەستەنگىيەوہ دەست پى كردوہ، ئىستا با بزائىن ئايا سەرباز دەولەمەندترە لە خويندكار، ئەو دەم تى دەگەين كە لە سەرباز فەقىرتر لەو دنيايەدا ھىچ كەست گىر ناكەوئى. دەراستىدا ژيانى سەرباز ھەميشە بەستراوہتەوہ بەوئەندە مواجىبەي كە دەرنگ بەدەستى دەگا يا ھەر ناگا، وە يا بەستراوہتەوہ بەو دەسكەوتەي كە بەقىمەتى گيان و مەترسىي سەردانان دەستى دەكەوئى. جارى وايە دەستەنگىيەكەي دەگاتە ئەو رادەيە كە قۆلە بالئەيەكى كۆن ھەم بەلىباسى سەربازى و ھەم بەكراس بۆ ئەو دىتە ئەژمار، سەربازىكى لەم چەشنە لە چلەي زستاندا و لە دەشت و سەحراي سەھۆل بەستوودا، بىجگە لە ھەلم و ھالائوى دەمى چى ترى ھەيە؟ ھەلم و ھالائوىكى كە لە زگى خالى دىتە دەر، بەپىي قانونى سروشت ناچار سارد و سەر. ئىستا شەو داھاتوہ تا سەربازى كۆرین ماندوئىتتى رۆژانەي لە كۆل بىتەوہ و لە جى وبانىكدا كە بۆي پان كراوہتەوہ بەسەيتەوہ. بەبروای من خەتاي خۆيەتى كە ئەم جىوبانە ئەوئەندە پان و گوشاد نىيە كە جىي جەستەي ئەو بىتەوہ. چون ئەو دەتوانى چەند پى^(*) بەرىنايىيەك كە بۆ ھەسانەوہي خۆي نيازى پىي ھەيە لەسەر ھەرز ئەندازە بگرئ، تا بتوانى بى ئەوہي لە ھەلدراى لىفە بترسى، بەكەيفى خۆي دەجىوبانەكەيدا جىنگل بدا و نەحەجمى. ئەوجار رۆژ و سەعاتىك دەگاتى كە ئەو دەبى دەرەجە و پلەي شوغلى خۆي وەربرئ، يانى بەكورتى بلىم رۆژى شەرى دادئ. دەو رۆژەدا بۆ تىمار كردنى برىنىك كە رەنگە لە تىپەرىنى گوللە لە لاجانگەكانىدا پىك ھاتبى يا بەلەك يا باسكى ھەلتەكاندوہ، لە جىگەي پارچەي برىن پىچى كە دەبى پزىشك لەسەر برىنەكەي دابنى، كۆنە پەرۆيەكى لە برىنەكەي دەھالەين. ئەگەر وەھا رووداويكىش روونەدا و خوداي بارىتەعالا بەكەرەمى خۆي بەزىندوويى بىھىلەيتەوہ و ھەموو ئەندامەكانىشى ساغ و سلامت بن زۆر وا دەبى كە ديسان بەھەمان سەگ مەرگىي پىشوو درېژە بەژيانى خۆي بدا و چاوەروان بى شەرى و ھەراي تر روو بەدن و ئەو لە ھەموواندا سەركەوئى تا بەنەوايەك^(*) بگا و، ئەوانە مۆجىزاتىكەن كە ھەميشە روو نادەن. من لە بەرپىزان دەپرسم ئايا ھىچ سەرنجتان بەم خالە داوہ كە ژمارى كەسانىك كە لە شەردا خەلات و پاداش وەر دەگرن، چەندە كەمترە لەوانەي

و تا کاتیک شه‌ر هه‌یه و زۆلم و زۆر و ده‌ستدریژی درێژه‌ی هه‌یه ئالۆزی و تیک به‌ربوون و له ناو بردنیش هه‌رده‌مینی. له‌سه‌ر به‌نهای راسته‌قینه‌یه‌کی گشتی هه‌ر چه‌ند قیমে‌تی شتیکی له‌سه‌ر تر بێ قه‌در و حورمه‌تیشی زۆرتر ده‌بی، ئیستا با بزانی‌ن شاره‌زایی زۆر له‌ زانستدا به‌چ قیمه‌تیکی وه‌ده‌ست ده‌که‌وی؟ به‌قیمه‌تی شه‌ونخوونی و بێ خه‌وی و ماندوو بوون و برسیه‌تی و پروتی و سه‌رئیشه و زگ ئیشه و زۆر نارعه‌تی تری له‌م چه‌شنه‌ که من پیشتر هیندیکم باس کردن، به‌لام که‌سینک بیه‌وی به‌همان رێژه بپه‌ته سه‌ربازیکه‌ی لێهاتوو، ده‌بی هه‌ر ئه‌و دژواری و نارعه‌تیانه‌ی خۆیندکارانی زانست وه‌ ئه‌ستۆ بگرێ، به‌لام ره‌نج و زحمه‌ته‌که‌ی به‌چه‌ند قات گه‌وره‌تر و قورستره، چون له‌ هه‌ر هه‌نگاوێکدا ده‌گه‌ل مه‌ترسی مه‌رگ رووبه‌روو ده‌بێته‌وه. ئاخ‌ر له‌ کوێ ترسی خۆیندکار له‌ برسیه‌تی و ده‌سته‌نگی، ده‌گاته‌ دل‌ه‌خوڕیه و ترسی سه‌ربازیکه‌ که له‌ شویندیکدا گه‌مارۆ دروا‌ه و له‌ گو‌شه‌ی سه‌نگه‌ریکدا بوکیشک راوه‌ستاوه و به‌گو‌یی خۆی گو‌یی له‌ خرته‌خرتی هه‌لکه‌ندنی ره‌ه‌ندیکه‌ که دوژمن بۆ لای سه‌نگه‌ره‌که‌ی ئه‌و لێی ده‌دا، به‌لام ئه‌و نه‌توانی له‌ جیگه‌ی خۆی ببزوی و له‌و مه‌ترسییه‌ی که له‌ نزیک خۆی هه‌ستی پێ ده‌کا ده‌رباز بێ؟ ئه‌و ته‌نیا ده‌توانی فه‌رمانده‌که‌ی خۆی خه‌به‌ر بکا و داوای لێ بکا بۆ به‌رگری له‌و مه‌ترسییه‌ کاریک بکا و پیش به‌و ره‌ه‌ند لێدانه‌ بگرێ. یا هه‌ر له‌جی خۆی بمینیته‌وه تا ته‌قینه‌وه‌یه‌ک با‌لی لێ برۆینی و ده‌حه‌وای کا و له‌و ب‌لنده‌وه به‌عه‌رزیدا بدا. ئه‌گه‌ر دیسانیش ئیوه ئه‌م مه‌ترسییه‌تان به‌لاوه‌ هیچ نییه، ئیستا با بزانی‌ن له‌ دوو که‌شتی شه‌رکه‌ردا که له‌ نیوه‌راستی ئوقیانوسی بێ که‌ناردا له‌ ته‌نیشته‌یه‌ک له‌نگه‌ریان به‌رداوه‌ته‌وه و مه‌وای نیوانیان ته‌نیا ته‌خته‌یه‌ک به‌پانانی دوو بست بێ که سه‌رباز ده‌بی به‌سه‌ریدا تێ په‌رێ، حال و بارودۆخ چۆن ده‌بی. سه‌رباز باوه‌کوو به‌ژماری لوله‌ی شمخال^(*) و زاراکێ توپ و چه‌کی تری دوژمن که ده‌که‌شتی دا دایانمه‌ زران‌دوو، ده‌گه‌ل عی‌زرائیل و مه‌ترسییه‌کانی مه‌رگ رووبه‌روو ده‌بێته‌وه و مه‌وای ده‌گه‌ل ئه‌وانه له‌ درێژایی نێزه‌یه‌ک زۆرتر نییه و با وه‌کوو ده‌زانی ئه‌گه‌ر هه‌نگاوی به‌هه‌له‌ باویژی به‌ره‌و قوولاتی ولاتی نیپتون^(۲۳۴) نو‌قم ده‌بی، به‌و حاله‌شه‌وه بێ ترس و هه‌راس و به‌هه‌ستی شانازییه‌وه خۆی ده‌کاته ئامانجی ئه‌و هه‌موو توپ و تفه‌نگانه و تیده‌کو‌شی تا له‌و باریکه‌ رێگایه‌وه خۆی ده‌که‌شتی دوژمن باوێ. شتیکی که زۆرتر جیگه‌ی ئافه‌رین پێ گۆتته ئه‌وه‌یه

۲۳۴- نیپتون Neptune کۆری ئه‌ستیره‌ی زوجه‌ل و برای «موشته‌ری»یه که له‌ ئه‌فسانه‌ی خودایانی یۆناندا خودای ده‌ریاکانه و له‌ قوولایی ئوقیانوسه‌کاندا کاخ و کو‌شکی خۆی هه‌یه. کالیسه‌کی ئه‌م خودایه ئه‌سپانی ئاوی ده‌یکشن. (مه‌مه‌د قازی)

که سه‌رباز کاتیک که‌وته جیگایه‌ک که تا رۆژی قیامه‌ت هه‌لناستیته‌وه، ده‌ستبه‌جی سه‌ربازیکه‌ی تر جی ده‌گریته‌وه و ئه‌گه‌ر ئه‌م یه‌که‌ش که‌وته ناو ده‌ریا که، وه‌ک خه‌زیا زاری بۆ هه‌للووشینی کردووه‌ته‌وه، یه‌کی تر جیگه‌ی ده‌گریته‌وه. وه‌ هیشتا ئه‌وانه به‌ته‌واوی نه‌مردوون که یه‌کی تر ئاماده‌ی مه‌رگ ده‌بی. ئه‌وه‌یه وره و ئازایه‌تییه‌ک که ده‌ته‌واوی شه‌ره‌کاندا هه‌یج شتیکی ده‌گه‌لی به‌رانبه‌ر نایه‌ته‌وه. ئه‌ی خۆزگه‌م به‌به‌خته‌وه‌ریی خه‌لکی ئه‌و سه‌رده‌مه که له‌ ئاگری رق و قینی زراوتو‌قینی که‌ره‌سه و ئامرازی تو‌پخانه خه‌به‌ریان نه‌بوو. ئه‌و ئامرازه و که‌ره‌سانه‌ی که من، داهینه‌ره‌کان و ساز که‌ره‌کانیان به‌مه‌لعوون ده‌زانم و یه‌قینم هه‌یه ده‌سه‌قه‌ره‌ی هه‌ره‌ خواره‌وه‌ی دۆزه‌خدا حه‌قه‌ده‌ستی ئه‌و داهینه‌نه‌ی خۆیان وه‌رده‌گرنه‌وه. هه‌ر ئه‌م داهینه‌نه‌یه که ده‌بێته‌وه‌ی ئه‌وه ده‌ستیکی جنیایه‌تکار ژبانی ئازاترین و به‌جه‌رگترین پاله‌وان کۆتایی پێ بێنی بێ ئه‌وه‌ی بزانی له‌ کو‌ی و چلۆن، له‌ نه‌کاو گولله‌ کو‌یره‌یه‌ک که له‌وانه‌یه‌ پیاویکی خۆپرێکه‌ هاویشته‌بێتی له‌رپوه‌ دێ و دل‌یکی ئازاده و پاک سروشت له‌ کاتیکدا که گه‌یوه‌ته‌ ترۆپکی هه‌یه‌جان و خرۆشان له‌ کار ده‌خا! وه‌ به‌مجۆره‌ هه‌وای هزر و بیبری مرۆفیک ده‌پسێ و تو‌ماری ژبانیکی تیکه‌وه ده‌پێچرێ که مافی خۆی بوو سالانیکی دووردریژ له‌سه‌ر ئه‌م دنیا به‌ژێ و بمینی. له‌به‌ر ئه‌وه کاتیک فکر له‌م داووده‌زگا له‌عه‌نتیه‌ ده‌که‌مه‌وه هه‌وه‌س ده‌که‌م که بلێم له‌ ناخی ده‌روونه‌وه، غه‌مبارم له‌وه‌ی که له‌م عه‌سر و زهمانه‌ نه‌فهرت کراوه‌دا، که له‌به‌ر به‌دبه‌ختی ده‌بی تیدیدا بژیم، شوغلی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانم ره‌چاو کردووه. هه‌ر چه‌ند ئه‌وه مسو‌گه‌ره که من له‌ هه‌یج مه‌ترسی و پیشه‌اتیک ناترسم، به‌و حاله‌شه‌وه له‌وه نارعه‌تم که بۆ ده‌بی ئه‌وه‌ندووکه‌ بارووت و گزموله‌یه‌ک مس، ده‌رفه‌تی نیو ده‌رکردن به‌زۆری شان و باهۆ و تیژی شمشیر له‌ هه‌موو شویندیکه‌ی جهان له‌ من وه‌رگیرته‌وه. به‌لام لێ بگه‌رێ با رۆژگار هه‌رچی ده‌یه‌وی بیکا! من ئه‌گه‌ر بمه‌وی بگه‌مه ئه‌و جیگایه که مه‌به‌ستمه‌ ریز و حورمه‌تم گه‌لێک زۆرتر ده‌بی. چون من ده‌گه‌ل دژواری زۆر زۆرتر له‌وه‌ی که پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانی رابردوو تووشی هاتبوون رووربه‌روو بوومه‌ته‌وه.

ته‌واوی ئه‌م وتاره‌ دووردریژه له‌ لایه‌ن دۆن کیشۆته‌وه کاتیک پیشکه‌ش کرا که ئه‌وانی تر سه‌رگه‌رمی خواردنی شام بوون و ئه‌و له‌بیبری چوو بووه‌وه که پارویه‌ک ده‌زاری خۆی بنی؛ هه‌ر چه‌ند سانکۆ پانزا چه‌ند جار، وه‌بیبری هینا بووه‌وه که جاری و باشته‌ره شامه‌که‌ی بخوا و، دوايه هه‌ر چه‌ندی بیه‌وی کات بۆ وه‌عز و قسه‌ و گو‌تار هه‌یه. وه‌ به‌لام ئه‌وانه‌ی گو‌تیان دابوو قسه‌کانی، کاتیک دیتیان که پیاویک به‌و زاناییه‌ قسه‌ ده‌کا و له‌عه‌قلێکی

ساغ و به‌جی وری به‌هرمه‌نده و تهنیا له پینگه‌ی پال‌ه‌وانه‌تی شوومی خۆیدا عه‌قلی خۆی له ده‌ست ده‌دا، هه‌موو دل‌یان پیتی سووتا و به‌زه‌یان پیدیدا هات، که‌شیش پیتی گوت که له ته‌واوی ئه‌و باب‌ه‌تانه‌دا که له‌سه‌ر سه‌ره‌تی شمشیر به‌سه‌ر قه‌له‌مدا گوتویه‌تی حه‌ق به‌ئه‌وه و ئه‌ویش خۆی باوه‌کو ئه‌هلی زانست و قه‌له‌مه و گه‌یوه‌ته ده‌ره‌جه‌ی ئیجتیه‌اد قسه‌کانی ئه‌وی به‌ته‌واوی پێ دروسته.

پاش خواردنی شام سه‌فره‌یان کۆ کرده‌وه و هاوکات ده‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که ژنی کاروانسه‌رادار و که‌چه‌ی و ماری تۆرن عه‌مباری جی خه‌وی دۆن کیشۆتیه‌یان به‌پیتی بریار ئاماده ده‌کرد که خاتوونه‌کان له‌ویدا دانیشن و به‌سه‌ینه‌وه، دۆن فی‌رنان له «دیل»ی داوا کرد که سه‌رگوریشه‌تی خۆی بگێرێته‌وه و، پیتی گوت که به‌سه‌ره‌اتی ژبانی ئه‌و به‌شایه‌دی هاورێ جوان و نازداره‌که‌ی به‌پیتی قاعیده ده‌بی زۆر سه‌رنج‌راکیش بی. «دیل» جوابی داوه که ئه‌مری ئه‌وان له‌سه‌ر چاو داده‌نی، به‌لام له‌وه ده‌ترسی که ئه‌م به‌سه‌ره‌اته وه‌ک ئه‌وان چاوه‌روانی ده‌کن، هینده‌ش به‌تام و خۆی نه‌بی! به‌و حاله‌شه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی قسه‌ی ئه‌وانی له عه‌زی نه‌دابی، ئاماده‌ی گێرانه‌وه‌یه، که‌شیش و باقیی خه‌لکه‌که‌ سه‌پاسیان کرد و دیسان تکای خۆیان دووپات کرده‌وه. ئه‌وجار «دیل» که دیتی هه‌موو به‌ئیشه‌تیاوه ئاماده‌ی بیستن گوتی: «بۆ که‌سانیک که ده‌توانن ئه‌مر بکه‌ن، پتویستی به‌تکا و خواهیشت نییه. که‌وابوو با به‌پیزان هۆشیه‌یان به‌لای منه‌وه بی و گویم بۆ رابگرن. ئیوه سه‌ربرده‌یه‌کی راستی ده‌بیسن که په‌نگه هیچ ئه‌فسانه‌یه‌کی ده‌ستکردی خه‌یال پیتی نه‌گا.» به‌بیستنی ئه‌م قسه‌یه ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌وێ بوون جی خۆیان له‌سه‌ر سه‌نده‌لییه‌کانیان خۆش کرد و ئه‌وجار مرته‌قیان (*).

لی برا و بیده‌نگ بوون. دیل کاتیک دیتی هه‌موو بیده‌نگ چاوه‌روانی ئه‌ون، به‌راویژیکێ خۆش و سه‌رنج‌راکیش ئاوا ده‌ست پێ کرد.

ئه‌و جینگه‌ی که «دیل» به‌سه‌ره‌ات و رووداوه‌کانی خۆی ده‌گێرێته‌وه

بنه‌چه‌کی بنه‌ماله‌ی من له یه‌کیک له شاره‌ دێیه‌کانی ئاته‌گی (*) چیاکانی لیئۆندا ژباون و ئه‌وه‌نده‌ی سه‌روشت ده‌گه‌لیان سازگار بووه، به‌خت و یه‌غبال ناسازگار بووه. به‌و حاله‌شه‌وه له‌وه‌ریمه‌ بی پیت و به‌ره‌که‌ته‌دا، باوکم به‌ده‌وله‌مه‌ند و دارا ناوی رۆیشته‌بوو و، به‌راستی ئه‌گه‌ر ئه‌و هینده ده‌ست بلاو نه‌بووبایه و مالی خۆی به‌فیرۆ نه‌دابایه و ده‌فکری راگرتن و کۆ کردنه‌وه‌ی مال و ساماندا بووبایه، ده‌وله‌مه‌ند ده‌بوو. ئه‌و باوکه‌ی من ئه‌و خووی ده‌ست بلاوی و زۆر خه‌رج کردنه‌ی له زه‌مانی سه‌ربازییه‌وه یانی له سه‌رده‌می لاوه‌تییه‌وه ده‌گه‌ل بوو، چون خه‌زمه‌تی سه‌ربازی مه‌که‌ته‌بیکه که مرۆفی چرووک به‌خه‌شده ده‌کا و پیاوی به‌خه‌شده‌ش ده‌ست بلاو، و ئه‌گه‌ر سه‌ربازیکت چاو پێ که‌وت که خه‌سیس و ده‌ست قووچاو بی، شتیکی سه‌یر و ده‌گمه‌نه. باوکم له سنووری سه‌خی بوون و به‌خه‌شده بوونی تی پهراندبوو و گه‌یشته‌بووه سنووری به‌بادادان و به‌خت کردنی مال و سامانی خۆی. ئه‌وه‌ش بۆ پیاوی به‌ژن و مال که مندالیشی هه‌بی و ده‌بی له پاش ئه‌و ناو و مال و سامانه‌که‌ی رابگرن، زۆر به‌زه‌ره‌ره. باوکم سی عه‌ولادی بوو که هه‌ر سیک کور بوون و هه‌ر سیکیان گه‌یبوونه ته‌مه‌نیک که بینه ناو کۆمه‌لگا، باوکم که دیتی به‌قه‌ولی خۆی ناتوانی ده‌ست له ئاکار و کاری خۆی بکێشه‌ته‌وه، بریاری دا که هۆکاری سه‌ره‌کیی ئه‌م ته‌خشان په‌خشانه له‌ناوه‌ری و خۆی له مال و سه‌روه‌تی دنیا‌یی که بی ئه‌و ئه‌سه‌که‌ندره‌یش هه‌ر خه‌سیس ده‌نوینی، بی به‌ش بکا. به‌لی جا رۆژیک له رۆژان ئیمه هه‌ر سیکمانی له خۆی خپ کرده‌وه و ده‌ستی کرد به‌وتاریک که من ئیستا بۆ ئیوه‌ی ده‌گێرمه‌وه، «کورپه خۆشه‌ویسته‌کانم، بۆ ئه‌وه‌ی بزائن که من خیر و خۆشیه‌ی ئیوه‌م ده‌وی ئه‌وه‌نده به‌سه که بلیم ئیوه مندالی من! له لایه‌کی تروه بۆ ئه‌وه‌ی باوه‌ر بکه‌ن که من خۆشه‌ختیه‌ی ئیوه‌م ده‌وی، ئه‌وه‌نده به‌سه که بزائن که من ناتوانم ئه‌و مال و سامانه‌ی که هی ئیوه‌یه رای بگرم. باشه! ئیستا بۆ ئه‌وه‌ی خاتره‌م بن که من وه‌ک باوکیک ئیوه‌م خۆش ده‌وی و ناتوانم خوازبیری نابوودی و وه‌رشکه‌ستی (*) ئیوه بم ده‌موێ کاریک دهر هه‌ق به‌ئیوه بکه‌م که زۆر له‌میژه ده‌ فکریدام و خۆم بۆ ئاماده کردوه. ئیستا ئیوه هه‌ر سیکتان گه‌یشته‌ونه ته‌مه‌نیک که ده‌توانن بینه نیو کۆمه‌لگا، یا لانی که‌م شوغلیک ره‌چاوکه‌ن که بۆ داهاوتوتان، که ده‌بنه پیاوی ته‌واو،

پنجهم که یادی به‌خیری، ده‌گه‌ل کۆماری وینیز و ولاتی ئەسپانیا دژی دوژمنی هاوبه‌شی دنیای مه‌سیحی یانی سولتانی عوسمانی، که به‌کشتی و هیزی ده‌ریایی خۆی دورگی به‌ناویانگی قیبرسی له کۆماری وینیز داگیرکردبوو و، ئەوه خۆی خه‌ساریکی شووم و خه‌مبارده‌هاته ئەژمار، له شاریدا بلاو بووه‌وه. هه‌موو یه‌قینیان هه‌بوو که فه‌رمانده‌ی هاوبه‌شی هیزه‌کانی ئەم په‌یمان، سازاده‌ی نه‌جیب و دلپاک «دۆن ژوانی ئوتریش» برای دایک و باوکی پاشای گوره‌ی ئیمه، فلیبی دووم ده‌بی، هه‌روه‌ها هه‌والی تداره‌کی ته‌واو بو شه‌پکی گوره که له پشدا بوو، بلاو بووه‌وه. هه‌موو ئەم هه‌والانه شۆروشه‌وقیکی وایان ده‌مندا پیک هینا تا ده شه‌پکی ده‌ریایی گوره‌دا که به‌و زوانه هه‌ل‌دایسا به‌شداری بکه‌م، به‌و هیوایه که له یه‌که‌مین دهره‌تدا دهره‌جی سه‌روانیم پی دده‌ن، هه‌مووشتم وه‌لانا، چوومه ئیتالیا. به‌لێ ئەو کاره‌م کرد. له به‌ختی گه‌ش، کاتیک گه‌شتمه ئه‌وی که پایه‌به‌رز دۆن ژوانی ئوتریش. که له به‌نده‌ری «ژین» پیاده بوو، رویشته ناپل تا ده‌گه‌ل هیزی ده‌ریایی وینیز، یه‌که بگره‌وه. ئەو ویککه‌وتنه‌وه دوايه له ته‌نگه‌ی «مسین» دا به‌ئه‌نجام گه‌شت. به‌لێ، چ بلیتم؟ که من بووومه فه‌رمانده‌ی فه‌وجی پیاده نیزام و بو ئەو پله و پایه‌به‌رز زۆرتر قه‌رزباری به‌ختی خۆم بووم تا لیها تووی زاتی. له رۆژی گوره و پر له بیره‌وری شه‌ری ده‌ریایی لیپانت^(۲۳۶) Lépante دا به‌شدار بووم. به‌لام له و رۆژدا که بو دنیای مه‌سیحی ئەوه‌نده مباره‌ک بوو - چون ته‌واوی گه‌لانی دنیا له هه‌له‌یه‌دا بوون که تورکان له ده‌ریادا که‌سیان دهره‌قه‌ت نایه - له و رۆژدا که غروور و به‌خۆ نازینی ده‌وله‌تی عوسمانی تیک شکا. له نیوان هه‌موو ئەوکه‌سانه‌ی که ده‌و شه‌ره‌دا ئاخ‌خیر بوون (چون مه‌سیحیانی شه‌هید به‌خته‌وهرتر بوون له‌وانه‌ی که زیندوو مانه‌وه و سه‌رکه‌وتوو بوون) ته‌نیا من ئەو به‌خته‌وهریه‌م به‌نسب نه‌بوو. چون به‌جی ئەوه‌ی وه‌ک سه‌رده‌می رۆمیان، تاجی شانازی هیزی ده‌ریایی له‌سه‌رخۆم بینم، له شه‌ری ئەو رۆژ گه‌وره‌یه‌دا کۆت و زنجیرم له‌سه‌ر لاقه‌کانم و ده‌ستبه‌ندی ئاسنین به‌ده‌سته‌ کانه‌وه چاوی پی که‌وت. ئیستا عه‌رزتان ده‌که‌م که بوچی تووشی ئەم به‌سه‌ره‌اته تاله‌هاتم. چون «ئووشعه‌لی»^(۲۳۷) پاشای ئەلجه‌زایر که دزیکی ده‌ریای بی وینه و نه‌ترس و بیباک بوو له نه‌کاو هیرشی برده‌ سه‌ر که‌شتی

۲۳۶- شه‌ری ده‌ریایی لیپانت Lépante له نیوان دنیای مه‌سیحی و ده‌وله‌تی عوسمانیدا له شوینیک هه‌ر یه‌و ناوه‌ رویی دا که ترکه‌کان زۆر به‌سه‌ختی شکان «۱۵۷۱».

۲۳۷- به‌پروای دوکتۆر باردۆن ئووشعه‌لی له دوو به‌شی ئەلووش و عه‌لی پیک هاتوو و ئەلووش به‌مانای موسولمان و له دین وه‌رگه‌راوه.

شه‌پکه‌ری کاپیتانی مالت و بیجگه له سی‌که‌س له شیوالیه‌کان که زۆر سه‌خت بریندار بوون، ته‌واوی چه‌کدار و شه‌ره‌که‌ره‌کانی که‌شتیه‌که‌یان کوشت. که‌شتی شه‌ری ژان «ئاندری دۆریا»^(۲۳۸) هاته یارمه‌تی که‌شتی مالت. من له‌گه‌ل فه‌وجی خۆم له‌و که‌شتیه‌دا بووم و، چون کاریکم کرد که ده‌بوایه بکری، یانی بازدم دا سه‌ر پردی که‌شتی دوژمن، له نا‌کاو که‌شتیه‌که به‌ئه‌زمی هه‌لاتن له که‌شتی هیرشکه‌ر دوور که‌وته‌وه و سه‌ربازه‌کانم نه‌یان‌توانی به‌دوامدا بین. من له نیو سه‌ربازانی دوژمندا به‌تاکێ ته‌نیا مامه‌وه و نه‌متوانی ده‌به‌رانه‌ر ژماری زۆری ئەواندا زۆر خۆم رابگرم. ئاخ‌ری له کاتیکدا به‌ده‌نم هه‌مووی برین بوو، گرتیانم. ئووشعه‌لی ده‌گه‌ل هاو‌پیکانی بۆی ده‌رباز بوو، منیش وه‌ک دیل که‌وتمه ده‌ست ئەو پیاوه، به‌م شیوه‌یه له نیو ئەو هه‌موو خۆش‌حالانه‌دا ته‌نیا من غه‌مگین و بی‌که‌سه مامه‌وه. له نیوان ئەو هه‌موو ئەسیره له به‌ند خه‌لسیوه^(*) ته‌نیا من به‌دیلی مامه‌وه، چون له‌و رۆژدا پا‌زده هه‌زار که‌سه ئه‌سیری مه‌سیحی که له که‌شتی تورکاندا سه‌ولیان لی دده‌ا ئازادیی خۆیان ده‌ست که‌وته‌وه. منیان به‌یه‌خسیری برده قوسته‌نته‌نییه و سولتان سه‌لیمی عوسمانی خاوه‌ن و رفینه‌ری منی به‌پاداشی ئەوه‌ی ئەرکی خۆی له شه‌ردا راپه‌راندوو و ئالای ولاتی مالتی به‌غه‌نیمه‌ت گرتوو، به‌له‌قه‌بی «کاپیتان پاشا» و به‌فه‌رمانده‌یی هیزی ده‌ریایی خۆی هه‌لبژارد. سالی دوا‌یی یانی سالی ۱۵۷۲ منیان برده «ناوارین» Navarin و له که‌شتی شه‌پکه‌ری «سی‌فانوس» دا تووشی کاری زۆره‌ملی بووم. له‌وی من بینه‌ری له ده‌ست چوونی دهره‌تیکی له بار بووم که که‌وته ده‌ست مه‌سیحیان که ده‌یان‌توانی ته‌واوی که‌شتی و که‌ره‌سه‌ی شه‌پکی تورکان له خودی به‌نده‌ردا بگرن و ده‌ست به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی دابگرن. رووداوه‌که به‌مجۆره بوو مه‌له‌وانانی کۆمادورگی^(*) «لوانتین» Leslevantins و یه‌نی چه‌ریه‌کانی تورک که له‌و کاتدا ده‌که‌شتیه‌کاندا بوون و پیمان وابوو هه‌ر ده‌زارکی به‌نده‌ردا که‌وتوو‌ته به‌ر په‌لامار، بی ئەوه‌ی چاوه‌روانی ده‌ست پیکرانی شه‌ر بن، ئەوه‌نده ترسابوون که لیباس و نه‌عه‌لین^(*) و شتومه‌کی خۆیان هه‌لگرت و هه‌لاتن تا بگه‌نه وشکانی و ده‌رباز بن. به‌لام قه‌زا و قه‌ده‌ر ده‌وریکی تری گتیا و هیزی ده‌ریایی ئیمه هیچی نه‌کرد، ئەوه‌ش هۆیه‌که‌ی خویری بوون یا خۆ دزینه‌وه‌ی فه‌رمانده‌ی گشتی ناوه‌گانی^(*) ئیمه نه‌بوو، به‌لکو به‌هۆی تاوان و گونا‌هانی کۆمه‌لگای مه‌سیحی و خواستی خوداوه‌ند بوو که ده‌یه‌وی ئیمه هه‌میشه جه‌للادیکمان له‌سه‌ر بی بو ئەوه‌ی ته‌میمان بکا.

له راستیدا ئووشعه‌لی په‌نای برده «مۆدۆن» Modon که دورگیه‌که له نزیک «ناوارین» Jean - Aadré Doeia-۲۳۸، ئەمیر به‌حریک بوو خه‌لکی «ژین» که ده‌خزمت ده‌وله‌تی ئەسپانیا‌دا بوو.

پاشان سه‌ربازه‌کانی خوی له‌وشکانی پیاده کرد و مه‌ته‌ریز و سه‌نگه‌ر و شوینه‌کانی زارکی به‌نده‌ری قهوی کرد و ناسووده لئی دانیش‌ت تا دۆن ژوان فه‌رمانده‌ی ئیمه له‌و ناوچه‌یه دوور که‌وته‌وه. هه‌ر له‌و شه‌ره ده‌ریاییه‌دا بوو که که‌شتیی شه‌رکه‌ری نوسره‌ت Laprise به‌فه‌رمانده‌یی کوری پدین سوور (باربرۆس)، ریگری ده‌ریایی به‌ناویانگ، که‌وته ده‌ست مه‌سیحییان. که‌شتیی نوسره‌ت (سه‌رکه‌وتن) به‌ده‌ست یه‌کیک له‌ که‌شتییه شه‌رکه‌ره‌کانی ناپل به‌ناوی «دیله‌ گورک» داگیر کرا که فه‌رمانده‌که‌ی «برووسکه‌ی شه‌ر» ئه‌و «باوکی سه‌ربازان»، ئه‌و ناخودا مباره‌ک قه‌ده‌مه، هه‌رگیز نه‌به‌زیوه. «دۆن ئالوارۆدبازان» به‌له‌قه‌بی «مارکی دۆسانتا‌کرووز»^(۲۳۹) بوو؛ وه‌ه‌یفه که من داستانی داگیر کردنی که‌شتیی نوسره‌ت بۆ ئیوه نه‌گێرمه‌وه. کوری «ردین سوور» ئه‌وه‌نده بۆ به‌زه و دل‌ه‌ق بوو و ده‌گه‌ل ئه‌سیرانی که‌شتی خوی ئه‌وه‌نده خراپ ده‌جولاه که ئه‌وان هه‌ر که دیتیان که‌شتیی «دیله‌ گورک» لیتان نزیک ده‌بیته‌وه، هه‌موو پیکه‌وه ده‌ستیان له سه‌ول لیتان کیشاووه و هروژمیان کرده سه‌ر ناخودای خویان که له به‌شی پشته‌وه‌ی که‌شتیرا فه‌رمانی پێ ده‌دان. هه‌موو تیی هالان و به‌ل‌یتدان و کوتان وه‌بیش خویان دا و به‌نیو کورسی و که‌ناپه و نیمکه‌تاندا هینایان و ئه‌وه‌نده‌یان ئازاردا که پیش ئه‌وه‌ی بگاته ده‌که‌لی که‌شتیی گیانی دا به‌مالیکی دۆزخ، ئه‌وه‌ش پاداشی ئه‌و هه‌موو بیره‌حمی و ره‌فتاره نامرۆفانییه بوو که ده‌گه‌ل ئه‌و دیلانه‌ی کردبوو.

ئیمه گه‌راپه‌وه قوسته‌نته‌نییه و سالی دوا‌یی، ده‌ سالی ۱۵۷۳‌دا هه‌وال گه‌یشت که پایه‌به‌رن، دۆن ژوانی ئوتریش به‌هیرشیک شاری تۆنسی گرتوه و داویه‌ته ده‌ست مه‌لا هه‌مید و به‌مجۆره هیوای ده‌ست خستنه‌وه‌ی ته‌خت و تاجی له مه‌لاحه‌مید^(۲۴۰)، که چاوی Le miequis de santa Gruz – ۲۳۹ دۆن ئالوا دۆ بازان یا مارکی دۆسانتا کرووز هه‌ر ئه‌وه‌یه که سیروانتیس نووسه‌ری دۆن کیشۆت و براکه‌ی رۆدیگو کاتیک له «دیلی» گه‌رانده‌وه و له زیندان پرگاربوون له به‌شی ژێر فه‌رمانی ئه‌ودا خزمه‌تی سه‌ربازییان ده‌کرد و له گرتنی دۆرگه‌ی تیرجیرا Terceira‌دا که ئه‌سپانیا له پرته‌قالییه‌کانی ده‌ستانده‌وه به‌شدارییان کرد. (مۆریس باردۆن)

۲۴۰- مه‌لا هه‌مید Muley Hamida و مه‌لا حامید Muley Hamet هه‌ردووکیان کوری مه‌لا حه‌سه‌ن Muley Hascen پاشای تۆنسی بوون. مه‌لا هه‌مید ته‌خت و تاجی باوکی به‌زۆر به‌ده‌سته‌وه گرت و مه‌لا حامید په‌نای برده‌ دورگه‌ی سیسیل. له سالی ۱۵۷۳‌دا دۆن ژوانی ئوتریش ئه‌و داگیرکه‌ره‌ی له ته‌خت هینا خوار و ده‌گه‌ل خوی بریدییه‌وه ناپل و زۆری پێ نه‌چوو له‌وئ کۆچی دوا‌یی کرد. (مۆریس باردۆن)

زه‌مانه له‌وه زالمتر و خوین خۆرتی به‌خۆیه نه‌دیوه، بریوه. ئه‌م شکسته سه‌خته بابی عالی^(*) شیواند و زۆری پیوه تووره بوون، به‌و حاله‌شه‌وه به‌ته‌گبیرورا که له تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی بنه‌ماله‌ی ئه‌وه له وینیزییه‌کان که زۆتر له‌و خوازباری ئاشتی بوون تکای ئاشتی و سازانی کرد. سالی دوا‌یی، له ۱۵۷۴‌دا سۆلتانی عوسمانی هیرشی برده سه‌ر لاگۆلت Goulette ئه‌و دژه‌ی که دۆن ژوان له نزیک تونیس دروستی کردبوو و هیشتا ته‌واو نه‌بووبوو. له ته‌واوی ئه‌و ماویه‌دا که شه‌ر ده‌ ئازادا بوو، من ده‌ که‌شتیی دۆمندا سه‌ولم لێ ده‌دا و هیچ هیوایه‌کم بۆ ئازادی، ته‌نانه‌ت به‌دانی فیده‌ش^(*) نه‌بوو. چون بریارم دا‌بوو له‌و گرفتاری و به‌ده‌ختییه شتیک بۆ باوکم نه‌نووسم. سه‌ره‌نجام شاری گۆلت و دژه‌که که‌وته‌نه ده‌ست دۆمندا. ژماری شه‌رکه‌رانی به‌شدار بوو له‌و هه‌نگامه‌یه‌دا وه‌ک ده‌یانگوت ۶۵۰۰۰ سه‌ربازی به‌کرێگیراوی تورک و ۴۰۰/۰۰۰ به‌ریه‌ر و عه‌ره‌ب بوون که له شوینه‌ جو‌ربا‌جو‌ره‌کانی ئه‌فریقاوه داوه‌رووکا^(*) بوون. ئه‌و هه‌زاره‌زیله‌یه^(*) ئازوو‌قه و چه‌کوچۆلی زۆریان پێ بوو، زۆریشیان تالانچی و جه‌رده و ریگر ده‌گه‌ل بوو که ئه‌گه‌ر هه‌ر یه‌که‌و مستیکیان خۆل به‌سه‌ر شار و دژه‌که دا‌کرده‌با هه‌ر دووک شوین له‌ خاکدا ون ده‌بوون. ده‌بیتشدا خودی گۆلت که پیتیان وایوو، ده‌گیران نایه‌ گیرا، ئه‌وه‌ش له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوو که پاده‌گانی شار ده‌ستی نه‌کردیته‌وه، یا هه‌رچی ده‌یتوانی و ده‌بوایه بیکا نه‌یکردی. به‌لکو به‌و هۆیه‌وه بووه که ده‌یانگوت چون له‌و بیابانه ره‌لمینه‌دا^(*) له نیو گه‌زی ده‌گه‌نه ئاو، نه‌یان‌توانی سه‌نگه‌ر هه‌لکه‌نن؛ له حالیکدا تا‌قی کردنه‌وه نیشانی‌دا که سه‌نگه‌ر و مه‌ته‌ریز و شوینی قایم دروست کردن له‌و شوینه‌دا زۆر ئاسانه. چون تورکه‌کان ئه‌و کاره‌یان کرد و له قوولایی دوو «ئۆن»^(۲۴۱) یشدا نه‌گه‌یشتنه ئاو. به‌مجۆره تورکه‌کان به‌هه‌لچینی کیسه‌ی پر له‌ ره‌لم و خیز دیواریکی وه‌ها بلندیان دروست کرد که وه‌سه‌ر دیواره‌کانی قه‌لا که‌وتن، له پشت ئه‌و کیسانه‌وه ده‌ستیان کرد به‌تیر هاویشتن و که‌س نه‌یده‌ویزا خوی نیشان بدا و ده‌فکری به‌رگری دا‌ی. بریوای گشتی له‌سه‌ر ئه‌وه بوو که شه‌رکه‌ره‌کان نه‌ده‌بوایه خویان ده‌نیو شاری گۆلتدا زیندانی بکه‌ن. به‌لکو ده‌بوایه له‌ که‌نار ده‌ریا له‌سه‌ر زه‌ویی ساف و هه‌موار، له کاتی پیاده‌ بوون له‌که‌شتیدا چاوه‌روانی دۆمندا بن. ئه‌وانه‌ی ئه‌م قسانه ده‌که‌ن له دووره‌وه دانیشته‌بوون و له‌به‌ر خۆیان‌وه شتیک ده‌لین و هیچ ئه‌زمونیکیان له‌م باره‌وه نییه‌ داوه‌ری ده‌که‌ن. له حالیکدا ژماری پارێزه‌رانی شار له‌ هه‌وت هه‌زار که‌س تی نه‌ده‌په‌ری. که‌وابوو ئه‌و ژماره که‌مه‌ با زۆریش ئازا و نه‌به‌رد بووبن، چون ده‌یان‌توانی

۲۴۱- ئۆن aune، یه‌کانه‌ی درێزایی قه‌دیم که به‌رانبه‌ر بووه ده‌گه‌ل ۱/۸۸ گه‌ز. (مۆریس باردۆن)

دهبهرامبهر ئهو ههزاره زيلهی دوژمندا له سهحرا و زهمینی ئاوالهدا دهوام بپین؟ چلۆن دهتوانی قهلايهک بپاریزی که له هیچ لاهه هیوای یارمهتیهکی نهبی و کهوتبیته کهماروی دوژمناکی خوین خۆر که لهسه خاکی خویان شهردهکه؟ بهلام بهپروای من و زۆر کهسی تریش، ئهم شکسته، نیشانهیهک له لوتف و کهرمی خودای مهزن بهئسپانیا بوو که ئیرادهی فهرموو ئهم سوورهکوانی (*) فهاده، ئهم کرمهجهوندهیه (*). ئهم ئهسفهنجه (*) ههرگیز تیر نهبووه، که ئهو ههموو پوولی مهملهکهتهی بۆ لای خۆی رادهکیشا و تهنیا فایدهیهکی که بووی، ئهوه بوو که بیرهوهیری گیرانی خۆی بهدهست ئیمپراتوری لهشکان نههاتوو، شارلکهنی مهزن بهزیندوویی رابگرئ، بهیهکجاری ویران بی، چون بۆ ههتا ههتایی کردنی ئهم بیرهوهرییه، لازم نهبوو که مستیک بهرد و دار وهبیر هینهروهوی ئهو بی.

قهلاش له دهست چوو، بهلام لهویدا لانی کهم بهرگری توند بوو، تورکهکان ناچار بوون ههنگاو بهههنگاو برۆنه بهروه تا دهستی بهسهردا بگرن. ئهو سهربازانهی که بهرگریان لهوئ دهکرد وهها ئازایانه شهریان دهکرد که دوژمن له بیست و دوو جار هیرشی گشتیدا بیست و پینج ههزار کهسیان لئ کوژرا، له سیسهد پارێزهریک که زیندوو مابونهوه هیچ کام بهساغ و سلامهتی وهدهست دوژمن نهکهوتن و ئهوه خۆی نیشانهیهکی ئاشکرا و بهرچاوه بۆ ئازایهتی لهرادهبهدر و بهرگرییهکی پیاوانه که ئهوان بۆ راگرنتی ئهم شوپانه له خویان نیشاندا. پاش ئهوه قهلايهکی چووکی تریش تهسلیم بوو، ئهویش بورجیک بوو که له ناوهراستی دورگهی «ئیستاگنو» Estagno دروست کرابوو و فهراندهکشی «دۆن ژوان زانوگرا» Don Juan Zanoguera نهجیب زادهی والانسی بوو که ئهفسهریکی نهترس و لیهاتوو بوو. تورکان «دۆن پیدروپوتیرتوکارهرو» Doni Pedro Puértocarrero... فهراندهی شاری گۆلتیان بهدیل گرت و بردیان. ئهم پیاوه ئازایه ئهوهندی ده توانیدا بوو بۆ بهدهستهوهنهانی شارهکه کردی. ئهو لهوهی که سهرهنجام شاری دا بهدهستهوه، ئهوهنده غهمگین و پهڕیشان بوو، که دهڕیگای بهرهو قوستهتهنیهیدا دیقی کرد و مرد. لهو شهڕهیدا ههروهها «گابریۆ سیرویلۆن» (٢٤٢) فهراندهی دژیان بهدیل گرت که خودا ههلهناگرئ تا بلی ئازا و نهترس بوو. له دوو شوپنهیدا زۆر کهلهپیاوی بی وینه له دهست چوون؛ لهوانه

٢٤٢- گابریۆ سیرویلۆن Gabrio Cervellon ئهاندازیاری پایه بهرز و فهراندهی توپخانهی ئیسپانیایی که له گیرانی شاری گۆلتدا گیرا؛ پاشان ده گۆرینهوهی دیلهکاندا ئازاد کرا و له ههریمی فلاندر دهستی کرد بهدروستکردنی دژ و قهلا و سهنگه و مهتهپیز و سالی ١٥٨٠ له میلان مرد. (مۆریس باردۆن)

یهکیان پاگانادۆریا Pagano Doria شیوالیهی سین ژان که له جوامیره دهريا دلکهانی رۆژگار بوو و گوزهشتیکی سهخیانه که ئهو بهقازانجی برای ناوداری خۆی ژان «ئاندرئ دۆریا» (٢٤٣) کردی، خۆی ئهم قسهیه دهسهلینی. شتیکی که غهمی مهرگی ئهوی زۆرتر کرد ئهوه بوو که چهند نهفهڕ عهڕب، بهناپیاوی کوشتیان؛ رهوداوهکه بهمجۆره بوو کاتیک پاگانادۆریا تیگهیشته که قهلا بی کهرهسه و چهکوچۆل و یارمهتی دهگیرئ، خۆی بهچهند عهڕب ئهسپارد که قهولیان پی دا بهجلوبهرگی عهڕهبییهوه بیبهنه تهبرهقه Tabraca لهو دهقهره که هی خهلهکی ژین بوو و ناوهندی راوی مهرجانه. ئهم عهڕهبانه سهریان بری و بۆ فهراندهی ناوهگانی تورکیان برد؛ بهلام ئهو وهک پهندی کاستیلی ئیمه دهلی «ههر چندهش خهیانهت پهسند بی. خائین ههر نهفرهت کراوه»، پهفتاری دهگهڵ کردن یانی، دهستووری دا بهسزای ئهوهی ئهو دیلهیان بهزیندوویی بۆ نههیناوه له سیدارهیان بدن.

له نیو ئهو مهسیحییانهی که له قهلادا بهدهست تورکان بهدیل گیران، پیاویک بوو بهناوی «دۆن پیدرو دوناگیلار» Don Pedro de Aguilar که خهلهکی یهکیک له ناوچهکانی ههریمی ئهاندلۆس و پهڕچهمداری قهلا بوو. ئهم پیاوه سهربازیک بوو زۆر ئازا و بههۆش و له شیعر و شاعیریشدا فهننان بوو. من ئهوه له خۆمهوه نایم چون چارهههوس هینایه ناو ئهو کهشتیهی که منی تیدا بووم. ئهویش ههر لهسهڕ ئهو نیمکهته دانیشته که من لهسهری دانیشتهبووم و سهولم لئ دهدا و ههر دووکمان غولامی مهولایهک بووین؛ پیش ئهوهی له بهندهر وهدهرکهوین، دوو پارچه شیعرێ جوانی ههلهبهست. یهکیان ماتهنامهیهک بوو بۆ گیرانی شاری گۆلت و ئهوی تریشی بۆ گیرانی «دژ» هکه گوتبوو؛ من بهراستی پیم خۆشه بوئانی بخوینمهوه. چون ههر دووک پارچه لهبهره و پیم وایه بهبیستنیان زۆرتر شاد دهبن نهک غهمگین.

لهو کاتهدا «دیل» ناوی «دۆن پیدرو دوناگیلار» ی برد، دۆن فیرنان ئاوریکی له سی هاوڕیکهی داوه و ههرسیک بزهیان هاتی. وه کاتیک دیل ویستی پارچه شیعرهکه وهخوینی، یهکیک لهوان گوتی: پیش ئهوهی بهپیرتان شیعرهکهمان بۆ بخوینتهوه بهفرموو که ئهم «دۆن پیدرو ئاگیلاره» چی بهسهرهات. دیل گوتی: من ههر ئهوهنده دهزانم که پاش دوو سال

٢٤٢- پاگانادۆریا یا شیوالیهی سین ژان کاتیک رۆیشه ناو فوجی مالت له دهولت و مال و سامانی زۆر و زهوهندی خۆی بهقازانجی برای خۆی Jean André Doeia دهستی ههنگرت. (مۆریس باردۆن)

مانهوه له قوسته‌نته‌نییه رۆژیک به‌لیباسی ئارنۆتیان^(۲۴۴) خوژی گۆری و ده‌گه‌ل جاسووسیکی یۆنانی ده‌رباز بوو. ئیدی نازانم توانی بگاته‌وه ولاتی خوژی و ئازادی یا نا؛ به‌لام وا تۆ ده‌گه‌م سه‌رکه‌وتبۆ چون سالیک له‌م رووداوه تۆ نه‌په‌ریبوو که جاریکی تریش ئه‌و جاسووسه یۆنانییه‌م له قوسته‌نته‌نییه دیته‌وه. به‌لام نه‌متوانی له‌مه‌ر سه‌فه‌ره‌که‌یان شتیکی لۆ بپرسم. نه‌جیب زاده گوتی: من ده‌توانم هه‌والی ئه‌و سه‌فه‌ره‌ت پۆ بده‌م، چون ئه‌و دۆن پیدرویه برای منه و ئیستا زه‌ق و زیندوو، ساغ و سلامت مال و سامانیکی زۆری وه‌سه‌ر یه‌که ناوه، ژنی هیناوه و باوکی سی مندالانه. دیل گوتی سپاس بۆ خودا که ئه‌و هه‌موو په‌حمه‌ته‌ی به‌سه‌ر داباراندووه؛ چون به‌رای من له دنیا‌دا هیچ خوشییه‌ک له وه‌ده‌سته‌هینان هوه‌ی ئازادی له ده‌ست چوو بالاتر نییه. نه‌جیب زاده گوتی: بیجگه له‌وه من ئه‌و شی‌عرا‌نه‌ش که براه‌م گوتوو‌یه‌تی له‌به‌ر ده‌زانم. دیل گوتی: که‌وا‌بوو زه‌حمه‌تی خویندنه‌وه‌یان ده‌خه‌مه ئه‌ستۆی به‌ریتزان، که بیگومان له من چاکتریان ده‌خوینیته‌وه. نه‌جیب زاده گوتی: به‌سه‌ر چاوا! فه‌رموون ئه‌وه شی‌عه‌ره‌که:

٤٠

دریژه‌ی داستانی دیل

په‌خشانه شی‌عه‌ر

«ئهی پۆحه پیرۆزه‌کان که به‌کرده‌وه‌ی باشی خۆتان له به‌ندی ڕکه‌ی پزه‌لۆکی له‌ش ڕزگار بوون و له نزمایی خاکه‌وه به‌ره‌و به‌رزایی گه‌ردوون سه‌رکه‌وتن؛

«ئیه‌وه که له ناگری ڕق و غیره‌تدا پیاوانه ده‌سووتان و توانا و هیزی له‌شی خۆتان وه‌گه‌ر خست، ئیه‌وه که به‌خوینی خۆتان و خوینی دیتران شه‌پۆلی ده‌ریا و ره‌لمی سه‌حرانان ره‌نگین کرد؛ ئه‌و کاته ئازایه‌تی له باسکه‌کانتاندا نه‌ما که ده‌واندا گیانیک نه‌ما‌بوو، وه ده‌وکاته‌دا که گیان له‌و باسکانه ده‌رده چوو، هه‌ر چه‌ند تیک شکا بوون به‌لام هه‌ر سه‌رکه‌وتوو بوون. وه ئیه‌وه ده‌و تیشکانه هه‌ژینه‌ره‌دا و له نیوان دیوار و ئاسندا ناویانگی جیهانی و شانازی هه‌تاهه‌تایی تان وه‌ده‌ست هینا.»

ئه‌سیر گوتی، ئه‌وه عه‌دل ئه‌وشته‌یه که من ده‌یزانم. نه‌جیب زاده گوتی: وه به‌لام ئه‌وپارچه‌یه‌ی که بۆ «قه‌لا» گوتوو‌یه‌تی، ئه‌گه‌ر باشم له‌بیرما‌بۆ ئه‌وه‌یه:

په‌خشانه شی‌عه‌ر

«له ژیر ئه‌م خاکه نه‌زۆک و تیکرژاوه و له نیو ئه‌م قه‌لا تیکر‌وو‌خواوه‌دا رۆحی پاک‌ی سی‌هه‌زار سه‌رباز، له حالیکدا ئه‌به‌دی و زیندوو بوون بۆ به‌رزه هه‌واریکی تر کۆچیان کرد:

«ئه‌وان له پیدشدا زۆری باسکانی خۆیان، به‌فیرۆدا تا سه‌ره‌نجام له‌به‌ر ماندووتی و ژماری که‌م گیانیا‌ن به‌نووکی تیژی شمشیر ئه‌سپارد.

«ئه‌وه تا ئه‌و خاکه‌ی که ساتبه‌سات، هه‌زاران یادگاری جه‌رگ هه‌لقه‌چینی سه‌ده‌کانی رابردوو‌مان ده‌گه‌ل زه‌مانی ئیستا وه‌بیر دینیته‌وه.

«به‌لام له سینه‌ی وشکی ئه‌م خاکه‌وه هه‌رگیز رۆحیکی پاک‌تر له رۆحی ئه‌م شه‌هیدانه به‌ره‌و ئاسمان نه‌رۆیشته‌وه و هه‌رگیز جه‌سته‌یه‌کی دلاوه‌ر تر له جه‌سته‌ی ئه‌وان له‌ویدا ئارامی نه‌گرتوه.

بیسه‌ران ئه‌و شی‌عه‌را‌نه‌یان پۆ خو‌ش بوو، دیلیش پاش ده‌رب‌پینی خو‌ش‌حالی له‌وه‌ی که

ههوالی خووشی له مهه رهاوړی پيشووی خووی پي دراوه هه وداي داستانی خووی گرتوه دهست و دريژه ی پيدا و گوتی:

«پاش ته سلیم بوونی شاری گولت و گیرانی قه لا، تورکان فه رمانیان دا که ته نیا گولت ده گه ل زوی په کسان بکه ن. چون له بورج و بارووی قه لا شتیک به پتوه نه مابوو تا ویرانی بکه ن و، بۆ ئه وهی زووتر ئه م کاره کو تایی پی بین شاریان له سی لاوه به توپخانه کو تا. به لام له هیچ شوینیک نه یان توانی دیواره کو ن و قه دیمییه کان که به چا ورا (* هینده توکمه و قایم نه بوون، تیک رووخین، له کاتیکدا ئه و به شانیهی که به تازییهی به دست «لوفراتین» (۲۴۵) دروست کرابوون به هاسانی ویران کران. سه رنجام که شتی و پا پوری هیزی دریاپی سه رکه و تووی عوسمانی گه رانه وه قوسته نته نییه و زورئ نه کیشا که مه ولای من ئوشععلی له و شاره دا کو چبار بوو. به مه ولای منیان ده گوت «ئوشععلی فارتاکس» و ئه و ناوه به تورکی مانای «که چه لی نو موسولمان» ددا. چون ئه و به راستی که چه ل بوو، ئه وهش ره سمیکي تورکانه که مرؤقه کان به عیب و شکل و قیافه و جوانی و شتی وا نیو ده بن. له نیو تورکاندا زورتر له چوار ناوی خانه واده پی بوونی نییه که ئه ویش به خانه دانی پاشایانی عوسمانییه وه دلکیندریته وه. باقیی خه لکه که ش هر وهک گوتم له رووی تایه تمه ندییه کانی جهسته پی یا سیفه تی باشی ئه خلاقی و روچی ناو زهد ده کرین. ئه م که چه له که ده زمانی لاوتیدا، غولام بوو. چارده سالی ته واو له ناو که شتییه کانی سولتاند ساولی لی دا بوو. کاتیک تمه نهی گه یشتبووه سیوچار سالی له حیفی ئه وهی تورکیک زلله یه کی لی دابوو، بریاریدا بپیته موسولمان هر بۆ ئه وهی تو له ی خووی له و تورکه ی که لی دابوو بستینیته وه و دینی باب و باپیرانی وه پشت گو ی خست. ئه و پیاوه ئه وهنده لایق و لی هاتوو بوو که بی ئه وهی وهک زوربه ی نریکانی ده ور به ری سولتان له ریگه ی کاری خو پریانه و ناپیاوانه بگاته پله و پایه ک، بوو به پاشای ئه لجزیره و پاشان کرا به فه رمانده ی ناوه گانی شه ری دریاپی و ئه م عینوانه ی دوایی سییه مین، پله ی به رزه که له ئیمپراتوری عوسمانیدا هیه. ئه و له ئه ساسدا خه لکی «کالابر» (۲۴۶) و ده زاتی خویدا، پیاویکی خیرخواز بوو و ده گه ل

۲۴۵- لوفراتین Lefratin به مانای که شیش و کو لکه مه لا ده کار هاتوو و ئه وهیش له قبه ی ئه ندازیاریکی نیزامی بووه به ناوی ژاکومو پالرو Jacamo Palearo یا «پالرو» که خزمه تی به ئیمپراتور شارلکن و فلیپی دووم پاشای ئه سپانیا کردوه. (موریس باردون)
۲۴۶- Calabre به شی باشووری شیوه دورگه ی ئیتالیا له نووکی چه کمه دا که به هو ی ته نگه ی «مسین» له سیسیل جیا بووه ته وه. (محمه د قازی)

ئه سیره کانی که ژماریان گه یشته سی هه زار رهفتاریکی زور مرؤقانیی هه بوو. پاش مه رگی ئوشععلی؛ به پی فه رمانیک که ده وه سیه تنامه ی خویدا دابووی، هه موو ئه سیره کانی له نیوان که سانیکدا که له سه ر دهستی ئه و بوو بوونه موسولمان و سولتانی عوسمانی (که ئه ویش میراتگری ته واوی مردوو هکانه و وهک میراتگریکی کابرای مردوو له میراتی ئه ودا به شی هیه) دابه ش بکه ن. من وه به ر نو موسولمانیک که وتم، خه لکی وینیز بوو. ئوشععلی له که شتییه کی مه سیحیان که ده ویدا خزمه تکاری که شتی بوو، به دیلی گرتوو. که م که م ئه وهنده ی خو ش ویستبوو که کردبوویه عه زیزترین ده ستوپوهندی خو ی، ئه م نو موسولمانه که پیان ده گوت حه سه ناغا له سه گی خراپتر بوو، که س عیسانی هینده در و زالمی نه دیتوو. حه سه ناغا ورده ورده مال و سامانیکي زوری کو کرده وه و گه یشته پله ی سه لته نه تی ئه لجه زیره. من ده گه ل ئه و چوومه ئه لجه زیره و له وهی که زور له ئه سپانیا نریک بوو بوومه و زور که یفم ساز بوو. شادییه که م له مه ی ئه وه نه بوو که باسی حال و روژی تال و ناخووشی خو م بۆ که سیک بنووسم، به لکو ده مه ویست بزائم لیروه ده رفه تی هه لاتنم له قوسته نته نییه زورتره یا نا، چون من له قوسته نته نییه وه زور جار، ویستم دربا ز بم، به لام بۆم جو ز نه ده هات. له ئه لجه زیره دا که وتمه سه ر ئه و فکره که بۆ گه یشتن به ئامانجی خو م فی لیکي تر بکه م، چون هیوا ی ده ست خستنه وه ی ئازادی له ده ست چووم، هه رگیز له دل درنه کردبوو و، چون له و خه یاله دا که پوخته م ده کرد یا ده کارم دینا، سه ر نه ده که وتم ده سته جی، هیوا یه کی تازم وه سه ر دنا که هه ر چه ند کزیش بووا یه، هیزی دل می راده گرت.

به م شیوه یه رۆژگاری خو م له زیندانیکدا راده بوارد که تورکان پیی ده لین «مه حبه س» و ته واوی زیندانییه مه سیحییه کان له ویدا راده گرن: فه رق نا کا چ ئه وانه ی زیندانی پاشان و چ ئه وانه ی هی خه لکی ئاسایی بن و هه روه ها ئه و دیلانیه ی که به «المخزن» (۲۴۷) ناوه زهد کراون و ئه سیری شاره وانیشیان پی ده لین، چون ئه وانه ده خزمه ت ئه نجامدانی کاروباری شاردا که لکیان لی ورده گیری. ئازاد بوونی ئه و تاقمه ی دوایی زور دژواره، چون ملکی ته واوی خه لکی شارن و گریمان بیانه وئ فی دیه ش بدن روون نییه ده گه ل کئی ده بی موعامه له بکه ن. وهک گو تمان زوریک له که سانی ئاسایی، زیندانیی خو یان ده به نه ئه م «مه حبه س» انه، به تاییه تی ئه گه ر قسه ی کرینه وه یان له ئارادای، چون له وئ ئه سیره کان تا
۲۴۷- Almacen به زبانی ئه سپانیایی هه مان Le Magacin فه رهنسی و «المخزن» ی عه ره بییه. (موریس باردون)

کاتی خو کرینه‌وه. زور به‌باشی راده‌گرن و ئاگادارییان لی ده‌کهن، ئەم حوکمه له‌سه‌ر ئەسیرانی سوڵتانیش که بیانه‌وی نازادی خویمان بکرینه‌وه، ده‌کار ده‌کرئ. ئەم دیلانه ناچنه سه‌ر کاری سه‌خت و دژوار، مه‌گه‌ر ئەوهی فیدییه‌که‌یان دره‌نگ بگا، له‌و حاله‌ته‌دا بۆ ئەوهی دیله‌کان نامه بنیرن و که‌سوکاری خویمان ده‌گوشار بنین که زووتر پاره‌ی فیدییه بنیرن، ده‌یابنه‌سه‌ر کاری زوره‌ملی و دژوار و ئەغله‌ب بۆ کو کردنه‌وهی داروبار بۆ سووتاندن وه‌کیو و ده‌شتیان ده‌خهن. که کاریکی زور به‌زه‌حمه‌ته. به‌لی جا، من یه‌کیک له‌و ئەسیرانه بووم که ده‌بووایه بمکرینه‌وه، چون کاتیک زانییان که من سه‌ر لقی فه‌وجیک بووم، هه‌رچی گوتم و هاوارم کرد که من بیکه‌سوکارم و له‌ مائی دنیا شتیک شک نابهم. گویمان پی نه‌دام و ناریدانه‌م پیزی نه‌جیب زاده‌کان که ده‌بووایه فیدییه بده‌م. زنجیریکیان ده‌ ملی کردم که زورتر حه‌کایه‌تی کرینه‌وهی ده‌کرد نه‌ک غولامی و من له‌و مه‌حبه‌سه‌دا ده‌گه‌ل ده‌سته‌یه‌ک نه‌جیب زاده و پیاوی ماقوول که هه‌موو له‌وانه بوون ده‌با بکرینه‌وه، رۆژگارم تپه‌ی ده‌کرد. هه‌ر چه‌ند برسیه‌تی و پروتی جاروبار هه‌موومان زور نازار ده‌دا، هیچ شتیک نه‌وه‌نده‌ی زه‌جر و نازار نه‌ده‌داین که به‌چاوی خویمان ده‌ماندیت که نه‌ریابی من چی به‌سه‌ر ئەو مه‌سیحیه به‌سته‌زمانانه دیناو رۆژ نه‌بوو، یه‌کیان لی له‌سیداره نه‌دا؛ هه‌ر رۆژ به‌فه‌رمانی ئەو داریان ده‌قوونی یه‌کیک راده‌کرد و گوئییه‌کیان ده‌بیری، ئەویش به‌بیانوی زور هیچ و پوچ و له‌ خوڤایی، تا ئەو جیکه‌ی که خودی تورکه‌کان له‌ ده‌ستی وه‌زله‌ هاتبوون و ده‌یانگوت که ئەو ناپیاوه خوین خۆره خوی به‌مرۆف کوشتن گرتوو و تینووی ئەم کاره‌یه. ته‌نیا ئەسیریکی توانی به‌سلامه‌تی له‌ ده‌ستی ده‌رباز بی، ئەویش سه‌ربازیک بوو به‌ناوی «فلانس‌اودیرا»^(٢٤٨)، ئەو سه‌ربازه چه‌ند کاریکی سه‌یری کرد که تا دنیا دنیا به‌بیر خه‌لکی ئەسپانیا ناچنه‌وه، ئەو کارانه‌شی هه‌موو بۆ وه‌ده‌سته‌یه‌یان ده‌وی نازادی کرد؛ به‌و حاله‌شه‌وه حه‌سه‌ناغا هه‌رگیز دارکاری ئەوی نه‌کرد و به‌که‌سیشی نه‌گوت که لپی بدن و ته‌نانه‌ت جنیویکیشی پی نه‌دا. له‌ کاتیکدا هه‌ر کات ئەم دیله هه‌لده‌هات، هه‌موو له‌وه ده‌ترساین داری ده‌قوونی بکوئن و خویشی زور جار له‌وه ده‌ترسا. ئەگه‌ر وه‌خت نیجازه‌ی دابا چه‌ند کاریکی ئەو سه‌ربازهم بۆ ده‌گێرانه‌وه و گومانم له‌وه‌دا نییه که به‌سه‌رهاتی ئەو له

٢٤٨- ئەم فلان ساقدراییه Miguel de Servants Un tel de savedra هه‌مان میگل دۆ سێروانتیس نووسه‌ری کتییی دۆن کیشۆته و ئەو دیله‌ی که داستانی خوێ ده‌گێرته‌وه کاپیتان رۆیپیرز دۆ فیدما Le Capitaine Ruy Pérez de Viedma و دۆستی زه‌مانی دیلی ئەو نووسه‌ره گه‌وره‌یه. (مۆریس باردۆن)

روداو‌هه‌کانی ژیا‌نی من سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ترن. به‌لام ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌ر داستانی خویم. په‌نجه‌ره‌کانی مائی یه‌کیک له‌ گه‌وره‌پیاوانی عه‌ره‌ب که زۆریش ده‌وله‌مه‌ند بوو، ده‌یروانییه سه‌ر حه‌ساری زیندانه‌که‌ی ئیمه، ئەم په‌نجه‌رانه له‌ راستیدا ده‌لاقی خه‌ی بوون که به‌پیتی دابونه‌ریتی ئەو شوینه له‌ دیواره‌کانیان ده‌کرد و به‌و حاله‌شه‌وه ئەو ده‌لاقانه‌یان به‌پارچه و په‌رده‌ی ئەستور داده‌پۆشی. رۆژیک من ده‌گه‌ل سێ که‌سه له‌ هاو‌زنجیره‌کانم له‌سه‌ر هه‌یوانی به‌ندیخانه راوه‌ستا‌بووین و هه‌رسیکمان بۆ تپه‌ر کردنی کات به‌زنجیری پامانه‌وه هه‌لبه‌زدا‌به‌زمان ده‌کرد؛ ته‌نیا ئیمه سیکه‌سه له‌وی ما‌بوینه‌وه و ته‌واوی مه‌سیحیه‌کانی تریان بۆ بیکار ره‌په‌چه‌ک دابوو. من به‌هه‌لکه‌وت سه‌رم هه‌لبه‌ری و دیتم له‌ یه‌کیک له‌و ده‌لاقیه داپۆشراوانه‌وه عه‌سایه‌کی قامیش هاته ده‌روه که پرێسکه‌یه‌کی چکۆله‌ی به‌ئاخریه‌که‌یه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو. عه‌ساکه بۆ سه‌روخوار ته‌کان ده‌دا. وه‌ک ئەوه‌ی که‌سیک ئیشاره‌ی به‌ئیمه ده‌دا که بچین و هه‌لی بگرینه‌وه. ئیمه به‌سه‌رنجه‌وه چاومان پتوه بوو، یه‌کیک له‌ ئیمه رۆیشته بن عه‌ساکه تا بزانی چ ده‌کهن و ئایا عه‌ساکه به‌رده‌ده‌نه‌وه یا خێر، به‌لام هه‌رکه هه‌واله‌که‌م گه‌یشته پای دیواره‌که، عه‌ساکه‌یان هه‌لکێشاوه و بۆ راست و چه‌پ هینایان و بریدیان، دروست وه‌ک ئەوه‌ی به‌ئیشاره‌ی سه‌ر جوابی «نه» بده‌نه‌وه. هاو‌پۆ مه‌سیحیه‌که هاته‌وه لامان و دیسان وه‌ک جاری یه‌که‌م عه‌ساکه‌یان دا‌هیتشته خواره‌وه. یه‌کیکی دیکه له‌ هاو‌پۆیکانمان رۆیشته به‌روه و ئەویش وه‌ک هاو‌پۆیکه‌ی ترمان به‌نامرادی گه‌راوه، یه‌کی تریشمان نارد هیچ، هه‌روا هاته‌وه. ئەوجار من ویستم به‌ختی خویم به‌تاقی بکه‌مه‌وه، هیتشتا نه‌گه‌یبوو‌مه ئاستی عه‌ساکه که هاو‌یشتیانه خواره‌وه و دروست له‌به‌ر پیم له‌سه‌ر عه‌رزى «مه‌حبه‌سه» که‌وته به‌ر ده‌م. ده‌سته‌به‌جی پرێسکه‌م له‌ عه‌ساکه کرده‌وه. ده‌سه‌یه‌کی گری‌دراو که ده‌سه‌کی «سینایی» یانی سه‌کی زیری که‌م عه‌یاری تیدا بوو که ده‌نیو عه‌ره‌به‌کانی مه‌راکیشیدا ده‌کار ده‌کرئ و هه‌ر یه‌که‌ی ده «رینال» پوولی ئیمه‌ی قیমে‌ته. پتی ناوێ بلیم من له‌ وه‌ده‌سته‌یه‌نانی ئەم پووله‌ چه‌نده خو‌ش‌حال بووم، چونکه شادمانییه‌که‌م له‌ وه‌ده‌سته‌یه‌نانی ئەم گه‌نجه که با هینا بووی به‌قه‌ده‌ر سه‌رسورمانه‌که‌م بوو. فکرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ئەم گه‌نجه چاوه‌روان نه‌کراوه له‌ کوێ به‌ئیمه یا باشته‌ر بلیم به‌من گه‌یشتوو. دیار بوو ئەو په‌حمه‌ته هه‌ر تاییه‌تی من بوو، چون ئەوانی تریش چوو‌بوون به‌لام، تا من نه‌چووم به‌ریان نه‌داوه. من نه‌غدینه‌ی به‌قیمه‌تی خویم هه‌لگرت و عه‌سا قامیشه‌که‌م شکاند و هاتمه‌وه سه‌ر هه‌یوان تا دووباره ده‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه رامینم. دیتم ده‌ستیکی زور سپی په‌نجه‌ره‌که‌ی کرده‌وه و به‌ستییه‌وه. له‌م روداو‌ه‌را تی گه‌یشتین یا لانی که‌م پیمان وابوو که

ئەم سەدەقەییەمان لە لایەن یەکیکە لە ژنەکانی ئەو ماله پێ گەیشتوووە و بەشیووی عەرەبەکانی مەراکیشی سەرمان خوار کردووە و دەستمان لەسەر سینگمان دانا و کرنۆشمان کرد. کەمیک دواي ئەو لە هەمان دەلاقەووە خاچیکیان نیشان داین کە لە قامیش دروست کرابوو و دەستبەجی کیشایانەووە داوای. ئەم ئیشارەییە ئێمە هینا سەر ئەم باوهرە کە دەبێ لەو ماله‌دا ژنیکی مەسیحیی کەنیز بێ و ئەو کە ئەو چاکەییە دەرەق بەئێمە کردووە؛ بەلام سپییه‌تی دەست و بازنەیی دەستی ئەو بۆچوونەیی بەتال کردووە. ئەوجار مەزەندەمان کرد کە ئەو دەبێ ژنیکی مەسیحیی نۆ موسولمان بێ کە مەلەو لاکەیی دەیه‌وێ بیکاتە هاوسەری خۆی و موسولمانەکان زۆریان ئەو کارە پێ خوشە، چون ئەم جۆرە ژنانەیان بەلاو لە ژنی خۆیان پێ باشترە. بەلێ جا، تەواوی گومان و بۆچوونەکانمان لە راستی بەدوور بوو. لەمەودا کارو پیشەمان ئەو بوو چا و لە دەلاقە یا ئەو جەمسەرە بکەین کە لەوێو ئەستێرەیی عەسای قامیش رووی دەئێمە کردبوو. بەلام پازدە رۆژی تەواوی پێ چوو و ئێمە نە ئەو دەستمان دیتەووە و نە هیچ ئیشارەییەکیان پێ کردین. هەر چەند ئێمە تەواوی کۆششی خۆمان کرد تا بزانی لەو ماله‌دا کێ دادەنیشی و ئایا کەنیزیکێ مەسیحی لەوێ هەیه یا نا، بەلام لە هەر کەسمان دەپرسی بێجگە لەووە جوابیکمان نەبێست کە ئێرە مائی حاجی مرادە کە رۆژیک فەرماندەیی قەلائی باتا Bata بوو. و ئەم پلەیه لەم ولاتە قەدر و قوتبی زۆری بۆ دادەنێن. (٢٤٩) بەلام لە کاتیکدا کە هیچ پیمان وانەبوو تازە لەو دەلاقەووە سکەیی زێرینی «سینایی» مان بەسەردا برژی دیتمان عەساکە دیسان هاتەووە دەر و ئەمجار پریسکەیه‌کی گەورەیی پێووە لاسرابوو. ئەزقەزا ئەوێ رۆژیش مەحەسە کەسی لێ نەبوو. ئێمە دووبارە خۆمان تاقی کردووە و ئەمجارەش تا من نەچووم عەسا نەهاتە خوار، لە پریسکەکەدا چل ئەشرەفیی زێر و نووسراوێهێکم بەزبانی عەرەبی چا و پێ کەوت کە لە ژیریووە خاچیکی گەورە رەسم کرابوو. من خاچم ماچ کرد و ئەشرەفییەکانم هەلگرت، گەراینەووە سەر هەیان و هەموومان کرنۆشمان برد، ئەوجاریش هەمان دەستە سپییه‌کە هاتە دەر، پاشان من بەئیشارە تیم گەیان کە نووسراوێهێکە دەخوینمەووە و پەنجەرە قەپات کرا. هەموومان سەرسورما و شادمان لەسەر

٢٤٩- پ. هائیدو Le p. Haedo میژوونوسی ئەسپانیایی لە کتێبی خۆیدا بەناوی «باسی پاشاکانی ئەلجەزیرە» و لە کتێبیکێ تردا بەناوی «خەریتە هەلگرتن» زۆر جار باسی نۆ موسولمانیک لە رەگەزی ئیسلام و بەناوی حاجی مراد Agi - Moeato دەکا و بەیه‌کیک لە دانیشتووانی گورە و دەولەمەندی ئەلجەزیرەیی دەناسینی. (لوویی و یاردۆ)

جی خۆمان وشک هەلاتبووین و دەمانەویست بزانی چ نووسراو، بەلام عەرەبیمان نەدەزانی و دۆزینەووی کەسیکیش کە بتوانی ئەم نامەمان بۆ بخوینیتەووە زۆر ئەستەم بوو. سەرەنجام ناچار بووم ئەم نەینییە دەگەڵ یەکیک لە نۆ موسولمانەکانی خەلکی موروسی (٢٥٠) کە دەگەڵم زۆر دۆست بوو، باس بکەم. هاوکات کاریکی وام کردبوو کە ناچاری دەکرد پاز و نەینییەکانم بشاریتەووە. لە راستیدا مەسیحییانی نۆموسولمان کە لە پاش نازاد بوون دەیانەوێ بگەڕینەووە ولاتانی مەسیحی نشین بەپیتی عادت شایەدینامەیه‌ک لە ئەسیرانی ناسراو و خاوەن کەسایەتی وەرەگرن و دەگەڵ خۆیان دەبەن کە لەو شایەدی نامەیه‌دا بەرستە و دەستەواژە و بەیانیکێ کە بۆیان مومکین بێ، شایەدی دەدەن کە ئەم نۆموسولمانە پیاویکی باشە و خزمەتی بەمەسیحیان کردووە و دەیه‌وێ لە دەرەتیکدا لە دەست موسولمانان خۆی دەرپاز بکا؛ کەسانیک هەن کە بەنییه‌تی پاک دەیانەوێ ئەم شایەدی نامانە وەدەست بخەن؛ هیندیکیش هەن فیلباز و ساختەچین

و ئەم کارە بۆ فیل و فریو دەکەن. ئەم تاقمە بەمەبەستی دزی و رێگری دەگەڕینەووە ولاتانی مەسیحی و ئەگەر کەشتیان غەرق بێ یا بگیرین دەستبەجی ئەم شایەدینامە دەردین و دەلێن بەپیتی نووسراوێ ئەم بەلگەیه بریار وابوو بگەڕینەووە سەر ریبازی دینی مەسیح و هەر بەو مەبەستەش رەگەڵ ئەو تورکانە کەوتوون کە بۆ دزی هاتوون. بەم شێووە خۆیان لە سزا دان دەدەزنەووە و دەگەڵ کلیسا ناشتی دەکەن و ریک دەکەونەووە؛ پاشان کە بەمەبەستی خۆیان گەیشتن دەگەڕینەووە نێو بەرەره‌کان تا پیشە و ئاکاری پێشوو بگرنەووە بەر. دەستەیه‌کی تر، لەو شایەدی نامەیه بەدروستی کەلک وەرەگرن و بەنییه‌تی پاکەووە وەدواي دەستەینانی دەکەون و لە ولاتە مەسیحییەکان دەمیننەووە. یەکیک لەو نۆموسولمانانە هەر ئەو کەسە بوو کە ئیستا ناویم برد. ئەو پیاو لە هەموو هاوڕیکانی ئێمە شایەدی نامەیی وەرگرتبوو، هەموومان تا ئەو جیگایەیی دلوا، بەچاکی باسمان کردبوو. ئەگەر ئەو نامانە وەدەست عەرەبەکان کەوتبا بەزیندوویی دەناوریان داویشت. من زانیم کە ئەم دۆستە خویندن و نووسینی عەرەبی زۆر باش دەزانی و زۆر جوانیش قەسەیی پێ دەکرد. بەو حالەشەووە، پیش ئەوێ رازی خۆمی بۆ ئاشکرا بکەم، تکام لێ کرد ئەو نووسراوێهێم بۆ وەخوینێ کە من لە قەلشتی دیواری زیندانەکەمدا دۆزیومەتەووە. نامەکەیی کردووە و ماوێهێک تێوێ راما. پاشان لە ژیر لێودا واژەکانی حینجە کرد. من لیم پرسی ٢٥٠- Murcia شاریکە لە باشووری ئەسپانیا کە ئاوریشم و نارنج و پرتەقال و لیمۆی بەناوبانگە. (محەمەد قازی)

شتیکی لی حالی دهبی یا نه و ئەو گوتی: «بهلی، باش، ئەگەر دتهوئ وازە بهواژە بوئی وەرگیرم، قه لەم و دهواتیکم پی بده، چون بهمجوره بو من ئاسانتره.» ئیمه هرچی زووتر ئەوهی دهیویست بۆمان ئاماده کرد و ئەویش وردهورده نامهکهی وەرگیرایهوه. پاش ئەوهی تهواو بوو گوتی: «هرچی من لیره بهئهسپانیایی نووسیومه بی زیادوکه م وەرگیراوی بابهتیکه که دهو نامه یهده بهعهرهبی نووسراوه. تهنانهت وازهیهکیش زیادوکه م نییه. تهنیا دهبی ئەوه بزائن له هر جیهیک نووسرابی لهیلی مریه م، مه بهست خاتوونی گهره ی ئیمه حه زه رته ی مریه م.» ئەوجار ئیمه نامه که مان خوینده وه که دهقه که ی ئەوه بوو:

«کاتیک منال بووم باوکم که نیزیکی له ماله وه بوو که نوێژ و دوعای مه سیحیانی به زبانی خۆم فیر کردم و له مەر لهیلی مریه م زۆر شتی پی گوتم. ئەو که نیزه مه سیحیه مرد و من به قینم هیه، نه چووته دۆزخ و رهگه ل خودا که وتوه. چون له و رۆژوه دوو جار هاتووته خه م و هر دووک جار انیش پی گوتم بچه ولاتی مه سیحیان تا لهیلی مریه م به چاوی خۆم ببینم و لهیلی مریه م منی زۆر خۆش دهوی. ئیستا نازانم چون دهبی بچه ئەوی. من له پشت ئەم په نجه ره وه زۆرم مه سیحی چا و پی که وتوه، به لام هیچ کامیانم وه ک تۆ به ئازا و جوامیر نه هاتووته به رچا و. من جوان و جحیل م و نه غدینه یه کی زۆریشم هیه، دهگه ل خۆم بهیتم. ئیستا بزانه ده توانی کاریک بکه ی پیکه وه له م ولاته برۆین یا نا. له وی ئەگەر ویستت ده توانی میردی من بی، ئەگەر نه شتویست لهیلی مریه م به میردم دها. ئەم نامه من خۆم بۆم نووسیوی. بزانه دهیده ی به کی بۆت بخوینتیه وه. زۆرت ئاگا له خۆت بی. ئەوهش بلیم مهیده به عهره بان چون هه موویان فیلباز و ناراستن. من زۆر نیگه رانی ئەم بابه ته م و نابی تۆ ئەم نه یینییه دهگه ل که س باس بکه ی، چون ئەگەر باوکم پی بزانی ده مخاته چالوێکه وه و سه نگسارم دهکا. من به نیک به ناخری قامیشه که وه هه لدا وه سم و تۆ جوابه که ی خۆتی پیوه به به سته وه و، ئەگەر که ست ده ست نه که وته وه که بۆت وەرگیریته سه ر عهره بی، ده توانی به ئیشاره حالیم بکه ی. به یارمه تیی لهیلی مریه م لیت حالی ده بم. هیوادارم لهیلی مریه م و ئەلا ئاگادارت بن و ئەم خاچه ی، که من به رینوینیی که نیزی خوالخۆشبوو ماچی ده که م، له به لا و موسیبه تان بتباریزئ!»

ئیستا ئە ی به پیزان حه ق ئەوه نه بوو که ئەم نووسراویه هه م خۆشحالمان کا و هه م واق و رماو؟ ئەوه ند خۆشحال بوو بووین که نو موسولمان تیمان گه پشت و زانی که ئەو نامه یه بو به کیک له ئیمه نووسراوه. نو موسولمان سویندی داین که ئەگەر ئەوه ی ئەو بۆی چوه راسته متمانه ی پی بکه ی و چۆنیه تیی حال و بارودۆخه که ی دهگه ل باس بکه ی،

به لئینشی دا که ئاماده یه گیانی خۆیمان بو بهخت بکا. وپرای ئەو قسانه خاچیکی کانزایی چکۆله ی له یه خه ی ده رکیشا و زۆر گریا و بو ئیمه، به و خودایه ی که ره سمی له سه ر خاچه که بوو، سویندی خوارد که دهگه ل هه موو تاوانباری و دلره شی خۆی ئیستاش به دینی خۆی وه فاداره و هه رچی پی بلین پازی ئیمه له دلدا راده گرئ. له قسه کانیرا وا تی گه یشتین که ئەو پی وایه یا باشتر بلیم هه ستی به وه کردوو که ئیمه هه موومان به یارمه تیی نووسه ری نامه که ئازاد ده بین و ئەویش به ئاره زووی خۆی دهگا یانی ده گه ریته وه داوینی کلیسای دایک که وه ک ئەندامیکی دارزیو له بهر گونا و تینه گه یشتووی لپی جودا بووته وه. نو موسولمان ئەوه ند کپرووزاوه و لالاوه و فرمیسی هه لوه راند که ئیمه یه کده نگ ئاماده بووین راستی پی بلین. له بهر ئەوه راستی مه سه له که مان له نووکه وه تا کۆتایی بو گپرایه وه. ئەو ده لاقه ی که عه سا قامیشه که ی پیداهاتبووه خوار پیمان نیشان دا و ئەویش پاش ئەوه ی به سه رنجه وه چاوی له ماله که کرد قه ولی دا که بو ناسین و ئاگاداری له وه زعی دانیشتوانی ئەو ماله ئەوه ی له ده ستی بی درخی نه کا. له هه مان کاتدا وامان بیر کرده وه که جواب دانه وه ی ژنه عه رب هه ر چه ندی زووتر بی باشتره و چون ئیستا که سیکمان به ده سته وه بوو که دهیتوانی به عهره بی هه موو شت بنوسی، له بهر ئەوه نو موسولمان ده سته جی جوابیکی نووسییه وه که من پیم دهگوت و ئەو دهینوسی و، ئیستا من دهقی ئەو نامه یه ته وا و که مال به ئیوه ده لیم، چون من هیچ کام له ورده کاریه کانی ئەم رووداوم فه رامۆش نه کردوه و تا ناخر هه ناسه ی ژیانیشم هه رگیز فه رامۆشی ناکه م. به لی جا، ئەوه بوو جوابی من بو ئەو ژنه عه ره به:

«خاتوون، خودای راستی ئاگادارت بی و مریه می مباره ک ره وشتیش که دایکی راستینی خودایه، وه چون له دل وه تۆی خۆش دهوی و ده دلی ناوی که بو ولاته مه سیحیه کان بچی، بتپاریزئ! له ده رگای مریه م به یاریوه که رینوینیت بکا که چون و به چ ریگایه کدا ده ست به کار بی. ئەو ئەوه ند مه پهره بان و باشه که ریکاریکت پینیشان دها. من له لایه ن خۆم و ته واوی ئەو مه سیحیه یانه ی لیره ن خۆمان به به ند ه و غولامی تۆ ده زانین و هه مووشمان به لئینی ده دین هه رچی له تواناماندا بی بو خزه مت به تۆ نه نجامی بده ی. تکایه به نووسراوه له پلانی خۆت ئاگادارمان بکه وه و ئەوهش بزانه که من هه میشه جوابت ده ده مه وه. خوی گه وه دۆستایه تیی مه سیحیه کی ئەسیری به نسیب کردوین که قسه کردن و نووسینی به زبانی تۆ وه ک له و نامه را تی ده گه ی، زۆر باش ده زانی. که وا بوو تۆ ده توانی بی ئەوه ی نیگه رانی بخه یته دلی خۆت، هه رچی پیت خۆشه بۆمان بنوسی. له مەر ئەوه ی که گوتبووت

پاش گه‌یشتن به‌ولاتی مه‌سیحییان ده‌توانم تۆ ماره بکه‌م، من وه‌ک مه‌سیحییه‌ک قه‌ولی شه‌ره‌ف ده‌ده‌م که ئەم کاره بکه‌م، وه تۆ خۆت ده‌زانی که مه‌سیحییه‌کان زۆرت له موسولمانه‌کان له‌سه‌ر قه‌ول و قه‌رار ده‌وه‌ستن. هیوادارم خودا و مریه‌می دایکی ده‌په‌نای خۆت بگرن!

کاتی‌ک ئەم نامه نووسرا و سه‌ری به‌سترا دوو رۆژ راوه‌ستام تا زیندان به‌شپوهی جاران که‌سی لێ نه‌ما، پاشان ده‌سه‌بجی هاتمه سه‌ر هه‌یوان تا بزانه‌م عه‌سای قامیش دیته ده‌روهه یا نه. هه‌ر چه‌ند نه‌متوانی که‌س له پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه بیه‌نم کاغه‌زه‌که‌م نیشان دا و به‌مجۆره تیم گه‌یاندن که به‌نێک به‌قامیشه‌که‌وه هه‌لاوه‌سن و دای هیلن. غافل له‌وهی که ئەوان له میژ بوو ئەو کاره‌یان کردبوو. من نامه‌که‌م له به‌نه‌که به‌ست و زۆری نه‌کی‌شا که ئەستیره‌ی ئیمه جاریکی تریش به‌ده‌سه‌رۆکه‌ی سپییه‌وه هه‌لات. ده‌سه‌ره‌که‌یان به‌رداوه، ده‌سه‌بجی هه‌لاتم و هه‌لم گرتوه و چه‌ندین جۆر پوول و سه‌کی زی‌روزیی تیدا‌بوو که زۆرت له په‌نجا ئەشه‌رفیه‌ی ده‌هینا. شادی و هه‌یه‌جانمان په‌نجا قات له جاران زۆرت بوو. هیوای پرگاری له دلماندا گه‌شه‌ی کردبوو. هه‌ر ئەو شه‌وه نۆموسولمان هاته‌وه لامان و پپی گوتین که پوونی کردوه‌ته‌وه له‌و مال‌ه‌دا – هه‌روه‌ک ده‌پیشدا پینانگوتبوین – عه‌ره‌بیک به‌ناوی حاجی مراد ده‌ژی که زۆر ده‌وله‌مه‌نده و کچی‌کی تاقانه و دوردانه‌ی (*) هه‌یه که میراتگری هه‌موو مال و سامانی مامه حاجیه و له شاریدا به‌جوانترین ژنی ته‌واوی ولاتی به‌ره‌ر ناوبانگی رۆیشتوو و ده‌لین زۆریک له شانزاده‌کان و پاشایان خوازینییان لێ کردوو، به‌لام ئەو جوابی هیچ‌کامیانی نه‌داوه‌ته‌وه. ئەوجار ئەو خانمه‌ چه‌نای چه‌ند سال که‌نیزیکی بووه که له‌و ناخیریانه‌دا مردوو. ته‌واوی ئەم زانیاریانه‌ ده‌گه‌ل ئەوه‌ی له نامه‌که‌دا نووسرا‌بوو یه‌کتی ده‌گرتوه، ئیمه ده‌گه‌ل ئەم لاهه نۆموسولمانه راویژمان کرد که چۆن ده‌کرئ ئەو کچه هه‌لگرین و هه‌موو پیکه‌وه بچینه‌وه ولاتی مه‌سیحییه‌کان. ده‌پیشدا قه‌رار وابوو چاوه‌روانی هه‌واڵیکی تازه له لای زوبه‌یده وه‌بین. (ناوی ئەو کچه که ئیستا ده‌یه‌وی بپیته مریه‌م زوبه‌یده بوو) چون تۆ گه‌یشتین که ته‌نیا ئەو ده‌توانی و که‌سی تر که پیکه‌یه‌ک بۆ جیبه‌جیکردنی ئەم کاره دژواره بدۆزیته‌وه. پاشان که ئەم بریاره‌مان دا نۆموسولمان قه‌ولی دا و گوتی یا سه‌ری له‌سه‌ر ئەو کاره داده‌نی یا نازادی ئیمه ده‌داته‌وه پیمان.

چوار رۆژی ته‌واو مه‌حبه‌س پر له جه‌ماعه‌ت بوو، هه‌ر ئەوه‌ش نه‌یه‌پشت عه‌سای قامیش خۆی نیشان دا. پاش تپیه‌پینی ئەو ماوه‌یه، سه‌ره‌نجام له خه‌لوه‌تی زینداندان سه‌ری عه‌سا ده‌رکه‌وت و پریسکه‌یه‌کی وه‌ها گه‌وره‌ی پپوه بوو که دیار بوو هه‌واڵی زۆر خۆشی پپی هه‌یه.

قامیش له به‌را‌ن‌به‌ر مندا سه‌ری نه‌وی کرد و من له ده‌سه‌مه‌له‌که‌دا نامه‌یه‌ک و سه‌د ئەشه‌رفیه‌ی پوولی درشتم دیته‌وه، نۆ موسولمان له‌وی حازر بوو نامه‌که‌مان له وه‌تاگی خۆماندا پپدا بۆی خۆپندینه‌وه که ئەوه بابته‌که‌یه‌تی:

«مه‌ولای من، نازانم ده‌بی چ بکه‌ین که پیکه‌وه بچینه ئەسپانیا، وه هه‌رچه‌ندی له‌به‌ر له‌یلی مریه‌م پارامه‌وه که ریکه‌یه‌کم پپی نیشان دا جوابی نه‌دامه‌وه. کاریک که ده‌توانن بیکه‌ن ئەوه‌یه که من به‌و ده‌لاقه‌دا پاربه‌یه‌کی زۆرتان بۆ بنیرم و ئیوه خۆتان بکرنه‌وه ویه‌کیک له دۆسته‌کانتان برواته‌وه ولاتی مه‌سیحییه‌کان و لۆتکه‌ بکری و بپیته‌وه له دوا‌ی ئەوانی تر، من له باگی باوکمه‌دا که له نزیک ده‌روازی «ئه‌غنام» و له‌سه‌ر لیواری ده‌ریایه‌ دانه‌نیشم و ته‌واوی وه‌زی هاوین ده‌گه‌ل باوکم و خزمه‌تکاره‌کانم له‌وی ده‌مپینه‌وه. ئیوه ده‌توانن به‌شه‌و به‌ناسانی له‌ویوه من ده‌گه‌ل خۆتان به‌رن و بمگه‌یه‌نه لۆتکه‌که. ئەوه‌شت له‌بیر نه‌چی تۆ ده‌بی می‌ردی من بی ئەگینا (*) له ده‌رگای حه‌زرتی مریه‌م ده‌پارپیمه‌وه سزات دا. ئەگه‌ر متمانه‌ت به‌که‌س نییه، هه‌رچی زووتر خۆت برو ئەو لۆتکه‌یه بکری و بگه‌رپوه. چون تۆ پیاویکی نه‌جیب زاده‌ی و دینی مه‌سیحیت هه‌یه و یه‌قینم هه‌یه زووتر له هه‌موو که‌س ده‌گه‌رپیته‌وه. هه‌روه‌ها جیکه‌ و پپوشوینی من باش پپی بزانه، کاتی‌ک بیه‌نم له هه‌یوان پپاسه‌ده‌که‌ی تۆ ده‌گه‌م که که‌س له «مه‌حبه‌س» نییه و پوولیکی زۆرت بۆ به‌رده‌ده‌مه‌وه. خوداوه‌ند، ئەی مه‌ولای من، ناگاداری تۆ بی!»

ئوه‌ بوو ناوه‌روکی نامه‌ی دووهم و کاتی‌ک هه‌موو له بابته‌که‌ی تۆ گه‌یشتین هه‌رکام زووتر له‌وی تر ناماده‌ بوو خۆی بکریته‌وه تا وه‌دوا‌ی ئەو کاره بکه‌وی و به‌لینی ده‌دا بروا و هه‌رچی زووتر بگه‌رپیته‌وه. منیش خۆم وه‌ک ئەوانی تر داوته‌له‌ب بووم، به‌لام نۆموسولمان ده‌گه‌ل ئەو پپیشنیارانه دژایه‌تی کرد و گوتی تا کاتی‌ک هه‌موو یاران پیکه‌وه نازد نه‌بن، نابی که‌س به‌ته‌نیا نازادی خۆی بکریته‌وه چون ئەزموون و تاقیکاری پپی سه‌لماندوو که کابرای ئەسیر پاش وه‌ده‌سته‌تینانی نازادی، چه‌نده به‌لینی خۆی که له ده‌ورانی زیندانی بووندا داویه‌تی، ده‌خاته پشت گۆی و ده‌یگوت زۆر جار هاتوو‌ته پپش که مه‌سیحی ده‌وله‌مندی ئەسیر هه‌ر به‌م شیوه‌یه نازادی یه‌کیک له یارانی خۆی کریه‌ته‌وه و نارده‌ویه‌ته «والانس» یا «مایورک» Mayorque که لۆتکه‌یه‌ک به‌کرئ بگری و بگه‌رپیته‌وه لای ئەوانی پارهی نازادییه‌که‌یان بۆداوه، به‌لام که‌س چاوی پپی نه‌که‌وتوو‌ته‌وه. چون به‌خته‌وه‌ریی وه‌ده‌سته‌تینانه‌وه‌ی نازادی و ترس له‌وه‌ی که دووباره له‌ده‌ستی بده‌نه‌وه بیری هه‌موو قه‌ول و قه‌راریکی له بیریگه‌ی ئەوان سپروه‌ته‌وه و، بۆ سه‌لماندن قسه‌که‌ی خۆی، رووداویکی که

هیندیک پیشتر به‌سەر چه‌ند نه‌جیب زاده‌ی مه‌سیحی هاتبوو، بۆ ئیمه‌ی گێراوه. رووداوێکی سه‌یر و سه‌مه‌ره که به‌سەر که‌م که‌س هاتوو. له‌ کۆتاییدا گوتی که چاره‌ ئه‌وه‌یه پوول‌ بده‌ین و مه‌سیحیه‌ک بکرینه‌وه، ئه‌ویش به‌ناوی ئه‌وه‌ی که ده‌یه‌وئ له‌مه‌و پاش بازرگانی بکا و بۆ ئالووێر بچیته «تیتوان» Tetouan و باقیی شاره‌کانی قه‌راغ ده‌ریا. له‌ خودی ئه‌لجه‌زیره‌دا لۆتکه‌یه‌ک بکری؛ پاش ئه‌وه‌ی بوو به‌خاوه‌نی لۆتکه‌ زۆر ئاسان ده‌توانی بێ و ئیمه‌ش سوار بکا. پاشان گوتی ئه‌گه‌ر ئه‌و ژنه‌ عه‌ره‌به‌ وه‌ک وه‌عه‌دی داوه‌ ئه‌وه‌نده پوول‌ بدا که هه‌موو بتوانن ئازادی خۆ بکرینه‌وه، هه‌ر که ئازاد بوون ئیتر هه‌یج له‌وه ئاسانتر نییه که ته‌نانه‌ت به‌رۆژی رووناک سواری لۆتکه‌ ببن و لێ دهن برۆن. گرفتیک که هه‌یه ئه‌وه‌یه که عه‌ره‌به‌کان به‌هه‌یج مه‌سیحیه‌کی نۆ موسوڵمان ئیجازه‌ ناده‌ن که لۆتکه‌ بۆ خۆیان بکرن یا به‌کری بگرن. به‌لکو ته‌نیا ده‌توانن بینه‌ خاوه‌نی که‌شته‌یی رێگری ده‌ریایی. چون له‌وه ده‌ترسن به‌تایبه‌تی ئه‌گه‌ر کریار ئه‌سپانیایی بێ. لۆتکه‌ بۆ هه‌لاتن بکری و هه‌یجیتر. به‌لام من ئه‌م گرفته‌ ئاوا هه‌لده‌گرم که عه‌ره‌بیک سهرسنوور ده‌گه‌ل خۆم ده‌که‌مه‌ شه‌ریک و پیکه‌وه کاری بازرگانی ده‌که‌ین و له‌ ژیر ناوی ئه‌ودا ورده‌ورده‌ ده‌مه‌ خاوه‌نی لۆتکه‌ و ئیتر کار ته‌واوه.

هه‌ر چه‌ند به‌پروای من و یاران باشتر ئه‌وه بوو که بنێرین له‌ مایۆرکه‌وه لۆتکه‌یه‌کمان بۆ بێن. و ژنی عه‌ره‌بیش وای گوتیوو، به‌لام نه‌مانتوانی ده‌گه‌ل پێشنیاری نۆموسوڵمان دژایه‌تی بکه‌ین، چون ده‌ترساین ئه‌گه‌ر به‌گوێی نه‌که‌ین رازی ئیمه‌ بالۆ کاته‌وه. و گیانی ئیمه‌ و زوبه‌یده، که ئاماده‌ بووین بۆ پاراستنی ئه‌و گیانی خۆمان بده‌ین، بخاته مه‌ترسییه‌وه. له‌ به‌ر ئه‌وه‌ بپاریمان دا چاره‌نۆسی خۆمان بده‌ینه‌ ده‌ست خودا و ئه‌و نۆموسوڵمانه. له‌ هه‌مان کاتدا وه‌لامی زوبه‌یده‌مان داوه‌ که به‌پێی قسه‌ و رێنۆینی ئه‌و ده‌بزووینه‌وه، چون بیروپرای ئه‌و ئه‌وه‌نده دروسته‌ که ده‌لێی چه‌زه‌تی له‌یلی مریه‌م رێنۆینی کردوو، ته‌نیا ئه‌وه، که ده‌توانی ئه‌نجام دانی ئه‌م پلانه‌ وه‌داو بخات یا زۆر زوو وه‌گه‌ری بخا، له‌ کۆتایی نامه‌که‌شدا به‌لێنی زه‌ماوه‌نده‌م ده‌گه‌ل ئه‌و دووپات کرده‌وه، رۆژی دوایی که زیندان چۆل بوو، زوبه‌یده چه‌ند جار به‌عه‌سا و پرێسکه‌ نزیک به‌دوو هه‌زار ئه‌شه‌ره‌فی بۆ هاویشته‌ینه‌ خواره‌وه. زوبه‌یده ده‌ نامه‌یه‌کدا نووسیوو که رۆژی هه‌ینی داها‌توو ده‌چیته باغی باوکی، به‌لام پێش ئه‌وه‌ی برۆا پوولی تریشمان ده‌دات، و ئه‌وه‌شی گوتبوو ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌نده پوول‌ به‌ش ناکا هه‌رچه‌ندی بمانه‌وئ بۆمان به‌رده‌داته‌وه، چون باوکی ئه‌وه‌نده‌ی پوول‌ هه‌یه که به‌و کاره‌ نازانی و بێجگه‌ له‌وه‌ش هاچه‌ری هه‌موو شته‌کانی مال له‌ ده‌ست ئه‌ودایه. بۆ ماته‌ل بوون پێنجسه‌ت ئه‌شه‌ره‌فیمان دا به‌نۆموسوڵمان که لۆتکه‌ بکری و من

به‌هه‌شت سه‌د ئه‌شه‌ره‌فی ئازادیی خۆم کرییه‌وه. من پوول‌که‌م دا ده‌ست تاجرێکی والانسی که ئه‌وه بوو ده‌گه‌ل گه‌یشته‌نی یه‌که‌م که‌شته‌ی له‌ والانس، جه‌زیه یا پوولی ئازاد کردنم بدا. هۆیه‌که‌ی ئه‌و بوو ئه‌گه‌ر ئه‌و پوول‌ه‌ی ده‌سه‌بجی دابایه‌ پاشا فکری ده‌کرده‌وه که ئه‌م پوول‌ه‌ زۆر له‌میژه‌ گه‌یشته‌وه و ئه‌و بۆ ئه‌وه‌ی قازانجی لێ بکا، باسی نه‌کرده‌وه، له‌ ئاخریدا، مه‌ولاکه‌م ئه‌وه‌نده ده‌غه‌ل بوو که نه‌موێرا پێی بلێم پوول‌که‌ نه‌غد بدا و رزگارمان بێ.

شه‌وی جومعه‌یه‌ک که قه‌رار بوو زوبه‌یده‌ی نازدار و جوان بپرواته باغی هاوینی، هه‌زار ئه‌شه‌ره‌فی تریشی پێ داین و داوای له‌ من کردبوو ده‌گه‌ل ئازاد کرام، بچم له‌و باغه‌ بیدۆزه‌وه و هه‌ر چونیک هه‌یه‌ چاویکی پیم بکه‌وئ. من به‌چه‌ند واژه‌ وه‌لامم داوه، که ئه‌و کاره‌ بکه‌م و ئه‌ویش هه‌تا ده‌توانی به‌و دوایانه‌ی که له‌ که‌نیزی مه‌سیحی خۆی فیری بووه، ئیمه‌ به‌له‌یلی مریه‌م بسپیتری. پاش ته‌واو بوونی ئه‌و کاره‌ به‌رنامه‌ی ئازاد کردنی سی‌ هاوپی تریشمان دارشت تا بتوانن به‌سانایی له‌ زیندان ده‌ر که‌ون. مه‌بادا کاتیک ببین من ئازادیی خۆم کریه‌ته‌وه و ئه‌وان نه‌، له‌ کاتیکدا پوول‌یش بۆ ئه‌م کاره‌ به‌ده‌سته‌وه بوو، شه‌یتان بچی ده‌ کلێشه‌یانه‌وه و کاریک بکه‌ن که زوبه‌یده‌ی تیدا پیاوخراب بێ. هه‌ر چه‌ند نه‌جیب و په‌سه‌ن بوون و ترسی من بیه‌وده. به‌لام نه‌مه‌دووست پلانه‌که‌م مووی ده‌به‌ره‌وه (*). بچی و ده‌رفه‌ته‌که‌م به‌فیرۆ برۆا؛ ئه‌وه بوو که بۆ ئازاد کردنی ئه‌وانیش هه‌ر ئه‌وه‌م کرد که بو خۆم کردبوو. پوول‌که‌م دایه‌ ده‌ست تاجرێ والانسی تا به‌متمان‌ه‌وه کاره‌کان جێبه‌جێ بکا، به‌لام رازی خۆمان به‌ونه‌گوت چون له‌وانه‌ بوو، بکه‌وینه مه‌ترسییه‌وه.

ئەلجەزىرەدا دېت و دەچى و ھەركات لە ھەر شوپىنك دىلخووزى بى، لەنگەر دەگرى و ھاوبەشەكەى، يانى عەرەبەسنوور نشىبەنەكە، دەسەلاتى بەسەریدا ناشكى و ئەوجار ئازادىيى منىش كىردراووتەو و بىجگە لە دۆزىنەوہى چەند كەسىك بۆ سەول لىدان كارىك نەماوہ، بكرى، بەمنى گوت كە بىجگە لە نەجىب زادەكان كە ئازادىيەكەيان كىردرا بووہوہ، چەند كەسى تىرىش بەمەىلى خۆم ھەلبىژىرم و بو رۆژى ھەينىيى داھاتوو، كە ئەو برىارى دابوو وەرپى كەوئى، ئامادە بىن. لە ئاكامدا من دەگەل دوازە ئەسپانىيى كە ھەموو سەوليان باش لى دەدا ولەوانە بوون كە دەيانتوانى لە شار وەدەرەكون، قسەم كرد. لەو كاتىدا دۆزىنەوہى تاقمىكى لەم چەشنە ئاسان نەبوو، چون بىست كەشتىي گەورە بۆ رىگرى لە دەريادا وەرپى كەوتبوون و ھەرچى ئەسسىر بوو بۆ سەول لىدان دەگەل خۆيان بردبوو. ئەم ژمارەيەشم كە دەست كەوت ھۆيەكەى ئەوہ بوو كە مەولاكەيان لە تەواوى درىژايى ئەم وەرزەدا بۆ رىگرى نەچووہوو؛ چونكا خەرىكى تەواوكردى كەشتىيەك بوو كە ھىشتا لە ھوزى كارگادا بوو. من ھەر ئەوئەندەم بەو كەسانە گوت كە رۆژى ھەينى يەك يەك لە كارگاہ دەرەكون و بەرەو باغى حاجى مراد بچن و تا من دەگەمى، لەوئى راوہستن. من بەتاك تاكيانم راگەياند و تەكەزم (*) كرد كە ئەگەر لەوئى مەسىحىيى تىريان چاوپى كەوت تەنيا ئەوئەندەيان پى بلىن كە من گوتوومە لەوئى چاوپروان بىن. پاش ئەو كارە تەنيا كارىك مابوو كە دەبوايە، من خۆم ئەنجامى بدەم، ئەويش ئەوہ بوو كە زوبەيدە لە بارودۆخەكە خەبەر بەكەم تا گوئى قولاغ (*) بى و ئەگەر ئىمە پىش قەرار رژاينە ناو باغەكەى و ئەومان رفاند، بەو بۆچونە كە كاتى گەرانەوہى لۆتكەى مەسىحىيان ھىشتا نەھاتووہ، ترس داى نەگرى، لەبەر ئەوہ برىارم دا خۆم بچمە باغ و بزەنم دەتوانم چاوم پىي بەكەوئى يا خىر، ئىوارەى پىش رۆژى رۆيشتن، بەبىيانووى چىنىنى سەوزى ھاتمە نىو باغ و يەكەم كەسى چاوم پى كەوت باوكى بوو. حاجى بەزبانىك قسەى دەگەل كردم كە لە تەواوى قەرراغ بەھرەكانى ولاتى بەرەبەر و تەنەت لە قوستەنتەنيەش دەنيو ئەسىرانى مەسىحى و عەرەبەكاندا برەوى ھەيە. زبانىك كە نە عەرەبىيە، نە كاستىلى و نە ھى چەنتەوہيەك. بەلگو پىكھاتەيە كە لەھەموو زبەنەكان و ئىمە بەيارمەتىي ئەو زبەنە دەمانتوانى زۆر باش مەبەستى خۆمان دەرەبىرەن. بەللى جا مام حاجى بەو زبەنە لىي پرسىم كىم و چ دەكەم و بۆچى ھاتوومەتە ئەو باغە. من لە جوابدا گوتم كە غولامى «ئارنۆت مامى» Arnaute Mami (چون دەمزانى ئەو پىاوہ يەككىك لە دۆستانى زۆر نىكى حاجىيە) و ھاتووم ھىندىك سەوزى بۆ سالاد بەرم و پاشان لىي پرسىم كە ئايا يەككىك لەو غولامانەم كە كىراومەتەوہ و

ئەو جىيەى كە دىل لەسەر داستانى خۆى دەروا

ھىشتا پارزە رۆژ نەروىشتبوو كە نۆموسولمانى ئىمە، لۆتكەيەكى چاكى كرى كە جىگەى سى كەسى تىدا دەبووہوہ. ئەو بۆ ئەوہى شك و گومانى ھىچ كەس نەوروژىنى و كەس دەخۆى نەگەيەنى، برىارى دا بچىتە ھەرىمى «سەرچىل» Sargel كە لە بىست فەرسەخىي ئەلجەزىرە، لەسەر رىگاي «ئۆران» Oran ھەلكەوتووہ و بازركانى ھەنجىرى وشك لەوئى زۆر برەوى ھەيە، و بەراستى توانى ئەو برىارەى خۆى بەرىتە سەر. ئەو دەگەل عەرەبىكى سنوورنىش كە دەپىشدا باسى بۆ كىردبووين، دوو سى جار رۆيشتە ئەو سەفەرەو گەرپاوە. لە ولاتى بەرەبەر، عەرەبى سنوورنىش يا «سغورى = تغورى» Tagarin بەو عەرەبانە دەلىن كە دانىشتووئى غەرناتەن. ئەم عەرەبانەى باسما كىردن لە ھەرىمى «فاس» Fez ھەرورەھا بەئەلشەس Elches ناو دەبرىن، و پاشاي ئەلجەزىرە سەربازانى خۆى لە نىو ئەوانە ھەلدەبژىرى. ھەر جارەى كە لۆتكەى نۆموسولمان دەھاتەوہ لە لەنگەرگايەك رادەوہستا كە بەئەندازەى دوو قاتى تىر ھاوئىژى شىخالىك لەو باغەى كە زوبەيدە لىي دادەنىشت دوور بوو. لەوئى بۆ مەسلەھەت نوئىژى فىرى ئەو عەرەبەلاوانە دەكرد كە لە كەشتىيەكەى ئەودا سەوليان لى دەدا و جاروبار ئەدا و ئەتوارى تىرى دەر دىنا كە پىي وابوو بۆ ئەنجام دانى پلانەكەى پىويستە؛ بۆ نمونە دەرۆيشتە باغى زوبەيدە و داواى ميوہى دەكرد و باوكى كچەش بى ئەوہى بىناسى ميوہى پى دەدا. ئەو ھەك لە پاشان بۆى كىپرامەوہ زۆرى پى خۆش بوو دەگەل زوبەيدە قسان بكا و پىي بلى كە من ناروومە ئەو بگەيەنەتە ولاتى مەسىحىيان و دەبى سەبرى ھەبى و متمانەى پى بكا. بەلام ھەرگىز نەيتوانى چاوى پىي بگەوئى، چون ژنانى عەرەب بەئەمرى مىرد يا باوك نەبى روخسارى خۆيان بەعەرەبان يا بەتوركان نىشان نادەن. بەلام روو دەدەن بەئەسىرانى مەسىحى و قسەشيان دەگەل دەكەن و رەنگە لەو كارەدا زۆرتەر لەوہى عەقلى حوكم دەكا، زىدەرۆيى (*) دەكەن. من بەش بەھالى خۆم ئەگەر نۆموسولمان بىتوانىبا قسە دەگەل زوبەيدە بكا، پى تىك دەچووم، چون ئەو كاتى دەيدىت كە چارەنووسى دراوہتە دەست نۆموسولمانىك و بىگومان زۆر دەترسا. بەلام چون وىستى خوداى مەزن لەسەر شتىكى تر راوہستابوو، كەلەكى نۆموسولمان سەرى نەگرت و ئەو كاتىك دەيدىت كە بى قەرەو ھەرا، ئەمن و ئەمان، لە نىوان سەرجىل و

ئه‌رابایی من بۆ فیدیه داوای چه‌نده ده‌کا. له کاتی ئەم وتووێژەدا زوبه‌یده‌ی جوان له تالار هاته‌ دهر و زۆر له‌میژ بوو، منی نه‌دیتبوو و، چون هه‌روه‌ک ده‌پیشدا باسم کرد ژنانی عه‌ره‌ب روو له ئه‌سیرانی مه‌سیحی ناگرن و خو له دیتیان ناپاریژن، بۆ هیچ ترس و په‌روایه‌ک هاته‌ لامان: باوکیشی به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی من فکرم ده‌کرده‌وه، بانگی کرد که بێته‌ نزیکتر. ئیستا بۆم ناگێردیته‌وه پیتان بلێم که زوبه‌یده‌ی خو‌شه‌ویستم، به‌چه‌نده‌ ناز و غمزه و جوانیی بۆ وینه و چه‌نده‌ رازاوه هاته‌ به‌رچاوم. ته‌نیا ده‌لێم که به‌گه‌ردنی جوان و گوێچه‌ کورته‌کانی و ئالقه‌ ئالقه‌ی پرچه‌کانییه‌وه، زۆرتر له مووی سه‌ری، مرواری هه‌لۆسرابوو، به‌به‌له‌کییه‌وه که به‌ره‌سمی ژنانی عه‌ره‌ب رووت بوو، دوو خرخالێ زی‌ری خالیس که ئه‌لماسیان تۆ گێرابوو، ده‌بیندران و ئه‌و خرخالانه‌ وه‌ک پاشان باوکی زوبه‌یده پیتی گوتم، ده‌هه‌زار دووبلون^(٢٥١) قیমে‌تیان بوو، بازنه‌کانیشی هه‌روا به‌قیمه‌ت بوون. مروارییه‌کانی زۆر گرانبایی و جوان بوون و له ژمار نه‌ده‌هاتن، چون به‌شی زۆری زۆر و زهنه‌ری ژنانی عه‌ره‌ب له مرواری پێک دێ و هه‌ر به‌و ده‌لیلشه‌ لای عه‌ره‌به‌کان زۆرتر له هه‌موو گه‌لانی دنیا مرواری ده‌ست ده‌که‌وێ. ده‌یانگوت باوکی زوبه‌یده مرواریی زۆری هه‌یه و مروارییه‌کانی ئه‌و له ئه‌لجه‌زایر وینه‌یان گیر ناکه‌وێ؛ هه‌روه‌ها ده‌گوترا که ئه‌و له خه‌زینه‌که‌ی خویدا زۆرتر له دووسه‌ت هه‌زار ئه‌شره‌فی زۆری ئه‌سپانیایی هه‌یه و ئه‌و کچه‌ی که ئه‌مروێ ئیختیاری منی هه‌یه، ئه‌و رۆژه ئیختیاری ئه‌و هه‌موو مالموسامانه‌ی هه‌بوو. له باقی‌مانده‌ی سفره‌ی جوانی و جه‌مال که ماندوویتی و کویره‌وه‌ریی په‌یتاپه‌یتا، بۆ زوبه‌یده‌ی هیشتووته‌وه ده‌توانین تۆ بگه‌یه‌ن که ئه‌و له سه‌رده‌می نازداری و له نێو ئه‌و هه‌موو زۆر و سه‌روه‌ته‌دا، تا چ راده‌یه‌ک جوان بووه. هه‌موو ده‌زانن که جوانی و ته‌روتازهبی زۆرینه‌ی ژنان، سه‌رده‌می‌که و به‌ریژه‌ی گیر وگرفت و بارودۆخی ژیان زۆر و که‌م ده‌کا و سروشتیه‌ی که ئەم جوانیه‌ به‌هۆی کار تێکردنه‌کانی گیان هه‌لده‌چۆ و داده‌گه‌رێ؛ هه‌ر چه‌ند زۆرتر سیس ده‌بۆ و داده‌ته‌پێ. به‌هه‌رحال زوبه‌یده بۆ ئەندازه جوان هاته‌ به‌رچاوم، یا لانی که‌م ده‌بۆ بلێم من به‌دریژایی ته‌من، جوانیکی ئاوام نه‌دیتبوو. ئه‌و جوانی و ته‌رزی و له بارییه‌، ده‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو چاکه‌ی که ده‌گه‌ل منی کردبوو، هه‌ستی ئه‌مه‌گناسیی منی خرۆشاند و ئه‌وی له‌به‌ر چاوم وه‌ک فریشته‌ی په‌حمه‌ت که بۆ به‌خته‌وه‌ری و پرگاریی من له ئاسمانه‌وه هاتووته‌ خوار، نیشان دا. کاتیک زوبه‌یده هاته‌ به‌روه‌ باوکی به‌زبانی خو‌یان پیتی گوتم که ئه‌و پیاوه‌ نۆکه‌ری «ئارنووت مامیه» و بۆ سه‌وه‌زی سالاد هاتوو. زوبه‌یده

وه‌قسه‌ هات و به‌و زبانه‌ چیشتی مجپوره‌ی که باسم کرد و لێی پرسیم ئایا من نه‌جیب زاده‌یه‌کی مه‌سیحیم و چۆنه‌ تا ئیستا نازادیی خو‌م نه‌کرپوه‌ته‌وه، من پیم گوتم که نازادیی خو‌م، چه‌ند رۆژیکه‌ کرپوه‌ته‌وه و له رووی ئه‌و فیدیه‌یه‌ی که ساحه‌به‌که‌م ده‌ به‌رانبه‌ر مندا وه‌ری گرتوو، ده‌توانی تۆ بگا که ئه‌و چه‌ندی من به‌لاوه‌ خو‌شه‌ویست بووه، چون مه‌ولای من داوای هه‌زار و پینج سه‌ت «سو‌لتانی»^(٢٥٢) کردوو و داویشمانه‌تی. زوبه‌یده گوتی: «به‌راستی ئه‌گه‌ر تۆ هی باوکی من بووایه‌ی من کاریکی وام ده‌کرد ده‌ به‌رانبه‌ر دوو هیندی ئه‌و بارستایه‌دا نازادته‌کا. چون ئیوه‌ی مه‌سیحی ئه‌وی ده‌یلێن درۆیه و بۆ فریودانی عه‌ره‌بان واده‌نوین که فه‌قیرن. من گوتم: په‌نگه‌ وایی، خانم به‌لام من ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ی ئیوه‌ نیم. چون راستم به‌ئه‌رابایی خو‌م گوتوو و ده‌گه‌ل هه‌ر که‌سێکی تریش له‌م دنیا‌یه‌دا سه‌روکارم هه‌بۆ راستی پێ ده‌لێم. زوبه‌یده پرسی: ئه‌ی تۆ که‌ی ده‌رۆی؟ گوتم: پیم وایه‌ سبه‌ی ده‌رۆم. که‌شتیه‌کی فه‌ره‌نسی له‌به‌نده‌ردا له‌نگه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه که سبه‌ینی بایه‌بانه‌کانی ده‌کیشی و پیم وایه‌ به‌و که‌شتیه‌ ده‌رۆم. زوبه‌یده گوتی: ئایا باشتر نییه‌ که سه‌بر بگری تا که‌شتی ئه‌سپانیایی بگه‌نێ و تۆ ده‌گه‌ل ئه‌وان برۆی. نه‌ک ده‌گه‌ل فه‌ره‌نسییه‌کان که دۆستی ئیوه‌ نین؟ من له‌ جوابدا گوتم: خیر چون ئه‌گه‌ر خه‌به‌ریکی جیگه‌ی متمانه‌ له‌ ده‌ستدا بووایه‌ که که‌شتیه‌کی ئه‌سپانیایی له‌ پێدایه، له‌وانه‌ بوو چاوه‌روان بم، به‌لام باشتر وایه‌ سبه‌ی برۆم. چون تاسه‌و ئاره‌زووی گه‌رانه‌وه‌م بۆ نیشتمان و نێو نازیزانم ئه‌وه‌ند تونده‌ که ئیزنم ناده‌ن، چاوه‌روانی ده‌رفه‌تێکی تر، هه‌ر چه‌ند باش و به‌م زوانه‌ش بۆ، بمی‌نمه‌وه. زوبه‌یده گوتی: بێگومان تۆ له‌ ولاتی خو‌ت ژنت هه‌یه و به‌شقی^(*) دیداری ئه‌و وا زوو ده‌ته‌وێ لیره‌ برۆی؟ من گوتم: خیر من ژنم نییه‌. به‌لام قه‌ولم داوه‌ ده‌گه‌ل که‌یشتمه‌وه ولاتی خو‌م ژن بێم. زوبه‌یده پرسی ئه‌و ژنه‌ی ده‌ته‌وێ بیخواری جوانه‌؟ من گوتم ئه‌وه‌نده‌ جوانه‌ که ئه‌گه‌ر بمه‌وێ به‌و جوهری شانی هه‌لده‌گرێ باسی بکه‌م و راستیه‌که‌ی به‌تۆ بلێم ناچارم بلێم که ئه‌و زۆر وه‌ تۆ ده‌چی.» باوکی زوبه‌یده به‌و قسه‌یه قاقا پێ که‌نی و به‌منی گوتم: «ئه‌ی خاچ په‌رست، سویند به‌ئه‌للا ئه‌گه‌ر نامزده‌که‌ت وه‌ک کچی من که جوانترین ژنی ئه‌و ولاته‌یه‌ جوان بۆ، دیاره‌ زۆر جوانه‌. ئه‌گه‌ر تۆ له‌ جوانیی کچی مندا شک و گومانته‌ هه‌یه، باشی تۆ فکره‌ تا بزانی من راستم پێ گوتووی.» دوو گوتبێژانه‌دا که به‌زبانی هه‌رامزاده‌ و باوی ولاتی به‌ر به‌رپه‌وه‌ ده‌چوو، حاجی مراد

دیلماجی (*) ئیمه بوو. چون ئەو بهسەر ئەو زبانه دا باشتر له هه موومان زال بوو. به لام زوبه ییده، هەر چه ند لهو زبانه تی دهگه یشت زۆر تر به ئیشاره و ئیما قسه ی ده کرد نه ک به زبان.

له کاتیکدا که وتووێژی ئیمه بهو شکله درێژهی بوو، له ناکاو عه ره بیککی مه غریبی (مه راکیشی) به هه ناسه برکێ گه یشتی و هاواری کرد که چوار کهس له سه ربا زانی تورک له دیواری باغه وه خو یان هاویشته وه ناویاغ و خه ریکن میوه ی داره کان به کال و نه کو ئیوی لیوه ده کهن. به بیستنی ئەم خه به ره پیره پیاو له ترسان وه له رزین کهوت و زوبه ییده ش ترسی ری نیش، چون عه ره به کان ترسیکی زۆر و سروشتییان له تورکان هه یه، به تاییه تی له سه ربا زه کانیا ن، چون ئەو سه ربا زانه ئەوه نده بی شه رمن و ئەوه نده یان ئەو عه ره بانه، که په عیه تی ئەوانن، ترساندوه که هه موویان زهنده قیا ن چوه و وه ک به رده له ئەرباب ده ترسن. حاجی مراد ده ستبه جی رووی ده زوبه ییده کرد و گو تی: «کچه که م، تۆ زۆر زوو برۆوه ژووری مال و ده رگاش قه پات که تا من بچم ده گه ل ئەو سه گانه قسه بکه م. وه تۆش ئەی خا چ په رست. هەر چه ندی ده ته وئ سه وزی بچنه وه و هیوادارم ئەللا به خیر و خو شی و به سلامه ت بته گه یه نیته وه ولاتی خو ت!» من کر نۆشم کرد و ئەو چوو بۆ لای تورکه کان و منی ده گه ل زوبه ییده که ده پێشدا وای نیشان دا که به ئەمری باوکی ده چیتته وه ناو مال، ته نیا به جی هیش، به لام هه رکه باوکی له پشت داره کان ون بوو زوبه ییده گه را وه لای من و له کاکاتیکدا چاوی پر بوون له فرمی سک گو تی: «اتمجی یا نصرانی، اتمجی؟ یانی ئەی مه سیحی ده رو ئی؟» من گو تم: «به لئ خاتوون، به لام پیت وانه بی بی تۆ ده رو ئم. هه یینی داها توو چاوه روا ن بهو له دیتنی ئیمه نه په شو کیتی. ئیمه ده تبه ینه ولاتی مه سیحیا ن.» من ئەو چه ند وشه یه م زۆر به په له پی گو ت و وام پی گو ت که لیم تی گه یشت. ئەو جار ده ستی هاویشته سه ر ئەستۆم و به هه نگاوی له رزۆک به ره و عیما ره ت وه ریکه وتین. به حوکمی ته قدير، عدل له هه مان کاتیکدا که ده ست له گه ردن پیکه وه ده رو یشتن، باوکی زوبه ییده که تورکه کا نی ده ر کرد بوو گه را وه و ئیمه ی لهو حاله ته دا چا و پی کهوت و ئیمه ش زانیما ن که لهو حاله ته دا دیتووما نی.» ئەم روودا وه ئەگه ر ئیراده ی خودا وه ندی له سه ر نه بووا یه له وانه بوو سه روما لمان تیدا به ری. به لام زوبه ییده که کارزان و تیبین بوو، ده ستی له ئەستۆم به رنه دا، به پێچه وانه زۆر تر پیمه وه نووسا و سه ری له سه ر سینگم دانا و ئەژنۆکا نی هیندک فی زاند (*) و خو ی له بی هۆشییه کی ته وا و دا. منیش به ش به حالی خو م وام نیشان دا که ناچار ئەوم را گرتووه تا به عه رزی دا نه که وئ. باوکی به په له خو ی گه یانده لای ئیمه و چون

کچه که ی خو ی به م حاله وه چا و پی کهوت، پرسی که چیی به سه ر ها تووه؛ به لام چون جاو بیکی پی نه درا وه، هاواری لی به رز بووه وه که: «بیگومان له ترسی ئەو سه گانه که ها تیبوونه ناو باغ له هۆش چوه.» ئەوه دم سه ری کچه که ی له سه ر سینه ی من لا برد و له سه ر سینه ی خو ی دانا و زوبه ییده هه ناسه یه کی کیشا و چاوی پر له فرمی سکی کرده وه و گو تی: «امجی یا نصرانی، امجی»، یانی برۆ مه سیحی، برۆ باوکی له جاو دا گو تی: «بو جی بروا کچه که م. ئەو چ خرا په یه کی ده گه ل تو کرده وه. تورکه کا نیش رو یشتن که وا بوو ئیستا له هیچ مه ترسه و غه می هیچ نه بی، چون هه ر وه ک پیم گو تی تورکه کان رو یشتن و گه را نه وه شو ینی خو یان. من به باوکی زوبه ییده م گو ت: ئەرباب هه ر وه ک خو ت مه زهنده ت کرده وه، تورکه کان بوونه ته هۆی تر سانی، به لام ئیستا که ئەو ده یه وئ برۆم باشتره برۆم و نه مه هۆی ناره حه تی ئەو؛ من به ئیزنی ئیوه هه رکات پیویست بی، بۆ بردنی سه وزی دیمه وه، چون ئەربابی من پپی وایه له هیچ شو ینی ک سه وزه وا تی (*) سالادی ناوا باش وه ده ست ناکه وئ. حاجی مراد گو تی: هه ر کات دل ت ویستی وه ره ئیره. کچی من ئەو قسه ی بۆ ئەوه نه گو ت که له دیتنی تۆ و مه سیحی تر ناره حه ت ده بی، وه ئەوه ی که به تۆی گو ت «برۆ» مه به ستی ئەو بووه که تورکه کان برۆن، یا ویستوو یه بلئ: «ئیستا ده توانی بچی سه وزی بچی» به بیستنی ئەم قسه یه من ده ستبه جی له هه ر دووکیان ئیزنم خوا ست و زوبه ییده ش که ده گه ل هه ر هه نگاوی ک ده تگوت گیانی ده کیشن، ده گه ل باوکی رو یشتن و دوور که وتنه وه. من به بیانووی گه را ن به داوی سه وزیدا هه موو که لین و قو ژبنی باغه که م سه نگ و شوو ژن دا (*) تا بزائم به کویدا ده کرئ به ئاسانی وه ژوور که وین و پلانه که ی داها تووما ن بخره نه گه ر. پاش ئەو کاره گه را مه وه و گو زا رشتی کارم دا به نو موسو لمان و دو سته کا نی ترم و به چاوه روا نی خو شی و حه زیکی که خودای مه زن ده و جوو دی زوبه ییده ی دل نه ستین و جاو دا بو ی دانا بووم هه ناسه م هه لکیشا.

سه ره نجام کات تی په ری و رو ئی وه عه ده درا و گه یشت. ئیمه هه موومان موو به موو به پپی قه راری که پاش راو یژکا ری زۆر داما ن نابوو، جوو لای نه وه و سه رکه وتنما ن وه ده ست هینا. رو ئی هه یینی داوی، پاش قسه کردنی من ده گه ل زوبه ییده له باغا، نو موسو لمان، لای ئیوا ره، به لو تکه ی خو یه وه ها ت و به را نبه ر ئەم مه نزه یی که کچی حاجی مراد چاوه روا ن مان بوو، له نگه ری گرت. ده پێشدا ئەو مه سیحیا نه ی که ده بووا یه نیمکه تی سه ول لیدان بگرن خه به ریا ن پی درا بوو و له چه ند شو ینی ک خو یان حه شار دا بوو. هه موویان شاد و خو شحال چاوه روا نی من بوون و زۆر به په له بوون که هیرش بیننه سه ر لو تکه یه ک که له به ر چاویان

بوو؛ چون ئهوان ئاگایان له قهول و قهراری نیوان من و نۆموسولمان نهبوو و پێیان وابوو که دهبی ئازادیی خویمان بهزۆری باسک و کوشتنی ئهوه عهرهبانهی که ده لۆتکهکهدان ودهست بێن. کهوابوو ههر دهگهڵ سههر و کهلهی من و هاوړیکانم ودهرکهوت، ئهوانهیی که کهمینیان کردبوو بههلاتن بهرهولامان هاتن. لهو سهعاتهتا تازه دهروازهکانی شاریان داخستبوو و لهسهراسههری ئهوه بیابانهدا گیان دهبریک دیار نهبوو. کاتیک ههموو کۆبوینهوه دهپیشدا دوو دل بووین که سههرتا، بچین زویهیده هه لگرین یا ئهوه عهرهبانهی که سهولیان لی دهدا دهست ببهستین. له کاتیکدا هیشتا نهماندهزانی دهبی چ بکهین نۆموسولمانی ئیمه گهیشته لامان و پرسى بۆ چی کات بهفێرۆ ددهین و درێژهی پێ دا که ئیستا وهختی عمهله، چون زوربهی عهرهبهسهول لێدهرهکان خهوتوون، و دهفکری ئهوهدا نین ئاگایان له خویمان بی. ئیمه هۆی دوو دلیی خویمان پێ گوت و ئهوهی جوابی داوه که پێویستتر له ههموو شتیک ئهوهیه دهپیشدا لۆتکه دهستی بهسهردا بگیرێ و ئهوهش کاریکی ئاسانه و هیچ مهترسیی تیدا نییه. پاشان دهتوانین بچینه سهراغی زویهیده و بیرفینین. بریارى ئهومان بهیهکدهنگی قبول کرد و ئیمه بهرینوینی ئهوه گهیشته لۆتکه. ئهوهیه که سه بوو که خوێ گهیا نه ناو لۆتکه و شمشیرێ هه لکپشا و بهزبانى عهرهبی گوراندى که: «ههر که سه بیزوی دهکوژرێ!» لهو کاتهتا نزیک بهتهواوی مهسیحیهی کهان بهدواى ئهوهدا خویمان گهیا نه ناو لۆتکهکهوه. عهرهبهکان که زۆر بهجهرگ و ئازا نهبوون، کاتیک فهرامانى ناخودای خویمان بیست، ترسان و بی ئهوهی هیچ کامیان دهست بۆ ئهوه برۆکه چهکهی پێیان بوو، بهرن خویمان بهدهستهوهدا و تهناف پێچ کران، ئهوه کارهمان زۆر زوو ئه انجام دا و ههرهشمان له عهرهبهکان کرد، ههر دهنگیان لی بی، دهیانکوژین. پاشا گرتنی لۆتکه، نیویک له یارانى ئیمه بوونه کیشک لهسههر عهرهبهکان و من و ئهوانیتر بهرینوینی ههمان نۆ موسولمان گهراینهوه بۆ باغی حاجی مراد. بهختهوهرا نه دهرگای باغمان وا بهسانایى کردهوه، دهنگوت ههر دانه خراوه. بێدنگ و ههست و خوست، بی ئهوهی که سه له باغهوان و دهستوپیوهندان وهخه بهر بێن، خویمان گهیا نه، بهردهم عیمارهتی حاجی. زویهیده له تهنیشت پهنجهریهک چاوهروانمان بوو که ههستی کرد که سیک لهباغدایه سهبریکی پرسى که ئایا ئیمه مهسیحین! من جوابم داوه خویمانین و کاتی ئهوهیه ئهوه بپته خوارهوه. ههر که منى ناسییهوه بی راوهستان و بهپهله هاته خوار و دهرگای کردهوه. ماله بابم! خهله وخه رمانیک وهک مانگی شهوی چارده بهو جلوبه رگه جوان و له قیمهت نه هاتوو و دهرکهوت که زبانه دهرهقهت باسی جوانییهکهی نایه. من دهگهڵ

چاوم پێی کهوت دهستیم گرت و ماچم کرد. نۆموسولمان و ئهوانی تریش بهچاوی لیکه ریبی من بهدهستیدا نووسان، وهک ئهوهی خاتوون مهولامان بی و ئیمه ههمومان ئهومان بهگهوره و رزگاری بهخشی خویمان دهزانی. نۆموسولمان بهعهربهی لپی پرسى که ئایا باوکی له ناو باغدایه؟ ئهوه جوابی داوه که له باغدایه و خهوتوو. نۆموسولمان گوتی: «کهوابوو دهبی خه بهری کهینهوه و دهگهڵ خویمان بیهین و ههرچی شتی قیمهتی ئهوه باغهشه کۆی بکهینهوه.» زویهیده گوتی: «خیر هیچ که سه بۆی نییه دهست له هیچ شتیکی باوکم بدا. لهشتی قیمهتیش بێجگه لهوهی من هیناومه هیچ شتیک لهو باغهتا نهماوه و ههر ئهوهش که هیناویهتی بۆ ئهوهی ههموتان دهلهمهند بکا بهش دهکا. ئیوه تهنیا سهبر بگرن تا لیتان حالی دهبی!» پاش ئهوه قسانه رویشتهوه نیو عمارت و به ئیمهی گوت زۆر زوو دهگه رپتهوه، راشی ئهسپارد که بێدنگ بین و دنگ و ههرا ساز نهکهین. من له نۆموسولمانم ویست، پیم بلێ که دهگهڵ زویهیده چیان دهنیودا رابرد و پاش ئهوهی زانیم چ گوتراوه پیم گوت که ههرچی زویهیده دهلی دهبی ههموو وا بکهن و تهکهزم کردهوه که بی مهیلی ئهوه نای هیچ کاریک بکری. لهو کاتهتا زویهیده هاتهوه و سندوقیکی پر له ئهشهره فیهی زێر هینا بوو که بهنهقه نهق(*) ههلی گرتیوو، له بهختی بهد باوکی زویهیده ههر لهوکاتهتا لهخه وه لدهستی و دهنگه دهنگی نیو باغ دهبیسی. که ئهوه دنگ و ههرا بهی بیست هاته لای پهنجهره و تی گهیشته تهواوی ئهوه که سانهی ماله کهیان گهمارۆ داوه مهسیحین، دهست بهجی دهستی کرد بههاوار هاوار: «ئای بگهنی، مهسیحی کافر! مهسیحی کافر! ئای دن! ئای دن!» ئهوه ههرا ههرا بهی تووشی دهردهسه ریهکی زراوتو قینی دهکردین. بهلام نۆ موسولمان کاتیک زانی دهگێژاوی مهترسی دهکهوین دهگهڵ چهند که سیک رویشته ناو عیمارهت و پێش ئهوهی دهست و پیوهند و نۆکه و غولام وهخه بهر بین و پێ بزانه، حاجی مرادی بهدهست بهستراوی هینا خوارهوه. له حالیکدا پارچهیهکیان له دم و لووتی بهستبوو هه رهشمان لی دهکرد، ئهگه دهنگی لپهوه بی دهیکوژن. زویهیده نیوه بی هۆش دهباوهشی مندا بوو. کاتیک چاوی بهباوکی کهوت بهرچاوی خوێ گرت که باوکی نه بیینی و ئهوهی واق و پرما و، سه رلیشتیواو لهسههر جی خوێ رقه هه لاتبوو، نهیده زانی که چۆن که که به مهیل و ئاره زووی خوێ رهگهڵ ئیمه کهوتوو. بهههر حال چون له کاتی ئاوادا پێ له ههموو نهندامیک زۆرتر بهکار دههات، بهپهله بهرهو لۆتکه گهراینهوه و لهوی که سانیک که مابوونهوه، چاوهروانی ئیمه بوون و زۆر نیگه ران بوون که مهبادا به لایه کمان بهسه رها تبی.

هیشتا دووسهعات له شهو تی نهپه پیبوو که ههموومان له نیو لۆتکه دا بووین. بهندی دست و دهسما لیان له زاری باوکی زوبهیده کردهوه، بهلام نۆموسولمان دیسان دووپاتی کردهوه نهگه رتهیهکی لی بی کاری تهواوه. حاجی مراد که کچی خۆی له لۆتکه دا دیت هۆل هۆل دهستی کرد بهگریان. بهتایبهتی کاتیک دیتی که من نۆم بهتوندی دهباوهش گرتوووه و کچهکەشی بی نهوهی سکالا یهک بکا یا بهرگری له خۆی بکا یا بیهوی دربار بی، دهباوهشدا ئارامی گرتوووه. بهو حاله شهوه، حاجی مراد له ترسی نهوه نهکا نۆموسولمان هه ره شهکانی بهراستی بی، هه ر وا بیدهنگ بوو. لهوکاته دا که دهمانویست سهولهکان دهئاو باویژین، زوبهیده که باوکی و عه ره بهکانی بهدهست بهسراوی و بهدیلی چاو پی کهوت له نۆموسولمانی داوا کرد که تکا له من بکا که عه ره بهکان و باوکی نازاد بکهین نهگینا خۆی دهخاته ناو دریا و نایهوی ببینی باوکی خۆشهویستی که نهوه ههموووه نهوی خۆش ویستوووه بهخاتری نهوه بهدیلبگیری. نۆموسولمان قسهکانی نهوی بۆ وهرگتیرامهوه سه ره نهسپانیایی و من گوتم که ئاماده م نه مری نهوه بهجی بیتم. بهلام نۆموسولمان بهوه رازی نهبوو و رهخنه ی له من گرت و گوتی: «نهگه نهوان لیره نازاد بکهین داوای یارمهتی له خه لک دهکه ن و شار دهخرۆشین و لۆتکه و پاپوری توندرومان*» وهدا دهخن و له ههموو لاهه گه مارۆمان دهدهن و ئیمه ناتوانین دربار بین. تهنیا ریگه چاره نهوهیه کاتیک گه یشتینه بهکه م ولاتی مه سیحی نازادیان بکهین.» ئیمه ههموو ته سلیمی نه م پیشنیاره بووین و زوبهیده ش کاتیک بۆمان روون کردهوه جارێ ناچارین خواهیشتی نهوه رهد کهینهوه، دهنگی نهکرد و بهرواله ت رازی بوو:

دهستبهجی سهول کیشه بههیزهکانی ئیمه، ده بیدهنگیهکی تهواودا، بهلام بهشۆر و حه زکی گه وره وه سهولهکانیان بهدهسته وه گرت و پاش نهوهی ههموو له ناخی دهروونه وه خۆمان بهخوا نهسپارد بهره دورگهکانی بالئئار Baléares وه ری کهوتین. نهوه دورگانه نزیکترین هه ری میکی مه سیحی نشین بوو که دهمانتوانی خۆمانی پی بکهینهین، بهلام چون بای رۆژهلات زۆر توند و دریا ش هیندی ک تۆفانی بوو، نهمانتوانی بۆ لای «هایرۆک» بجینه بهروه و ناچار بووین بهدریژی لئواری «ئۆران» دا برۆین و زۆریش نیگه ران بووین که نهکا له شارۆچکه ی «سه رجهل» که له سه ر ریمان بوو و نزیکه ی شهست مایل له نه لجه زیره دوور بوو، بمانبین. ههروه ها له وهش نیگه ران بووین که له م دهقه ره تووشی یهکیک له وه کهشتیانه بین که له «ئیتۆن» هوه قوماش و مالی بازرگانی بۆ نه لجه زیره دهبن. هه ر چند ئیمه ههموومان متمانه مان بهیه کتر هه بوو و خۆشمان وره برز بووین و هیوادار

بووین نهگه ر تووشی کهشتیهکی ناوا هاتین، نهگه ره سه و ئامرازی شه ری ریگرانی دریا یی پی نه بی، دهستی به سه ردا بگرین و ئاسوو ده سه فه ری خۆمانی پی بکهین. له و کاته دا که بهمجۆره به سه ر دریا دا تینه ر ده بووین زوبهیده له نهیشتم دانیشتبوو و سه ری ده نیو دهستهکانی مندا شار دبووه وه تا چاوی به روخساری باوکی نهکه وی، گویم لی بوو سه برۆکه سه برۆکه هاواری له یلی مریه می ده کرد وله به ری ده پاراوه که یارمه تی ئیمه دا.

نزیکه ی سی مایلیک رۆیشتبووین که کازیوهی بهیان نهنگوت، بهلام تا لیواری وشکی زۆرتر له سی تیره اوژی شمخال دوور نه بووین. که سیش له وشکانی دیار نه بوو که بمانبینی. بهلام هه ر چۆنیک بوو به زۆرئ سه ول لیدان خۆمان گه یانده نیوه راستی دریا که هیندک ئارام بوو بووه وه و کاتیک بارستای دوو فه رسه خ له لیوار دوور که وتینه وه دهستور دریا به نۆره سه ول لی بدن تا بتوانین نانیک بخۆین. بهلام سه ولکی شهکان گوتیان با ده پیدشا نهوانه ی بیکارن، نان بخۆن و نهوان دهستیان له کار نه کیشاوه. به قسه ی نهوانمان کرد و لهوکاته دا بایهکی توند له ته نیشتمانه وه هه لی کرد و ناچار بایه بانه کانمان کردهوه و سهولهکانمان لهوی دانا و سه ری پاپۆره که مان به ره «ئۆران» وه رسووړاند، چون تهنیا چوونه پیش به ره وه نهوی مومکین بوو. نهوه کاره زۆر زوو نهجام دریا و ئیمه به یارمه تی بایه بانهکان به مه ودا ی هه شت مایل له سه عاتدا ده رۆیشتین و تهنیا ترسمان له وه بوو که تووشی ریگرانی دریا یی بین. خواردنمان دا به عه ره به سه ولکی شهکان و نۆموسولمان دهیلاواندنه وه و پی دهگوتن که خۆیان به نه سیر نه زانن و له یه که م ده رفه تدا نازادیان دهکه ن. نهوه ههموو نهوه قسانه ی به باوکی زوبهیده ش گوت، بهلام پیره میرد جوابی داوه: «من له نه دهب و جوامیری ئیوه نهی مه سیحیهکان له وانیه چاوه رو انیه کی ترم هه بی، بهلام هه رگیز هینده م به ساویلکه مه زانن که بریا بکه م نازادی من بده نه وه به من. بهتایبه تی که ده زانن من کیم و ده به رانه ر فیده ی نازاد کردندا چهند ده توانن پارهم لی بستین. ئیستا نهگه ر ده تانه وی بۆ نازادی من قیمه تیک دابنن هه ر لیره نهوه ی دل تان ده خواری بۆ نازاد کردنی من و نهوه کچه بی نه نوایه که گیانی شیرین و جگه رگۆشه ی منه، بیلین تا بتانده می.» پاش نهوه قسانه دهستی کرد بهگریانیک که ههموومان دل مان بۆ سووتا و زوبهیده شی وا لی کرد که رووی تی بکا. زوبهیده کاتیک باوکی بهو حاله ته وه دیت له سه ر نه ژنوی من هه ستا و رۆیشت تا باوکی ده ئامیز بگرئ، پاشان هه ر دووکیان روومه تیان به روومه تی یه که وه نا و دایان له کلپه ی گریان که بوو به هوی نهوه ئیمه ش دهگه لیان له بهر خۆمانه وه بگرین.» بهلام کاتیک حاجی مراد کچه که ی به جلویه رگی رازاوه ی جیژن و میوانی

چاو پئی کهوت به‌زبانی خوئی لئی پرسى: «کچه‌که‌م‌ئو، چ وه‌زعیکه؟ دوینئی کاتی ئیوارئ پیش‌ئوهی تووشی ئەم موسیبه‌ته‌نگریس و ترسینه‌ره‌ببین، تۆ جلوبه‌رگیکی ساده و ساکارت له‌به‌ردابوو، ئیستاش‌ئوه‌ده‌بینم‌بئ‌ئوهی تۆ ده‌رفه‌تی لیباس‌گۆرینت‌بووی و بئ‌ئوهی من هه‌والئیکی خووش‌له‌مه‌ر‌میوانی و جیژن‌به‌تۆ‌بده‌م، جلوبه‌رگی جوان و به‌قیمه‌ت‌ده‌به‌ردایه و خووت‌به‌جوانترین و گران‌بایترین زێر و زیوه‌ریک که من له ده‌وله‌مه‌ندترین ده‌ورانی ژياندا توانیم به‌دیاری بتده‌م، پازاندووته‌وه. زوو جوابم بده‌وه، چون من له‌و کاره‌سه‌رم سوورماوه و زۆرت‌له‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌رم هاتوو له‌به‌ری نارحه‌تم.»

ته‌واوی قسه‌کانی حاجی مراد له‌لایه‌ن نۆموسولمانه‌وه‌بو ئیمه‌ وه‌رده‌گێردراوه و زوبه‌یده که‌لیمه‌یه‌کی جواب نه‌ده‌داوه؛ به‌لام حاجی مراد ده‌گه‌ل چاوی به‌سندووچه‌که‌وت که جه‌واهیراتی خوئی تیدا هه‌لده‌گرت و پیتی وابوو له‌مالی نیوشاری له‌ئه‌لجه‌زیره‌جیی هیشتوو و نه‌هاتووته‌عیماره‌تی نیو باغی، زۆرت‌واقی و پرم و له‌کچه‌که‌ی پرسى، ئەم سندووچه‌چۆن که‌وتووته‌ده‌ست ئیمه‌ی مه‌سیحی و چیی تیدایه. ئەوجار نۆموسولمان هه‌لی دایه و پیش‌ئوهی زوبه‌یده وه‌لامیک بداته‌وه‌گوتی: «حه‌زه‌تی ناغا، تکایه‌خووت‌به‌و پرسیارانه‌له‌زوبه‌یده‌ماندوو‌مه‌که؛ من ئیستا جوابی ته‌واوی ئەو پرسیارانه‌ته‌ده‌مه‌وه، بزانه و ناگادار به‌که‌ئو بووته‌مه‌سیحی و هه‌ر‌ئویش زنجیرئ‌ده‌ست به‌سه‌ری ئیمه‌ی پساندوو و ئیمه‌ی له‌زیندان‌رزگار‌کردوو. ئەو به‌دلخوازی خوئی هاتووته‌ئیره و من وای تئ‌ده‌گم‌ئوه‌نده‌له‌و کاره‌پازیه‌وه‌که‌ئوه‌ی له‌زولماترا هاتبیتته‌نیو‌پووناکی، له‌مه‌رگه‌وه‌بو ژیان یا له‌دۆزه‌وه‌هاتبیتته‌به‌هه‌شت. پیری عه‌ره‌ب‌هاواری لئ‌بلند‌بوو: «کچه‌که‌م، ئوه‌ی ئه‌و مه‌سیحیه‌ده‌لیئ‌راسته؟ زوبه‌یده‌گوتی: به‌لی راسته. پیره‌میرد گوتی: «چۆن؟ تۆ بوویه‌مه‌سیحی؟ و ئه‌وه‌تۆی که‌باوکی خووت‌داوته‌ده‌ست‌دوژمان؟ زوبه‌یده‌گوتی: به‌لی. من مه‌سیحیم، به‌لام من تۆم نه‌خستووته‌ئەم‌حالوورژه‌وه، چون من هه‌رگیز نه‌مویستوو ته‌به‌جئ‌به‌یلم یا خراپه‌ته‌ده‌گه‌ل‌بکه‌م. به‌لکو ته‌نیا ده‌مه‌وئ‌کاریکی حه‌ق‌ده‌ره‌ق‌به‌خۆم‌بکه‌م. پیره‌میرد پرسى: باش، کچی من، چ‌کاریکی خیرت‌ده‌ره‌ق‌به‌خۆت‌کردوو؟ کچ‌گوتی: له‌م‌باره‌وه‌له‌له‌یلی مریه‌م‌پرسیار‌بکه: ئەو‌باشتر‌له‌من‌جوابت‌ده‌داته‌وه.»

هه‌رکه‌پیره‌عه‌ره‌ب‌ئوه‌ی بیست‌وه‌که‌به‌رق و با به‌سه‌ر‌خوئی ده‌دهریا‌هاویشته‌ئ‌هه‌ر‌جلوبه‌رگی عه‌ره‌بی له‌سه‌ر‌شه‌پۆلانی رانه‌گرتبا‌بیشک‌ده‌خنکا. به‌هاواری زوبه‌یده هه‌موومان‌گه‌یشینه‌هاواری و داوینئ‌که‌واکه‌یمان‌گرت و به‌نیوه‌گیانی هینامانه‌ده‌ر. ئەم

روداو وه‌ها‌بوو، به‌هۆی نارحه‌تی و په‌ژاره‌که‌زوبه‌یده‌وه‌که‌ئوه‌ی باوکی مردبئ‌، خوئی به‌سه‌ر‌کیشا و ده‌ستی کرد‌به‌گریان. ئیمه‌پیره‌میرد‌مان‌سه‌روبن‌راگرت و ناوئیکی زۆرئ‌له‌گه‌رووی هاته‌ده‌ر و پاش‌دووسه‌عات‌هه‌هۆش‌هاته‌وه. له‌ماوه‌ی ئەم‌روداو‌ده‌دا، چون‌بایه‌که‌سوورا‌بوو ئیمه‌ناچار‌بووین‌له‌لیوار‌نزیك‌بینه‌وه. به‌زۆری سه‌ول‌لیدان‌نه‌مانه‌یشت‌لۆتکه‌وه‌لیوار‌بکه‌وئ‌و فرئ‌بدریتته‌سه‌ر‌وشکی. به‌لام‌به‌خت‌یار‌بوو. گه‌یشینه‌له‌نگه‌ر‌گایه‌کی چوکه‌ه. له‌وئ‌خاک‌هیندیک‌له‌ده‌ریادا‌چووته‌پیش و ئەو‌هه‌لکه‌وته‌ی پیک‌هیناوه‌و عه‌ره‌به‌کان‌به‌و‌شوینه‌ده‌لئین: لوته‌(*) قه‌حبه‌ی رۆمی Cava Rhumia (٢٥٣) که‌به‌زبانی ئیمه‌یانی ژنی داوینئ‌پرسی مه‌سیحی. له‌نیو‌عه‌ره‌باندان‌پروایه‌تیک‌هه‌یه‌ده‌لیئ‌ئوه‌ق‌ه‌حبه‌به‌ناوبانگه‌ی بوو به‌هۆی تیک‌پروخانی‌ئ‌ه‌سپانیا، له‌وئ‌نێژراوه. عه‌ره‌به‌کان‌مه‌گه‌ر‌ناچار‌بن‌ئ‌ه‌گینا‌له‌وئ‌له‌نگه‌ر‌ناگرن و تازه‌له‌و‌کاتانه‌شدا‌ئوه‌ئ‌هه‌ر‌به‌شووم و به‌دووم(*) ده‌زانن. به‌لام‌بو ئیمه‌له‌نگه‌ر‌گای قه‌حبه‌ی رۆمی نه‌ته‌نیا‌شووم‌نه‌بوو‌به‌لکو‌به‌پچه‌وانه‌چون‌ده‌ریا‌زۆر‌تۆفانی‌بوو، به‌نده‌ری نه‌جات و به‌خته‌وه‌ریمان‌بوو. ئیمه‌چهند‌که‌سیکمان‌له‌سه‌ر‌وشکی‌به‌کیشکی دانا و خووشمان‌بئ‌ئوه‌ی سه‌ول‌له‌ده‌ستمان‌بیتته‌وه‌له‌و‌تووشه‌و نازووچه‌ی نۆموسولمان‌هینا‌بووی‌خواردمان، پاشان‌له‌به‌ر‌خودا و حه‌زه‌تی مریه‌م‌پاراینه‌وه‌سه‌فه‌ره‌که‌مان‌که‌سه‌ره‌تایه‌کی خووشی هه‌بوو، به‌پایانئیکی خووش‌کوژتایی‌پئ‌بیتن.

هه‌موو‌ئاماده‌بوون‌تا ته‌سلیمی پارانه‌وه‌ی زوبه‌یده‌بن و باوکی و باقیی عه‌ره‌به‌کان‌له‌سه‌ر‌لیواری ده‌ریا‌نازاد‌بکه‌ن، چون‌دلئ‌نهرم و ناسکی‌ئوه‌کیژه‌به‌رگه‌ی ئوه‌ی نه‌ده‌گرت‌ببینئ‌باوکی وه‌ک‌پیاو‌کوژتیک‌ده‌ست و پیتی به‌سترا‌بئ‌و هاوشارییه‌کانیشی به‌دیل‌گیرابن. ئیمه‌قه‌ولمان‌پئ‌دا‌کاتی وه‌رئیکه‌وتن‌ئوه‌کاره‌ئ‌ه‌نجام‌بده‌ین، چون‌نازاد‌کردنیان‌له‌و‌بیابانه‌چۆل و هۆله‌دا‌بو ئیمه‌هیچ‌مه‌ترسییه‌کی لئ‌نه‌ده‌که‌وته‌وه. دو‌عای ئیمه‌بو‌ده‌رگای خودا‌بئ‌ناکام‌نه‌بوو، چونکه‌بایه‌که‌دیسان‌سووراندی و ده‌ریا‌ئارامی‌گرت و ئوه‌بوو به‌هۆی شادی و دلخۆشی ئیمه‌و به‌قربوه‌قربو(*) سه‌فه‌رمان‌دریژه‌پئ‌دا. کاتیک‌ده‌رفه‌تمان‌پئ‌له‌بار‌بوو، ده‌ست و پیتی عه‌ره‌به‌کانمان‌کرده‌وه و یه‌که‌یه‌که‌له‌وشکانی پیاده‌مان‌کردن. به‌لام‌کاتیک‌باوکی زوبه‌یده‌مان، که‌به‌ته‌واوی هاتبووه‌وه‌سه‌رخۆ، پیاده

٢٥٣- قه‌حبه، ناویکه‌که‌دراوته‌پال‌فلورین Florinae کچی‌کوژت‌ژۆلین، دۆن‌رۆدریک‌پاشای ئیسپانیای هه‌فریواند و کامی‌دلئ‌وهرگرت و ژۆلین‌به‌تۆله‌ی ئوه‌کاره‌ناره‌وايه‌عه‌ره‌به‌کانی بو‌ئ‌ه‌سپانیا رینوینی کرد. (مۆریس‌باردۆن)

ده‌کرد گوتی: ئەهی مه‌سیحییەکان، بۆ پێتان وایه ئەو زەعیفە* ناجسنه له ئازاد کردنی من خۆشحال دەبی؟ ئیوه بپروا ده‌کەن که دالی به‌من دەسوتی؟ ئەبەدا وا نییه! ئەو تەنیا دەیه‌وێ له‌وکاتانەدا که هه‌وه‌سه گلاوه‌کانی خۆی دابمرکێنی، له‌و دهرده‌ و رهنجه‌ تا‌قەت پ‌رووکێنه‌ی که بوونی من بۆی پێک دێنی، رزگاری بی. ئەگەر ئەو هاتوو‌ه‌ته‌ سه‌ر دینی ئیوه، نه‌چن پێتان وابی که بپروای به‌باشتر بوونی دینی ئیوه هه‌یه، خیر، به‌لکو تەنیا له‌به‌ر ئەوه‌یه که ده‌زانێ ژنان له‌ ولاتی ئیوه ئاسانتر ده‌توانن بی عیسمه‌تی بکه‌ن.» پاشان له‌ حالیکدا من به‌یارمه‌تی مه‌سیحییەکانی تر هه‌ر دووک باسکه‌مان گرتبوو تا نه‌کا کاریکی خراب ئەنجام بدا، رووی ده‌زوبه‌یده کرد و گوتی: «ئەهی سه‌لێته‌ی بی شه‌رم و سووک و بی‌که‌لک، ئەهی هه‌رامزاده، ده‌چی بۆ کوێ و چۆن کوێرکوێرانه‌ خۆت داوه‌ته‌ ده‌ست ئەو سه‌گه‌ مه‌لعوونانه که دوژمنی ئیمه‌ن؟ تف له‌و سه‌عاته‌ی که نوتفه‌ی تو‌م گووراند و له‌عنه‌ت له‌و هه‌موو زه‌حمه‌ته‌ی بۆ که‌وره کردنت کیشام!» من که دێتم پیره‌ پیاو نایه‌وێ لێی بپێته‌وه*، به‌په‌له له‌سه‌ر وشکی پیاده‌م کرد، وه‌ ئەو له‌وێوه‌ به‌ده‌نگی به‌رز له‌ خودا و پیغه‌مبه‌ر، ده‌پاراوه که له‌ ده‌ریادا غه‌رق بین ویه‌که‌مان ده‌رنه‌چین. ورده‌ورده‌، دوور که‌وتینه‌وه‌ و ده‌ماندیت هه‌ر ده‌ست و بالی راده‌وه‌شێنی، به‌لام نه‌مانده‌بێست چ ده‌لی. بپچاره‌ مووی سه‌ر و ر‌دینی هه‌لده‌قه‌نده‌وه‌ و خۆی به‌عه‌رزیدا ده‌دا و جارێکیان وه‌ها توند و بل‌ند هاواری کرد که گویمان لێ بوو ده‌گوت: «وه‌گه‌رێ کچه‌ نازنه‌ینه‌که‌م! وه‌گه‌رێ! من هه‌موو تاوانه‌کانت ده‌به‌خشم. هه‌رچی بوول و زیری بردووته‌ بیانده‌یه و به‌گه‌رێوه‌ تا باوکی دلشکاوی خۆت بلاوێنییه‌وه، ئەگه‌ر جیم بێلی منیش له‌و لیواره‌ ده‌مرم.» زوبه‌یده ته‌واوی ئەو قسانه‌ی ده‌بێست و وه‌ک هه‌وری به‌هاری ده‌گه‌ریا و ده‌بیاراند. ئەو هه‌رچی فکری کرده‌وه، جوابیکی مناسبه‌تری له‌و چه‌ند وشه‌یه‌وه نه‌دیته‌وه که گوتی: باوکه، خودا بکا که له‌یلی مریه‌م که منی کرده‌ مه‌سیحی، تو‌ش له‌و غه‌مه‌ رزگار بکا! خودای به‌شاهید ده‌گرم، من نه‌مه‌توانی پێش به‌خۆم بگرم و ئەو مه‌سیحییانه‌ هه‌رچی کردوویانه، من پیم کردوون. گیانم به‌سترا بووه‌وه، به‌و بپیاره که به‌لای منه‌وه‌ پیرۆز و به‌لای تو‌وه‌ باوکی خۆشه‌ویستم کفر بوو. نه‌مه‌توانی نه‌یکه‌م و ئەو مه‌سیحییانه‌ به‌رێ که‌مه‌وه‌ ولاتی خویمان.

زوبه‌یده ئەو قسانه‌ی ده‌کرد، به‌لام باوکی نه‌یده‌بێست، چون له‌به‌رچاومان ون بووبوو. له‌ کاتیکدا من زوبه‌یده‌م دلخۆشی ده‌داوه، یاران دیسان ده‌ست به‌کار بوونه‌وه‌ و بایه‌کی وه‌ها خۆش و سازگاری ده‌هات و وه‌ها به‌توندی ده‌ر‌ویشته‌ن که یه‌قینمان هه‌بوو بۆ به‌یانی پێش تاوه‌لات ده‌گه‌ینه‌ لیواره‌کانی ئەسپانیا. به‌لام، چونکه به‌ده‌گمه‌ن یا به‌واتایه‌کی تر خیر و

خۆشی ته‌واو، هه‌رگیز روو ده‌بنیاده‌م ناکا، مه‌گه‌ر ئەوه‌ی شه‌ر و تالیی به‌دواوه‌ بی، به‌ختی به‌د یا رهنجه‌ ئەو ناله‌ و نه‌فرینانه‌ی پیره‌ پیاو کردی و کچه‌که‌ی به‌له‌عنه‌ت کرد (چون ده‌بی له‌ نه‌فرینی باوک بترسی) ئەو خۆشی و که‌یفخۆشییه‌ی لێ تال کردین. زۆرتر له‌ سی سه‌عات له‌ شه‌و رابردبوو و ئیمه‌ له‌ ناوه‌پراستی ده‌ریادا به‌بایه‌بانی هه‌لکراو و سه‌وولی به‌قولاپ به‌ستراو، به‌ره‌وپێش ده‌چووین. چون بای سازگار ئیمه‌ی له‌ سه‌ول لێدان بی نیاز کردبوو. که له‌ ناکاو له‌به‌ر رووناکایی مانگه‌شه‌وه، چاومان به‌که‌شته‌یه‌کی خ‌ر که‌وت که بایه‌وانه‌کانی به‌وبایه که ده‌هات لار بووبوونه‌وه، له‌به‌رانه‌رمان تی ده‌په‌ری. که‌شته‌ی ئەوه‌نده‌ نیزیک بوو که ئیمه‌ ناچار بووین بۆ ئەوه‌ی ویک نه‌که‌وه‌ین زۆر به‌په‌له‌ رێی خۆمان بگۆڕین و ئەویش هه‌روا لای دا تا وه‌ ئیمه‌ نه‌که‌وه‌ی و ر‌یگامان بۆ بکاته‌وه. له‌و کاته‌دا له‌ عه‌رشه‌ی که‌شته‌یه‌که‌وه، به‌ده‌نگی بل‌ند لێیان پرسین که کێین، له‌ کوێوه‌ هاتووین و بۆ کوێ ده‌چین! به‌لام چون ئەم پرسیارانه‌مان به‌زبانی فه‌ره‌نسی لێ کرابوو، نو‌موسولمان گوتی «که‌س ه‌یچ نه‌لی چون له‌وانه‌یه‌ ئەوانه‌ ر‌یگری ده‌ریایی بن که ده‌ ه‌یچ نافکرن و له‌ ه‌یچ خۆش نابن» به‌ئهم‌ری نو‌موسولمان وستهمان لێ نه‌هات و که‌مێک دوور که‌وتینه‌وه‌ و که‌شته‌ی که‌وته‌ پشت سه‌رمان، به‌لام له‌ ناکاو دوو گولله‌ توپ بۆ لای ئیمه‌ هاوێژرا که‌ بێشک یه‌ک به‌دوای یه‌کدا هاوێژرابوون. چون یه‌که‌می ده‌که‌لی* لۆتکه‌که‌مانی تیک شکاند و ده‌که‌ل و بایه‌بانه‌که‌ی خسته‌ ناو ده‌ریا و دووه‌میش وه‌ به‌ده‌نه‌ی لۆتکه‌ که‌وت و بی ئەوه‌ی که‌سمان بریندار بی، لۆتکه‌ی کوناودیو کرد. ئیمه‌ که‌ هه‌ستمان کرد هه‌ر ئیستا هه‌موومان غه‌رق ده‌بین، به‌ده‌نگی بل‌ند هاوارمان کرد که نه‌جاتمان بدن و له‌به‌ر ئەوانه‌ی ده‌که‌شته‌یدا بوون پارینه‌وه، ئەگه‌ر نایانه‌وێ غه‌رق بین ده‌فریامان بێن. ئەوجار فه‌رانسه‌وییه‌کان که‌شته‌یان راگرت و لۆتکه‌ی نه‌جاتیان خسته‌ سه‌ر ئاو و دوازه‌ که‌س له‌وان که‌ تفه‌نگی شمخالیان به‌ده‌سته‌وه‌ بوو له‌ حالیکدا فته‌یه‌ی شمخاله‌کانیان هه‌لایساندبوو، له‌ لۆتکه‌ی ئیمه‌ نزیك بوونه‌وه، ئەوان کاتیک دیتیان که ژماری ئیمه‌ زۆر که‌مه‌ و به‌راستی خه‌ریکه، غه‌رق ده‌بین، ئیمه‌یان سواری لۆتکه‌ی خۆیان کرد و گوتیان که ئەم په‌نده‌یان بۆیه‌ به‌سه‌ر ه‌یناوین، چون به‌ه‌یندمان نه‌گرتوون و جوابی پرسیاره‌کانیانمان نه‌داوه‌ته‌وه. نو‌موسولمانی ئیمه‌ بی ئەوه‌ی که‌س پی بزانی سندوقچه‌ی جه‌واه‌یراته‌کانی هه‌لگرت هاویشه‌ ناو ده‌ریا. سه‌ره‌نجام هه‌موو یارانی ئیمه‌ چوونه‌ ناو که‌شته‌ی فه‌ره‌نسی و ئەوان ده‌پێشدا هه‌رچی ده‌یانه‌ویست بیزانین پرسیاریان کرد و لێمان تی گه‌یشتن و پاشان وه‌ک به‌خوێنی سه‌رمان تینوو بن تێمان به‌ر بوون و رووتیان کردین و ته‌نانه‌ت خ‌رخالی پای زوبه‌یده‌شیان ده‌ره‌ینا. به‌لام من تالانی ئەو

شتانم به‌پنجه‌وانه‌ی زوبه‌یده پی‌ گرینگ نه‌بوو، له‌وه دهرتسام ده‌ستدریژی تر بکه‌ن و پاش رِفاندی جلوبه‌رگ و جه‌واهی‌رته‌که‌ی گه‌وه‌ری نامووسی که به‌لایه‌وه له‌ه‌موو شتی نه‌و دنیایه‌ گرینگتر بوو، لی‌ بستین و به‌لام به‌خته‌وه‌رانه نه‌و جوړه‌که‌سانه‌ه‌واو و هه‌وسیان له‌بازنه‌ی داگیر کردن و به‌تالان بردنی مالی دنیا، ناچیتته‌ دهره‌وه. ته‌ماع و نارزه‌ووی تالان و دزین و داگیر کردن له‌واندا به‌هیچ شتی تیر نابی و دانا‌که‌وی. هه‌روه‌که له‌مه‌رِ خوْمان نه‌وه‌یان کرد و نه‌گه‌ر لی‌باسه‌ شپورده‌کانی ده‌وری دیلی‌مان به‌که‌لک هاتبا، نه‌ویشیان له‌به‌ر‌داده‌مالین.

هیندیک له‌وان رایان له‌سه‌ر نه‌وه بوو که هه‌موومان ده‌بایه‌بانیکه‌وه‌ پی‌چن و بمانخه‌نه‌ ناو دریا، چون نه‌زمی نه‌وه‌یان بوو به‌په‌رچه‌می «بره‌توَن» له‌ هیندیک له‌ به‌نده‌ره‌کانی نه‌سپانیدا بازارگانی بکه‌ن و گوټیان نه‌گه‌ر نیمه‌ به‌زیندوویی ده‌گه‌ل خوْیان به‌رن، ئاشکرا ده‌بی‌ که دز و ریگرن و به‌و تاوانه‌ سزا دهرین، به‌لام ناخودای که‌شتی که زوبه‌یده‌ی خوْشه‌ویستی روت کردبوو، گوټی به‌وه‌نده‌ ده‌سکه‌وته‌ی ده‌ستی که‌وتوو، رازییه و نایه‌وی له‌هیچ به‌نده‌ریکی نه‌سپانیا پیدا له‌نگه‌ر بگرئ، به‌لکو ده‌یوه‌ی به‌توندی له‌ته‌نگه‌ی جه‌به‌ل تاریق تی‌ په‌ری و بگه‌ریتته‌وه به‌نده‌ری لاروشیل LaRoche که له‌ویوه هاتبوو. له‌ ئاکامدا بریاریان دا که لوټکه‌ی نه‌جاتی خوْیان بدن به‌نیمه و هه‌رچی پی‌ویست بی‌ بو برینی نه‌وه‌نده ریگایه‌ی که ده‌پیشماندا مابوو، بمانده‌نی؛ سبه‌ی نه‌و رۆژه هه‌ر که لی‌واره‌کانی نه‌سپانیا له‌ دوور وه‌درکه‌وتن، قه‌ولی خوْیان برده‌ سه‌ر. دیتنی لی‌واره‌کانی خاکی وه‌تن نه‌وه‌نده بو نیمه‌ شادیبه‌خش و شیرین بوو که هه‌موو به‌دبه‌ختی و رۆژه‌ره‌شی خوْمان له‌بیر کرد و به‌خته‌وه‌ری ده‌ست خسته‌وه‌ی ئازادی له‌ ده‌ست چوو، نه‌وه‌نده گه‌وره‌یه که ده‌تگوت نه‌ویه‌لایانه به‌سه‌ر که‌سانیکی تر هاتوون.

به‌لی‌ جا، نریک نیوه‌رۆ بوو که دزه‌کان نیمه‌یان ده‌ لوټکه‌دا جی‌ کرده‌وه و دوو به‌رمیل (*) ئاوی شیرین و چه‌ند نانیکی بیسکوټیان دا پیمان. ناخودای که‌شتی که نازانم چ شتیکی کاری تی‌ کردبوو له‌ کاتی سوار بوونی زوبه‌یده بو نیو لوټکه، چل نه‌شرفی زیری پی‌ دا و به‌هیچ کلۆجیک نیزنی به‌سه‌ربازنی خوْی نه‌دا که نه‌و جلوبه‌رگه‌ی نیستا ده‌به‌ریدایه‌ لی‌ بستین. هه‌موومان چوینه‌ ناو لوټکه و له‌و پی‌اوه‌تییه‌ی که ده‌گه‌لیان کردبووین، سپاسمان کرد و هه‌ستی نه‌مه‌گناسیمان زۆرتتر له‌ رق و قین نیشان دا. نه‌وان به‌په‌له‌ ده‌خوْیان نووسان و رۆیشتن و نیمه‌ش به‌هه‌موو توانامانه‌وه بی‌ نه‌وه‌ی چاو له‌هیچ قوتب نه‌مایه‌ک (*) بکه‌ین چاومان ده‌خاکی نیشتمانی بری و ده‌ستمان کرد به‌سه‌ول کیشان. کاتی ئی‌واره

به‌پنجه‌یه‌کی باش له لی‌وار نریک بوو بوینه‌وه و به‌روالته‌ و ابوو که ده‌توانین پیش نه‌وه، شه‌و دره‌نگ بی، بگه‌ینه وشکانی و دابه‌زین. به‌لام مانگ له‌ژیر هه‌وراندا ون و هه‌وا زۆر تاریک بوو و چون نه‌مانده‌زانی گه‌یشتووینه چ مه‌لبه‌ندیک، به‌مه‌رجی عه‌لقمان نه‌زانی که دابه‌زین. به‌لام هیندیک له‌ دۆستان لایان وابوو هه‌ر چه‌ند لی‌واره‌کان به‌رده‌لان و په‌وه‌ز و که‌ند و له‌ند و دوور له‌ ئاوی بن، دیسان پیاده بوون باشتره و بو چه‌سپاندنی بروای خوْیان ده‌یانگوت که ته‌نیا به‌م شیوه‌یه ده‌توانین له‌ مه‌ترسیی دزانی ده‌ریایی «تیتوان» که له‌ سه‌ره‌تای شه‌ودا له‌ لی‌واره‌کانی ولاتی به‌په‌ره‌وه، ده‌که‌ونه ری و کازیوه‌ی به‌یانی ده‌گه‌نه ره‌خه‌کانی (*) نه‌سپانیا و پاش نه‌وه‌ی ده‌سکه‌وتیکیان ده‌ست که‌وت، بو چه‌سانه‌وه ده‌گه‌رینه‌وه مال‌ه‌کانی خوْیان، ده‌ نه‌ماندا بین. سه‌ره‌نجام پاش راویژکارییه‌کی زۆر، هاتینه‌ سه‌ر نه‌م رایه‌ که ورده‌ورده له‌ وشکانی نریک ببینه‌وه و نه‌گه‌ر دریا ئارام بی له‌ هه‌ر شوټنیک که توانیمان دابه‌زینه‌ سه‌ر وشکانی. هه‌ر نه‌و کاره‌مان کرد و هیشتا شه‌و له‌ نیوه تی‌ نه‌په‌ریبوو که گه‌یشته‌ پای کیوټکی به‌رن. له‌به‌ر کی‌وه‌که گۆراییه‌کی ته‌سک و باریک بو پیاده بوون هه‌بوو. لوټکه‌که‌مان کیشا سه‌ر ره‌لم و خیزی قه‌راغ دریا و کاتیک به‌په‌له‌ خوْمان هاویشته سه‌ر وشکی، که‌وتینه سه‌ر نه‌ژنۆ و خاکی وه‌ته‌نمان ماچ کرد. پاشان له‌ کاتیکدا چاومان پر له‌ فرمی‌سکی شادی بوو، شوکری خودامان به‌جی هی‌نا که ده‌وسه‌فه‌رده‌ا هاتبوو یارمه‌تیمان. نه‌وچار نه‌و ئازووقه‌ی پیمان بوو دامان به‌زاند و لوټکه‌که‌شمان راکیشا و هی‌نمانه سه‌ر وشکانی و خوْشمان مه‌ودایه‌ک به‌داوینی کی‌وه‌که‌دا هه‌لگه‌راین و له‌ دریا دوور که‌وتینه‌وه. چون باوه‌کو گه‌یشتووینه شوټنیک نه‌مین، نیستاش نه‌مانده‌توانی هه‌یه‌جانی دلی خوْمان دامرکینین و به‌یه‌قین باوه‌ر بکه‌ین نه‌و شوټنه‌ی لی‌ دابه‌زیوین ولاتی مه‌سیحیانه. رۆژ دره‌نگتر له‌وه‌ی نیمه‌ پیمان وابوو ده‌رکه‌وت و هه‌موومان له‌ کی‌وه‌که سه‌رکه‌وتین تا به‌لکو له‌ویوه چاومان به‌ئاوه‌دانییه‌ک، تاوُل و کوخته‌ی شوانان و شتیکی له‌م چه‌شنه بکه‌وی. به‌لام هه‌رچی روانیمان نه‌ ئاوه‌دانی، نه‌ ره‌شمالیک نه‌ ته‌نانه‌ت کوټره رییه‌ک و نه‌ زیرووحیک، هیچ شتی‌کمان نه‌دیت. به‌و حاله‌شه‌وه بریارمان دا به‌ره‌و قوولایی ولات وه‌ری که‌وین تا سه‌ره‌نجام تووشی که‌سیک بین که پیمان بللی له‌ کوټین. شتیکی که من زۆری پی‌وه نارحه‌ت بووم، نه‌وه بوو که ده‌مدیت زوبه‌یده به‌سه‌ر نه‌و به‌ردودار و درکودالده‌ا به‌پیمان ده‌روا. من ده‌پیشدا هیندیکم له‌ کوټل خوْم کرد، به‌لام نه‌و نه‌وه‌نده به‌ماندوو بوونی من نارحه‌ت بوو که پی‌ی وابوو باشتره پیاده بروا، نه‌وه بوو که نی‌دی نه‌هاته‌وه سه‌ر پشتم و ده‌ستی له‌ ده‌ستی نام و زۆر له‌سه‌ر خوْ به‌خوشحالییه‌وه

هنگاوبه ههنگاو دهگه لم دهات. هیشتا چارهگه فرسه خیک نه رۆیشتبووین که دهنگی زهنگوله یه کمان گوئی لی بوو. به بیستنی ئەو دهنگه که رای دهگه یاند میگه له مه ریک له دهقه رهدایه، به سه رنجه وه پوانیمان ده ور و بهری خویمان تا بزانی که سی لی هیه یا نا. له نه کاو چاومان به شوانیکی جحیل کهوت که له پای داریکی چیوپه مؤ دانیشتبوو و ورده ورده خه ریکی تاشینی لقه داریکی کورت بوو و خوئی به وه سه رگه رم کردبوو. ئیمه هه رای شوانه مان کرد و ئەویش دهگه ل بیستنی دهنگی ئیمه له جیی خوئی راسته وه بوو. به لام وا دیار بوو یه که مجار چاوی به زوبه یده و نۆموسولمان که وتبوو، ئەوهش وای تی گه یاندبوو که ته وای عه ره به کانی ولاتی به ره پهر هیرشیان هیناوه و رژوانه ته ناو ولاتی ئەسپانیا، هه ر بۆیه ده خوئی نووسا و دهستی کرد به هه لاتن و هاواری ده کرد: ئای خه لکینه، چ ولات نه ما؛ عه ره ب! عه ره ب! رژاونه ناو خاکی ئیمه! دهست ده نه چه که! عه ره بتان گه یشته سه ر! ئیمه له بیستنی ئەو هه را و هه نگامه یه زۆر ناره حهت بووین و نه مانده زانی چ بکه یین، به لام چون دیتمان هه را و هوریا ی شوانه هه موو مه لبه نده که ده ها رووژینی و هه ر بینا سواره کانی سنوور پاریز گه یشته سه رمان، بی راهه وستان جلوه رگی تورکیمان له به دهنی نۆموسولمان دارنی و کۆنه نیم ته نه یه کی بی قولمان دایه که هی یه کیک له هاوورپیان و یادگاری ده وهی ئەسیری و دیلی بوو، پاشان نیوی خودا و ره سوولانمان هینا و به و رپیدا که شوان رۆیشتبوو وه ری که وتین و هه ر ئەلعان (*) نا ئەلعان چاوه رواو بووین، سوارانی سنووروانی لیواری ده ریا، به سه رماندا برژین، ئەزقه زا هه ر واش بوو، هیشتا دوو سه عاتی پی نه چوو بوو له کاتی دهر چوون له درکه لان و گه یشته ده شت، له نا کاو په نجا سواریکمان چاوی پی کهوت که به ته ره خته ن بۆ لامان ده هاتن. کاتیک چاومان به سواره کان کهوت له جیی خویمان راهه ستاین. کاتیک چاویان پیمان کهوت و به جیی عه ره بان تا قمیک مه سیحیی شرودر و لیقه و ماویان دیت، واق و رماو راهه ستان و یه کیان پرسه نه کا شوانه چاوی به ئیوه که وتبی و ئەو هه راوبه زمه ی ساز کردبی که خه لک چه ک هه لگرن؟» من جوابم داوه که به لی و کاتیک ویستم به سه رهاتی خویمان بگیرمه وه و بۆی روون که مه و چ که سین و له کوئوه ها تووین، یه کیک له مه سیحیه کانی هاواری ئیمه ئەو سواره ی ناسیه وه که پرسیا ری له من ده کرد و نه یه یشت قسه یه کی ترم له زاری بیته دهر و هاواری کرد که «شوکرانه و سپاس بۆ خودای میری مه زن که ئیمه ی گه یانده شوینی رزگار بوون! چون ئەگه ر به هه له نه چوویم ئیستا ئیمه پیمان ناوه ته سه ر خاکی پاکی هه ری می «ویلیزمالاگا» Velez - Malaga و ئەگه ر سالانی دووردریزی دیلی و دهست به سه ری،

بیرگه ی نه شیواندیم که نه توانم تۆش وه بیر بینمه وه ده زانم، به ریزتان که پرسیا ره له ئیمه ده که ن، ده بی خالی من «پیدرو دۆبۆستامانت» Pedro de Bustamante بن. هیشتا ئەسیری مه سیحی قسه که ی ته واهه نکرده بوو که سوار دابه زی و ئەو لاوه ی ده باوهش گرت و گوئی: «ئای خوشکه زا خو شه ویسته که م. منیش تۆم ناسیه وه. تۆ هه ر ئەوه ی که من و خوشکم یانی دایکی تۆ و ته وای خزمه کانت که هیشتا ماون هه موو بۆ مه رگی تۆ گریاوین. خودای گه و ره به که ره می خوئی هه مووی عه مردریز کردووین تا به دیداری دووباره ی تۆ شاد بینه وه. ئیمه بیستبوومان که تۆ له ئەلجه زیره ده ست به سه رکاروی و ئیستا له رووی جلوه رگ و سه روپۆته راکی خو ت و دۆسته کانت را تی ده گه م که ئیوه به شیوه یه کی سه یر و سه مه ره و موجزه رزگارتان ها تووه. ئەسیری لاو گوئی: ئەوه ته واهه راسته و خوا یار بی، ده رفه تی ئەوه مان ده بی که سه برده ی خویمان بۆ وه گیرم.»

کاتیک سواره کان زانیان ئیمه ئەسیری مه سیحین، هه موو دابه زین و ئەسه په کانیان به ئیمه ته عاروف کرد تا بمانگه یه ننه شاری «ویلیزمالاگا» که فرسه خ و نیویکی ما بوو بیگه ینی. هیندیک له سواره کانیان که شوینی به جی مانی لۆتکه مان پی گوتبوون، گه رانه وه لیواری ده ریا تا لۆتکه که به یینه وه بۆ شار. سواره کانی تر هه ر کام ئیمه یان له پاش ته رکی خو یان سوار کرد و زوبه یده ش سوار ی ئەسپی خالی هاواری به که مان بوو. ته وای خه لکی شاری که خه به ری ها تنه وه ی ئیمه یان له زبان پی ش قه ره ولیکه وه (*) بیستبوو، بۆ پیشوازی ئیمه له شار وه ده ره که وتن. ئەو خه لکه نه به دیتنی مه سیحیی له به ند خه لسیو تووشی سه رسورماوی ده بن و نه له دیتنی عه ره بی ئەسیر، چون له ته وای ئەو هه ریمه ی سه ر ده ریا خه لک عاده تیان به دیتنی هه ر دووک لا گرتوووه. به لام هه موو له جوانیی زوبه یده که ئەو رۆزه وه ک گۆل پشکووتبوو سه ر سامیان گرتبوو. چون ماندویتی ریگا و به دوایدا خو شحالی له وه ی که بی ترس و دلخوره خوئی له ولاتیکی مه سیحیدا ده دیته وه، وه های شکۆفا کردبوو که ئەگه ر نه لاین خو شه ویستی کویری کردبووم، به راشکاوی ده مگوت که له سه رانسه ری دنیا دا جوانیکی له و چه شنه خودا ئافه ریده ی نه کردوووه. هه موومان چووینه کلیسا تا شوکری خودای به جی بینین و زوبه یده کاتیک گه یشته میحراب هاواری کرد که ئەوانه هه موویان وه له یلی مریم ده چن. ئیمه پیمان گوت که ئەوانه هه مووی ره سم و وینه ی له یلی مریمه ن و نۆموسولمان ئەوه ندی ده یتوانی بۆی لیک ده داوه که مانا و ناوهرۆکی وینه کانی تی بگه یه نی. زوبه یده که رۆحیکی هه ستیا ر و پاک و خاوینی هه یه ته وای ئەو بابه تانه ی ده بیست، زۆر زوو فیتری بوو. له وپوه ئیمه یان هیناوه شاری و به سه ر مالاندا

دابه‌شیان کردین، به‌لام ئه‌و لاهه مه‌سیحیه که خه‌لکی ئیره بوو، من و زوبه‌یده‌ی برده‌وه مائی بابی خوژی و ئه‌وانیش که ده‌وله‌مه‌ند و به‌ئیروو بوون، به‌هه‌مان خو‌شه‌ویستی و رووخو‌شیه‌وه که له کوری خو‌یان په‌زیراییان ده‌کرد، قه‌در و حورمه‌تی ئیمه‌شیان ده‌گرت.

ئیمه‌شه‌ش رۆژ له شاری «ویلیز» ماینه‌وه و له‌و ماوه‌یه‌دا نۆموسولمان شایه‌دی نامه‌یه‌کی بۆ خوی دروست کرد و رۆیشته شاری غه‌رناته تا به‌یارمه‌تی «لیژنه‌ی پیروزی برپا‌شکنین»، جارێکی تر بگه‌ریته‌وه باوه‌شی پیروزی کلیسا. مه‌سیحیه‌کانی تر به‌سه‌ره‌ستی هه‌ر یه‌که به‌ره‌و شوینیک چون. من و زوبه‌یده به‌ته‌نیا ماینه‌وه و بیجگه له‌و چل ئه‌شرفیه‌یه که ناخودای فه‌رنسی به‌پیاوه‌تی دابوووه به‌زوبه‌یده، عیشایه (*) خودامان شک نه‌ده‌برد. من له‌و پوولّه ئه‌و ئه‌سه‌په‌م بۆ زوبه‌یده کړی و تا ئیستا وه‌ک باوک و مه‌یته‌ر، نه‌ک وه‌ک می‌رد خزمه‌تم پێ کردوو و ئیستا ده‌یبه‌مه‌وه ولاتی خوّم، تا بزانه‌م باوکم ماوه یا به‌خت به‌یه‌کیک له براکانم زۆرتر له من رووی خو‌شی نیشان داوه، هه‌ر چه‌ند خوای مه‌زن به‌وه‌ی که زوبه‌یده‌ی داوه به‌من، وه‌های به‌خته‌وه‌ر کردوو که هیچ که‌س هه‌ر ئه‌ندان‌ه‌ش به‌خته‌وه‌ر بێ، ناگا به‌من، سه‌بر و پشوو و درێژی زوبه‌یده له ده‌سته‌نگی و نه‌داریدا و شه‌وق و شو‌ریکی که بۆ دینی مه‌سیح هه‌یه‌تی، ئه‌وه‌نده گه‌وره و جیگه‌ی سپاس و ئافه‌رینه که به‌راستی من سه‌رم تیدا سو‌رماوه و ده‌مه‌وێ تا ئاخری ته‌مه‌نم، خوّم وه‌قفی خزمه‌تی ئه‌و بکه‌م. به‌و حاله‌شه‌وه، به‌خته‌وه‌رییه‌کی من له‌و فه‌کره‌وه هه‌ستی پێ ده‌که‌م که من ملکی زوبه‌یده‌م و ئه‌ویش ملکی منه، به‌هێرشێ فکریکی تر شیواوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه نازانه‌م ئایا له زیدو شاری خوّم که لاهه‌یه‌کم ده‌ست ده‌که‌وێ که زوبه‌یده‌ی تیدا نیشته‌جێ بکه‌م و ئایا ده‌ستی ته‌قدیر و قه‌زا و به‌لای ئاسمان ئه‌وه‌ندی به‌زه‌یی به‌عومر و مال و سامانی باوکم و براکانم کردوو که که‌سیکیان مابێ لانی که‌م من بناسی؟ به‌لێ جا، به‌پێزان ئه‌وه بوو به‌سه‌ره‌اتی من، جا ئه‌گه‌ر سه‌رم ئیشتانن یا پیتان خو‌ش بوو، ئیدی ئه‌وه به‌سه‌راوته‌وه به‌فکری پوناکی ئیوه که داوه‌ری بکه‌ن. من خوّم ده‌مه‌ویست زۆر به‌کورتی بۆتان بگێرمه‌وه. له ترسی ئه‌وه‌ی مه‌بادا ماندوو‌تان بکه‌م له باس کردنی زۆر بابه‌تان خوّم پاراست و زۆر ورده نه‌قل و به‌سه‌ره‌اتی ترم له رووداوه‌کان هه‌له‌په‌رتاوت (*)

له‌مه‌ر روودوای تر که دیسان له کاروانسه‌را هاته پیش و زۆر

شتی تریش که شیواوی زانینه

دیل پاش ئه‌و قسانه‌ی دوایی، بیده‌نگ مایه‌وه، دۆن فی‌رنان پیتی گوت: «به‌راستی جه‌ناب سه‌روان (*)، شیوه‌ی گێرانه‌وه‌ی داستانه‌که‌ت ئه‌وه‌نده سه‌رنجراکێش بوو که شتیکی له خودی داستانه‌که‌ت که‌مه‌تر نه‌بوو. له‌و داستانه‌دا هه‌موو شتیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره و سه‌رسو‌ره‌ینه‌ر و پره له روودوای وا که بیسه‌ر بۆ لای خو‌ژی ده‌با و کروییده‌نگی ده‌کا و ئیمه له گویدان ئه‌وه‌نده‌مان هه‌ز وه‌رگرت که ئه‌گه‌ر تاسبه‌ی دانیشته‌باین و بۆ جاری دووه‌میش گێرپاته‌وه، دیسانیش بۆ ئیمه هه‌ر به‌تام و خو‌ش ده‌بوو.» پاش دۆن فی‌رنان، کاردینیۆ و باقیی میوانه‌کانیش به‌وه‌ها می‌هه‌ره‌بانی و خو‌شه‌ویستییه‌که‌وه ئیراده‌ت و برابه‌تی و ئاماده‌یی خو‌یان بۆ خزمه‌ت پیکردنی ئه‌و، ده‌ربیری که سه‌روانی ئه‌سیر دلێ پر بوو له هیوا و هومید و بێ ئه‌ندازه خو‌شحال بوو. دۆن فی‌رنان و پیرای ته‌عاروفاتی ئاسایی پیتی گوت، ئه‌گه‌ر ئاماده بێ و ره‌گه‌ل ئه‌و که‌وێ، کارێکی وا ده‌کا که براکه‌ی «مارکی» بیته زپاوه‌کی زوبه‌یده و هه‌روه‌ها به‌ئینی پێ دا که به‌حورمه‌ت و پێز و دابینکردنی هه‌موو پێداویستییه‌ک که شایانی که‌سایه‌تی ئه‌و بێ، ده‌ینیریته‌وه زید و هه‌ریمی خو‌ی. دیل به‌نه‌زاکه‌ت و ئه‌ده‌به‌وه سپاسی کرد، به‌لام نه‌یویست هیچ‌کام له ته‌عاروفاتی جوامی‌رانه‌ی ئه‌و قبوول بکا.

له‌و کاته‌دا رۆژ له ئاوا بووندا بوو. شه‌و که داها‌ت که‌ژاوه‌یه‌ک که چه‌ند سواریکی به‌ده‌وره‌یه‌وه بوو له ده‌رکی کاروانسه‌را پاره‌ستا و سواره‌کان داوای وه‌تاغیان کرد که بمیننه‌وه. ژنی کاروانسه‌ردار جوابی داوه که تا‌قه بستیک جیگا نییه.

یه‌کیک له سواره‌کان که له ئه‌سه‌په‌که‌ی دابه‌زیوو گوتی: «چۆن شتی وا ده‌بی! هه‌ر چۆنیک بێ، ده‌بێ جیگایه‌ک بۆ به‌پێز، جه‌نابی دیوانه‌گی (٢٥٤) که له ناو که‌ژاوه‌دایه دابین بکری.» ژنی کاروانسه‌ردار به‌بیستنی ئه‌م ناوه ده‌ست و پیتی لێ ون بوو و گوتی: «به‌پێز، راستت

٢٥٤- «دیوان به‌گی» وه‌رگێراوی واژه‌ی oauditeur که مه‌به‌ست کاربه‌ده‌ستانی دیوان و دادگا یا ئه‌وانه‌ی که مالیات دیاری ده‌که‌ن و کۆی ده‌که‌نه‌وه. (محمه‌د قازی)

دهوی ئیمه نوین و بانمان نییه، ئەگەر به‌پێز دیوانبەگی خۆی پێخەف و نوینی پێیه، پێلاوی سەرچاوم!» من و میترده‌که‌م به‌شانازییه‌وه ژووری خۆمانی بۆ تهرخان ده‌که‌ین. سوار که مه‌یته‌ری دیوانبەگی بوو گوتی: «زۆر باشه»، پاش ئه‌و قسانه‌ پیاویک له‌ که‌ژاوه‌ دابه‌زی که له‌ جلویه‌رگی‌را ئاشکرا بوو چ که‌سه و پله‌وپایه‌ی چیه‌یه. که‌وا‌ی درێژ و ئاته‌گی جوان و قۆله‌که‌وا‌ی به‌قه‌لشت، هاواریان ده‌کرد که ئه‌و، هەر وه‌ک نۆکه‌ره‌که‌ی گوتیبووی دیوانبەگیه‌یه. ده‌ست له‌ ده‌ستی دیوانبەگیدا کچیک دابه‌زی شازده سالان. لیباسی سه‌فه‌ری ده‌به‌ردابوو. ئەوه‌نده جوان و نازنه‌ین وه‌ک حۆری ئاسمان که هه‌موو ئەوانه‌ی له‌وێ بوون له‌و جوانیه‌ سه‌ریان سوپما‌بوو و ئەگەر لووسیند و دوورروته و زوبه‌یده له‌وێ نه‌بان، ده‌یانگوت له‌و جوانتر له‌ دنیا‌دا گیر ناکه‌وێ. دۆن کیشۆت له‌ کاتی وه‌ژوور که‌وتنی دیوانبەگیدا، له‌وێ حازر بوو، کاتیک دیتی ئه‌و پیاوه به‌شان و شکۆیه ده‌گه‌ل کچه جوانه‌که وه‌ژوور که‌وتن، گوتی: «به‌پێزتان ده‌توانن به‌خه‌یالی ئاسووده بینه ئیوقه‌لا و به‌سه‌ینه‌وه. ئیره قه‌لايه‌کی چووک و فه‌قیرانه‌یه، به‌لام له‌و دنیا‌یه‌دا هه‌یچ زه‌حمه‌ت و کویره‌وه‌ریه‌که نییه که ده‌به‌رانبه‌ر زانست و چه‌ک (یانی شمشیر و قه‌له‌م) دا سه‌ردانه‌نه‌وینێ. به‌تایه‌ته‌ی ئەگه‌ر زانست و چه‌ک هاوپی جوانی بن و به‌رێوه به‌ره‌که‌یان جه‌مال و جوانی بێ، هەر وه‌ک زانستی جه‌نابی به‌پێزتان ئیستا ئه‌و کیزه شوخ و جوانه به‌رێوه‌به‌ری ده‌کا که ده‌ به‌رامبه‌ریدا نه‌ ته‌نیا قه‌لاکان، ده‌بێ ده‌رگای خۆیان ئاواله‌ بکه‌ن، به‌لکو ره‌وه‌زه به‌ره‌دکان ده‌بێ له‌به‌ر یه‌ک بکشینه‌وه و چیاکان پان بینه‌وه تا رێگا بۆ ئه‌و نازداره بکه‌نه‌وه. دیسان ده‌لیم که به‌پێزتان بێ بنینه‌ ناو ئەم به‌هه‌شته، چون لیره‌دا، ئەستیره و مانگی وا ده‌بین که لیبان ده‌وه‌شینه‌وه ده‌خزمه‌ت ئه‌و خۆره به‌دره‌وش و نورانییه‌دا بن که ده‌ست له‌ ده‌ستی به‌پێزتاندا دیته به‌روه‌ه. هه‌روه‌ها له‌و به‌هه‌شته‌دا، پله و بایه‌خی چه‌کی پیاوانی مه‌یدانتان بۆ روون ده‌بیته‌وه و جوانی و جه‌مال ده‌ئاخرین پله و ترۆپکی خۆیدا ده‌بین»

دیوانبەگی له‌ بیستنی ئەم قسانه مات و بیده‌نگ، چاوی به‌سه‌رتاپای دۆن کیشۆتدا گێرا و به‌دیتنی ئەم سه‌روسه‌کوته و ئەو جلویه‌رگ و حاله‌ته هینده‌ی تر واقی و پرما و به‌دیتنی لووسیند و دوورروته و زوبه‌یده‌ش که به‌بیستنی هاتنی میوانانی تازه و جوانی و جه‌مالی ئه‌و کچه هاتبوونه ده‌روه‌ه، هینده‌ی تریش سه‌ری(*) لێ ئەستووور بوو. دۆن فیرنان و که‌شیش و کاردینیۆ به‌زبانیکێ زۆر ئاسایی به‌خیره‌هاتنی دیوانبەگیان کرد و عه‌رزێ خزمه‌تیان بۆ راگه‌یاندا. ئەو کاتیک هاته ژووری کاروانسه‌را له‌وه‌ی که چاوی بۆ که‌وت دیسان تووشی سه‌رسورماوی بوو. ئەوجار موسافیره ته‌رز و له‌بار و جوانه‌کانی

کاروانسه‌را به‌خیره‌هاتنی کچه جوانه‌که‌یان کرد. سه‌ره‌نجام دیوانبەگی تۆ گه‌یشت که میوانانی ئەم کاروانسه‌رایه هه‌موو پیاوی خاوه‌ن که‌سایه‌تی و ماقوولن. به‌لام سه‌رو گوتلایکی دۆن کیشۆت گێژی کردبوو. کاتیک هه‌موو میوانه‌کان مه‌رجی ئەده‌بیان بۆ یه‌کتی به‌جی هینا و سلۆ و چاک و خۆشییان کرد و پاش ئه‌وه‌ی وه‌زعی کاروانسه‌رایان لیک داوه، له‌سه‌ر بریاری پێشوو جه‌ختیان کرده‌وه، یانی وادانرا که خاتوونه‌کان هه‌موویان له‌و عه‌مبارهدا که زۆر جار باسمان کردوو، جی بکه‌نه‌وه و پیاوه‌کان وه‌ک ئه‌وه‌ی کیشکچی ئەوان بن له‌ ده‌روه‌ه به‌مینه‌وه. دیوانبەگی به‌مه‌یل و ره‌زامه‌ندییه‌وه ئه‌وه‌ی قبوول کرد که کچه‌که‌ی (چون ئه‌و دلبه‌ره ره‌عنايه له‌ راستیدا کچی بوو) شه‌و ده‌گه‌ل ئه‌و خاتوونه‌ به‌حاوێته‌وه و کچه‌که‌ش ئه‌وه‌ی زۆر پێ خۆش بوو. خاتوونه‌کان به‌جی‌وبان و نوینه فه‌قیرانه‌که‌ی کاروانسه‌را و نیوه‌ی ئه‌و جی‌وبانه‌ی دیوانبەگی ده‌گه‌ل خۆی هینابووی بارودۆخیکێ خۆشیان بۆ خه‌وتنی خۆیان پیک هینا.

وه به‌لام دیل به‌هه‌مان یه‌که‌م نیگا که چاوی له‌ دیوانبەگی کردبوو، دلی به‌هه‌یه‌جانی ره‌مزاییه‌وه شایه‌دی دابوو که ئه‌و پیاوه ده‌بێ برای بێ. هەر له‌به‌ر ئه‌وه ره‌ویشه‌ لای یه‌کیک له‌ مه‌یته‌ره‌کان و لیتی پرسی، ناوی ئەم کاربه‌ده‌سته دیوانیه‌ چیه‌یه و خه‌لکی کام هه‌ریمه. مه‌یته‌ر جوابی داوه که ئه‌ربابه‌که‌ی پایه‌به‌رز «ژوان پێزیدۆویه‌ما» Juan Perez de viedma ناوه، وه‌ک له‌ دینانی بیستوو، خه‌لکی یه‌کیک له‌ شاره دێیه‌کانی چیا «لیئونه» ئه‌و قسانه و ئه‌وه‌ی دیل به‌چاوی خۆی دیتبووی، ئه‌وی له‌سه‌ر بۆچوونی خۆی پێداگرتر کرد، که جه‌نابی دیوانبەگی هه‌مان براکه‌یه‌تی که به‌ره‌چا کردنی نسحه‌تی باوکی، وه‌داوی خویندن که‌وتوو و کاری دیوانی کردووته پێشه‌ی خۆی. ئەسیر که له‌و تیکه‌له‌نگووته‌ن حالێ گۆراو و شادمان بوو، دۆن فیرنان و که‌شیش و کاردینیۆ بانگ کرده گۆشه‌یه‌ک تا باسی ئه‌و رووداوه‌یان ده‌گه‌ل بکا و متمانه‌ی پێ دان که جه‌نابی دیوانبەگی هه‌مان براکه‌ی خۆیه‌تی. مه‌یته‌ری دیوانبەگی ئەم نوکته‌شی به‌ئەسیر گوتبوو که ئه‌ربابه‌که‌ی ده‌رواته می‌کزیکوو له‌و پێته‌خته ده‌بیته‌هیسابدارێ ته‌واوی ولاتانی هیندی نوێ. سه‌ره‌نجام دیل له‌وه‌ش تۆ گه‌یشتبوو که ئه‌و کچه عه‌ولادی دیوانبەگیه‌یه و دایکی له‌ کاتی له‌ دایکبوونی ئه‌و کچه‌دا له‌سه‌ر مندال چوو و سه‌روه‌ت و سامانیکێ زۆری بۆ می‌رده‌که‌ی و جیازی کچه‌که‌ی به‌جی هینتوو. ئەسیر له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی چۆن خۆی به‌براکه‌ی بناسینی ده‌گه‌ل ئه‌و به‌پێزانه مه‌شوه‌ره‌تی کرد و پرسی ئایا باشتر وانیه‌یه، پێش خۆناساندن دیوانبەگی تاقی بکه‌نه‌وه بزائن له‌به‌ر فه‌قیرێ و شپو درێ، براکه‌ی له‌ خۆی دوور ده‌خاته‌وه یا به‌باوه‌شی ئاواله

پیشوازی لئی ده‌کا. که‌شیش گوتی: زهمه‌تی ئەم تاقیکارییه به‌من بسپێرن! له‌سه‌ر ئەوه‌شرا جه‌ناب سه‌روان، له‌وه‌دا شک نییه که براکه‌تان به‌نامیزیکی ئاوه‌لا تۆ وهرده‌گرێ، چون که‌سایه‌تی و تیگه‌یشتووویییه‌کی که ده‌هه‌ستان و دانیش‌تندا نیسانی ده‌دا، به‌هیچ کلۆجیک ریوایه‌ت له‌وه‌ نا‌کا که پیاویکی بئی شه‌رم و حه‌ق نه‌ناس بئی و نه‌زانئێ که ده‌ستی ته‌قدیر چ به‌لاو چه‌رمه‌سه‌رییه‌ک که بۆ بنیاده‌می ناهینیته‌ پیش. سه‌روان گوتی: به‌و حاله‌شه‌وه پێم خۆشه‌ نه‌ له‌ نا‌کا، به‌لکو وهرده‌ورده‌ خۆمی پئی بناسنیم. که‌شیش گوتی: دووپاتی ده‌که‌مه‌وه که من ئەو کاره‌ به‌جۆریک ئەنجام ده‌دم که هه‌موومان رازی بین.»

له‌و قسانه‌دا سفره‌ی شامیان چینیوو. هه‌موو میوانه‌کان له‌سه‌ر میزی شام دانیش‌تن، بێجگه‌ له‌ دیل و خاتوونه‌کان که له‌ ژووری خۆیان شامیان کرد. له‌ نیوه‌ی شام خواردندا که‌شیش هه‌ودای قسانی به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و گوتی:

«به‌پێز دیوانبگی، من له‌ قوسته‌هنته‌نیه‌ له‌و چه‌ند ساله‌دا که ئەسیری تورکان بووم هاو‌پێیه‌کم بووکه‌ ناوه‌که‌ی وه‌ک ناوی به‌ریزتان بوو، ئەو هاو‌پێیه‌یه‌کیک له‌ ره‌شیدترین سه‌ربازان و یه‌کیک له‌ باشت‌ترین ئەفسه‌رانی سپای ئەسپانیایی بوو، به‌لام ئەوه‌نده‌ی که نه‌ترس و ئازا بوو، ئەوه‌نده‌ش به‌ده‌بخت و چاره‌په‌ش بوو. دیوانبگی پرسی: جه‌نابی که‌شیش ناوی ئەو ئەفسه‌ره‌ چ بوو؟ که‌شیش گوتی: ناوی ر پیریزدو ویه‌دا Rur Perez de viedma خه‌لکی یه‌کیک له‌ شاره‌دێیه‌کانی کێو پاره‌کانی «لینۆن» بوو. ئەو باسی ئەو رووداوانه‌ی کرد که به‌سه‌ر خۆی و براکانی و باوکی هاتبوو. رووداوێک که ئەگه‌ر پیاویکی راستگۆی وه‌ک ئەو به‌ئیمان بۆی نه‌گێرا بامه‌وه، ده‌مگوت ئەوه‌ له‌و نه‌قل و نه‌زیلانیه‌ که پیریزدان له‌ زستاناندا له‌ پای ئاگردان ده‌یگێرنه‌وه. ئەو هاو‌پێیه‌ بۆی گێرامه‌وه که باوکی مال و سامانی خۆی له‌ نیو سئ کوری خۆیدا به‌ش کردووه و رینۆینی و نسحه‌تی باشت‌ری له‌ کورته‌ قسه‌کانی کاتون «caton» پئی گوتوون. ئەوه‌ی که ده‌توانم به‌عززی ئێوه‌ی بگه‌یه‌نم ئەوه‌یه‌ که ئەو نه‌جیب زاده‌یه‌ له‌ ماوه‌ی چه‌ند ساله‌دا به‌پالپه‌شتی لێهاتوویی و ئازایه‌تی و کارزانی خۆی گه‌یشته‌ پله‌ی سه‌روانی له‌ پیاده‌ نیزامدا و شتیکی نه‌مابوو ببیته‌ سه‌ره‌نگ، به‌لام له‌وان رۆژاندا چاره‌په‌شی رووی تئ کرد و چون دروست له‌و کاتانه‌دا که چاوه‌روانی گه‌یشتن به‌به‌ره‌می ره‌نج و زهمه‌ته‌کانی خۆی بوو، تووشی سه‌ده‌مه‌ و خه‌ساری گه‌وره‌ هات. کورته‌ی که‌لام، هاو‌پێی من له‌و رۆژه‌ میژوویی و پرشانازییه‌ی شه‌ری به‌ناوبانگی لێپانت که زوربه‌ی مه‌سیحیه‌کان تیدا ئازادیی خۆیان ده‌ست که‌وته‌وه، ئەو له‌ نیعمه‌تی ئازادی بێهه‌ش کرا. من ئازادیی خۆم له‌ شاری «گۆلت»دا له‌ ده‌ست دا و پاش ئەوه‌

له‌ رووداوگه‌لی جۆرباجۆردا بووینه هه‌فال و هاو‌پێ. له‌وێوه ئەویان برده‌ ئەلجه‌زیره و له‌و شاره‌دا وه‌ک ده‌زانم رووداوێکی وه‌ها سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی بۆهاته‌ پیش که له‌ عاله‌مدای شتی وا رووی نه‌داوه.» که‌شیش هه‌روا که درێژه‌ی به‌گێرا نه‌وه‌ی رووداوه‌کان ده‌دا، رووداوی زوبه‌یده و سه‌روانیشتی به‌کورتی گێراوه. دیوانبگی وه‌ها به‌سه‌رنجه‌وه‌ گوتی دابوو که‌شیش که به‌عومری خۆی ئاوا گوتی بۆ هیچ که‌س هه‌لنه‌خستبوو. که‌شیش داستانه‌که‌ی تا ئەو جێگه‌یه‌ گێراوه که رێگره‌ فه‌ره‌نسییه‌کان به‌سه‌ریاندا ده‌دن و لۆتکه‌ی مه‌سیحیه‌کان تالان ده‌که‌ن و له‌و جێیه‌ راوه‌ستا که هاو‌پێکه‌ی ده‌گه‌ل ئەو کچه‌ جوانه‌ عه‌ربه‌ ده‌که‌ونه‌ شپه‌زیه‌ی و به‌ده‌ختی و ئیستا نازانی چییان به‌سه‌ره‌اتوووه و ئایا توانیویانه‌ هه‌ر به‌و لۆتکه‌یه‌ بگه‌نه‌ لێواره‌کانی ئەسپانیا یا دز و جه‌رده‌ی فه‌ره‌نسی به‌دیلی ده‌گه‌ل خۆیان ره‌په‌چه‌کیان داون.

ئەفسه‌ری دیل که له‌ سووچیک دوور له‌وانی تر دانیش‌توو به‌سه‌رنجه‌وه‌ گوتی بۆ که‌شیش هه‌لخستبووه‌ له‌ هه‌مان کاتدا چاوی له‌سه‌ر براکه‌ی هه‌لنه‌ده‌گرت. دیوانبگی کاتیکی دیتی که‌شیش داستانی خۆی کۆتایی پئی هیناوه‌ ئاخیکی ساردی هه‌لکێشا و به‌چاوی به‌گریانه‌وه‌ گوتی: «ئاخ ئەی پایه‌به‌رز، بریا بتزانیا به‌ئو داستانه‌ی گێراته‌وه‌ به‌سه‌ره‌اتی چ که‌سیکه‌ و چون له‌سه‌ر هه‌ستیارترین شوینی دلی من کاری کردووه که به‌و هه‌موو خۆراگرییه‌وه، وه‌ک ده‌بینی، فرمیتسکم له‌ چاوان هه‌لده‌رژێ، ئەو ئەفسه‌ره‌ ئازایه‌ هه‌مان برا گه‌وره‌ی منه‌ که چون رۆحیکی به‌هێزتر و وره‌یه‌کی به‌رزتری له‌من و برا چکۆله‌که‌م هه‌بوو، شوغلی پریشانازی سپایگه‌ری ره‌چاوه‌ کرد، یانی یه‌کیک له‌و سئ شوغلانه‌ی که باوکم رای ئەسپاردبوو. وه‌ هاو‌پێی تۆ ده‌گه‌ل به‌سه‌ره‌اتی خۆی بۆی گێرا بووینه‌وه‌ و به‌ریزتان پیتان وایه‌ قسه‌ی پیریزدان بووه. من رێگه‌ی خویندن و زانستم گرت به‌ر و به‌لوتف و که‌ره‌می خودا ئەوه‌تا گه‌یشتووومه‌ ئەم پله‌وپایه‌ که ده‌بینی. برا چکۆله‌که‌شمان ئیستا له‌ پیروو ده‌ژی و ئەوه‌نده‌ی پوول و پاره‌ وه‌سه‌ر یه‌ک ناوه‌ که زۆر پتر له‌وه‌ی باوکم پیتی دابوو بۆی ناروووته‌وه‌ و باوكمی وه‌ها هه‌ساندوووته‌وه‌ که ده‌توانئێ وه‌ک جارێ شه‌ش و بیشت پیتیدا (*). و خه‌رج بکا و ده‌ست ئاوه‌لا بئی.

هه‌ر له‌ سایه‌ی ئەم برا چکۆله‌مه‌وه، منیش توانیومه‌ به‌خویندن درێژه‌ بده‌م و ئاسانتر به‌و پله‌ و مه‌قامه‌ بگه‌م. باوکم هه‌شتا ماوه، به‌لام له‌سوێی کۆره‌ گه‌وره‌که‌ی و زانیی ئەوه‌ی بزانی چیی به‌سه‌ر هاتوووه، رۆحی گه‌یوه‌ته‌ سه‌ر لێوی و له‌ هه‌موو نوێژ و تاعه‌تیکدا له‌به‌ر خودا ده‌پارێته‌وه‌ تا چاوی به‌کوره‌که‌ی نه‌که‌وێته‌وه، عومری لئ نه‌ستینی و نه‌بیاته‌وه‌ لای خۆی. شتیکی که ئەسه‌بابی سه‌رسورمانی ئیهمه‌یه، ئەوه‌یه‌ که ئەو برا گه‌وره‌یه‌ی من به‌و

هممو عه‌قل و وشیاربیه‌وه، بۆ ده‌بی تا ئیستا ده‌وه‌موو گرفتاری و کوپره‌وه‌ری و خو‌شی و ناخو‌شییان‌ده‌دا جارێک ده‌فکری ئه‌وه‌دا نه‌بووی خان‌ه‌واده‌ی خو‌ی له‌ حال و بارودو‌خی ژبانی خو‌ی ئاگادار بکاته‌وه. بێگومان ئه‌گه‌ر باوکم یا یه‌کتیک له‌ ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌که‌مان له‌ حالی ئه‌و خه‌به‌ری بووایه، برای ئیمه‌ نیازیکی به‌مو‌عجیزه‌ی عه‌سای قامیش نه‌ده‌بوو تا بتوانی ئازادبی خو‌ی بکریته‌وه. ئیستا له‌وه‌دا تۆ ماوم که‌ دزه‌کانی فه‌رانسه‌وی ئازادیان کردووه یا بۆ شارده‌نه‌وه‌ی دزی و ریگری خو‌یان کوشتوویانه. ئه‌م بابته‌ ده‌بیته‌ هۆی ئه‌وه‌ که‌ سه‌فه‌ره‌که‌م که‌ ده‌پیشدا زۆر به‌خو‌شی بۆی ئاماده‌ بووم، ئیم ببیته‌ ژه‌هری مار و به‌دنیایه‌که‌ غه‌م و په‌ژاره‌وه‌ بچمه‌ ئه‌و سه‌فه‌ره‌. ئاه ئه‌ی برای خو‌شه‌ویستم! کتیبه‌ ئیستا بتوانی به‌من بلێ تۆ له‌ کوپی تابیمه‌ سو‌راغت و تۆ له‌ مه‌راره‌ت و مه‌ینه‌تی رزگار بکه‌م. جا با خو‌شم جیت بگره‌وه. ئاه! کۆ هه‌یه‌ که‌ مزگینی بۆ باوکی پیرمان به‌پێی که‌ تۆ، جا با ده‌ تاریکترین چالی زیندانیشدا بی، هیشتا هه‌ر زیندووی، چون مال و سامانی باوکم و برا چکۆله‌که‌م و دارایی و ده‌سرویشتوویی خو‌شم ئه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ که‌ تۆ رزگار بکا و ته‌هینیتته‌ ده‌ره‌وه؟ وه تۆ ئه‌ی زوبه‌یده‌ی جوان و سه‌خی سروشت. کاش بمتوانیایه‌ ده‌ دابوره‌سمی زیندوو کردنه‌وه‌ی رۆحی تۆ و زه‌ماوه‌ندی تۆ و براکه‌مدا که‌ بێگومان هه‌موومان به‌خته‌وه‌ر ده‌کا، حازر بم!»

به‌لێ، دیوانه‌گی به‌و عیبارات و قسانه‌ هه‌ستی ده‌روونی خو‌ی ده‌رده‌بیری و له‌ قسه‌کانیدا ئه‌وه‌نده‌ی سو‌ز و خو‌شه‌ویستی نیشان دا که‌ ئه‌وانه‌ی گوئیان لێ بوو، هه‌موویان به‌زه‌ییان پێیدا ده‌هات و ده‌غهم و په‌ژاره‌ی ئه‌ودا به‌شدار بوون. که‌شیش کاتیک دینی که‌ نه‌خسه‌که‌ی گرتوویه‌تی و مه‌به‌ستی سه‌روانی ئه‌سیر پێک هاتووه، نه‌یده‌ویست چی تر ئه‌وان له‌ غه‌م و په‌ژاره‌دا رابگری، له‌به‌ر ئه‌و له‌سه‌ر سفه‌ره‌که‌ هه‌ستا و رۆیشته‌ ئه‌و ژوره‌ که‌ زوبه‌یده‌ له‌وێ بوو. ده‌ستی زوبه‌یده‌ی گرت و ده‌گه‌ل لووسیند و دوورووته و کچی دیوانه‌گی هینانی بۆ ئه‌و ژوره‌ی که‌ دیوانه‌گی و میوانانی تری لێ دانیشتبوون. سه‌روان هیشتا چاوه‌پروان بوو بزانی که‌شیش چ ده‌کا. که‌شیش ده‌ستی ئه‌ویشی گرت و ده‌گه‌ل زوبه‌یده‌، یه‌ک له‌ولا و یه‌ک له‌ملا هاته‌ به‌ره‌وه و گوتی: «جه‌نابی دیوانه‌گی، فرمیسی چاوه‌کانت پاک که‌وه! خودای مه‌زن حاجه‌تی تۆی به‌که‌ره‌می خو‌ی جیبه‌جی کرد! فه‌رموو ئه‌وه‌ برای خو‌شه‌ویست و ئه‌وه‌ش بووکه‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌ی تۆ، ده‌خزمتت دان! ئه‌و پیاوه‌ هه‌مان سه‌روان «ویه‌دما» یه‌ و ئه‌و خاتوونه‌ش هه‌مان که‌ عه‌ره‌به‌ که‌ برای تۆ ئه‌و هه‌مووه‌ به‌چاکی باسی ده‌کرد و ئه‌و هه‌موو چاکه‌یه‌ی لێ دیوه. وه‌ک ده‌بینی دزانی ده‌ریایی ئه‌وانیان خستووته‌ ئه‌م حال و رۆژه‌

و تۆ ده‌بی دلۆقانی و دلئاوایی خو‌ت به‌وان بنوینی.» سه‌روان به‌په‌له‌ خو‌ی گه‌یانه‌ه‌ براهی و ویستی ده‌ ئامیزی بگری، به‌لام دیوانه‌گی به‌ده‌ست رای گرت و ماوه‌یه‌که‌ مات و واق و رماو تیی هه‌ل‌روانی و هه‌رکه‌ ناسییه‌وه، وه‌ها ته‌نگی ده‌ ئامیز گرت و وه‌ها به‌بانگ وه‌سه‌لا به‌سه‌ره‌که‌دا گریان که‌ زۆربه‌ی حازران نه‌یان‌توانی پێش به‌گریانی خو‌یان بگرن. له‌مه‌ر ئه‌و قسانه‌ی که‌ ئه‌و دوو برایه‌ گوئیان و هه‌ست و سو‌زیک که‌ به‌یه‌کتریان نیشان دا، باوه‌ر ناکه‌م که‌س بتوانی بیخاته‌ به‌رچاو، تا چ ده‌گا به‌وه‌ی بینوسی. ئه‌و دوو برایه‌ جاروبار هیندیکیان قسه‌ بۆ یه‌کتر ده‌گپراوه، ئه‌وجار هیندیک پێ ده‌که‌نین، دیسان وه‌ک هه‌وری به‌هار ده‌یانباراند. ژیر ده‌بوونه‌وه‌ و بیره‌وه‌ریی کۆنیان ده‌گپراوه و خو‌شه‌ویستی له‌په‌ده‌یه‌ریان نیشان ده‌دا. دیوانه‌گی زوبه‌یده‌ی ماچ ده‌کرده‌ و مال و سامانی خو‌ی پێشکه‌شی ده‌کرد و ئه‌مری به‌که‌که‌ی ده‌کرد، زوبه‌یده‌ ماچ بکا، پاش ئه‌وه‌ کیژی له‌باری مه‌سیحی و لوعبه‌تی عه‌ره‌ب به‌شادی و سو‌ز و شو‌روه‌ ده‌باوه‌شی یه‌که‌دا ده‌توانه‌وه‌ و ده‌بوونه‌ یه‌ک و نه‌مامی خو‌شی و شادمانییان ده‌چاوی حازرانی مه‌جلیسدا ده‌رواند. له‌ لایه‌که‌وه‌ دۆن کیشۆت به‌سه‌رنج و بیده‌نگی ته‌واو چاوی له‌م رووداوه‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ بوو و هه‌مووی ده‌برده‌وه‌ سه‌ر خه‌ون و خه‌یالی پالنه‌وانی خو‌ی، له‌ لایه‌کی تروه‌ ده‌یانگوت و اباشه‌ سه‌روان و زوبه‌یده‌ ده‌گه‌ل براکه‌یان بگه‌رینه‌وه‌ سیویل و باوکی خو‌یان له‌ ئازادیی کوره‌که‌ی ئاگادار بکه‌نه‌وه‌ تا به‌لکو به‌په‌له‌ ری که‌وێ و له‌ به‌زم و دابونه‌ریتی ته‌عمید و زه‌ماوه‌ندی زوبه‌یده‌دا به‌شدار بکا. بۆ دیوانه‌گی به‌هیچ کلۆجیک نه‌ده‌گونجا سه‌فه‌ره‌که‌ی وه‌دواخوا یا ریی خو‌ی بگۆرێ، چون خه‌به‌ری پێ گه‌یشتبوو که‌ که‌شتی تامانگیکی تر له‌ سیویله‌وه‌ به‌ره‌و ئه‌سپانیای تازه‌ وه‌ری ده‌که‌وێ و له‌ ده‌ست دانی ئه‌و ده‌رفه‌ته‌ زیانیکی قه‌ره‌بوو نه‌کراوی بۆ ئه‌و ده‌بی.

کورت‌ه‌ی که‌لام، ته‌واوی حازرانی مه‌جلیس له‌ رووداوی خو‌ش ئاکامی «دیل» له‌ شادیدا نغرو بوون و چون دووبه‌ش له‌ درێژایی شه‌و تپه‌په‌ربووبوو، هه‌موو بریاریان دا هیندیک به‌سه‌ینه‌وه‌ و بخه‌ون، چون تا رۆژ هینده‌ی به‌به‌ره‌وه‌ نه‌مابوو.

دۆن کیشۆت داوته‌له‌ب بوو که‌ له‌ قه‌لا ئاگاداری بکا و کیشکچی بی تا نه‌کا دیوکی به‌دکردار یا ریگریکی نییه‌ تپیس، به‌ته‌مای ئه‌و گه‌ورانه‌ی جه‌مال و جوانی که‌ ئه‌و شه‌وه‌ له‌ قه‌لادا بوون، ده‌ستوبردیک بکه‌ن و شادی و خو‌شیی هه‌مووان بشیوین. ئه‌وانه‌ی باش له‌ دۆن کیشۆت تێ ده‌گه‌یشتن له‌م پێشنیاره‌ پیشوازی و سپاسیان کرد و دیوانه‌گییان له‌ ئه‌خلاق و ئاکاری ئه‌و ئاگادار کرده‌وه، که‌ ئه‌و ئاگادارییه‌ بوو به‌هۆی پێکه‌نینی زۆری ئه‌و.

ته‌نیا سانکۆ پانزا له‌و شه‌وبیدارییه‌وه‌ره‌ز بوو بوو. ته‌نیا ئه‌و بوو که جی‌گای له‌هه‌مووان ته‌ختتر بوو و ئه‌و شه‌وه‌له‌سه‌ر جلو‌جۆری^(*) گویدرێژه‌که‌ی بۆی خه‌وت، وه‌ ئه‌و کاره‌وه‌که‌ له‌ دواییدا بۆمان روون ده‌بیتته‌وه‌، له‌وانه‌بوو زۆر گرانی بۆ ته‌واو بێ. کاتیک خاتوونه‌کان که‌رانه‌وه‌ ژووری خۆیان و پیاوه‌کان هه‌رکام تا ئه‌و جییه‌ی بۆیان جیبه‌جی کرا، هه‌ر یه‌که‌ی له‌ سووچیک خزان، دۆن کیشۆت له‌ کاروانسه‌را هاته‌ دهره‌وه‌ تا به‌کیشک راوه‌ستى و وه‌که‌ به‌لێنى دابوو، ئاگای له‌ قه‌لا بێ.

به‌لى جا، له‌و کاته‌دا که‌ کاریه‌ی به‌یان ده‌نگوت، له‌ ناكاو خاتوونان ده‌نگیکى ئه‌وه‌نده‌ دل‌بزوینان گوی لێ بوو که‌ هه‌موو راوه‌ستان و به‌سه‌رنجه‌وه‌ گویان هه‌لخست. به‌تایبه‌تى دووروته‌ که‌ له‌ هه‌مووان زوتر وه‌خه‌به‌ر هاتبوو له‌ کاتیکدا دۆناکلارا دۆ ویه‌دما dona clara de vidma کچی دیوانه‌گی له‌ ته‌نیشته‌وه‌ خه‌وی لێ که‌وتبوو. هه‌یچ کام له‌ خاتوونان نه‌یده‌توانی مه‌زنه‌ده‌ بکا کتیه‌ و به‌و جوانیه‌ تیی چریکاندووه‌؛ ته‌نیا ده‌نگ بوو هه‌یچ سازیک ده‌گه‌لى هاوړی نه‌بوو. پێیان وابوو ده‌نگه‌ که‌ جاروبار له‌ هه‌وشه‌وه‌ دى و جاروبار له‌ ته‌ویله‌. له‌ حالیکدا که‌ خاتوونه‌کان واقیان وړما بوو و به‌سه‌رنجیسه‌وه‌ گویان دابوویه، کاردینیۆ هاته‌ به‌ر ده‌رگا و پێی گوتن: «ئه‌گه‌ر خاتوونان نه‌خه‌وتوون گوی بدنه‌ی تا ده‌نگی کورپێژیه‌کی قه‌تارچی ببیسن و بزنان چهنده‌ خۆشی ده‌لى و ده‌نگی چهنده‌ خۆشه‌! دووروته‌ گوتی: «به‌رپێژ ئیمه‌ش گویمان لێیه‌ و گویمان بۆ راگرتووه‌.» و کاردینیۆ له‌وئ دوور که‌وته‌وه‌، ئه‌وجار دووروته‌ که‌ زۆر به‌وردی گوی دابوویه، بیستی که‌ ئه‌م دووبه‌یتیانه‌ به‌ده‌نگ ده‌لێن:

داستان دل‌بزوینی کورپێژیه‌کی^(*) قه‌تارچی

ده‌گه‌ل باقیی رووداوه‌ سه‌یره‌کان که‌ له‌ کاروانسه‌رادا روویان دا

«من مه‌له‌وانی ئه‌وینی بێ برانه‌وه‌م و بێ هیواى گه‌یشتن به‌لیواریک له‌سه‌ر ئوقیانوو سیکی قوولی بێ لیوار، سه‌ول لێ ده‌دم.

«به‌دواى ئه‌ستیره‌یه‌کدا عه‌بدالم که‌ له‌ دووروه‌ دیاره‌ و تیی ده‌پوانم

وه‌ له‌ هه‌موو ئه‌و ئه‌ستیره‌یه‌ی که‌ پالینۆر^(٢٥٥) دیتبوونی دهره‌وشاوه‌تر و گه‌شته‌ره‌. نازانم ئه‌و ئه‌ستیره‌ ده‌مباته‌ چ هه‌ریمیک، هه‌ر بۆیه‌ بێ ئه‌وه‌ی بزانه‌ سه‌ول لێده‌ ده‌م و رۆحم، که‌ به‌هه‌موو خه‌میکه‌وه‌، خه‌میکى بیجگه‌ له‌ گه‌یشتن به‌و نییه‌، له‌ ته‌ماشای ئه‌ودا تهاوته‌وه‌.

«تیبینی موزاحیم و حه‌یا و عیفته‌ی له‌را ده‌به‌در، هه‌ورن، که‌ له‌و کاته‌دا که‌ زۆرت له‌ هه‌میشه‌ ده‌مه‌وی ببینم، له‌به‌رچاومی ون ده‌کن.

«ئاخ ئه‌ی ئه‌ستیره‌ی «گه‌ش»^(٢٥٦) و به‌ورشه‌، که‌ رۆحم به‌دواته‌وه‌ وه‌که‌ مؤم، ده‌وتیه‌وه‌. ئه‌و ساته‌ که‌ تۆ له‌به‌ر چاوم ون ده‌بی، چرکه‌ساتی کاره‌ساتی مه‌رگمه‌»

گۆرانی و ئاوازی گۆرانپێژ گه‌یشته‌بووه‌ ئیره‌ که‌ دووروته‌ فکری کرده‌وه‌، حه‌یفه‌ «کلارا» له‌ بیستنی ئه‌و ده‌نگه‌ بێ به‌ش بێ. له‌به‌ر ئه‌وه‌ هه‌ندیکى بۆ ئه‌م لا و ئه‌و لا جوولانده‌وه‌ و خه‌به‌ری کرده‌وه‌ و گوتی: «بمبووره‌ ئه‌ی کیژی جوان که‌ له‌وخه‌وه‌ خۆشه‌ وه‌خه‌به‌رم هه‌ینای، ئه‌مه‌وی تۆش له‌ بیستنی ئه‌و ده‌نگه‌ دلنه‌وازه‌ بلایینه‌ که‌ ده‌ عومری خۆتدا ئاوازی هه‌نده‌ خۆشت نه‌بیستووه‌ هه‌ز وه‌رگری». کلارا که‌ خه‌والوو بوو ده‌ستی به‌چاوی خۆیدا کتیشا و چون له‌ قسه‌کانی دووروته‌ تێ نه‌گه‌یشته‌بوو تکای لێ کرد دووپاتیان کاته‌وه‌.

٢٥٥ - Plainure لۆتکه‌وانی «ئه‌نه‌» بوو. بۆ زانیاری پڕوانه‌ کتیبی «ئه‌نه‌ئید» شاکاری ویرزیل، به‌شی یه‌که‌م و سێیه‌م.

٢٥٦ - «گه‌ش» وه‌رگێردراوی Clara ی ئیسپانیاییه‌ و دیاره‌ دانهری ئه‌م شیعره‌ عاشقی کلارای کچی دیوان به‌گی بووه‌ و ئه‌م شیعره‌ی بۆ ئه‌و گوتوه‌.

قسه‌کانی دووپات کرده‌وه و کلارا گوپی بۆ ئاوازه که هه‌لخست. به‌لام هیشتا دوویاسی دپیری زۆرتر له شیعره‌که نه‌بیسنبوو که له ناکاو هه‌موو گیانی وه‌له‌رزین کهوت و ده‌تگوت نۆبه‌تی و له‌رزی لی هاتوو. هه‌نگی ده‌ستی ده‌ملی دووروته کرد و گوتی: «ناخ ئەوی خاتوونی شیرینتر له رۆح و گیانم، تۆ بۆچ منت له‌خه‌وه هه‌ستاند؟ بالاترین چاکه‌ی به‌خت ده‌گه‌ل من ئەوه بوو که له‌و کاته‌دا چاو و گوپی من به‌سترای تا نه‌توانم ئەو سترانبیژه چاره‌په‌شه ببینم و گویم له‌ ده‌نگی بی. دووروته گوتی: ئەوی بابا نيمکه (*) کیزۆله! ئەو قسه‌یه چیه تۆ ده‌یکه‌ی؟ تۆ فکری لی بکه‌وه که گۆرانیبیژه‌که، وه‌ک ده‌لین: کوپیکی قه‌تارچیه. کلارا گوتی: ئەو فه‌رمانه‌وه‌ی زۆر زه‌وی و زار و گیان و دلانه و ئەگه‌ر خۆی توورم هه‌لنه‌دا گیانی منیش تا هه‌تاهه‌تایه‌ ملکی ئەوه و نابیته‌ هی که‌سی تر.» دووروته له‌و قسه‌ عاشقانه‌یه‌ی که‌ جوانه‌ واقی و پرما، به‌تایبه‌تی که‌ ده‌یدیت ئەو قسانه‌ له‌ بارستای ته‌مه‌ن و مندالیی ئەو ناکاڵیته‌وه. له‌به‌ر ئەوه گوتی: «تۆ قسه‌ی وا ده‌که‌ی که‌ من بۆم ناچیته‌وه سه‌ر یه‌ک. تکایه‌ پروونتر بلێ بزانه‌ مه‌به‌ستت له‌ زه‌وی و زار و گیان و دلان چیه و له‌مه‌ر ئەو کوپیزگه‌ گۆرانیبیژه‌ که‌ ده‌نگه‌که‌ی ئاوا شیانووتی چ ده‌زانی؟ به‌لام نا، جارێ که‌میک راوه‌سته با ئەو ده‌نگ و ئاوازه‌ دل‌رفینه‌م له‌ کيس نه‌چی. دياره‌ ده‌یه‌وی ئاواز و شیعریکی تازه‌ ده‌ست پی بکا. کچی دیوانه‌گی گوتی: چۆنی تۆ پیت خۆشه‌ با وابی» وه‌ خۆی هه‌ر دووک ده‌ستی له‌سه‌ر گوپی‌ه‌کانی دانا بۆ ئەوه‌ی هه‌یج نه‌بیس. دووروته دیسان به‌لايه‌وه سه‌یر بوو و کاتیک به‌وردی گوپی دایه، بیستی که‌ کوپیزگه‌ ده‌لی:

«ئەوی هیوای شیرینی من که‌ به‌سه‌ر گرفت و دژواریاندا سه‌ر ده‌که‌وی و رینگایه‌ک که‌ خۆت له‌ پیش پی خۆت ده‌یکه‌یه‌وه به‌سه‌بر و خۆراگریه‌وه ده‌پییوی ئامان ئامان، کاتیک دیتت ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێکدا رووربه‌رووی مه‌رگ ده‌بیته‌وه له‌پی مه‌که‌وه.

«ئەوه، نه‌خه‌لکی ماکه‌سه‌ستن (*) که‌ کیژی ئاره‌زوو له‌ باوه‌ش ده‌گرن و سه‌رکه‌وتنی گه‌وره‌ وه‌ده‌ست دین؛ وه‌ ئه‌وانه‌ی که‌ به‌رانبه‌ر به‌ته‌قدیر راده‌وه‌ستن و داده‌مین و هه‌موو هه‌ست و ئاگایی ده‌ده‌نه‌ ده‌ست ته‌مه‌لی و هه‌سانه‌وه‌ هه‌رگیز ناگه‌نه‌ به‌خته‌وه‌ری.

«ئەوین ئەگه‌ر شانازییه‌کانی به‌گران ده‌فرۆشی، کاریکی زۆر عاقلانه‌ و عادلانه‌یه، چون هه‌یج گه‌وه‌ریک له‌وه به‌قیمه‌تتر نییه‌ که‌ که‌سێک هه‌وای نه‌وسی سه‌رکیش لغاو بکا؛ ئەوه‌ راستیه‌کی حاشا هه‌لنه‌گره‌ که‌ هه‌ر

شتیک که‌م به‌هاتر بی، که‌م قه‌درتره‌.

«ده‌ست به‌ردار نه‌بوون له‌ ئەویندا جاری وایه‌ ده‌گاته‌ مه‌حالی و کاری نه‌کردوو، به‌و هۆیه‌وه که‌ ده‌ست به‌ردار نه‌بوونی من هه‌موو کات دژواریان دژوارییه‌کان شوین هه‌لده‌گرێ و به‌و حاله‌شه‌وه هه‌رگیز هیوای هه‌لنه‌فرین له‌ زه‌وییه‌وه بۆ ئاسمان له‌ ده‌ست ناده‌م.»

لێرده‌ ده‌نگی ئاواز کپ بوو، دیسان کلارا که‌وته‌وه ئاه و نالین و ئەو هه‌موو نارمه‌تییه‌، ئاگری ئیشتیای دووروته‌ی خۆش کرد که‌ بزانی هۆکاری ئەم ئاوازه‌ دل‌رفین و ئەم ئاه و نالینه‌ چیه‌، ئەوه‌ بوو که‌ دووباره‌ له‌ کلارای پرسی، مه‌به‌ستی له‌و قسانه‌ چ بوو. ئەوجار کلارا له‌ ترسی ئەوه‌ی لووسیند گوپی لی بی دووروته‌ی به‌توندی به‌خۆیه‌وه گۆشی و ده‌می به‌گوپییه‌وه نا و به‌سرته‌ گوتی:

«خاتوونی نازدارم، ئەو لاه‌ی که‌ ئاواز ده‌لی، کوپی یه‌کیک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی ولاتی ئارگۆن و خاوه‌نی دوو موکلی گه‌وره‌یه. مالی ئەوان له‌ مادرید رووبه‌رووی مالی باوکم بوو، هه‌ر چه‌ند باوکم به‌نستان په‌نجه‌ره‌کانی مالی به‌په‌رده‌ی پارچه‌یی و به‌هاوین به‌کرکری دارین داده‌پۆشی، به‌و حاله‌شه‌وه نازانه‌ چون واهات که‌ ئەو لاه، که‌ ئەو ده‌م خۆیندکار بوو، منی له‌ کلیسا بوو یا له‌ شوینیکی تر چاو پی که‌وت. سه‌ره‌نجام عاشقم بوو و ئەو ئەوینه‌ی به‌ئیشاره‌ و ئیمای پشت په‌نجه‌ره‌ و به‌گریان و نالین تی گه‌یاندم. وای لی کردم که‌ پروا بکه‌م خۆشی ده‌ویم و جار و یاره‌ش هه‌ر دووک ده‌ستی تیک ده‌بانه‌ تا به‌م جوژه‌ لیم حالی کا که‌ ئاماده‌یه، زه‌ماوه‌ندم ده‌گه‌ل بکا. منیش ئەوم خۆش ویست و به‌و زه‌ماوه‌نده‌ش رازی بووم، به‌لام چون ته‌نیا و بی دایک بووم، نه‌مه‌دزانی رازی دلی خۆم به‌کی بلیم، ناچار لی گه‌رام ئەو درێژه‌ به‌ئیشاره‌کانی خۆی بدات، بی ئەوه‌ی من جوابیکی دروستی بده‌مه‌وه. ته‌نیا جاروبار که‌ باوکم و باوکی ئەو له‌ مال نه‌ده‌ بوون، من په‌رده‌ یا کرکری په‌نجه‌ره‌م هیندیک هه‌لده‌داوه‌ و قه‌د و بالایی خۆم پی نیشان ددا و ئەو به‌و کاره‌ی من ئەوه‌نده‌ خۆشحال ده‌بوو که‌ چی وای نه‌ماوو شیت بی. له‌و که‌ینویه‌ینه‌دا فه‌رمانیک بۆ باوکم ده‌رچوو که‌ برواته‌ شوینیک بۆ کاری میری (*) و کوپه‌که‌ش له‌وه‌ خه‌به‌ری ده‌ست که‌وت، به‌لام له‌ زبان منه‌وه‌ نا، چون من نه‌متوانی ئەوه‌ی پی رابگه‌یه‌نم. پیم وایه‌ کوپی چاره‌په‌ش له‌ خه‌مان نه‌خۆش که‌وت و ئەو رۆژه‌ که‌ وه‌ریکه‌وتین نه‌متوانی به‌ئیشاره‌ مالاوایی ده‌گه‌ل بکه‌م؛ به‌لام پاش دوو رۆژ رینگا برین، له‌ کاتی وه‌ژوو که‌وتن له‌ قاوه‌خانه‌ی گوندیک که‌ رۆژه‌ رتیه‌ک لێره‌وه‌ دووره، ئەوم ده‌ لیباسی کوپیزگه‌یه‌کی قه‌تارچیدا له‌به‌ر ده‌رکی ئەم

قاوهخانهیه دیتوهه که وهها خوئی گۆرپیوو که ئەگەر رەسمی ئەوم لەسەر رۆح و گیانم نەکیشاباوه هەرگیز نەدەکرا، بیناسمەوه. من ئەوم ناسییەوه و وێرای سەرسورمان زۆریش خویشحال بووم، ئەو هەموو جارێک که لە شوێنێکی وەک قاوهخانه و کاروانسەرا دادەبەزین، بەدزی باوکم تێوهم رادەمینێ و هەرگیز نایەلی باوکم بەباشی چاوی پێی بکەوێ. چون من دەزانم ئەو کێیە و دەزانم ئەو رێگا دووره بەپێداده وه دواى من دەکەوێ و بەخۆشی و عیشقی من ئەو هەموو زەحمەتە بەخۆی دەدا، لە تاوانی دەمرم و هەمیشە چاوم بەدواوهیەتی. من نازانم مەبەستی لەم رێپێوانە چییە. چون توانیویەتی لە مالى باوکی دەرباز بێ. باوکیکە که وەک شیتان خوئی دەوێ و ئەو تەنیا میراتگریەتی. لە لایەکی تریشەوه زۆر جوان و لەبەر دلانە و ئەگەر بەرپزتان چاویکتان پێی بکەوێ خۆتان دەزانن. ئەوهش دەتوانم بلێم که تەواوی ئەو شیعرانە که بەدەنگ دەیانلێ، هەمووی لە کەلەهێ خوئی دەردەکێشی. چون بیستووومە شاعیریکی گەورەیه و دەرسی زانست دەخوینێ و بیجگە لەوهش هەر جارەى که دەیبینم و دەنگی دەبیسیم لە ترسی ئەوهی مەبادا باوکم بیناسی و پازی دلێ ئێمەى لێ ئاشکرا بێ، لەسەر مەوه تا بەرى پێم دەست دەکەم بەلەرزین. من لە ژیاندا بەک قسەم دەگەڵ نەکردوو و بەو حالەشەوه ئەوهندەم خوئی دەوێ که دەلێم زیان بێ ئەو لە من حەرام بێ. ئەوه بوو ئەوهی لەمەر ئەم دەنگە خووشە، ئەى خاتوونى عەزیز، دەتوانم پیت بلێم و لەو قسانەوه دەتوانی تێ بگەى که ئەو هەتێویکی قەتارچی نییە و خاوهنی ملک و زەوی و زار و دلێ منه.

دوو رووتە لە حالێکدا بەماچان رومەتەکانی کلارای تالان دەکرد، پێی گوت: «بەسە دۆنا کلارا، بەسە! راوهستە با رۆژ بێتەوه، چون من هیوادارم بەیارمەتی خودا، کاری تۆ وهها جێبەجێ بکەم که ئاکامیکی باشی لێ بکەوێتەوه. دۆنا کلارا گوتی: مەخابن ئەى خاتوونى مێهرەبان! لە جێگایەکدا که باوکی ئەو ئەوهندە ماقوول و دەولەمەند و ئێو بەدەرەوهیه که من نە تەنیا لایقی هاوسەرى بەلکو کلفەتی ئەویشم نییە، چون دەتوانم هیوام بەئاکامیکی ئاوا بێ؟ وه بەلام ئەگەر من بەدزیی باوکم ببمە هاوسەرى ئەو کورە، حاشا! خوا نەکا! چون من بێ ئیزنی باوکم لە بەرانبەر هەموو سامانی دنیادا ئەوه ناکەم! من تەنیا دەمەوێ ئەو کورە دەست بەردارم بێ و بگەریتەوه مالى خوئی؛ بەلکو ئەوه خودایە، بەنەدیتنی ئەو لاوه و رێگایەکی دوور که لە پێشماندایە، بتوانم هیندیک لەبیر خۆمى بەرمەوه. هەر چەند دەزانم دەردی من بەوهش دەرمان ناکرێ. لەوهش تێ پەڕین نازانم شەیتان چون قامکی دەکاری ئێمە وەر داوه و باوهکو من کچیکی کهم تەمەن و ئەویش کورپکی مێرمنداڵیە، ئەو

ئەوینە بەکویدا کەوتوو تە دلێ من، چون بەراستی من پێم وایە هاوتەمەنین و من هیشتا نەبووم تە شازدە سال یا بەقسەى باوکم لە رۆژی جێنێ «سین میشیل» دا شازدە سالەم تەواو دەبێ.» دوو رووتە لەو قسە منالانەیهی کلارا پیکەنین گرتبووی و پێی گوت: «کچە جوانە، واباشترە ئەوهندە کاتە کهمەى لەشەو ماوتەوه، بخەوین! خوا شەومان بۆ دەکاتەوه رۆژ و ئێمەش کەلکی لێ وەر دەگرین، دەنا من خاوهنی دەست و زبانی خۆم نیم.»

خاتوونان پاش ئەو قسانە خەوتن و بێدەنگییهکی قورس کەوتە سەر کاروانسەرا. بیجگە لە کچی ژنی کاروانسەرادار و ماری تۆرنی خزمەتکار کەس بیدار نەبوو، ئەوانیش کە لە داستانى شیتى دۆن کیشۆت زۆر باش ئاگادار بوون و دەیانزانی که پالەوان خوئی دەچەکاندا رەش هەلگێراوه و بەسواری لە دەورووبەرى قەلادا کیشک دەدا، پیکەوه نەخشەیهکیان کیشا که هیندیکى گالته پێ بکەن، یا لانی کهم بەگوێ هەلخستن بۆ قسە سەیر و سەمەرەکانی کات تێپەر کەن.

بەلێ جا، باشە بزانی که لە سەرانسەرى ئەو کاروانسەرایەدا، تاقە پەنجەرەیهک نەبوو که پروانیتە ئەو سەحرا و بیابانە. تەنیا لە عەمباردا دەلاقەیهک بەرەو بیابان کرابوووه که کایان پێدا دەعەمبار دەکرد. ئەو، بەناو کێژانە هاتنە پشت هەمان دەلاقە و چاویان بەدۆن کیشۆت کەوت که بەسواری ئەسپەکەى، بێ جوولانەوه خوئی هاویشتوو تە سەر دەسکی نێزەکەى و جاروبار ئاخیکی وهها سووتینەر و داغ هەلدهکیشی که دەلێی وهخته گیانی دەگەڵ هەر هەناسەیهک لە قەفەسەى سینەى بێتە دەر؛ هەر وهها گوێیان لێ بوو که ئەو بەدەنگیکی شیرین و عاشقانه دەلێ: «ئاخ ئەى خاتوونى من دۆلسینە دۆتۆبۆزۆ، ئەى ترۆپکی هەرچی جەمال و جوانی، ئەى جیلوهگای هەرچی زانایی، ئەى ترۆپکی ئاوهز و عەقل، ئەى مەعدەنى رۆح سووکی و خوین شیرینی، ئەى گەنجینهى شەرەف و تەقوا و بەکورتی ئەى ماک و شیرەى هەرچی دەو جیهانەدا پەسند و باش و شەریفە، لەو سەعاتەدا وجوودی نازەنینت خەریکی چ کاریکە، ئایا هیچ یادیک لەم پالەوانە ئەسیرەى خۆت دەکەى که تەنیا بۆ خزمەت بەتۆ خوئی دەو هەموو مەترسییه هاویشتوو؟ ئاخ ئەى ئەستێرەى «سى رۆخسار» که رەنگە ئیستا لەبەر ئێرەیی پێ بردن چاوت دەو بریبی، من لە حالی ئەو باخەبەر کەوه، جا چ ئیستا لە هیوانیکی قەسری بەشکوئی خویدا خەریکی پیاسە کردن بێ، یا پالی وه کۆلەکەیهکی شانشینى کۆشک دابی و لەو فکەردا بێ چون ئەو تۆفانەى که لە دلێ مندا بەخاتری ئەوینی ئەو هەستاوه، بێ ئەوهی مەترسییهکی بۆ عیسەت و ئابرووی ئەو هەبێ، دامرکینیتەوه. وه تۆ ئەى خۆر که بێشک بەهەر مە ئەسپەکانت زین دەکەى تا

بهیانی زوو هه‌لستی و به‌ته‌مای دیداری یاری من وه‌ری بکه‌وی، له‌تۆ ده‌گه‌ل ریز و حورمه‌تدا تکا ده‌که‌م که به‌دیداری گه‌یشتی سلاوی منی پیشکه‌ش بکه. به‌لام ئامان و سه‌د ئامان له کاتی سلاو کردندا، کولمه‌ی رانه‌مووسی، ده‌نا من به‌تۆ زۆرتتر ئیره‌یی ده‌به‌م که تۆ به‌و دل‌به‌ره سووکه‌سه‌ره نه‌مه‌گ نه‌ناسه‌ بردت، نه‌و دل‌به‌ره‌ی که تۆی نه‌و گشته به‌ده‌شتی پان و به‌رینی «تسالی» Thessalie دا یا به‌سه‌ر لیواره‌کانی روویاری «پینه‌دا» Pener هیناو برد و ئاره‌قه‌ی پی رشتی، چون باش وه‌بیرم نایه‌ته‌وه که تۆ له‌و ده‌مه‌دابه‌و هه‌موو عه‌شق و نه‌وین و ئیره‌یییه‌وه به‌ره‌وکۆی سه‌ری خۆت هه‌لگرت.»

دۆن کیشۆت گوتاره جه‌رگ برژینه‌که‌ی خۆی گه‌یانده‌بووه ئیره که کچی ژنی کاروانسه‌رادار دوو سی جار له ژیر لئوییه‌وه بانگی کرد و ئاوی پی گوت: «یاری میهره‌بان، تکایه که‌رم که و هیندیک وهره پیشتر!» دۆن کیشۆت به‌دیتی نه‌و ئیشارانه و به‌بیستنی نه‌و واژانه سه‌ری وه‌رگێراو له ژیر تریفه‌ی مانگه‌شه‌ودا که نه‌و شه‌وه له ترۆپکی رووناکیدا بوو و له پشت ده‌لاقه‌یه‌که‌وه که نه‌و به‌په‌نجه‌ره‌ی مه‌زنه‌نده ده‌کرد و ته‌نانه‌ت میله‌کانی‌شی به‌زیر ده‌زانی - چون له‌و کاروانسه‌رایه‌که به‌بوچوونی نه‌و کاخیکی گه‌وره و به‌شکو بوو هه‌ر نه‌و چاره‌روان ده‌کرا - دیتی که بانگی ده‌که‌نه پشت په‌نجه‌ره. پاشان هه‌ر له‌و کاته‌دا پالنه‌وان ده‌میشکی شیواوی خۆیدا وای دانا که کیژی نازدار یانی کچی خاتوونی نه‌و کاخه، گرفتاری عه‌شقی نه‌و بووه و نه‌و هاتوو که نه‌وینی خۆی ده‌گه‌ل باس بکا. به‌و خه‌یاله‌وه بو نه‌وی به‌بی نه‌دب و نه‌مه‌گ نه‌ناس نه‌ناسری، جله‌وی رۆسیناننی بادا و به‌ره‌وه ده‌لاقه‌ رۆیشته پیش. ده‌گه‌ل چاوی به‌و دوو کچه جوانه کهوت گوتی: «نه‌ی خاتوونی نازدار دلم به‌حالت ده‌سووتی که بوچی چاوی دل‌داریت بریوه‌ته جیگایه‌ک که ناتوانی جوابیکی باش نه‌و جوژه‌ی که شایانی جوانی و جه‌مالی ئیوه بی وه‌ربرگییه‌وه. به‌لام ئیوه نابی تاوانی نه‌م بی مرادییه‌ی خۆتان بخه‌نه سه‌ر ملی نه‌م پالنه‌وانه سه‌رگه‌ردانه بی نه‌نوايه که ناتوانی چه‌کی خۆی و نه‌وینی خۆی بیجگه له‌و خاتوونه‌ی که له‌یه‌که‌م دیداردا بووه‌ته شاژنی بی ره‌قیب و تاقانه‌ی دل و گیانی نه‌و به‌که‌سیکی تر پیشکه‌ش بکا. که‌وابوو نه‌ی کیژی میهره‌بان لیم ببووهره و بی نه‌وه زۆرتتر نه‌وین و خۆشه‌ویستی خۆت به‌رانبه‌ر به‌من دهر بیری بگه‌رپوه عیماره‌تی خۆت و نه‌گه‌ر نه‌و خۆشه‌ویستییه‌ی بو من که‌وتووته دلت بو خزمه‌تیکه دیکه بیجگه له‌ نه‌وین بی، بیفه‌رموو. من به‌گیانی نه‌و دوژمنه بی ره‌زایه‌ی(*) که ئیستا بو ده‌گریم سویند ده‌خۆم که نه‌گه‌ر ته‌نانه‌ت تالیک له‌ پرچه‌کانی

«میدۆز»^(٢٥٧) تان لیم بو که هه‌مووی ماری ژه‌هراوین، یا له‌منتان بو که پرشنگ و تیشکه‌کانی رۆژ بخه‌مه ناو شووشه‌یه‌که‌وه، بی راوه‌ستان نه‌مری ئیوه به‌جی دینم. ماری تۆپن گوتی: «خیر، قوربان، خاتوونی من هیچ کام له‌وانه‌ی پیویست نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: باشه نه‌ی نه‌دیمه‌ی به‌پیزی رازداری خاتوون، نه‌دی خاتوونی تۆ چپی ده‌وی؟» ماری تۆپن گوتی: خاتوونی من ته‌نیا یه‌کیک له‌ ده‌سته جوانه‌کانی ئیوه‌ی ده‌وی تاکو تاسه و سوژی بی پایانی خۆی پی دامرکینی. نه‌و تاسه‌یه‌ی که نه‌وی ده‌گه‌ل مه‌ترسیی ئاپروو چوون کیشاوه‌ته پشت نه‌م په‌نجه‌ره‌یه. چون نه‌گه‌ر باوکی به‌و کاره بزانی وه‌های له‌توپه‌ت ده‌کا که کوتی گه‌وره‌ی گوچکه‌ی بی! دۆن کیشۆت گوتی: دلم ده‌یه‌ویست شتیکی ئاوا ببینم، به‌لام ئامان، با نه‌و کاره نه‌کا و نه‌ندامی زه‌ریفی کچی خۆی ئازار نه‌دا، ده‌نا دوا رۆژتیکه وه‌ها تالی ده‌بی که هیچ باوکیک له‌و جیهانه‌دا نه‌یدیتبی.» ماری تۆپن به‌لای خۆیه‌وه فکری کرده‌وه که دۆن کیشۆت بی هیچ گومانیک ده‌ستی خۆی وه‌ک لیمان ویستبوو درێژ ده‌کا. له‌به‌ر نه‌وه بو نه‌وه‌ی بزانی ده‌گه‌ل نه‌و ده‌سته چ بکا فکریکی کرده‌وه و له‌ پشت ده‌لاقه‌که‌دا واوه چوو. رۆیشته ته‌ویله و هه‌وساری که‌ری سانکۆی هه‌لگرت؛ پاشان به‌په‌له‌ به‌پلیکانه‌کاندا هاته‌وه، عه‌مباری سه‌روو، دروست له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت هه‌ر دووک لاقی خۆی له‌سه‌ر پشتی رۆسینانت دانابوو، راست راوه‌ستابوو تا بتوانی ده‌ستی خۆی بگه‌یه‌نیته عاستی نه‌و ده‌لاقه‌یه یا په‌نجه‌ره‌ی میله‌داری کاخ که له‌پشتیه‌وه، کیژی دلشکاو راوه‌ستابوو. له‌ حالیکدا ده‌ستی خۆی بو خاتوونی نه‌و به‌ری په‌نجه‌ره ده‌برده پیش گوتی: «بیگره خاتوون، بیگره! نه‌وه‌ش ده‌ستی من که جه‌للادی پیاوخراپانه. ده‌لیم فه‌رموو بگره نه‌و ده‌سته‌ی که هه‌رگیز ده‌ستی هیچ ژنیک، ته‌نانه‌ت ده‌ستی دل‌به‌ری خۆشه‌ویستم که گیان و له‌شمی ده‌ژیر ده‌سه‌لاتی خۆی ناوه، وی نه‌که‌وتووهر. من نه‌و ده‌سته بو نه‌و نانیرمه لای تۆ که ماچی بکه‌ی، به‌لکو ده‌مه‌وی چاوه‌ له‌ ده‌ماری هه‌ستاو و ره‌گی نه‌ستووهر و ماسوولکه تیکه‌وه پیچراوه‌کانی بکه‌ی و له‌ویوه تی بگه‌ی که زۆری نه‌و باسکه‌ی نه‌و ده‌سته‌ی لی راوه مه‌زنه‌نده بکه‌ی. ماری تۆپن له‌ حالیکدا گری قوڵفه‌یه‌کی له‌ هه‌وساری که‌ری سانکۆ ده‌دا گوتی: «با بزانی! و نه‌وجار هه‌وساره‌که‌ی له‌ ده‌ستی دۆن کیشۆت به‌ست و پاشان له‌پشت ده‌لاقه‌ دوور که‌وته‌وه و سه‌ری تری هه‌وساری له‌ ئالقه‌ی ده‌رگاکه گری دا.

٢٥٧ - Méduse یه‌کیک له‌ په‌رییه پرچ زیینه‌کان بو که خودای عه‌قل لئی تووره بوو پرچه‌کانی پی کرده تاو و سه‌ره‌نجام به‌ده‌ست «پیرسه» قاره‌مانی یۆنان کوژرا. (مه‌مه‌د قازی)

قه لایا کاخ و قه سره که ئو هه موو ریگا وشوینه مان وه بهر دهنی؟ نه گهر خاوهنی موسافیر خانه توی بلی دهرگامان بو بکه نه وه! ئیمه موسافیرین و بیجگه له کا و جو و تفاق بو ئه سپه کانه مان شتیکی ترمان ناوی، تا بتوانین دریزه به رویشتن بدین. چون زور به په لهین. دۆن کیشۆت گوتی: ئه ی پالوان ئایا به رای ئیوه من وه موسافیره خانه چی ده چم؟ سوار کار گوتی: من نازانم تو قیافه و سه رو شکلت وه چی یا وه کی ده چی، به لام له وه را که به کاروانسه را ده لپی قه لا، دیاره که بو خوشت نازانی چ ده لپی. دۆن کیشۆت گوتی ئیره قه لایه و له باشرین قه لاکانی ئه م ولاته شه و هه ر ئیستا له نیو ئه م قه لایه دا که سیکه و هه ا به پیز هه یه که عه سای پاشایی له دست و تاجی سه لته تی له سه ردایه. موسافیر جوابی داوه: باشر بوو بلپی، عه سای شاهی له سه ر و تاجی سه لته نه تی به ده سه ته وه یه، بیگومان ئه گهر بمانه وی قسه که ت ده کۆلکه (*) بکه ین مه به ستت ئه وه یه که لیره ده سه ته یه ک کایه که ری ته ماشا خانه ی لی هه یه که له م چه شنه عه سا و تابخانه یان پی هه یه که تو ده لپی؛ چون له کاروانسه رایه کی فه قیرانه ی وه ک ئیره و له شوینیک که بیده نگیه کی ئه وتو به سه ریدا زاله؛ باوه ر ناکه م که سانیک به تانجی پاشایه تی و عه سای سه لته نه تییه وه بمیننه وه. دۆن کیشۆت گوتی: «ئیه وه له کاروباری ئه و دنیا به زورتان سه ر دهرناچی، چون له رووداوه کانی دنیا ی پالوانانی سه رگه ردان بی خه به رن.» به لام هاوسه فه رانی ئه و پیاوه ی که ده گه ل دۆن کیشۆت خه ربکی ده مه قاله بوون، هه وسه له و تاقه تیان نه ما و ویکرا وه رگه رانه دهرگای موسافیرخانه و کوتایان به چۆریک که کاروانسه رادار و ته وای دانیشته وانی کاروانسه را وه خه به ر هاتن و کاروانسه رادار له جیبی خۆی هه ستا تا بپرسی کتیه که دهرگا ده کوتی.

ئه زقه زا له م ساته دا یه کیک له ئه سپه کانی ئه م چوار سواره بو لای رۆسینانت چوو و بۆنی به و حیوانه داماوه وه کرد که له جیبی خۆی راوه ستابوو و گوپی شور کرد بووه وه و خاوه نه کز و لاوازه و دریزه که ی له سه ر پشتی خۆی راگرتبوو؛ وه چون، هه رچی بی، رۆسینانت، باوه کو وی ده چوو که له چیو دروست کراوه له گوشت بوو، نه یویست وه دوا بکه وی و ئه ویش بۆنی به ئه سپه که ی تره وه کرد. به لام ده گه ل ئه وه ی ته کانی خوارد هه ر دووک پای دۆن کیشۆت له سه ر زین هه لخلیسکا و ئه گه ر ته نافه که ی ده ستی نه بوایه زرم وه عه رزی ده که وت.

داخزانی ئه و له پشت ئه سپه که وه ده گه ل دهرد و نازاریکی وه ها تیگه ل بوو که پپی وابوو یا جومگه ی دهرنه وه یا باسکی له شه پیلکی شانی ده که نه وه. له راستیدا پپییه کانی ئه وه ند ه له زه وی نریک بوو بوونه وه که ده بتوانی سه ری په نجه کانی پای بگه یه نیته ئه و گیایانه ی له

وی شین بوو بوونه وه. وه ئه وه به زیانی ئه و بوو، چون که م بوونی ئه و مه ودایه تازه وی ئه وی هان دها که به هه موو هیزه وه به ده نی خۆی بکیشی و خۆی عه زاب و نازار بدا، به لکو بتوانی پای بگه یه نیته زه وی. به مجۆره ئه و بیچارانه ی که بو ئه شکه نجه دان به ته ناف (٢٥٨) هه لداوه سرین، به هیوای ئه وه ی ده توانن به ته لاش و ته قالا پای خۆیان بگه یه ننه زه وی؛ بیه ووده به ده نی خۆیان ده کیشن و نازاری له شی خۆیان زۆرتتر ده که ن.

٢٥٨- ئه شکه نجه به ته ناف Poulie به م چۆره بوو که مه حکوومه که یان له جومگه ی ده سه ته وه به ته ناف هه لده واسی و پای نریک به زه وی بوون و وه زنه یه کی سه د لیوریشیان به پپییه کانییه وه هه لده واسی. (مۆریس باردۆن)

يەككەك لە سوارەكان گوتى: «دەبى ھەر وا بگەين» و لە كاتىكدا دوو كەسيان بۆ گەران چوونە ناو كاروانسەرا يەك لەبەر دەرگا راوہستا و ئەوى تر بە دەورى كاروانسەرادا دەستى كرد بەخولانەوہ. كاروانسەرادار تەواوى ئەو رووداوى خستبووہ ژير چاوەدپىرى خۆى و ھەر چەند باوہرى كردبوو كە ئەوانە بەدواى لاوئىكدا دەگەرئىن بەلام نەيدەزانى مەبەستيان لەو كارانە چيە.

لەو كاتەدا وردە وردە روژ دەبووہ و لە داھاتنى روژ و لەو ھەراھەرايەى كە دۆن كيشۆت وەرپى خستبوو تەواوى دانىشتوانى كاروانسەرا وەخەبەر ھاتبوون؛ بەتايەتى «دۆناكلارا» و دووروتە، كە يەكيان لەبەر ھەيەجانى دەروونى خۆى و ئەوى كە ئەويندارەكەى ھىندەى لى نزيكە و ئەوى تر لە ئىشتىيائى چاو پيگەوتنى ئەو لاوہ نەيانتوانبوو لە تەواوى ئەو شەوہدا چاو لەسەر يەك دابنن. دۆن كيشۆت چون ديتى كەس ئاورى وئى نادا و تەنەنتە جوابى «كى پياوہ بىتە پيشى» (*). كەى نادەنەوہ لە توورپى و نەفرەتدا خەرىك بوو دەخنكا، وە بەيەقەن ئەگەر رىگايەكى دۆزيباوہ كە ياسا و ريساى پالەوانەتى بخاتە پشتگوئى و قەولئىكى كە بەشازادە خانم ميكۆميكوناى دابو كە تا كارى ئەو چيەجئى نەكا، نابئى خۆى دە ھىچ رووداويك وەریدا، ھيرشى دەبردە سەر ھەموويان و بيانويستبا و نەيانويستبا وە قسەى دىنان. بەلام چون بەلايەوہ ناپەسند بوو كە پيش گەياندەنەوہى شازادە خانم ميكۆميكونا بەتەختى سەلتەنەت، خۆى دە رووداويكى تازە وەریدا، ناچار بىدەنگەى لى كرد و لە چاوەروانى ئەوہدا كە بزائى كارەكانى موسافيران بەكوئى دەگا دەستى لەسەر دەستى دانا.

يەككەك لە سوارەكان، ئەو لاوہى كە بەدوايدا دەگەرا دۆزيبەوہ كە لە تەنىشت كورئىگەيەكى قەتارچى خەوى لى كەوتبوو و ھىچ ئاگايى لەو نەبوو كە بەدوايدا دەگەرئىن و فكرى نەدەكردەوہ كە دەيدۆزنەوہ. كابرا باسكى راوہشان و گوتى: «ئاه ئەى «سينيۆردۆن لويى» seynynore don Luis ئەو جلوبەرگەى دەبەرتدايە سەير دەگەل كەسايەتتى تۆ ديتەوہ و ئەو جيوبانەى تيدا خەوتوو سەير دەگەل ئەو نازو قەدر و ريزەى دايكت بۆى دادەنای بەكتر دەگرنەوہ!» لاو چاوەكانى خۆى ھەلگۆفئى و كاتىك بەوردى لە كابرا خورد (*). بووہوہ، زوو ناسيبەوہ كە ئەو يەككەك لە نۆكەرەكانى باوكيەتى. ئەم چاو پيگەوتنە ئەوئەندەى سەر لى شيواند كە تا چەند ساتىك نەيتوانى وەلام بداتەوہ. نۆكەر دريژەى بەقسەى خۆى دا «سينيۆر دۆن لويى، ئەگەر ناتەوئى باوكى بەريزت لە دوورپى تو ديق بكا و كوچبار بئى، تكايە خۆت بەدەستەوہ بەدوہ و دەگەلمان كەوہ بچينەوہ مالى خۆتان، چون ئەوئەندە

دریژەى رووداوگەلى سەير و سەمەرەى كاروانسەرا

سەرەنجام بەھۆى نەعەرەتە گوئى پچرئەكانى دۆن كيشۆتەوہ كاروانسەرادار بەھەرەمە دەرگای كاروانسەراى كردەدوہ و بەترس و لەرزەوہ دەرپەرى تا بزائى كئىيە ئەو ھاوارانە دەكا. ماری تۆرن كە بەھۆى ئەم ھەرا و ھاوارانەوہ ئەوئەوئەى لە خەو راپەريبوو، چون دەسبەجئى زانىى مەسەلە چيە روئىشتە عەمبارى سەرەوہ وئى ئەوہى كەسئىك چاوى لى بئى، ھەوسارى لە ئالغەى دەرگا كردەوہ. پالەوان لەبەر دەم كاروانسەرادار و موسافيران بەعەرزیدا كەوت و ئەوان ھەموو دەوربان دا و لئيان پرسى كە ھۆى ئەم داد و ھەوارە چيە. دۆن كيشۆت بئى ئەوہى قسەيەك بكا و جوابئىك بداتەوہ، تەنەفى لە جومگەى دەستى كردەوہ و لە عەرزى راستەوہ بوو، سواری روئىشتە بوو، مەتالى بەشانبيەوہ ھەلواسى و نيزەكەى بەحالەتى ھيرشەرانە راگرت و بۆ مەيدان گرتن ھىندئىك بەرەو دواوہ كشاوہ. لەوئەرا بەوئەرغە ھاتە بەرەوہ و لەو حالەتەدا گوتى: «ھەر كەس بلئى كە من بەحەق جادوو كرابووم بەو مەرچە شادوئ ميكۆميكونا ئىجازە بەفرموون قسەكەى بەدرو دەخەمەوہ و ئەو كەسە بۆ شەرى تەنبەتەن بانگەئىشت دەكەم.» ئەوانەى تازە ھاتبوون لەو قسانە واقئىكيان بردەوہ، بەلام كاروانسەرادار بەناساندنى دۆن كيشۆت بەھەراوى، ئەوانى لە سەرسورماوى دەر ھىنا و بىرى خستەوہ كە گوئى نەدەنە قسەكانى چون ئەو عەقلى پەريشانە و زۆر تەواو (*). نيبە.

سوارەكان لە كاروانسەرادارىان پرسى كە ئايا لاوئىكى پازدە شازدە ساللە، دە جلوبەرگى قەتارچيياندا كە قەد و قەوارەيەكى ئەوہا و سەر و پۆتەراكئىكى لەو حالەى لەو رەنگەى ھەيە، نەھاتۆتە ئەم كاروانسەرايە. كاروانسەرادار لە جوابدا گوتى كە موسافير ئەوئەندە زۆرە كە ئەو سەرنجى نەداوہتە سەر و شكلى ئەوان و لاوئىكى لەم چەشنەى نەديوہ، بەلام يەكئىك لە سوارەكان دەگەل چاوى بەكەژاوہى ديوانبەگى كەوت ھاوارى كرد: شكى تيدا نيبە ئەوہى ئيمە لئى دەگەرئىن لئيرەيە، چون ئەوہ ھەمان كەژاوہيە كە لاوى ئيمە بەدوايدا ھاتووە. وا باشە يەكئىك لە ئيمە لەبەر دەرگا بئىتەتەوہ و ئەوانى تر برۆن لە ناو كاروانسەرا بەدوايدا بگەرئىن. ھەرەوہا يەكيشمان بەدەورى كاروانسەرا بسوورئەتەوہ، نە وەك لاوہكەمان بەسەر ديوارئىكدا خۆى دەرزاب بكا.»

پەريشان و نارەحەتە كە ھەر دەم دەبى چاوەروانى وھا رووداويك بىن. دۆن لوويى پرسى: بەلام پىم بلئى بزائم باوكم لە كووي زانيووە من بەم ريگايەدا ھاتووم و ئەم جلو بەرگەم پۆشيوو؟ نۆكەر گوتى: يەككە لە خویندكاران كە تۆ باسى پلانەكەى خۆتت بۆ كردبوو، كاتىك دەبىنى باوكت ئەوئەندە پەريشانە زگى پى دەسووتى و قسەكانى بۆ گىرا بووئە. باوكت بى راوستان چوار كەس لە نۆكەرانى خۆى بەدواى تۆدا نارد و ئىستا ھەر چوارمان دە خزمەت تۆدا ئامادەين و لەوئەى ئەو كارە باشە ئەنجام دەدەين و جەنابت دەبەنەو خزمەت كەسك كە ئەوئەندى خۆش دەوئى، ئەوئەندە خۆشحالين كە باسى ناكري.

دۆن لوويى گوتى: وا دەكەم كە خۆم دەموئى يا وا دەبى كە خودا دەبوئى. نۆكەر گوتى: بىجگە لەوئەى رازى بى دەگەلمان بەرپیتەو دەلخوانى ئيو دەتوانى چى بى؟ يا خودا شتىكى تر ئىرادە دەفەرموئى؟ بىجگە لەو ھەر كارىكى تر نامومكىنە؟»

كوپە قەتارچى كە دۆن لوويى لە تەنیشتى خەوتبوو تەواوى ئەم وتووئەى گوتى لئى بوو و لە جىي خۆى ھەستا و رۆيشتە لای دۆن فەيران و كاردينىو و ئەوانى تر كە تازە خوئان كۆك كرد بووئە و تەواوى قسەكانى بۆ گىرانەو. كورپژگە پىي گوتن كە ئەو پياوہ لاوہكەى بەلەقەبى «دۆن» بانگ دەكرد و پىي چەقاند(*) بوو كە دەگەليان بەرپیتەو و كورپەكەش نەيدەويست ئەو كارە بكا. ھەموو ئەوانەى لەوئى بوون بەبىستنى ئەو ھەوالە و ئاگادارى لە دەنگ خۆشى و ھونەرمەندىي كورپەكە عەلاقەيان پەيدا كرد كە بەوردى بزائن كىيە و چ كەسە و تەنانەت ئەگەر بزائن زۆرى لئى دەكەن لایەنگرى لئى بکەن و لەسەرى بکەنەو. لەبەر ئەو ھەموويان بەرەو ئەو شوئینە كە لاو دەگەل نۆكەرى خۆى خەرىكى دەمەقالە و گوت و بىژ بوون وەرئى كەوتن.

لەو كاتەدا دووروتە لە ژوورى خۆى ھاتە دەر و دۆناكلاراش بەحالئىكى پەريشانەو بەدوويەو بوو. دووروتە كاردينىوئى كىشا سووچىك و داستانى ئەوئەندارى دەنگخۆشى لاو و دۆنا كلاراي بەكورتى بۆ گىراوہ. كاردينىوئى لە نۆرەى خۆيدا ھاتنى نۆكەرەكانى ئەو لاوئەى بەدووروتە خەبەردا و بەدەنگىكى وھا بلئىندىشى پىگوت كە دۆنا كلاراش گوتى لئى بوو، ھەر ئەو، كىژى وھا ھەژاند كە ئەگەر دووروتە نەيگرتبا بەعەرزىدا دەكەوت. كاردينىو بەدووروتەى گوت باشتر ئەوئەى كلارا بەرپیتەو ژوورى خۆى و گوتى خۆى كارەكان بەباشترين شيوە جىبەجى دەكا و ئەو دوو خاتونە گەرانەو شوئىنە خوئان.

لە ھەمان كاتدا چوار سوارەكان ھاتبوونە ژوورى كاروانسەرا و دەورى لاويان گرتبوو و داوايان لئى دەكرد ھەرچى زووترە دەگەليان وەرئى كەوئى و بۆ سووكنايى دلى باوكى

بگەرپیتەو مالى خۆى. لاو جوابى داوہ تا ئەوکارەى كە گيان و دل و ئابرووى ئەوى پتوہ بەسراوئەتوہ جىبەجى نەكا، بەھىچ كلۆچىك ناتوانى دەگەليان رىك بکەوئى. ئەوچار نۆكەرەكان زۆرتەر پىيان چەقاند و گوتيان كە بى ئەو ناچنەوہ و ئەگەر ھەر رەگەليان نەكەوئى ناچارن بەزورىش بى ھەر بىبەنەوہ. دۆن لوويى گوتى: مەحالە، ئيو تەنيا دەتوانن جەنازەى من بەرنەوہ، چون بەھەر جۆر بتانەوى بىمەنەوہ، بەھەر حال بەزىندوويى نامبەنەوہ.» لەو كاتەدا دۆن فەيران و كاردينىو و ديوانبەگى و دۆن كيشوت كە چى تر كىشككيشانى دەورى قەلاى بەپتويست نەدەزانى، ھەموويان بەزەنا زەناى دۆن لوويى و نۆكەرەكانى داوہرووكابوون. كاردينىو كە پىشەكى لە زبان كورپە قەتارچىبەكەوہ لە مەسەلە ئاگادار بووئەوہ رووى دە نۆكەران كرد و گوتى كە بەچ دەليل دەيانەوئى دۆن لوويى بەزۆر بەرنەوہ. يەككە لە نۆكەرەكانى گوتى: «لەبەر ئەوئەى ژيانى باوكى ئەم نەجىب زادەى لە دوورى ئەم كورپە دەگەل مەترسىي مەرگ رووبەرئو بووئەتوہ، بەدەنەوہ بەخۆى.» دۆن لوويى گوتى: بى سووہ، ئەگەر من گوزارشتىك لە كارى خۆم بەدەم. من ئازادەم و ئەگەر خۆم بمەوئى دەروم و ئەگەر نەموئى ھىچ كام لە ئيو ناتوانن بەزۆر بمەن. پياوہكە جوابى داوہ: عەقل پىت دەلئى كە دەبى بەرپیتەوہ و ئەگەر ئەو دەليلە بۆ رازى كردنى بەرپىزان بەس نەبى، بۆ ئىمە بەسە و ناچارين ئەو كارەى بۆ ئەنجامدانى ھاتووينە ئىرە، بىكەين، چون ھەك ئەركىك بۆ ئىمە ديارى كراوہ، لىرەدا ديوانبەگى كەوتە نىوانى(*) و گوتى: واباشە دەپىشدا بزائين ماكى مەتلەب چىيە! بەلام كابرا كە ديوانبەگى ناسىيەوہ و زانىي ھەمان ھاوساكەى ئەربابىيەتى دەسبەجئى لە جوابدا گوتى: «مەگەر ئەى جەنابى ديوانبەگى، بەرپىزان ئەم نەجىب زادەى نانسەن؟ ئەو كورپى جيرانى ئيوئەى كە دەو جلو بەرگەدا كە ھىچ لە پلەوپايە و ئەسل و نەسەبى ئەو ناكالىتەوہ لە مالى باوكى دەرباز بوو!» ئەوچار ديوانبەگى زۆر بەوردى دەسەر وسىماي كورپەى ھەلوانى و كاتىك ناسىيەوہ دەباوئەشى گرت و گوتى: سىنيۆر دۆ لوويى ئەم مندال بازارىيە چىيە و چ ھۆكارىكى گرینگ واى لئى كردووى ئەم جلو بەرگە كە ھىچ شايستەى شان و شكۆى ئيو نىيە و بەم سەر و وەزەوہ بکەوئە رى؟» لاو ھەستى كرد كە فرمىسك دەچاوى دەگەرئى و نەيتوانى بەيەك واژەش جوابى ديوانبەگى بداتەوہ. ئەمەشيان رووى دە نۆكەران كرد و ئەمرى كرد ئارام بگرن تا خۆى ئەم كارە جىبەجى بكا: پاشان دەستى دۆن لوويى گرت و كىشايە لايەك تا بزائى لەبەر چى مالە باوكى خۆى جئى ھىشتوہ.

لەو كاتەدا كە ديوانبەگى ئەم پرسىيارە و چەند پرسىيارى ترى لەو دەكرد، دەنگى ھاوار و

هاواریکی زۆر له دهركی کاروانسه‌راوه به‌رز بووه‌وه. روون بووه‌وه که دوو کهس له میوانانی کاروانسه‌را که ئەو شه‌وه له‌وێ مابوونه‌وه کاتیک ده‌بین هه‌موو ئەوانی تر سه‌ر قالن ویستبوویان بیده‌نگیکی خۆیان بدنه‌وه و پووڵی کاروانسه‌ردار نه‌دن. به‌لام کاروانسه‌ردار که ده‌کاری خۆیدا زۆر وریاتر له‌وانه بوو که فیلی لی بکری، پیشی پی گرتبوون و ده‌گه‌ل جنیودان و بی فه‌زیه‌تی داوی پووڵی لی کردبوون و ئەوه‌نده‌ی جنیو پی دابوون که ئەوانیش لی وه‌ده‌نگ هاتبوون و به‌مست و زلله تییبه‌ر بوویوون و کاروانسه‌ردار ناچار داوی یارمه‌تی کرد. ژنی کاروانسه‌ردار و کچه‌که‌ی که‌سیان له دۆن کیشۆت بیکارتر سو‌راغ نه‌کرد. کچه‌که په‌نای بۆ برد و گوتی: جه‌نابی پال‌هوان بۆ خاتری ئەو خودایه‌ی که گه‌ره‌یی به‌تۆ به‌خشیه‌وه به‌هاواری باوکم بگه که دوو پیاوی شه‌روور ئەوه ده‌یکوتن، ده‌لیی له ته‌لیسی کا ده‌دن!» دۆن کیشۆت به‌کاوه خۆ، بی ئەوه‌ی شلووی ببی زۆر له‌سه‌ره‌خۆ جوابی داوه: «ئهی کیژی نازدار له حالی حازردا ناتوانم جوابی داخوازییه‌که‌ت بده‌مه‌وه. چون تا ئەو کاره‌ی به‌یه‌کیکم قه‌ول داوه به‌ئه‌نجامی نه‌گه‌یه‌نم، ناتوانم خۆم ده‌هیچ رووداوێک وه‌رده‌م. به‌لام خزمه‌تیکه‌ی که بۆ تۆ له ده‌ستم دی ئەوه‌یه که ده‌ستبه‌جی به‌هه‌لاتن خۆت بگه‌یه‌نیه‌ باوکت و پیی بلپی تا ده‌توانی له‌وه‌ به‌رهنگارییه‌دا خۆراگر و نه‌به‌ز بی و به‌هه‌موو هه‌زییه‌وه حه‌ول بدا به‌سه‌ریدا زال نه‌بن؛ تا من له‌وه‌ ماوه‌یه‌دا بچمه خزمه‌ت شازاده، میکۆمیکۆنا و ئیزنی لی وه‌ربرگم له‌م هه‌نگامه‌یه‌دا یاریده‌ی باوکت بده‌م؛ ئەگه‌ر ئەو ئیزنم بدا، خاترجه‌م به‌ من خۆم ده‌زانم چۆن باوکت بزگار بکه‌م. ماری تۆن که‌له‌وێ حازر بوو گوتی: وای به‌حالی منی تاوانبار! بیکومان تا تۆ بجی ئەم ئیجازه‌یه وه‌رگری، ئەربابی من ته‌شریف ده‌باته ئەو دنیا. دۆن کیشۆت گوتی: «باشه خانم! تۆ کاریک بکه که من ئەو ئیجازه‌یه وه‌ربرگم، ئەوه‌دم که وه‌رم گرت ئیتر ئەوه گرینگ نییه که ئەو له‌وه‌ دنیا بی، چون من به‌کوێرابی چاوی ئەم دنیا، جا با قسه‌یه‌کیشی هه‌بی، له‌وه‌ دنیا را ده‌یه‌ینه‌وه یا لانی که‌م تۆله‌ی له‌وه‌ که‌سانه ده‌که‌مه‌وه که ئەویان نارده‌وته ئەو دنیا و کاریک ده‌که‌م که ئیوه پازی بن.» وه دۆن کیشۆت بی ئەوه‌ی قسه‌یه‌کی تر بکا یه‌کر است رویشته ژووری دوورووته و له‌به‌رییدا که‌وته سه‌ر ئەژنۆ. به‌ده‌سته واژه و قسه‌ی تاییه‌ت به‌پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردان، تکای کرد که ئەگه‌ر شازاده خانم ئیزنی له‌سه‌ر بی، ئەو بگاته هاواری قه‌لپاریزی ئەو قه‌لایه که تووشی موسیبه‌تیکه‌ی گه‌وره بووه. شازاده خانم له‌ قوولایی ده‌له‌وه ئیجازه‌ی پی دا و ئەوجار دۆن کیشۆت هه‌لی کیشا شمشیر و مه‌تالی به‌شانییه‌وه هه‌لواسی و به‌ره‌وه ده‌رگای کاروانسه‌را ده‌خۆی نووسا که هه‌شتا له‌ وێ ئەو دوو پیاوه نامه‌رده خه‌ریکی لێدان

و تیه‌ه‌لدانی کاروانسه‌رادار بوون. به‌لام ده‌گه‌ل گه‌یشه‌ ئه‌وێ له نه‌کاو راوه‌ستا، باوه‌کو ژنی کاروانسه‌رادار و ماری تۆن لۆمه‌یان کرد که له‌چی راوه‌ستاوه و له جی خۆی بۆچی وشک هه‌لاتووه، بی جووله و بزوتنه‌وه له‌سه‌ر جی خۆی راوه‌ستا. دۆن کیشۆت جوابی داوه «ده‌پرسن بۆچی وشک هه‌لاتووم؟ چون ئیزنم پی نه‌داوه شمشیر له‌ رووی بۆره‌ پیاوان بکیشم. که‌وابوو برۆن مه‌یه‌ته‌ری من سانکۆ بانگ بکه‌ن، چون ئەم تۆله‌وه به‌رهنگارییه ئیشی ئەوه.»

وه‌ها بوو ئەو رووداوانه‌ی له‌به‌ر ده‌رگای کاروانسه‌رادار رووی ده‌دا، له‌وێ سیلوی مست و مسته‌ کۆله و شه‌ق و زلله و چۆماغ به‌سه‌ر کاروانسه‌راداری چاره‌په‌شدا ده‌باری و ماری تۆن و ژنی کاروانسه‌رادار و کچه‌که‌ی له‌ بیلایه‌نی و لاساری دۆن کیشۆت و له‌وه‌ی ئەریاب و میرد و باوکی ئەوان چاره‌گه سه‌عاتیک له خراپترین حالدا مایه‌وه زۆر توورپه‌ و ده‌هری بوون. به‌لام با ئیمه ئەو له‌وه‌ حالدا به‌جی بیلین و تیه‌په‌ر بین، چون بیکومان که‌سیک هه‌ر ده‌بی، بگاته هاواری، ده‌نا چاوی ئەو که‌سه با کوێر بی که ده‌گه‌ل به‌هه‌یتر له‌ خۆی به‌رهنگاوه‌ ده‌بی، وه‌ها که‌سیک باشتره ئازار بکیشی و چاوی ده‌ربی و فه‌زی(*) لی نه‌یا. ئیستا په‌نجا هه‌نگاوێک ده‌کشینه‌وه دواوه با بزانی کاتیک دیوانه‌گی دۆن لوویی واوه برد و لی پرسی بۆچی ده‌و جلوه‌رگه شه‌رویده‌دا و به‌پی پیاوه ئەو سه‌فه‌ره‌ی کردووه ئەو چیی جواب داوه. کوپی جییل وه‌ک سه‌د کینوی غه‌می له‌ دلی بار بی، ده‌ستی دیوانه‌گی به‌قه‌وه له‌ ده‌ستی خۆیدا ریک گوشی و سیلوی ئەسرینی له‌ چاوان هه‌ل‌رشت و ئاوی جواب داوه:

«من بی‌جگه له‌وه ناتوانم شتیک به‌ئیه‌وه‌ی به‌پیز عه‌رز بکه‌م که له‌وه‌ روژه‌وه خوداوه‌ند مقه‌ده‌ری فه‌رموو ببینه جیرانی ئیوه و چاوم به‌جه‌مالی «دۆناکلارا» بکه‌وێ که کچی ئیوه و خاتوونی دلی منه، من ئەو کیژه بکه‌مه‌ خاوه‌نی ئیراده و ئیختیاری خۆم و ئەگه‌ر ئیراده‌ی به‌پیزتان که باوکی راسته‌قینه‌ی منی و ئیختیاری سه‌رومالی منت هه‌یه، کۆسپیک نه‌خه‌یه‌ته سه‌ر پیمان هه‌ر له ئیستاهه‌ ئەو ده‌بیته‌ هاوسه‌ر و خیزانی من. من ماله‌ بابی خۆم له‌به‌ر خاتری ئەو به‌جی هه‌شتووه و به‌خاتری ئەو ئەو به‌رگه‌م پۆشیوه، تا وه‌ک تیریک که به‌ره‌و نیشانه‌ ده‌روا، یا وه‌ک که‌شتیوانیک که شوینی ئەسته‌یره‌ی قوتبی ده‌گرێ، بۆ هه‌ر شوینیک ئەو ده‌چی منیش بچم. دۆناکلارا خۆی، له‌ ئەوینی من، بی‌جگه له‌وه فرمی‌سکانه‌ی که له‌ دووره‌وه بۆم دا‌باراندووه و ئەویان له‌ حالی من به‌ئاگا هه‌یناوه، شتیکه‌ی تر نازانی. تۆ ئەمی مه‌ولای من له‌ سامان و ده‌وله‌ت و په‌سه‌نایه‌تی باوک و دایکم ئاگاداری و ده‌زانی که من ته‌نیا میراتگری ئەو خانه‌دانه‌م. ئیستا ئەگه‌ر ئەم سه‌ره‌تیانه‌(*) به‌رای ئیوه به‌شی ئەوه

دهکەن تا بهبەختەوه‌ری من رازی بن، هەر له ئیستاوه من به‌کۆری خۆت دابنێ و به‌نۆکه‌ری خۆتانم قبوول بکەن. وه ئه‌گەر باوکم له روانگه‌ی تابه‌تی خۆیه‌وه به‌و به‌خته‌وه‌رییه که من بۆ خۆم وه‌ده‌ست هیناوه رازی و خۆش‌حال نه‌بێ باکم نییه، چون زه‌من به‌هه‌مان نه‌ندازه که ده‌توانی شته‌کانی ئه‌م جیهانه بگۆڕی، ده‌شتوانی ئیراده و خوازی پیاوانیش ئالوگۆڕ پی‌دا.

پاش ئه‌و قسانه لاو کړوکپ، بێده‌نگ بوو، دیوانه‌گی مات و واق و پرمای له‌وئ راه‌ستا‌بوو. چون سه‌رسورمانی له‌وه‌ی که ئه‌و لاوه رازی دلێ خۆی به‌م شیوه‌یه جوان و کاریگه‌رانه به‌یان کرد، که‌متر له‌و سه‌یرانی و واق و پرمانه نه‌بوو که له‌سه‌ر باب‌ه‌تیکی ئاوا گرینگ و کوتوپر بی چ بریاریک بدا. ته‌نیا جوابیکی که توانی بیداته‌وه ئه‌وه بوو که دۆن لویی جاری ئارام بگرت و کاریکی وا بکا که نۆکه‌ره‌کانی ئه‌مرۆ هەر چۆنیکه هیه، مۆله‌تی بده‌ن تا ئه‌و بتوانی له‌درفه‌تدا له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر هەر کام چ بریاریک بدا، فکر بکاته‌وه.

دۆن لویی به‌زۆری به‌ده‌ستی دیوانه‌گیدا نووسا و ته‌نانه‌ت ده‌سته‌کانی به‌فرمی‌سکی چاوی خۆی ته‌ر کرد. هەر ئه‌وه‌ش خۆی به‌س بوو که نه‌ ته‌نیا دلێ ئه‌و پیاوی یاسایه، به‌لکو دلێ هەر سماته (*) به‌ردیک نه‌رم بکا، به‌تابه‌تی دیوانه‌گی که پیاویکی تی گه‌یشته‌و بوو، له‌هه‌مان نیگای یه‌که‌مدا بۆی دهر که‌وتبوو که ئه‌م پێکگه‌یشته‌نه چهنده به‌قازانجی که‌هه‌که‌یه‌تی. به‌و حاله‌شه‌وه، وای پی باش بوو ئه‌گەر بۆی بلوئ، ئه‌م کاره به‌رزه‌مانه‌ندی باوکی دۆن لویی ئه‌نجام بدری که ده‌یگوت کۆره‌که‌ی ده‌کاته پیاویکی گه‌وره و خاوه‌ن عینوان.

له‌و که‌ین و به‌ینه‌دا میوانانی شه‌رفروش پاش ئه‌وه له‌ ژیر کاریگه‌ری قسه‌ی نه‌رم و دلخۆشه‌رانه‌ی دۆن کیشۆتدا، نه‌ به‌هۆی هه‌ره‌شه و گوره‌شه‌ی ئه‌و، ئاماده بوویون حیسابی کاروانسه‌رادار بده‌ن، ده‌گه‌ل ئه‌و ئاشتیان کردبوو، له‌ لایه‌کیشه‌وه نۆکه‌رانی دۆن لویی زۆر به‌بێسه‌بریه‌وه چاوه‌روانی به‌ره‌می وتووێژی ئه‌ربابی خۆیان ده‌گه‌ل دیوانه‌گی بوون که له‌ نه‌کاو شه‌یتان، که هه‌رگیز ناخه‌وئ و غافل نابێ، ریکای ئه‌و ده‌لاکه‌ی که دۆن کیشۆت له‌گه‌نی ریش تاشینی به‌ناوی کلای مامبیرن له‌سه‌ری رفا‌ندبوو و سانکۆش جلوجۆری که‌ره‌که‌ی لی ئه‌ستاندبوو، خسته‌ ناو ئه‌م کاروانسه‌رایه، ئه‌و ده‌لاکه‌ کاتیک که‌ره‌که‌ی خۆی دا‌کرده ته‌ویله چاوی به‌سانکۆ که‌وت که وا خه‌ریک بوو جیگایه‌کی درای له‌ پالانی که‌ره‌که‌ی پینه ده‌کرد. ئه‌و له‌ جیوه پالانه‌که‌ی خۆی ناسییه‌وه و پیاوانه ده‌ستی ده‌تینتینۆکه‌ی (*) سانکۆ نا و گوتی: «ئاها! ئه‌ی دزی حه‌رامزاده! چاکم ده‌گیر که‌وتی! زوو،

زۆر زوو له‌گه‌نی ریش تاشی و پالانه‌که‌ی لیت دزیبووم بده‌وه!» سانکۆ که به‌نه‌کاو گه‌رووی به‌ده‌ست ده‌لاکه‌وه ریک گوشرابوو و گوپی له‌و جنیو و قسه‌ ناحه‌زانه بوو که پیی ده‌گوترا، به‌ده‌ستیک کورتانه‌که‌ی مه‌حه‌کم گرت و به‌ده‌سته‌که‌ی تری مستیکی وه‌ها مه‌حه‌که‌می له‌به‌ر ده‌می ده‌لاک راکتیشا که خوین له‌ شه‌ویله‌که‌کانیه‌وه فیچقه‌ی کرد، به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه ده‌لاک یه‌خه‌ی سانکۆی به‌رنه‌دا و کورتانه‌که‌شی مه‌حه‌کم بۆ لای خۆی ده‌کیشا و کرده‌یه هه‌را و هاواریک که ته‌واوی دانیشته‌وانی کاروانسه‌را به‌هه‌رپه‌مه هه‌لاتن برانن چ قه‌وماوه. ده‌لاک هاواری ده‌کرد که «ئای جه‌ماعه‌ت، به‌ناوی پاشا و به‌ناوی عه‌ده‌اله‌ت! چون من ده‌مه‌وئ مائی خۆم وه‌ربرگه‌مه‌وه ئه‌م دزه ریکه‌ ده‌یه‌وئ بمکوژێ.» سانکۆ له‌ جوابدا گوتی: «تۆ درۆ ده‌که‌ی من دز و ریکه‌ نیم و ئه‌وانه‌ش ده‌سه‌که‌وتیکن که ئه‌ربابی من دۆن کیشۆت له‌ شه‌ردا به‌ده‌ستی هیناون.»

دۆن کیشۆت که به‌هه‌شتاوی خۆی گه‌یاندبوویه و له‌ شه‌ره‌که‌دا حازر بوویوو، له‌وه‌ی که ده‌یدیت مه‌یته‌ره‌که‌ی به‌چ توانایه‌که‌وه به‌رگری له‌ خۆی ده‌کا و هیرش ده‌با زۆر خۆش‌حال بوو. له‌مه‌و دوا، پالانمان مه‌یته‌ری خۆی وه‌ک مه‌یته‌ریکی نه‌ترس و به‌وره چاوی کرد و له‌ بنه‌بانی دلیدا هاته سه‌ر ئه‌و برویه که له‌ یه‌که‌م دهرفه‌دا بیگه‌یه‌نیتته پله‌ویایه‌ی پالانمان. چون تاجی پالانمان به‌لایقی سه‌ری ئه‌و ده‌زانی. ده‌لاک و پیرای قسه‌ کردنی زۆر گه‌یشته ئیره‌ که: «هەر وه‌ک گیانی من هی خودای مه‌زنه، ئه‌م پالانه‌ش هی منه و وای دهناسم وه‌ک ئه‌ولادی خۆم بی. وه ئه‌وه‌ش که‌ره‌که‌ی من که له‌ ته‌ویله‌دا به‌سته‌راوه‌ته‌وه و ده‌زانم به‌دروم ناخاته‌وه. ئه‌گه‌ر بروام پی ناکه‌ن فه‌رموون کورتانه‌که‌ی به‌پشتی تا‌قی بکه‌نه‌وه، ئه‌گه‌ر بۆی نه‌بوو، من پیاو نه‌بم و بی شه‌ره‌ف بم. بی‌جگه له‌وه هەر ئه‌و رۆژه که ئه‌مانه کورتانی که‌ره‌که‌میان دزی. له‌گه‌نیکه‌ سه‌روریش تاشی زۆر تازه‌شیان لی رفا‌ندم، که تا ئه‌وه‌مه ده‌کارم نه‌کردبوو و بۆ من یه‌ک ئه‌شه‌ره‌فی ته‌واوی هه‌لگرتبوو.» لیره‌دا دۆن کیشۆت خۆی پی رانه‌گیرا، خۆی هاویشته‌ نیوان ئه‌و دوو شه‌رکه‌ره و لیکه‌ی جودا کردنه‌وه، پاشان کورتانی که‌ره‌که‌ی، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو بیبینن، له‌سه‌ر عه‌رز دانا تا کاتیک به‌راستی روون بیته‌وه هی کی‌یه، ئه‌وجار به‌ده‌نگی بلند گوتی: «ئیس‌تا ئاماده‌بوونی به‌رپز، روون و ئاشکرا، تی ده‌گه‌ن که ئه‌و مه‌یته‌ره نه‌فامه به‌هه‌له‌دا چوه، چون ئه‌وه‌ی که کلای خودی مامبیرنه و من له‌شه‌ردا وه‌ده‌ستم هیناوه و حه‌قی خۆمه که خاوه‌نی بم، به‌له‌گه‌نی ریش تاشی نیو ده‌با. وه به‌لام کورتانی که‌ر پیوه‌ندی به‌منه‌وه نییه و من ته‌نیا شتیکی که له‌م باره‌وه ده‌توانم بیژم ئه‌وه‌یه که سانکۆی مه‌یته‌ری من له‌ کۆتایی شه‌ر و پیک‌دانه‌که‌دا

ئیزنی لی وەرگرتم که زین و لغاوی ئەسپی ئەم ترسەنۆکە هەلگرێ و لەسەر ئەسپی خۆی دابنێ. من ئیزنم پێ دا و ئەو زین و لغاوەکە هەلگرت. وە بەلام چۆنە که زینی ئەسب بوو هتە کورتانی کەر من بیجگە لەو دەلیلە باوە که هەیه، ناتوانم پاساویکی تر بینمەو، ئەویش ئەو هیه که ئەمجۆرە ئالوگۆرانه لە رووداوە پالەوانییەکاندا زۆر دیتە پیش. بۆ سەلماندن و تەکەز کردنی ئەو هیه دەلیتم، تۆ سانکۆ، کورەکەم، زوو برۆ ئەو کلاووخوودە که ئەو کابرا لاپرەسەنە (*) پێی دەلی ئەگەنی ریش تاشی، بینە بۆ ئیره. سانکۆ گوتی: ئەرباب، مەعازەللا! ئەگەر ئیمە بۆ سەلماندن قسەکانمان بیجگە لەو شتانە ی تۆ دیفەر مووی دەلیلیکی ترمان نەبێ تیدا دەچن. که وابوو بەهەمان ئەندازە که پالانی ئەم کابرایە زینە، لەگەنی ریش تاشیش کلاووخوودی مامبیرنە. دۆن کیشۆت گوتی: چیت پێ دەلیم ئەو بەکە! بەلکو هەموو رووداویک لەم قەلایەدا لەسەر سیحر و جادوو نەبێ. سانکۆ رویشت و لەگەنەکە هیه هینا و دۆن کیشۆت هەر که لەگەنی لە دەست سانکۆ وەرگرت هاواری کرد که: «ئاغایان، هیندیک چاو لەو شتە بەکن! ئاخەر ئەو خویپیه بە چ روویەک دەلی ئەمە لەگەنی ردین تاشینە و کلاووخوود نییه؟ قەستەم بەتائینی پالەوانی که کاری منە، من ئەو کلاووخوودەم هەر وەک چۆن دەبینن لەوم وەرگرتوو و نەشتیکم لی کەم کردوو نە شتیک زیاد. سانکۆ گوتی: لەو فەرمايشتهدا جیگە هیچ گۆمانیک نییه، چون لەو رۆژەووە که ئەربابی من ئەو هیه دەست کەوتوو لە شەرێکدا نەبێ کەلکی لی وەر نەگرتوو. ئەویش کاتیک بوو که ئەو بەندییه بەدبەختانە ئازاد کرد. وە بەپروای من ئەگەر ئەو لەگەنە نەبووایە ئەربابی من خرابی بەسەر دەهات، چون بەرد وەک باران دەباری.»

ئەو جیگە که سەرەنجام تەپومژی سەر پالان و کلاووخوود

دەرپوێتەو و باقیی رووداوەکان

دەلاک هاواری لی بلیند بوو که: «بەرپیزان رای ئیوه لەسەر قسەکانی ئەم نەجیب زادانە که پیتان چەقاندوو و لەگەنی ردین تاشی بەکلاووخوود ناو دەبن، چیه؟ دۆن کیشۆت گوتی: هەر کەس پێچەوانە ئەو بەلی ئەگەر پالەوان بێ، پێی حالی دەکەم و ئەگەر مەیتەریشه هەزار جار رووی رەش دەکەم، چونکه درۆزنە.» دەلاکی خۆمان وەستا نیکۆلا، که لەو بەزمەدا ئامادە بوو، چون زۆر باش ئاگای لە ئەخلاق و ئاکاری دۆن کیشۆت بوو، ویستی باری دیوانەیی و شیتییەکە ی بیزووی و بابەتیک بۆ شوخی و سەرگەرمیی حازران پیک بیتی، لەبەر ئەو رووی دە دەلاکەکی تر کرد و گوتی: «ئاغای دەلاک یا هەر کەس که هەیه، بزانه که من هاوکاری ئیووم و ماو هیه بیست سالا دە کاری خۆمدا بەسەرکەوتویی کار دەکەم و توانیومە پروانامە وەرپگرم و هەموو ئامراز و کەرەسە ی سەر تاشی و ریش تاشی زۆر چاک دەناسم، ئەو هوش بزانه که لە زەمانی لاوەتیمدا سەریاز بووم و کلاووخوود و هەموو سازوبەرگی سپاییگەری که سەریازان دەبەری دەکن و هەموو ئەو چەکوچۆلە ی دەکاری دین، زۆر باش دەناسم. که وابوو، تا کاتیک پێچەوانە ی ئەو هیهان سوور نەکردوو هتەو – چون من هەمیشە تەسلیمی را و بۆچوونی ئەوانەم که لە خۆم باشتر تی دەگەن – ئیستا دەلیم ئەم شتە که لە پیش چاوی ئیمەیه و لە دەست ئەم ئاغایەدا یه، نە تەنیا لەگەنی ریش تاشی نییه، بەلکو هەر ویشی ناچی. هەر وەک رەش وە سپی و راستی وە درۆ ناچی. هەر وەها ئەو هوش دەلیم هەر چەند ئەو شتە کلاووخوود، بەلام کلاووخوودیکی تەواو عیاریش نییه. دۆن کیشۆت گوتی: دیارە نییه، چون نیویکی که دەبیتە چەند بەندەکی دەگەل نییه. کەشیش که دەمەبەستی وەستا نیکۆلا گەیشتبوو گوتی: قسەکە تەواو دروستە و دەجی خۆدا یه.» وە بۆچوونی ئەوان دەستبەجی لە لایەن کار دینیۆ و دۆن فیرنان و باقیی هەفالان تەکەز کرا. دیوانبەگیش ئەگەر گرفتاری مەسەلە ی دۆن لووی نەبووایە بەشداریی ئەم گالته جاپاری دەکرد. بەلام ئەو مەسەلە گرینگانە ی که زەینی ئەو دەتەنگەژە نابوو، نەیدەهیشت ئاوپیک لەو شوخیانە بداتەو. لەو ساتەدا ئەو دەلاکە ی گالته ی پێ دەکرا هاواری کرد: «یا حەزرتی مریەم! چۆن شتی وا دەبێ! ئەو هەموو خەلکە شەریفە لەگەن بەکلاووخوود تی

بگهن! بهخودا ئه و قسه دهبیته هۆی سه‌رسورمانی زانسگه‌یه‌ک به و هه‌موو زانست و زانیارییه‌وه که هه‌یانه، له و قه‌راره ئه‌گهر له‌گهن بیته کلاو‌خوود کورتانیش ده‌بیته زین. دۆن کیشۆت گوتی: ئه و کورتانه به‌رای من هه‌ر کورتانه، به‌لام من ده‌پیشدا پیم گوتی کارم به و یه‌که نییه. که‌شیش گوتی: پالان بوون یا زین بوونی ئه و شته به‌سراوه‌ته‌وه به‌بوچوونی جه‌نابی دۆن کیشۆت، چون له کاروبار و مه‌سه‌له‌کانی پتیه‌ن‌دیدار به‌کاروباری پال‌ه‌وانیدا به‌نده و هه‌موو ئه‌م به‌پیزانه له به‌ران‌به‌ر جه‌نابی به‌پیزاندا هیچی لی تئ ناگه‌ین. دۆن کیشۆت گوتی: به‌پیزان، به‌و خودایه‌ی که ئیمه‌ی ئافه‌ریده کردوه له و دوو جارهدا که من له‌م قه‌لایه‌دا ماومه‌ته‌وه، پووداوی و س‌ه‌یر و سه‌مه‌رم به‌سه‌ر هاتوه که ئیدی زات ناکه‌م جوابی ئه و پرس‌یارانه بده‌مه‌وه که له‌مه‌ی شت و شتومه‌کی ئه و قه‌لایه له‌من ده‌کرئ؛ چون فکر ده‌که‌م هه‌ر شتیکی لێ‌ردها پووده‌دا له‌سه‌ر یاسا و پ‌ی‌سای سیحر و جادوو راوه‌ستاوه. یه‌که‌م جار له چاوپن‌یکه‌وتنی په‌یتا‌په‌یتای عه‌ره‌بیکی جادوویاز لێ‌ره وه ئامان هاتم و سانکۆش له دست هاورپ‌یکانی ئه و عه‌ره‌به سه‌د به‌لای به‌سه‌ر هات. پاش ئه‌وه، هه‌ر دوینی ش‌ه‌و منیان به‌باس‌کیکه‌وه هه‌لا‌وه‌سی بی ئه‌وه‌ی بزائم له‌به‌رچی و چلۆن تووشی ئه و مسیبه‌ته هاتبووم. که‌وابوو ئه‌گهر ئیستا خۆم له بابه‌تگه‌لیکی وادا هه‌لقوتینم و رای خۆم ده‌ربیرم. ده‌بیته داوه‌رییه‌کی به‌هه‌رمه و به‌په‌له. له‌مه‌ی ئه و قسه سه‌یرانه که له‌گه‌نی ریشتراشی له جی کلاو‌خوود دابننن من ده‌پیشدا جوابم داوه‌ته‌وه. به‌لام له‌مه‌ی ئه‌وه‌ی ئه و ده‌عبایه (*) زینه یا کۆیان ناویرم به‌تیرادیوی شتیکی بلیم و داوه‌ری له‌مه‌ی ئه و بابه‌ته دده‌مه دست راو بوچوونی به‌پیزان. ره‌نگه ئیوه به‌پیزان چون وه‌ک من نه‌گه‌یش‌توونه پایه‌ی پال‌ه‌وانی و سه‌روکارتان ده‌گه‌ل سیحر و جادووی ئه‌م قه‌لایه نه‌بووی، خاوه‌نی را و بوچوونی ئازاد و سه‌ر به‌خۆن و باشتر له‌من ده‌توانن له‌سه‌ر چییه‌تی و چۆنییه‌تی شته‌کانی ئه‌م قه‌لایه رای خۆیان ده‌ربیرن.»

دۆن فیرنان له جوابی ئه‌م فه‌رمایشته‌دا گوتی: «له‌وه‌دا شک نییه که هه‌زهرتی دۆن کیشۆت وه‌ک فریشته‌یه‌کی غه‌یبی قسه‌ی کرد و له‌سه‌ر ئیمه‌یه که ئه‌م موشکیله‌یه چاره‌سه‌ر بکه‌ین، وه بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌م کاره به‌دروستی ئه‌نجام بدرئ من ئیستا له ته‌واوی ئه‌م ئا‌غایانه ده‌نگی نه‌هینی وه‌رده‌گرم و پاشان ئاکامی ئه‌م ده‌نگ وه‌رگرته له گوزراشتیکی ته‌واودا به‌عه‌رزى هه‌مووتان را‌ده‌گه‌یه‌نم.» بۆ ئه‌و که‌سانه‌ی که دۆن کیشۆت‌یان ده‌ناسی ئه‌م کاره پتیکه‌نینیه ده‌بوو به‌مایه‌ی سه‌رگه‌رمی و پتیکه‌نین و بۆ ئه‌وانه‌ش که ئا‌گیان له حال و ئه‌حوالی پال‌ه‌وان نه‌بوو وه‌ک کاریکی ته‌واو سه‌کرانه (*) وابوو. به‌تایبه‌تی بۆ چوار

نۆکه‌ره‌که‌ی دۆن لوویی و خودی دۆن لوویی وس‌ی که‌سی تری که تازه گه‌یش‌ت‌بوونه جی و به‌پال‌ه‌ت له که‌مانداره‌کانی دیوانخانه‌ی سینت هیرمان‌داد بوون و هه‌مووی ئه‌وانه ئه‌و کاری ده‌نگ وه‌رگرته‌یان پ‌ی ئه‌حمه‌قانه‌ترین کاری دنیا بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی که له هه‌مووان په‌ریشانتر بوو ده‌لاکی خاوه‌ن له‌گهن بوو که له‌به‌ر چاوی خۆی له‌گه‌نه‌که‌ی بووبوو به‌کلاو‌خوودی مام‌پ‌یرن و ئه‌و جوهری که خۆی فکری لی ده‌کرده‌وه هه‌ر ئیستا کورتانه‌که‌ش ئالوگۆرئ به‌سه‌ردا ده‌هات و ده‌بوو به‌زین و سه‌رزین و نه‌رمه زین و قایش و قرووشی زین! ته‌واوی ته‌ماش‌چیه‌یه‌کانی تر. له‌وه‌ی که ده‌یان‌دیت دۆن فیرنان ده‌رۆیشته لای یه‌ک یه‌کی حازران و به‌ئه‌سپایی شتیکی پ‌ی ده‌گوتن و له‌وانی ده‌ویست که له‌مه‌ی ئه‌وه‌ی که ئه‌و شته گرانباییه زینه یا کورتان ده‌نگی خۆیان ده‌ربیرن، له قوولایی دل‌یانه‌وه پ‌ی ده‌که‌نین. پاش ئه‌وه‌ی دۆن فیرنان ده‌نگی ته‌واوی ئه‌وانه‌ی که ده‌گه‌ل دۆن کیشۆت ئاشنا بوون کۆ کرده‌وه و به‌ده‌نگی بل‌ند رای گه‌یان: «برای به‌پ‌یز، راستت ده‌وی، من له و هه‌موو ده‌نگ وه‌رگرته مان‌دوو بووم، چون له هه‌ر که‌س ده‌پ‌رسم ئه‌وه چییه جواب ده‌داته‌وه: هه‌ر که‌س به‌و شته بل‌ی کورتان له که‌ر که‌رت‌ره و شتیته و فری به‌دنیاهه نییه، چون ئه‌وه زینه و زینی ئه‌سپ‌یکی خۆش به‌ز و ره‌سه‌نیشه. که‌وابوو له‌سه‌رخۆیه چون به‌پ‌ی‌چه‌وانه‌ی مه‌یلی ئیوه و که‌ری ئیوه، ئه‌م شته زینه و پالان نییه و تۆ نه‌توانی قسه‌ی خۆت به‌ریتته سه‌ر، ده‌لاک هاواری لی هه‌ستا: خودا من له نیعمه‌تی به‌هه‌شت بی به‌ری بکا، ئه‌گهر ئیوه به‌پ‌یزان به‌هه‌له نه‌چووین و هه‌ر وه‌ک رۆحی من له لای خودا ئه‌و جوهری که هه‌یه دیاری ده‌کا، ئه‌م شته‌ش له‌به‌ر چاوی من کۆپانه و زین نییه. به‌لام ئیستا که زۆر ده‌بیاته‌وه و قسه‌ی زۆردار به‌یاسا حسیبه، با وا بی و من ئیدی هیچ نالیم. به‌و حاله‌شه‌وه من مه‌ست نیم و ئه‌گهر رۆژووی خۆم به‌گوناهانی خۆم به‌تال نه‌کرد بی، ته‌واوی ئه‌مرۆ به‌رۆژوو بووم و ئیستاش هه‌ر به‌رۆژووم» قسه ساویلکه‌کانی ده‌لاک که‌متر له قسه‌کانی دۆن کیشۆت پتیکه‌نینی نه‌بوو. که له و کاته‌دا گوتی: «لێ‌ردها باشترین کار ئه‌وه‌یه که هه‌ر که‌س مالی خۆی وه‌رگیرته‌وه و که‌سمان له که‌س و ته‌واو!» پاشان یه‌کیک له‌چوار نۆکه‌ره‌که‌ی دۆن لوویی هاته پیش و گوتی: «ئه‌گهر به‌پ‌یزان ئه‌و به‌زمه‌یان بۆ گالته و شوخی ساز نه‌کردبی، من ناتوانم قبوول بکه‌م که ئا‌غایان‌یکی به‌دیمه‌ن یا به‌راستی وه‌ک ئیوه عاقل و ته‌واو که لێ‌ره‌کۆ بوونه‌ته‌وه، به‌تیرادیوی بل‌ین که نه ئه‌مه پالانی که‌ره و نه ئه‌وه له‌گه‌نی ریش تاشی. به‌لام چون ده‌بینم که ئیوه شتیکی وا ده‌لین و له‌سه‌ر قسه‌ی خۆشتان را‌ده‌وه‌ستن، ناچار به‌لای خۆمه‌وه وای بۆ ده‌چم له و جه‌خت‌کرده‌وه‌ی ئیوه‌دا که هینده به‌پ‌ی‌چه‌وانه‌ی عاقل و ته‌نانه‌ت به‌پ‌ی‌چه‌وانه‌ی

ئه زموونیشه، دهبی پارێک و نهیینهیک هه بی؛ چون سویند دهخۆم (سویندیکی زۆر خهستی خوارد) تهواوی ئه و ئادهمیزادانهی ئه و سهعاته لهسه ر دنیا دهژین هه رگیز ناتوانن ئیقراړیکی ئاوا لهمن وه ر بگرن که ئه مه یان کورتان و ئه و ی تریشیان لهگه نی ریشتاشی نییه. که شیش خۆی هاویشته نیوانی و گوئی: «رهنگه ئه و کۆپانی ئیستر بی. نوکهر گوئی: قسه مان لهسه ر ئه و نییه به لکو دهمانه وئ بزاین ئه مه پالانه یا پالان نییه.

ده و شه ره دهنوو که یه دا یه کیک له و که واندارانه ی تازه گه یشتبوونه کاروانسه را کاتیک ئه و قسه انه ی دوایی گوئی لی بوو نه ی توانی پیدش به تورپه یی خۆی بگری و دهنگی به رز کرده و که: «ئه و پالانی که ره، وه ک باوکی من باوکی منه، هه ر که س پیچه وانه ی ئه مه بللی دیاره مهسته و ئاگای له خۆی نییه. دۆن کیشۆت وه لآمی داوه: «تۆ خۆت وه ک دزیک پهست و نانه جیب درۆ ده که ی!» وه ده سه جی ئیزه که ی که هه میسه به ده ستیه وه بوو به رز کرده وه و هها به قه و (*) به ره و که لله ی که واندار دای وه شان د که ئه گه ر کابرا سه ری خۆی نه دزیبا وه به و زه بره ده که وته عه رز هه لنه ده ستاوه. نیزه وه عه رز که وت و تیک شکا و که وانداران که ئه و په فتاره یان ده گه ل هاوړی خویان چا و پی که وت، یه کده نگ هاواری خه لکه که یان کرد تا به لایه نگری له «سینت هیرمانداد» بینه مه یدان. کاروانسه رادار که یه کیک له لایه نگرانی ئه و دیوان خانه یه بوو، رویشته ده ست بداته شمشیر و تیل، که هاته وه چوو دهریزی یارانی خۆیه وه. نوکهرانی دۆن لوویی ده وری ئه ربابی خۆیان گرت، تا مه بادا به که لک وه رگرتن له م پشیویه هه ی دی (*) لی بکا و خۆی دهر باز کا. ده لاکیش ده گه ل دیتی کاروانسه را شتیوا وه و که س ئاگای له که س نییه، بۆ لای کورتانه که ی رویشته که سانکۆ ده ست به ردار ی نه بوو. دۆن کیشۆت هه لی کیشا شمشیر و هیرشی کرده سه ر که وانداران. دۆن لوویی دهنۆکه ران راخوړی که ده ست له و هه ل بگرن و وه ک دۆن فیرنان و کار دینیۆ که گه یشتبوونه فریای دۆن کیشۆت ئه وانیش یارمه تی بدن؛ که شیش ئه و نه ده ی پشووی یارمه تی دها به دهنگی بلند مه و عیزه ی ده کرد. ژنی کاروانسه رادار ده یقیژاند و کچه که ی روچی پی نه مابوو، ماری توړن ده گریا، دووروته واقی ورما بوو، لووسیند زور دهرسا و کلارا له هۆش چوو بوو. ده لاک ده سانکۆی هه لدها و ئه ویش ده لاک ده کوتا؛ دۆن لوویی، که یه کیک له نوکهره کانی باسکی گرتبوو تا بۆی دهر نه چی، مستیکی وه های لی دا که دم و لووتی پر کرد له خوین، دیوانه یگیش هاته فریای دۆن لوویی. دۆن فیرنان که واندار یکی به عه رزیدادا بوو و ده گیانی به ربوو بوو؛ کاروانسه رادار دیسان هاواری یارمه تیدانی «سینت هیرمانداد» ی به رز کرده وه؛ چیت بۆ بگری مه وه، له و کاروانسه رایه دا بیجگه له هه را

و هاوار و جنیودان و زرينگه زرينگی شمشیر و ته په ته پی شه ق و شریقه ی زله و ته قه ته یی دار و چۆماغان دهنگی هیچی ترت گوئی لی نه ده بوو. له نیو ئه م هه نگامه یه دا له پر، فکریک به زه ینی دۆن کیشۆتدا تی ده په ری: پاله وان پیی وا ده بی که له ناکو را گوړی ئۆردوو گای (*) «ئاگرامان» (٢٥٩) کراوه و به نه عه رته یه کی وه ک بۆ لژنی هه ور که کاروانسه رای ده له رزاند ه وه، هاواری کرد: «ئه گه ر ده تانه وئ زیندوو بمیننه وه ده ستبه جی هه موو ده ست را گرن. هه موو چه ک دابنن و ئارام بگرن و گوئی بده نه قسه کانی من!» وه به راستی هه موو به بیستنی ئه م نه عه رته یه ده ستیان را گرت و دۆن کیشۆت درێژه ی به قسه کانی دا: «به ریژان، مه گه ر من به ئیوه م نه گوت ئه م قه لآیه ته لیس م کراوه و له شکر یکی شه ی تانی تی دا نیشته جیه؟ بۆ سه لمانندی ئه م مه به سه ته ده مه وئ ئیوه به چاوی خۆتان ببین که چۆن دوو به ره کی و نیوان ناخۆشیی ئووردووی «ئاگرامان» که وتوو ته نیوان ئیمه. باش پروان له لایه ک شه ر له سه ر شمشیره و له لایه ک له سه ر ئه سپ، لیره به خاتری کلاو خود (٢٦٠) و له ولا له سه ر هه لۆی سی، وه هه موومان تیک به ربووین بی ئه وه ی بزاین چمان ده وئ. ئیوه ئه ی جه نابی دیوانه گی و ئیوه ئه ی حه زه تی که شیش، بی زه حمه ت وه رنه ئیره، یه کتان بینه سولتان ئاگرامان و ئه و ی تریشتان ده وری سولتان «سوربین» sorbin بگری، ئیمه پیک بینه وه و ئاشتیما پی بکه نه وه، چون قه سه م به ناوی خوی گه وه بۆ که سانیکی به ریژی وه ک ئیمه که لیره کۆ بووینه وه زۆر ناحه زه که به و ده لیل و بیانوه سست و بی بنه ره تانه یه کتری بکوژین»

که وانداران که شتیک له وتاری دۆن کیشۆت حالی نه ده بوون و ده یان دیت که یارانی ئه وان له لایه ن دۆن فیرنان و کار دینیۆ، و هاوړی یان زۆر چاکیان وئ که وتوو و خوری شوړ کراون، ده ست به ردار نه بوون و زه وت (*) نه ده بوون. ده لاک قوړ وه سه ریش، چون له و شه ره دا له گه نیان لی شکان دبوو و کۆپانیشیان و نجر و نجر کردبوو، هه دای نه دها. سانکۆ هه ر وه ک خزمه تکار یکی باش به بیستنی یه که م فه رمانی ئه ربابه که ی ده ستی هه لگرت؛ چوار

٢٥٩- ئیشاره یه به داستانی سولتان ئاگرامان له کتیبی رۆلانی تووره دا، نه غمه ی بیست و حه وته م. (مۆریس باردۆن)

٢٦٠- دیسان ئیشاره به هه مان بابته. لیره دا مه به ست له شمشیر هه مان شمشیری دۆراندال Durandal و مه به ست له ئه سپ ئه سپی به ناویانگی فرونتین Frontin و مه به ست له هه لۆی سی مه تالیکه که نه خشی هه لۆی سی له سه ر ره سم کرابوو و مه به ست له کلاو خودیش کلاو خودی مامبیره. (مۆریس باردۆن)

نۆکه ره که ی دۆن لوویی ههروهها زهوت بوون، چون دهیاندیت که دهو ههرا و ههنگامه یه دا قازانجیکیان پی ناگا. ته نیا کاروانسه رادار بوو که پی چه قاندبوو دهی ئه م کابرا دپوانه یه که نیوان نیوان (*) لیره قوت ده بیته وه و کاروانسه را دهکاته چپوئ (*) خمی و داری له سه ر بهردی ناهیلی، ته می بکری. سه ره نجام شه ر و ههرا دامرکایه وه. به لام له می شکی شله قواوی دۆن کیشوئتا کورتان هه ر زین و له گهن هه ر وه ک کلاوخوودی مامبیرن و کاروانسه را هه ر به قه لا مایه وه.

ئاخری، کاتیک به نیو بیژی کردن و نسحه تی حه کیمانه ی دیوانه گی و که شیش ئارامی و ئه هوه نی سه قامگیر بووه وه و ئاشتی هه مو که سی گرته وه، نۆکه رانی دۆن لوویی هاتنه وه سه ر قسه و باسی خویان تا بی وه درهنگی که وتن، ئه و نه جیب زاده یه ده گه ل خویان به رنه وه مائی باوکی و له کاتیکدا دۆن لوویی له سه ر ئه و بابه ته ده گه ل یان ده مه قاله ی ده کرد، دیوانه گی ده پی شدا باسی ئه و نه یینییه ی دۆن لوویی ده گه لی هینابووه گوژی، بۆ دۆن فیتران و که شیش و کاردینیوی ئاشکرا کرد، پاشان راو بۆچوونی ئه وانی ویست که له و بواره گرینگه دا چ بریاریک بدا. سه ره نجام قه رار دانرا دۆن فیتران خوی به سواره کان بناستی و به وان بلئی که چون له نییه تی دۆن لوویرا به ئاسانی ده کری بگه یه ئه و ئاکامه که ئاماده یه له تله تی که ن، به لام نه گه ریتته وه مائی باوکی، ئه و (دۆن فیتران) پی خۆشه ئه و لاره ده گه ل خوی به ریتته وه ئه نده لوئس که له وئ برا گه وره که ی «مارکی» زۆر به ریز و حورمه ته وه په زیریای لی ده کا. کاتیک ئه و چوار نۆکه ره زانیان دۆن فیتران چ که سه و چه نده به عه سل و نه سه به و له بریاری دۆن لووییش خه به ردار بوونه وه، وایان دانا سی که سیان بگه ریتته وه لای باوکی دۆن لوویی و گه ریانی رووداوه کانی بۆ باس بکه ن و چواره می له خزمه ت دۆن لوویی بمینیتته وه و تا کاتیک ئه و سی که سه نه گه ریتته وه و ئه مرو فه رمانی باوکی نه هیننه وه، چاوی لی غافل نه کا.

به م شیوه یه ئه و هه موو ئالوزی و پشیوی کاروانسه رایه به هوئی هیز و قودره تی «ئاگرامان» و عه قل و ته دبیری «سولتان سوورین» کوئی پی هات، به لام شه یتان، ئه و دوژمنی به کیه تی و ئاشتییه، کاتیک دیتی پیلانه که ی نه یگرت و شه ره مزار و خه جاله ت بار له کار هاتووه ته ده ر و له پیکه له پزاندنی ئه و جه ماعه ته ی له و ئه شکۆنه دا بوون به ئاکامیک نه گه یشتووه، بریاری دا که دیسان به ختی خوی به تاقی بکاته وه و پشیوی و ههرا و بگریکی تازه وه ری بخا.

به لی، جا به و جوژه بوو که که وانداره کان مهیدانیان چۆل کردبوو، چون له شوناس و

عیوان و پله و پایه ی ئه و که سانه ی شه ریان ده گه ل کردبوون ئاگادار بووبوونه وه و چون تی گه یشتبوون که به هه رحال و پیان ده که وئ، خویان له و ههرا و بگره هینابووه ده ری، به لام یه کیک له وان، هه ر ئه وه ی دۆن فیتران ده ژیر پی خوی نابوو و زۆری تی هه لدا بوو، له ناکاو وه بییری هاته وه که وئرای ئه و حوکمانه ی بۆ گرتنی تاوانباران ده گه ل خوی هیناویه تی، فه رمانیکیش به ناوی دۆن کیشوئته که دیوانخانه ی «سینت هیرماندا» ده ری کردووه و به تاوانی به ره له لدا کردنی سزادراوان به کاری دژوار، حوکمی گرتن و ده زگیر کردنی بۆ ده رچووه، و هه ر له و مه سه له یه بوو که سانکۆ به هه ق زۆر ده ترسا. کاتیک ئه م فکره به زهینی که واندادا تی په ری، لی برا بزانی ئایا ئه و نیشانه و رینوینیانیه ی ده فه رمانه که دان ده گه ل نیشانه و سه رو شکلی دۆن کیشوئ ده یخوینیتته وه یا نا، له به ر ئه وه توواریکی له گیرفانی ده ره ینا و ئه و حوکمه ی ده یویست دۆزییه وه. وه چون نه یده زانی باش بیخوینیتته وه به نه قه نه ق و حینجه کردنی وشه کان به زحمه ت واژه به واژه ده یخویندوه و له هه ر واژه یه کدا، چاوی له دۆن کیشوئ ده کرد و نیشانه باسکراوه کانی نیو حوکمه که ی ده گه ل نیشان و عه لامه تی سه ر رۆخساری پاله وان پیک ده گرتن. ئاخری تی گه یشت که که سی نیو حوکمه که، بیگومان هه ر ئه م تاکه یه و کاتیک متمانه ی به بۆچوونی خوی پهیدا کرد، توواریکه ی پیچاوه، فه رمانی به دهستی چه په وه گرت و به دهستی راست یه خه ی دۆن کیشوئتی گرت، وه ها توندی گرت که پاله وان چی وای نه مابوو، بخنکی؛ له و حاله ته دا به دهنگی بلند ده یگوت: «خه لکینه هه لئین یارمه تی سینت هیرماندا بدن! و بۆ ئه وه ی هه موو بزنان ئه و جار من به راستی یارمه تیم ده وئ، وه رن ئه و حوکمه که ده ودا ئه مری قۆلبه ست کردنی ئه م دزه و ریکره نووسراوه بخویننه وه!» که شیش فه رمانه که ی وه رگرت و دیتی که به ته واوی دروسته و که ماندار راستی گوئوه و نیشانه کانی نیو حوکمه که ده گه ل نیشانه کانی دۆن کیشوئ موویان ده به ره وه ناچی. ئه مه یان کاتیک ئه و ره فتاره ناپه سنده ی له و گوندییه بی ئه ده به، چاوی پی که وت، وه ها تووره بوو که ئی سقانه کانی به ده نی وه قه رچه قه رچ که وتن و به هه ر دووک ده ستان وه ها گه رووی که وانداری گوشی که ئه گه ر هاوړیکانی نه گه یشتبانی تا چاوی سپی نه ببا دۆن کیشوئ به ری نه ده دا.

کاروانسه رادار که ئه رکدار بوو یارمه تی هاوکارانی خوی بدا، به هه ره مه خوی گه یانده لای ئه وان. ژنی کاروانسه رادار که دیتی میرده که ی دیسان تووشی شه ر هاتووه، قیژه قیژی خوی ده ست پی کرده وه و ماری تووین و کچه که شی به ده نگییه وه هاتن و له عه رز و عاسمان داوای یارمه تییان ده کرد. سانکۆ ده گه ل چاوی به و رووداوه که وت هاواری کرد که:

«سوبحانه لالا! بهو خودایه هه رچی ئه ربابی من له مهه ر سیحر و جادووی ئه م کاروانسه را به قورگیراوه دهیللی راسته. چون دهست نادا، تاچه سه عاتیک لیره دا به ئاشتی و ئارامی دهسه رکه ی! (*)» دۆن فیرنان که واندار و دۆن کیشۆتی لیک جیا کرده وه و له کاتیکدا هه ر دووکیان پیتیان خوۆش بوو، دهست و نینۆکیان له یه خه و گه رووی یه کتر هینا ده ری. بهو حاله شه وه که وانداران رازی نه بوون دهست له نیچیره که یان هه لگرن و حوکمیان کردبوو ده بی به دهست به سراوی تاوانباریان بده نه دهست، چون خزمهت به پاشا و به دیوانخانه ی سینت هیرمانداد که «داخوازی یارمه تی به ناوی ئه وانه وه ده کری» ئه و ئه رکه ده خاته به رده م هه مووان که ئه م ریگره و ئه م تیکده ری ئه منیهت و ئارامی شارپیه کان و کویره پتیه کان بگرن و دهست و پیتی ببهستن. دۆن کیشۆت زۆر بی مبالاتانه، وهک می شیک ی (*) لی میوان نه بی، بهو قسانه پی ده که نی و له حالیکدا که سایه تی و ده عیه و ئیفاده ی خو ی پاراستبوو له جوابی ئه واندا ته نیا ئه وه نده ی گوت: «ئه ی دزانی په ست و بی بایه خ و نه زان، ئه گه ر پیاون وهر نه به ره وه! ئازاد کردنی که سانیک که کوۆت و زنجیر کران و بهر هه لدانی زیندانیان و گرته دهستی له پی که وتوان و یارمه تیدانی بی ئه نوایان و ساریژ کردنی دهر د و زامی داماوان ده قامووسی ئیوه دا دزی و ریگریه؟ ئاخ ئه ی نار ه سه نه کان، ئه ی خیللی بی کیفایه ته کان، هیوادارم بهو هه موو که ریه تی و نه فامیه تانه وه خودا وه ند گه وره بییه ک که ده شوغلی پاله وانانی سه رگه رندان هه یه، به ئیوه ش بدا و ئیوه له و گونا هه ی که به ژیر پی کردنی ریژ و حورمه تی که سان، وه به لکو با شتره بلیم، به که م گرته ی سایه ی هه ر پاله وانیک ی سه رگه ردان تووشی ده بن، ئاگادار بکاته وه! وهر نه پیشی ئه ی جه ماعه تی دز و ریگر که به ناوی که ماندارانی دیوانخانه، ری به ریپواران ده گرن. وهر ن به من بلین چ بی عه قلیک حوکمی گرته ی پاله وانیک ی وهک منی ئیمزا کردوه؟ کتیه نه زانی که پاله وانانی سه رگه ردان له دهره وه ی قانون ویاسای سزاداندا ده ژین و بو ئه وان یاسایه ک بیجگه له شمشیر و ریبان و ریسیایه ک بیجگه له ئازایه تی و ئیراده ی خو یان ده ئارادا نییه؟ دیسان دووپاتی ده که مه وه، ئه وه کام تینه گه یشتوه که نه زانی، هیچ ئه شرافیک، هیچ ماقوول و نه جیب زاده یه ک به هه موو سه ره تیه کانیه وه، به بارستای یاساکانی پاله وانانی که به هو ی ئه وانه وه که سیک گه یشت بیه ته پله ی پاله وانانی و کاری پاله وانانی سه رگه ردانی ره چاو کردی، له به رامبه ر یاسادا سه ربه خو و ئازاد نییه؟ کام پاله وانانی سه رگه ردانه که به عومری خو ی مالیات و بیگاری و ده یه ک و مه خارجی گومرگی و زنجیر بو زیندانیان و لو تکه بو په رینه وه له چۆم و ئاوانی دابی؟ کام به رگه روو تا ئیستا

حه قدهستی جلو به رگ دوورینی له پاله وانان ویستوه؟ کام قه لاپاریزه که خه رج و موخاریجی بو مانه وی شه و له پاله وانان داوا کردی؟ کام کیژی جوانه که عاشقی پاله وان نه بووی و گه وه ره ی جوانی و جه مالی خو ی ده ژیر ده سه لاتی ئه و نه نایی؟ وه سه ره نجام کام پاله وانانی سه رگه ردانان دیوه یا ئیستا ده بیین یا له داها توودا ده بیند ری که ئه وه نده ی هیز و ئازایه تی نه بی تا به تا قی ته نیا چوار سه د زه بری کوته ک له چوار سه د که واندار بوه شینی که ویرایتیان ده به رانه ریدا رابوه ستن؟

هەر جییهك دهگه‌ل دۆن فیرنان بچی ده‌خزمه‌تیدا بی. به‌لام ته‌قدیر که له توورپه‌یی خۆی کهم کرد بووه‌وه و به‌خت که ورده‌ورده رووی خۆشی نیشان دهدا، هاتنه یارمه‌تی ئه‌وینداران و پالئه‌وانان و به‌ستی ئی جیبه‌جیکردنی کاره‌کانیان خۆش کرد. سواره‌کانی دۆن لوویی ملیان بۆ ویست و خوازی ئه‌ربابی خۆیان راکیشا و ئه‌م رووداوه ئه‌وه‌نده‌ی دۆن کلارا خۆشحال کرد که ئه‌گه‌ر مندا لیکیش تیی فکریبا ده‌یزانی چ باسه. زویه‌یده بی ئه‌وه‌ی له‌و رووداوانه که به‌به‌ر چاوییه‌وه ئه‌نجام دهدرا، شتیکی لی حالی بووبی به‌حیسانی ئه‌وه‌ی له گنجی نیوچاوان و حاله‌تی روخساریاندا ده‌یدیت، خۆشحال یا غه‌مگین ده‌بوو. به‌تایه‌تی له‌واری سه‌روانی ئه‌سپانیایی که زویه‌یده چاوی له‌سه‌ر هه‌لنه‌ده‌گرت و گیانی به‌ئه‌وینی ئه‌وه‌وه به‌سترا بووه‌وه. وه به‌لام کاروانسه‌رادار که دیتبووی ده‌لاک له‌م هه‌رایه‌دا به‌نه‌وایه‌ک(*) گه‌یشتووه و پارهبه‌کی وه‌رگرتووه، هه‌له‌سه‌ونی(*) هیناوه و داوای قه‌رز و قۆله‌ی حیسانی دۆن کیشۆت و زهره و زیانی مه‌شکه دراهه‌کانی شه‌راب و شه‌رابه‌پژاوه‌که‌ی کرد و سویندی خوارد و سی ته‌لاقه‌ی فری دا ئه‌گه‌ر حیسانی ئه‌ویش تا دیناری ئاخ‌ر نه‌ده‌ن. ناهیللی نه‌ رۆسینانت، نه‌ که‌ری سانکو له‌ ده‌رکی کاروانسه‌را بچنه‌ ده‌روه. ئه‌م هه‌رایه‌ش به‌نیو بژی کردنی که‌شیش جیبه‌جی بوو، هه‌ر چهن دیوانبه‌گی به‌مه‌یلی خۆی ئاماده‌ بوو، قه‌رزه‌کانی بداته‌وه به‌لام دۆن فیرنان نه‌یه‌پشت و هه‌مووی له‌ باغه‌لی خۆی پی دا. سه‌ره‌نجام ئاشتی و ئارامی وه‌ها سه‌قامگیر بووه‌وه که ئیدی باروؤخی کاروانسه‌را هه‌یچ وێچوونیکه‌ی وه‌ه‌را و کیشه‌ی ئۆردوؤگای «ئاگرامان» که دۆن کیشۆت گوتبووی نه‌بوو، به‌لکو ئاشتی و هه‌یمانیه‌تی گشتی زه‌مانی «ئۆکتاویه‌ن»^(۲۶۱) ی وه‌بیر ده‌هیناوه‌وه، و هه‌موو حازران له‌سه‌ر ئه‌م بروایه‌ بوون که ئه‌م سوؤخ و ئاشتی و ئارامیه‌ هه‌مووی له‌ سایه‌ی زبان پاراویی که‌شیش و سه‌خی بوون و پیاوه‌تی بی وینه‌ی دۆن فیرنان وه‌ده‌ست هاتووه.

کاتیک دۆن کیشۆت له‌ هه‌موو کیشه‌ و هه‌رای خۆی و قه‌ره‌وشه‌ره‌ دهن‌دووکه‌ی مه‌یته‌ره‌که‌ی رزگاری هات، وای بۆچوو که وه‌ختی هاتووه، درێژه به‌سه‌فه‌ره‌که‌ی بدا و هه‌را و کیشه‌یه‌کی که پپی ئه‌سپ‌دراوه، کۆتایی پی بین. له‌به‌ر ئه‌وه‌ رۆیشه‌ خزمه‌ت دووروته و له‌سه‌ر چۆک کرنۆشی کرد، به‌لام دووروته گوتی تا پالئه‌وان هه‌لنه‌ستیته‌ سه‌ر پی ئیزنی پی نادا

۲۶۱ - Octavien یا ئۆکتا، نه‌وه‌ی برای قه‌یسه‌ر «ژوول سیزار» «۶۳ پيش زاین و ۱۴ پاش زاین» ئیمپراتوری رۆم بوو و ده‌وره‌ی ئه‌و له‌ دره‌وشاوه‌ترین ده‌وره‌کانی شارستانییه‌تی رۆم بوو. ئۆکتاوه‌ به‌ Auguste ییش به‌ناوبانگه‌ و ده‌لین که له‌ عه‌سری ئه‌ودا گورگ و مه‌ر پیکه‌وه ئاویان ده‌خواردووه. (مه‌مه‌د قازی)

له‌مه‌ر رووداوی سه‌یری که‌وانداری سینه‌ت هه‌رماندا و دله‌رقی

له‌را‌ده‌به‌ده‌ری دۆن کیشۆت پالئه‌وانی ئیمه

له‌و کاته‌دا که دۆن کیشۆت وتاری خۆی به‌یان ده‌کرد که‌شیش خه‌ریک بوو به‌که‌وانداران حالی بکا که میتشکی پالئه‌وان وه‌ک له‌ ره‌فتار و کرداریدا ده‌رده‌که‌وی عه‌یب و ئیرادی هه‌یه، که‌وابوو پتویست نا‌کا له‌سه‌ری برۆن و موشکیله‌که‌ گه‌وره‌تر بکه‌نه‌وه؛ چون گریمان بیهیگرن و بیه‌ن، ده‌سه‌به‌جی ده‌بی له‌به‌ر شیتی و ناته‌واوی به‌ری بدن. به‌لام ئه‌و پیاوه‌ی هه‌لگری فه‌رمانه‌که‌ بوو، گوتی که داوه‌ری له‌سه‌ر دیوانه‌ بوونی دۆن کیشۆت به‌و نییه‌ و ئه‌و ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌ی له‌سه‌ره‌ فه‌رمان و ئه‌مری سه‌رۆک و کاربه‌ده‌ستانی له‌ خۆی گه‌وره‌تر به‌ئه‌نجام بکه‌یه‌نی، وه‌ دیوانه، گریمان جاریک قۆلبه‌ستیش بکری، سیه‌سه‌ جاریتر ده‌کری ئازادی بکه‌ی. که‌شیش گوتی: «به‌لام ئه‌مجاره‌ نا‌بی بیگرن چون باری ره‌وانیه‌که‌ی زۆر له‌بار نییه‌ که مل بدا قۆلبه‌ستی بکه‌ن.» سه‌ره‌نجام که‌شیش توانی ئه‌وه‌نده‌ به‌ریتکوپیکه‌ی ده‌گه‌ل که‌وانداران بدوی و رازیبان بکا و دۆن کیشۆتیش ئه‌وه‌نده‌ی هاته‌ران پاته‌ران هه‌لپشت که به‌راستی ئه‌گه‌ر که‌وانداره‌کان به‌شیتی ئه‌ویان نه‌زانیا، ده‌رده‌که‌وت که خۆیان له‌و شیت و ماخولیاترن؛ ناچار بریاریان دا که زه‌وت بن و ته‌نانه‌ت له‌ نیوان سانکو پانزا و ده‌لاکیشدا نیو‌بزیان کرد و لیکیان جیا کردنه‌وه. سه‌ره‌نجام که‌وانداران به‌ناوی ئه‌ندامی دیوانی دادگه‌ری، هه‌راکه‌یان به‌شیه‌یه‌کی ئارام و بی چه‌قه‌ و هه‌را، حه‌ل کرد که هه‌ر دووک لا ئه‌گه‌ر به‌ته‌واویش رازی نه‌بوون، لانی که‌م تا راده‌یه‌ک خۆشحال بوون چون قه‌رار درا ته‌نیا کۆپانه‌کان بگۆرنه‌وه و کاریان به‌هه‌سه‌ر و ته‌نگه‌ و پالوو نه‌بی. بۆ مه‌سه‌له‌ی کلاخوودیش که‌شیش به‌نه‌ینی و بی ئه‌وه‌ی دۆن کیشۆت پی بزانی، هه‌شت رینالی پوول باه‌تی له‌گه‌نه‌که‌ دا به‌ده‌لاک و په‌سیدیکه‌ی بۆ وه‌رگرتنی پوول‌که‌ به‌ره‌سمی باو بۆ که‌شیش نووسی که تیدا هاتبوو. «ئو له‌گه‌نه‌م به‌جه‌نابی که‌شیش فرۆشت و تا ئیقراری(*) عاله‌می مافی هه‌یچ ئیدعایه‌کم نییه‌. سه‌ودا که به‌ره‌زانه‌ندی هه‌ر دووک لا ئه‌نجام درا. خیری لی ببین، ئامین!» پاش هه‌لکردنی ئه‌م دوو کیشه‌یه‌ که له‌په‌ر مه‌ترسیه‌ترین و گرینگترین کیشه‌کانی کاروانسه‌را بوون، کاریک نه‌ما جگه‌ له‌وه‌ی سی که‌س له‌ سوارانی دۆن لوویی رازی بکه‌ن، بگه‌رینه‌وه‌ مالی ئه‌ربابی خۆیان و یه‌کیان ده‌خزمه‌تیدا وه‌مین و بۆ

یەك قسەى لە زارى بێتە دەر؛ ناچار پالەوان لە جى خۆى راست بوووه و گوتى: «ئەى شازنى رەعنا، پەندىكى مەشهوورە كە دەلى «تەردەستى» (* دايكى بەختەوهرىيە و ئەزموون لە زۆر وارى) (* بەمەترسىدا نىشانى داوه كە پىشدهستى دەبێتە هۆى سەرکەوتن لە كىشه و هەرادا؛ بەلام ئەم راستىيە لە هىچ جىگايەكدا بەقەدەر وارى شەرى و پىكداداندا دروست نىيە. چون لە شەردا دەست پىش خستەن و چالاكى بەتەوژم و بەپەلە پىش ئەوهى دوژمن خۆى ئامادە بكا و دەست و پىي (* خۆى خرىكاتەوه و مەجالى بەرگرى پەيدا بكا، دەبێتە هۆى زالبوون و سەرکەوتن، بەهەرحال ئەى خاتوونى گەوره و بەجەوهەر، مەبەستم لە تەواوى ئەو شتانهى عەرزى ئەوهىيە كە لەوه زۆتر مانەوهمان لەم قەلایەدا هىچ فايدهيهكى نىيە و لەوانەشە ئەوهنده زىانهێنەر بى كە رۆژىك لە رۆژان بىتە مايهى پەشيمانى. چون ئىمە لە كوئى بزەنن كە دوژمنى ئىوه يانى ئەو ديوە مەلعوونە بەيارمەتیی جاسووسانى كارامەى خۆى بوى دەرئەكەوتبى كە من بۆ كوشتنى ئەو كەوتوومه رى و نەيتوانىيى بەكەلك وەرگرتن لەو دەرئەكەوتىيە ئىمە پىي دەدەين، سەنگەر و مەتەريزى لى قايم كەردبى و قەلایى مەحكەم و تۆكەمى دروست كەرد بى. قەلایى وا كە دەبەرانبەريدا زۆرى شان و پىلى من كاریكى لە دەست نەيا؟ كەوابوو ئەى شازادە خانم با بىزوين تا هەر وهك گوتم، پلانەكەى ئەو بەتەردەستىيى خۆمان پووچەل بكەينهوه و هەرچى زووترە بچینه پىشوازیيى ئەم رووداوه، چون رووبەر و بوونەوهى من دەگەل دوژمنى جەنابتان هەمان و پىكهاتن و ئەجمەدرانى كارەكان بەو جۆرهى مەبەستى بەرپىزتانە هەمان.»

دۆن كىشۆت پاش گوتنى ئەم قسانە بىدەنگ بوو و بەويقار و رىزەوه چاوهروانى جوابى ئەو شازادە خانمە جوانە مايهوه. ئەمەيان حالەتى شازادە خانمىكى كە دەگەل شىوهى خەيال و بۆچوونى دۆن كىشۆت سازگار بوو، بەخۆيەگرت و بەمجۆره جوابى داوه: «ئەى جەنابى پالەوان، لە هۆگرى و پەلەيهكى كە بۆ چارهسەر كەردنى دەردى من نىشانى دەدى سپاسم هەيه. شىوهى رەفتارى ئىوه بەشىوهى پالەوانانە كە پشنتىوانى لە هەتيوان و دەستگرتنى داماووان بەئەركى خۆيان دەزانن. خودا بكا ئارەزووى هاوبەشى ئىمە هەر دووكمان وەدى بى تا جەنابت باوهر بفرمووى و تەسدىق بكەى كە لە دنياىدا ژنانى ئەمەگناس بوونيان هەيه. وه بەلام لەواری وەرئى كەوتنى من دەفرمووى با هەر ئىستا وەرئى كەوين، چون من ئىرادەيهكى لە ژوورى ئىرادەى ئەو حەزرتەم نىيە. من دەژئىر دەسەلاتى ئىوهدام تا هەرچى دلخوازى ئىوهيه، ئەوه بكەم. كەسێك كە بەرگرى لە خۆى و ئەستاندەنهوى ماف و حقوقى پاشايەتى خۆى داووته دەستى ئىوه ناتوانى لە ئەمر و

فەرمان و تەدبىر و بۆچوونى ئىوه سەرپىچى بكا. دۆن كىشۆت گوتى: «دەستى خودا ئاگادارى ئىمە بى! ئىستا كە شازادە خانمىكى ئاوا گەورهوار» (* له بەرامبەر مندا ئاوا خۆ بەكەم دادەنى من نامەوى ئە نەجامدانى ئەم ئەركەدا، كە دەبى لەسەر خاك هەليگرم و لەسەر تەختى دابنم. وەدرەنگ بكەوم. وەرئى با بەپەلە وەرپىكەوين چون مەيل و ئىشتىيائى من و دوورى رىگا دەمن دەسرهوئىن كە هەرەمە بكەم، وه پەندىكى كۆن هەيه دەلى: «وفى التاخىر افات» (دەرەنگ كەردن بەلایى پىوهيه. وه چون خوداوهند هىچ بوونەوهرىكى ئافەريده نەكەردوه و دۆزەخيش بوونەوهرىكى وەدرەنهناوه كە من لىيان بترسم. تۆ ئەى سانكۆ برۆ رۆسىنانت و سوارهبرى) (* شازادەخانم زىن و كەرى خۆت ئامادە بكە؛ هەرەها لە خاوهن قەلأ و باقىيى بەرپىزان مالاوايى بكەين و هەر چى زووترە لىرە وەدرەكهوين!»

سانكۆ كە لە تەواوى گەريانى ئەم وتويزەدا ئامادە بوو، سەرى خۆى بۆ لای چەپ و راست تەكان دا و گوتى: «ئاخ، ئەرباب، ئەگەر پى توورە نابى، عەرزت دەكەم كە وهك پەندىكى كۆن دەلى: لە دۆزەخدا مارى وا هەيه كە مرۆف لە ترسى ئەوان پەنا دەباتە بەر هەژدەها!». دۆن كىشۆت قسەكەى پى برى و گوتى: «دەياتى بى عەقل مارى چى و جەهەننەمى چى! لە تەواوى ئەو دنيايهدا كى هەيه بگاتە ناو و ناوبانگى من. سانكۆ گوتى: ئەرباب ئەگەر قەرار بى تۆ توورە بى من بىدەنگ دەم و لە گوتنى راستەقىنەكان كە هەر مەيتەرىكى بەئەمەگ دەبى بەئەربابى خۆى بلى، خۆم دەپارىزم. دۆن كىشۆت گوتى: هەرچى دەتەوى بىلى، بەو مەرجهى قسەكانت بەمەبەستى ترساندنى من نەبى. تۆ ئەگەر دەترسىيى هەركارىكى كە شايستەى كەسىكى وهك خۆتە بىكە، بەلام من كە نەترسم ئەو جۆرهى كە خۆم لىم دەوهشيتەوه، رەفتار دەكەم. سانكۆ گوتى سويندم بەو گوناھانەى من لە حزوورى خودادا كەردوومه، قسە لەسەر ئەوه نىيە. بەلكو راستىيەكەى ئەوهيه كە ئەم خاتوونە كە خۆى بەشازنى ولاتى گەورهى مىكۆمىكۆنا ناساندووه، شازن نىيە، هەر وهك دايكە بەستەزمانەكەى منىش نەبوو، چون ئەگەر ئەم ئەوه بى كە دەلى، تا سەرمان وەرەدەسوورپىنن لە هەر سووچ و قوژبىك دەگەل ئەم وئەودا راز و نيازى نەدەكەرد.» بەو قسەيهى سانكۆ، دووروته تەواو سوور هەلگەرا، چون ئەم قسەيه راست بوو و مىردەكەى ئەو، دۆن فىرئان، زۆر جار لە پەنا و پەسيواندا بەلىوهكانى خۆى لە بابەت قىمەتى ئەوين و هۆگرىيى خۆى پىشەكى شتىكى ئەستاندبوو. سانكۆ ئەو خانمەى غافلگىر كەردبوو و بەبۆچوونى ئەو تايبەتمەندى و رەفتارىكى ئاوا لە ژنىكى داوین پىس دەكالىتەوه نە لە شازنى ولاتىكى گەوره. دووروته لە جوابى سانكۆدا، هىچى بۆ نەگوترا و لى گەرا سانكۆ

هرچی دهیوی بیلی و ئه ویش ئاواى به قسه کانی خوئی دریژه دا: «ئهرباب، من ئه و بابته بویه باس دهکهم که له دواییه کانی کاردا یانی ئه و رۆژه که ئیمه ئه و هه موو سه فهره دژواره بکهین و شهوان و رۆژانکی پر له مهینه تیمان رابوارد، ئه گهر قه رار بی، ئه و پیاوه مل ئه ستوره که ئیستا له م کاروانسه رایه دا ده گه ل خانم خه ریکی رابواردنه له و لارا بی و به ره می زه حمه ت و کویره وه ریبه کانی ئیمه وه ک میوه ی گه یشتوو بجنی، چ لازم دهکا من بۆ زین کردنی رۆسینان و کوپانکردنی که ری خوّم و لغاو کردنی سواره به ری ئه و خانمه هینده په له بکه م؟ به پروای من باشتره زه وت بین و هه رکه س وه دوای ئیشی خوئی که وئ و بچین شامه که مان بخوین.» سوبحانه لالا، کاتیک دۆن کیشۆت قسه بی شه زمانه که ی مه یته ری خوئی گوئی لی بوو، چهنده تووره بوو! تووره بی و رق و قینی وه ها بوو که بلایسه ی ئاگر له چاوانی دهرده پیری و له و حاله دا به ئاهه نگیکی گوئی پچرین و به زبانیکی که له بهر غه زه ب، وه ته ته په ته که وتبوو، هاواری کرد که: «ئهی ناپیاوی دپهاتی! ئهی وه حشی بی ته ریبه ت! ئهی بی حه پای بی ئابروو، ئهی روودامالای بی شه رم! ئهی بوختانکار، ئهی کافر! تو به چ غیره تیک ئه و قسانه له لای من و ئه و خاتونه به عینوانانه (*) ده که ی؟ چۆن ده ویری ئه م خه یالاته پیس و چه په لانه به می شکی بی شعوری خوئدا تیپه ر که ی؟ برۆ له بهر چاوم مه مینه، ئهی حه یوانی وه حشی، ئهی درۆزنی قسه قۆر، ئهی بوختانکه ری فیلباز. ئهی شه یسانی ره جم کراو، ئهی بلاو که ره وه ی درۆ، ئهی دوژمنی ریز و حورمه تی خانه دانی پاشایان، برۆ له بهر چاوم ون به و ئیدی نه تبینمه وه، دهنه تووشی غه زه بی من ده بی!» ئه وه ی گوت و برۆی تیک کیشا و نیوچاوانی گرژ کرد و بای ده گووپه کانی خوئی کرد و چاوی خوئی مۆر کرده و و لاقی راستی خوئی ده عه رزی گوتا و ئه وانه ش هه مووی نیشانه ی تووره بیبه ک بوو که له ناخوه دهروونی ده خوارد، سانکو له و قسانه و له جووله جوول و ئه دا و ئه تواره ی دۆن کیشۆت له سه ر جیی خوئی وشک هه لات و له ترسان وه ها ده له رزی که ئاره زووی ده کرد که هه ر له و ترووکه یه دا (*) زه وی زار بکاته وه و و قووتی بدا. ئه و بیجگه له وه ی زوو رووی خوئی وه رگیژی و له ئهرباب دوور که ویتته وه، هیچی له ده ست نه هات. به لام دووروتته ی خوړاگر و له سه ره خو که ئیستا باش له ئه خلاقی دۆن کیشۆت حالی بوویو بۆ ئه وه ی تووره بی پاله وان بنیشینیته وه، ده سه به جی خوئی خسته نیوانی و گوئی: «ئهی حه زه تی پاله وانی خه مگین روخسار، له قسه ی خوړایی و بی شه رمانه ی مه یته ری میهره بانی خوئ دگیر مه به. له وانیه سانکو له خووه ئه م قسانه ی نه کردبی و ناتوانین ویزدانی مه سیحایی ئه و تاوانبار بکهین، به وه ی که خوای نه خواسته دژی که سیک شایه دی

به درۆی داوه. که وابوو بی ئه وه ی له م بابته دا هیچ شک و گومانیک بکهینه دلمانه وه ده بی یه قین بکهین که چون به فه رما یشتی حه زه تی پاله وان هه مووش ت له م قه لایه دا له سه ر ره وتی سیحر و جادوو رووده دا، به دووری نازانم که سانکو ئه وه ی به پیچه وانه ی حه یا و عیسمه ت وه پال منی ددها له هه مان ریگه ی شه ی تانییه وه وه به ر چاوی که وتوو. دۆن کیشۆت هاواری کرد: سویند به خودای قادری مه تعال که حه زه تی خاتوون دروست له ماکی مه تلّه ب حالی بوون! به لی، بیدشک خه یالیکی شه ی تانی له سه ری سانکوئی تاوانباردا سه ری هه لداوه تا شتیکی پی نیشان بدا که ئه و شته ته نیا به یارمه تی سیحر و جادوو ده بیندري. من ئاگام له پاکی و بیگوناهیی ئه و به ده بخته هه یه و ده زانم شایه دی دژ به راستی دژی هیچ که س نادا. دۆن فیرنان گوئی: به لی راستی هه ر ئه وه یه و بیجگه له وه ش ناتوانی بی. له مه و دوا ئه ی حه زه تی دۆن کیشۆت، ده بی به ریزتان له گوناهی ببوورن و پیدش ئه وه ی خه یالاته شه ی تانییه کان فکری بشیوین، ئه وی به رنه وه ژیر سایه ی خوئان.» کاتیک دۆن کیشۆت گوئی که له تاوانه کانی سانکو پانزا ده گوزهری، که شیش وه دوای سانکو پانزا که وت و هینایه وه. مه یته ر به خو به که مزانیی زۆره وه له به رانه ر ئه ربابدا که وته سه ر ئه ژنۆ و ویستی ده ستی ماچ بکا. دۆن کیشۆت ده ستی بۆ راداشت و ئی زنی پی دا ماچی بکا و پاشان دو عای بۆ کرد و گوئی: «ئیستا کوره که م سانکو، ئاخری تی گه یشتی که ئه وه ی من زۆر جارن به توّم ده گوت، له مه ر ئه وه ی که هه رچی له م قه لایه دا رووده دا له سه ر ریوشوینی سیحر و جادوو، تا چ ئه ندازه راست و دروست بوو. سانکو گوئی: به نده بی هیچ شک و گومانیک ئه م نوکته یه قبوول ده که م، بیجگه له رووداوه که ی سه رلیفه، که به شیوه یه کی ته واو ئاسایی رووی دا. دۆن کیشۆت گوئی: ئه ویش باوه ر مه که، چون ئه گه ر وابوایه من هه ر له جیوه توّله ی توّم ده ستانده وه و ئیستاش حازرم توّله ت بکه مه وه. به لام نه ئه و رۆژه و نه ئه مرۆ من که سم نه دیوه و نابینم توّله ی لی بکه مه وه» حازران هه موویان ویستیان تا له و رووداوه ئاگادار بکرینه وه و کاروانسه رادار داستانی سه فهره حه واییه کانی سانکوئی مووبه موو بۆ گپرانه وه. داستانیکی که هه موو پیی له خۆ بوویونه وه (*). به لام سانکو خوئی ئه گه ر ئه رباب جه ختی نه کردباوه که ئه و رووداویش هه ر کاری سیحر و جادوو بووه، دلّی دیشا و پیی ناخۆش ده بوو. به و حاله شه وه ساویلکه یی سانکو هه رگیز نه گه یشته ئه و سنووره که له راست بوونی رووداویکی راسته قینه ی دوور له شک و گوماندا، شک بکا و قبوول نه کا که به ده ستی که سانکی راسته قینه و دروست کراو له گوشت و ئیسقان و پیست، به راستی له سه ر لیفه سه مای پی کراوه، نه به ده ست تاپۆ و جانه وه ری خه یالی،

وهك ئەر بابەكەى گومانی دەکرد. بەلێ جا، دوو پوژ بوو كه هەموو ئەندامانی ئەو كۆیە ناسراوه له كاروانسەرادا نیشتهجی بوون و چون هەموویان وەختەكەیان بۆ روژیتن پێ باش بوو، ویستیان ریگا چارهیهك بدۆزنهوه كه بێ ئەوهی دۆن فێرنان و دووروتنه زەحمەتی روژیتن و هاوڕیپی دهگەل دۆن كیشۆت تا دهگاتەوه گوندهكهی خۆی وەبەر خۆیان بنین و كایهێ نهجاتی شاژنی میکۆمیکونا درێژه پهیدا بکا، كه شیش و دهلاك بتوانن ئەو جوهری خۆیان دهیانویست ببه‌نهوه گوندی خۆی و خەریکی مالیجه و دەرمان کردنی ئەو بن. سەرەنجام یه‌كدهنگ بریاریان دا دهگەل خاوهن عاره‌به‌یهك كه به‌گایه‌كه‌وه به‌سترا بووه‌وه رێك كه‌ون و به‌و شیوه كه له خواره‌وه باسی ده‌كه‌ین بیگه‌یه‌نه‌وه گوند: ده‌پیشدا دیوێکی وه‌ك قه‌فه‌سیان له ته‌رپك (*) و شوولی (*) داران دروست کرد، به‌ئەندازه‌یهك كه دۆن كیشۆت بتوانی به‌ئاسانی ده‌ویدا جیگه‌ی ببیته‌وه؛ پاشان ده‌ستبه‌جی به‌ئەمری كه‌شیش، دۆن فێرنان و هاوڕیكانی و نو‌كه‌رانی دۆن لویی و كه‌وانداران و كاروانسەرادار هەموو سەر و گوێلاکی خۆیان دا‌پێچا و هەر كام به‌شیوه‌یهك خۆیان گوێری تا له‌وه قه‌لایه‌دا به‌بۆچوونی دۆن كیشۆت وا بینه به‌رچا‌و كه ئەمانه كه‌سانێکی ترن. پاش ئەو كار هەموویان ده‌ بیده‌نگییه‌کی قورسدا چوونه ئەو ژووره‌ی كه دۆن كیشۆت تێیدا خه‌وتبوو و له‌كوێره‌وه‌ری و مه‌ینه‌تی روژگار هه‌سابووه‌وه. هەموویان له‌ پالەوانی به‌سته‌زمان كه ئارام خه‌وی لێ كه‌وتبوو، نزیك بوونه‌وه و هەموو وێگرا تێی به‌ر بوون و ده‌ست و پایان وها مه‌حكه‌م به‌ست كه كاتێك له‌ خه‌و راپه‌ری نه‌یتوانی ته‌كانێك به‌خۆی بدا و نه‌ بیجگه له‌سه‌رسورمان و واق بردنه‌وه كارێکی تری له‌ ده‌ست هات. ده‌ستبه‌جی كه‌وته‌وه سه‌ر خه‌یالاتی شیتانه‌ی خۆی و به‌راست بوونی ئەوان باوه‌ری هینا، یانی یه‌قینی کرد كه ئەم كه‌سانه هەموو تاپۆ و جندۆكه و شه‌یاتینین كه له‌وه قه‌لایه‌دا جیگرن و بیگومان خویشی ته‌لیسم كراوه، چون نه‌ هیزی جوولانه‌ی پێ مابوو نه‌ توانای به‌رگری کردن له‌ خۆی، ته‌نیا به‌م شیوه‌یه بوو كه كه‌شیش دا‌هینه‌ری ئەم پلانه فیل‌بازانه‌یه؛ فكري ده‌کرده‌وه كه به‌ئاکام ده‌گا.

له‌ ته‌واوی حازران ته‌نیا سانکو پانزا بوو كه قیافه و سه‌ر و گوێلاکی نه‌گوێرا بووه‌وه، وه‌ هۆش و هه‌ست و ناگایی خۆی له‌ ده‌ست نه‌دابوو، وه‌ هەر چه‌ند شتیکی نه‌مابوو ئەویش وه‌ك ئەر بابەكەى میتشکی بشیوی، به‌و حاله‌شه‌وه ئەوانه‌ی كه خۆیان دا‌پێچا بوو و خۆیان گوێربوو، تا ئەندازه‌یهك ناسینییه‌وه؛ به‌لام نه‌یویرا وستەى بکا. به‌و هیوايه كه بزانی ئەو هیرش و ئەو ده‌ست و پێ به‌ستنه‌ی ئەر باب به‌كوێ ده‌گا و ئەر بابیش به‌چاوه‌روانی ئاکامی ئەم بێ میهرییه نه‌یویست هیچ بلێ. سەرەنجام قه‌فه‌سیان برده ته‌نیشته جیوبانی دۆن

كیشۆت و خستیانه ناو قه‌فه‌سه‌كه‌وه و زیندانیان کرد. پاشان ده‌رگاری قه‌فه‌سیان وها بزمار كوت کرد كه شكاندنی پێوستی به‌زۆر و توانایی دیو هه‌بوو. به‌دوای ئەوه‌دا قه‌فه‌سیان خسته سه‌ر پشتی چه‌ندكه‌سان و كاتێك له‌ ده‌رگای كاروانسەرا ده‌یانبرده ده‌روه‌وه، نه‌هرته‌یه‌کی وها له‌ ده‌لاك به‌رز بووه؛ به‌لام نه‌ ده‌لاکی خاوهن پالان، به‌ئكو ده‌لاکی خۆمان: كه ولاتی له‌رزانده‌وه و ده‌نگه‌كه ئا‌واى ده‌گوت:

«ئای، ئەى پالەوانی خه‌مگین روخسار، نه‌كا له‌وه قه‌فه‌سه‌ی كه تۆیان تیدا زیندانی کردووه دلت بيشی! كار ده‌بی به‌مجۆره بی تا تو هه‌رچی زووتره ئەو رووداوه‌ی كه دلی ده‌ریا ئاسات پێی ئەمر کردووی كۆتایی پێ بینی، وه‌ كۆتاییه‌كه‌ی زه‌مانێكه كه شیری گه‌وره‌ی مانش و كۆتری سپی ره‌نگی «تۆبۆزۆ» وه‌ك شیر و شه‌كر تیکه‌لا‌و بن و پاش ئەوه‌ی نیوچاوانی خۆیان ده‌به‌رانبه‌ر نیری پیرۆزی به‌یهك گه‌یشته‌ندا له‌سه‌ر خاك دانا، له‌یهك چیدا سه‌قامگیربن و هیلانه‌ی گه‌رمی ئەوین هه‌لبه‌ستن. له‌م پێك گه‌یشته‌نه پیرۆزه ده‌به‌رانبه‌ر چاوانی زه‌قی عاله‌مدا، بچووه شیرانیکی دلاوه‌ر ده‌كه‌ونه‌وه كه چه‌نگالی درنده له‌ باوکی خۆیان به‌میرات ده‌بن. ئەم كار هه‌بی پیش ئەوه ئەنجام بدری كه خاوه‌ندی رووناکی، یانی ئەو خودایه كه وه‌دوای په‌ریزاده‌ی سلۆك و ره‌وهك (٢٦٦) كه‌وتوووه، ده‌هه‌لاتنی توند و سروشتیی خۆیدا، دوو جار روخساره دره‌وشاوه‌كاني مه‌لبه‌ندی بورجه‌كاني (منطقه‌البروج) دیتبێ. وه‌ تو ئەى له‌ ته‌واوی مه‌یته‌رانی عاله‌م نه‌جیبتر و فه‌رمان به‌رتەر، ئەى مه‌یته‌ری به‌وه‌فا، كه هیچ مه‌یته‌ریك به‌باشیی تو شمشیری نه‌به‌ست و ردینی به‌چه‌نه‌گه‌وه هه‌لنه‌واسی و له‌ هه‌ستی بۆن کردن كه‌لكی وه‌رنه‌گرت. ئیستا كه گولی سه‌ر سه‌وه‌ته‌ی (*) پالەوانانی سه‌رگه‌ردان له‌ به‌رانبه‌ر چاوه‌كانتدا ده‌رفیتن، شپزه مه‌به‌وه له‌ هۆش مه‌چۆ، ئەگه‌ر ئەو كه‌سه‌ی كه نيزامی دوو عاله‌می به‌رقه‌رار کردووه، ئیراده بکا هەر به‌و زووانه به‌پله‌وپایه‌ی وها به‌رز ده‌گه‌ی كه خۆت نه‌ناسییه‌وه، وه‌ ئەوه‌دم هه‌موو قه‌ول و به‌ئینه‌كاني ئه‌ربابی تو وه‌دی دین. من به‌ناوی «مانترونیانا» ی Mentiro niana هه‌كیم، متمانه‌ت پێ ده‌دم كه مواجیبه‌كه‌ت به‌ته‌واوی، به‌چاوی خۆت ده‌بینی، ده‌دری به‌تۆ. كه‌وا‌بوو هه‌نگاوبه‌هه‌نگا‌و به‌دوای پالەوانی شیردل و ته‌لیسم‌کراوی خۆتدا برۆ، چون وا باشه تا ئەو جیگایه‌ی پێكه‌وه راده‌وه‌ستن، هاوڕیپی ئەو بی. وه‌ چون من له‌وه زۆرتر ئیجازه‌ی قسه‌ کردم نییه، ئیوه به‌خودای مه‌زن ده‌سپیرم. منیش ده‌گه‌رپه‌مه‌وه شوینیک كه ته‌نیا خۆم ده‌زانم و

٢٦٦- ئیشاره به‌داستانی «ئاپۆلۆن» و دانته ده‌ئه‌فسانه‌ی خودایانی یۆنانی دا. (مؤریس باردۆن) ئاپۆلۆن خودای رووناکی و شیعیر و مؤسیقا عاشقی «دافنه» په‌ریزاده‌ی کانی و سه‌راوان بوو. وه‌دوای ده‌كوت بیگری، به‌لام دافنه چوو ده‌زه‌وییه‌وه و بوو به‌رووه‌کی ئه‌وین. (مه‌مه‌د قازی)

بەس. «سرووشی*» غەیبی، جاروبار دەنگی بەرز دەبوو و جاروبار بەزێروبه میکی پەژارەهێنەرە کز دەبوو، کە کاریگەرییەکی زۆری لەسەر پۆح و هەست و نەستی مەرووف دادنا و تەنانهت ئەوانەیی کە دەیانزانی ئەو شانۆگەرییەکی ساختەیی و بەقەستییه، لەوانە بوو ئەوێ دەیبیسن باوەر بکەن.

دۆن کیشۆت بەبیستنی سرووشی غەیبی، غەم و دەردی لە دڵدا نەما، چون مەبەست و ماناکەیی خال بەخال و دال بەدالی* لێ حالی دەبوو و تێ گەشت کە مرگینیی زەماوەندی پیرۆزی دەگەڵ دۆلسینە دۆتۆبۆزۆی پێ دەدەن و لە منداڵانی مەبارەکی ئەو، بێچوووە شێرانیک، کە منداڵی ئەون، دینە سەر دنیا و دەبنە هۆی شانازی هەتاهەتایی ولانی مانش. پالەوان بەمتەمانەییەکی تەواو و هەناسەییەکی شادی هەلکیشا و هاواری کرد: «ئەیی سرووش بێزی غەیبی، ئەیی ئەوێ کە نازانم چ کەسی، ئەیی مرگینیدەری مەبارەکی نەفەس کە ئەو هەموو وەعدە پێ لە بەختە وەرپیەت بەمن دا، لەبەرت دەپارێتەو لە لایەن منەووە لە سیحەرکاری زانا، کە ئەمەری پێ کراوە کاروباری من بەجوانی بەرپۆوە بەرێ، تکا بکە تا پۆژیک کە ئەم وەعد و بەئینە شادی هێنە بێ وینە و هیوا پەرەیتانە بەکرەو، ئەنجام نەدران، نەهیلێ لەو قەفەسەدا کە ئەو تا منی تیدا دەبەند کراوە، لە ناو بچم. من بەو چارەنووسە رازیم و مەینەتی و مەرارەتی نیو ئەم پکەیه* بەرەحمەتی خوداوەندی دەزانم و ئەو زنجیرانەیی دەست و پێیان بەستوم بەمایەیی دنیایی و ئەهوەن بوونەوێ دەرد و مەینەتەکانم دادەنیم و ئەم جیویانە چێوینە* کە منیان لەسەر فری داو، لەبەر چاوم نە تەنیا بەسەختی و نالەباری مەیدانی بەرپەرەکانی نییە، بەلکو شیرینتر و مەبارەکتەر لە پەردووی بووک و زاوا. وە بەلام لەمەر دنیایی و ئارامییەکی کە لە هاوپی مەیتەری خۆم سانکۆپانزا دەبێ و دەستی بێنم. من بەدلپاکی و راستگویی ئەو زۆر لەو پتر بڕوام هەیه کە بترسم ئەو دە خۆشەختی یا بەدەختیدا جیم بەتێ، چون ئەگەر لەبەختی رەشی خۆم یا لە نیوچاوانی نامبارەکی ئەو، نەتوانم ئەو دورگەیی وەعدەم پێ داو یا شتیکی بەرانبەر بەو بەدەم بەو، لانی کەم موایجیی ئەو لە ناوناچێ، چون لە وسیەتیکدا کە پێشەکی کردووم، بەنوسین جەختم لەسەر ئەو کردووە کە دەبێ بەشیک، نە بەرانبەر بەو هەموو زەحمەتەیی راستگۆیانە بۆ منی کیشاوە، بەلکو مناسب دەگەڵ داھاتی فەقیرانەیی من، بەدەن بەو.» سانکۆ بەبیستنی ئەو قسانە کێنۆشیکیی تەواوی بۆ ئەربابی خۆی کرد و هەر دووک دەستی ماچ کرد، چون ماچ کردنی دەستیکی ئەو بەو هۆیە کە هەر دووک دەستی لیک شەتەکدرا بوون، مومکین نەبوو. پاش ئەو تاپۆکان قەفەسیان بەشانان هەلگرت و لەسەر عارەبەیی بەسراوە بەگا، دایان نا.

لەمەر شیووی سەپروسەمەرەیی جادووکردنی دۆن کیشۆت و

باقیی رووداوە گرینگەکان

کاتیک دۆن کیشۆت بەمجۆرە خۆی بەدیالی چاوی پێ کەوت و دیتی کە قەفەسەکیان لەسەر عارەبە بار کرد، ئاوازی گوت: «من داستانێ پالەوانانی سەرگەردانم گەلێک خۆیندوووەتەو. داستان و بەسەرھاتی زۆر راست و زۆر گرینگ، بەلام هەرگیز نەدیتوومە، نە بیستوومە و نە خۆیندوووشمەتەو کە پالەوانانی تەلیسمکراو و بەو شیوویە بەپێی ئازەلی وا تەمبەل و سستەک* بێنە جیگایەکی. لە راستیدا هەمیشە رەسم و داب ئەو بوو کە پالەوانان بەحەوادا و بەتەوژم و سورعەتیکیی سەرسامەیتەر، دەهەوری رەش پێچراو یا بەسواری گەردوونەیی ئاگرین یا ئەسپی بالدار راگۆیز بکەن. بەلام خودایە من کە ئیستا خۆم لەسەر عارەبەیی بەستراوە بەگاوە دەبینم زۆر شەرم دەکەم. بەلام رەنگە رێورەسمی سیحرو تەلیسم و جادووی زەمانی ئیمە وەک قەدیم نەمابێ و ئالوگۆری بەسەردا هاتبێ. هەر وەها رەنگە چون من تەنیا پالەوانیکیی تازە دەرکەوتوو لەو دنیایەدا بچم کە پێشەیی لەبیرکراوی پالەوانانی سەرگەردانم زیندوو کردووەتەو، لەوانەیی و زۆر وێ دەچێ کە لەم ئاخریانەدا چەشنی تری سیحەر و جادوو یا شیووی تر بۆ راگۆیزتنی پالەوانانی تەلیسم کراو داھینرابێ. سانکۆ، کورەکەم، تۆ چ دەلێی؟ سانکۆ لەو لامدا گوتی: من نازانم چیت عەرز کەم، چون من بەئەندازەیی حەزرتی بەرێرتان کتیبی پالەوانیم نەخۆیندوووەتەو. لەسەر ئەو شەرا ئەوێ دەتوانم بەتیرادیوی بیلیم و سۆیندیشی لەسەر بخۆم ئەوێ کە ئەم تاپۆیانەیی لە دەورووبەری ئیمە دین و دەچن، کاتۆلیکی تەواو عەیار نین. دۆن کیشۆت هاواری لێ بلیند بوو کە: کاتۆلیک! پەنا بۆ خودا! شەیاتینی و جندۆکەیی کە بەو شکلاوە هاتوونەتە بەرچاوا تا ئەو کارانە بکەن و من بگەینەن ئەم حال و پۆژە لە کوێ کاتۆلیکن! تۆ ئەگەر دەتەوێ تێ بگەیی کە قەسەکی من چەندە راستە دەستەکووتەیان بکە و دەست لە لەشیان بەدە تا بزانی کە ئەوانە شتیکن وەک با و تەنیا بەرپالەت بوونیان هەیه. سانکۆ گوتی: سوبحانە ئالا ئەرباب! چ دەفەرمووی! من دەپێشدا دەستم لێ داو، بۆ نمونە ئەو شەیتانەیان کە هیندە بزۆزە* و دیت و دەچێ، رۆخساریکی هەیه لە گۆلی سوور تەرپوتازەتر کە دەگەڵ شەیتانی تر هیچ وێچوونیکیی نییە، چون وەک بیستوومە هەموو

شهياتينييهكان بۆنى بهردى گۆگرديان لى دى و زۆر جوۆر بۆنى ناخۆشيتريش كه پياو له لايان ناژى، بهلام ئەم يهكه له دوورهوه له نيو فرسهخى، تۆمارتۆمار بۆنى ميشك و عهنبهري دهپوا. «مههستى سانكو له شهيتانه دۆن فيرنان بوو كه لهسهر بنهماغى ئەعيانى و ئەشرافيى خۆى دهبا ئەو بۆنهى لئوه بى كه ئەو دهگوت. دۆن كيشۆت گوتى: «هاورى سانكو، لهم بابتهوه هيج سهرت سور نه ميني و بزانه كه شهياتيني له زۆر شت باش سهريان دهردهچى و ههر چهند عهتر و شتى بۆن خۆش زۆر دهگه ل خۆيان هه لدهگرن بهلام خۆيان بهسروشتي هيج بۆنيكيان نيه، چون ئەوان پۆخى رههان و پۆخيش بۆنى نيه، وه گرميان بۆنيان هه بى بۆنى ناخۆش دهن، دهليلى ئەم مهسهلهيه پوونه، چون بۆ ههر شوينيك بچن دۆزهخيش دهگه ل خۆيان دهبن و هيج درمان و چاره سهريهكيان بۆ ئەم عهزابه درناكهى خۆيان شك نابه؛ له لايهكى ترهوه چون بۆنى خۆش مرۆف سهرخۆش و دل خۆش دهكا و شهياتيني هيج كات خۆشى مرۆفى ناوى له بهر ئەوه ههركيز مومكين نيه كه لهوان بۆنى خۆش بگاته بهر لووتى كهسيك. بهلام ئەو شهيتانهى كه تۆ دهليى بۆنى خۆشى ميشك و عهنبهري لى هاتوه، يا تۆ بهههله چووى يا ئەو دهيهوى تۆ فريو بدا كه نه زانى ئەو شهياتينه.»

بهلى جا، له نيوان ئەرباب و مهيتهدا ئەم وتوويزه له گهرياندا بوو، بهلام دۆن فيرنان و كاردينيۆ له ترسى ئەوهى نهكا ئاخري سانكو، كه له نزيكه وه بهدنهى بۆن دهکردن، فيل و تهلهكهيهان لى ئاشكرا بكا، برياريان دا پهلهى بکهن و زوو برۆن؛ له بهر ئەوه كاروانسه راداريان بانگ هيتشته گۆشهيهك و ئەمريان پى كرد كه پۆسينانت و كهري سانكو زين بكا، كاروانسه رادار به پهله ئەم فهريمانهى جيبه جى كرد له هه مان كاتدا كه شيش دهگه ل كه واندارانى سينت هيرمانداد خهريكى سهودا و موعامه له بوو تا رازيبان بكا ده بران بهر پارهيهدا تا ئەو گوندهى كه قرار بوو بچن، هاوريى بن. كاردينيۆ به لايهكى قه لپووزى زيني پۆسينانتدا مه تالى دۆن كيشۆت و به لايهكى تردا له گه نه شكاهه كهى هه لواسى، پاشان به ئيشاره ده سانكوى گه ياند سواری كه رهكهى خۆى بى و لغاوى ئەسپه كهش به دسته وه بگرى. پاش ئەم كارانه، دوو كهسى له كه وانداران به شمخاله وه له لا و ئەو لای عاره به كه دامه زراندا؛ بهلام پيش ئەوهى عاره به وه پى كهوى، ژنى كاروانسه رادار دهگه ل كچه كهى و ماری تۆرن له كاروانسه را وه دركه وتن تا دهگه ل دۆن كيشۆت مالاوايى بکهن و هه رسيكيان خۆيان كز و غه مگين نيشان دهدا تا وابنوینن كه بۆ حالى زارى ئەو دهگرين. دۆن كيشۆت پى گوتن: «خاتوونانى به پيز، سهروه رانى من،

مهگرين! تهواوى ئەم گرفتارى و به لا و چه رمه سه رانه، دهوكاره دا كه من رهچاوم كردوه، دينه پيشى؛ وه ئەگه ر ئەو به لايانه م به سه ر نه هاتبا، هه رگيز خۆم نيو نه دنا پاله وانى سه رگه ردان كه ناوبانگى به دنيا دا بلا بووه ته وه. به راستى كه بۆ پاله وانى بى ناو و نيشان هه رگيز ئەو شتانه روو نادن و له دنيا دا كه سيك نيه كه ياديك له وان بكا. ئەمه چاره نووسى پاله وانا نيكه كه زۆتر نيو بانگيان پۆشستوه و گه وه يى و ئازايه تى و جوامي رى ئەوان ئيره يى (*). زۆريك له شازاده گان و پاله وانى دهر وون پيس و دهغه ل باز كه به ناپايوى جوامير و ئازاده و پياوچاكان له ناو ده بن، وروژاندوه. بهو حاله شه وه زانايى و گه وه يى ئەوه نده توانايه كه به ته نيايى به سه ر ئەو هه موو سيحر و جادوو گه ريه دا كه زه رده شت (٢٦٣) داى هيناوه زال ده بى و سه ر بليند له مه يدانه ديته ده رى و هه ر وهك پۆز كه نوورى خۆى به سه ر ئاسمان و زه وي دا بلاو ده كاته وه، پانتايى زه وي به نوورى خۆى رووناك ده كاته وه. ئيوه ئەى خاتوونه ميهره بانه كانى من، ئەگه ر من له بهر فه رامۆشى و بى مبالايى خۆم بى ئەهه بيه كم كرديى ليم، ببورن، چون من هيج كات له ئەنقهس و به عه مدى تا ئيستا سووكايه تى و ته وه ييم به كهس نه كردوه. بۆ من له ده رگايى خودا بپارينه وه تا لهو زيندانه كه به ده ستى سيحر كاريكى دهر وون چه په ل تى كه وتووم، رزگارم بكا. ئەگه ر پۆزىك له م قه فه سه رزگاريم بى، هه رگيز ناهيلم ئەو هه موو لوتف و ئاو و ويدانه ئيوه كه له م قه لايه دا ده گه ل من كردووتانه له بيرم بچيته وه و به زايه بچى و هه ر چۆنيك بى، قه ره بووى زه حمه ت و ماندوو بوونه كانتان ده كه مه وه.»

هاوكات كه ئەم شانۆگه ريه له نيوان خاتوونه كان و دۆن كيشۆتدا به ريوه دهچوو، كه شيش و دهلاك له دۆن فيرنان و هاوري يانى و سه روانى ئەسپانيانى و ديوانه گى براى سه روان و له هه موو خانم و خاتوونه كان كه ئيستا زۆر خۆشحال بوون، به تايبه تى له دووروته و لووسيند مالاواي يان كرد. هه موويه كتريان ماچ كرد و به لئنيان دا كه بۆ يه كتري نامه بنووسن و له حالى يه كتير به خبه ر بن. دۆن فيرنان ناو و نيشانى خۆى دا به كه شيش تا له ئاكامى ده رمان و ماليجه ي دۆن كيشۆت به نامه ئاگادارى بكاته وه و جه ختى له سه ر ئەوه كرد كه هيج شتيك و هيج هه وائيك بۆ ئەو له وه خۆشتر نابى كه له حالى پاله وان خه به رى هه بى. دۆن فيرنانيش به لئنى دا كه نامه ي بۆ بنيرى و ئەو بابته تانه ي

٢٦٣- زه رده شت دا هينه رى سيحر و جادوو نيه و ئەم بروايه يه كيك له بۆچوونه هه له كانى سه رچاوه گرتوو له نه زانى ئەوروپاي سه رده مى سيروانتيسه كه كارى له سه ر ئەويش كردوه. (مههمه قازى)

که رهنگه ئەو پیتی خووش بی لییان ئاگادار بێ، بۆی بنووسی. جا لەمەر زەماوەندی خووی، یا غوسلی تەعمیدی زووبەیدە یا مەسەلە ی دۆن لوویی و یا گەرانەوێ لووسیند بۆ مائی باوان و ئەم تەرزە شتانه بێ یا هەر شتیکی تر. کە شیش بەلینی دا هەرچی لییان ویستوو، موو بەموو ئەنجامی بدا. هەموو جارێکی تریش یەکتریان ماچ کرد و خووشەویستی و ئامادەیی بۆ هەر خزمەت و کاریکیان بۆ یەکتری دەربری.

کاروانسەرادرار لە کەشیش نیزیکی بوو و ئەو چەند لاپەرە کاغەزە ی کە داستانی «کونپشکنی بێ تەدبیری» تیدا بوو پیشکەشی کرد و گوتی: «چون تا ئیستا خاوەنی ئەم کاغەزە سەری هەلنەداوەتەو، بەرپزتان دەتوانن هەمووی دەگەڵ خۆتان بەرن؛ چون من سەوادم نییە و بەکاری من نایەن.» کەشیش زۆری سپاس کرد و کاتیک کاغەزەکانی کردووە ئەم عینوانە ی لەسەرەتای لاپەرە ی یەکەمدا خویندەو: داستانی «رینکۆنت و کۆرتادیلۆ»^(۲۶۴) و تێ گەیشت کە ئەمەش دەبی خووی داستانیکی تر بێ و چون داستانی کونپشکنی بێتەدبیری پەسند کردبوو، مەزەندە ی کرد کە ئەوێش نابێ لە وی تر کەمتر بێ. لەوانە بوو کە ئەوێش کاری هەر هەمان نووسەر بێ. بەلێ جا، کەشیش کاغەزەکانی لە لای خووی پارگرت تا لە دەرڤەتدا بیخوینتەو.

کەشیش و دەلاک کە نیقیابیان لە دەم و چاوی خوویان دابوو تا دۆن کیشۆت نەتوانی زوو بیانناسیتەو، سوار بوون و بەدوای عارەبەدا وەرپێ کەوتن و کاروان بەم شیوێهە ملی رێگای گرت و رۆیشت: لە پێشەوێ عارەبەبوو کە عارەبەوان لێی دەخوری؛ لەم بەر و ئەوێهەری عارەبەکەش هەر وەک گوتمان دوو کەواندار بەشمخالەو دەرویشتن؛ سانکۆ سواری کەر، لغاوی رۆسینانتی دەکیشا و بەدوای عارەبەدا دەرویشت لە دوای هەمووان کەشیش و دەلاک، نیقاب لەسەر پوختسار بەسواری دوو ئیستری زەلام و بەهێز بەویقار و سنگینییهکی زۆرەوێ وردەورده دەهاتن. بۆیهش وا سەبرۆکە سەبرۆکە دەرویشتن چون ئەو گایانە ی عارەبەکیان دەکیشا نەیان دەتوانی لەوێ توندتر برۆن. دۆن کیشۆت خووی بەقەزاو و قەدەر ئەسپارد بوو، بەدەست و لاقی بەستراو لە نیو قەفەس دانیشتبوو، پالی وە میله دارینەکانی قەفەس دابوو، وەها دە دەریای فکر و خەیاڵدا نغۆر بویوو کە پیت وانەبوو ئادەمیزادیکە لە گوشت و پیست و ئیسقان بەلکو پەیکەرێکە لە بەردی مەرەمەر.

۲۶۴ – Nouvelle de Rincinte et Cortadillo بەشیکیە لە سەرچەمی «داستانە نموونەکان» یا Nou- velle Exemplaires بەرەمی کاری سێروانتیسی خوێتە ی کە سالی ۱۶۱۳ بلاء بوو. (مۆریس باردۆن)

کاتیک کاروان ئاوا بەهیمنی و سەبرۆکە دوو فەرسەخێک بەرپگادا رۆیشت گەیشتە دۆل و دەریەک کە بەبروای عارەبەوان بۆ حەسانەو و لەوێراندنی گایەکان مناسب بوو. ئەوێهە بەکەشیش گوت، بەلام دەلاک وای پێ باش بوو، هیندیکێ تریش بچنە بەرەو؛ چون لەوێ دەریەکی لێ یە کە ئاوی زۆرتەر و لەوێرێ خوشتەر و هەواکەشی فینکترە. یاران گوێیان بۆ رینۆینی دەلاک شل کرد و دیسان کاروان وەرپێ کەوتەو. لەو ساتەدا کەشیش سەری وەرسووراند و چاوی بەشەش حەوت سوار کەوت کە لەپشت سەری ئەو دەهاتن و زۆر بۆشناغ و چوست و چالاک بوون. سوارەکان زوو گەیشتنە کاروان، چون ئەوان بەپێی گایەکانی عارەبە نەدەرۆیشتن، بەلکو ئیستیری بەکەیف و چابوکی خەلیفەیان دەبندا بوو، پەلەشیان دەکرد هەرچی زووتر خوویان بگەیهننە کاروانسەرەیک کە لە مەوادی کەمتر لە فرسەخێک لە دوورەوێ دیار بوو تا بەئاسوودەیی لەوێ سەر خەوێکی بۆ بشکینن و بەسینەو.

بەلێ جا، چالاکەکان گەیشتنە تەمبەلەکان و کاتیک گەیشتنە لای یەک، زۆر بەئەدەبەوێ سلاویان کرد؛ بەلام یەکیک لەو سوارانە کە دواوە ئاشکرا بوو خەلیفە یا کاهینی شاری «تۆلد» و ئەربابی هاوڕێییانی خوێتە ی، زۆر بەوردی چاویکی بەعارەبوو گایەکان و کەوانداران و سانکۆ و رۆسینانت و کەشیش و بەتایبەتی دۆن کیشۆتدا گێرا و خووی پێ رانەگێرا و پرسى مانای ئەم کارە چییە و بۆچی ئەو پیاو بەو بارە نالەبارەدا دەگەڵ خوویان دەبەن، بەلام بەدیتنی نیشانە ی کەواندارەکان لە لای خووی وای بۆچوو بوو کە ئەوێ دەبی جەرەد و رێگریکی زۆر زالم و بێ رەزایی کە سزادانی پێوهندیی بەدامودەزگای سینت هێرماندەوێ هەیه. یەکیک لە کەواندارەکان کە ئەم پرسیارە ی ئاراستە کرابوو لە جوابدا گوتی: «ئاغا دەپرسی بۆچی ئەم پیاو بەم شیوێهە دەبەن؟ باشترە ئەو خووی بەجەنابت بلێ، چون ئیمە شتیکی لەم بارەوێ نازانین» دۆن کیشۆت کە ئەم سوآل و جوابە ی بیست گوتی: «ئایا ئێو بەرپزتان هیچ زانیارییەکتان دەتەریقەتی پالەوانیدا هەیه؟ ئەگەر شتیکی لەم بەسینەدا دەزانن من شەرحی نامرادییەکانم بەئێو دەلیم، دەنا بێهۆودەیه کە خۆم بەگێرانەوێ ئەم بەسەرھاتانەوێ ماندوو بکەم» لەم کاتەدا کەشیش و دەلاک کە دیتبوویان لە نیوان موسافیرەکان و دۆن کیشۆتدا قسەوېاس دەستی پێ کردوو هەلاتنە بەرەوێ تا وەلام یک بدەنەوێ کە پلان و تەلەکیان ئاشکرا نەبێ. خەلیفە لە جوابی دۆن کیشۆتدا دەیگوت: «برادەر، بەراستی من لە واری کتیبەپالەوانانییەکاندا، هیندیک زۆرتەر دەزانم لەوێ کە ئاشنایم دەگەڵ سیپارە^(*) و رێساکانی مەنتیق و حکمەتی دوکتۆر

«ویلاپوندو»^(۲۶۵) ههیه. که واپوو ئه‌گه‌ر هه‌چ مه‌رجی ترت نییه ده‌توانی هه‌رچی دلت ده‌یه‌وئ به‌منی بلتی. «دۆن کیشۆت گوتی: «سپاس بۆ خودا که وایه؛ که واپوو ئه‌ی جه‌نابی پالّه‌وان، بزانه و ئاگادار به که من به‌کاره‌یه‌ری سیحر و ته‌لیسمی جادوو‌بازان و سیحرکارانی شه‌روور له‌و قه‌فه‌سه‌دا ته‌لیسم کراوم. چون فه‌زیله‌ت و گه‌وره‌یی ئه‌وه‌نده‌ی که له ژیر بوغز و رقی پیاوخراپاندایه ئه‌وه‌نده له ژیر خۆشه‌ویستی پیاوچاگاندا نییه. من پالّه‌وانی سه‌رگه‌ردانم ئه‌ویش نه‌ک له‌و پالّه‌وانانه که خواوه‌ندی ناویانگ و ناو هه‌رگیز یادپان ناکا و ناویان ناکاته هه‌تاهه‌تایی، به‌لکو له‌وانه‌م که هه‌رچه‌ند ده‌گه‌ل دژایه‌تی خودی ئیره‌یی و ته‌واوی موغه‌کانی پارسی و به‌ره‌مه‌نانی^(*) هیندی و چله‌کیشانی هه‌به‌شی رووبه‌رووم^(۲۶۶) ناویان ده‌بێ به‌ده‌ست خودای ناوه‌ده‌روه‌یی له عیباده‌تگه‌ی هه‌تاهه‌تاییدا هه‌لبکه‌ندری و له‌سه‌ر به‌رده‌نوووس بنوووسری تا بۆ سه‌ده‌کان و سه‌رده‌مه‌کانی داهاوو نمونه و سه‌رمه‌شق بێ و پالّه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی داهاوو بۆ گه‌یشتن به‌تروپکی شانازی و ناویانگی سپایه‌گری ریشوینی ئه‌وان ره‌چاو بکه‌ن. له‌و جیگه‌یه‌دا که شیش هاته نیو قسان و گوتی: جه‌نابی دۆن کیشۆت به‌ته‌واوی راستی فه‌رموو، یانی له‌سه‌ر ئه‌م عاره‌به‌یه ته‌لیسم کراوه، ئه‌ویش نه له‌به‌ر خه‌تا یا گوناھ و تاوانی خۆی، به‌لکو به‌هۆی ئه‌و خه‌تاکاره می‌شک رزیوانه‌ویه که زانایی و گه‌وره‌یی ئازار ده‌ده‌ن و ئازایه‌تی به‌دوژمن ده‌زانن. کورته‌ی که لام، ئه‌گه‌ر ئیوه تا ئیستا ناوتان نه‌بیستوو، پالّه‌وانی خه‌مگین روخسار بۆ خۆیه‌تی. پالّه‌وانیک که تاریفی ئازایه‌تی می‌ترانه‌که‌ی و هونه‌ر نوینییه گه‌وره‌کانی له‌سه‌ر له‌وحه‌ی^(*) برۆنزی^(*) که فه‌نا نابی و له‌سه‌ر به‌رده‌نوووسی مه‌رمه‌ری که هه‌میشه ده‌می‌نیته‌وه هه‌لده‌که‌ندری و ئیره‌یی و شه‌یتان ناتوانن بۆ شارده‌نه‌ویان کاریک بکه‌ن.»

کاتیک خه‌لیفه، وتاریکی به‌م ره‌وانییه له پیاویک که ده قه‌فه‌سه‌دا ئه‌سیر و له پیاویک که ئازاد بوو، بیست، نیزیک بوو له‌به‌ر سه‌رسورمان له‌سه‌ر سینگی خۆی خاچ په‌سم بکا و نه‌یده‌توانی مه‌زنده بکا چ رووداویکی بۆ هاووته‌ته پیش، وه هه‌موو هاواریکانی ئه‌ویش هه‌ر وه‌ک ئه‌و واقیان و پرما بوو. له‌و کاته‌دا سانکۆ پانزا که بۆ بیستنی گوت و بیژه‌کانیان هاتبووه به‌روه و به‌مه‌به‌ستی قه‌ره‌بووکرده‌وه‌ی ئه‌م گالته‌جارییه له‌سه‌ر قسه‌ی که شیش

۲۶۵- گاسپار کاردیوۆ دۆ ویلاپاندۆ Villalpando له نیو ئه‌نجومه‌نی رۆحانییه زاناکاندا له «ترانت» به‌ناویانگ بوو. ئه‌و زانایه له به‌ستی نی فه‌لسه‌فه و مه‌نتیقی قه‌دیما کتیبیکی زۆر به‌نرخه‌ی هه‌یه به‌ناوی Sumas de las sumulas «۱۵۵۷». (لووی ویاردۆ)
۲۶۶- دۆن کیشۆت ده‌با چله‌کیشه‌کانی به‌هیندی دانابا. (مۆریس باردۆن)

رۆیشت: «به‌بروای من جه‌نابی ئاغا، ئه‌من قسه‌ی خۆم ده‌که‌م، چ که‌سێک پێی خۆش بێ و چ پێی ناخۆش بێ، مه‌سه‌له ئه‌وه‌یه که ته‌لیسم بوونی ئه‌ربابی من وه‌ک ته‌لیسم بوونی دایکم ده‌چێ، یانی هۆش و حه‌واسی له‌سه‌ر جیبی خۆیه‌تی، وه‌ک هه‌موو که‌سێکی تر ده‌خوا و ده‌خواته‌وه و ده‌ست به‌ئاو ده‌گه‌یه‌نی^(*)، هه‌ر وه‌ک دۆینی پێش ئه‌وه‌ی ده قه‌فه‌سی باویژن، ده‌یکرد، ئیستا که وه‌ز و بارودۆخه‌که‌ی ئه‌وه‌یایه، چۆن به‌منی ده‌سه‌لمێن که ته‌لیسم کراوه؟ من له زۆر که‌سانم بیستوو، ئه‌وانه‌ی ته‌لیسم ده‌کرین ناتوانن بخۆن و بخه‌ون و بخه‌به‌تن و باخێون، به‌لام ئه‌ربابی من، ئه‌گه‌ر ده‌می نه‌به‌ستن به‌قه‌ده‌ر سی وه‌کیل قسان ده‌کا.» پاشان سانکۆ رووی قسه‌ی ده‌که‌شیش کرد و گوتی: «ئاخ ئه‌ی جه‌نابی که شیش، ئه‌ی به‌رپز باوکی رۆحانی، ئایا خه‌یال ده‌که‌ی من ناتناسم؟ وا تێ ده‌گه‌ی من ئه‌م یارییه تازه‌یه‌ی سیحر و جادووی ئیوه په‌ی پێ نابه‌م و نازانم که چۆن کۆتایی پێ دین؟ که واپوو باش بزانه که هه‌رچه‌ندی رووی خۆت باش داپۆشی من ده‌تناسمه‌وه و هه‌ر چه‌ند شانۆگه‌رییه‌که‌ت باش به‌رپوه بردبێ و خۆت له من شارده‌یته‌وه من باش تێ ده‌گه‌م. ئاخری، ئه‌وه‌ی بزانه له هه‌ر جیه‌ک ئیره‌یی حاکم بێ، چاکه و گه‌وره‌یی ناتوانن بژین و له شوپنیک که خه‌سیس له‌سه‌ر کار بێ، جوامیری ده‌بێ خۆی بشاریته‌وه. ئه‌گه‌ر شه‌یتان نه‌چوو یا ده‌ کلێشه‌ی^(*) جه‌نابه‌ته‌وه! و جه‌نابت خۆت ده‌ کاروباری ئیمه وه‌رنه‌دا بایه، له‌م سه‌عاته‌دا ئه‌ربابی من ده‌گه‌ل شازاده میکۆمیکۆنا زه‌ماوه‌نده‌ی ده‌کرد و من لانی که‌م ده‌بوومه‌ کۆنت، چون هه‌م له جوامیری و پیاوه‌تی ئه‌ربابه‌که‌م و هه‌م به‌پێی ئه‌و خزمه‌تانه‌ی من پیم کردوو، چاوه‌روانییه‌کی له‌وه که‌متر نه‌ده‌کر. به‌لام ئیستا ده‌بینم ئه‌و په‌نده‌ی له گوندی ئیمه له‌سه‌ر زارانه چه‌نده راسته که ده‌لی: «چه‌رخه به‌خت و یه‌غبال توندتر له چه‌رخه ئاشی ده‌گه‌رێ» وه «ئه‌وانه‌ی که دۆینی ده‌ خاراودارا و ئه‌تله‌سه‌دا ده‌نووستن، ئه‌مرو له‌سه‌ر خاکوخواڵ فری دراون.» ئه‌وه‌ی که حه‌جمینی لێ هه‌لگرتووم، یادێ ژن و مناله‌که‌مه، چون له کاتیکدا ده‌یاننوانی و ده‌بووایه هیوادارین که کاتیک باوکیان له ده‌رگای ماله‌وه دیته ژووور حاکمی دوپگه‌یه‌ک یا جیگری پاشایه‌ک له ولایتیک دایه و که‌چی ئیستا ده‌یبین باوکیان هه‌ر مه‌یته‌ره قوربه‌سه‌ره‌که‌ی جارانه. باوه‌ر به‌رموو جه‌نابی که شیش، ئه‌وه‌ی گوتم ته‌نیا به‌و مه‌به‌سته بوو که به‌باوکی رووحانی حالێ بکه‌م، ئه‌م ره‌فتاره ناحه‌زانه‌ی ده‌گه‌ل ئه‌ربابی منی ده‌که‌ن له رۆژبازاری قیامه‌تدا ده‌بێ جواب بده‌نه‌وه خودای مه‌زن ئه‌وه‌ی ئیوه ده‌یکه‌ن، ده‌یبینی و له قیامه‌تدا سه‌گبه‌سه‌سارتان^(*) پێ ده‌کا! و ته‌واوی ئه‌و چاکه و یارمه‌تیانه‌ی ئه‌ربابی من دۆن کیشۆت له ماوه‌ی زیندانی بووندا ده‌یتوانی ده‌گه‌ل داماوانی بکا، هه‌مووی تاوانه‌که‌ی له‌سه‌ر تۆ ده‌نووسی.»

لهو نیوهدا دهلاک هاته نیو قسهکان و گوتی: ئه‌ی باب! ئه‌وه‌ی چاو لی‌کن! چۆن سانکۆ، تۆش له داروده‌سته‌ی ئه‌ربابه‌که‌تی؟ په‌نا بۆ خودا! دیاره تۆش ده‌تووی بچیته ناو قه‌فەس و ببیته هاو‌ده‌می ئه‌ربابه‌که‌ت و تۆش وه‌ک ئه‌و ته‌لیسم بکری، چون خووی پال‌ه‌وانی ئه‌و ئه‌تۆشی گرتووه‌ته‌وه. به‌دبه‌ختانه تۆ به‌م قه‌ول و به‌آینانه ئاوس بوویت و ته‌ماعی دورگه‌یه‌کت ده‌که‌له‌ی پووکت ئاخنیوه که پیش زاین ده‌بی به‌ر باوژی! سانکۆ گوتی: من له که‌سیک ئاوس نه‌بووم و که‌سیکیش نیم که ته‌نانه‌ت بیل‌م له پاشاش ئاوس بم؛ وه باوه‌کو فه‌قیرم کۆنه‌مه‌سیحیم و هیچ شتی‌ک به‌هیچ گیان ده‌به‌ریک قه‌رزدار نیم. وه ئه‌گه‌ر ته‌مام ده‌ دورگه‌یه‌ک کردوو، زۆر که‌سی تر هه‌ن که ته‌ما ده‌شتی گه‌وره‌تر ده‌که‌ن. هه‌ر که‌سه و کوری کرده‌وه‌کانی خو‌یه‌تی. وه چون منیش مرۆفم و ده‌توانم بگه‌مه‌پله و پایه‌ی پایی، دیاره ده‌شتوانم به‌تیرا‌دیوی بشبمه‌ خاوه‌نی دورگه‌یه‌ک، به‌تایبه‌تی ئیستا، که ئه‌ربابی من ده‌توانی ئه‌وه‌نده دورگه‌ و ده‌ده‌ست بێنی که نه‌زانی بیدا به‌کی. تۆ جه‌نابی ده‌لاک ئاگات له ده‌می خو‌ت بی! قسه ته‌نیا له‌سه‌ر تاشینی ریش نییه، به‌لکو هزار نوکته‌ی(*) له موو باریکتر لێرده‌ا هه‌یه که ده‌بی سه‌رنجیان بدری‌تی. من ئه‌وه‌قسانه بۆیه ده‌که‌م که ئی‌مه هه‌موومان به‌کتری باش ده‌ناسین و من له‌وانه نیم که کلاو بچیته سه‌رم(*)، وه به‌لام له‌مه‌ی ته‌لیسم بوونی ئه‌ربابه‌که‌م، خودا خو‌ی ده‌زانی مه‌سه‌له‌که چۆنه و باشتر ئه‌وه‌یه چی تر پووشکه ده‌گهو وهرنه‌ده‌ین، چون زۆرتر بۆگه‌نیو به‌رز ده‌بیته‌وه.»

ده‌لاک نه‌یویست له‌وه زۆرتر جوابی سانکۆ بداته‌وه، له‌وه ده‌ترسا ئه‌و زۆرتری له‌سه‌ر بر‌واو به‌ر له‌سه‌ر هه‌تیوان هه‌لداته‌وه(*) رازی که‌شیش و خو‌ی له‌قاو بدا و پلانه‌که‌یان پووجه‌ل بێته‌وه. که‌شیش که هه‌ر ئه‌و ترسه‌ی هه‌بوو له خه‌لیفه‌ی تکا کردبوو، هیندی‌ک توندتر بر‌وا و پیش که‌وی تا ئه‌و، رازی پیاوه زیندانییه‌که‌ی ناو قه‌فەسی ده‌گه‌ل زۆر شتی تر پێ بلی که ده‌بیته‌ مایه‌ی سه‌رگه‌رمی. خه‌لیفه ده‌گه‌ل هاو‌رپیه‌کانی هیندی‌ک چوونه پیشتر و به‌وردی گوتی بۆ که‌شیش هه‌ل‌خست که له‌مه‌ر خوو و خده و عاده‌ت و شیتیه‌کانی دۆن کیشۆت قسه‌ی ده‌کرد. که‌شیش به‌کورتی له ریشه و بنه‌ما و هۆی شیتیه‌ی پال‌ه‌وان دوا و ته‌واوی ئه‌و رووداوه‌ی که به‌سه‌ری هاتبوو تا رووداوی ده‌قه‌فەس هاویشتن و هه‌روه‌ها مه‌به‌ست له بردنی زۆره‌ملی بۆ گونده‌که‌ی بۆ دیتنه‌وه‌ی ریگایه‌ک بۆ چاک کردنه‌وه و ده‌رمانی شیتیه‌کانی بۆ باس کرد.

سه‌رسورماوی خه‌لیفه و نوکته‌ره‌کانی به‌بیستنی سه‌ربه‌وورده‌ی عاجباتی دۆن کیشۆت، دوو قات زیاد‌ی کرد و خه‌لیفه کاتیک له بیستنی ئه‌م داستانه خه‌لاسی هات، گوتی:

«به‌راستی جه‌نابی که‌شیش ئه‌م کتیه‌پال‌ه‌وانیانه له‌م ولاته بوونه‌ته به‌لا. باوه‌کو وه‌ختی بیکاریم زۆره و کیشی فریوده‌رانه‌ی داستانه‌کان به‌کجار به‌هیزه، سه‌ره‌تای ته‌واوی ئه‌و کتیه‌بان‌ه‌ی تا ئیستا ده‌رچوون و چاپ کراوان خویندووومه‌ته‌وه، له‌سه‌ر ئه‌وه‌شه‌را هیشتا نه‌متوانیوه به‌کیان تا ئاخ‌ر بخوینمه‌وه؛ چون به‌بر‌وا‌ی من هه‌موویان که‌متاکورت هه‌ر به‌ک شتن. ئه‌مه‌یان له‌وه‌یان باشتر نییه و به‌که‌مینیان هیچ سه‌ره‌تیه‌کی به‌سه‌ر ئاخ‌ریه‌که‌یاندا نییه و به‌پێچه‌وانه‌ش. وه هه‌روه‌ها به‌بر‌وا‌ی من ئه‌م جو‌ره نووسراوانه به‌شیکن له ئه‌فسانه کۆنه‌کانی «میلزین»^(۲۶۷) یانی به‌شیکن له‌وه‌ نقل و نه‌زیله سه‌یر و سه‌مه‌رانه که بۆ سه‌رگه‌رم کردن و خا‌فلاندنی خه‌لک نووسراون، نه‌بۆ ئه‌وه‌ی شتی‌ک فی‌ری که‌سیک به‌کن؛ به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌فسانه ئه‌خلاقیه‌کان که هه‌م ده‌بی سه‌رگه‌رم که‌ر و سه‌رنج‌راکیش بن و هه‌م شتی‌ک فی‌ری خویندکار به‌کن. ئیستا ئه‌گه‌ر ئامانجی سه‌ره‌کیی ئه‌م جو‌ره کتیه‌بان‌ه سه‌رگه‌رم کردنی جه‌ماوه‌ر بووه، به‌راستی نازانم به‌و هه‌موو بابه‌ته شیتانه و پر‌وپوو‌چانه، چۆن له‌و کاره‌دا سه‌ر ده‌که‌ون؟ خو‌ش‌حالی و خه‌زیکه‌ی که رۆح هه‌ستی پێ ده‌کا، ده‌بی له جوانی و ریکو‌پیکیه‌ک سه‌رچاوه بگرێ که ده‌ شته‌کاندا هه‌یه و چاو ده‌بینی یا خه‌یال ده‌ زیندا ره‌سمی ده‌کا: وه هه‌ر شتی‌کی که ناحه‌زی و ناهاو‌ئا‌هه‌نگی ده‌ خویدا کۆ کردبیته‌وه ناتوانی خه‌ز و شادی بدا به‌ئیمه. باشه، ئیستا فه‌رموو پیم بلی بزانه کاتیک له ئه‌فسانه یا داستانیکی پال‌ه‌وانیدا کوریک شازده سالانه به‌زه‌بری به‌ک شمشیر دیوکی زه‌به‌لا‌حی به‌قه‌ده‌ر لا دیواریک وه‌ک خه‌یاری ته‌ر دوو له‌ت ده‌کا و له ته‌پلی سه‌ریه‌وه تا به‌ری پێی دای ده‌قه‌لێشی، ئه‌وه چ خو‌شیه‌کی تیدا هه‌یه و چ پێوه‌ندییه‌ک و ریزه‌یه‌ک له نیو سه‌رجه‌می ئه‌و درۆ زه‌لامه ده‌گه‌ل بر‌ووکه‌کانی(*) داستانه‌هه‌یه؟ هه‌روه‌ها کاتیک ده‌یان‌ه‌وی گۆره‌پانیکی شه‌ر و پیک‌دادان بۆ ئیمه باس به‌کن و ده‌لێن که ده‌ له‌شکری دوژمندا میلیۆنیک پیاوی شه‌ری کۆ بووبوونه‌وه، فکر ده‌که‌ی چ شتی‌ک رووه ده‌دا؟ هه‌ر ئه‌وه‌نده به‌سه‌ر که نووسه‌ر، بلی قاره‌مانی داستانه‌ی ئه‌وان بوو، له‌و حاله‌ته‌دا بمانه‌وی و نه‌مانه‌وی ده‌بی قبوول به‌کین که ئه‌و قاره‌مانه به‌هیزی ئازایه‌تی و زۆری شانوپیلی به‌سه‌ر ئه‌و له‌شکره‌دا سه‌ر ده‌که‌وی. هه‌روه‌ها له‌واریکدا که شازن یا ئیمپراتریستیک(*) که میراتگری تاج و ته‌خته زۆر به‌ئاسانی ده‌که‌ویتته نیو ئامیزی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانی که‌سنه‌ناس، پیاو ده‌بی بلی چی؟ یا بیجگه

۲۶۷- Fabies Milésiennes پێوه‌ندی به‌شاری میله Milet له ناوچه کۆنه‌کانی ئاسیای گچکه‌وه هه‌یه که زیدی گه‌لیک له‌فیله‌سووف و زانایانی یۆنانی بووه و ناوه‌ندی فه‌لسه‌فه‌ی ئه‌یوو‌بی دیته ئه‌ژمار. (مه‌مه‌د قازی)

له میسکی عوام و وحشی چ که سیک له نووسراوویه ههز وهردهگرئ که قه لایه کی تهژی له پالوانانی سهرگرهردان وهک که شتی بهسهر ناوی دهریادا وه مهله دهکوهی و بهپارمه تیی بای سازگار دهرواته پیشهوه، شهو که داهات بهره لو لئوارهکانی لومباردی Lombardie وهری دهکوهی، بۆ بهیانی دهگاته خاکی که شیش ژان هیندی (۲۶۸) یا دهگاته ولاتانیکی تر که نه بهتله میوس (۲۶۹) ههرگیز ناوی هیناون و نه مارکوپولوش (۲۷۰)، چاوی پیتیان که وتوووه؟ ئەگەر ده جوابی مندا بلین ئەوانه ی که ئەم جۆره کتیبانه دهنوسن خویان دهرانن که درۆ دهکهن و خه یال دههوننه وه و بهو دهلیل مه جیور نین که بهوردی برونانه ورده کاریهکانی راسته قینه، من ده وه لامیاندا ده لیم که درۆ ههر چهندی بتوانی له درۆ دوور بکه ویتته وه و که متر شکلی درۆی هه بی، باشتره و ههر چهندی له واقع یا ئیمکان نیکتر بی، زۆتر په سندی ته بیات و چیژی ئیمه ده بی. ئەفسانهکان ده بی به شیوهیه که له شیوهکان دهگه ل فکر و دهرک و بچوونی خویانه هاوانهنگیان هه بی و به شیوهیه که بنوسرین که مه حال و نامومکین، باوه رپیکراو خۆ بنویتن و شته عه جایب و سهیر و سه مه رهکان هه لپه رتپون (*). و فکری خویانه به هه لواسراوی رابگرن، یانی تووشی سه رسورماوی بکه ن و به هیه جانی بیتن و رای کیشن و له یه ک کاتدا واق ورمای و خۆشحالی پی بدن. به لی، هیچ کام لهو خالانه مومکین نییه دهنوسراوه ی که سیکدا رهنگ بداته وه، که له واقع یا شوین هه لگری له سروشت، که جوانی و که مالی ههر نووسراوویه که بهوانه وه به ستراوته وه. رووگره رانه. من ههرگیز کتیبکی پالوانیم نه دیوه که به سه رهجه می برووکهکانی خۆی ئەفسانهیه کی به کده ست و ته وایان دروست کرد بی. به جۆریک که سه ره تاکانی دهگه ل ناوه راستهکانی یا

۲۶۸- که شیش ژان هیندی که سایه تیه کی ئەفسانه یی بووه. (محهمه قازی)

۲۶۹- بهتله میوس Ptoléme جوجرافیزان و ئەستیره ناس و ریزیزیانی به ناویانگی یونانی که ون بوو که ده سه دهی دووه می زاینیدا له میسری ژوروو هاته سه دنیا و زۆر نووسراوه ی له سه ره جوجرافی و هه ندهسه و ئەستیره ناسی هیه. به بروای بهتله میوس گۆی زهوی له ناوهندی عاله مده هه لکه وتوووه و ئەستیره کی چی گرتوووه و نابزوی. له سه دهکانی ناویندا ئاسه وارکه ی زۆر موعتبه ر بوون.

۲۷۰- Marco - Polo که ریده ی ئیتالایی «۱۲۵۴ - ۱۲۷۲» له ریگه ی ئیرانه وه و به که ویری لووت و ئەفغانستان و ته بهت و مه غولستاندا رویشته چین و به ریگه ی دورگهکانی سوماترا دا که راه وه ئەوروپا. سه فه نامه که ی له باری جوجرافییه وه سه رچاوهیه کی گرینگه. سه فه نامه که ی به قه له می ئوستاتی دۆ پیژ Eustach de Pize له زینداندان نووسراوه. (محهمه قازی)

کۆتاییهکانی دهگه ل سه رهتا و ناوه راستهکانی پیوهندی و سازگارییه کی ته وایان هه بی. به پیچه وانه دانه رانی ئەم کتیبانه نووسراوهکانی خویان له کوتولهت و برووکه ی جوی جوی پیک دین، وهک بلپی ویستوو یانه بوونه وهریکی خه یالی و ئافه ریدهیه کی نه به گه (*). و ناسروشتی پیک بینن نه پیکهاته یه کی ریکوپیک. بیجگه له وهش ئەوان له ئینشا و داهیناندا شیوهیه کی قورس و زیر و ساف و لووس نه کراو دهکار دهکهن، ئازایه تیهکانی قارهمانی خویان به جۆریکی باوه ر پی نه کراو باس دهکهن، رووداوهکانی ئەوینداریی ده به نه سه ر باری بی عیسمه تی، دابونه ریه تیهکان به شکلی بی نه زاکه تی ده خه نه بهر باس، شه رهکان درۆ دهکهنه وه و قورسی دهکهن و ههزار درۆ و دهله سه ی تیکه لاو دهکهن. ده وتووێژهکاندا بی عه قل و خه رفاون، له باسی سه فه رهکاندا قسه ده په رین (*). هاته ران پاته ران ده بیژن و کورتی بیرمه وه، نووسراوهیه ک وه دی دین که سه لیه و فکر و هونه ر و داهینانی هۆشمندانه ی تیدا نییه. وه به ده بهر چا و گرتنی سه رهجه می ئەم لایه نانه، جیگای خۆیه تی که وهک ماکی به مه ترسی و نه فامی کلکیان بگری و له دنیای مه سیحیه ت توورپان هه لیده هه ره وه.»

که شیشی خۆمان که زۆر به سه ره نه وه گوپی دابوو قسهکانی، خه لیه ی به پیاویکی فامیده و عاقل تی گه شت و زانیی که ههر چی ده یلی هه ق ده لی، له بهر ئەوه ده جوابدا گوتی که چون ئەویش ههر له سه ره ئەم بروایه یه و وهک ئەو نه فره تی له داستانه پالوانیهکان هیه، ته وای کتیب و داستانه پالوانیهکانی دۆن کیشوتی کردووته خۆراکی ناگر و سووتاندوونی. پاشان، باسی ئەوه ی کرد که چون کتیبهکانی یه ک یه ک چا و پيدا گپراوه و له ناوه رۆکیانی کۆلیوته وه و ده ناوری هاویشتوون و چون هیندیکیانی مه عاف کردوو و وه لای ناون و ئەوباس و نه قله بووبوو به هۆی خۆشحالی له راده به ده ری خه لیه، خه لیه دووباره هه ودا ی قسه کردنی به ده سه ته وه گرت و گوتی: وهک ده لین: «هه موو عه یبهکانیت گوت هونه رهکانیشی بلی»، بهو هه موو عه یب و ئیراده وه که کتیبه قاره مانیهکان هه یانه، لایه نیکی چاکیشیان هه یه، ئەویش ئەمه یه به فکر و چیژی ساغ مه دیدان دهن تراتینیک بکا و خۆی نیشان بدا و ئەوهندی بیهوی له به ریه ک بکشیتته وه و په ره بستینی و له م باره دا گوتی: «به راستی ئەم بابته مه دیدانی هه راو، درۆ و به رفه روان له به رانه ر چاوی نووسه ردا دهکاته وه تا ئەو بتوانی ئەسپی قه له م بی هیچ کهند و کۆسپکی سه ر ریگا بخاته ته ره خته ن و لینگدان و ئەو جۆره ی دلخوازیه تی که شتییهکان غه رق بکا و توفان و لافاوان هه ستینی و له شکر و سپاکان تیک به ردا و باسی ئەو مه دیدانه بکا که شه ر

وکوشتن و خوینی تیدا بهرپوهیه، تا بتوانی به جوانی سهرداریکی که خاوهن سیفهتی گه ورهیی و نازایه تییه هه لبللی و په سنی بدا و لیها تووی ئه، ته دبیر و تیگه یشتووی ئه، ده پوچهل کردنه وهی فیل و پلانه کانی دوژمندا ستایش بکا و پالنه وان وهک ویزاوه ریکی بی وینه نیشان بدا که ده توانی به وتاره کانی خوئی سهر بازه کان بو ئه انجام دانی کاریک بهه ژینی تا دوژمنیک بته زینی و نه یاریک ببه زینی. له مه شوهرت و راویژ کردندا پوخته و تیپین و ده ئه انجامدانی کاردا چوست و چالاک و له چاوه روانیدا به سه بر و له هیرش بردندا بی باکه. نووسه جاروبار ده چپته سه ر باسی رووداویکی دلله ژین و جاروباریش ده په رژپته سه ر رووداویکی شیرین و دلبزین، له جپیه ک خاتونویکی خاوهن شکو ده خاته بهرچاو که جوان و نابروو پاریز و به هوشه و له جپیه کی تر نه جیب زاده بیه کی مه سیحی که هه موو سیفه تیکی جوامیری و نازایه تی تیدا کو بووه ته وه؛ له و لاهه باسی پیاویک ده کا که وه حشی و به لاف و گه زافه و له لایه کی تره وه شازاده بیه که به ئه دهب و میهره بان و نازایه. ههروه ها وه فاداریی نوکه رانی ئه مه گناس ستایش ده کا و به سه خاوهت و دلؤفانیی ئه ربایی جوامیردا هه لده لئی. نووسه خوئی ده توانی، جاریک به ئه ستیره ناس و جاریک به جوگرافیزان نیشان بدا، له شوینیک بپته مؤسیقار وله و لاهه بپته رامیاریکی گه رناس. وه ته نانه ت ئه گه ر دلی بیه وئ ده توانی، له کاتی پیویستدا، روجه کان حازر بکا؛ ده توانی فیلبازییه کانی «ئولیس» و «ده رویشی ئه نه» (۲۷۱) و زوری «ئاشیل» و نامرادییه کانی «هیکتور» (۲۷۲) و خه یانه ته کانی «سینون» (۲۷۳) و دوستی «ئوریال» (۲۷۴) و جوامیری ئه سه کهنده ر و نازایه تی قه یسه ر و لیوو رووی «تراژان» (۲۷۵) و ئه مه گناسی «زوپیر» (۲۷۶)

۲۷۱- Enée شازادهی ترؤوا، کوری زهره و ئانشیز که به ته قوا و ده رویشی به ناویانگ بووه و ویرژیل ده کتیبی گه وره ی خوئی «ئه نه ئید» دا ناوی ئه وی ئه به دی کردوه.

۲۷۲- Hector یه کیک له نازاترین سهر دارانی ترؤوا که کوری گه وره ی په ربام و میردی ئاندرؤماک بوو و له شه ری ترؤواا به ده ست ئاشیل پالنه وانی یونانی کوژرا.

۲۷۳- Sinon قاره مانی کتیبی ئه نه ئید به حیل و خه یانه ت به ناویانگ، ئه و به دروستکردنی ئه سپیکی دارین خه لکی ترؤوای فریو دا.

۲۷۴- Euryale خوشکی «میدوز» و «سپنتۆ» که هه ر که سیک گیاندارانی ئه فسانه یی بوون و هه ر که سیک به تاییه تی «میدوز» چاویان له هه ر که س کردبا ده بوو به به رد.

۲۷۵- Trajan ئیمپراتوری رۆم که له ۹۸ تا ۱۱۷ی زاینی له سه ر ته خت بوو. ئه م خوونکاره ولاتی رۆمی په ره پی دا و باروؤخی ئه وپی سه ر و سامان پی دا، به لام ده گه ل مه سیحییان گرژ بوو. ئه و له میژووی رۆمدا به عه داله ت و دادپه ره ری ناوی رۆیشتووه.

و ته دبیری «کاتۆن» و سه ره نجام ته واوی ئاکامی باش و ئه و کرده وانه ی ده بنه هوی که مالی پالنه وانیک باس بکا. جا چ ئه و هه موو ئاکار و کردارانه ده که سیکا کو بکاته وه یا له نیو چهنده که ساندا دابه شی بکا. ئیستا ئه گه ر نووسراوه بیه که به شیوازیکی ره وان و یه کده ست و سه رنجراکیش بی و له دانانی ئه ودا داهینانیکی هونه رمه ندانه ده کار کرابی که تا ئه و جپیه ی ده گونجی ساخته یی بوون له راسته قینه نزیک بکرپته وه، ئه و ده توانین بلپین که نووسه ر پارچه په شمینه ی خوئی له تانوپۆی ره نگا وره نگ و به قیمه ت ته نیوه و کاره که ی ده گه ل ته واو بوو له روانگه ی جوانی و ته واوه تییه وه ئه و نه ده ده وه له مه نده که ده گاته ئامانجی کوئایی نووسراوه بیه کی باش، یانی هه م فیکرکارانه یه هه م سه رگه رمه کره و سه رنجراکیش. ده راسیتیدا مهیدانی به رفه وانی ئه م جوژه کتیبانه به نووسه ر ئیجازه ده دا که به پپی باروؤخ جار بپته هه ماسه بیژ و جار بپته غه زه ل(*) چر، زه مانیک باسی دیمه نی غه مه پنه ر و گاوپک(*) رووداوی شادی ئافه رین بکا؛ وه کورتی بیرینه وه؛ ته واوی جوانییه کانی زانستی به لاغه و مه عانی و به یان و شیعر ده ئاسه واری خویدا کو بکاته وه، چون هه ماسه بوئی هه یه هه م به په خشان بنووسری، هه م به هؤنراوه.

۲۷۶- Zopire پاریزگاری ئیرانی که وه فاداری و فیداکاری ئه و له ریگه ی داریوشدا به ناویانگه. ده لپن ئه م پاریزگاره «ساتراپ» له شه رپیکا که داریوشی گه وره گه مارۆی دابوو که پۆ و لووت و گوپی خوئی بری و رۆیشته ناو ئوردووی دوژمن و گوتی شای ئیران ئه م به لایه ی به سه ر هیناوه. دوژمنان په نایان دا و متمانه یان پی کرد و کردیانه ده روازه بانی دوو ده روازه. زوپیر ده روازه ی بۆ سپای ئیران کرده وه و داریوش له م شه ره دا سه رکه وت «۵۱۹ پش زاین».

(محهمه قازی)

له ميژوو وەرگيراون، زۆرتريان قۇرياتيكي (*) بيسەر و بن و بهو حاله شهوه ئاپۆرهى خهلك بهبيستيان كهيفخوش دهبن و زۆريان پى باشه، له حالتيكدا هيچ باش نين، ئيستا كه نووسهراى ئهم شانۆنامانه و كاپه رانتيك (*) كه ئهو نووسراوانه كاپه دهكهن، دهلين شانۆنامه دهبي ئاوا بى، چون زۆرينهى خهلك پهسندى دهكهن و شانۆنامهگه ليك كه دهواندا ياسا و فهنهكانى نووسين دهكار هينراون، تهنيا بهكارى ژمارهيهكى زۆر كهه له پياوى زانا و فرههنگدۆست دىن و باقىي خهلك هيچيان لى تى ناگهن و له بايه خ و قيمهتيان بى خهبرن، و دابينكردى ژيان بهپهسندى ئهژماريكي زۆر له خهلكى ئاسايى باشتره، له وهى له لاي چهند كهسى خاوهن راي تيگه يشتوو ناو دهرىكهى. ئهگهر بهخاترى پاراستنى بنهما و ياساكانى فهن خۆم زهحمهت بدهم و دوودهى فتيله بخۆم، ههر ئهو بهلايه بهسهر كتيبهكهه من دى و من بهواتهى معرووف وهك كامپيلۆي (278) جلدرووم بهسهر دى كه خۆي پوولى پارچه و قوماش و دهرزى و دهزووى دهدا و جلو بهرگى بۆ خهلك دهروو.

من هيندى جار تى كۆشام بهنووسهراى ئهم شانۆنامانه حالى بكهه كه له بيروپرواي خوياندا لاي بوون و ئهگهر بهجيگه شانۆنامهى هاتهران پاتهران و بى سهرهويهه، شانۆنامهيهك له رووى ياسا و بنهما دروستهكان بنووسن تهماشچى زۆرتى بۆ لاي خويان رادهكيشن و نيويانگى زۆرتى دهردهكهن، بهلام ئهوان ئهوهنده سرتغن (*) و وهها بهبۆچونهكانى خويانهوه نووساون كه هيچ بهلگه و دهليليك ئهوان لهو كويردريه لارييه تى كهوتوون ناگيريتيهوه. لهبيرمه رۆژتيك بهيهكيك لهو كهله رهقانهه گوت: «لهبيرتان چووتهوه كه چهند سال پيش ئيستا ههر لهه ئهسپانيايهدا سى شانۆنامهى تراژيدى هونراوه، كارى يهكيك له شاعيرانى ناودارى ولايان نومايش كرد و ههرسيك وهها بوون كه سهرنج و ئافهرينى تهماشچييهكانى له عوامهوه بگره تا ههلكهوتوهكانى لى كهوتوه و سوودتيكى كه بهتهنيا لهه سى شانۆنامهيه وهدهست كاپهكهرهكانى كهوت، بهچهند قات زۆرتى بو له وهى كه له سى شانۆنامهى باشى دوايى دهستان كهوت؟ ئهو نووسهرهى باسم كرد له جوابمدا گوتى: بهلى، بيگومان! رهنكه مهبهستى بهريزان شانۆنامهكانى «ئيزابيل» و «فيليس» و «ئاليكساندرا» (279) بى. من گوتم: بهلى راست خويهتى، مهبهستم ههر

278- كامپيلۆ Campillo جلدروو بوو، وهك مهلا نهسرهدين سوالى دهكرد و سهدهقهى دهدا. (محهمه قازى)

279- ئهمانه ههر كهسيك كارى لوپيتريۆ لىئوناردۆي Lupercio Leonardo خهلكى «ئارژان»

ئهو جيگايهى كه خهليفه وتارى خۆي لهسهر كتيبه پالؤهوانيهكان

دریژه پیدهدا و زۆر بابتهى تر

كهشيش ده جوابدا گوتى: «جهنابى خهليفه، بهتهواوى ههق بهئيوهيه و ههر ئهوه خۆي خالتيكه كه ئهو كهسانهى تا ئيستا بى قوول بوونهوه و بير ليكردنهوه و بى دهبهر چاو گرتنى ياسا و ريباز و شيوازي نووسين دهستان داوته نووسينى ئهم چهشنه كتيبانه، زۆرتى دهخاته بهر سهركۆنه و لۆمه كردن و له حالتيكدا ئهگهر ئهوان بهپتى ياسا و ريساي تايبهت بيانووسيبايه له پهخشاندا وهك دوو شازادهى شيعرى يونان و رۆم (277) دهبوون و ناويانگيان ئهم سهر و ئهو سهرى دنياى دادهگرت. خهليفه گوتى: من جاريكيان هاته سهرم، نووسينى كتيبيكي پالؤهوانى دهست پى بكهه و لهو كاردا ههموو ئهو خال و ياسا و ريكارانه كه ئيستا باسم كردن دهكار بىنم. وه تهناهت چت لى بشارمهوه، سهه لاپهريهكيشم نووسى و بۆ ئهوهى يهقين بكهه كه وهك خۆم پىم باشه، خهلكى تريش پيان باشه، ئهو بهشهم دا بهو كهسانهى كه ئهم جۆره كتيبانهيان پى خۆشه و له ههمان كاتدا فاميده و بههوشن و ههروهها بهكسانتيكى تر كه نهزانن و تهنيا له هيهجان و نهقل و نهزيله هاتهران پاتهران ههز وهردهگرن، نووسراوهكهه له لايهن ههر دووك تاقمهوه پيشوازيى لى كرا، بهو حاله شهوه من دريژهه بهكارى خۆم نهدا، چون له پلهى يهكهمدا پىم وابوو ئهم كار دهگه ل شوغلى من يهكتر ناگرهوه، له پلهى دووهميشدا، چون ژمارهى خهلكى ساويلكه زۆر له خهلكى فاميده و رووناكبير پتره و ههر چهند پهسنكراوى چهند عاقلتيك بوون، باشتره له وهى ئاپۆرهيهكى گهورهى نهزان پيت پى بكهن، من نامهوى له بيروپراى ههوهسبازانهى جهماوهرتيكى بى شهرم، پيرهوى بكهه كه خويندنهوهى ئهم كتيبانهيان كردووته پيشهى خويان، بهلام ئهوهى بهيهكجارى قهلهمى پى دانام و له نووسينى ئهو كتيبهپاشگهزى كردمهوه، مشتومريك بوو كه من لهمهري شانۆ نامه كۆمپيديهكان كه دهيانهيئنه سهر سهكۆ دهگه ل خۆم كرد و لهم باردا بهخۆم گوت:

ئيستا كه ئهم شانۆنامه كۆميديبانهى بوونه باو، چ ئهوانهى كه داهينه رانهن و چ ئهوانهى

277- مهبهست لهو دوو شازادهيه «هۆمير» و «ويرژيل» ه. (محهمه قازى)

ئهوانهیه. لهو سێ کاره‌دا بنهماکانی فه‌ن ده‌به‌ر چاو گیرابوو. باشه، ئیستا با بزانه‌مان ئایا ئه‌وسێ شانۆنامه‌یه به‌خاتری ئه‌وه‌ی بنهما‌ی فه‌نیان تیدا ده‌به‌ر چاو گیرابوو، ئاوا سه‌رکه‌وتوو نه‌بوون؟ ئایا خه‌لک پێشوازییان لێ نه‌کردن؟ که‌وابوو خه‌تای جه‌مبوره‌ی خه‌لک نییه که‌ خوازباری به‌ره‌می بێ تام و دوور له‌ هونه‌رن، به‌لکو تاوانه‌که‌ ده‌که‌وێته‌ سه‌ر ئه‌ستۆی ئه‌و نووسه‌رانه‌ که‌ ئه‌و ئاسه‌واره‌ بێ ناوه‌رۆک و نزمانه‌ بۆ ئه‌وان ده‌نووسن و ناتوانن بابه‌تی به‌رز و هونه‌رمه‌ندانه‌ بخولقی‌ن. ده‌ شانۆنامه‌کانی «تۆله‌ی ناسپاسی» و «نۆمانسیا» و «بازرگانی عاشق» و به‌تایبه‌تی له‌ «دۆژمنی هاوده‌نگ» (٢٨٠) و چه‌ند شانۆنامه‌ی تر، کاری شاعیرانی چاپوک ده‌ستی ئیتمه‌ش بابه‌تی بی سه‌ر و به‌ر و هاته‌ران پاته‌ران نابیندری، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، ئه‌م ئاسه‌واره‌ بۆ نووسه‌ره‌کانیان ناوبانگیان هێناوه‌ و بۆ کایه‌ره‌کان داها‌ت و به‌هره‌ی باشیان هه‌بووه‌». هیندیک شتی تریشم لێ زیاد کرد که‌ ئه‌و نووسه‌ره‌ی تا راده‌یه‌ک تووشی شه‌رم و خه‌جاله‌تی کرد و له‌ بنهما‌ی بره‌واکانیدا له‌رزینی پیک هینا، به‌لام نه‌ ئه‌وه‌نده‌ زۆر که‌ له‌ هه‌له‌ی خۆی چاپۆشی بکا و له‌ کاری خوی رووگه‌ردان بێ.

که‌شیش جوابی داوه‌: «جه‌نابی خه‌لیفه، به‌رپزتان باسیکتان هینا گوێری که‌ رق و کینه‌ی کۆنی من به‌رامبه‌ر به‌شانۆنامه‌ کۆمیدیه‌کانی باوی رۆژ زیندوو ده‌کاته‌وه‌ و ئه‌و رقه‌شم خۆی که‌متر له‌و رقه‌ نییه‌ که‌ به‌رامبه‌ر به‌کتیبه‌پاله‌وانانییه‌کان هه‌مه‌. ئه‌گه‌ر به‌واته‌ی سیسپوون؛ شانۆنامه‌ ده‌بێ ئاوینه‌ی بالانۆینی ژبانی مروّقه‌کان و نموونه‌ی دابونه‌ریت و ئه‌خلاقی کۆمه‌لگا و وینه‌یه‌کی زیندووی راسته‌قینه‌. بێ ئه‌م نومایشنامه‌ که‌ ئه‌مروێ ده‌یانه‌ینه‌ سه‌ر سه‌کۆ، بیجگه‌ له‌ ئاوینه‌ی شیتبازی و نموونه‌ی بێ عه‌قلی و که‌ریه‌تی و ره‌سمی بێ عیسمه‌تی شتیکی تر نین. له‌ راستیدا چ بابه‌تیک ئه‌حمه‌قانه‌تر له‌وه‌ی که‌ سه‌حنه‌یه‌که‌می* په‌رده‌ی یه‌که‌می شانۆنامه‌یه‌کی کۆمیدی، منالیکه‌ی که‌م ته‌مه‌ن

= سۆلا، Argensola. شانۆنامه‌ی فیلیس Filis ون بووه‌ و سه‌رجه‌میک دیار نییه‌. به‌لام Alex-
andar Isabela هه‌ردووکیان له‌ به‌رگی شه‌شه‌م له‌ سه‌رجه‌میکدا به‌ناوی «دیوانی ئیسپانیایی»
Pernaso Espnol کاری Lopes de Sedano بلاو کراونه‌ته‌وه‌. «١٧٧٢». (مۆریس باردۆن)
٢٨٠- «تۆله‌ی ناسپاسی» Ingratitude vengée کاری لۆپ دۆویگایه‌ Lope de Vega؛ نۆمانسیا No-
mancia کاری سێروانتیسه‌ی نووسه‌ری دۆن کیشۆته، دوو شانۆنامه‌که‌ی تر به‌دوای یه‌کدا یه‌کیان
کاری گاسپار دۆ ئاگیلاز Gaspar de Aquilar و ئه‌وی تر کاری راهیبی به‌چیژ و خاوه‌ن هه‌ست
فرانسیسکو دۆ تارگایه‌ Fransisco de Tarrega. (مۆریس باردۆن)

به‌جلوبه‌رگی ژیره‌وه‌ نیشان ده‌دا و له‌ سه‌حنه‌ی دووه‌مدا هه‌مان منال به‌ ریش و په‌شم و به‌شکلی پیاویکی ته‌واو عه‌یار دووباره‌ ده‌یه‌ینه‌وه‌ سه‌ر سه‌حنه‌* (٢٨١) چ که‌ریه‌تیک بالاتر له‌وه‌ی پیره‌ پیاویک به‌شکلی پاله‌وانیکی ئازا و جحیلکی چوارشانه‌ی خۆش هه‌یکه‌لیش به‌شکلی پیاویکی ترسه‌نۆک و پێش خزمه‌تیک وه‌ک وێژاوه‌ریکی گه‌وره‌ و نۆکه‌ریکی گالته‌چی، ده‌وری موسه‌ته‌شاری پێ ده‌دری و پاشایه‌ک به‌شکلی حه‌مبال و شاژنیک وه‌ک قه‌ره‌واشیکه‌ی* (٢٨٢) قاب و که‌وچک شوژ نیشان ده‌ده‌ن؟ وه‌ به‌لام چ بلیم له‌مه‌ر ئه‌و زه‌مانه‌ی که‌ ده‌بێ رووداوه‌کانی بابه‌تی شانۆگه‌رییه‌ که‌ی تیدا روو بدن؟ مه‌گه‌ر من شانۆنامه‌ی وام نه‌دیوه‌ که‌ په‌رده‌ی یه‌که‌می له‌ ئوروپا ده‌ست پێ ده‌کا، په‌رده‌ی دووه‌م له‌ ئاسیا درێژه‌ پێ ده‌دری و په‌رده‌ی سێیه‌م له‌ ئه‌فریقا کۆتایی پێ دی؟ وه‌ بیگومان ئه‌گه‌ر په‌رده‌یه‌کی چواره‌میشی هه‌بووایه‌ له‌ ئه‌مریکا ته‌واو ده‌بوو، به‌جۆریک که‌ رووداوه‌کانی شانۆنامه‌که‌ چوار قورنه‌ی عه‌له‌می ده‌گرته‌وه‌.

ئه‌گه‌ر لاسایی کردنه‌وه‌ی میژوو به‌شیک له‌به‌شه‌ بنه‌ره‌تییه‌کانی کۆمیدی بێ (٢٨٣) چۆن ده‌گونجێ ته‌نانه‌ت بێ مایه‌ترین میشکه‌کان قبوول بکه‌ن که‌ له‌ رووداویکدا که‌ ده‌زهمانی «پێپه‌ن» (٢٨٤) یا شارلیمانی دا رووی داوه‌، بیده‌نه‌ پال قاره‌مانی شانۆنامه‌ که‌ وه‌ک ئیمپراتوور هه‌راکلیوس (٢٨٤) خاچی پیروژ بباته‌ ئوروشه‌لیم و وه‌ک گۆده‌یفیرویدوبۆلیوون (٢٨٥) مه‌رقه‌دی مباره‌کی حه‌زه‌تی عیسا له‌ ده‌ست وه‌حشییه‌کانی سارازن (٢٨٦) رزگار بکا؟ له‌

٢٨١- لیره‌دا سێروانتیسه‌ به‌یه‌ک یا چه‌ند شانۆنامه‌ له‌ ئاسه‌واری «لۆپ دۆویگا» به‌تایبه‌تی شانۆنامه‌یه‌ک به‌ناوی Urson y Valentin ته‌شه‌ر و تانه‌ لێ ده‌دا. (مۆریس باردۆن)
٢٨٢- Pépin کوری شارل مارتیل و باوکی شارلمانی ئیمپراتۆری فه‌رانسه‌ که‌ سالی ٧٥١ پاش زالیوون به‌سه‌ر قه‌بیله‌کانی ساکسوون و باوار و ئالماندا بوو به‌پاشای فه‌رانسه‌ و زنجیره‌ بنه‌مه‌له‌ی کارولینژین بوو. «وه‌فات ٧٦٨»

٢٨٣- شارلیمانی Charlemagne کوری پێپه‌ن و ئیمپراتۆری ئه‌وروپایی رۆژئاوا که‌ له‌ سالی ٧٦٨ ده‌گه‌ل برکه‌ی کارلمانی پیکه‌وه‌ پاشاییان کرد و له‌ سالی ٧٧١ به‌دواوه‌ که‌ برکه‌ی مرد ته‌نیا به‌سه‌ر نیوه‌ی ئه‌وروپادا فه‌رمانه‌وایی کرد و له‌ زۆر شه‌راندای سه‌رکه‌وت. ئه‌م پاشایه‌ له‌ شانازییه‌کانی نه‌ته‌وه‌ی فه‌ره‌نسه‌یه‌ و هاوکات بووه‌ ده‌گه‌ل هاروونه‌ ره‌شید.

٢٨٤- هه‌راکلیوس Héraclius ئیمپراتۆری رۆمی شه‌رقی له‌ ٦١٠ تا ٦٤١ی زاینی که‌ ده‌ زمانی خوسه‌ری په‌روێژدا ده‌گه‌ل ئێران شه‌ری کرد و سه‌رکه‌وت، به‌لام عه‌ره‌ب شکستیان پێ دا.

٢٨٥- گۆده‌یفیروون دۆ بۆلییوون دووکی لۆزینی خواروو «١١٠٠ - ١٠٦١» که‌ ده‌ شه‌ره‌کانی خاچه‌رستاندا زۆر ئازایه‌تی نواند و بوو به‌پادشا.

حالتیدا له بنۆ ئه و کهسانه دا مه وای زه مانیه کی دووردریژ هه یه . ئه گه به پچه وانه ، بابته کی کۆمیدی شتیکی داهینه رانه و خه یالی بی ، چون ده توانین بۆ ئه و بابته راسته قینه یه کی میژوویی ده به رچاو بگرین و چون ده توانین ئه و رووداوانه که ده زه مهنی جۆراوجۆردا به سه ر که سانیکه جۆرباجۆر هاتوون ، تیکه لآو بکه یین؟ وه تازه ئه م رووداوه راستیانه ش وا پیکه وه متوربه نه کرین که راست و واقعی ده ربه کهن و له هه ر نوکته یه کیشیاندا هه له ی زۆر گه وره به ر چاو بکه وئ؟ خراپتر له وه ش ، ئه وه یه هیندیک نه زان هه ن که ده لێن ته نیا ئه م چه شنه نووسراوه یه به که لکه و ته و او و داخوازی شتیکی بیجگه له وه هه وه سیکه وه ک مه گیرانی ژنی زگ پر . وه به لام وای به و کاته ی بگه یه کۆمیدییه مه زه به ییه کان! په نا بۆ خودا! چ موعجیزه گه لیکه درۆیین و چ کارو کرده وه یه کی کفرای که ده یده نه پال که سانی تر! ته نانه ت له کۆمیدییه مرۆفانییه کاند؛ زات ده که ن له خۆیا نه وه موعجیزه دروست بکه ن ، بی ئه وه ی ده لیل و بیانوویه کیان بیجگه له وه هه بی که ده لێن: «لیره دا ده بی موعجیزه یا کاریکی سه یر و دوور له چاوه پروانی ئه نجام بدری تا خه لکی عه وام ته ووشی سه رسورمان بن و به هه ره مه بۆ دیننی شانۆ داوه رووکی .» ته وای ئه م کارانه هه مووی پچه وانه ی راستین و به زبانی میژوو ، ته نانه ت ده شبته هۆی ریسوایی نووسه رانی ئه سپانیایی؛ چون نووسه رانی بیانی که بنه ما و یاسای کومیدی به ته وای ده به ر چاو ده گرن ، کاتیک ئه م نووسراوه قۆر وین درواونه ی (*) ئیمه ده بین ، هه موومان به وه حشی ده زانن . ئه م بیانووه هه رگیز گوپی ئه وان نابزیوئ که بیژین گرینگترین مه به سته ده و له ته سه قامگرتووه کان له ئیجازه دان به نیشاندانی ئه م جۆره کۆمیدییه سه رگه رم کردنی خه لک به رابواردنیکه سلامه ت و پاراستنی ئه وان له خو و خده ی ره زه یلانه یه که ئه غله ب به هۆی بیکاری سه ر هه لده دا؛ وه چون ئه م ئامانجه به هه ر شانۆنامه یه ک چ باش چ خه راپ ، دیته دی که وایوو چ لازم ده کا بۆ نووسینی شانۆنامه یاسا دابندرئ و نووسه ران کایه ران مه جبوو بکه ن ، به پیتی یاسا بنووسن و کایه بکه ن ، چون هه ر شانۆنامه یه ک ئه و مه به سته وه دی دینی . من ده جاوبدا ده لیم که بیگۆمان ئه م مه به سته به کۆمیدییه باش ، باشته ر وه دی دئ ، تا به و کۆمیدییه هه یچ و پووچانه ی ئه مرۆ . چون کاتیک ته ماشاگه ر چوو پیته ته ماشای کۆمیدییه ک که له سه ر بنه مای فه ن دارژاوه له خاله شوخی و

٢٨٦- سارازن Saracin یا Sarrasin له واژه ی «سه حرانشین» گیراوه و مه به سته ئه و عه ره ب و به ره ره خوینخۆرانه ی سه حراکانی ولاتانی عه ره بنشیننی سه ده کانی ناوین بووه که مه سیحیه کان به کافر و بی به زه و بی ئیمانیا ن ده زانین .

گالته ییه کانی سه رگه رم ده بی ، له بابته قورسه کانی شت فیر ده بی ، له رووداوه سه یر و سه مه ره کانی واق و رماو ده بی ، له زبانی ساغ و په وانی ئه و زبانی خۆی له هه له داده بیژئ ، له فیل و ته له که کانی چاو و گوپی پتر ده کرینه وه ، له سه ر مه شقه کانی په ند وه رده گرئ . به ره زیله ت رقی هه لده سته ی و به فه زیله ت دل ده به سته ی . ته وای ئه م هه ستیاریانه ده بی کۆمیدییه باش ده رۆحی ته ماشاگه ردا هه ر چه ند گوندیه کی نه فامیش بی ، بورووژنی . هه ره ها مومکین نییه شانۆنامه یه ک به و هه موو لایه نه باشانه یه وه زۆرتر له و کۆمیدییه خراپ و بی ناوه رۆکانه که ئه مرۆ دینه سه ر شانۆ ، به ته ماشاچی هه ز و خۆشی نه گه یه نی و رازی و خۆشحالی نه کا ، تاوانی ئه م کۆمیدییه بی ناوه رۆک و بی تامانه ، به سته ی شاعیران نییه که ئه و شتانه ده نووسن . چون زوربه ی ئه وان زۆر چاک ده زانن ، ده بی چ بکه ن . به لام چون شانۆنامه به شکلی کالآ و کووتالی بازرگانی ده ره اتوووه و شاعیران ده لێن و هه قیش ده لێن ئه گه ر به که یه ی خه لک و سه لیه ی رۆژ نه نووسن و کاره که یان به پیتی راسپارده ئه نجام نه دن ئه ربابی تیتا تر کاره که یان لی ناکرئ؛ به م جۆره شاعیر ناچاره بۆ ئه وه ی کایه ر لپی ده وئ مل دابنوئنی ، چون ئه وه که ده بی پوولی شانۆنامه که به و بدا . ئه گه ر بۆ سه لماندننی ئه م راستیه ، ده لیل پیوسته وه رن ئه و شانۆنامه زۆر و زه وه ندانه ببین که هه لکه وه ته یه کی به خته وه ری ئه م ولاته به شیعر نووسیونی . ئاسه واریکی پر له نوکته و مانا و ناوه رۆک و فکر و خۆشی . به شیعره ی جوان و خه یالی ناسک و وتووێژی تیکه ل به له تیفه ی به تام و خۆی و که لامی کورت و توکمه که دنیا ی به ناویانگی خۆی پر کردوووه ، باشه (٢٨٧)!

تازه هه ر ئه م شاعیره چون له به رامبه ر وسته ی ئه ربابی تیتا تردا داده نوئنی ، هه موو به ره مه کانی ناگه نه ئه و پله یه ی که ده بی هه یانبی . نووسه رانیکی تر هه ن به ره مه کانی خۆیا ن وه ها سه رسه ری و بی فکر لیکردنه وه ده نووسن که کایه ران پاش ئه وه ی ئه و بابته تانه یان کایه کرد ، ده بی ده رباز بن نه وه ک سزا بدرین . زۆر که س ناچار بوون ولاتی خۆیا ن به جی بیلن ، تا ئیستا ئه م رووداوه چه نای چه ن جار به هۆی ته وه یین به ئه میریک یا بی حورمه تی به بنه ماله ی ئه شرافیک ، دووپات بووه ته وه . ئه گه ر له ده رباری پاشادا که سیک بوویه ، رووناکبین و کارزان و رازدار و کرابا مه عموو که نه ته نیا هه موو ئه و شانۆنامه ی له پایته خت دینه سه ر سه کو ، به لکو ئه وانه ی که له باقی شوینه کانی ئه سپانیاش نیشان ده درین ، پیش نیشاندان بیدیتنایه ، ته وای ئه م ئیراد و عه یبانه و زۆر عه یبی تریش که من

٢٨٧- مه به سته «لۆپ دۆیگا» شاعیره هه لکه وتووی ئه سپانیایه . (مۆریس باردۆن)

بیدهنگه‌ی لێ ده‌که‌م، له ناو ده‌چوون. ده‌بێ هه‌یچ‌کام له کاربه‌ده‌ستان له هه‌ر شوێنێک هه‌ن ئیزن نه‌ده‌ن، هه‌یچ شائۆنامه‌یه‌ک به‌بێ په‌سند کردن و مۆر و ئیمزای ئەم به‌ر پرسه له هه‌رێمی ده‌سه‌لاتی ئەودا نۆمايشت بدرێ. به‌مجۆره خاوه‌نه‌کانی شائۆ ئەم شائۆنامه‌یان ده‌نارده ده‌ربار و له پاشان ده‌یان‌توانی به‌متما‌نه و خاترجه‌می بیه‌نه سه‌ر سه‌کۆی نمایشت. ئەوانه‌ش که ئەم شائۆنامه ریکۆپیک ده‌که‌ن له ترسی پشکنین و پیداجوونه‌وه‌ی وردی کاره‌کانیان، ناچار به‌وردی‌نی و زه‌حمه‌ت و مو‌تالایه‌کی زۆرتروه کاری خۆیانیان ئەنجام دهدا. به‌کورتی، به‌مجۆره شائۆنامه‌ی زۆر به‌نرخ و جوان ده‌نووسران، له ئاکامدا هه‌م خه‌لک سه‌رگه‌رم ده‌بوو و هه‌م نووسه‌ران شانازیان به‌نسیب ده‌بوو و هه‌م له ئەسپانیادا سوودێکی زۆر بۆ کایه‌ران و ده‌سه‌ت ده‌هات و کایه‌رانیش له ته‌می بوون و سزادان پزگار ده‌بوون. بێجگه له‌وه‌ش ئەگه‌ر ئەو که‌سه یا که‌سیکی تریان به‌ر پرس کردبا تا کتێبه‌پال‌ه‌وانیه‌کان که له‌مه‌و دوا بلاو ده‌بنه‌وه، پێدا بچێته‌وه، بێگۆمان له‌و به‌ستینه‌شدا ئاسه‌وارێک ده‌خولقان که سه‌رجه‌می جیلوه‌کانی جوانی، که ئەو به‌پێزه ده‌فه‌رموون، تێیدا خۆیان ده‌نواند؛ ئەم ئاسه‌واره به‌گه‌نجینه‌یه‌کی ناسک و بایه‌خدار له ره‌وان بێژی و جوانبێژی زبانی ئێمه‌یان ده‌وله‌مه‌ند ده‌کرد و به‌کورتی، کاریگه‌رییه‌کی ئەوتۆیان ده‌بوو که کۆنه کتێبه‌کان ده‌ژێر نوور و دره‌وشی شاکاره نۆیه‌که‌ندا بکه‌ونه قوولایی تاریکانی فه‌رامۆشی و به‌مجۆره شتانی‌ک بلاو ده‌بوونه‌وه که بینه هۆی سه‌رگه‌رمیی بێکاران و ته‌نانه‌ت پرکارترین که‌سانیش هه‌زیان له‌و به‌ره‌مه‌مانه وهرده‌گرت؛ چون که‌وانی هه‌یز و توانای ئاده‌میزاد ناتوانی هه‌میشه کیشراو بێ و بێ تاقه‌قی و کزیی مرۆف پیداوایستی به‌وه هه‌یه که له رابواردن و سه‌رگه‌رمیی به‌جێ هه‌زی تازه وهربگرێ.»

خه‌لیفه و که‌شیش قسه‌کانیان گه‌یاندبووه ئێره که وه‌ستای ده‌لاک به‌هه‌لاتن خۆی گه‌یاندە لایان و به‌که‌شیشی گوت: «جه‌نابی که‌شیش ئێره هه‌مان شوێنه‌که عه‌ززم کردن بۆ پشوو دان و حه‌سه‌نه‌وه جیگایه‌کی باشه و له‌وه‌ریشی زۆر خۆشه و گایه‌کان ده‌توانن به‌باشی تێیدا به‌وه‌رێن.

که‌شیش گوتی: «منیش هه‌ر وای بۆ ده‌چم.» وه کاتیک بۆچوونی خۆی به‌خه‌لیفه گوت، زۆرێ پێ خۆش بوو، چون به‌راستی جوانی و سه‌فای ئەو دهره و دۆله سه‌رنجی راکێشابوو؛ جا بۆ ئەوه‌ی له‌و دیمه‌نه دلکێشه^(*)، هه‌ز وهربگرێ و زۆرت‌ر له هونه‌رنوێنیه‌کانی دۆن کیشۆت خه‌به‌ردار بێ و زۆرت‌ریش له قسه و زانیاری که‌شیش که ورده‌ورده هۆگری بوو، که‌لک وهربگرێ ده‌ستووریدا به‌چه‌ند که‌سیک له نۆکه‌ران که

هه‌رچی زووتر بچنه ئەو کاروانسه‌رایه که زۆر له‌وێ دوور نه‌بوو، وه بۆ نه‌هاری ته‌واوی کاروان هه‌رچی ده‌ست که‌وت بیهێنن؛ چون لێ برابوو هه‌ر له‌وێ پشوو بدا و به‌سه‌یته‌وه. یه‌کیک له نۆکه‌ران جوابی داوه که ئیستری هه‌لگری باری ئازووقه و تیشووی رێگا که ئیستا ده‌بێ گه‌یشتیته ئەو کاروانسه‌رایه، ئەوه‌نده‌ی خۆراک و نان و پێخۆر و ئازووقه بار کراوه، که نیازی‌ک به‌کړینی هه‌یچ شتیک نییه. مه‌گه‌ر جۆ و ئالیک^(*) بۆ ئیستره‌کان. خه‌لیفه گوتی: «که وایه هه‌موو باربه‌ره‌کان به‌رنه کاروانسه‌را و ئیستری هه‌لگری باری ئازووقه بێننه ئێره.»

هاوکات ده‌گه‌ل ئەم فه‌رمانه، سانکۆ که دیتی ده‌توانی دوور له چاوی ده‌لاک و که‌شیش که له هه‌ر دووکیان به‌د گومان بوو، ده‌گه‌ل ئه‌ربابی خۆی قسان بکا، سه‌بریکی خۆی گه‌یاندە قه‌فه‌سی ئه‌رباب و پێی گوت: «ئه‌رباب بۆ ئەوه‌ی باریکی قورسم له‌سه‌ر ویزدانی خۆم هه‌لگرتبێ ده‌مه‌وێ ئەو که‌ینوبه‌ینه‌ی له‌مه‌ر ته‌لیسم کرانی ئیوه ده ئارادایه به‌عه‌ززی ئیوه بگه‌یه‌نم. ده‌پێشدا با عه‌رزت بکه‌م، هۆو^(*) دووکه‌سه نيقابداره، که‌شیشه که و ده‌لاکه‌که‌ی گونده‌که‌ی خۆمان و من وای تێ ده‌گه‌م که ئەوان، ته‌نیا له‌به‌ر ئێره‌یی بردن، بۆ برده‌وه‌ی جه‌نابتان بۆ گوند پلانیان دارشتووه. چون چاوی دیتنی شاکاره پال‌ه‌وانانییه‌کانی ئیوه‌یان نییه و نایانه‌وێ قبوول که‌ن که له‌وان له‌سه‌رت‌ری. ئەگه‌ر ئەوانه‌ی گوتم قبوول بکه‌ی، ئەو‌ده‌م بۆت روون ده‌بێته‌وه که جه‌نابت ده‌و قه‌فه‌سه‌دا ته‌لیسم نه‌کراوی، به‌لکو به‌پزتیان وه‌ک مرۆفیکی نه‌فام به‌که‌ر زانیوه.

بۆ سه‌لماندنی عه‌ززی خۆم ده‌مه‌وێ پرسیاریکت لێ بکه‌م. ئەگه‌ر جه‌نابت جوابیکت دامه‌وه که من ده‌به‌ر چاوم گرتووه، ئەوه ده‌ ماکی مه‌تله‌ب ده‌گه‌یت و ده‌زانی که ته‌لیسم نه‌کراوی، به‌لکو که‌لله‌ت خراپ بووه. دۆن کیشۆت گوتی: باشه کورم، هه‌رچی ده‌ته‌وێ لێم بپرسه، من ئاماده‌م جوابت بده‌مه‌وه. وه به‌لام ئەوه‌ی که ده‌لێی ئەو که‌سانه‌ی به‌ده‌ورو به‌ری ئیمه‌دا هه‌له‌ده‌سوورپین ئاشنا و که‌شیش و ده‌لاکی هاوشاریی خۆمان، زۆر وێ ده‌چی که تۆ وات هاتبێته به‌رچاو، وه به‌لام ئەوه‌ی که هۆو دووانه به‌راستی، خۆیان بن، تۆ به‌هه‌یج جوور شتی وا باوه‌ر مه‌که. ئەوه‌ی ده‌بێ تۆ بروای پێ بکه‌ی و تپیی بگه‌ی ئەوه‌یه که ئەگه‌ر ئەم دوو که‌سه وه‌ک تۆ ده‌لێی وه که‌شیش و ده‌لاکی خۆمان ده‌چن، بێشک ئەوانه‌ی که منیان ته‌لیسم کردووه، ئەم شکل و قیافه‌یان به‌خۆوه گرتووه. ده راستیدا بۆ جادووگه‌ران ئاسانه‌ خۆیان به‌هه‌ر شکلێک ده‌رپێنن و ئەوان ئەوه‌تا به‌ئه‌نقه‌سه هاتوونه‌ته سه‌ر شکی دۆستانی ئیمه‌ تا تۆ پیت وایی خۆیانن و وه‌ها بکه‌ویته غار و ئەشکه‌وتی شک و گومانه‌وه که سه‌ری که‌لافی

«تیزهش»^(٢٨٨) نه توانی بتهینیتته دهرهوه. بئجگه له وهش ئهوان بۆ ئهوه هاتوونهته سه ره ئه و شکل و بئچمه تا من نه زانم به دهست کئی ده داو که وتووم و کئی ئه م زه بره ی لی وه شان دووم؛ چون به کورتی بئژم ئه گهر له لایهک، به من بلین که هاوړتیانی ئیمه هه مان که شیش و ده لاکی ولاتی خو مانن و له لایهکی تره وه، من خو م ده قه فه سدا ده بینم و ده زانم که هیچ هینکی مرو فانی، مه گهر ئه وه ی له سه رووی تیگه یشتنی ئیمه وه بی، ئه و توانایه ی نییه ئه من ده قه فه س باوړیژی، له و حالته دا ده توانم چ بلیم بئجگه له وه ی بلیم یا پیم وایی که ئه و شیوه یه ی منیان پی جادوو گیر کردوه له دهره وه ی ته وای ئه و شیوه گه له یه که تا ئیستا ده کتیبه کاندایه مه ی پالئه وانی ته لیس مکر او خویندوو مه ته وه. که و ابو تو ده توانی له م لایه نه وه خاترجه م بی و ئه و فکری که پیت وایه هه ره ئه و دووانه ن له میشتک و دهره بخه ی. چون هه ره وک من تورک نیم ئه وانی ئه و که سانه نین که تو ده لپی. وه به لام ئه گهر ده ته وئی پرسیارانم لی بکه ی، فه رموو من ئاماده م تا سه به ی به یانی، جوابت بده مه وه. سانکو به هاوړتیکی بلیند گوتی: ئه رباب، به ناوی پیروزی چه زه ته ی مریم سویندت دده م، ئایا مومکینه میشتکی چه زه ته ی به پیزتان ئه وهنده وشک بووی و که لته ت ئه وهنده به تال و عه تال بی که نه توانی تی بکه ی ئه وه ی عه رزت ده که م راستییه کی روون و رووت و ئاشکرایه و له و ده سته سه رییه ی که به سه رتیاندا سه پاندوو ده سته فیل و ته له که زوړتر له سیحر و جادوو ده کاردایه؟ ئیستا که وای لی هات من ناچارم هه رچو نیک هه یه، پیت سه له لیم که تو ته لیس نه کراوی. ئیستا بلی بزانه... خودا بکا له و چه ره سه رییه رزگار بیت و له حالیکدا که هیچ چاوه روان نیت، بکه ویتته باوه شی خاتوون دۆلسینه!...

دۆن کیشو ت بۆلاندی که: له دوعایان بگه ری، پرسیاره کانت بکه! سانکو گوتی: زوړ باشه پرسیاران ده که م: شتیکی که دهمه وئی بیزانه ئه وه یه که چه زه ته ی جه نابت وه ختیکی، بی یه ک واژه پاشو پیتش یا که مورزور، دروست ئه و جوړه ی که له زبانی ئه هلی شمشیر، یانی که سانتیکی وه ک خو ت که شو غلی پالئه وانی سه رگه ردانیان ره چاو کردوو، چاوه روانی ده کری، به من بفرموون که... دۆن کیشو ت گوتی: دووباره دووپاتی ده که مه وه که من له هیچ واریکدا درۆ ناکه م؛ به لام ئاخر تو قسه که ت بکه و پرسیاره که ت بپرسه، چون به راستی

٢٨٨- تیزه «Thésée» بئگومان مه به ست له که لافی «تیزه» که لافی «ناریان» کچی مینووسه که سه ریکی دا به ده ست «تیزه» ی پالئه وانی یونانی تا پاش کوشتنی جانه وهریکی ترسناک به ناوی مینووتوور له غاره که دا بتوانی بیتته دهره وه. هه ودا یا که لافی «ناریان» زا راهیه که به مانای ریگه چاره یا ریگه ی دهر بازبوون یا چرای ریگه ده کار ده کری. (مه مه د قازی)

سانکو تو به و هه موو سه ره تا و بنه تا و خواره که و پئچه که ی قسه کانت ماندوووم ده که ی. سانکو گوتی: من به راستگویی و ده قودو غری بوونی ئه ربابی خو م ئیمانم هه یه و له لایه کی تره وه چون ئه م بابه ته ده گه ل به سه ره اتی ئیمه پیوه ندی هه یه، جه ساره ت ده که م و ده پرسم: ئایا له و کاته وه چه زه ته ی جه نابتیان ده و قه فه سه هاویشتوو ه هیچ وا بووه پیداویستی گچکه یا پیداویستی گه وره په یدا بکه ی؟ دۆن کیشو ت گوتی، سانکو من نازانه مه به ست له پیداویستی گچکه یا گه وره چیه؛ ئه گهر ده ته وئی جوابت بده مه وه پرسیاره که ت روونتر بکه با بزانه ده لپی چی. سانکو گوتی: ئایا مومکینه به پیزتان پیداویستی گچکه و گه وره نه زانی چیه، ئه ویش له کاتیکدا یه که م شتی که فیری منالانی قوتابخانه ی ده که ن ئه وانه ن؟ زوړ باشه که و ابو بزانه مه به ست ئه وه یه: ئایا تا ئیستا هه وه ست کردوو کاریک بکه ی که سی تر ناتوانی له جیات خو ت بیکا؟ دۆن کیشو ت گوتی: ها! ها! ئیستا تیگه یشتم سانکو. به لی زوړ جار ئه م هه وه سه م کردوو و ئیستاش بۆ خاتری خوا ئه گهر ده ته وئی جیی خو م بیس نه که م له و مسیبه ته رزگارم بکه!

كز و داماوه هەر دەلئى تەلېسىم كراوه. ئەودەم ئىمە ديسان بەدوای رووداوهكاندا دەچىن و ئەگەر گەردوونى گەردان بەكەيفى ئىمە ھەلنەسوپورا دەرگای قەفەس ئاوالەيە و مەجالى تىخزانەوہى ئەم زىندانەمان ھەر دەبى. ئەوجار ئەگەر بەرپىزتان ئەوہندە بەدبەخت و ئەمن ئەوہندە كەرو نەفام بووم كە نەتوانىن ئەوہى من دەلئىم ئەنجامى بەدەين، من وەك مەيتەرىكى قەدر ناس و ئەمەگناس بەلئىنى دەدەم دەگەل تۆ بئىمە نپو قەفەس و خۆم زىندانى بکەم. دۆن كيشۆت گوتى: باشە، من قبوولئى دەكەم و ھەر لىرە دەستى ھاوکارى و يەكەيتت بۆ دريژ دەكەم، تۆ ھەر چرکەساتىك دەرفەتتىكى باشت و دەدەست ھىنا بۆ ئەوہى لە قەفەس بئىمە دەر من موو بەموو لە ئەمەر و فەرمانى تۆ پىرەوى دەكەم. بەلام سانكۆ پاشان لىت مەلوم دەبى كە تۆ دە ناسىنى بەدبەختىيى مندا چەندە بەھەلە چووى»

ئەم وتوژە، پالەوانى سەرگەردان و مەيتەرى فروولى ئەوى گەياندە جىگايەك كە كەشيش و خەليفە و دەلاک دەپيشدا گەيشتبوونە ئەوئ و چاوەروانىان بوون. عارەبەوان گايەكانى لە عارەبە كردهوہ و بەرەللای نپو ئەو چىمەن و مېرگەى كردن كە سەفا و ھەواى سازگار و جوانىيى ديمەنەكەى نە تەنيا تەلېسىم كراوانىكى وەك دۆن كيشۆت بەلكو سەگا* و وريايەكى وەك سانكۆشى بۆ لای خۆى پادەكىشا تا لەو ھەموو جوانى و سەفا و سازگاريە حەز و بەھرە وەريگرن. سانكۆ لە كەشيشى تەكا كرد كە دۆن كيشۆت بۆ چەند ساتىك لە قەفەس بئىتە دەرەوہ، ئەگىنا ناو قەفەسەكە ئەو جوړە كە شايانى نەجىبى و پەسەنايەتتى پالەوانانە بەخاوپنى نامىنتتەوہ. كەشيش لە باسەكە حالى بوو و بەسانكۆى گوت ئەگەر لەو نەترسابا كە ئەربابەكەى دەگەل ھاتنەدەر لە قەفەس ديسان ھەمان شىتتەكەى گول بكا و بۆى دەر باز بى و پرواتە شوپنىك كە بەكەس نەبىندىتتەوہ، لە ناخى دلەوہ دەگەل داخووزىيەكەى ئەودا دەبوو. سانكۆ گوتى: من زامن كە ئەو دەر باز نەبى خەليفە گوتى: منيش دەبمە زامن و ھەموو دواھاتىك* وەعۆدە دەگرم. بەتايبەتى ئەگەر ئەو، ئەو بەلئىيە پالەوانىيە بدا كە بى ئىزنى ئىمە لىرە دوور نەكەوتتەوہ. دۆن كيشۆت كە تەواوى ئەم قسانەى بىستبوو ھاواری كرد كە: بەلئى، من بەلئىن دەدەم. بىجگە لەوہش كەسىك كە وەك من تەلېسىم كرابى ئىزن نادىرئ ھەرچى ويستى دەگەل خۆى بىكا، چون ئەو جادووكەرەى ئەوى تەلېسىم كردهوہ دەتوانى كاريكى وا بكا كە تا سى سەدەى تەواو لە جى خۆى چرتەى نەكا؛ وە ئەگەر تەلېسىم كراو قەستى ھەلاتنى ھەبى سىحركار بەتوندى فرېنى بالندە دەيگىرپتتەوہ سەر جىگای خۆى. ئىستا كەوايە نازادىم بکەن، وە ئەوہ بەسوودى ھەمووانە، چون ئەگەر نازادىم نەكەن بەئىوہ پادەگەيەنم يا لەمن دوور كەونەوہ يا

لەمەر و تووژى شىرىنى سانكۆ دەگەل ئەربابەكەى سىنىور

دۆن كيشۆت

سانكۆ ھاواری كرد كە: ئاخ ئەرباب، ھەر لىرەدا دەگىر كەوتى! من ھەر ئەوہم دەويست. ھەر ئەوہم دەويست بەقىمەتى گيانىشم بى بىزانم. باشە ئەرباب، بلى بزانم، ئايا جەنابت ئەوہى حاشا لى دەكەى كە لە ولاتى خۆمان كاتىك كەسىك خولقى تەنگ دەبى، ئەغلەب لەبارەيدا دەلئىن: نازانم فلان كەس چىي بەسەر ھاتوہ؟ نە دەخوا، نە دەخواتەوہ، نە دەخەوئ، وە ھەرچى لىي دەپرسن بەجۆرىكى تر جواب دەداتەوہ! دەلئى، جادووكىر كراوہ؟ لىرەوہ ئەوہمان بۆ درەدەكەوئ كە تەنيا كەسانىك كە: ناخۆن، ناخۆنەوہ، ناخەون و نىازىكيان بەئەنجامدانى كارە سروشتىيەكان، كە من ئىشارەم پى كرد، نىيە بەراستى جادووكىر كراون، نە ئەوانەى وەك جەنابت كە ھەوہسى قەزاي* حاجەت دەكەن و ئاويان بەدەيە دەستى، دەيخۆنەوہ و ئەگەر خواردىيان دەست كەوئ دەيخۆن و ھەرچى لىيان بىرسى جواب دەدەنەوہ. دۆن كيشۆت گوتى: راست دەكەى سانكۆ، بەلام دەپيشدا پىم گوتى كە جادوو كردن شىوہى جوړاجۆرى ھەيە و لەوانەيە دەگەل رەوتى زەمەن شىوازەكەى گۆرابى و ھىچ بەدوور نىيە كە ئەمرو تەلېسىم كراوہكان بتوانن ھەموو ئەو كارانەى من دەيانكەم يا دەمەوئ لەمەودا بىيانكەم، ئەنجامى بەدەن؛ ھەر چەند لەمەوپيش نەياندەكرد، كەوابوو لە بەرانبەر دابونەرىتىك كە دەگەل تىپەرىنى زەمەن دەگۆرپن، ناتوانن دەمەتەقە و ئاگام گىرئ بکەين. من خۆم بەيەقىن دەزانم كە جادوو كراوم و ھەر ئەوہش بەسە بۆ ئەوہى ويژدانم ئاسوودە بى؛ چون متمانەت پى دەدەم ئەگەر برووكە گومانىك دە تەلېسىم بوونى خۆمدا ھەبووايە و بزانيبايە كە بەخۆرايى دەو قەفەسەيان ئاخنىوم و عەتال و بەتال لىرە دانىشتووم و خەلكىكى بى ئەنواش پىداويستىيان بەھىزى شان و باھۆى من ھەيە و لىي بىبەش ماونەوہ، ويژدانم سەخت نازارى دەدیت. سانكۆ گوتى: بەو گشتتەوہ، دووبارە دووپاتى دەكەمەوہ كە حەزرەتى بەرپىزتان بۆ متمانە و رەزامەندى زۆرتى خۆتان باشتەر ئەوہيە حەول بەدەى لەو زىندانە بئىتە دەرەوہ. من بەش بەحالى خۆم ئەوہندى پىم بکرى و لە دەستىم بى، يارمەتت دەدەم و تەنانەت بۆ رىزگار بوونتان تى دەكوشم. پاشان بەرپىزتان ديسان سواری سواری بەرى پەسەنى خۆتان رۆسىنانت ببنەوہ، چون ئەوہتا بى تۆ ئەوہندە

من ناچار دهبم لووتی ئیوه به‌بۆگه‌نێکی ناخۆش ئازار بدهم.» باوه‌كو هەر دووك جمگه‌ی دۆن كيشۆت پێكه‌وه به‌سترابوونه‌وه خه‌لیفه واداری كرد تۆقه‌ی ده‌گه‌ل بكا. پاشان به‌متمانە‌ی قه‌ولێك كه له‌ناو قه‌فه‌سدا دابوو، دەرگای قه‌فه‌سیان بۆ كرده‌وه و ئەم كارە بوو به‌هۆی خۆشحالیی زۆری ئەو.

دۆن كيشۆت كه له قه‌فه‌س هاته دەر، ده‌پێشدا خۆی له‌بەر یه‌ك كیشاوه و ده‌ستی به‌شان و پیل و هه‌موو ئەندامه‌كانی خۆی داكێشا و پاشان له رۆسینانت نزیك بووه‌وه و به‌له‌پیی ده‌ست دوو شه‌پلاغه‌ی نه‌رمی له كه‌فه‌لی دا و به‌لاواندنه‌وه پێی گوت: ئە‌ی گولێ سه‌ر سه‌وته، ئە‌ی ئاوپینه‌ی هه‌موو ئەسپانی خۆش به‌ز، من هه‌مووكات به‌خوداوه‌ند ودايكي نوورانی و مباره‌کی ئەو هیوام به‌ستوه كه ئی‌مه به‌و زوانه وه‌ك جاری جارن بکه‌وینه‌وه لای یه‌ك، یانی تۆ هه‌لگری مه‌ولای خۆت بی و من سواری پشتت بېمه‌وه و ئەو پېشه‌یه كه خاوه‌ند منی بۆ ئەو ئافراندوه پێكه‌وه ده‌ست پێ بکه‌ینه‌وه.» دۆن كيشۆت پاش ئەو قسانه ده‌گه‌ل سانكۆ دوور كه‌وته‌وه و خۆی سووك(*) كرد و گه‌راوه و ئەمجار زۆتر خواهان بوو پلانه‌كه‌ی سانكۆ بخاته گه‌ر.

خه‌لیفه تیی هه‌لپوانی و له چه‌شنی شیتییه‌كه‌ی ئەو زۆر واقی ورمای بوو؛ به‌تایبه‌تی ئەوه‌ی به‌لاوه سه‌یر بوو كه ئەو نه‌جیب زاده چاره‌ره‌شه له قسه‌ كردن و جوابدانه‌وه‌دا هۆش و عه‌قلانییه‌تی له خۆی نیشان دهدا و هه‌ر وه‌ك گوتمان بێجگه له بابەت و بۆنه‌ی پالەوانیدا هه‌وساری نه‌ده‌پساند. خه‌لیفه كه به‌زه‌یی بزوتبوو، كاتێك هه‌موو له‌سه‌ر چیمه‌ن ده‌چاوه‌پروانی ئازوو‌قه‌دا رۆنیشتبوون، رپووی ده‌ پالەوان كرد و گوتی: «جه‌نابی گه‌وره‌زا، ئایا مومكینه كاری بێ تام و بێ به‌هره‌ی خۆیندنه‌وه‌ی كتیبه‌پالەوانیه‌كان كاریگه‌رییه‌کی وای له‌سه‌ر به‌رێزتان بوو بێ كه به‌یه‌كجاری عه‌قلی خۆتان له ده‌ست بدن و كارتان بگاته ئەو جیگایه كه خۆت به‌ته‌لیسمكراو بزانی یا خه‌یالی وا بخه‌یه مێشکی خۆته‌وه كه ده‌گه‌ل راسته‌قینه مه‌ودای عه‌رز و عاسمانیان هه‌یه؟ چۆن ده‌بێ عه‌قلێکی وا هه‌بێ كه باوه‌ر بكا له دنیادا ئەو هه‌مووه «ئامادیس» و ئەو گشته پالەوانه ناودارانه بوون؟ یا باوه‌ر بكا ئەو هه‌موو «ئیمپراتوری ته‌رابووزان» و «فلیكس ماریسی دیركانی» و ئەسپ و مه‌یته‌ر و كیژی سهرگه‌ردان و ئەو گشته مار و ئەژده‌ها و غوول و عفريت و دیو و رپووداوی سه‌ره‌گێژه‌هین و چه‌شنی جۆراوجۆری سیحر و ته‌لیسم و ئەو هه‌موو شه‌ر و تیکه‌هه‌لچوونه هه‌تره‌شه‌به‌ره و جلپه‌رگ و زێر و زه‌نبه‌ر و شادۆت و شازاده‌ی عاشق و مه‌یته‌ری به‌پله‌ی كۆنتی گه‌یشتوو و ده‌لقه‌كانی گالته‌باز و ئەو گشته نامه عاشقانه‌یه و دل‌به‌ری و دل‌رفیانی و ژنانی شه‌ر كه‌ر و

ئازا و كورتی بېرمه‌وه ئەو هه‌موو شته سه‌یر و عاجباتیبانه كه ده كتیبه‌پالەوانیه‌كاندا هاتوون راست بن؟ من له‌مه‌ر خۆم ده‌توانم بلیم كه كاتێك ئەو كتیبه‌نه ده‌خوینمه‌وه، تا ئەو كاته‌ی وه‌بیرم نه‌هاتوه‌ته‌وه كه ئەوانه هه‌مووی درۆ و ده‌له‌سه‌ی ته‌واو، یا به‌ره‌می مایخولیا‌ی فكريی نووسه‌ره، ئیقرار ده‌كه‌م كه له خۆیندنه‌وه‌یان هیندیک هه‌ز و هه‌ر ده‌گرم، به‌لام هه‌ر كه فكرم لێ كرده‌وه كه چين باشترینیان به‌دیواریدا ده‌دم یا نه‌گه‌ر ئاوریک له نزیك هه‌بێ، ده‌یانخه‌مه نێو ئاگر. به‌لێ، ئەم كتیبه‌بانه سزاواری ئەم سزایه‌ن. چون هه‌موویان جه‌لی و درۆزنانه و له یاسای مسۆگه‌ری سروشت به‌دوورن؛ هه‌موو شایانی ئەو سزایه‌ن چون داهینەر و دامه‌زرینه‌ری رپوپه‌سمی غه‌له‌ت و شیوه‌ی تازه باوی ژبانن و به‌كۆمه‌له‌ی عه‌وام ئەو دهرفه‌ته ده‌دن كه ته‌واوی ئەو خه‌یال پالوانه‌ی ده كتیبه‌كاندا هه‌ن باوه‌ر بکه‌ن و به‌راستیان ده‌زانن.

ئەوانه ته‌نانه‌ت كاری بێ شه‌رمی و رپوودارییان گه‌یاندوه‌ته جیگایه‌ك كه فكر و زه‌ینی نه‌جیب زاده‌یه‌کی وه‌ك هه‌زه‌تی جه‌نابتان ده‌ شیوینێ و ئیوه‌یان خستوه‌ته ئەو حال و رۆژه كه ناچار بوون ده قه‌فه‌سێكدا زیندانیتان بکه‌ن و وه‌ك پلینگ و شیر كه ده قه‌فه‌سیان ده‌كه‌ن و بۆ گه‌زه‌رانی رۆژانه له‌م گونده بۆ ئەو گوندی ده‌بن به‌عه‌ره‌به‌ی كه‌ل و گا ده‌تبه‌ن. ئامان و سه‌د ئامان جه‌نابی دۆن كيشۆت به‌زه‌ییتان به‌خۆتاندا بێ و بگه‌رپوه ئامیزی عه‌قل و تیگه‌یشتوویی.

تێ بکۆشه تا له نيعمه‌تیکی كه خاوه‌ند به‌ئێوه‌ی داوه كه‌لك وه‌رگه‌ری كه به‌قازانجی ویزدان و ناوی به‌رپیزی به‌رپزتان بێ و به‌و حاله‌شه‌وه ئەگه‌ر دیسان مه‌یلت كیشای كتیبه‌پالەوانیه‌كان و خۆینێ، لانی كه‌م داستانی «قازییه‌كان» ده كتیبه‌ی پیرۆزدا بخوینه‌وه، چون ده‌و داستانه‌دا راسته‌قینه‌ی گه‌وره و به‌شكۆی تیدایه كه هه‌م دره‌وشاوه‌ن و هه‌م راست و دروست. «لۆزیتانی»^(٢٨٩) پێشه‌وايه‌کی وه‌ك «ویریاتیس»^(٢٩٠) و رۆم پیاویکی وه‌ك قه‌یسه‌ر و كارتاژ سه‌رداریکی وه‌ك «ئانیبال»^(٢٩١) و یۆنان دلاوه‌ریکی وه‌ك ئەسه‌كنده‌ر و

٢٨٩- لۆزیتانی Lusitanie به‌شیک له ئیسپانیای قه‌دیم ده ژیر ده‌سه‌لاتی رۆمدا كه پورته‌قالی ئەم‌رۆ به‌شیک له‌و بووه.

٢٩٠- ویریاتیس Viriatis پێشه‌وا‌ی نه‌ته‌وه‌یی خه‌لكی لۆزیتانی كه دژی رۆم راپه‌ری و سالی ١٤٠ی پێش زاین به‌ده‌ست رۆمییه‌كان كوژرا.

٢٩١- ئانیبال Annibal سه‌رداری ره‌شیدی كارتاژ (٢٤٧ - ١٨٣ پ. زاین) چه‌ند جار سه‌رداری رۆمی شكاند و سه‌ره‌نجام له ئەفریقادا شكستی خوارد. (محهمه‌د قازی)

کاستیل یه کیکي وهک «کونت فیرنان گونزالیز» (۲۹۲) و والانس پالئوانیکی وهک «سید» (۲۹۳) و ئاندلؤس ئازایه کی وهک «گونزالؤکور دؤوایی» (۲۹۴) و ئەسترامادؤر سهروکیکی وهک «دیه گؤگارسیدؤ پاریدیس» (۲۹۵) و گزهرهس یه کیکي وهک «گارسسی پریدؤ وارگاس» (۲۹۶) و تۆلد یه کی وهک «گارسسیلازؤ» (۲۹۷) و سیویلیکی وهک «دؤمانؤئیلدؤلیتؤن» ی هه بووه.

داستانی ئازایه تی و بویری ئەم پالئوانانه بۆ سهرگهرم بوون و نوکته لی فیر بوون و هه ز وهرگرتن و واق ورم او کردنی گهره ترین نابیغه و هه لکه وته گه لیکي که ئەوانه ده خویننه وه بهسه. بهه رحال ئە ی جهنابی سینئور دؤن کیشؤتی پاکدل، ئەوانه ئەو کتیبانه کی که خویندنه وه بیان لایقی فام و مه عریفهت و زانایی نه جیب زاده یه کی گهره زای وهک ئیوه یه، خویندنه وه ی ئەم سهرچاوه گه له ده زانستی تاریخدا ده تانکاته زانایه کی پسپور و ئه وینی پاکي و فه زیلهت ده ئیوه دا ده وروژینئ و سیفه تی په سند و باش ده ئیوه دا گه شه پی ده دا و ئازایه تی به کی بی جه ساره تی بیجئ و ته دبیر و ترسیکی بی کزی و زراوتؤقیوی ده دا به ئیوه و ئەم گشته شته چاکانه ده بیته هؤی په زامه ندیی خواهند و مایه ی شانازی ولاتی «مانش» که ده زانم ریشه و بنه چه کی ئیوه له وپوه هاتوه.

دؤن کیشؤت به سه رنجیکی سهیره وه گوئی بۆ قسه کانی خه لیفه هه لخصتبوو. پاش ئەوه زانیی چی تر ئەو، قسه ناکا، ماوه یه که تیوه ی پاما و له جوابدا گوئی: «ئهی جهنابی

۲۹۲- فیرنان گونزالیز Fernan Gonzales یه کهم کؤنتی ولاتی کاستیل سه ده ی ده یه م. (مؤریس باردؤن)

۲۹۳- سید Cid پالئوانی نه ته وه یی ئیسپانیا له سه ده ی یازدهمدا که دژی عهره بان راپه رپوه و به سه رهاته که ی بووه ته ناوه رۆکی زۆر ئاسه واری ئە ده بی.

۲۹۴- گونزالیز دؤ کؤردؤوایی Gonzales de Cordous سه ردار ی گهره ی کؤردؤوا که له سالی ۱۵۱۵ وه فاتی کردوه.

۲۹۵- دیه گؤگارسیا دؤک پارادیس Diego Garcia de Parédés سه ردار ی که ده زمانی شارلمانیدا ده ژیا و له بهر ئازایه تی له قه بی «سامسون ئیسترامادؤر» یان پی دابوو. (مؤریس باردؤن)

۲۹۶- گارسسی پریز دؤ فارگاس Garci - Prez de Vargas دلاوه ریکی ئازا که سالی ۱۲۴۸ ده گرتنی سیویلدا ناوبانگی ده رکرد. (لوویی وباردؤ)

۲۹۷- گارسسیلا زؤ پالئوانیک که ده که مارؤدانی غه رناته به ده ست پاشایانی مه سیحی به شدار بوو «۱۴۹۱». وه پاش ئەو له شه ریکی ته ن به ته ندا پالئوانیکی عهره بی کوشت؛ چون ئەو عهره به بۆ سووکایه تی پیکردن ناوی «مه ریه می عه زرا» ی له سه ر کلکی ئەسپه که ی هه لکه ندبوو، ئەو پالئوانه ناوه که ی له سه ر مه تالی خۆی هه لکه نه ده کرد. (مؤریس باردؤن)

نه جیبزاد، ئەگهر به هه له نه چوویم مه به ست له م وتاره ی که جه نابت ئاراسته ی منت کرد، ئەوه بوو که تیم بگه یه نی پالئوانانی سه رگهردان هه رگیز له م جیهانه دا بوونیان نه بووه و ته وای کتیبه پالئوانییه کان هه مووی له درؤ و ده له سه و چاو وراو قسه ی (*مفته پیک هاتوون و بۆ بارودؤخی کؤمه لگا و ولات زیانبه خش و ری و نکهرن و به کورتنی من خراپم کردوه، ئەو کتیبانه م خویندوه ته وه خراپتر ئەوه یه که برواشم پی کردوون و خراپتریش له هه مووی ئەوه یه که به لاسایی کردنه وه ی ئەوان شوغلی پالئوانانی سه رگهردانم کردوه ته پیشه ی خۆم، چون جه نابت له وه حاشا ده که ی که پالئوانیکی وهک ئامادیسسی گؤل و یۆنان و ئەو هه موو پالئوانانی تر له و سه ر دنیا یه هه بوو بن. خه لیفه گوئی: به لئ مه به ستی من بی زیاد و کهم هه ر ئەوانه بوون که فه رمووتان. دؤن کیشؤت درێژه ی به قسه کانی خۆی دا و گوئی: ههروه ها جهنابی ئاغا فه رمووتان که ئەم کتیبانه زیانکی رۆزیان به من گه یاندوه، چون میشکی منیان شیواندوه و له ژیر کار تی کردنی خراپی ئەواندا منیان خستوه ته ناو قه فهس، وه فه رمووتان باشتر ئەوه یه ده ست له و کتیبانه هه لیکرم و شتی تر بخوینمه وه که بۆ فیربوونی نوکته و بابته ی باشتر زۆتر به که لکم دین. خه لیفه گوئی: به لئ مه به ستم هه ر ئەوه بوو. دؤن کیشؤت جوابی داوه: زۆر باشه، به لām من به ش به حالی خۆم ده بینم که ئەوه ی دیوانه یه و ته لیسیم کراوه، راست هه زه رته ی جه نابت بۆ خۆتی، چون نه ترسای له وه ی دژی شتیک که ئەم گشته له لایه ن چیژ و سه لیفه ی خه لکی ئەم جیهانه خۆشه ویسته و هه موو تا ئەم ئەندازه یه پروایان پی هه یه، قسه ی کفرای و سووک به ی، شتیکي که هه ر کهس زاتی حاشا لیکردن و رهت کردنه وه یانی هه بی، ده بی هه مان سزای پی بدری که جه نابت ده یده ی به و کتیبانه که خویندنه وه بیان ماندووتان ده کا و حالتان ده شیوینئ. به راستی که سیک بلئ ئامادیسسی گؤل و ئەو پالئوانانه ی ناو وکار و ئاکاریان کتیبه کانی سیخناخ (* کردوه له دنیا دا بوونیان نه بووه، وهک ئەوه وایه بلئ رۆژ نوور و پروناکی نابه خشی و سه هؤل سارد نییه و گۆی زه وی ئیمه ی له کۆلی خۆی نه کردوه. چ که سیک مومکینه له م دنیا یه دا بتوانئ به که سیکی حالی بکا که داستانی شانزاده خانمی «فلوریب» Fliripe ده گه ل «گیدؤبؤرگؤنی» Guy de Borgognc راست نییه یا روودای فیه رابراس له سه ر پردی «مانتیبیل» mantible که ده زمانی شارلمانیدا رووی داوه، به پیچه وانه ی راستیه ی؟ من به خودا سویند ده خۆم که هه ر وهک ئیستا رۆژی روونه ئەم داستانه ش هه موویان راستن. ئەگهر ئەوانه درؤ بن، بیگومان داستانی هیکتۆر و ئاشیل و شه ری ترؤوا و سه رگوزه شتی دوازه سواره ی فه رهنسی و نه زیله ی ئارتووس، شای ئینگلستانیش که ده

حالی حازردا بهدگۆر^(۲۹۸) کراوه و ئیستاش بهشکلی قهله ره شهیه و نۆکه ره کانی سهعات به سهعات چاوه پروانن بگه ریته وه هه مووی درۆیه. ئایا کهس زات دهکا بیژنی داستانی «کاریبۆمه زکینۆ»^(۲۹۹) و چیرۆکی گیرانی «سین گریال»^(۳۰۰) و روودای ئه وین بازییه کانی تریستان و شازن ئیزۆت و داستانی ئه وینی «لانسیلۆت» دهگه ل شازن «ژینه ویۆ»^(۳۰۱) درۆیه؟ له حالیکدا ئیستاش که سانیک ماون که نه دیمه ی ئه و مه له که یه، یانی «کۆنتانیۆن» بیان له بیره که بریتانیای گه وره ئیستاش مه یگتیریکی ئاوا ی به خۆیه وه نه دیوه ته وه. ئه م بابه ته ئه و نه ده راسته که من له بیرمه یه کیک که نه که گه وره کانم کاتیک نه دیمه یه کی به جلوبه رگی رازاوه وه ده دیت، ده یگوت «کچه که م، ئه م خاتوونه چهنده وه نه دیمه کۆنتانیۆن ده چی» وه له و هرا ده گه ی نه ئه م ئاکامه که نه که گه وره م ده بی خودی «کۆنتانیۆن» ناسیبی یا لانی که م وینه یه کی ئه و ی دیتووه. کتیه که حاشا له راسته قینه ی زه ق و ئاشکرای داستانی «بیه ر» و «ماگالۆن»^(۳۰۲) ی جوان و نازدار بکا؟ چون، ئه مپروۆش و ئیستاش له مووزهی چه ک و سیلاحی پاشایانی ئیمه دا، ئه و ده سه که دارینه که «بیه ر» پاله وانی پرۆوانسی، به هه لسه و پرانندی ئه و داره ئه سه په دارینه ی خۆی وه گه ر ده خست و له حه وادا هه لده فیری، ده بیندیری، ده سکیکه له مالبه ندی^(*) عاره به گه وره تره. له ته نه یشت ئه و ده سه که دارینه یه، زینویه رگی بابیکا ئه سپی سید داندراوه و له که لی «رۆنسۆ» شه پیووری رۆلان که وتوووه که درێژاییه که ی به قه ده ر ئالووداریکی^(*) گه وره یه. لیره وه ده توانین روونی بکه ی نه وه که دوازه سواری فه ره نس ی هه بوون و له دنیا دا پاله وانیکی وه ک سید و

۲۹۸- دۆن مانوئیل دۆلیۆن don Manuel de León پاله وانی قه رنی پارده م. ده لێن جاریکیان گراوییه که ی ده سته که شی خۆی هاویشته نیو ره وه یه ک شیره و پاله وان ده سته وانه که ی له نیو شیران هه لگرته وه و بۆ گراوییه که ی هیناوه و دایه وه ده ستی.

۲۹۹- Guaribo Mezquino داستانیکی پاله وانی به زبانی ئیتالی له سه ده ی سێزده دا نووسراوه و پاشان وه رگتیردراوه ته سه ر ئه سپانیایی. «۱۵۴۸»

۳۰۰- Saint - Grial جام یا ده وریه که ژۆزیف داریماتی Josef d Aemathie خوینی عیسا ی تیدا دۆزیوه ته وه. ئه م جامه که وته ده ست سوڵتان ئارتووس و دلاوه رانی میزی خری.

۳۰۱- لانسولوت و تریستان هه ردووک له دلاوه رانی میزی خری بوون که داستانی ئه وان ده پیشدا به زبانی لاتین و پاشان به زبانی فه ره نس ی نووسرا و شاعیریکی مه سیحی هه ردوویکیان به هۆنه بلاو کرده وه. (مۆریس باردۆن)

۳۰۲- داستانی پییه ر و ماگالۆن و باقیی داستانه کانی تر که پاش ئه وان باس کراوه له کتیبی پاله وانی هاتوون که باسکردنیان لیره دا ناگونجی.

دلاوه ریکی وه ک «پیهر» هه بوون که به دوا ی کاره سات و روودا وندا رویشتوون. ئه گه ر وا نه بی، ده بی بلێین که دلاوه ری پورته قالی به ناوی «ژواندومۆرلۆ» Jande morlo ش پاله وانی سه ره گه ردان نه بووه و نه چوو هته شاری بۆرگۆنی و له شاری «راس» ده گه ل سینپۆری نیویه ده ره وی «شارنی» به ناوی مووساپیه Moise Pierce و پاشان له شاری «بال» ده گه ل «مووسا هانری دۆرامستان» Moise - Henry Ramestan به شه ری نه هاتوووه و دوو جار ان له مه ی دانی به ره ره کانیدا به سه ر بلندی نه هاتوو هته ده ر. وه هه روه ها ده بی حاشا له و شه ری و هه رایانه بکه ین که دلاوه رانی ئه سپانیاییانی «پیدرۆباربا» Pedro Barba و «گۆتیه رکیکزادا» Gutiere quixada (که به چه که ی من ده گه رپه ته وه سه ر ئه و) له شاری «بۆرگۆنی» کردیان و کورانی «کۆنت دو سن پال» Count de saint pal یان تیک شکاندا. هه روه ها ده بی بلێین که دۆن فیرناندۆ دوگه وارا دوا ی روودا وه پاله وانییه کاندرا رویشتوو هته ئه لمانیا و له وۆ ده گه ل «میسیر ژۆرژ» پاله وانی به مه ماله ی دووکی ئوتیش شه ری نه کردوووه؛ و سه ره نجام ده بی بیژن که داستانی نیره بازی «سویرۆدۆ کوینۆن» suero de quinones له سه ر رینگای پردی «ئۆربیگۆ» orbigo و پیکه هه لپه رزانی «مووزهن لوویس دۆفالسیتس» Mosen - Luis de falces پاله وانی کاستیلی و هه موو ئه و هه نه ر نوینییانه ی که پاله وانی تر لیره و له وۆ له ژووری و لات و له ده ره وه کردوویانه هه مووی درۆیه و بۆ سه ره گه رمی و رابواردن نووسراون، له حالیکدا ئه و نه ده راست و دروستن که هه ر کهس بیژنی وای نییه دووباره دووپاتی ده که مه وه، که فام ناکا و تی ناگا و عه قل و تیکه یشتنی نییه.

خه لیفه به بیستنی وتاری سه یر و سه مه ره ی دۆن کیشۆت که تیکه لۆیک بوو له راست و درۆ و له به رفره وانی ناگایی و زانیاری ئه و له سه ر بابه ته پاله وانییه کان زۆر واقی و پماو له جوابی ئه ودا گوتی: «جه نابی دۆن کیشۆت من ناتوانم حاشا بکه م که له وتووژی به رپه زتاندا به تاییه تی له و به شه دا که باسی پاله وانی سه ره گه رانی ئه سپانیا ده که ی هه یج شتیکی راست و واقیعی نییه. من ئیستاش ددان به و خاله دا دینم که شاسواران یا دوازه سواری فه ره نس ی هه بوون، به لām هه رگیز ناتوانم باوه ر بکه م که ته واوی ئه و شتانه ی ئۆسقۆفی مه زنی تورپه ن له کتیبی خۆیدا له مه ر ئه وان گوتوو یه تی راسته. ئه و ی که به مه ی راستی هه یه ئه وه یه که ئه م پاله وانیانه له لایه ن پاشای فه رانس ه وه له نیو پیاو ئازاکانی گه ل هه لبژیردان و له قه به ی «په یر» Pairs ی پی دان. چون هه موویان له باری ئازایه تی و جوامیری و چاکییه وه به یه ک ئه ندازه باش بوون، یا ئه گه ره یش نه بوون خه لک ئاره زووی ده کرد که بپن. ئه مه عینوانیکی عه سه کهری بوو وه ک ئه وانه ی که ئه مپروۆش هه ن. وه ک

عينوانگەلى «سېن ژاك» و «كاترافا» Calatrava ئەوانەى كە ئەندامى ئەو رېكخراوھىيەبن لە زومرەى پالەوانانى رەسەن و رەگەزپاك دىنە ئەژمار. وەك ئەمرۆ دەلێن «شېوالىيە سېن ژاك» يا «شوالىيە ئالكانتارا»، ئەودەم دەيانگوت شېوالىيە يا دوازەدە سوارەى فەرەنسى، چون دوازەدە سواريان بۆ ئەو رېكخراوھ عەسكەرىيە ھەلەبژارد كە ھەموويان وەك يەك ئازا و لىھاتوو بوون. لەوھيدا كە پالەوانانىك بەناوى «سېد» يا «برنارد دىلكارپىۆ» ھەبوون ھىچ گومانىك نىيە، بەلام ئەوھى كە ئەو ھەموو ھونەرەيان نواند بى بابەتتىكى ترە. لەمەر دەسكە دارىنكەھى «كۆنت پىەر» كە جەنابت باسەت كرد و لە مووزەى سەلتەنەتيدا لە لای زىنوبەرگى «بابىگا» داندراوھ، من خۆم ددان بەگوناهى خۆمدا دىنم؛ من ئەوھندە گىژ و حۆل و ئەوھندە كورتبىنم كە باوھ كووزىنى بابىگام بەئاشكرا دىتووھ، نەمتوانىوھ ئەو دەسكەبەو ھەموو زەلامىيەوھ كە جەنابت ئىشارەت پى كرد، ببىنم. دۆن كىشۆت جواىى داوھ: ئەو دەسكەش بى ھىچ شك و گومانىك ئەوھ لەو پىيە، نىشان بەو نىشانەى دە بەرگىكى چەرمى گىراوھ بۆ ئەوھى خراپ نەبى. خەلىفە گوتى: مومكىنە بەلام فەسەم بەو پلەوپايە پىرۆزانە كە من لە پلەى رۆحانىيەتدا وەدەستم ھىناوھ، وەبىرم ناىە شتىكى ئاوام دىتبى وھ گرېمان گرتم كە شتىكى ئەوھا لەو پى ھەبى ئاىا مەجبورم تەواوى داستانى ئامادىسى گۆل و ئەو ھەموو پالەوانە سەرگەردانە و ئەو ھەموو نەقل و نەزىلەى كە لىيان دەگىرنەوھ باوھر بكم؟ وھ ئاىا ئەوھ دەبىتە دەلىل كە پىاو ماقوۆلىكى نەجىب و شەرىفى وەك بەرپىزان، بەو ھەموو عەقل و فامەوھ، ئەو ھەموو شىتبازيانەى دەو كىتباىنەدا ھاتوون باوھر بكمەى؟

لەمەر دەمەتەقەى ھۆشمەندانەى دۆن كىشۆت و خەلىفە و

ھىندىك رووداوى تر

دۆن كىشۆت گوتى: چ فەرمايشىك! چۆن! ئەو كىتباىنەى كە بەئىزنى پاشايان و پەسندى پروانەران(*) و پشكەنران بەچاپ گەپشتوون و كۆمەلگا بەگشتى وەرى گرتوون و ھەموو كەس لە گەورە و چووكە و فەقىر و دەولەمەند و عامە و عەوام و باش و خراپ و بەكورتى ھەر جۆرە مرۆفەىك لە ھەر چىن و توپۆلىك بەھەر شوغل و كارىكەوھ كە ھەيانە دەپخویننەوھ و ئافەرىنى دەكەن، ھەمووى درۆى رووتن؟ وھ ئەوھ لە حالىكداىە كە ھەموويان مۆرى راست بوونيان لى دراوھ و رۆژ لە رۆژ زىاتر داىك و باوك و بنەمالە و شار و زىد و نىشتىمان و تەمەن و حال و ئەحوالى ئەم پالەوانانە دەناسرىن و راز و نەپىنى ژيانيان ئاشكرا دەبى. كەوابوو باشتەر واىە بەرپىزتان بىدەنگ بن و چى تر كفر و قسەى ناشىرىن بەسەر زىانتاندا نەيا و قسەى من باور بكن. چون من لەم بەستىنەدا باشتىن نىسەت كە لە پىاوىكى زانا دەوھىتەوھ بەتۆ دەكەم، وھ ئەگەر بەقسەى منتان باوھر نىيە خۆتان ئەو كىتباىنە وەخوینن تا بزائن چەندە خۆش و بەتامن. باشە، ئىستا فەرموو بزائم؛ ئاىا ھىچ خۆشىيەك لەوھ بالاترە كە لەبەرچاوى تۆ دەرياچەك جىوھ قولتە قولت بكوۆ و دەنۆيدا ھەزاران مار و تىسماح و جروجانەوھرى تر بىن و بچن و لە ناكاو لە بنەبانى ئەو دەرياچەوھ و لە نىو ئەو ھەموو جانەوھرە زراو تۆقىنانەدا دەنگىكى دلەهژىن و جەرگ سووتىن ببىسى كە دەلى: «تۆ ئەى پالەوان كە خەرىكى تەماشى كردنى ئەم دەرياچە ترسناكەى، ھەر كەس كە ھەى ئەگەر خوازىارى ئەو گەنجە شاراوھىيەى كە ئەم دەرياچە دەقوولایى ئاوھ لىخناو و رەشەكانى خۆيدا شاردووھىتەوھ، ئازاىەتتى دلى بى باكى خۆت بخە روو و خۆت دەنىو ئەم ئاوھ ئاگرىنە باوئىزە! ئەگەر ئەوا نەكەى ھەرگىز شایستەى ئەوھ نابى كە عەجایب و شتە سەرسورھىنەرەكانى ناو ھەوت قەسرى ھەوت پەرىى دەريایى كە دەژىر ئەم ئاوھ تارىكانەدا ھەلگەوتوون، تەماشى بكمەى.» پالەوان ھىشتا بەتەواوى ئەم قسە ترستىنەرانەى نەبىستووھ كە بى ئەوھى لە لای خۆى حىسابى مەترسى بكا يا تەنانەت جلوبەرگى شەر دابنى، خۆى بەخودا و بەگراوىى خۆى دەسپىرى و بەكەللە خۆى ھەلەدەپىرتە ناو ئەم دەرياچە كوۆىوھ؛ وھ ئەودەم بى ئەوھى بزانى چ روود دەدا لە ناكاو خۆى دە نىو باغىكى

به پړيخانه و گولځه مليودا ده بښنې ته وه که به هه شتی خوداش تاي ناکا. له وې پالځوان هه ست دهکا که ههوا له هه موو شوېنېک سازگارتر و له تيفتره و خوږه تا و نور و جيلوه يه کی تازه می شه و دارستانېکی نارام ده به رانېر پالځواندا وده در دهکه وې. داروبار و دهوېنی ته م دارستانه ته وهنده چروپېر و تيراون که هه ر ترووسکه بيان دې و چاو له ديتنيان تير نابې. شنه بايهک لقه کان دهخاته سه ما و شاعير گوته نی: «به چه پلځوانی گه لا، نه مام هه لدهستن بؤ سه ما» گوې به بیستنی هه زاران زيل و به می نه غمه و سپره و جریوهی هه زاران مهلی عاشق که شاد و سه رخوش به دواي يه کدا لق بهلق ده فرېن. که يه خوځش ده بې. له لايهک چؤماوی زولال ودهک چاوی قرژال به ناوېکی ساردی که لله ته زینه وه به سه ر تهخته به رد و خيز و ورکه به ردی سپيدا دېته خوار ده لېی زيری قال کراوه و مرواری درشتی پړځه لاتی به سه ردا بلاو کراوه ته وه. له لايه کی تر سه رچاوه و کانیاوېکی دلکېش ده بښنی که به به ردی يه شمی هه زار رهنګ دهوړی هه لچندراوه و به مه رمه پری سه يقه ل کراوی رېکوپېک دهوړه دراوه. برؤ ته و لار کانیاوېکی تره ودهک کانیاوی دېهاتی خو مان سروشتی و دهوړبه ر مېرګ و چيمهن، پر له سه دهف و شه يتانوکه و بووکه جنديي (*) هه زار رهنګ. دهستی مروقی نه گه بېشتوئی و نارېکوپېک و له هه مان کاتدا رېکوپېکتر و جوانتر له هه مووشتېک، ده نيو پېکها ته ی ته و هه موو ديمنه جوانه سروشتييه دا له ناکاو تا پوی قه سريک، قه سريکی به جه لال و شکو، چاوان دهنگیوې. ديوارهکانی توېڅکی ته ستووری زير و کونگرهکانی (*) له ته لماس و دهروازهکانی له ياقووتی زهغه رانييه و ميعمارييه که ی ته وهنده سه رسورھينر و سه ير و تازه يه که هه ر چه ند که ره سه که ی له ته لماس و زير و جه واهير و زمرووت و ياقووت به در شتيکی تر نييه، به لام سه بک و شيواز و وينه ی کوشکه که له وانه له سه رتره. وه پاش ديتنی ته و هه موو جوانييه چ چاوه روانييه که له وه خوځتر که ده بښنی دهسته يهک کچانی مانګ پوخساری تهرز و له بار خه رامن خه رامن به له نجه ی کوتر و نازی قووی گه ردن سپی له درگای کوشک دینه درو و زير و زنه بر و جه واهير اتیان جوړيکه ته گه ر به وې به شيوهی داستان بيزان باسيان بکه م ته م نه قله تا پړځی قيامه تيش ناگاته کو تايی خو ی، ده سه بجی يه کيک له و خانمؤله نه رمونؤل و به نازانه که له سه رووی هه موويانه، دېته به ره وه دهستی پالځوانی بې باک، که ويراويه خو ی باوېته نيو درياچه ی به کوول و جوښ، دهگرې و بې ته وهی شتيک بلې دهگه ل خو ی ده بياته نيو ته م قه لايه يا قه سره و پاش ته وهی رووتی کرده وه و بزگوری ده به ردا نه هېشت، به ناوېکی خوځسکراوی نيوه گه رم سه رتا پای ده شوا و به روئی بؤن خوځ هه موو گيانی داده مانی و

کراسيکی هريری ده به ر دهکا که بؤنی عه تر و عه بيری پړځه رېيهک ده روا. پاشان کيژوله يه کی تر دې و بالا پوځيکی بلند دهخاته سه رشانی که وهک ده داستانه کانداه گيرنه وه قيمه تی شار و بازاريکه. ته وچار چ له وه خوځتر، وهک حه کايه تخوان ده لې پاش ته و کاره سه ره تاييانه، که چه کان پالځوان ده به نه تالاريکی گه وره ی تر که تيدا مي زیکی رهنګاوړه نگ ته وهنده جوان رازينراوه ته وه که پالځوان سه ری سوې ده ميني؛ ناوېک به ده ست پالځوان داده کن که بؤنی عه تر و عه مبه ری لې دی. کورسييهک به پالځوان نيشان ده دن که يه کپارچه له عاج دروست کراوه و ته و او ی ته و کچانه له بېده نگیدا خه ريکی خزمه تن و ته وهنده ته عام و خوړاکي جوړاچوړ دین که پالځوان نازانی ده ست بؤ کاميان دريژ بکا! کاتيک خه ريکی خوار دنه زايله ی دلېزوینی مؤسیقا ده گاته گوې بې ته وهی بزانی دهنگيژ کتيه و دهنگ له کوپوه دی! وه سه رهنجام کاتيک خوار دن ته و او ده بی و سفره خړ دهکريته وه و پالځوان به ئيشتيا پالی لې داوه ته وه و ددان ده ئان نيت ته وه، له ناکاو دره گاپهک دهکريته وه و کچيک وه ژوور دهکه وې که له جوانی و نازوغه مزهدا ته وانی تر توژی ناشکين. کيژ له ته نيشت پالځوان داده نيشی و ناو ونيشانی قه سری پې ده لې و باسی ته وه دهکا که خو ی چؤن ليرده ده ته لېسم که وتوه؛ پاشان هه زار نه زيله و نه قلی تر بؤ پالځوان ده گيرې ته وه يهک له يهک سه ير تر، که پالځوان واق وړماو گو ييان ده داتی و ته وانه ش که ته و نه زيلانه ده خو ينده وه حه زی لې ودرده گرن. من نامه وې له وه زؤرتر دريژه ی پې بده م، به لام هه ر له و ته ندووکه ی (*) گوتم، بؤمان درده که وې که ته نيا به کردنه وهی چه ند لايه ريهک له هه ر کتبيکی پالځوانی بيگومان حه زيکی زؤر و سه رسورمانیکی زؤر و بی ته اندازه له خو ينه ر ميوان ده بن. حه زره تی به ريزتان به قسه کانم بروا بفرموون و وهک گوتم ته و کتبيانه بخو ينده وه، ده بښنی که چؤن ژهنگاری په ژاره يهک که رهنګه له سه ر دلّت نيشتې، ده سترې ته وه و چؤن ته وه که سه ره ی دلی مه لوول کردووی له ناو دبا، وه به لام با هينديک باسی خو م بکه م. ده توانم بلیم له وکاته وه بوومه ته پالځوانی سه رگه ردان نازاتر و سه خيتر و دلؤقانتتر و بې باکتر و خوړاگر تريم و به ند و زيندان و کويزه وهری و مهينه ت و برسيه تی و سيحر و جادوو نامه زین. وه هه رچه ند ماوه يه که خو م به ته لېسم کراو ده بښم، به لام وا فکر دهکه مه وه ته گه رخودا يار بې و فه لهک به کاوی من بگه رې و به ختم نه غمه ی ناسازگار و دزايه تی دهگه لم ده ست پې نهکا، بتوانم به م زوانه له ماوه يه کی که مدا بجه سو لتانی ولاتيک و ته وده م پياوه تی و ده ست ناواله یی خو م نيشان بده م. چون پياوی ده ست به تال هه ر چه نده ش بيه وې ناتوانی پياوه تی خو ی نيشان بدا. ئاره زووش ته گه ر به کرده وه جي به جي نه کری هيچ نييه و

وهک ئیمانیک وایه که عه‌مه‌لی پی ناکرئ. له‌بهر ئه‌وه‌یه که دلم ده‌یه‌وئ له یه‌که‌م دهر‌فه‌تدا بامه ئیمپراتور تا دلم بیتوانیبایه له ریگه‌ی چاکه کردن ده‌گه‌ل دۆستان، به‌تایبه‌تی ده‌گه‌ل سانکو پانزای بی ئه‌نوا که باشترین مروقی دنیا خو‌یه‌تی، ئه‌و جوړه‌ی ده‌یه‌وئ خو‌ی نیشان بدا. به‌لی من دهمویست کوئت نشینیک بدهم به‌و که چند روژیکه قه‌ولم پی داوه به‌لام له‌وه دهر‌سیم لایق نه‌بی و نه‌توانی ولاتی خو‌ی به‌ری‌وه به‌ری.»

سانکو گویی له‌و قسانه‌ی کو‌تایی بوو و دسه‌به‌جی هه‌لی دایه «جه‌نابی دۆن کیشو‌ت، ئی‌وه هه‌ول بدن هه‌رچی زووتر ئه‌و کوئت نشینه‌ی به‌لینستان به‌من داوه و من له چاوه‌روانییدا وهخته برشم هه‌لی(*)، به‌من ته‌حویل دن. من قه‌ولت پی بدهم، زور باش و لی‌هاتوانه. ئیداره‌ی بکه‌م و کاروباری هه‌لسوورینم؛ ئه‌گه‌ر کیفایه‌ت و عورزه‌ی ئه‌و کاره‌شم نه‌بوو چ قه‌یدئ ده‌کا، چون بیستوومه که‌سانیک هه‌ن که ملک و زوی و زاری ئه‌شرف و ملکداره‌کان به‌نیجاره ده‌گرن و سال به‌سال پوول و پاره‌یه‌ک له بابته‌ی نیجاره‌وه دهن به‌و خاوه‌ن ملکانه و ئه‌رباب، خو‌ی ده‌ست له ره‌ش و سپی نادا و داده‌نیشی پاره‌ی خو‌ی خه‌رج ده‌کا و کاری به‌هیچ نییه. منیش هه‌ر وا ده‌که‌م، یانی له جیاتی ئه‌وه‌ی می‌شکی خوم ماندوو بکه‌م، خوم له زحمه‌ت مه‌عاف ده‌که‌م و وه‌ک دووکیکی به‌ریز و گه‌وره له داها‌تی ملکی خوم به‌ری ده‌چم و خو‌شی راده‌بویرم و گوئ ناده‌مه ئه‌وه‌ی خه‌لک ده‌لین چی. خه‌لیفه گوتی: براهه‌م سانکو، ئه‌وه‌ی گوتت به‌رانبه‌ر به‌که‌لک وه‌رگرتن له داها‌تی ملک دروسته، به‌لام له بابته به‌ری‌وه‌بردنی کاروباری ملک و وه‌گه‌ر خستنی عه‌داله‌ت که له ئه‌رکه‌کانی تایبه‌ت به‌ئه‌ربابه نیازپاکی و هه‌ستی داد په‌رووری و پی‌ویستن. چون ئه‌گه‌ر ئه‌و سیفه‌ته‌باشانه نه‌بنه بنه‌مای کاری ئه‌رباب، ئامراز و ئامانچ هه‌ر دووک ئاکامی پی‌چه‌وانه‌یان ده‌بی، هه‌ر به‌و ده‌لیله‌یه که خواوه‌ند زووتر یارمه‌تی نیاز پاکیی پیاوی ساده‌ل دها، به‌لام لوتف و ره‌حمه‌تی خو‌یان له پیاوی کارزانی نییه‌ت چه‌په‌ل دریغی ده‌کا. سانکو گوتی: من به‌و فه‌لسه‌فه و مه‌لسه‌فانه حالی نابم و ئه‌وه‌ی ده‌یزانم ئه‌وه‌یه که دهمه‌وئ ئه‌و کوئت نشینه به‌لین دراوه، ده‌گه‌ل کو‌تاه‌تی هه‌لسووران‌دنییم وه‌ده‌ست هی‌نا، به‌ساحیب(*) بکه‌م؛ چون هه‌رچی بی، منیش هه‌مان گیانم هه‌یه که دیتران هه‌یانه و خاوه‌نی هه‌مان له‌شم که یه‌کی تر هه‌یه‌تی و هه‌ر به‌و کارامه‌یییه که سولتانیک ولاتی خو‌ی هه‌لده‌سوورینئ، منیش کاروباری ملک و مه‌لبه‌ندی خوم به‌ری‌وه‌ده‌بم و ده‌بمه سولتانیک مه‌گه‌ر خودا بزانی! کاتیک بوومه سولتان هه‌رچی دلم بیه‌وئ ده‌یکه‌م و کاتیک توانیم هه‌رچی دلم ویستی بیکه‌م، به‌سه‌لیقه و خوازی خوم ده‌جوولیمه‌وه و مروقیش ئه‌گه‌ر

به‌ویست و دلخوازی خو‌ی جوولوه، خو‌شحال ده‌بی و پیاویش که خو‌شحال و دلخو‌ش بوو، ئیتر ئاره‌زووی نامینی و که ئاره‌زووشی نه‌ما کار ته‌واوه. که‌وابوو خودا ئیوه به‌باریزئ و کوئت نشینه‌که‌ش به‌نسیبی من بکا، و به‌واته‌ی کو‌تیک که به‌هاورپی خو‌ی گوت، به‌هیوای دیدار! شه‌وت خو‌ش! خه‌لیفه گوتی: سانکو ئه‌و فه‌لسه‌فانه به‌پی‌چه‌وانه‌ی فه‌رمایشه‌که‌ی تو خراب نین، به‌لام مه‌تله‌ب به‌وه کو‌تایی بی نایه و له‌مه‌ر کوئت نشینه‌که‌وه قسه‌ی زور هه‌یه که بگو‌ترین. دۆن کیشو‌ت خو‌ی هاویشته نیوانی و گوتی: من که نازانم چ ماوه بگو‌ترین، ته‌نیا ده‌لیم که من له‌سه‌ر ری‌بازی پاله‌وانی گه‌وره، ئامادیسگی گول که مه‌یته‌ری خو‌ی له «دورگه‌ی بی ئاو» دا گه‌یانه‌ پله‌ی کوئتی، ره‌فتار ده‌که‌م؛ که‌وابوو من بی لومه و ته‌شه‌ری ویژدان ده‌توانم سانکو‌پانزا، که هی‌چ پاله‌وانیکی سه‌رگه‌ردان له دنیا‌دا مه‌یته‌ریکی ئه‌وه‌نده باشی نه‌بووه، به‌پله و پایه‌ی کوئتی بگه‌یه‌نم.»

خه‌لیفه له هاته‌ران پاته‌رانی مه‌نتیقی دۆن کیشو‌ت (ئه‌گه‌ر هاته‌ران پاته‌ران مه‌نتیق هه‌لگر بی)، له شی‌وه‌ی باس کردنی پاله‌وانی دهری‌اچه، له کاریگه‌ری قورسی ئه‌و نه‌قل و نه‌زیله درو‌یانه له‌سه‌ر می‌شک و زه‌ینی دۆن کیشو‌ت، له‌وه‌موو کتیبانه‌ی که ئه‌و خو‌یندبوونییه‌وه، وه ئه‌وجار له خو‌شباوه‌ریی سانکو‌پانزا که به‌چ ئیشتیا و تاسه‌یه‌ک به‌عیشقی کوئنتنیشینی به‌لین دراو، هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کتشا، سه‌ری لی سورما بوو.

له‌و کاته‌دا نو‌که‌ره‌کانی خه‌لیفه که له کاروانسه‌راوه گه‌رابوونه‌وه، ئیستری هه‌لگری باری ئازووقه‌یان هی‌نا. له جی‌وه فه‌رشیکیان له جیاتی میز له‌سه‌ر چیمه‌ن پان کرده‌وه و میوانان له‌ژیر سی‌به‌ری داراندا له‌سه‌ری قو‌مرغانه‌یان(*) به‌ست و هه‌ر له‌و شو‌ینه نه‌هاریان خوارد تا عاره‌به‌وانیش بو‌ی هه‌بی و بتوانی گایه‌کانی باش بله‌وه‌رینئ و چوار هه‌نگلیان(*) بکا. له جه‌نگه‌ی نانخواردندا له نه‌کاو ده‌نگی فیتوویه‌کی کز له‌ولای درکه‌زاریکه‌وه که له‌و نزیکانه بوو به‌گوئ گه‌یشت. هاوکات چاویان به‌بزنیککی خاله‌له‌ک به‌ره‌نگی ره‌ش و سپی و خه‌نه‌بی که‌وت که له نی‌و درکه‌کان دهرپه‌ری به‌دوایه‌وه شو‌انیک بوو که بانگی بزنی ده‌کرد بگه‌ریته‌وه ناو می‌گه‌ل. بزنی هه‌لاتوو راست هاته لای میوانان، وه‌ک ئه‌وه‌ی په‌نای بو‌ هی‌نابن، له نزیک ئه‌وان راوه‌ستا. بزله‌وه‌رین گه‌یشته جی، شاخی بزنی گرت و وه‌ک ئه‌وه‌ی بزنی له زبانی حالی ده‌بی پی‌ی گوت: ئه‌ی بزنه وه‌حشییه خو‌شخال و خه‌ته‌که‌م، چیت به‌سه‌ر ها‌تووه که‌سی چوار روژه هه‌دا ناده‌ی و زه‌وت نابی؟ ئاخ‌ر پی‌م بلئ چ نه‌خو‌شیه‌کت گرتووه و کام شه‌یتان چووه ده‌کلیشه‌ته‌وه. باشه، جوانکیله‌که‌ی خوم؛ ئاخ‌ری نه‌تگوت چ مه‌رگته! به‌لام ده‌زانم تو‌ش می‌یی‌نه‌ی و ناتوانی ئاسووده ئوقره بگری! له‌عنه‌ت له سروشتی تو و

سروشتی ههرچی ژنه که تۆش لاسای ئهوان دهکەیهوه، بگهړیوه دۆستهکه م، بگهړیوه! ئهگه له هۆل و ناو میگهل خۆشت بۆ ناگوزهری، لانی کهم لهویدا زۆرتر له ئهماندای؛ چون تو که پیدسهنگی میگهلی و دهبی بۆ بزنهکان رینوین بی و ریگیان پی نیشان بدهی، ئاوا بی ئامانچ روو ده دهشت و سهحرا دهکە، بزنهکانی تر دهبی چییان بهسهر بی؟»

ئهوانه‌ی که گوپیان له قسه‌کانی بزله‌وه‌رین بوو، زۆر خۆشحال بوون، له‌وانه خه‌لیفه گوتی: «هاوری، تو گیانی خۆت هیندیک له‌سه‌ره‌خۆ بهو بۆ گه‌یرانه‌وه‌ی ئه‌م بزنه بۆ ناو میگهل هینده به‌په‌له‌مه‌به، ئیستا که ئه‌و بزنه وهک تو ده‌لئی مییه، هه‌ر چه‌ندی خۆت ماندوو بکه‌ی و بته‌وئ پی‌پیشی پی بگری ئه‌و هه‌ر ناچاره به‌دوای غه‌ریزه‌ی خۆیدا بروا. فه‌رموو ئه‌و پاروو به‌خۆ ئه‌و ئاوه‌شی به‌سه‌رداکه با هیندیک رق و تووریه‌ی تو به‌سه‌ر بچی و بزنه‌که‌ش که‌میک به‌سه‌رته‌وه.» ئه‌وه‌ی گوت و به‌نوکه کیرد کویکی گوشت که‌رویشکی سارد بۆ پاداشت. بزله‌وه‌رین گوشته‌که‌ی وه‌رگرت و ئاوپکی به‌سه‌ردا خواردوه و هاته‌وه سه‌رخۆ، پاشان گوتی: «به‌راستی من نامه‌وئ ئیوه به‌ریزان له‌به‌ر ئه‌و قسه‌ناحه‌زانه که من به‌و بزنه‌م گوت، هیچ ناره‌حه‌ت بن و به‌پیاویتی که‌ر و نه‌فامم لی حالی بن، چون به‌راستی ده‌قسه‌کاندا ره‌مزیک شاراو هه‌یه. من پیاویتی تووره و تو‌سنم، به‌لام واش نیم که نه‌زانم ده‌گه‌ل هه‌یوان و ئینسان چۆن هه‌لسوکه‌وت بکه‌م. که‌شیش گوتی: من به‌راستی بروا به‌قسه‌کانت ده‌که‌م، چون به‌تاقیم کردوه‌ته‌وه که داوینی میسه و دارستان شاعیر په‌روه‌رده ده‌کن و کوخته‌ی شوانه‌کانی شوینی فیلسوفانه. بزله‌وه‌رین گوتی: یا لانی که‌م په‌ناگه‌ی که‌سانیک که به‌تیکۆشان و حه‌ولدانی خۆیان بوونه‌ته‌زانا، هه‌ر چه‌ند له‌وانه‌یه پیتان وایی من پیاویتی فزوولم، ده‌مه‌وئ ئه‌گه‌ر به‌قسه‌کانم وه‌ره‌ز نابن و ئاماده بن چه‌ند ساتیک گوئ بۆ من رابگرن، داستانیکی راسته‌قینه‌تان بۆ بگه‌رمه‌وه که ده‌لیلیک بی بۆ فه‌رمایشته‌کانی جه‌نابی ئاغا (ئیشاره به‌که‌شیش) و ئه‌وه‌ی خۆم عه‌رزتان ده‌که‌م.»

دۆن کیشۆت ده‌سه‌به‌جی جوابی داوه: «چون له‌شیوه‌ی قسه‌کاندا وا درده‌که‌وئ که له داستانی تۆدا شوینه‌واریک له‌رووداوی پاله‌وانی هه‌بی، من به‌ش به‌حالی خۆم، ئه‌ی برای خۆشه‌ویست، له‌ناخی دل‌وه گویت بۆ راده‌گرم و به‌یه‌قین ده‌زانم ئه‌و به‌ریزانه‌ش هه‌ر وا ده‌که‌ن، چون ئه‌وانه پیاوانیکی زانا و به‌هۆش و گوشتن و زۆر خوازباری بابته‌ی سه‌رنج‌راکیش و نوکته‌ی تازه و داهینه‌رانه‌ن که بیسه‌ر تووشی سه‌رسورمان بکا، وه‌من شکم ده‌وه‌دانیه‌یه که داستانی تۆش هه‌ر وا ده‌بی. که‌وابوو، ئه‌ی دۆستی من، داستانه‌که‌ت ده‌ست پی بکه و ئیمه سه‌رتاپامان گوپییه. سانکو گوتی: من تیدا نیم! من به‌و قاپه (*)

چیشته‌وه ده‌چه قه‌راغ ئه‌و چۆمه و پیم وایه هه‌ر ئه‌و قاپه بۆ سی رۆژانم به‌ش ده‌کا. چون له‌ئهرابی خۆم جه‌نابی دۆن کیشۆتم بیستوه که مه‌یته‌ری پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان له‌هه‌ر جیگایه‌که ده‌ست بدا، ده‌بی ئه‌وه‌نده بخوا که له‌به‌ر زگی بکه‌وئ (*) و نه‌توانی هه‌لسیته سه‌ر پی، چون له‌وانه‌یه خولی رۆژگار، ریگه‌ی بخاته ناو جه‌نگه‌لیکی چروپروو بی شوین و ریگا که تا شه‌ش رۆژان نه‌توانی لی بیته‌وه‌ده‌ر، وه‌به‌بروای من ئه‌گه‌ر ئه‌و بیچاره‌یه به‌زگی تیر یا به‌خورجینی په‌روه ریگا نه‌برئ، وه‌ک زۆر جار رووی داوه، له‌وانه‌یه بیته‌جه‌سته‌یه‌کی وشک هه‌لاتووی له‌برسان مردوو. دۆن کیشۆت گوتی: سانکو تو هه‌میشه و هه‌رتم (*) لایه‌نگری شتی هه‌ست پیکراو و زیندووی. که‌وابوو هه‌ر شوینیکت پی خۆشه‌برۆ و هه‌ر چه‌ندی ده‌ته‌وئ بخۆ. گه‌ده‌ی من له‌ته‌عام په‌ر و که‌مایه‌سی و که‌سریم نییه. بیجگه له‌وه‌ی به‌رۆحی خۆشم خۆراک بده‌م، ئه‌ویش به‌گویدان به‌داستانی ئه‌و جوامیره‌دابین ده‌بی. خه‌لیفه هه‌لی دایه: ئیمه‌ش ئاماده‌ین رۆحی خۆمان بله‌وه‌رین. «وه‌ده‌سه‌به‌جی له‌بزله‌وه‌رینی تکا کرد که نه‌قلی خۆی ده‌ست پی بکا. بزله‌وه‌رین به‌به‌ری ده‌ستی خۆی دوو شه‌په‌لاغه‌ی نه‌رمی له‌که‌له‌که‌ی بزنه‌که‌دا و پیی گوت: «ئه‌ی بزنه‌خۆشخه‌ت و خاله‌که‌م، له‌ته‌نیشته‌من بخه‌وه! هیشته‌بۆ ئه‌وه‌ی بگه‌رینه‌وه بۆ سه‌رگه‌یر (*) زوه» ده‌تگوت ئه‌و به‌سته‌زبان له‌خاوه‌نه‌که‌ی حالی ده‌بی، چون هه‌ر وای گوت و بزنی له‌ته‌نیشته‌راکشا و چاوی ده‌بزنی له‌وه‌رین بری وه‌ک ئه‌وه‌ی پیی بلی که به‌وردی گوئ بۆ قسه‌کانی راده‌گرئ؛ ئه‌وجار بزنی له‌وه‌رین داستانی خۆی به‌م جووره‌ده‌ست پی کرد:

خوآنزېئېنيكەرى تازە دەيەك رېزدان. بۆ ئەوۋى لەو دردۆنگىيە بېتە دەر لى برا باسەكە دەگەل خودى لىئاندرال Leandra (ناۋى ئەو پەرى پەيكەرە كە منى خستە ئەم حال و رۆژە ئەوۋىيە) بېئىتە گۆرۈ و فكري كردهۋە چون ئىمە ھەر دووكمان ھەك يەكېن، مافى ھەلبۇاردن بدا بەكىژە نازدارەكەى خۆى. ئەوۋەش كارىكى زۆر باشە و ھەموو باۋكىك كە بىھوئى بۆ ئەولادى خۆى زەماۋەند بكا، دەبى ئەوۋە دەبەر چاۋ بگرئى. ئەلبەتە مەبەستم ئەوۋە نىيە كە باۋك ئىزن بدا ئەولادەكەى دەگەل ھەر گەدە و گودەيەك كە دلى وىستى زەماۋەند بكا، نا، بەلكو دەبى لەنپو چەند كەسى باش و ناسراۋدا مافى ھەلبۇاردن بدا بەئەولادى خۆى. من نازانم لىئاندرال كىي ھەلبۇارد، ھەر ئەوۋەندە دەزانم باۋكى بەبىانۋوى ئەوۋى كە كچەكەى ھىشتا زۆر مندالە و بەقسەى ترى لەم چەشنە، كە نە ئىمەى ناھومىدەكرد و نە قەۋلى بەمىردانى كچەكەشى پى دەداين، دەبەپناین و دەبىردىن. رەقىبەكەم ناۋى «ئانسلىم» بوو، منىش ناوم «ئۇژىنق» يە Eugenio، ۋە من ئەم ناۋانەم بۆ ئەوۋە پى گوتن تا ئىۋە ناو و نىشانى قارەمانانى ئەم تراژىدىيە، كە ئىستا بەكۆتايى نەگەپىشتوۋە و سەرەنجامىكى خۇيناۋى و زۆر خەفەتبارى بۆ چاۋەروانى دەكەم، بزنان.

لەوان رۆژاندا لاۋىك ھاتە گوندى ئىمە كە ناۋى «شىنسىن دۆ لا رۆكا» Vincent de La Roce و كۆرۈ و ھەرزىزىكى فەقىرى خەلكى لاي خۆمان بوو كە خزمەتى سەربازى تى پەراندىبوو و لە ئىتالىا و ولاتانى تر پاش بەشدارى لە چەند شەرىكدا گەراپوۋە مالى باۋكى. ئەو كاتانەى كە دوازە ساللىك زۆرتر لە تەمەنى تى نەپەرىبوو، سەروانىك دەگەل دەستەى خۆى رىگاي دەكەۋىتە گوندى ئەو كۆرە و دەگەل خۆى بردبوۋى و ئىستا پاش دوازە سال دەگەراۋە و جلوپەرگى عەسكەرى دەبەردا بوو و سەرتاپاي بەنىشان و زىوەر و زنجىرى جوان و رەنگاورەنگ رازا بوو. ئەو لاۋە ھەر رۆژ خۆى بەجۆزىك دەرازاندهۋە و خرىنگە و پرىنگەى تازەى وەخۆى دەخست كە ھەموۋى ۋەزن سووك و كەم قىمەت بوون. خەلكى گوند بەگىشتى زۆر سەگ و ھەرامزادەن و ئەگەر دەرفەتيان ھەبى دە فىل و تەلەكە و نازارداندا دەستى شەيتان لە پىشتەۋە دەبەستن. بەسەرنجەۋە، لە بنەۋە بەوردى لەسەر ۋەزەى ئەو لاۋە دەفكرىن و حىسابى ئەو زنجىر و ھەمايەل و خرىنگە و پرىنگەى وەخۆى دەخست، رايان گرت و بۇيان روون بوو كە ئەم لاۋە لەسەر يەك سى دەستى پتر لىباس و گۆرەۋى و گۆرەۋى بەندى رەنگارەنگ نىيە. بەلام لە تىكەل كرنى بەشە جۆراۋجۆرەكانى جلوپەرگ و پىكەھاتەى رەنگەكاندا ئەوۋەندە بەسەلىقە بوو كە ئەگەر حىسابى جلوپەرگەكانيان نەبوۋايە سوئىدىيان دەخوارد كە زىياتر لە دە دەست جلوپەرگ و بىست جۆر

ئەو داستانەى بزىن لەۋەرپىن بۆ خەلىفە و ھاۋرپىكانى گىراپوۋە

لە سى فەرسەخىي ئەم دەرىيە، گوندىكە كە بەھەموو چووكىي خۆيەۋە لە ئاۋەدانترىن دىھاتى ئەم مەلبەندەيە. لەۋى ۋەرزىرىك دادەنىشت كە زۆر زۆر بەرپىز بوو، تا ئەو ئەندازە كە ئەگەر چى عىنۋانى «بەرىز» بەدەۋلەمەندانەۋە نانۋوسى، بەلام ئەم يەكە بەتايبەتى، لەبەر جوامىرى و پىۋاچاكىي زۆرى، نەك لەبەر دەۋلەمەندىيەكەى، بەراستى رىزى لى دەگىرا. بەلام مايەى خۆشەختىيەكەى بەقەۋلى خۆى كچىك بوو كە دەجوانىدا گەپىشتىبوۋە ئاخىر پلە و لە ھۆش و وشىارىدا ھاۋتاي نەبوو. ئەوۋەندە جوان و پەزاسووك و عاقل و زانا بوو كە تەۋاۋى ئەو كەسانەى دەپاندىت سەريان سوپ دەما لەۋەى كە ئەو ھەموو جوانى و كەمال و جەمالە دەۋكىژەدا كۆ بوۋتەۋە. ئەۋەش بلىم ئەو ھەر لە سەرتەى مناللىيەۋە جوان و لەبەر دلان بوو، پۆژ لە دۋاى پۆژ جوانتر دەبوو تا ۋاى لى ھات لە تەمەنى شازدە سالىدا بوو بەئايەتى جوانى و جەمال. نىۋبانگى جوانىيەكەى ۋەردەردە دىھاتى دەۋرۋەرى گرتەۋە و لەۋىۋە گەپىشتە شار و شارۋچكەكان. ئەو نىۋبانگە تەنانەت گەپىشتە كۆشكى پاشايانىش و بەگۋىي ھەموو جۆرە كەسانىك گەپىشت و ئەۋجار دەستەدەستە دەھاتن بۆ ئەۋە چاۋپىكان بەۋ نازدارە بى ۋىنەيە بكەۋى. باۋكى بەتەۋاۋى ھىز و تواناۋە ئاگادارى لى دەكرد و كچەكە خۆشى ئاگادارى لە خۆى دەكرد، چونكە ھىچ قفل و قەرازە و گۆلە و كلۆمىك نىيە كە بتوانى بەقەدەر، عەقلى خۆى ئاگاي لە كچىكى كە تازە دەگاتى بى. سەرۋەت و سامانى باۋك و جوانىي ئەو كچە ۋاى كرد كە لاۋانى گوندەكەى خۇيان و دەۋرۋەرىش خوآنزېئېنى لى بكەن؛ بەلام باۋك كە ئەو گەۋەھەرە لە قىمەت نەھاتوۋەى بەدەستەۋە بوو، سەرەگىژەى گرتىبوو نەپدەزانى برىار بدا بىدا بەكام موشتەرى. منىش يەككىك لەو خوآنزېئېنيكەرانە بووم و لە راستىدا بۆ سەرگەۋتتى خۆم ھەر ئەۋەندەم ھومىدە ھەبوو كە باۋكى دەپناسىم. يانى دەيزانى خەلكى گوندەكەى خۇيانم و خۇينى پاكى مەسىجى دەرەگەكانندا دىت و دەچى و لە ھەرەتى لاۋەتىدام و مال و سامانى دىباشم ھەيە و لە عەقل و تىگەپىشتن و فام و شعورىش بىبەش نىم.

لاۋىكى تر لە ھەمان گوند ھەر دەوماياندا ھاتە خوآنزېئېنى و ھەر ئەم پىشھاتە باۋكى كچەى توۋشى دىدۆنگى كرد و كچى نەدامى، چون دەيزانى ھەر دووكمان يانى من و

نیشان و زیوهری ههیه. پیتان وانهبئی من ده باس کردنی جلوه‌رگه‌کانیدا زۆری پتوه^(*) دهنیم. به‌لام چون لهم داستانه‌دا ئەم جلوه‌رگانه دەوری خۆیان ههیه، له‌بەر ئەوه باسیان ده‌کهم. به‌لای جا، ئەو لاوه رۆژانه له‌سەر بەردی دانیششتنی بن سنه‌وبه‌ریک له‌مایدانی گونده‌که‌دا داده‌نیشت و به‌گێرانه‌وه‌ی باسی ئازایه‌تی و نه‌ترسی و ئەو شه‌پانه‌ی که کردوویه‌تی، زاری هه‌موومانی ده‌کرده‌ته‌له‌ی^(*) ته‌قیو. ئیدی له‌سه‌رانسه‌ری کورهی عه‌رزیدا ولاتیک نه‌ما نه‌چووبی و شه‌پری تیدا نه‌کردبئی، وه‌ به‌مجۆره‌ی که ده‌یگوت زۆرتەر له‌وه‌ی عه‌ره‌بی کوشتبوو که ده‌مه‌راکیش و تۆنێسدا ده‌ژین و زۆرتەر له‌وه‌ی شه‌پری ته‌ن به‌ته‌ن کردبوو که «گانتی لۆنا» Gantey Lana و «دی‌ه‌گۆ گارسیا دۆپاراداس و هه‌زاران پال‌هوانی تر که خۆی ناوی ده‌بردن، کردبوویان، وه‌سه‌یر ئەوه‌ بوو که بئی ئەوه‌ی دلۆپیک خوی‌ن له‌ لووتی بئی یا جی‌گایه‌کی به‌ئاسته‌م دارووشابئی له‌ته‌واوی ئەم شه‌پانه‌دا به‌سه‌رکه‌وتوویی هاتبووه‌ ده‌ری. به‌و حاله‌شه‌وه‌ جی‌گای برینی له‌سه‌ر له‌شی خۆی پئی نیشان ده‌داين و ده‌یگوت، ئەوه‌ جی‌گه‌ی گولله‌ی شمخاله‌ که له‌ شه‌په‌کاندا به‌ری که‌وتوو، به‌لام ئی‌مه‌ هیچ شویتنی برینیکمان له‌سه‌ر پێست یا به‌ده‌نی نه‌ده‌دیت. ئەوجار ئەوه‌نده‌ش بئی شه‌رم بوو که هه‌موو که‌سی، له‌خزم و ئاشنای خۆی و ته‌نانه‌ت ئەوانه‌ش که نه‌یانده‌ناسین، به‌له‌فزی «تۆ» ده‌یدواندن؛ هه‌روه‌ها ده‌یگوت که باوکێک بێجگه‌ له‌ باسکی خۆی و عه‌سل و نه‌سه‌بیک بێجگه‌ له‌ کار و ئاکاری خۆی نانسای و وه‌ک پیاویکی عه‌سکه‌ری ته‌نانه‌ت قه‌رزداري شاش نییه^(٣٠٣). ئەو هه‌موو بئی شه‌رمیه‌ که‌م بوو، ئەوه‌شی لێ زیاد ده‌کرد که له‌ مۆسیقا‌شدا شه‌اره‌زایه‌ و له‌ رووی «نۆت» سئی تار لئی ده‌دا و وه‌ک هیندیکان ده‌یانگوت سئی تاره‌که‌ وه‌زبان دینئی. به‌لام سه‌ره‌تی و فه‌زیله‌ته‌کانی به‌وانه‌ کۆتایی پئی نه‌ده‌هات، چون بێجگه‌ له‌وانه‌ ئاغا شاعیریش بوو و بۆ هه‌ر رووداوێکی منالانه‌ که له‌ دیدا رووی ده‌دا یه‌ک و دووی لئی نه‌ده‌کرد و قه‌سیده‌یه‌کی فرسه‌خ و نیوی بۆ ده‌هۆنده‌وه‌. به‌لای جا، سه‌ره‌نجام ئەو سه‌ربازه‌ که باس‌م کرد، ئەو «وینسین دۆلارۆکا»یه، ئەو پیاوه‌ ئازایه، ئەم چاو له‌وه‌پینه، ئەو مۆسیقاره، ئەم شاعیره، له‌ پشتی یه‌کیک له‌ په‌نجه‌ره‌کانی مائی لیتانداوه‌ که ده‌یروانییه‌ سه‌ر مه‌یدانی دئی، زۆر جارن که‌وته‌ به‌ر چاوی ئەو کیژه. ورده‌ورده‌ تریقه‌ و بریقه‌ بریقی جلوه‌رگی سه‌ربازیی لاهه‌که‌ هه‌لی ده‌فریوینئی و شی‌عه‌ره‌کانی سه‌رنجی راده‌کێشن و باوه‌ر

٣٠٣- سپروانتیس ده‌ وجوودی ئەم پال‌هوان په‌مۆیه‌دا، په‌ندیکی باوی ئەو سه‌رده‌مه‌ به‌گالته‌ ده‌گرئ؛ ئەویش ئەوه‌یه: «نه‌جیب زاده بێجگه‌ له‌ خودا له‌ که‌س ژیرووتر نییه‌ و دیاره‌ که‌ وابوو هیچ باکی له‌ پاشاش نییه‌». (مۆریس باردۆن)

به‌و داستان و چیرۆکه‌نه‌ی له‌مه‌ر ئازایه‌تی خۆیه‌وه‌ ده‌یگێرانه‌وه‌، ده‌کا. سه‌ره‌نجام چون بێگومان شه‌یتان وای ویستبوو، پێش ئەوه‌ی سه‌ربازی لاو پئی بزانی، کیژ عاشقی ئەو بوویو. وه‌ چون له‌واری ئەوین و ئەوینداریدا ئاسانه‌ترین رینگا ئەوه‌یه‌ دل‌بهر عاشقی دل‌دار بئی. لیتاندا و وینسین زۆر به‌ئاسانی بوونه‌ هاویرئ و ئاشنا. پێش ئەوه‌ی هه‌یچ‌کام له‌ خوازینیکه‌ران که ده‌ژمار نه‌ده‌هاتن وه‌خۆ بینه‌وه‌. کچه‌ کاره‌که‌ی کۆتایی پئی هینا و ماله‌ باوانی به‌جی هیشته‌ (کیژ دایکی نه‌مابوو) و له‌ گوند هه‌لاتن. به‌مجۆره‌ ئەو سه‌ربازه‌ که‌س نه‌ناسه‌ لهم رووداوه‌دا سه‌رکه‌وتووتر له‌ ته‌واوی ئەو رووداوانه‌ی که ده‌یگوت به‌سه‌ری هاتوو، هاته‌ ده‌ری.

ئەم رووداوه‌ ته‌واوی خه‌لکی گوند و ئەو که‌سانه‌ی خه‌به‌ریان پێگه‌یشت، هه‌مووی تووشی سه‌رسورماوی کرد. من له‌ تاوان کړومات بووم و ئانسلیم حالی شیدا و باوک په‌ژاره‌ دای گرت و خزم و که‌سی که‌که‌ هه‌ست و نه‌ستیان زامدار بوو و دیوانی دادگه‌ری خۆی راپسکاند و که‌وانداران به‌ده‌شت و سه‌هرا وه‌ربوون. رینگا و بانیان هه‌موو خسته‌ ژیر چاوه‌دیری و مێشه‌ و مه‌زرا و لێره‌وارنه‌ما نه‌پیشکن تا سه‌ره‌نجام پاش سی رۆژ، لیتانداوه‌ هه‌وسبازیان به‌توپی کراسیکه‌وه‌ به‌رووتی دیته‌وه‌ که‌ پوول و جه‌واهیرتیکی که‌ له‌ مائی باوکی ده‌گه‌ل خۆی هینا بووی لیتان ر‌فاندبوو. کچیان هینایه‌وه‌ لای باوکی رۆژه‌ره‌شی و باسی ئەو موسیبه‌ته‌ی به‌سه‌ری هاتبوو لیتان پرسی. ئەو بئی ئەوه‌ی گۆشاری بۆ بێن ئیقرازی کرد که «وینسین دۆ لاکارۆ» فریوی داوه‌ و سویندی بۆ خواردوووه‌ که‌ ده‌بێته‌ می‌ردی و هه‌لی گرتبوو و به‌لینئی پئی دابوو که‌ ده‌یباته‌ خۆشته‌ترین و جوانترین شاری دنیا که «ناپل» بئی، وه‌ ئەوده‌م ئەو، که‌ کچیکی ساویلکه‌ و بئی فکر و ته‌دبیر بووه‌، قسه‌کانی ئەو سه‌ربازه‌ی برۆا پئی کردوووه‌ و فریوی خواردوووه‌ و پاش ئەوی هیندیک له‌ نه‌غدینه‌ی باوکی ده‌دزئ هه‌ر ئەو شه‌وه‌ ره‌گه‌ل سه‌رباز ده‌که‌وتئ. ئەوجار سه‌رباز ده‌یباته‌ چرتین و ئەسته‌مترین به‌شی چیا و ده‌ ئەشکه‌وتیکدا زیندانی ده‌کا و بئی ئەوه‌ی ده‌ستدریژی به‌نامووسی بکا، هه‌رچی پاره‌ و زێر و جه‌واهیری پئی ده‌بی، ده‌یه‌ستینئی و ده‌رباز ده‌بی و ئەو بابه‌ته‌ سه‌رسورماویی هه‌مووانی دووقات زۆرتەر کرد.

ئەو به‌پیزان بێگومان، قبوول کردنی خۆراگری و هه‌س دانه‌وه‌ی^(*) نه‌وسی زالم له‌ لایه‌ن ئەو لاهوه‌ ئاسان نه‌بوو به‌لام کچه‌ ته‌که‌زی کرد و ئەوه‌نده‌ی سویندی خه‌ست و غه‌لیز خوارد که‌ هیچ ده‌ستدریژییه‌ک بۆ عیسمه‌تی نه‌کراوه‌ که‌ بۆ هینور کردنه‌وه‌ی دلئی ته‌م گرتووی باوکی به‌س بوو و پیره‌مێرد بۆ له‌ ده‌ستدانی مال و زێر و پوول هیچ ناره‌حه‌ت نه‌بوو، چون

ئو گوهره گرانباییه که له دهست چوو، تازه وهگیر ناکه ویتوه، بۆ کیزه که ی مابووه. له وړژوهه که لیتاندرایان هیناوه، باوکی له بهر چاوی خه لکی شاردهوه و له دهیریکدا له شاریک ته رکی دنیای پی کرد. بهو هیوايه که مرووری زهمان ئو سووکایه تییه له بیر خه لک بهریته وه و که می کاته وه. لاوه تی و که م ته منی بوو به به هانه ی گونا ه و تاوانی لیتاندرایا لانی که م له بهر چاوی که سانیک که سوودیکیان له باشی و خراپی ئو دا نه بوو و ا لیک ددراوه. به لام ئو وانه ی ئاگایان له هوش و زیره کی و تیگه یشتووویی ئو بوو، گونا هی ئو ویان به هیچ کلۆجیک نه دایه پال نه زانی و نه فامی به لکو وای بۆ چوون که هه مووی له سووکه سهری و مهیلی غه ریزی ژنانه وه که زۆر تر له هیلکی دژ به فام و شعور و عه قلی ساغا ده روا ته پیش، سه رچاوه ی گرتووه.

کاتیک لیتاندرایا له دهیره که دا بوو به ته رکه دنیا، ئانسلیم کوپر بوو یا لانی که م هیچی نه ده دیت که له ودا شادییه ک بورو ژینی. دنیا له بهر چاوی منیش هه ر ته م و مژ و تاریکان بوو، ئیدی پروناکییه ک نه ما تا له دووری لیتاندرادا ترووسکه ی هیوايه ک بخاته دهروونم. هه ر چه ندی سه برمان که متر ده بوو غه م و که سه رمان زۆر تر ده بوو. ئیمه له عه نه تی خودامان بۆ زرووقه و برووقه ی ئو سه ربازه ده نارد و بی فکری و خافل بوونی باوکی لیتاندرامان نه فرین ده کرد. سه ره نجام من و ئانسلیم بریارمان دا گونده که به جی بیلین و په نا بۆ ئه م دۆل و ده ریه بینین. ئو لیره دا خه ریکی له وه راندی رانیکی گه وره ی خۆیه تی و منیش هه ر وه ک ئو په وه یه کی گه وره که هه مووی مالی خۆمه ده له وه رینم. هه ر دوو کمان له نیو ئه م داروده وه نه دا به مجۆره رۆژگار ده به یه سه ر و جاروبار یادی دلداریمان دیته وه بیر و کای کۆن (*) به با ده که یین. جار جار به لیتاندرایا هه لده لیتین و گۆرانی و ئاواز ده خوینین و که ره ت که ره ت هه ناسه ده کیشین و فرمیسکان هه لده وه رینین و گازهنده ی خۆمان به گوپی ئاسمانی بی هه ست و سۆز داده ده یین.

زۆریکی تریش له ئو ویندارانی لیتاندرایا چاویان له ئیمه کردووه، هاتوونه ته نیو ئه م چیا ئه سه ته مه، تا خۆیان به و کاره ی که ئیمه ده یکه یین مه شغوول بکه ن. ژماری ئو ئو ویندارانه ئه وه نده زۆره که ئه م مه لبه نده هه مووی بووه ته له وه رکه و هه وار و هه وشه مه ر و ده لپی ئیرووکانه هه ر له ئه زه له وه «مه قه ری شوانان» (٢٠٤) بووه و هیچ بن به رد و شکیر و شوینیک

٤-٣ La Pastorale Arcaie ئارکاری شوینیک له یۆنانی ناوه ندی بوو که عیلتیکی مه ردار تیادا ژباون و مه کوژی شوانه ویتله کان بوو. شاعیره کان ئو شوینه یان به پیرۆز زانیوه. (مه مه د قازی)

نییه که ناوی لیتاندرایا لی نه بیسترئ. یه کیک له عه نه تی ده کا و به هه وه سباز و جلفی ناو ده با، ئه وی دی ده لی ده سه ته مۆ و رام بووه و هه زار جنیوی پی دده دا، هی واش هه یه ده لی هیچ گونا هیکی نه بووه و فریوی خواردووه و یه ک لۆمه ی ده کا و هیندیکیان باسی جوانییه که ی ده که ن و سه رتان نه یه شینم باس باسی لیتاندرایه و ناوی له سه ر زبانا ن ناکه وئ و هه مووشیان ده یه رستن. کاری شیتی ئو عاله مه گه یشتووه ته جیگایه ک که له خۆوه ده گرین، تووره ده بن و باسی هه سوودی و بیوه فایی ئو کچه ده که ن بی ئه وه ی ته نانه ت جاریک چاویان پیک که وتی، هه ریه که ی له خۆوه شتیک ده لی و هیجیشی وانیه و رووی نه داوه. له سه رانه ری ئو کیو پاریه دا غاریک، که ندالیک، بنداریک نییه که شوانیکی لی دانیشتی و داستانی ئه وینی خۆی به با نه گوته ی. هه ر ده نگیک که له م چیا په دا ده بیسترئ ناوی لیتاندرایه که ده نگ ده داته وه: کتوه کان ناوی «لیتاندرایا» دوویات ده که نه وه، جۆباره کان زه مزه مه ی ناوی لیتاندرایان له سه ر لپوانه و لیتاندرایا سه ری له هه موومان شیواندووه و هه موومان بی ئومید، ئومید هوارین و بی ئه وه ی بزاین له چی ده ترسین، رۆحمان پی نه ماوه و ده ترسین. له نیو ئه وه هه موو لاهه ئه وینداره دا ته نیا ئانسلیم له هه مووان زۆر تر و له هه مان کاتدا له هه مووان که متر عه قل له خۆی نیشان ده دا. ئه و باوه کو ئه و هه موو هۆکار و سه به به ی بۆ ناله وشکایه ت کردن هه یه، بیجگه له ده رده ی دووری له هیجیتر شکایه تی نییه و به زایه له ی ده نگی دل بلاوینی و بیلۆنی خۆی که زۆر باشی لی ده دا و به شیعری زۆر ناسک که نیشانه ی ناسکخه یالی و چیژی زۆر هه ستیارییه تی ده نالی و لی ده دا و ده لی، من به پروای خۆم ریگایه کی باشته ر و ریگترم گرتووه ته به ر، ئه ویش ئه وه یه به ده نگی بلیند سووکه سه ری و نه فامی و خه تاکاری و سست په یمانی و بی به لینی و بی سه لیه یی و تی نه گه یشتووویی ژنان به تایبه تی له هه لبژاردنی عاشقدا نه فرین ده که م و ئه وی جنیوی ئه و عاله مه یه هه و آله یان ده که م، ئه وه بوو ده لیلی ئه و قسانه ی که له کاتی گه یشتن به خزمه تی ئیوه ی به ریزدا به و بزنه م ده گوت. ئه و بزنه، هه ر چه ند باشترین بزنی میگه له که مه؛ به لام چون مییه له به ر چاوم که وتووه.

ئه وه بوو ئه و داستانه ی قه ولم دا بوو بۆتانی بگیرمه وه، ئه گه ر زۆریش دووردریژ بوو له جیاتیان ئاماده م بۆ هه ر خزمه تیکی له ده ستم دئ ده خزمه تتاندا بم. هه وشه ی په وه که م لیره وه دوور نییه؛ له وئ شیر و په نیری تازه و هه موو جوړه میوه یه که م هه یه که له زه ته دیتنیان له تامی شیرنیا ن که متر نییه.

دهگرى و پشتيوانى كيژان و مايه تى ترس و دلءراوكي غوولان و ديوان و سهركه وتووى شه پان و سهرورى هممو پالءوانانه دءتوانى چ كه سىكى تر بى؟ بزن له وه پىن گوتى: ئه و قسانه زۆرتر وهك ئه و واژه و دهسته واژانه دهچن كه ده كتيبه پالءوانيه كاندا هه ن و گۆيا پالءوانانى سهرگردانىش هه ئه و كارانه يان كردوو كه تۆ دهديه پال ئه و پياوه. به وه شدا من پىم وايه به پىزتان ئىشتىاي جهفهنك لىدانان هه ستاوه يا ئه و پياوه مىشكى شلاءقاوه. دۆن كيشۆت هاوارى لى بليند بوو، ئه وه ده لى چى كه لله پووك؟ تۆ كه رىكى له وه ده شته و ئه وى عه قل و شعور بى نيته! تۆى كه لله ت شلاءقاوه و مىشكى تىدا نه ماوه، دهنه كه لله ي من له زگى ئه و په تياره ي (*) تۆى دهر فرتاندوو پىتره! «ئه وه ي گوت و ده ستي دا ئه و كولپره نانه ي له بهر ده ستي بوو، واي به دم و چاوى بزن له وه پىندا كوتا كه لووتى وهك پنه ي (*) نانكه ران پان بووه! بزن له وه پىن كه ئه هلى گالته و دانواندن نه بوو كاتىك دىتى كه به راستى ئه و رءفءاره ناحهزه ي ده گه ل كراوه، ده هرى (*) بوو، بى ئه وه ي حورمه تى سفره رابگرى يا پىز و حورمه تى ئه و كه سانه بگرى له ده ورى سفره كه بوون، خۆى به دۆن كيشۆتدا دا و گه رووى به هه ر دووك ده ستان رىك گوشى. وه بىگومان ئه گه ر سانكۆ پانزا نه گه يشتبايه و هه ر دووك شانى ئۆزىنى نه گرتبايه و به پشت وه دا ئاوه ژووى نه كردباوه، دۆن كيشۆتى ده خكاند و حه ياتى ره شى لى ده برى! له وه هه نكامه يه دا ده ورى و لىوانى ئا و خوارنده وه و هه رچى له سه ر سفره بوو وردوخاش بوون. دۆن كيشۆت ده گه ل كو ده ستي شوانه له گه رووى بووه خۆى هاويشته سه ر زگى، شوانكه ده ژىر زه برى مست و پىلاقه ي سانكۆدا هه موو گىانى ره ش و شىن بوو بووه وه. ده ستي گىرا كىردىك له سه ر سفره هه لى بگرى و تۆله ي خۆى بكاته وه و كاره ساتىكى خويناوى بقه ومىنى؛ به لآم خه ليفه و كه شىش پىشيان پى گرت و نه يانه پىشت ئه و كاره بكا. به لآم ده لاك كارىكى كرد كه بزن له وه پىن به نۆره ي خۆى دۆن كيشۆت بگه وزىنىته سه ر پشت و به مست و پى له قه تى به رى و شل وكوتى بكا و دم و لووتى پىر بكا له خوين. خه ليفه و كه شىش له بهر پىكه نىن ده ستىان به زگىانه وه گرتبوو، كه وانداره كانىش له خۆشيان هه لده پىرين. هه موو پىكه وه ده تگوت شه ره سه گ ده كهن و دوو قه په گۆلىان تىك به رداوه و سه برى ده كهن و ده نكى سه گان

305- هه رچه ند «رۆدىگزمان» شىكارى به ناوبانگ بىه ووده ده يه وى له سىروانتىس داكۆكى بكا و ئه م رسته يه ده باته وه سه ر ئه وه كه ئه و نووسه ره گه وريه ويستويه عاده ت و ره سمى زالمانه و دوور له به زه يى زه مانى خۆى باس بكا، به لآم به هه رحال نووسىنى شتى وا نه ده بووايه به سه ر زىان و قه لئهمى ئه ودا بى. (مۆرىس باردۆن)

له مه ر ئه و شه ره ي كه دۆن كيشۆت ده گه ل بزن له وه پىنى كرد و له مه ر

روداوى سه بر و سه مه ره ي كفن پۆشانى نوپزگه (*) كه پالءوان

به زه حمه تى زۆر و به شانازى به وه كۆتايى پى هىنا

داستانى بزن له وه پىن خۆشيبه كى زۆرى ده بىسه راندا پىك هىنا، به تايبه تى خه ليفه له هه مووان زۆرتر كه يفى ساز بوو. ئه و به سه رنجى زۆره وه گوپى دابوو شىوه ي گىرا نه وه و گفتولفتى داستان گىره وه كه و لى مه لووم بوو كه ئه وه نه ته نيا بزن له وه پىنىكى دىهاتى و عامى نىيه، به لكو به مه زنده ده بى پياويكى په روه رده كراوى زانا و پاراوه و ده ربارى بى، هه ر له بهر ئه وه ده نكى به رز كرده وه و گوتى كه كه شىش راستى ده كرد كه جه نگه ل و كيو و لاپالءكانىش پياوى زانا و تىگه يشتوو له داوئىنى خۆياندا په روه رده ده كهن. هه موو ئه وانه ي له وى بوون ئافه رىنيان به «ئۆزىنى گوت، به لآم ئه وه ي له هه مووان زۆرتر جوامىرى نىشان دا و ئاماده يى خۆى بۆ خزمه ت كردن راگه ياند دۆن كيشۆت بوو كه گوتى: «براى بزن له وه پىن، به يه قىن بزانه ئه گه ر ده بارو دۆخىكدا بووايه م كه بمتوانىبايه ده كاره ساتىكدا به شدارى بكه م، بى راوه ستان ده ست به كار ده بووم و كارىكى گه ورم بۆ تۆ ئه نجام ده دا، يانى ده چوومه ده بر و لىناندرى نازه نىنى تۆم (كه بىشك به پىچه وانه ي مه لى خۆى له وى راگىركراوه) له وى دىنا ده ر، پاشان ده ما ده ست تۆ تا به پىنى ياساى پالءوانى و بى ئه وه ي زولمى لى بكه ي، پىكه وه رىگه ي ژيان هه لى بژىرن، به لآم من هىوادارم كه به لوتف و مه رحه مه تى خواهنده گارى ئىمه عىسا مه سىح هه رتم وانه بى كه هىزى سىحر و جادووى چه په ل و نگرىس به سه ر هىز و تواناى جادووه گه رى پاكا زال بى. وه من بۆ ئه و كات به لىنى ده دم به پىنى ئه و شوغله ي كه هه مه، ئه وىش يارمه تىدانى نىازمه ندان و بى كه سانه، به هاوارت بگه م و ئه وه ي له ده ستم بى بۆت بكه م.»

بزن له وه پىن خىره خىره ده دۆن كيشۆت فكرى و چون ئه وى ده بارو دۆخىكى په رىشان و شىرزه دا و به قىافه يه كى به زه بزوىن چا و پى كه وت، به سه رسورماوى رووى ده ده لاك كرد و گوتى: «جه نابى ئاغا، ئه و پياوه به و سه روپۆته راكه سه بره وه وه به و قسه زلام و سه يرانه وه كىيه؟ ده لاك گوتى: بىجگه له پالءوانى ناودار دۆن كيشۆتى مانىش كه پىش به زولم و بىدادى

دهدن(۳۰۰)! ته نیا سانکۆپانزا زۆر سهخت تووره بوو، چون نهیده توانی خوئی له دست یه کیک له پیاوه کانی خلیفه راپسکینی و له سهر ئه ربابه که ی بکاته وه.

سه رهنجام له و ساتانه دا که هه موویان، بیجگه له دوو پالنه وانی دهگژیه که راجوو، پی دهکه نین و که یفیان ده کرد له نه کاو دهنگی شه پیووریکی وه ها به سوژ و داسووتین به گوئی گه یشت که هه موو رووی خوئیان به ره و ئه و لایه ی که دهنگه که ی لیه وه ساتو وهر سووران؛ به لام ئه وه ی که له هه مووان پتر به و دهنگه هه راسانی رووی تی کرد، دۆن کیشۆت بوو که هر چند هیشتا ده بن بز له وه پیندا بوو ئه وه ندهشی وئ که وتبوو که هه موو گیانی تیک شکابوو، ده سه به جی به حه ریفی خوئی گوت: «کاکي شهیتان، چون تو هیچ شکم ده ودا نییه که خودی شهیتانی، چون دهره قهتت نه هاتم و زۆرت له من زیاتره. کاکي شهیتان تکا ده که م با سه عاتیک پشوو بده بن وشه ر رابگرین چون به رای من دهنگی غه ماوی ئه م شه پیووره بۆ کاره ساتیکی گه وره بانگه یشتم ده کا.» بز له وه پین که له لیدان و لیدران ماندوو بوو بوو ده سه به جی دهستی هه لگرت و دۆن کیشۆت هه ر که هه ستایه وه سه ر پی، چاوی ده و شوینه بری که دهنگی شه پیووری لیه هاتبوو، چاوی به جه ماعتیکی گه وره له «تۆبه کاران» (۳۰۶) به جلوه به رگی سپی و دریزه وه، که وت که له سه ر به ره ژیری ته پۆلکیک ده هاتنه خواره وه. بۆ روون کردنه وه ده بی بلین که ده و ساله دا هه و ره کانی عاسمان نیعمه تی باران و خوناوکه و شه ونمیان به سه ر زه ویدا نه باراندبوو و له هه موو دیهاتی ئه و مه لبه نده خه لک ده سه ته ده سه ته به خویندنه وه ی ویرد و دوعا و پارانه وه ده چوونه نوێژگه کان تا له خودا بخوازان که دهستی که ره م و دهرگای گه نجینه ی بارانی ره مته تی خوئی به سه ر ئه واندا بکاته وه. ئه و پۆزه ش دانیشتووانی یه کیک له گونده کانی جیران ده سه ته جه معی ده هاتنه ده یریکی پیروژ که له سه ر یه کیک له گرده کانی ده و ره به ری ئه و دۆله هه لکه وتبوو.

دۆن کیشۆت کاتیک جلوه به رگی سه یری نوێژکه رانی نوێژگه ی چا و پی که وت وه بییری هاته وه که ده بی هه زاره ویه ک جار وینه ی ئه وه ی دبتی وای بۆچوو که ده گه ل رووداویک تیک ئالقاون و رووبه روو بوونه وه ده گه ل ئه و، به و ده لیله که پالنه وانیکی سه رگه ردا نه ئه رکی تاییه تی خوئی ته ی. شتیکی که پالنه وانی زۆتر بۆ ئه نجامی ئه م ئه رکه هان دا ئه وه بوو که پی و ابوو ئه و په یکه ره پیروژه ی پارچه یه کی ره شیان تیوه پیچا بوو و ده پیش ده سه ته دا

۳۰۶- وه پێ که وتنی ده سه ته ی تۆبه کاران له زه مانی پاشایه تی شارلی سییه م، پاشای ئیسپانی «۱۷۱۶ - ۱۷۸۸» له ناو چوو. (مۆریس باردۆن)

ده یانبرد، خاتوونیکی پایه به رز و گه وریه و ئه و ریگره بی شه رمانه به زۆر ده گه ل خوئیان ده ییه ن. کاتیک ئه و فکره ده می شکی دۆن کیشۆتدا هه وینی گرت، وه ک برووسکه له جی خوئی دهر په ری و به هه شتاو خوئی گه یانده رو سینانت که له وئ خه ریکی له وه ر بوو، لغاو و مه تالی له قه لپووزی زین کرده وه و به چاوترووکانیک ئه سپی لغاو کرد؛ پاشان شمشیری خوئی له سانکۆ داوا کرد و خوئی هاویشته سه ر زین و مه تالی به شانیه وه هه لواسی و به دهنگی بلیند رووی ده و عاله مه ی ده و ره به ر، که سه ریان سووما بوو، کرد و گوئی: «هه ر ئیستا ئه ی خپلی نازیان، به چاوی خوئان ده یبین که بوونی پالنه وانی سه رگه ردان له دنیا دا چهنده گرینگه! گوتم هه ر ئیستا به نازاد کردنی ئه و خاتوونه کردار باشه که به دیل ده ییه ن تی ده گه ن که قه دری پالنه وانی سه رگه ردان پیویسته یا نه!»

وه پاش گوئتی ئه م قسانه، چون مامزه ی ده پیدای نه بوو، هه ر دووک چۆکی خوئی له سه ر که له که ی رو سینانت ریک گوئی و سواره به ری به حاله تی یورغه (چون ده سه رانه سه ری ئه م داستانه راسته دا نابین که رو سینانت جاریک چوار ناله رویشتی) به ره و نوێژکه ره کان برد. که شیش و خه لیفه و ده لاک زۆریان ته قالا کرد، نه هیلن برۆا، به لام سوودیکی نه بوو. پالنه وانی ته نانه ت گوئی نه دا داد و هاواری سانکۆ پانزا که په یته پیته هاواری ده کرد: «بۆ کوئی ده چی ئه ی سینینۆر دۆن کیشۆت؟ کام شهیتان دیسان چوو ده کلیشه ته وه که به فریوی ئه و له دژی دینی پیروزی کاتۆلیک شووش ده که ی؟ وای سه گ به حالی من! ئه رباب، ئاگاداریه و بزانه که ئه وانه ده سه ته ی نوێژکه رانی نوێژگه ن و ئه و وینه یه ش که له سه ر که ژاوه یان داناوه و ده گه ل خوئیان ده ییه ن، وینه ی پیروزی کچه لاقه نه کراوه که ی (*). ئاسمانی، مریه می عه ززایه. ئه رباب، ئاگات له ره فتاری خۆت بی، چون ئه مجار به راستی ده توانم بلیم که تو هیچ له روودا و حالی نی» به لام سانکۆ خوئی له خویری ماندوو ده کرد، چون ئه رباب سه ودا ی به رهنگاری ده گه ل تا پۆ سپیه کان و نازاد کردنی خاتوونی نازیه تباری وه ها ده که لله ی خوئی ناخنی بوو که یه ک واژه ی گوئی لی نه بوو. وه ئه گه ر گویشی لی بایه حازر نه بوو له و ریگایه ی گرتبوویه به ر، به فه رمانی پاشاش بگه ریته دواوه. به مجۆره گه یشته ده سه ته ی نوێژکه ران، سواره به ری خوئی که زۆری پی خووش بوو که میک به سه یته وه، راگرت و به هه مان دهنگی وشک و له رزۆکه وه هاواری کرد: «ئه ی ئه و که سانه ی که رهنگه له به ر خراپه کاری نیقابتان له روخساری خوئان دابی، به فه رمانی من راوه ستن و گوئی بگرن بزانتن چیتان پی ده لیم!»

یه که م که سانیک که راوه ستان، ئه وانه بوون که که ژاوه ی په یکه ره که یان پی بوو. یه کیک

له‌و چوار که‌شیش‌ه‌ی که ویرد و دوعایان ده‌خویند که چاوی به‌ه‌یک‌ه‌ل و قه‌د و قه‌وار‌ه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی دۆن کیشوټ و رۆسینان‌تی ره‌قوته‌ق و لاواز که‌وت له‌ جوابدا گوتی: «کاک‌ی برا، ئه‌گه‌ر فه‌رمایشیک‌ت هه‌یه‌ زوو ده‌ریبه‌ر، چون شانی ئه‌و براده‌رانه له‌ ژیر قورساییی ئه‌م که‌ژاوه‌یه‌دا داخزیوه و ناتوانین زۆر له‌سه‌ر قسان راوه‌ستین، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی له‌ دوو وشه‌ زۆرت‌ر نه‌بێ. دۆن کیشوټ گوتی: من قسه‌ی خۆم ده‌که‌مه‌ یه‌ک وشه‌. ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ که ئه‌م خاتوونه‌ میهره‌بانه، که فرمیسکی چاوی و روخساری غه‌مناکی شایه‌دی ده‌ده‌ن که ئیوه‌ به‌زۆر ده‌یه‌ن و یه‌قین ته‌وه‌ینیک‌ی زۆریشتان پێ کردووه، ئازاد بکه‌ن. من که به‌خاتری لابردنی سته‌م و زۆر هاتوومه‌ته‌ سه‌ر دنیا، هه‌رگیز ناتوانم ئیجازه‌ بده‌م یه‌ک هه‌نگاو هه‌لبگر، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی که ئه‌و خاتوونه‌ که زۆر خوازیری ئازادییه‌، ئازاد بکه‌ن.» ته‌واوی ئه‌وانه‌ی ئه‌و قسه‌یان بیست، وایان زانی دۆن کیشوټ دیتوانه‌یه‌کی له‌ زیندان هه‌لاتووه و به‌ده‌نگی بلیند و قاقا لیدان ده‌ستیان کرد به‌پیکه‌نین. به‌لام ئه‌م پیکه‌نینه‌ ناگری توورهبی دۆن کیشوټی تیژتر کرد و ده‌ستی بۆ شمشیر برد و یه‌کسه‌ر هێرشی برده‌ سه‌ر که‌ژاوه‌ی هه‌لگری وینه‌ی گه‌وره‌ی مریه‌م. یه‌ک‌یک له‌وان که که‌ژاوه‌که‌ی ده‌کیشا باری خۆی دا به‌ئوانی تر و به‌ره‌نگاری دۆن کیشوټ بوو. شه‌نه‌یه‌کی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو که له‌ کاتی پشوداندا بۆ راگرتنی که‌ژاوه‌که‌ به‌کاریان دینا. دۆن کیشوټ به‌شمشیری خوی زه‌بریکی وای داوه‌شاند هه‌سه‌کانی کابرا، که شه‌نه‌ له‌ ده‌ستیدا بوو به‌دوو له‌ت، به‌لام که‌ژاوه‌کیش به‌له‌ته‌ی که ده‌ ده‌ستیدا مابوو زه‌بریکی وه‌های له‌ نیوشانی دۆن کیشوټ دا که نه‌جیب زاده‌ی چاره‌ره‌ش به‌حالیکی خراب به‌عه‌رزیدا که‌وت.

سانکۆ پانزا که به‌پشوووی سواره‌وه‌ به‌دوای ئه‌ربابی خۆیدا به‌هه‌لاتن هاتبوو، کاتیک دیتی که ئه‌رباب به‌عه‌رزى داکه‌وتوو، بانگی کابرای کرد که چیت‌ر چۆماغی خۆی به‌رز نه‌کاته‌وه، چون ئه‌م بێ ئه‌نوايه‌ پاله‌وانیک‌ی ته‌لیسم کراوه و تا ئیستا و ده‌عومری خۆیدا ئازاری به‌میرووله‌ش نه‌گه‌یشتوو. به‌لام ئه‌وه‌ی پيش به‌کوته‌ک وه‌شاندنی کابرا گرت، داد و هاواری سانکۆ پانزا نه‌بوو، به‌لکو ئه‌و خۆی کاتیک دیتی که دۆن کیشوټ له‌وئ که‌وتوو و ده‌ست و لاقی ناجوو‌لیته‌وه، ده‌ستی راگرت. وه‌ به‌و گومانه‌وه که کوشتووبه‌تی داوینتی شاقه‌لی به‌لادا کرد و تیی قووچاند و وه‌ک ئاسکی ترساو له‌و ده‌شته‌دا پپی پپوه‌ ناو و ده‌رباز بوو. له‌و کاته‌دا ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌ کاروانه‌که‌دا بوون، به‌هه‌لاتن خۆیان گه‌یاند سه‌ر که‌لاکی دۆن کیشوټ، به‌لام ده‌سته‌ی نۆژکه‌ران که هاتنی ئه‌وانیان چاوی پپی که‌وت و له‌ پشت سه‌ری ئه‌وانه‌وه‌ که‌وانداره‌کانیان دیت له‌ ترسی ئه‌وه‌ی مه‌بادا رووداویکی دلته‌زین روو

بدا کۆ بوونه‌وه و به‌شکل‌ی چوارگوش ده‌وری که‌ژاوه‌ری وینه‌ی هه‌زه‌رتی مریه‌میان گرت. هه‌موویان کلاویان له‌سه‌رخۆیان هه‌لگرت و له‌ حالی‌کدا هیندیک قوله‌داریان به‌ده‌سته‌وه‌ بوو ئه‌وانی تریش به‌هه‌رچی وه‌گیریان که‌وتبوو خۆیان ئاماده‌ کردبوو تا له‌ خۆیان به‌رگری بکه‌ن و ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ده‌خۆیان راببین، هێرش به‌رنه‌ سه‌ر ئه‌وانه‌ی که له‌و لارا هاتبوون، چونکه‌ سانکۆ ته‌نیا کاریکی که کردی ئه‌وه‌ بوو خۆی خسته‌ سه‌ر جه‌سته‌ی ئه‌رباب و به‌و خه‌یاله‌وه‌ که مردوو ده‌ستی کرد به‌شیه‌وه‌ن و پپه‌ه‌لاگوتن و هاوار و فیغان، به‌شیه‌یه‌که‌ که سه‌ربه‌قورپی وه‌پیکه‌نین دینا. یه‌ک‌یک له‌ هاوکارانی که‌شیش که ده‌گه‌ل ده‌سته‌ی نۆژکه‌ران بوو که‌شیشی ناسییه‌وه‌ و هه‌ر ئه‌و ئاشنایییه‌ ترس و هه‌راسی له‌ هه‌ر دووک لایه‌ن ره‌وانده‌وه. که‌شیش سه‌ره‌تا له‌ دوو که‌لیمه‌دا چیرۆکی شپیتی دۆن کیشوټی بۆ که‌شیشی ئاشنا گپراوه و ده‌سه‌جی هه‌موو نۆژکه‌ره‌کان خۆیان گه‌یاند بن سه‌ری تا بزاندن ئه‌و نه‌جیب زاده‌ بێ ئه‌نوايه‌ مردوو یا ماوه، وه‌ گوئیان لێ بوو که سانکۆ به‌چاوی به‌فرمیسکه‌وه‌ ئاوی به‌ئه‌ربابی خۆی ده‌گوت:

«ئاخ ئه‌ی له‌ سه‌رووی هه‌موو پاله‌وانان، ئه‌ی که به‌چاوی خۆت دیتت که زه‌بری چۆماغیک هه‌ودای ئه‌و سالانه‌ی که به‌و جوانییه‌ تیت په‌راندبوو، پساندی! ئه‌ی مایه‌ی شانازی ره‌گه‌ز و توره‌مه‌ی پاله‌وانان، ئه‌ی ئابرووی ولاتی مانش و ته‌نانه‌ت ته‌واوی دنیا، ئه‌ی که بێ تو دنیا پر ده‌بیتته‌وه‌ له‌ پیاوخراپ و دز و درۆزن و ئیدی هیچ که‌س له‌ سزادانی جنایه‌ت و پیاو کوزیی خۆی ناترسی! ئه‌ی جوامیری هه‌لکه‌وته‌ی ده‌ریا دل، که ئه‌سه‌که‌نده‌ر و دارات به‌هیند نه‌ده‌گرت، چون ده‌به‌رانبه‌ر هه‌شت مانگ خزمه‌ت، نه‌ زۆرت‌ر، که به‌تۆم کرد تو باشترین دورگه‌ت دا به‌من که شه‌پوله‌کانی هیچکام له‌ ده‌ریاکانی دنیا ده‌نامیزی خۆیان نه‌گرتوو! ئه‌ی عاجز و ژیر ده‌ستی هه‌رچی دوژمن و نه‌یار و ئه‌ی دوژمن و نه‌یاری هه‌رچی عاجز و ژیر ده‌سته، ئه‌ی به‌هه‌شتاوان به‌ره‌و رووداوان رۆیشتوو، ئه‌ی ئه‌وه‌ی که هه‌زاران ته‌وه‌ینت پپی کراوه، ئه‌ی دل‌داری بپی دل‌به‌ر، ئه‌ی لاساییکه‌ره‌وه‌ی پیاوچاکان، ئه‌ی به‌لائی گیانی لاساران، ئه‌ی خۆبه‌گه‌وره‌ترزان له‌ هه‌موو سالاران، ئه‌ی دوژمنی نگریسان و دیسان ئه‌ی پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان، ئه‌ی بیکه‌ست‌ترین ئینسان، کێ هه‌یه‌ ده‌گه‌لت بپته‌ سه‌ر قه‌بران؟!»

دۆن کیشوټ به‌بیستنی ناله‌ و شیوه‌نی سانکۆ چاوی کرده‌وه و یه‌که‌م قسه‌ی که به‌سه‌ر زبانی داها‌ت ئه‌مه‌ بوو: «ئه‌ی دل‌به‌ری دل‌به‌رانی جیهان دۆلسینه، له‌ دووری تو نازنه‌نینه‌که‌م، که‌ی ئه‌وه‌ ژینه. ئاخ ئه‌ی هاویری سانکۆ، یارمه‌تیم بده‌ تا ئه‌وجاریش سواری گه‌ردوونه‌ی جادوو بپه‌وه‌وه. من چون شانم شکاوه‌ له‌ باروودۆخیک‌دا نیم که بتوانم له‌سه‌ر زین

دابنیشم و خوم رابگرم. سانکو گوتی ئه ربابی خوښه ویستم هرچی بفرمووی به هم موو توانامه وه ده خزمه تت دام، به لام و مره تا ده گه ل ئه خوښه ویستانه که هم مووی خیرخواری تون بگه ریښه وه گونده که ی خوښمان، له وئ خوښمان ناماده ده که یښه وه تا بؤ جاری سیتمه بؤی وده درکه وینه وه، وده درکه وینه وه په که که سوود و ناوبه دره وه یی زورتری بؤ ئیمه تیدا ده بی. دؤن کیشوت گوتی: ئافه رین، ئه قسه ت ده بی به ناوی زیر بنووسری؛ ئه لحه ق کاری عاقلانه ئه وه یه لی بگه ریښ که ئه ستیره ی به ختمان له و بورجه نه حس و شوومه بیته دره ی.»

خه لیفه و که شیش و ده لاکیش قسه ی دؤن کیشوتیان راست کرده وه و گوتیان ئه گه ر پاله وان ئه وه ی ده یفه رموئ ئه نجامی بدا، زور باش ده بی. کاتیک هم موو هیندیک به ساویلکه یی سانکو پئ که نین، دؤن کیشوتیان وه که خوئی برده وه نیو قه فسه ی سهر عاره به. ده سته ی نوپژکه ران دووباره ریکوپیک بوونه وه و به ری خویاندا به ره وده ریر پویشتن. بز له وه رین مالوایی له هم مووان کرد و که وانداره کان نه یانویست له وه زورتر ده گه لیان برؤن و که شیش ئه مزیه ی (* که بؤی دانابون، پیی دان. خه لیفه خواهیشتی له که شیش کرد که له حال و بارودوخی سلامه تیی دؤن کیشوت به مان و مردن ناگاداری بکاته وه و پاش ئه وه ی ئه قه وله ی وهرگرت له که شیش ئیجازه ی وهرگرت ئه ویش به ری خویدا بروا. سهره نجام ده سته بوو به چنده قوئل و هر که سه ری خوی داگرت و که شیش و ده لاک و سانکو پانزا و هروه ها رؤسینانتي نه جیب، که ده به لا و موسیبه تاندا وه که ئه ربابی خوئی به سه بر و خوراگر بوو، ته نیا مانه وه. عاره به وان گایه کانی به عاره به که وه به سته وه و باقه یه کی وینجه بؤ دؤن کیشوت پان کرده وه و جیی بؤ خوښ کرد و له سه ره خؤ و بیده نگ کاروان که وته وه ری.

پاش شه ش رؤژ که یشتنه وه گوندی دؤن کیشوت. دروست نیوه ری یه که شه ممه یه که بوو، ته وای خه لکی گوند له ده وره به ری مه یدانیک که عاره به که ی هه لگری دؤن کیشوت به ویدا تیپه ی ده بوو کؤبوو بوونه وه. هم موو هرووژمیان کرد بزانه عاره به جیی تیدایه و کاتیک هاوشاری یا هاوگوندی خویمان ناسیبه وه پیمان سه بر بوو. کورپکی مندا ل کاره به هه لاتن به ره و مالی دؤن کیشوت وهری که وت تا مزگینیی هاتنه وه ی ئه به که ییانوو و خوښکه زاکه ی بدا. کوره که خه به ری پئ دان که ئه رباب و خالی ئه دووانه به نه خوښی و کزی و له حالیکدا له عاره به یه که ده له سه ر هیندیک وینجه راکشاوه گه راوه ته وه گوند. بریا له وئ بای و گویت لی با! ئاخ، چنده دلّه ژین بوو ئه هاوار و قیژه ی که ئه دوو ژنه ده یان کرد و ئه شه په لاغانه ی له دم و چاوی خویمان راده کیشا و ئه سه ر و پرچه ی که ده یان ریبه وه و ئه

له عنه ت و نه فرینه ی بؤ ئه کتیه پاله وانیا نه یان هه واله ده کرد! وه ئه م واوه یلایه کاتیک دؤن کیشوت ده هاته ژووری ماله وه دوو هینده ی لی هات.

به بیستنی گه رانه وه ی دؤن کیشوت، ژنی سانکو به په له هاته در، چون ده یزانی میرده که ی به مه یته ری ره گه ل پاله وان که وتووه تا خزمه تی پی بکا. ئه و هر ده گه ل چاوی به سانکو که وت، ئه وه ل پرساری که لی کرد ئه وه بوو که: حالی که ره که مان چونه! سانکو جوابی داوه که له سایه ی رحمه تی خوداوه حالی که ره له حالی خاوه نه که ی باشته ره. ژن به خوښحالیه وه ده نگی به رز کرده وه که «شوکر بؤ خودا که در حه ق به من ئه و رحمه ته ی ناردووه! ئیستا ئه ی هاوادم بلئ بزانه که تۆ به شوغلی مه یته ری چیت وه سه ریبه ک ناوه و چ سه روه ت و سامانیکت ده ست که وتووه؟ کام کراسی به قیمه تی «ساووی» ت به سه وقات بؤ هیناوم؟ چ جوړه که وشیککی جوانت بؤ مندا له کان هیناوه؟ سانکو گوتی: ژن، من له و شتانه م نه هیناوه، به لام شتی باشته ر و سه نگینترم هیناوه. ژن جوابی داوه: خوښحالت کردم، دؤستی خوښه ویست، که واپوو هرچی زووتر ئه و شته باشته ر و سه نگینترانه م پی نیشان بده، من ده مه وئ ئه و شتانه ببینم تا دلئ بی قه راری من که له دووری تۆ دوو ماوه دوورودریژده ا به غه مان هه لچزا بوو، دووباره شاد بیته وه. سانکو گوتی: ژنه تیوه، من هه موویانت له مالی پی نیشان ده دم، جارئ به وهنده ی دلخوښبه، چون ئه گه ر خودا ویستی ئیمه جاریکی تریش به دوا ی پروداواندا وده درکه وینه وه، ده بینی که زور زو به عینوانی «کؤنتی» و به ده سه لاتداری دورگه یه که، ئه ویش نه له و دورگه بی که لکانه به لکو دورگه یه که له دنیا دا هاوتای نه بی، ده گه ریتمه وه.

ژن گوتی: ئیشاللی خودای له سه ر بی. چون ئیمه زورمان پیداویستی به و شتانه هه یه. به لام تۆ خوا بلئ بزانه دورگه به چی ده لئین؟ من که هیچی لی حالی نیم. سانکو گوتی: حه ق به تویه ژن، که ره چ ده زانی نوقل و نه بات به چ ده لئین! به وهخت ده زانی ئه وانه چین و هه موویان ده بینی و ته نانه ت سه رت لی سوړ ده مئنی که ده بیسی ره عیه ته کانت پیت ده لئین «حه زه تی خاتوون»، «ژوانا پانزا» (۳۰۷) (ناوی ژنی سانکو ئه وه بوو. ئه وه ش له به ر خزمایه تی نه بوو. به لکو له ولاتی مانش داب وایه که ژنان ناوی میرده کانیان له سه رخویان داده نئین) گوتی: قسه ی سه بر ده که ی سانکو: ره عیه ت؟ دورگه؟ حه زه تی خاتوون؟ ئه وانه یانی چی؟

۳۰۷- له و داستانه دا سیروان تیس چند ناوی جوړاو جوړی داوه به ژنی سانکو پانزا وه که: ژوانا گو تیرز، ماری گو تیرز، ژوانا پانزا، تریزا گاسکارو و تریزا پانزا. (مؤریس باردوون)

سانکۆ گوتی: ژوانا، زۆر په‌له‌ی مه‌که که مانای ئه‌و هه‌موو شتانه یه‌ک جی فیر ببی؛ ئه‌وه‌نده به‌سه که من راستت پی بلیم. که‌وابوو ئیدی دهمت به‌سته! ته‌نیا دهمه‌وی ئیستا هه‌ر ئه‌وه‌ندت پی بلیم که له دنیا دا هیچ شتیک له‌وه خۆشتر نییه که پیاو مه‌یته‌ری ئابروو مه‌ندی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان بی که به‌دوای رووداواندا ده‌گه‌رئ. راسته که زوربه‌ی ئه‌و رووداوانه به‌مرادی دل‌ی پیاو ناگه‌رئ، چون له‌سه‌د رووداوان که له‌سه‌ر ئه‌و رپووانانه رووده‌دا، نه‌وونویان به‌پێچه‌وانه‌ی چاوه‌پوانین و به‌ناخۆشی ده‌برێنه‌وه. من ئه‌و شته‌م به‌تاقی کردنه‌وه بۆ روون بووه‌ته‌وه چون له چه‌ند جاراند له‌سه‌ر لیغه سه‌مایان پی کردووم و له زۆرانیشدا به‌شهل و کوتی رزگاریم هاتووه. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه، له چاوه‌پوانیی رووداواندا به‌کتیو و سحرادا گه‌ران و به‌ج‌ه‌نگه‌لی چرو چیا ئه‌سته‌مدا تپه‌پین، سه‌ر ده‌قه‌لایان کیشان و قسه‌ی خۆمان بی له کاروانسه‌رایان میوان بوون بی ئه‌وه‌ی دیناریک بده‌ی، زۆر کاریکی خۆشه.

له‌و ساتانه‌دا که سانکۆ پانزا و خیزانی ئه‌و، ژوانا پانزا، سه‌رگه‌رمی ئه‌و قسانه بوون که‌بیانو و خوشکه‌زای دۆن کیشۆت پال‌ه‌وانیان برده ژووری ماله‌وه. جلوه‌رگیان له‌به‌ر دامالی و له‌سه‌ر هه‌مان ته‌ختیان پاکیشا که وه‌ک چه‌په‌ر له لقه‌داران ساز کرابوو. دۆن کیشۆت هاجوواج چاوی ده‌ئه‌وان بریبوو و نه‌یده‌توانی حال و ورژزی خۆی لیک داته‌وه. که‌شیش خوشکه‌زای دۆن کیشۆتی پاسپارد که زۆر باش ئاگای له خالی خۆی بی و زۆری ته‌که‌ز کرده‌وه که زۆر وریا بی، مه‌بادا پال‌ه‌وان دیسان له ده‌ستیان ده‌رباز بێته‌وه و ته‌واوی ئه‌و رووداوانه‌ی بۆ گتیراوه که بۆ هینانه‌وه‌ی دۆن کیشۆت به‌سه‌ریان هاتبوو. له هه‌مان کاتدا قره و هه‌رایه‌کی تر هه‌ستا: ئه‌و دوو ژنه دووباره ده‌ستیان کرد به‌هه‌راهه‌را و داد و هاوار، و له‌عنه‌ت و بیزاریی خۆیان بۆ کتیبه‌پال‌ه‌وانیه‌کان هه‌واله کرده‌وه و له خودا به‌دوعا پارانه‌وه تا نووسه‌ران و داهینه‌رانی ئه‌و هه‌موو درۆ و بی شه‌رمییانه دنه‌تیو قوولایی دۆزه‌خدا بسووتینی. سه‌ره‌نجام نیگه‌ران و داماو، ترس هه‌لی گرتن مه‌بادا خال و ئه‌ربابه‌که‌یان پاش بریک چاک بوونه‌وه و خۆ گرتنه‌وه دیسان له ده‌ستیان بچیته‌ ده‌ر، وه ئه‌زقه‌زا ئه‌وه‌ی لئی ده‌ترسان به‌سه‌ریان هات.

به‌لام نووسه‌ری ئه‌م داستانه، به‌هه‌موو تیکۆشانیکه‌وه که ده‌دۆزینه‌وه‌ی مووقه‌لێشانه‌ی خۆیدا بۆ که‌شفی هونه‌ر نوینیه‌کانی دۆن کیشۆت ده‌زه‌مانی وه‌ده‌رکه‌وتنی سێیه‌می ئه‌ودا کردی، نه‌یتوانی له هیچ شوینیک چکۆله‌ترین شوین پدیه‌ک ته‌نانه‌ت له نووسه‌راوه رهمیه‌کاندا بدۆزیته‌وه. ته‌نیا له ولاتی مانشدا رپوایه‌تیک له‌سه‌ر زاران بوو که هیشتا

ده‌بیرگه‌ی خه‌لکی ئه‌و مه‌ل‌به‌نده‌دا مابوو، ئه‌ویش ئه‌وه‌ی که کاتیک دۆن کیشۆت بۆ جاری سێیه‌م له مالی خۆی وه‌ده‌رکه‌وت بۆ ساراگۆس Saragosse سه‌فه‌ری کرد و له جیژنی به‌شکۆی کتیبه‌رکی پال‌ه‌وانیه‌کی زۆر به‌ناوبانگدا که له‌و شاره به‌رپوه ده‌چوو، به‌شداریی کرد و له‌و ده‌رفه‌ته‌دا رووداوی گه‌وره و بی وینه که شایانی ئازایه‌تی ده‌حیساب نه‌هاتووی ئه‌و و ئه‌و هه‌موو عه‌قل و تیگه‌یشتنه‌دا بوو که خودا پیتی دابوو، بۆ ئه‌و پال‌ه‌وانه هاته پێش. له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی که ده‌وره‌ی ژبانی ئه‌و چۆن به‌سه‌ردا تی په‌ری، میژوونوس نه‌یتوانی هیچ شتیک بدۆزیته‌وه. وه ئه‌گه‌ر به‌هه‌لکه‌وتی جوان، تووشی هه‌کیمیک پی نه‌بوویه که سندووقچه‌یه‌کی قورقوشمی به‌ده‌سته‌وه بوو، وه ده‌یگوت که ئه‌ویان له ژیر پایه‌ی دیواری کلیسایه‌کی قه‌دیمیدا که بۆ تازه کردنه‌وه وێرانیان کردبوو، دیتووه‌ته‌وه، هه‌رگیز له‌و باره‌یه‌دا هیچ شتیکیان نه‌ده‌زانی. له‌و سندووقچه‌یه‌دا چه‌ند لاپه‌ریه‌یه‌کیان له پێست دۆزیووه‌وه که له‌سه‌ر ئه‌وان به‌شعیری کاستیلی و به‌خه‌تی قه‌دیمی «گۆتیک» نووسرا‌بوو. زۆربه‌ی نووسه‌راوه‌کان باسی هونه‌ر نوینیه‌کانی پال‌ه‌وانی ئیمه‌یان ده‌گتیراوه و له جوانی و جه‌مالی دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ و شکل و قه‌واره‌ی رۆسینانت و وه‌فاداری و ئه‌مه‌گناسیی سانکۆ پانزا ده‌دان. وه گلکۆی خودی دۆن کیشۆتیان به‌نووسه‌راوه‌کانی سه‌ر کێل و به‌رده‌که‌ی و هیندیک ناسیای تر له‌مه‌ر پال‌ه‌وانیان به‌ئیمه راده‌گه‌یاند. چه‌ند شیعریک له‌و گشته که لیکدانه‌وه و شیکردنه‌وه‌یان ده‌ستی داوه هه‌ر ئه‌وانه‌ن که نووسه‌ری راستگۆی ئه‌م داستانه سه‌رسوهرینه‌ره، لێرده‌ا باسی کردووه. ئه‌م نووسه‌ره بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌ی ئه‌و هه‌موو زحمه‌ته‌ی که بۆ لیکۆلینه‌وه و به‌ده‌سته‌ینانی زانیاری له بایه‌گانی (ئه‌رشیف)ه کۆن و له‌بیرکراوه‌کانی ئه‌یاله‌تی مانش، پێش بلا‌وبوونه‌وه‌ی ئه‌م کاره کیشاویه‌تی، له خوینه‌ران هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ده‌وی که بۆ کتیبه‌که‌ی ئه‌و هه‌ر ئه‌وه‌نده ریز و بایه‌خ دابنێن که پیاوی زیت و زانا بۆ کتیبه‌پال‌ه‌وانیه‌کانی باوی رۆژ دای دنن. ئه‌و ته‌نیا به‌وه‌نده پاداشه رازیه‌ی و ئه‌وه‌نده‌ش رازیه‌ی که دیسان بۆ نووسین و بلا‌و کردنه‌وه‌ی داستانه‌گه‌لێکتر ده‌ست به‌کار ده‌بیته‌وه، که ئه‌گه‌ر له باری راستیه‌وه نه‌گه‌نه ئه‌م داستانه، لانی که‌م له لایه‌نی داهینان و شیرینییه‌وه وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی وه‌خت رابواردن ده‌گه‌ل ئه‌و به‌رانبه‌ر بینه‌وه.

به‌لێ جا، ئاوا بوو یه‌که‌م قسه‌کانی له سه‌رووی لاپه‌ره‌کانی پێستینی نیو سندووقچه قورشیمییه‌که‌دا نووسرا‌بوون:

هیندیک له شیعره‌کانی خویندکارانی خویندنه‌ی ئارگامازیللا At-gamazill شماره دیکه له ئه‌یاله‌تی مانش، له‌مه‌ر مه‌رگ و ژبانی

پال‌هوانی نازا و به‌جهرگ دۆن کیشۆتی مانش له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زاری
دۆن کیشۆت، به‌ره‌می چیژ و زه‌وقی قوله‌پره‌شی کۆنگۆیی،
خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازیلایا.

له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زار

«عه‌قل سووکیک که ئه‌یاله‌تی مانشی زۆرتر له‌وه به‌ده‌سکه‌وتان پازنده‌وه که
ژازۆن (۳۰۸) «کریتی» پازنده‌وه، عه‌قلیک که سه‌ر نيزه‌که‌ی تیژ بوو، به‌لام
کول بایه باشتر بوو؛

«باسکیک که زۆری خۆی وه‌ها به‌جوار قورنه‌ی عاله‌مدابلاو کرده‌وه که له
خه‌تاوه گه‌یشته خوته‌ن، ترسناکترین و په‌مزاویتیترین خواچه‌شنیک (*)،
که‌که‌س وه‌ک ئه‌و شیعی له‌سه‌ر له‌وحی مه‌فره‌قین هه‌لنه‌که‌ند.

«ئه‌وه‌ی ئامادیسه‌کانی خسته‌پاشکۆی خۆی کاتیک پیتی له‌سه‌ر ریکیتی
ئوین و نازایه‌تی داده‌گرت «گالائۆر» «کانی به‌سه‌گ نه‌ده‌زانی؛

«ئه‌وه‌ی مۆزی کړوکپ بوونی له‌لیوی «بلیانسی» «کان دا و به‌سواری
پۆسینانت به‌شوین رووداواندا سه‌رگه‌ردان بوو له‌ژیر ئه‌م به‌رده‌دا ئارام
خه‌وتوه.»

ئه‌وه‌ش شیعی چلیسی مفته‌خۆری خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازیلایا له‌په‌سدانی
دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا

په‌خشانه‌ی شیعی

«ئه‌و ژنه‌ی که ئیوه به‌و پوخساره‌پیاوانه‌وه و شان‌ه‌پان و به‌هیزانه‌وه
به‌ئیفاده و مه‌غروور ده‌بیین، دۆلسینه‌شازن دۆتۆبۆزۆیه که دۆن کیشۆتی
مه‌زن دل‌ی پێ دۆراندبوو.

«ئه‌و پال‌هوانه‌ به‌خاتری ئه‌و هه‌ر دووک داوینی چیا‌ی په‌شی گه‌وره و ده‌شتی
مه‌حالی «مۆنتیبلی» تا ده‌شتی پر زه‌مه‌ند و زه‌نویری «ئارانزۆئیز» به‌پیتی

۳۰۸ - Jazon کۆری Eson که له‌لایه‌ن کیرۆن جانه‌وه‌ری ئه‌فسانه‌یییه‌وه په‌روه‌رده‌ کرا. ئه‌و قه‌ومی
«ئارگۆنت» ی بۆ وه‌ده‌سته‌پێنانی «خوری زێرین» برده‌ شاری کۆلشید و په‌شمه‌که‌ی وه‌ده‌ست
هینا، (مه‌مه‌د قازی)

پیاده‌ده‌ژیر پێ نا و شه‌که‌ت بوو.

«وه‌ ئه‌وه‌ تاوانی پۆسینانت بوو. ئاخ که چ ئه‌ستیره‌به‌ک کاریگه‌ری خۆی
له‌سه‌ر به‌خت و نیوچاوانی ئه‌و خاتوونی مانش و ئه‌وپال‌هوانه‌ سه‌رگه‌ردانه
هه‌ر ده‌م سه‌رکه‌وتوووه‌ دانا! ئه‌و له‌ هه‌مان جه‌نگه‌ی لاوه‌تیدا.

«له‌ کاتی مردندا، جوانیی خۆی له‌ ده‌ست دا، وه‌ پال‌هوان هه‌ر چه‌ند ناویانگی
له‌سه‌ر به‌ردی مه‌ر مه‌ر هه‌لکه‌ندراوه‌ نه‌یتوانی له‌داوی ئه‌وین و یق و کینه و
فیل‌بازییه‌کانی ئه‌و ده‌رباز بێ.»

ئه‌وه‌ش شیعی خویندکاری زۆر وشیار به‌ناوی «هه‌وه‌سباز» له‌سه‌ر پۆسینانت
سواری به‌ری دۆن کیشۆتی مانش

په‌خشانه‌ی شیعی

«له‌سه‌ر ته‌ختی شکۆمه‌ندی ئه‌لماس ئازن که مریخ خواوه‌ندی جه‌نگ قاچه
خویناوییه‌کانی خۆی له‌سه‌ر داده‌نی پال‌هوانی هاته‌ران‌بێژی مانش ئالای
خۆی به‌بویرییه‌کی بێ وینه‌وه‌ هه‌لده‌کا.

«ئه‌و به‌رگی شه‌ر و شمشیری پۆلایینی گاشه‌قه‌لێش که، به‌ئه‌و ده‌بێ و
ده‌دری و زک هه‌لده‌دری و سه‌ر ده‌بێ، هه‌لداوه‌سی چ هونه‌رنوینگیه‌لیکی
تازه‌ باو! به‌لام هونه‌ر شیوه‌یه‌کی نوێ بۆ ئه‌و پال‌هوانه‌ تازه‌ به‌ده‌وران
گه‌یشتوووه‌ دادینی.

«ئه‌گه‌ر ولاتی «گۆل» به‌هه‌بوونی ئامادیس خۆی دهنانزێ، ئامادیییه‌ک که
ئه‌ولاده‌ دلاوه‌ره‌کانی هه‌زار جار یونانیان سه‌رکه‌وتوو کرد و فه‌رشه‌ی
شانازی ئه‌م ولاته‌یان له‌ هه‌موو جیگایه‌ک پان کرده‌وه؛

«ئهم‌رۆ ده‌رباریک که بیلۆن به‌سه‌ریدا فه‌رمان‌ه‌وایی ده‌کا، تاجی شانازی
له‌سه‌ر سه‌ری دۆن کیشۆت داده‌نی و مانشی به‌هه‌رده‌ار زۆرتر له‌وه‌ به‌یوونی
ئه‌و شانازی ده‌کا که یۆنان و گۆل به‌یوونی ئامادیس کردیان

«هه‌رگیز ده‌ستی فه‌رامۆشی شانازییه‌کانی ئه‌و ناسپێته‌وه، چون ته‌نانه‌ت
پۆسینانت ده‌شووخ و شه‌نگیدا له‌ ئه‌سپی وه‌ک بریادۆر Brillador و «بایار»
Boyard له‌سه‌رتره.»

ئوه‌ش شیعری «لاساکه‌روه» خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازيلا له په‌سندانی سانکۆپانزادا

په‌خشانه شیعری

«ئوه‌تا سانکۆپانزا که به‌جه‌سته کز و چکۆله‌یه و به‌عورزه و لی‌هاتوویی گه‌وره‌یه. وای چ موعجیزه‌یه‌کی گه‌وره! من سویند ده‌خۆم و شایه‌دی ده‌دم که ئه‌و دلپاکترین و بی‌فیلترین مه‌یته‌ریک بوو که دنیا به‌خۆیه‌وه دیتی.

چی وای نه‌مابوو بگاته پله‌ی کۆنتی و ئه‌گه‌ر بی‌شهرمییه‌کانی ئه‌م سه‌ده‌یه دزیه‌روه که ته‌نانه‌ت له که‌ریکیش ناگوزهرین، بو‌مال ویرانیی ئه‌و پیلانیان نه‌گتیرابا، بیگومان ده‌گه‌یشت به‌پله‌ی کۆنتی.

«ئه‌م مه‌یته‌ره ئارام و ده‌روون پاکه سواری که‌ریک ده‌بوو (بی‌ئهدبی نه‌بی) که به‌دوای رۆسینانت سواره به‌ری نه‌جیب زاده و هه‌نگاو به‌هه‌نگاو ده‌گه‌ل ئه‌ربابی ده‌رۆیشت.

«ناخ ئه‌ی هیوا بی‌سووده‌کانی ئاده‌می! له کاتیکدا قه‌ولی هه‌سانه‌وه ده‌دن، تی ده‌په‌رن و سه‌ره‌نجام به‌شکلێ سی‌به‌ر و دووکه‌ل و خه‌ون و خه‌یال له‌به‌ر چاوان ون ده‌بن.»

به‌ره‌می چیژی «شه‌یتانی نیقابدار» خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازيلا، دیسان له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زار

له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زار

«لێره‌دا پالئه‌وانیک هه‌ساوه‌ته‌وه که زۆر کوته‌ککاری کراوه و سه‌رگه‌ردانیی کیشاوه و رۆسینانت به‌پریگه و کویره‌ری و لاریدا بر دوویه‌تی

«دووپاره له ته‌نیشت ئه‌و سانکۆپانزای هیچ نه‌زان خه‌وتوو که شوغلی مه‌یته‌ری، مه‌یته‌ریکی وه‌ها له‌خۆ بوور دووی نه‌دیت»

به‌ره‌می ته‌بعی «ته‌فته‌قی» خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازيلا له‌سه‌ر به‌ردی قه‌بری دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ

له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زار

«لێره‌دا دۆلسینه ئارامی گرتوووه که هه‌ر چه‌ند نه‌رمونۆل و قه‌له‌و بوو، مه‌رگی ناحه‌ز دیمه‌ن و ترسینه‌ر کردی به‌خاکوخوا له‌میش.

ئه‌و له په‌گه‌زیکی پاک و به‌عیسمه‌ت پاشه‌که‌وت بوو، وه ئه‌دا و ئه‌تواری خانمانه‌ی ده‌نواند، ئه‌و شوعله‌یه‌ک بوو ده‌گیانی دۆن کیشۆت که‌وت و شانازییه‌ک بوو بو‌گوندی خۆی.»

ئه‌وه ته‌نیا ئه‌و شیعرا نه‌ بوون که توانییان بیانخویننه‌وه، شیعره‌کانی تریش که کاغه‌زه‌که‌یان دارزیبوو دایان به‌یه‌کیک له خویندکارانی خویندنگه‌ تا به‌لکو به‌مه‌زنده بیانباته‌وه سه‌ر یه‌ک و مانایان لی‌داته‌وه. شایه‌د که ئه‌و به‌زۆری زه‌حمه‌ت وشه‌ونخوونی ده‌وکاره‌دا سه‌ر بکه‌وی و بیه‌وی که به‌بۆنه‌ی سی‌یه‌مین وه‌ده‌رکه‌وتنی دۆن کیشۆته‌وه بلاویان بکاته‌وه.

شایه‌د که دیتریک به‌چه‌نگی باشتریک نه‌غمه‌یه‌ک بچری.